LEILA MEACHAM

CELE MAI FRUMOASE ROMANE DE DRAGOSTE

SOMERSET

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI *TRANDAFIRI*

Roman a cărui acțiune se desfășoară pe mai mult de șase decenii, *Somerset* urmărește destinul a trei familii – Toliver, Warwick și DuMont –, surprinzând cu minuție fiecare aspect al migrației către Texas, al sclavagismului și al Războiului Civil American. Silas Toliver și Jeremy Warwick, prieteni foarte buni, fii mai tineri ai unor bogați proprietari de plantații, se pregătesc să părăsească ținutul Carolinei de Sud, mânați de perspectiva unei vieți mai bune pe tărâmul făgăduinței. Dar, printr-un concurs de împrejurări, Silas este silit să se însoare cu Jessica Wyndham, fiica unuia dintre cei mai înstăriți plantatori din zonă, o ființă îndărătnică, susținătoare ferventă a mișcării abolicioniste, hotărâtă să-și impună voința cu orice preț. Cu talentul său bine cunoscut, Leila Meacham, autoarea bestsellerului *Trandafiri*, construiește o nouă narațiune despre familie, iubire, tragism și pierdere, dar și despre năzuințe și despre sacrificiul pe care oamenii sunt pregătiți să îl facă pentru a-și împlini visul.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1541-1

LEILA MEACHAM

SOMERSET

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE
OANA CELIA GHEORGHIU

LITERA®

Somerset
Leila Meacham
Copyright © 2014 Leila Meacham

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Somerset
Leila Meacham

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Claudia Pascu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEACHAM, LEILA
Somerset / Leila Meacham; trad. Oana Celia Gheorghiu. –
București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1541-1

I. Gheorghiu, Oana Celia (trad.)

821.135.1-31

Pentru toți aceia care au venit, au rămas, au contat și și-au câștigat dreptul de a fi numiți texani

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI TOLIVER (1835–1900)

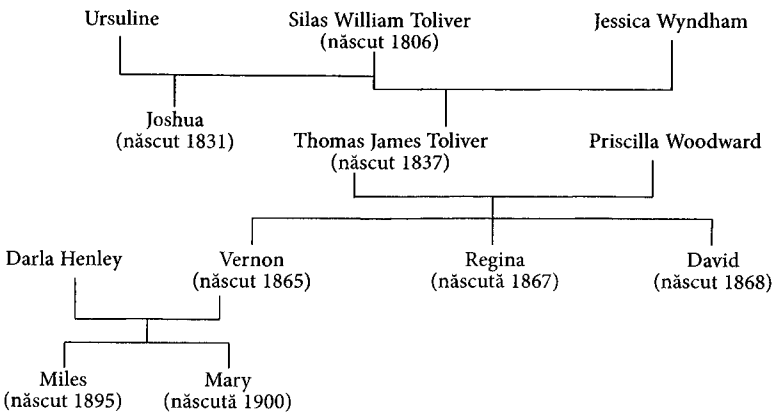

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI WARWICK (1835–1900)

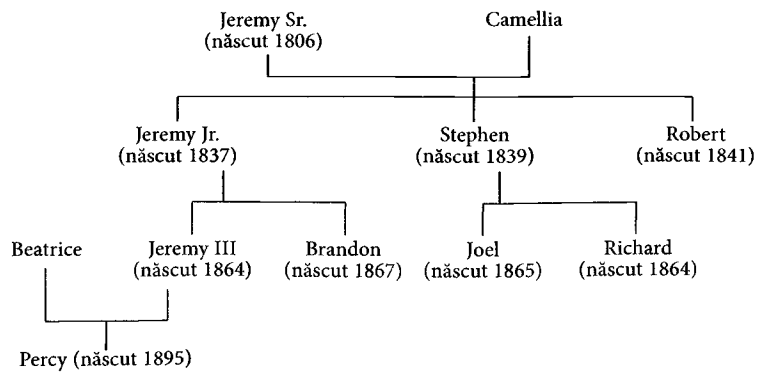

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI DUMONT (1836–1900)

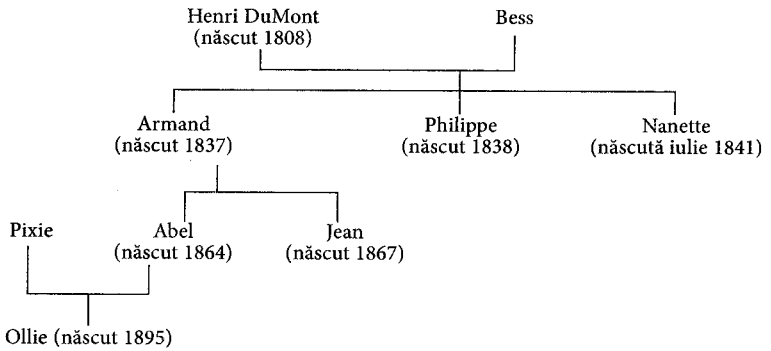

ARBORELE GENEALOGIC AL LUI JASPER (IMPORTANT PENTRU NARAȚIUNE)

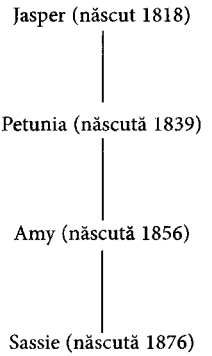

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Plantația Queenscrown, lângă Charleston, Carolina de Sud

Elizabeth Toliver se uita la fiul ei mai tânăr, Silas, pe sub borurile largi, fluturânde ale bonetei sale pentru grădinărit. Răbdător, cu privirea concentrată, el stătea în picioare lângă balustrada verandei, uitându-se în jos la drumul străjuit de stejari, ce ducea spre casa familiei. Era începutul lunii octombrie a anului 1835. Elizabeth îl urmărea dintr-una din grădinile de trandafiri care înconjurau casa; în mână ținea foarfeca pentru a tăia un coș de trandafiri roșii Lancaster, pe care-i crescuse și pentru care își făcuse griji în ianuarie. Era uimitor ce puteau face apa, resturile vegetale și bălegarul pentru tulpinile fusiforme – și pentru majoritatea vegetalelor –, lăsate prea mult timp fără îngrijire. Erau foarte multe exemple de genul acesta despre natura care renaște și capătă noi forțe, împlinindu-le așteptările, măcar de-ar remarca omul acest lucru și l-ar aplica ființei umane.

Măcar de-ar remarca soțul ei asta și ar aplica-o necesităților celui de-al doilea fiu al său.

– Pe cine aștepți, Silas? a strigat ea.

Silas a întors capul spre ea. Era foarte frumos, binecuvântat cu trăsăturile izbitoare ale familiei Toliver, care dovedeau descendența lui dintr-o lungă familie de aristocrați englezi, ale căror portrete îi întâmpinau pe oaspeți în marele salon de la

Queenscrown. Silas şi-a îngustat ochii verzi, aprinşi precum smaraldele sub sprâncenele de aceeaşi culoare cu părul lui negru dezordonat, dar gropiţa plasată exact în mijlocul bărbiei, moştenire de familie, nu lăsa nici o urmă de îndoială în privinţa descendenţei lui.

– Pe Jeremy, a răspuns el scurt, continuând să scruteze orizontul.

Umerii lui Elizabeth s-au lăsat în jos. Silas o învinuia pe ea pentru prevederile din testamentul tatălui său. „Ai fi putut să-l faci să se răzgândească, mamă", o acuzase el, „iar acum trebuie să suporţi consecinţele." Nu ar fi putut fi convins vreodată de ignoranţa ei în privinţa *posibilităţii* ca tatăl lui să-şi scrie testamentul aşa cum a făcut-o, chiar dacă fiul ei ştia – cu siguranţă ştia – că ea nu i-ar sacrifica niciodată fericirea ca să şi-o asigure pe a ei. Auzea acum „consecinţele" eşecului ei sosind în ropotul copitelor răsunătoare ale cailor: Jeremy Warwick, călare pe armăsarul lui alb, venea să-i atragă pe fiul ei, pe nepotul ei în vârstă de patru ani şi pe viitoarea ei noră înspre un teritoriu îndepărtat şi periculos numit Texas.

Jeremy s-a oprit brusc şi, înainte de a-l saluta pe Silas şi de a descăleca, a strigat spre ea:

– Neaţa, don'şoară Lizabeth. Cum le mai merge trandafirilor dumitale?

Era forma lui obişnuită de salut, indiferent de împrejurare, prin care intenţiona, de fapt, să o întrebe cum se simte în general. Aluzia la trandafiri avea un subînţeles, şi anume că atât familia Warwick, cât şi familia Toliver erau descendente ale familiilor regale din Anglia, identificate prin floarea aceea elegantă, cu tulpină cu spini, care le servea drept emblemă. Familia Warwick din Carolina de Sud provenea din Casa de York, reprezentată de trandafirul alb; familia Toliver, din Casa de Lancaster, era simbolizată de cel roşu. Cu toate că erau vecini şi prieteni apropiaţi, nici unii dintre ei nu sădeau în grădinile lor emblema loialităţii faţă de obârşiile aristocratice ale celorlalţi.

Întrebarea *Cum le mai merge trandafirilor tăi?* din dimineața aceasta nu viza starea plantelor ei dragi, pe care le îngrijise și le vindecase după luni întregi petrecute departe de ele, având grijă de soțul ei bolnav într-un spital din Charleston, ci dispoziția ei, acum, că el odihnea în mormânt de patru săptămâni.

– Greu de spus, a strigat ea spre el. Depinde de vreme cât de rezistenți vor fi.

Schimbau aceste replici încă de pe vremea când băieții erau mici, iar Elizabeth descoperise inteligența ascuțită, ironică, nicicând batjocoritoare a lui Jeremy Warwick. Îl adora. Înalt și solid, spre deosebire de fiul ei subțirel, vânjos, de aceeași înălțime, Jeremy era cel mai tânăr dintre cei trei frați al căror tată deținuse plantația de bumbac învecinată, numită Meadowlands. Uniți prin statutul familiilor și prin aspecte comune legate de vârstă, origini și interese, el și Silas erau prietenii ideali, o relație pentru care Elizabeth fusese recunoscătoare, din moment ce Silas și fratele lui se războiseră încă de când fiul ei mai mic rostise primele cuvinte.

Nespusa plăcere de a o vedea s-a stins din privirea lui Jeremy, semn că înțelesese ceea ce voia ea să spună.

– Mă tem că vremea nu poate fi mereu așa cum ne dorim, a spus el, înclinând capul în semn de scuză, ceea ce i-a confirmat lui Elizabeth motivul venirii lui.

– A sosit scrisoarea pe care o așteptam? a întrebat Silas.

– În sfârșit. E în desagă, și mai e una de la Lucas Tanner. El și grupul lui au ajuns la pământul negru.

Elizabeth nu avea de gând să intre în casă. Dacă doreau să vorbească în particular, puteau să se retragă undeva unde nu puteau fi auziți, dar spera să nu facă asta. Uneori, singura cale de a mai afla ce se întâmplă cu familia ei era să tragă cu urechea, fără pic de rușine, sau să însărcineze un servitor să facă asta. L-a auzit pe Silas strigându-l pe Lazarus să vină cu cafeaua. Bun. Aveau de gând să uneltească pe verandă, în splendoarea dimineții de toamnă.

– Conținutul scrisorii mă va face fericit? a întrebat Silas.

– În cea mai mare parte, i-a răspuns prietenul lui.

Elizabeth știa despre ce vorbeau. Începeau acum, plini de entuziasm, să-și împlinească visul pe care și-l împărtășiseră și despre care discutaseră ani la rând. Amândoi mezini, crescuseră conștienți de faptul că era puțin probabil ca la moartea tatălor lor să devină unicii moștenitori ai plantațiilor de bumbac deținute de familiile lor. În cazul lui Jeremy, această realitate nu punea probleme. Se înțelegea bine cu cei doi frați ai lui, iar tatăl lui îl adora și avea să se îngrijească să-și primească partea ce i se cuvenea din moșie. Jeremy nu își dorea altceva decât să dețină propria plantație, pe care să o administreze așa cum considera el. Situația fraternă și paternă a lui Silas era cu totul alta. Încă de la venirea lui pe lume, primul născut al lui Benjamin Toliver, Morris, fusese favoritul la moștenirea domeniului Queenscrown. „Așa se cade", îi spunea el lui Elizabeth, fără a se descotorosi vreodată cu totul de principiile legii privind dreptul primului născut, o reminiscență a tradiției britanice, care stabilea că fiul cel mai mare trebuie să moștenească proprietățile familiei. În Carolina de Sud, legea fusese abolită în 1779.

Dar mai erau și alte prejudecăți la mijloc. Benjamin și Morris aveau aceleași idei în toate privințele, și nu era vorba despre fiul care încearcă să-și mulțumească tatăl. Morris chiar împărtășea părerile tatălui său în toate domeniile, de la religie la politică, în timp ce Silas avea păreri diferite, stârnind uneori controverse aprinse. Antipatia dintre tată și fiu și dintre frați a crescut, iar faptul că Elizabeth manifesta față de Silas o afecțiune specială, mărind prăpastia dintre ei, nu a fost de vreun ajutor. Benjamin știuse că Silas și fratele lui, ca parteneri egali, și-ar fi sărit unul altuia la gât până în ultima clipă a morții lui. Ca să evite această situație, îi lăsase moștenire lui Morris plantația, toți banii și toate proprietățile familiei – pământul, casa, mobilierul, bunurile, uneltele și sclavii –, lăsându-l pe Silas fără o lețcaie, cu excepția unui „salariu" anual, la care se adăuga un procent din profiturile plantației atât timp cât lucra ca administrator sub conducerea fratelui său.

Nu-i de mirare că Silas, acum în vârstă de douăzeci și nouă de ani, simțindu-se trădat și plin de amărăciune, dorea să părăsească pământul natal și să se îndrepte împreună cu Jeremy Warwick spre „pământul negru" din partea răsăriteană a Texasului, minunat pentru cultivarea bumbacului, după cum umbla vorba. Cât era de trist că avea să plece cu inima împovărată de ură nedreaptă îndreptată împotriva tatălui său, pentru că Elizabeth știa un lucru pe care Silas nu-l știa. Benjamin Toliver își lăsase deoparte dragostea față de soție în favoarea celei pentru fiul său mai mic. Soțul ei o lăsase în grija unui fiu burlac, care probabil nu avea să se căsătorească niciodată, iar ea avea să îmbătrânească fără a se bucura de nepoți pe care să-i bucure și să-i răsfețe. Probabil că aveau să o ajungă regretele, dar îl lăsa pe Silas – împietrit în fața iubirii ei pentru nepoțelul adorabil și pentru fata care avea să-i devină curând cea de-a doua soție – să plece în Texas, fără să știe vreodată că tatăl lui își făcuse testamentul în așa fel încât să-i ofere libertatea.

Capitolul 2

Pe aripile adierilor tomnatice, Silas simţea plutind disperarea mamei sale, deopotrivă cu jalea văduviei, dar nu avea ce să facă. Pleca în Texas, şi îşi lua cu el fiul şi viitoarea mireasă. De când se ştiau aveau opinii divergente. Pentru mama lui, familia era totul. Important pentru el era pământul, legătura indestructibilă a omului cu propria-i fiinţă. Fără propriul lui pământ, pe care să-l cultive şi să-l lucreze, un bărbat nu însemna nimic, indiferent de familia pe care ar fi avut-o. Mama lui invocase toate motivele posibile împotriva plecării fiului ei mai mic din confortul şi siguranţa casei lui, pentru a se îndrepta împreună cu familia lui spre teritoriul Texasului ameninţat cu izbucnirea revoluţiei. Le ajunseseră la urechi veşti despre coloniştii texani care se organizau să declare independenţa faţă de Mexic a teritoriului recent populat, o mişcare ce avea să conducă fără îndoială la război cu acea ţară.

– Ce vrei să fac, mamă? Să stau aici, sub cizma fratelui meu, unde fiul meu, ca şi tatăl lui, nu va fi niciodată stăpânul casei sale?

– Nu pune asta pe seama a ceea ce-ţi doreşti pentru Joshua, îl contrazisese mama lui. Asta vrei pentru *tine* – asta ţi-ai dorit dintotdeauna –, dar acum îi ai pe Lettie şi pe băieţelul tău, şi la ei trebuie să te gândeşti.

Îşi acoperise faţa cu mâinile la imaginile monstruoase cu privire la care îl prevenise: molime îngrozitoare (colonia lui

Stephen F. Austin fusese lovită de o epidemie de holeră în 1834), indieni cruzi, fiare sălbatice și șerpi, mexicani însetați de sânge, traversări de ape periculoase, expunere la condiții climatice extreme. Lista ororilor continua la nesfârșit, cea mai oribilă dintre ele fiind posibilitatea ca ea să nu-i mai revadă vreodată pe fiul ei, pe Joshua și pe Lettie.

– Nu pune nici *tu* asta pe seama lor, mamă. Dacă mi s-ar fi oferit pământ oriunde în altă parte în Sud, în locuri sigure, tot ai fi vrut să rămân la Queenscrown, să fim cu toții o familie, chiar dacă tatăl meu practic m-a dezmoștenit și fratele meu mă urăște.

– Exagerezi. Tatăl tău a făcut ceea ce a considerat că e cel mai bine pentru Queenscrown, iar fratele tău nu te urăște. Pur și simplu, nu te înțelege.

– Iar *eu* am să fac ceea ce consider că este cel mai bine pentru Somerset.

– Somerset?

– Numele pe care-l voi da plantației mele din Texas în onoarea strămoșului familiei Toliver, ducele de Somerset.

Mama lui fusese redusă la tăcere, argumentele ei fiind inutile în fața unei ambiții atât de puternice.

Ultima dorință și testamentul soțului ei purtau întreaga vină pentru suferința ce o măcina, îi amintise Silas, dar asta nu scuza purtarea lui grosolană față de ea din ultimele săptămâni, iar el se simțea rușinat. Își iubea mama și avea să-i ducă dorul, dar nu putea scăpa de sentimentul că ea eșuase intenționat să prevadă și, astfel, să preîntâmpine împărțirea nedreaptă a moșiei tatălui său. Dacă Benjamin Toliver și-ar fi împărțit averea în mod egal, Silas ar fi renunțat pentru totdeauna la visul lui. Își promisese sieși să facă tot ce-i stătea în puteri să trăiască în pace cu fratele lui. Morris, burlac convins, își iubea nepotul și ținea la viitoarea lui cumnată pentru blândețea și duioșia ei. Lettie și mama lui se înțelegeau extraordinar. Elizabeth o considera pe Lettie fiica pe care nu a avut-o niciodată, iar ea era pentru logodnica lui mama pe care o pierduse pe când era doar o copilă. Ar fi avut un cămin liniștit.

Până și Morris își dădea seama acum cât avea de pierdut prin ceea ce câștigase. „Vom aranja lucrurile cumva", spusese el. Dar, pentru Silas, nimic din ce i-ar fi putut oferi fratele lui nu compensa pentru lipsa afecțiunii tatălui său, demonstrată atât de dureros de termenii testamentului. Nu avea de gând să ia de la fratele lui ceea ce nu dorise tatăl lui să-i dea.

Așa că pleca în Texas.

În timp ce Jeremy descăleca, Silas s-a uitat cu recunoștință la bărbatul care avea să se mute împreună cu el; armăsarul continuă să salte pe picioarele din spate. Jeremy Warwick rareori îi refuza calului manifestări de personalitate, pentru că nu avea obiceiul să și le nege nici pe ale lui. Silas prețuia această calitate, pentru că, dacă personalitatea prietenului său era recunoscută pentru un bun-simț extraordinar, aceasta nu era, totuși, împotriva riscului, iar tovarășul lui de joacă din copilărie nu se aventurase niciodată într-o acțiune mai riscantă decât aceasta în care plănuiau să pornească.

Înainte de a strânge hățurile calului, Jeremy i-a aruncat lui Silas desaga poștală după care mersese călare până la Charleston. Silas a desfăcut curelele cu nerăbdare și citea scrisoarea de la Stephen F. Austin[1], celebrul *empresario* din Texas, înainte ca cizmele lustruite ale prietenului său să atingă podeaua verandei.

– Sunt câteva lucruri tulburătoare acolo, a spus Jeremy, coborând vocea ca să nu-l poată auzi Elizabeth. Domnul Austin este dispus să ne vândă din acrii lui oricât putem cumpăra, atât timp cât suntem de acord să trăim în Texas, dar ne avertizează că vine războiul. Sunt acolo și un ziar care descrie nemulțumirea crescândă printre colonișți în privința politicii guvernului din Ciudad de México, și o scrisoare de la Lucas Tanner. El spune că zona aia e tot ce-ar fi putut spera – sol virgin de bună calitate, apă și lemn din belșug, vreme

[1] Considerat părintele și fondatorul Texasului, Stephen Fuller Austin (1793–1836) era cel care le acorda dreptul colonizatorilor de a se stabili în Texas.

excelentă –, dar s-ar putea să fie nevoit să se lupte ca să o păstreze. Deja a avut câteva probleme cu indienii şi cu miliţia mexicană.

– Din moment ce nu plecăm până la primăvară, poate că se va aplana, până la urmă, conflictul cu guvernul mexican, dar trebuie să le împărtăşesc aceste veşti şi celor care ne însoţesc, a spus Silas. Să-i informăm despre riscurile suplimentare.

– Inclusiv pe Lettie? l-a întrebat Jeremy încetişor.

Zgomotul ascuţit al foarfecilor de tăiat trandafiri s-a oprit, liniştea ajungând până la verandă în momentul de tăcere ce a urmat. Elizabeth ascultase şi ciulea urechile ca să audă răspunsul. *Da, Silas, spune-i. Inclusiv lui Lettie?* Fiul ei a fost scutit de răspuns de Lazarus, care împingea uşa cu cotul, aducând cafelele. Silas a întins mâna ca să o deschidă mai larg.

– Mulţumesc, domnule Silas, a spus negrul cel cărunt, aşezând tava pe masa pe care generaţii întregi ai familiei Toliver fuseseră servite după-amiaza cu julep de mentă şi ceai. Să torn cafeaua, domnule?

– Nu, Lazarus. O torn eu. Spune-i Cassandrei că plăcinta arată apetisant.

Lazarus şi soţia lui, Cassandra, urmau să meargă cu el în Texas. Erau proprietatea lui, moştenire de la Mamie Toliver, bunica lui Silas. Ea nu-i lăsase nimic celuilalt nepot. În ultimul timp, Silas observase mersul mai greoi al lui Lazarus şi faptul că soţia lui nu mai cânta în timp ce frământa aluatul de pâine.

– Inclusiv pe Lettie, a răspuns Silas, întinzându-i farfuria lui de desert lui Jeremy. Apoi a turnat pentru amândoi câte o ceaşcă aburindă de cafea. Când voi fi dispus să-i spun, a adăugat.

– Ah, a zis Jeremy.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că plăcinta e delicioasă, a spus Jeremy, luând o îmbucătură zdravănă. Tu şi Lettie mergeţi la petrecerea Jessicăi Wyndham?

– Lettie nu vrea s-o rateze. A meditat-o pe Jessica înainte ca fata să plece la internat şi chiar i-a plăcut de ea. Nu sunt

decât patru ani între ele. Eu nu pot spune că mi-o aduc aminte. Tu?

– Cu greu. Tot ce mi-am amintit astăzi a fost o fetiță cu o figură serioasă, cu ochi mari, de culoarea castanelor, dar am recunoscut-o la docuri în Charleston în dimineața asta, când a sosit din Boston. Mama și fratele ei erau acolo să o aștepte. Ce scenă s-a iscat când Jessica a sărit în ajutorul unui hamal negru tratat necorespunzător de către un pasager!

– Un alb?

– Mă tem că da.

– Tatăl ei va avea ceva de spus în privința asta.

– Sper că neplăcerea lui nu va strica petrecerea. Mi s-a spus că familia Wyndham nu a făcut nici o economie pentru a sărbători aniversarea de optsprezece ani a Jessicăi și întoarcerea ei acasă de la școala aia de bune maniere din Boston. Au chiar și rude din Anglia venite în vizită – lordul și lady DeWitt.

– Cei din familia Wyndham își permit, a spus Silas, scoțând o hartă din desaga cu corespondență.

– Ziarul *Courier* îl menționează pe Carson Wyndham ca fiind cel mai bogat om din Carolina de Sud, a spus Jeremy, tăindu-și plăcinta.

– Sărmanul de el va fi foarte ocupat să-i țină la distanță pe toți vânătorii de avere din statul ăsta.

– Poate că o să se însoare Morris cu ea și o să-l scutească de efort.

Silas a pufnit disprețuitor.

– Morris nu face diferența între un vals și o polcă sau între batista unei doamne și o cârpă de șters pe jos, așa că nu are nici o șansă de a câștiga mâna fetei. De ce nu te însori *tu* cu ea, Jeremy, ca să-l scutești pe tatăl ei de griji? Un diavol chipeș ca tine ar trebui să aibă cale liberă.

Jeremy a izbucnit în râs.

– Nu vreau să o jignesc pe Lettie, dar nu cred că aș reuși să-i trezesc interesul unei doamne cu originile și rafinamentul Jessicăi Wyndham de a se mărita cu un bărbat care plănuiește

să se stabilească în Texas. Lettie este înnebunită după tine. Te-ar lăsa să o duci şi în iad.

Silas a desfăcut harta ce însoţea scrisoarea lui Stephen F. Austin şi s-a încruntat văzând ruta pe care întreprinzătorul o marcase cu cerneală neagră. Distanţa era formidabilă; terenul de dincolo de Red River, în interiorul Texasului, era descurajant. Era încercuită o zonă în care cărarea se abătea de la direcţia mai logică. O notiţă pe margine anunţa: *Menţineţi distanţa. Teritoriu de vânătoare al indienilor comanşi.*

– Poate că acolo o şi duc, a spus Silas.

Capitolul 3

– Acum, unde ar trebui să o aşezăm pe lady Barbara la dejun? a întrebat Eunice Wyndham, în timp ce fiica ei a intrat în logie în toiul unei activităţi agitate în jurul unei mese aşezate pentru douăsprezece persoane. Ce dilemă! Dacă stă cu spatele la grădină, lumina soarelui îi va scoate în evidenţă părul rar. Dacă stă cu faţa, lumina îi va expune fiecare rid. Femeia e atât de *vanitoasă* în privinţa înfăţişării ei.

Jessica nu o asculta. Mama ei gândea cu voce tare şi nu aştepta vreun răspuns. Ştia că fiica ei nu este câtuşi de puţin interesată de asemenea lucruri, nici acum, după doi ani în care fusese plecată la internat ca să-şi corecteze indiferenţa. Masa pentru prânz fusese aranjată în logie ca să elibereze sufrageria pentru marele banchet din seara următoare. Jessica ar fi preferat un picnic în familie pentru a-şi celebra ziua de naştere şi întoarcerea acasă. Persoana pe care o căuta printre servitoarele negrese nu era acolo. Nu o găsise nici în sufragerie, unde aveau loc activităţi similare.

– Mami, unde e Tippy?

– Aş putea să o aşez eventual în capul mesei, şi pe lordul Henry în celălalt capăt. Toată lumea va interpreta această aşezare ca pe un semn de respect. Eu şi tatăl tău putem sta la mijloc, unul în faţa celuilalt.

– Mami, unde e Tippy? Am căutat-o peste tot şi n-o găsesc. Ce-aţi făcut cu ea?

Eunice a băgat o carte de vizită, scrisă caligrafic, într-un suport din sticlă cu boboci de trandafir şi a făcut un pas în spate ca să studieze efectul.

– Să scot oare prinzătoarele de muşte? a întrebat ea. Am cumpărat două dintr-un cristal încântător, când am fost cu tatăl tău la Washington. Au cele mai îngrozitoare muşte acolo – mai rău ca aici. Nu prea e sezonul lor, ce părere ai?

– Mami, unde e Tippy?

Eunice şi-a îndreptat atenţia asupra fiicei sale.

– Doamne, copila mea. De ce eşti încă în cămaşa de noapte?

Jessica s-a răsucit spre uşă.

– Unde te duci?

– La bucătărie. Sunt sigură că ai exilat-o acolo.

– Jessica, opreşte-te. Mă auzi? Eunice a ridicat alarmată vocea. A luat evantaiul pe care-l adusese cu ea în cameră şi a început să şi-l fluture cu viteză în faţă. Jessica s-a oprit şi s-a întors. Cele trei servitoare, îmbrăcate în rochii cenuşii cu şorţuri albe pe deasupra, rămăseseră nemişcate, iar încăperea era cufundată în linişte. Mă bucur atât de mult că tatăl tău i-a luat pe lady Barbara şi pe lordul Henry la călărie în dimineaţa asta, a continuat Eunice făcându-şi vânt cu evantaiul. Voi fi scutită de ruşinea de a o vedea pe fiica mea alergând în bucătărie să aducă o servitoare, când ar fi de ajuns să tragă de cordonul clopoţelului.

– Vreau să o văd pe Tippy, mami.

– Are treabă, îţi ornează tortul.

– Atunci, mă duc s-o ajut.

Eunice a aruncat o privire îngrozită în spate, la servitoarele încremenite, cu ochii ieşiţi din orbite şi albul din pricina şocului şi a curiozităţii.

– Asta-i tot, s-a răstit ea la ele. Mergeţi şi ajutaţi-o pe Willie May.

Servitoarele au trecut în fugă pe lângă Jessica, într-o pată de cenuşiu şi alb. Eunice s-a grăbit să o tragă pe fiica ei în cameră şi a închis în urma lor uşile care dădeau spre terasă. Rămase singure, a spus:

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, domnişoară, mai cu seamă în prezenţa servitorilor. Ai şi aşa destule probleme după scena de ieri, de la docuri.

– Nu am făcut decât să-l lovesc uşor pe umăr cu evantaiul.

– Ai apărat un negru împotriva unui alb.

– Bărbatul ăla abuza un hamal prea împovărat. L-aş fi plesnit şi dacă hamalul era alb ca zăpada.

Faţa severă şi furioasă a lui Eunice s-a schimonosit.

– Serios, copilă, ce e-n neregulă cu tine? Am fost atât de entuziasmaţi că vii acasă. Nu-ţi poţi imagina cât de nerăbdător era fratele tău să te vadă. A insistat să vină cu mine să te luăm de la vapor, dar l-ai stânjenit teribil pe Michael ieri, peste măsură, poate.

– Michael ar fi trebuit să-i dea bărbatului ăluia o scatoalcă.

Eunice a început să-şi facă vânt cu evantaiul mai rapid.

– Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te trimitem la şcoală în Boston – în focarul ăla de abolişionişti.

– Nu, mamă, un teren fertil pentru iubitorii de libertate.

– Vai, Jessie!

Rămasă, ca întotdeauna, fără argumente în faţa fiicei sale, pentru care şi-ar fi smuls inima din piept, Eunice s-a prăbuşit, cu tot cu evantai, pe unul dintre fotoliile din logie, oftând deznădăjduită.

– Ce ţi-au făcut la şcoala aia?

– Mi-au confirmat ceea am crezut dintotdeauna. Toate fiinţele omeneşti se nasc egale, şi nici una nu are dreptul să o înrobească pe alta.

– Şşt, a şoptit Eunice cu asprime, aruncând o privire prin uşile franţuzeşti din sticlă, în căutarea vreunor urechi indiscrete. Ascultă-mă, îndărătnica mea fiică! Habar n-ai ce se întâmplă pe aici de când ai plecat. Dacă ai şti, ţi-ai da seama ce e în neregulă cu asemenea sentimente şi cât de periculoase pot fi asemenea discuţii pentru Tippy.

– Ce... ce s-a întâmplat pe-aici?

– Nu pe plantaţia noastră, ci pe altele. Răscoale ale sclavilor, toate eşuate, dar prea aproape de casă pentru confortul tatălui

tău. Plantatorii sunt la limita răbdării şi dau zor să pedepsească orice sclav – *fără pic de milă*, aş putea să adaug; sau – a sfredelit-o pe Jessica cu privirea – pe *oricine* le dă cea mai vagă impresie că nu e de acord cu cauza sudiştilor.

– Cauză? Aboliţionismul e o *cauză*. Sclavia e o dogmă.

Eunice s-a oprit din fluturatul evantaiului. Nu prea reuşea să-i aducă aer în plămânii care păreau gata să explodeze.

– Vezi, ăsta-i genul de lucruri despre care vorbeam. Te previn, Jessie, că, deşi tatăl tău îţi satisface orice dorinţă, nu va tolera asemenea idei în casa lui, nici prietenia ta făţişă cu o servitoare negresă. A clătinat din cap, cu un aer de vină. N-ar fi trebuit să permit niciodată ca tu şi Tippy să deveniţi atât de apropiate când eraţi copii, dar nu aveai pe nimeni altcineva cu care să te joci. A fost singura variantă ca să ai companie. N-ar fi trebuit să dau ascultare niciodată rugăminţilor surorii mele să te trimit la internat, ca să fii aproape de ea, în Boston, şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să-i permit *niciodată* lui Tippy să meargă cu tine. Cu toate astea – Eunice a arcuit o sprânceană în semn de reproş către Jessica –, m-am amăgit cu ideea că vei avea bunul simţ să rupi legăturile cu ea când ajungi acasă. Eunice şi-a apăsat extenuată mâna pe frunte. Am sperat că o să înţelegi că trebuie să o laşi în pace, că o să accepţi că Tippy îşi are locul ei, iar tu îl ai pe al tău.

– Mami...

Jessica a îngenuncheat lângă genunchii mamei sale; cămaşa de noapte i se umflă în jurul ei, aducându-i aminte lui Eunice de păpuşa roşcată, cu ochi căprui, alcătuită doar dintr-un bust graţios şi o fustă bufantă, pe care Jessica o prefera când era mică. Dar acolo se sfârşeau asemănările dintre fiica ei şi păpuşa aceea. Eunice nu înţelegea. Fiica ei avea trăsături armonioase, dinţi drepţi, un păr ca focul şi nişte ochi mari şi expresivi de un căprui-închis încântător, care însă nu-i scuteau faţa albă, pistruiată de a fi dezagreabilă, deşi banală. Soţul ei şi-ar fi dorit să fie frumoasă şi cu interese banale, precum fiicele prietenilor lor, preocupată doar de haine, petreceri şi flirturi, încântată să fie unica fiică răsfăţată a unuia dintre cei mai bogaţi

oameni din Sud. Dar, încă de la naştere, Jessica evitase rolul pentru care venise pe lume. Făcea asta oare pentru că simţea că indulgenţa tatălui ei era o compensaţie pentru dezamăgirea pe care i-o provoca ea? Jessica gândea prea mult, punea întrebări, adora provocările, se răzvrătea. Carson i-ar fi considerat spiritul atrăgător dacă era o fată frumoasă, dar îl găsea complet enervant în cazul uneia atât de urâte. Uneori, Eunice se gândea că Jessica ar fi trebuit să fie băiat.

– Înţeleg, de fapt, a spus Jessica, dar nu pot accepta. Nu aş pune-o niciodată pe Tippy în pericol, dar nu pot – şi nici nu vreau – să consider că mi-e inferioară. Este sclipitor de inteligentă şi creativă în feluri în care eu n-aş putea fi vreodată. E mai bună şi mai înţeleaptă, şi e înzestrată cu toate calităţile pe care le admir şi le doresc la o prietenă. Nu vreau să vă fac de ruşine pe tine şi pe tata, dar îi voi acorda prietenei mele respectul pe care-l merită. Nu o voi trata ca pe o sclavă.

Eunice şi-a apăsat obrajii cu palmele.

– Vai, Doamne... Dacă tatăl tău ar fi aici să te audă...

– Ar fi foarte dezamăgit de mine, sunt convinsă.

– Ar simţi mai mult decât dezamăgire. Tatăl tău are o latură pe care nu i-ai cunoscut-o niciodată. Nu voi fi în stare să preîntâmpin consecinţele dacă tu continui să faci caz de afecţiunea ta pentru Tippy. Trebuie să te gândeşti la ea, pentru numele lui Dumnezeu.

Jessica a îndepărtat cu blândeţe palmele mamei sale de obraji şi le-a cuprins într-ale sale.

– Nu-ţi face griji, mami. Promit să nu tulbur apele în familie împărtăşindu-mi părerile despre sclavie în această casă. Sudul este ceea ce este, şi o singură voce nu va fi de ajuns ca să îl schimbe; dar, te rog, permite-i lui Tippy să fie servitoarea mea. Ştii bine că nu-şi poate folosi decât un plămân, afectat de pleurezie, şi nu poate să respire în căldura din bucătărie.

– Am să-i permit, atât timp cât te ţii de cuvânt, copila mea. Că de nu, tatăl tău o va trimite la câmp şi va ajunge în bordeiele sclavilor. Te iubeşte din toată inima, dar trebuie să mă crezi că asta va face. Eunice şi-a retras mâinile şi a dat la o parte

părul ca focul de pe fața fiicei sale. Ne-a fost atât de dor de tine cât ai fost plecată, a continuat ea cu blândețe. De aceea te-am făcut să vii acasă înainte de încheierea semestrului; dar, pe cuvântul meu, sângele nu-mi curge așa cum ar trebui prin vine. La masă și la petrecere vor fi discuții despre mișcarea abolițională. Îmi promiți că o să-ți ții gura dacă ți se cere părerea?

Jessica a scos limba și a ținut-o cu două degete.

– *Pomit să-mi sin gula.*

– Prostuțo, a spus Eunice cu un zâmbet ce i-a înflorit pe față, fără ca frica din priviri să-i piară complet. Acum, lasă-mă să mă ridic. Am treabă.

– O trimiți pe Tippy în camera mea? Nimeni pe lumea asta nu e în stare să-mi aranjeze părul ca Tippy. Și imaginează-ți cum aș arăta dacă n-ar avea grijă de garderoba mea.

– Dacă o să reții că tatălui tău îi place să apară neanunțat. Ai grijă ca hainele și coafura să fie singurele subiecte de conversație cu Tippy, în cazul în care apare. Dacă se amestecă el, Tippy va avea grijă de cocoloașele de bumbac în loc de funde și dantele.

– Am să țin minte. Jessica s-a ridicat și s-a răsucit în cămașa ei de noapte din satin, poalele acesteia învolburându-se în jos de la o talie delicată, subțirică. Mâine împlinesc optsprezece ani. Când am ajuns așa bătrână?

– Este o aniversare care ar trebui să te facă să începi să te gândești la măritiș, a spus Eunice.

– Să mă gândesc, poate, dar nu și să o *fac*. Ce bărbat și-ar dori să se însoare cu o agitatoare ca mine?

Chiar așa, s-a gândit Eunice, oftând.

Capitolul 4

Tippy trecea peria dinspre fruntea Jessicăi în jos, spre capătul unei bucle lungi, date cu ceară. Repetase mişcarea de mai multe ori, până când părul cârlionţat natural al Jessicăi începuse să strălucească întocmai ca un şuvoi de satin roşiatic pe umerii ei. În curând, Tippy avea să îl aranjeze într-o coafură de seară inspirată din epoca romantică din Anglia, numită Madonna. Pentru această coafură, părul trebuia împărţit în două pe mijlocul capului, cu zulufi în creştet şi şuviţe căzându-i pe lateralele feţei. O rochie de seară din brocart crem atârna pe un manechin din sârmă făcut pe dimensiunile Jessicăi. Rochia era creată după ultimele detalii în materie de modă şi destinată să scoată în evidenţă umeri albi, talii micuţe şi glezne subţiri.

– Stilul ţi se potriveşte de minune, declarase domnişoara Smithfield, croitoreasa care cususe rochia în atelierul ei de la Boston, dar Tippy era cea care desenase tiparul şi alesese materialul. Accesoriile erau expuse la vedere: pantofi de bal cu bot pătrat din satin, în ton cu rochia, mănuşi până la coate, o poşetă mică de seară, verde, asortată cu broşa cu smarald verde pe care tatăl Jessicăi i-o oferise cu ocazia aniversării sale.

Stând dreaptă în faţa oglinzii, cu Tippy în spatele ei, Jessica putea vedea părul umflat şi subţire al menajerei sale (o altă ciudăţenie, de vreme ce nu era sârmos ca al altor reprezentanţi ai rasei sale, şi nuanţa lui şaten-deschis contrasta cu

pielea ei neagră), lobul urechilor acesteia şi coatele ei ascuţite în continuă mişcare. Puţin mai înaltă decât o măturică pentru şemineu şi slabă ca un băţ, Tippy fusese înzestrată cu urechi, mâini şi labe ale picioarelor remarcabil de mari, care o făceau să pară grotescă în ochii celor care nu o cunoşteau şi nu îi apreciau talentele.

– Ce s-o fi gândit bunul Dumnezeu să adauge atâta material pe feţişoara mică şi slăbănoagă şi pe trupul fetiţei mele, apoi să nu-i mai ajungă să-i facă şi al doilea plămân? se lamenta adeseori Willie May.

Asta se întreba şi Jessica. O considera pe Tippy făptura omenească cu cea mai ciudată constituţie pe care o văzuse vreodată, dar, încă de când erau copii, i se păreau încântătoare silueta ei minusculă şi trăsăturile disproporţionate. Cu mintea ei ageră şi imaginaţia creativă, Tippy îi amintea Jessicăi de spiriduşul neastâmpărat din cartea ei preferată de poveşti. Jessica şi-o imagina ca pe un elf din ciocolată venit de pe altă lume, ale cărui urechi, mâini şi picioare supradimensionate, dar delicate ca ale unei zâne, s-ar fi putut metamorfoza în aripi, ca să o poarte înapoi pe tărâmul de unde venise. Îşi făcuse probleme în privinţa fragilităţii lui Tippy încă de când crescuse suficient cât să înţeleagă că prietena ei se născuse fără un organ important şi că Jessica se putea trezi într-o dimineaţă şi afla că îngerii veniseră să o ia pe partenera ei de joacă. Să se uite la mâinile rapide ale lui Tippy şi să şi le imagineze culegând bumbac sub soarele torid, cu un sac greoi atârnându-i pe umerii slăbănogi, era de ajuns să-i provoace greaţă Jessicăi, dar tatăl ei nu i-ar face aşa ceva lui Tippy. Jessica era sigură de asta. Ştia că fiica lui nu l-ar ierta niciodată, dar ar putea – şi chiar ar face-o – să le despartă. Asta nu trebuia să uite.

– Nu-mi doresc nimic, a spus Jessica. Nu e îngrozitor, Tippy? Să ai optsprezece ani şi să nu mai ai dorinţe.

– Nu ştiu nimic de dorinţe 'n afar că acu', că-s acasă, sper să capăt sirop de trestie de zahăr peste turta de mălai, i-a răspuns Tippy.

Jessica s-a întors de la oglindă, ca să se încrunte la Tippy, şi a coborât glasul.

– Chiar trebuie să vorbeşti ca o sclavă analfabetă de la câmp când eşti cu mine, Tippy?

– Apăi, da, doamnă, trebe, ca să nu uit unde-s. Îi mai sigur pentru amândouă.

Jessica s-a întors înapoi spre oglindă.

– Acum îmi pare rău că nu te-am lăsat la Boston, la atelierul de croitorie al domnişoarei Smithfield. Ai fi trăit bine cu acul şi cu aţa. Acolo ai fi avut multe dorinţe, şi toate ţi s-ar fi îndeplinit.

Tippy şi-a adus gura aproape de urechea Jessicăi, vorbind elevat:

– Tatăl tău ar fi trimis oameni după mine, dar n-aş fi rămas oricum. Nu te-aş lăsa să vii acasă fără mine.

Jessica asculta atent, ca să audă paşii tatălui ei în hol. N-ar fi intrat fără să bată, mai ales acum, când ea se făcuse mare, dar îi acorda, totuşi, puţin timp să răspundă. În dimineaţa precedentă, când lui Tippy i s-a permis să se întoarcă de la bucătărie în camera Jessicăi, fata îi povestise despre avertismentul mamei sale, de care Tippy auzise deja de la Willie May.

– Vor să ne despartă pentru că suntem atât de apropiate, îi explicase Jessica, iar mama a ameninţat că te vor trimite la câmp dacă nu cooperez. Trebuie să ne prefacem că tu eşti servitoarea mea, iar eu îţi sunt stăpână.

– N-o să fie foarte greu, răspunsese Tippy. Eu sunt servitoare, iar tu eşti stăpâna mea.

– Doar cu numele.

Conveniseră să fie foarte atente. Willie May îi explicase totul lui Tippy. Să nu-i mai spună Jessicăi „Jessie" fără apelativul *doñşoară* şi fără a face apoi o mică reverenţă. Să nu mai chicotească şi să nu-şi mai împărtăşească secretele. Să nu mai piardă vremea citindu-şi una alteia. Să nu mai arate nici un semn de prietenie.

– Şi, mai adăugase Willie May, privind-o fix pe Tippy, să nu mai vorbeşti ca o doamnă albă sau să faci paradă de învăţătura ta în faţa stăpânului şi a sclavilor.

Fetele îşi încolăciseră degetele mari – ritualul prin care pecetluiau o înţelegere. Neauzind altceva decât linişte în hol, Jessica a spus zâmbind:

– Voi avea grijă să capeţi cât sirop de trestie de zahăr doreşti, chiar dacă voi fi nevoită să-l aduc clandestin aici.

– Nu, nu, Jessie – *don'şoară* Jessie. Nu mă favoriza în nici un... nu-mi arăta *nici o* favoare. E prea periculos.

Jessica a oftat.

– Sunt atât de dezgustată de felul cum merg lucrurile. Sudul mă face să-mi fie ruşine. Familia mea mă face să-mi fie ruşine...

– Şşt, nu trebuie să vorbeşti aşa. Nu trebuie nici măcar să *gândeşti* aşa.

– Nu pot să mă abţin.

– Profesoara a' nouă venită din Nord... ştiu io ce are-n cap, *don'şoară* Jessie. Vă rog să n-o lăsaţi să vă bage-n belele, vă rog io frumos...

– *Jessie! Sunt tati! Intru!*

Vocea puternică a bărbatului pe care Jessica îl iubea, dar de care se şi temea, a răsunat prin uşă. Nu au trecut decât câteva secunde până când aceasta s-a deschis, şi Carson Wyndham a păşit înăuntru, lovind cu putere podelele din lemn cu cizmele lui până la genunchi, strălucitoare. Un bărbat scund, bine făcut, roşcovan, vânjos şi cu maniere aspre dădea impresia că gloatele s-ar da în lături din calea lui şi vai de cel ce nu o făcea.

Reacţionând rapid, Tippy şi-a aplecat capul către reflexia din oglindă a Jessicăi şi a spus tare, ca şi cum ar fi continuat un dialog pe care îl întrerupsese intrarea lui Carson Wyndham:

– Păru' mneavoastră-i frumos aşa cum îi. Mare păcat ar fi să vi-l ridic.

– De acord, a spus Carson, oprindu-se lângă măsuţa de toaletă a fiicei lui ca să cerceteze subiectul discuţiei. Ce dracu' o face pe o femeie să creadă că trebuie să-şi tortureze părul cu tot felul de bucle şi răsuciri? Numai Dumnezeu ştie, de vreme ce e mult mai atrăgător lăsat liber, aşa cum e de la natură. Şi-a trecut un deget peste plasa delicată pentru acoperit capul, ce atârna de un ornament al oglinzii. Jessica o purtase cu o zi

în urmă, la prânz, părul ei lăsat desfăcut umplând boneta ca o desagă cu firicele aurii. Mi-a plăcut cum îţi stătea asta... cum i-o fi zicând, Jessie. De ce n-o porţi şi-n seara asta?

– Vai, tată, o doamnă nu poate purta o *plasă pentru păr* la o rochie de seară!

Era genul de ripostă pe care tatăl ei adora să o audă din partea fiicei lui – stupidă, feminină şi inutilă. I-a acordat un zâmbet.

– Bănuiesc că nu. Îţi place broşa?

– O ador. Mulţumesc încă o dată, tati.

I-o oferise la prânzul oficial, în prezenţa celor mai apropiaţi prieteni ai părinţilor ei. Aranjamentul trebuia să facă parte din aniversarea zilei sale de naştere, dar fusese ţinut, de fapt, ca să le impresioneze pe rudele îndepărtate din Anglia ale tatălui ei, lordul Henry şi lady Barbara, ducele şi ducesa de Strathmore. Dacă n-ar fi avut compania încântătoare a lui Lettie Sedgewick, singura persoană din generaţia ei, în afară de fratele ei, Jessica era convinsă că ar fi murit de plictiseală, dacă nu cumva de dezgust. Conversaţia fusese lăsată în seama Excelenţei Sale şi a înfumuratei sale soţii, care nu vorbiseră decât despre ridicarea deplorabilă a clasei de mijloc britanice, despre încercarea neruşinată a muncitorilor din Dorset de a forma un sindicat şi despre vânătoarea de cocoşi de munte. Ascultătorii lor, admiratori servili, în afară de Lettie, se agăţaseră de fiecare cuvinţel arogant, întrerupt numai când Michael a propus un toast în cinstea întoarcerii acasă a surorii lui.

Jessicăi îi plăceau multe lucruri la Lettie Sedgewick. La întoarcerea în Boston, abia aşteptase să reia legătura cu fosta ei îndrumătoare, să-i împărtăşească tot ceea ce învăţase la şcoală şi să facă schimb de idei, dar Lettie era acum logodită cu Silas Toliver, un văduv pe care Jessica şi-l amintea ca fiind izbitor de chipeş şi care avea de gând să-şi facă propria plantaţie în Texas. Jessica şi-a amintit că prima soţie a lui Silas murise la naşterea băieţelului care avea să devină în curând fiul vitreg al lui Lettie. Viitoarea doamnă Toliver era fiica extraordinar de inteligentă a unui pastor prezbiterian, foarte talentată

în arta limbajului. Familia Wyndham, membri ai parohiei tatălui ei, o angajaseră să îi predea Jessicăi caligrafie și literatură clasică, pentru a-i completa educația primită la școala publică înainte de a pleca la internat. Lettie mersese mai departe și obținuse un atestat de profesoară la un colegiu din Nashville, și acum preda la școala publică din orășelul unde se afla biserica tatălui ei, Willow Grove. Comunitatea era descrisă ca fiind la o aruncătură de băț, în orice direcție, între Charleston și șirurile paralele de plantații cunoscute sub numele de Aleea Plantațiilor, unde se aflau cele mai importante proprietăți producătoare de trestie de zahăr și bumbac. Silas și Jeremy Warwick nu fuseseră invitați la dineu, pentru că nu o cunoșteau bine pe Jessica. Aveau să ia parte la bal.

– Ai spune că aici, în Carolina de Sud, încă dăinuie statutul de colonie a Imperiului Britanic, ținând cont cât de slugarnic de devotați sunt unii dintre noi față de toate lucrurile englezești, îi spusese Lettie Jessicăi cu o sclipire în ochi când avuseseră, în sfârșit, ocazia să vorbească între patru ochi.

– Mai puțin sclavia, a spus Jessica. Britanicii au avut decența umanitară să abolească sclavia și comerțul cu sclavi.

Jessica ar fi făcut mai bine să-și muște limba. O luase gura pe dinainte, dar firea tolerantă a lui Lettie Sedgewick și experiența Jessicăi cu fiica pastorului invitau la confidențe controversate. Când o medita pe Jessica, Lettie nu era deranjată de faptul că Tippy lua parte la orele lor, ba chiar o încuraja în acest sens, cu toate că în secret. Era împotriva legii să-i înveți pe sclavi să scrie și să citească, dar îndrumătoarea i-ar fi putut periclita poziția tatălui ei ca pastor al Întâii Biserici Prezbiteriene din Willow Grove, dacă s-ar fi aflat.

Buna dispoziție s-a șters de pe chipul prietenei sale.

– Cam așa ceva, a spus Lettie. Văd că nu te-ai schimbat prea mult, draga mea pupilă, dar permite-mi să te sfătuiesc ca înainte de a vorbi să te gândești mai întâi unde te afli.

– Trebuie să învăț să fac asta.

– Am auzit de la Silas despre micul incident de ieri, de la docul de debarcare din Charleston. Jeremy Warwick era în zonă

să ia ceva pentru Meadowlands. I-a spus lui Silas că nu s-a arătat de teamă că i-ar fi putut stânjeni şi mai mult pe mama şi pe fratele tău.

– Nu încape îndoială că domnul Warwick a avut o părere cât se poate de proastă despre mine.

– Ba deloc. I-a spus lui Silas că ai fost îngrozitor de curajoasă.

Sau îngrozitor de proastă, s-a gândit Jessica, uitându-se la faţa sobră a tatălui ei în oglindă. Oare îi povestise Michael despre incidentul de ieri din Charleston, şi venise aici ca să o pedepsească?

– Jessie, a spus Carson, vreau să arăţi deosebit de drăguţă în seara asta.

– Cu siguranţă o să încercăm, nu-i aşa, Tippy? a spus Jessica, uşurată. Există vreun alt motiv în afara faptului că este ziua mea de naştere?

– Nu, fără nici un motiv. Vreau doar să mă simt deosebit de mândru de fetiţa mea, care s-a întors în sfârşit acasă după doi ani, aşa că te rog să arăţi cât se poate de bine. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. Ne vedem la petrecere. Şi, Tippy?

Tippy a luat poziţia de drepţi.

– Da, domnu'.

– Ai grijă ca asta să se întâmple întocmai.

– Da, domnu' Carson.

A ieşit din cameră, iar femeile au schimbat priviri lungi, interogative.

– Despre ce a fost vorba? a întrebat Jessica.

– Jeremy Warwick, a răspuns imediat Tippy.

– Jeremy Warwick?

– Am auzit totul la bucătărie. Tatăl tău vrea să-i faci impresie bună, sperând că voi doi veţi ajunge să fiţi împreună. Vei fi aşezată lângă el la cină.

– Jeremy e de-o vârstă cu Silas – prea bătrân pentru mine –, şi înţeleg că pleacă împreună în Texas. De ce ar vrea tatăl meu să mă căsătoresc cu el?

– Nu ştiu. Familia Warwick e bogată. Poate ca să-i ţină la distanţă pe cei care nu sunt? Tippy a fluturat cu înţeles din

gene. Jeremy Warwick e un om de treabă, aşa vorbeau la bucătărie. Un stăpân bun. Nu pot înţelege de ce nu s-a însurat încă. Poate că tatăl tău vrea să-ţi aranjeze ploile cu el înainte să pună altcineva mâna pe el.

– Nu, Tippy, nu ăsta-i motivul, a spus Jessica, înţelegând pe dată. Un fior de durere i-a trecut prin inimă. Tatăl ei aflase de isprava de la docuri. Probabil că Michael l-a informat, iar mama ei, prea temătoare să păstreze secrete faţă de soţul ei, i-a povestit cu siguranţă despre opiniile ei despre sclavie. Tata vrea să scape de mine pentru că îi creez probleme.

Dar numai dacă era scoasă din Carolina de Sud de un bărbat bun şi bogat. Cam atât o iubea tatăl ei, s-a gândit ea. Jessica a simţit cum furia a luat încet locul durerii. Ei bine, avea o veste pentru el. Nu avea de gând să se căsătorească vreodată cu un stăpân de sclavi.

Capitolul 5

Avea să fie prezentată în comitetul de primire din sala de bal în loc să-şi facă o intrare pompoasă din capul scărilor. Acestea erau pentru marile frumuseţi. Aranjamentul îi convenea de minune Jessicăi. Mănuşa ei dreaptă era deja murdară după ce strânsese mâinile celor cincizeci de invitaţi la petrecerea pentru aniversarea ei, şi preţ de câteva clipe bune nu a mai simţit piciorul paharului de şampanie, când a fost liberă să o caute pe Lettie, care stătea în picioare împreună cu Silas Toliver şi cu Jeremy Warwick lângă tortul ei cu cinci etaje împodobit cu flori.

– E încântător! a exclamat Lettie uitându-se admirativ la tort când li s-a alăturat Jessica. Ornatul e cumva mâna lui Tippy?

– Bineînţeles. A făcut florile din albuşuri bătute date prin zahăr şi întărite.

– Ei bine, este excepţional, ca şi sărbătorita, de altfel. Ce rochie splendidă! De la Paris?

– De la Boston.

Jessica simţea cum faţa îi ia foc sub privirile bărbaţilor. Arăta cât putea ea de bine, dar, în nici un caz, aceştia n-ar fi de acord că este excepţională. Lettie vedea frumuseţe în orice şi în oricine şi îşi putea permite s-o facă. *Excepţională* era cuvântul care o descria pe ea, şi asta se vedea clar ca lumina zilei în ochii lui Silas. Formau un cuplu încântător – el, înalt, brunet, chipeş, un lord Byron cu părul lui în dezordine, negru ca

pana corbului, ochi verzi și atrăgătoarea gropiță din bărbie, iar ea, minionă, blondă, cu pielea ca de porțelan și grațioasă, păşind parcă dintr-un poem de Byron.

– Şi roşeaţa te prinde, a intervenit Jeremy Warwick cu o mică plecăciune şi o urmă de zâmbet diavolesc pe chip.

Îşi bătea joc de ea? Jessica a ignorat complimentul şi i s-a adresat lui Lettie.

– Nu pot să spun cât sunt de încântată că am fost aleasă să-ţi fiu domnişoară de onoare.

– Iar eu nu pot să-ţi spun cât sunt de încântată că ai acceptat. Mergem săptămâna viitoare la cumpărături în Charleston, ca să luăm material pentru rochia ta?

– Mi-ar face mare plăcere, dar sunt lipsită de orice pricepere când vine vorba de asemenea lucruri. Tippy are cel mai bun ochi pentru materiale şi culori. Are gusturi extraordinare. Ei i se datorează modelul şi materialul rochiei mele. O iau mereu cu mine, ca să mă ajute să-mi aleg garderoba. Poate să vină şi ea?

– Tippy? a intervenit Silas. Este a doua oară când aud numele ăsta. Nu cred că am cunoscut-o.

– Ăăă... Tippy e servitoarea Jessicăi, i-a explicat Lettie, părând uşor stânjenită.

– O servitoare negresă are gusturi mai bune decât ale stăpânei sale? a întrebat-o Silas neîncrezător pe Jessica.

Fata a ridicat bărbia.

– A mea, da.

Şi-a simţit cotul prins de o mână fermă, masculină. Strânsura aceasta era oare un avertisment?

– Cred că sună pentru cină, a spus Jeremy, luând-o pe Jessica de braţ. Voi avea plăcerea de a-mi ţine companie la masă în stânga mea, domnişoară Jessica. Cum se face că am norocul de a sta chiar lângă sărbătorită?

– A fost planul tatălui meu, domnule Warwick, a răspuns Jessica, simţindu-se deodată sufocată. A renunţat la etichetă numaidecât. Dacă e cumva posibil, ar trebui să vă farmec şi să vă ademenesc cu speranţa că mă veţi găsi demnă de căsătorie.

Cei din jur se holbau la ea cu gurile căscate. Chicotitul lui Jeremy a întrerupt tăcerea încremenită.

– Pe Jupiter, a spus el, cred că sunt deja fermecat!

Jessica își desfăcea buclele din coafura pentru petrecere, când s-a auzit în ușă bătaia scurtă, sacadată a tatălui ei. Jessica nu s-a deranjat să răspundă, pentru că ușa s-a deschis imediat, și el a intrat îmbrăcat în smoching și mirosind a trabuc.

– Ei bine, fata mea, ți-a plăcut petrecerea ta?

– Da, tată, foarte mult.

Fusese o seară înnebunitoare, cu conversații plicticoase și previzibile, exceptând discuția dintre Silas și Jeremy despre planurile lor de a duce un convoi spre Texas, în primăvară. Urma să aibă un kilometru în lungime și sperau să meargă măcar cu trei kilometri pe oră, ca să le permită emigranților să parcurgă cincisprezece kilometri pe zi, în funcție de vreme și de diferite alte obstacole. Călătoria părea periculoasă, plină de necunoscut, iar ea se întreba cum avea să se descurce Lettie în situațiile dure pe care cu siguranță aveau să le întâmpine. Un alt subiect interesant despre care conversaseră fusese sosirea în siguranță, din Massachusetts, în acea după-amiază, a lui Sarah Conklin, care avea să preia postul de profesoară al lui Lettie la școala locală. Familia Sedgewick o așteptase la docuri, în Charleston, și o dusese la noua ei casă din Willow Grove.

– E drăguță? s-a interesat Michael.

– Foarte, s-a pronunțat pastorul Sedgewick, roșind ușor.

Jessica nu a oferit informații privind faptul că o cunoștea pe noua profesoară, deși bănuia că Lettie fusese surprinsă că prietena ei își folosise influența ca să-i asigure slujba unei nou-venite, și nordistă pe deasupra.

Tatăl ei s-a așezat pe divan, prea jos ca să-și întindă confortabil picioarele, dar din acea poziție îi putea vedea fiicei lui chipul în oglindă.

– Sper că nu spui doar așa, ca să-mi faci mie pe plac și că, de fapt, nu te-ai distrat, a spus el. Mi-a fost greu să-mi dau seama. Cum ți s-a părut Jeremy Warwick?

Jessica a început să tragă cu peria de o șuviță ceruită.

– Mi s-a părut plăcut.

– *Plăcut!* Asta-i tot ce poți să spui? Păi, nu există femeie nemăritată în tot Sudul, care să nu-l considere incitant, plin de viață, amuzant. Și multe femei măritate, ca să fiu sincer.

A ridicat atotștiutor din sprâncene înspre reflexia ei în oglindă; încercarea lui de a face un spirit de glumă era ridicol de străină firii lui anoste, așa că fetei i-a fost greu să-și stăpânească râsul.

– Și, atunci, de ce nu-i însurat? a întrebat ea.

– E prea pretențios, bănuiesc, dar am auzit un zvon că fata pe care a iubit-o când era mai tânăr s-a stins de febră tifoidă. Trebuie să spun, draga mea Nălucă, nu prea ți-ai dat silința să-l impresionezi.

Jessica i-a întâlnit privirea în oglindă. Nălucă. Nu-i mai spusese așa de când era mică. Numele venea de la un joc pe care obișnuiau să îl joace și în care ea sărea pe neașteptate din ascunzătoare ca să-l surprindă. *Bau!* striga ea, iar el râdea și o învârtea, spunându-i că e năluca lui. I s-a strâns gâtul de o durere aproape uitată, pe care tatăl ei putea să i-o stârnească.

– Așa trebuia? Să încerc să-l impresionez, tată?

Carson s-a înroșit până în vârful urechilor.

– Ei bine, da, Nălucă. Recunosc că am încercat s-o fac pe peținorul. Jeremy este burlacul cel mai râvnit din Carolina de Sud, în afară de Silas Toliver, care e luat. În plus, Silas nu are bani. Jeremy are. Va avea grijă de tine așa cum se cuvine.

– Silas nu are bani? Jessica i-a aruncat o privire surprinsă tatălui ei în oglindă. Cum se poate una ca asta? Queenscrown e o plantație prosperă.

– Benjamin Toliver a lăsat Queenscrown fiului său mai mare, Morris. Silas nu mai este decât un angajat. De aceea pleacă în Texas.

Speriată pentru Lettie, Jessica l-a întrebat:

– Și cum își permite să facă asta?

– Are niște bani puși deoparte, pe care i-a băgat în această afacere, iar de restul se împrumută de la mine.

Jessica s-a cutremurat pentru Lettie. Nu doar că avea să întâmpine greutăți inimaginabile în timpul călătoriei și la începutul unei noi vieți în Texas, dar totul se făcea cu bani împrumutați. Probabil că aveau să treacă ani buni până să-i plătească datoria tatălui ei, înainte ca plantația să fie pusă pe roate și Silas să scoată un cent din asta. Poate că dragostea avea să fie suficientă ca să-i susțină și să-l ajute pe Silas să își împlinească visul pe care se pare că el și Jeremy îl aveau de mult.

Jessica s-a răsucit pe scăunelul de la masa de toaletă ca să se uite la el.

– De ce te grăbești atât de mult să mă măriți, tati?

– Păi... nu întinerești, știi. Mama ta s-a căsătorit la vârsta ta, și, sincer, nu mă pot gândi la un bărbat mai vrednic de tine decât Jeremy. Carson a ciupit aerul cu două degete butucănoase, puternice. Trebuie să-l culegi din oală până nu o face altcineva.

– Depinde dacă Jeremy dorește sau nu să fie cules.

– Mie mi se părea destul de dornic, dar tu l-ai respins.

– Are aproape treizeci de ani, e cu unsprezece ani mai în vârstă decât mine.

– Și ce importanță are? Și eu sunt cu opt ani mai în vârstă decât mama ta, și Silas e mai în vârstă decât Lettie, și uite cât e de fericită cu el.

Jessica era de acord cu asta; într-adevăr, fericirea lui Lettie era evidentă pentru toată lumea de la petrecere. Se întreba dacă există vreun bărbat pe lume care să-i aprindă stele în ochi așa cum făcuse Silas pentru Lettie. Chiar îl plăcea pe Jeremy. Îl găsise incitant, plin de viață și amuzant, dar el nu avea cum să fie interesat de cineva ca ea. Tatăl ei asistase pur și simplu la politețea unui gentleman față de fiica gazdei, iar indiferența ei se datorase revoltei de a fi expusă ca un mânz la o licitație de cai.

– Se mută în Texas, să știi, i-a spus ea.

Privirea lui Carson s-a mutat în direcția papucilor de casă.

– Da, știu.

Jessica s-a răsucit înapoi spre oglindă. În casa aceasta, se spuneau – şi se înţelegeau – mai multe în tăcerile din timpul conversaţiilor de familie decât prin cuvintele rostite. Acel moment de tăcere confirma fără tăgadă dorinţa tristă, dar adevărată a tatălui ei de a o vedea căsătorită cu cineva potrivit cât mai curând posibil şi dusă cât mai departe cu putinţă. Jessica a rămas tăcută, sunetul ritmic al periei răsunând aspru în liniştea aceea.

Carson a săltat capul şi a întrebat deodată, uitându-se în jur:

– Unde-i Tippy? De ce nu-i aici să te servească?

– Am trimis-o în camera ei. Nu avea rost să stea trează ca să mă bage în pat.

Carson s-a ridicat, încruntându-se.

– Trebuie să fie aici până te retragi tu – *apoi* poate merge în camera ei. O răsfeţi prea mult pe fata aia, Jessie. N-am să permit una ca asta.

– Da, tati, a răspuns Jessica, periindu-şi în continuare părul.

Tippy insistase să rămână trează ca să afle despre petrecere, dar un atac de pleurezie, în acea după-amiază, aproape că o făcuse să cadă în genunchi. Jessica nu îndrăznea să-i amintească tatălui ei de boala de plămâni a lui Tippy, agravată de răcirea bruscă a vremii din ziua aceea. Cu câteva excepţii, nu era foarte tolerant cu proprietăţile inutile.

– O să am grijă să-şi facă treaba, a spus Jessica.

– Ai face bine. Carson a tăcut o clipă, privind-o fix pe fiica lui în ochi prin oglindă. Ea a văzut nefericire în ochii lui, simţindu-i pe ai ei inundaţi de lacrimi. S-a lăsat din nou tăcerea, mai grăitoare decât orice cuvânt. Draga mea Nălucă, de ce nu poţi să fii şi tu mai... ca o Wyndham? a întrebat-o el. Cum se face că te-ai născut atât de diferită de noi, ceilalţi?

– Nu ştiu, tati, a răspuns ea, cuprinsă brusc de o presimţire ce i-a dat fiori reci, dar mă tem că diferenţele din naştere mă vor costa scump.

Capitolul 6

Willie May şedea printre mormanele de farfurii murdare de la petrecerea din seara precedentă, savurând a doua ceaşcă de cafea şi profitând de rara ocazie de a fi singură în conac cu gândurile ei. Era duminică dimineaţă. Toţi cei din casă – stăpânul şi stăpâna, domnişoara Jessica, servitorii, inclusiv fiica ei – şi toţi lucrătorii din ogradă erau la slujba de la biserică ţinută în acea zi lângă pârâu. Era urmată de un botez, celebrat la umbra nucilor uriaşi şi a chiparoşilor de pe malul apei, toată lumea mâncând ceea ce rămăsese de la petrecerea pentru aniversarea de optsprezece ani a domnişoarei Jessica. Slavă Domnului, familia DeWitt plecase, de sâmbătă după-amiază, spre Charleston, apoi mai departe, spre Anglia. Cel puţin, Willie May nu fusese nevoită să-şi facă griji în privinţa *lor* în agitaţia servirii a cincizeci de musafiri şi a curăţeniei de după.

– Acum, mergeţi cu toţii la culcare, le ordonase domnişoara Eunice servitorilor din casă seara trecută, după ce curăţaseră mesele şi puseseră mâncarea la păstrare. Farfuriile pot aştepta până mâine, după slujbă. Willie May, du-te şi tu la culcare. Arăţi de parcă ai fi gata să cazi din picioare.

Domnişoara Eunice era bună în felul ei; îi păsa mereu de servitorii ei, cu toate că stăpâna îşi impunea limitele ei. Pe Willie May nu o deranja trasarea acestor limite. Viaţa era mult mai uşoară şi mai simplă când fiecare îşi ştia locul şi îl *accepta*, fără a-şi face griji pentru alţii. Acesta era subiectul care o

tulbura în dimineaţa aceasta, în liniştea şi pacea conacului. Limitele. Tippy nu şi le cunoştea pe ale ei, iar asta era din vina Jessicăi Wyndham. Fiica stăpânului avea să îi creeze probleme fiicei sale – probleme *mari*. Simţea asta.

Lui Willie May i se făcuse inima cât un purice din ziua în care fetiţa ei – pe atunci, în vârstă de zece ani – intrase, împreună cu domnişoara Jessica, desigur, în salon, unde stăpâna avea o dispută cu decoratorul în privinţa culorii şi a materialului draperiilor pentru ferestrele veneţiene. Willie May servea ceaiul când a văzut-o pe fiica ei alegând două mostre din diferite materiale, potrivite ca nuanţe, şi întinzându-i-le domnişoarei Eunice cu calm, fără a scoate o vorbă.

– Ei bine, pe cuvânt, exclamase stăpâna ei, chiar cred că asta e nuanţa perfectă de verde şi combinaţia ideală de materiale. Vom folosi catifeaua pentru draperii şi mătase pentru perdele.

Se holbaseră cu toţii la fetiţa ei şi, chiar în clipa aceea, Willie May simţise o strângere de inimă care abia dacă o mai părăsise o zi după aceea, mai ales când domnişoara Jessica exclamase: „Mama, ţi-am *spus* că e deşteaptă!" şi îi zâmbise radios lui Tippy.

Willie May şi domnişoara Eunice urmăriseră apoi, neputincioase, cum prietenia dintre fete se dezvolta pe zi ce trecea. La început, când fetele mai crescuseră, nici una din mame nu dăduse prea multă atenţie plăcerii lor de a fi una în compania celeilalte. Pe plantaţii, era ceva obişnuit pentru copiii albilor şi ai negrilor să se joace împreună, mai ales dacă odraslele servitorilor din casă locuiau împreună cu părinţii lor în aripa servitorilor din conac. Willie May fusese extrem de uşurată că fiica ei, care se născuse fără un plămân, creştea sub ochii ei, şi nu în ogradă, unde copiii altor sclavi erau puşi la muncă, iar domnişoara Eunice fusese fericită că fetiţa ei, care nu avea nici o surioară, îşi găsise o parteneră de joacă. Legătura lor din ce în ce mai strânsă îi scăpase complet lui Carson Wyndham, chiar dacă fiica lui insista să împartă cu Tippy tot ce primea şi voia să aibă aceleaşi jucării şi păpuşi ca ea. Domnişoara Jessica

fusese cea care-i dăduse numele Tippy, botezată creştineşte Isabel. „Tippy!", zbierase ea când fetele învăţau să meargă, şi fetiţa ei cea mică prefera să meargă în vârful picioarelor, nu de-a buşilea.

Willie May şi Eunice nu se grăbiseră să ia măsuri în privinţa apropierii dintre fiicele lor, de vreme ce, într-un fel, aceasta o oglindea pe a lor. Carson Wyndham o cumpărase pe Willie May, care nu avea nici douăzeci de ani, să-i fie cameristă lui Eunice Wyndham când şi-a adus mireasa din Richmond, Virginia, la imensa lui moşie, Willowshire. Singură săptămâni la rând, în timp ce soţul ei era plecat cu afacerile numeroaselor lui plantaţii, Eunice ar fi înnebunit de singurătate dacă n-ar fi fost Willie May. Smulsă de lângă părinţii ei, din satul ei din Africa, la şaptesprezece ani, Willie May înţelegea ce înseamnă despărţirea de cămin. Misionarii anglicani o învăţaseră engleza şi cum să servească în casă – un adevărat noroc pentru negustorii de sclavi –, iar ea şi stăpâna deveniseră confidente, croindu-şi drum împreună prin noile lor lumi, cu soţi pe care abia îi cunoşteau, împărtăşind bucuriile şi greutăţile sarcinii, ale naşterii şi ale administrării celui mai important conac din Carolina de Sud. Eunice spunea adesea că nu ştia ce s-ar face fără Willie May, dar numai pentru că avea încredere că servitoarea ei nu ar fi depăşit niciodată limitele prieteniei lor.

Nici una din cele două femei nu putea spune acelaşi lucru despre Tippy, mulţumită Jessicăi Wyndham, iar stăpânul începuse să bage de seamă.

Chiar în dimineaţa aceasta, când toată lumea pleca la pârâu, o întrebase pe tonul acela de care se temeau cu toţii: „Tippy, de unde ai luat rochia aia?" Toată lumea încremenise, inclusiv domnişoara Jessica, care începuse, în sfârşit, în ciuda încăpăţânării, să-şi bage în cap ideea că nepriceperea ei în alegerea culorilor o punea în pericol pe Tippy.

– Eu am făcut-o, domnu'.

Stăpânul frecase materialul între degetele. Rochia era croită frumos şi modern.

– Borangic. De unde l-ai luat?

– De la Boston, domnu'. I-un rest rămas de la rochia don'şoarei Jessie, croitoreasa mi l-a dat.

Stăpânul aruncase o privire spre fiica lui.

– Ai şi tu una din acelaşi material?

Domnişoara Jessica avusese prezenţa de spirit să lase capul în pământ.

– Da, tată.

– Du-te imediat în camera ta şi schimbă-te! i-a spus el lui Tippy. Nici o servitoare negresă din casa mea nu va purta o rochie din acelaşi material ca al rochiei fiicei mele.

Tippy fugise din salon, reţinându-şi o tuse de genul celei care o chinuise toată noaptea.

Cu câţiva ani în urmă, stăpânul nici nu s-ar fi uitat la rochie sau la croiala ei excepţională. Talentul lui Tippy la cusut şi împletit, susţinut de simţul culorii şi de ochiul format pentru modele, era bine cunoscut şi apreciat în gospodărie, dar lucrurile începuseră să se schimbe în jurul plantaţiei Willowshire în 1831. A fost anul în care Nat Turner, un predicator negru, a condus o răscoală de două zile a sclavilor împotriva stăpânilor albi în ţinutul Southampton, Virginia, unde domnul Carson deţinea o plantaţie de tutun. Se dusese în Virginia ca să ia parte la proces şi la spânzurarea celor implicaţi şi se întorsese complet schimbat.

Apoi, în 1833, ca să pună paie pe foc, un bărbat pe nume William Lloyd Garrison fondase Societatea Americană Împotriva Sclaviei în Boston, oraşul în care mergea la şcoală domnişoara Jessica, însoţită de servitoarea negresă pe care o trata ca pe o soră. Stăpânului nu îi trecuse atunci prin cap că fiica lui avea să fie expusă la învăţăturile radicaliste ale bărbatului şi ale adepţilor lui, cu atât mai puţin că acestea aveau să o influenţeze, dar se înşelase, după cum îşi dădeau seama acum Willie May şi domnişoara Eunice.

Willie May s-a ridicat şi şi-a legat şorţul. Aici, la Willowshire, ea şi cei din rasa ei o duceau bine. Domnul Carson credea în îngrijirea proprietăţii sale şi se asigura că sclavii lui erau bine hrăniţi, îmbrăcaţi şi locuiau în condiţii bune. Aveau

liber la fiecare sfârşit de săptămână, de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, iar lucrătorilor de la câmp li se permitea să ia pauze de zece minute la umbră şi primeau apă la discreţie. Aveau voie să-şi ţină propriile obiceiuri şi să trăiască după propriile stiluri de viaţă, fără vreun amestec din partea stăpânilor, atât timp cât nu depăşeau limitele cuvenite. Stâlpul pentru biciuire încă trona în mijlocul curţii, dar nu fusese folosit de multă vreme, ci doar când un sclav aproape că îşi omorâse soţia în bătaie. Stăpânul, spre deosebire de alţi plantatori, nu credea în dezbinarea familiilor de culoare prin vânzarea copiilor acestora. Carson Wyndham era dur, dar corect, şi avea pretenţia ca vechilii şi supraveghetorii lui să fie la fel. În afară de stăpânii de la Meadowlands şi Queenscrown, atitudinea domnului Carson era vizibil diferită de aceea a altor plantatori şi vechili, care le puteau face sclavilor viaţa un iad. La Willowshire, traiul era stabil şi destul de plăcut.

Dar vremurile se schimbau. Se simţea asta. În iulie, anul trecut, o bandă atacase poşta din Charleston şi dăduse foc literaturii antisclavagiste trimise din Nord să fie împărţită în tot Sudul. Preşedintele Jackson susţinuse protestul şi încercase, fără succes, să declare ilegală distribuirea de materiale „incendiare" prin intermediul poştei americane. Patrulele se înmulţiseră, răufăcători înarmaţi cu bice şi puşti străbăteau cărările la lumina lunii, căutând negri fugari şi îngâmfaţi, cărora să le împartă pedepse. La Willowshire, ca niciodată până atunci, sclavilor li se interzisese să viziteze sclavi de pe alte plantaţii fără permisiunea specială a stăpânului, şi se spunea că supraveghetorii domnului Carson – sclavi însărcinaţi cu conducerea lucrătorilor de la câmp – erau mai puţin prietenoşi cu muncitorii. Câţiva vechili negri fuseseră înlocuiţi cu albi, iar Spit Johnson, un cârcotaş ale cărui nemulţumiri fuseseră tolerate până atunci, dispăruse peste noapte. Se zvonea că fusese dus la piaţa de sclavi de la Charleston şi vândut.

Sub norul acestor schimbări, Willie May se temea pentru fiica ei. Scrisul, cititul şi recitatul de poezii, dicţia de femeie albă şi sfaturile date stăpânei cu privire la materialele pe care să le

cumpere şi la coafurile pe care să le poarte nu erau lucruri cu care o tânără de culoare cu un singur plămân să se fălească în faţa stăpânilor ei. După ziua de azi, nu s-ar fi mirat dacă Tippy ar fi primit însărcinări mult mai puţin plăcute decât să-i ţină companie domnişoarei Jessica. Ar putea chiar să fie scoasă din camera alăturată celei a stăpânei sale şi să primească o colibă în ogradă, pe care să trebuiască să o împartă cu o altă familie. Willie May s-a rugat ca singura ei fiică să aibă înţelepciunea să-şi vadă de treabă, altfel era posibil ca o bandă de călăreţi de noapte să vină şi să o târască din patul ei ca să demonstreze ce li se întâmplă negrilor care nu-şi cunosc lungul nasului.

Capitolul 7

– Silas, dragul meu, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Lettie pe logodnicul ei, care stătea cu spatele. Era la fereastra casei parohiale, care îi oferea priveliştea unei grădiniţe pline de crizanteme aurii. Avea să ducă acasă un buchet mare pentru masa mamei sale de Ziua Recunoştinţei de a doua zi. Te-ai plictisit de toate prostiile astea cu nunta?

Silas şi-a întors privirea de la fereastră; imaginea lui Lettie la o masă, înconjurată de podoabe pentru nuntă – dantelă, panglici şi o mostră de material transparent –, era mai încântătoare decât orice grădină.

– Nu, dragostea mea, cu toate că, recunosc, sunt mai entuziasmante pentru o femeie decât pentru un bărbat.

– Doar să nu ai îndoieli în privinţa căsătoriei cu mine.

– Niciodată.

Silas a venit să se aşeze lângă ea la masă, iar ea a lăsat deoparte o tăbliţă de scris pe care bifase o listă nesfârşită de treburi legate de ziua nunţii lor, prima sâmbătă din februarie. Nu putea pricepe de ce femeile se simţeau obligate să înceapă pregătirile de nuntă cu luni întregi înainte (mama lui era în mare agitaţie), dar primise asigurări că, din cauza pregătirilor pentru sărbătorile dinainte, organizarea făcută din timp era de o importanţă capitală. El insistase să fixeze data mai devreme, ca să rezolve cu căsătoria înainte de plecarea lor pe întâi martie, dar fratele logodnicei sale era student la West Point şi nu putea

primi învoire să participe la ceremonie până în prima săptămână din februarie.

– Atunci, ce te preocupă? Lettie şi-a trecut uşor degetele peste fruntea lui plină de cute. Când împreunezi aşa sprâncenele, îmi dau seama că eşti tulburat.

Silas a luat-o de mână şi i-a lipit degetele de buzele lui. Îl stârnea până şi cea mai mică atingere a pielii ei. Dumnezeu să-l ierte, dar nu-şi putea aminti mirosul pielii primei sale soţii, care-i născuse un fiu. Dacă n-ar fi fost Joshua, nu şi-ar mai fi amintit nici măcar chipul ei. Ursuline, aşa o chema, iar numele destul de puritan se potrivea cu părerile ei morale, mai ales cu cele legate de sex. Încă păstra această amintire legată de ea. Soţia lui fusese fiica unui plantator, membru al micii aristocraţii locale, dar, de fapt, socrul lui fusese un tâlhar de pomină la drumul mare. Silas s-ar fi aşteptat ca măcar o picătură din sângele fierbinte al bătrânului să-i curgă prin vine fiicei acestuia, dar, din păcate, fusese profund dezamăgit. Lettie, fiică de pastor, nu avea nici o reţinere şi era la fel de dornică să împartă patul conjugal cu el. Silas considera diferenţa de atitudine a caracterului celor două femei, atât de incompatibilă cu felul în care fuseseră crescute, drept o ciudăţenie a naturii.

Se gândea să-i spună adevărul lui Lettie, dar ea provenea, la urma urmei, dintr-o familie prezbiteriană, scoţiană până în măduva oaselor, şi ura datoriile. Era conştientă că el avea să fie nevoit să împrumute nişte bani de la Carson Wyndham pentru cheltuielile lor din Texas, dar, ca şi Silas, era convinsă că, prin muncă asiduă, aveau să se poată achita de datorii în numai câţiva ani.

– Noi n-o să stăm pe verandă, ca membrii clasei plantatorilor de aici, spunea ea. Vom lucra cot la cot cu muncitorii la câmp, ca să terminăm treaba. Vom avea timp să ne jucăm de-a domnul şi doamna de la conac după ce ne vom fi plătit datoria.

– Tatăl meu s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că muncim alături de negri, i-a răspuns Silas râzând, iubind-o pentru curajul şi dorinţa ei de a porni spre necunoscut – sau, mai bine-zis,

spre pericole şi lipsuri personale cunoscute – fără altă protecţie în afară de dragoste şi încredere în el.

– Lasă-l pe el. Mergem în Texas. Acolo se poate orice.

Firea logodnicei lui îl făcea să o iubească mai mult cu fiecare zi, iar Silas nu putea pricepe de ce simţea că trebuie să o protejeze de veştile neliniştitoare, precum recentele revolte din Texas şi noile evenimente care constituiau obstacole în calea împlinirii visului său. Lettie se ridica la fiecare piedică neaşteptată apărută în drumul lor. Acolo unde el vedea obstacole, ea vedea provocări. Ceea ce el considera ocolişuri exasperante – schimbări enervante ale planurilor şi dorinţelor lui –, Lettie le accepta cu seninătate drept „binecuvântări mascate" puse la cale printr-un plan măreţ pentru a-i împiedica pe oameni să apuce pe calea greşită. Trăia după un motto, pe care-l preda şi elevilor ei, unul pe care îl inventase ca să poată îndeplini sarcini neplăcute, dar necesare: „Teme-te şi fă-o, n-o face şi ai să regreţi".

În ciuda înfăţişării ei de păpuşă de porţelan, părea soţia perfectă pe care să o ia cu el într-un teritoriu nesigur şi înfricoşător; dar, pe măsură ce problemele se tot adunau, Silas nu-şi putea alunga teama că până şi Lettie avea să le găsească de nebiruit când sosea momentul să-şi părăsească tatăl şi căminul, prietenii de o viaţă şi îndrăgitul Charleston, atât de apropiat de oraşul în care copilărise. Dacă refuza să meargă? Silas n-ar fi suportat să plece şi să o părăsească până când clădea o viaţă pentru ei în noul ţinut, şi n-ar fi îndurat nici să rămână la Queenscrown.

Jeremy avea mai multă încredere decât el în cutezanţa ei. „Lettie n-o să se răzgândească, Silas", îi spusese el de mai multe ori, „dar corect ar fi să-i dai motivele pentru care să facă asta, altfel mai târziu vei regreta."

Silas se hotărâse să-şi asume riscul de a fi măcinat mai târziu de regrete şi să nu divulge anumite veşti descurajante – cum ar fi, de exemplu, cele din ziua respectivă. Nori grei pluteau deasupra lor şi nu întrezărea razele soarelui străpungându-i. Opt din cele zece familii care semnaseră contracte ca

să-i închirieze căruţele Conestoga se retrăseseră. Crezuse că speculaţia făcută în privinţa căruţelor era o investiţie strălucită. Le cumpărase ca să le închirieze familiilor care nu-şi puteau permite propriul mijloc de transport spre Texas, cu siguranţă nu spaţiul şi confortul pe care le ofereau căruţele Canestoga şi pe care cele obişnuite de fermă nu le puteau asigura. Silas crezuse că atracţia pentru închirierea elevatelor vehicule avea să sporească numărul celor din convoi (cu cât mai mulţi, cu atât mai sigur), iar banii din închiriere aveau să-i acopere o parte din costurile investiţiei şi pe cele ale călătoriei lui. Ar rămâne proprietarul căruţelor, pe care le putea vinde odată ajuns în Texas, iar o clauză din contract stipula că aceia care le luau în chirie aveau să-i plătească şi un procent din recolte în primii doi ani. Nu luase în calcul inhibiţiile provocate de războiul din Texas sau teama bărbaţilor în căutare de o viaţă mai bună, dar lipsiţi de voinţa de a porni în căutarea ei. Ar fi făcut mult mai bine dacă şi-ar fi păstrat banii în buzunar.

Jeremy nu era măcinat de asemenea nelinişti financiare, dar Silas nu voia să se împrumute de la prietenul lui cel mai bun. Familiile Warwick şi Toliver aveau să-şi înceapă afacerile în Texas fără a fi îndatorate una alteia, ci doar bazându-se pe prietenie reciprocă. Silas nu i-ar da fratelui său, Morris, în ruptul capului satisfacţia de a-i împrumuta bani – şi cu dobândă exorbitantă, fără îndoială. Dacă nu reuşea să-i înlocuiască pe cei care renunţaseră la închirierea căruţelor sale, era silit să împrumute mai mulţi bani de la Carson Wyndham, iar Lettie s-ar fi opus din răsputeri. Ar detesta gândul de a-i fi şi mai îndatorată unui om pe care îl displăcea profund.

Era prea devreme să-i spună, s-a hotărât Silas, din moment ce mai avea timp să primească răspunsurile la anunţurile din ziarele locale şi din *Nashville Republican*, care dădeau publicităţii închirierea căruţelor sale Conestoga, cu toate că avea slabe speranţe că avea să primească vreunul. În Texas erau tulburări de amploare, motiv pentru care se retrăseseră cele opt familii.

– Vorbeşte cu mine, l-a implorat Lettie, mângâindu-i fruntea.

Silas a ales să-i povestească despre evenimentul mai puţin serios din cele două care-l nelinişteau.

– S-a întors cercetaşul pe care l-a trimis Jeremy la sfârşitul lui septembrie să exploreze zona către care ne îndreptăm, a spus el. S-ar părea că altercaţia din octombrie dintre texani şi armata mexicană a aprins un foc care nu se poate stinge.

– S-a întâmplat de ziua Jessicăi – pe două octombrie, a spus Lettie, nu fără a-şi pune problema că oamenii se puteau împuşca între ei în timp ce alţii se distrau la o petrecere.

Silas i-a zâmbit cu indulgenţă şi a bătut-o uşor pe nas.

– Doamne, fetiţo, ce legături faci ca să ţii minte date! a spus el. Dar, într-adevăr, la aniversarea de optsprezece ani a Jessicăi, cercetaşul a nimerit direct în bătaia focului şi a pus şi el mâna pe arme.

Ziarele titraseră despre încăierarea din data de două octombrie dintre coloniştii anglofoni şi o sută de cavalerişti din armata mexicană, petrecută într-un oraş din Texas numit Gonzales. Altercaţia luase amploare când comandantul regional al forţelor militare mexicane a ordonat să le fie returnat un tun pe care cetăţenii din Gonzales îl împrumutaseră ca să se protejeze împotriva atacurilor indienilor. Coloniştii refuzaseră şi au format o rezistenţă armată sub un steag cusut în grabă dintr-o rochie de mireasă, pe care au scris: VENIŢI DE VI-L LUAŢI!

Mexicanii încercaseră, dar au fost înfrânţi, iar tunul a rămas în posesia coloniştilor.

Reacţia lui Lettie la această poveste fusese tipică. Se pusese pe râs.

– Cred că-mi place de texanii ăştia, a spus ea. Dau dovadă de tărie şi curaj împotriva aversiunilor.

Silas i-a înfăşurat lui Lettie în jurul gâtului bucata de pânză pe care ea o numea tul, trăgându-i faţa mai aproape de a lui. Descoperise că momentele amoroase aveau cel mai bun efect pentru a îndulci veştile proaste.

– Mai ţii minte cum ne-am gândit noi că incidentul se va stinge de la sine? a întrebat-o el, privind-o în ochii albaştri luminoşi, pe care, în noaptea nunţii, avea să îi poată admira închişi în somn şi deschişi când se trezea lângă el în dimineaţa următoare. Ei bine, nu s-a întâmplat aşa. Ziarele numesc bătălia de la Gonzales „un Lexington[1] în Texas".

Ochii lui Lettie au căzut seducător pe buzele lui, stârnindu-i dorinţa şi mai mult.

– Şi asta ce înseamnă?

– A izbucnit revoluţia în Texas.

Privirea înamorată i s-a umplut de spaimă, şi şi-a smuls de la gât legătura din material transparent.

– Vai, Doamne! Asta înseamnă că va trebui să ne amânăm plecarea până când se mai liniştesc apele acolo?

– Nu putem amâna. Trebuie să pornim în martie ca să ajungem la destinaţie înainte de sosirea iernii. Trebuie să ajungem la timp ca să ne ridicăm adăposturi şi să curăţăm terenul pentru însămânţarea din primăvara viitoare.

Buzele lui au coborât lent de pe fruntea ei pe buze, auzind un oftat slab de plăcere.

– Nu-ţi face griji, iubitule, a spus ea visătoare. Statele Unite au fost fondate în urma unei revoluţii. Putem să ne aşteptăm la mai puţin din partea Texasului?

– Eşti cea mai minunată fată, a spus el, dar înainte să apuce să o sărute, servitoarea casei parohiale a apărut în pragul uşii.

– Noua profesoară a venit să vă vadă, domnişoară Lettie. Să o poftesc înăuntru?

– Da, bineînţeles.

Lettie s-a ridicat să-şi întâmpine musafira cu o privire încărcată de regret spre Silas, trecându-i în joacă fâşia de tul peste cap. Bărbatul s-a simţit oarecum iritat din pricina întreruperii,

---

[1] Aluzie la primele bătălii din Războiul pentru Independenţa Statelor Unite, purtate în oraşele Lexington şi Concord din Massachusetts, pe 19 aprilie 1775

dar era bucuros că scăpase de alte discuţii privind tulburările din Texas.

– Nici nu ştii cât sunt de fericită că-mi pot lăsa elevii pe mâna lui Sarah, a spus Lettie. Aveam îndoieli la început, dat fiind că Sarah vine la noi din Nord; dar Dumnezeu chiar mi-a răspuns la rugăciuni, trimiţând o persoană atât de competentă şi dedicată predatului.

– Din câte spune Jeremy, a fost mai degrabă mâna Jessicăi decât a lui Dumnezeu, a corectat-o Silas, fără a împărtăşi entuziasmul lui Lettie.

Trebuise să se întrebe, ca şi Jeremy, de ce o femeie singură, de vârsta şi cu frumuseţea acestei Sarah Conklin, acceptase un post de profesoară atât de departe de casa ei din Cambridge, Massachusetts.

– Dincolo de încântătoarea apreciere pe care o manifestă faţă de noi, simt o femeie în conflict cu mediul în care trăieşte, comentase Jeremy. Nu pot să spun exact ce, dar e ceva cam ciudat în privinţa minunatei Sarah Conklin.

Silas lua în seamă observaţiile prietenului său. Fără a emite judecăţi, Jeremy putea evalua oamenii mai bine decât oricare altul dintre cunoscuţii lui, dar ştia faţă de cine să se pună în gardă.

– Poate că accentul de Massachusetts sună disonant printre noi, sudiştii, sugerase Silas.

– Poate.

– Lettie spune că Sarah a fugit de o inimă zdrobită.

– Atât de departe, în Sud? Şi de ce nu au fost luaţi în considerare candidaţii locali ca să-i ia locul lui Lettie? Cunosc câţiva calificaţi.

Silas râsese în hohote.

– Pun pariu, şi toate poartă fustă. Lettie spune că nici unul dintre candidaţi nu a avut recomandările excelente şi experienţa didactică pe care le are Sarah.

– Calificările ei au foarte puţin de-a face cu obţinerea slujbei, spusese Jeremy. Sarah Conklin a primit postul datorită Jessicăi Wyndham. Se cunoşteau de la şcoala din Boston. Sarah este

sora uneia dintre colegele ei de clasă. Tăticul Wyndham a tras nişte sfori să fie angajată, la cererea Jessicăi.

– Păi, ca principal finanţator al şcolii, probabil Carson consideră că are acest drept, dar, în orice caz, copiii din Willow Grove se aleg cu o profesoară de prima mână.

La început, Silas crezuse că reţinerea lui Jeremy în privinţa unei femei care era exact genul lui – independentă şi stăpână pe sine – era consecinţa idilei sale cu una dintre „candidatele locale", care râvnea la acest post, şi era nemulţumit că nu l-a obţinut. Mai era la mijloc un fapt surprinzător, anume că drăgălaşa profesoară nouă nu arătase, în ocaziile în care se întâlniseră în societate, nici o urmă de interes pentru chipeşul prieten al lui Silas, burlacul disponibil. Totuşi, era puţin probabil ca Jeremy să se gândească amuzat mai mult de o secundă la respingerea ei. Ceva legat de Sarah Conklin continua să i se pară neverosimil.

Lettie şi-a întâmpinat înlocuitoarea cu braţele deschise când aceasta a fost condusă în încăpere.

– Bună dimineaţa, Sarah! Tata l-a înhămat pe Jimsonweed pentru tine. Vei vedea că e un cal foarte uşor de strunit. S-a întors cu explicaţii către Silas. Sarah a venit să-l împrumute pe Jimsonweed şi trăsurica noastră ca să meargă până la Charleston în dimineaţa asta. Trebuie să ridice de la poştă un colet cu cărţi pentru copii. Sarah, eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

– A, nu, nu! Sarah a ridicat mâinile ca să-şi accentueze obiecţia. Cu nici un chip n-aş putea să te răpesc de la tot ceea ce ai de făcut aici. A gesticulat spre masa încărcată, apoi l-a salutat pe Silas ca şi cum abia atunci i-ar fi remarcat prezenţa. Bună dimineaţa, domnule Toliver!

Silas i-a răspuns cu o uşoară înclinare a capului.

– Bună dimineaţa, domnişoară Conklin!

Nu încape îndoială că atunci când l-a văzut, privirea noii profesoare a căpătat o notă de răceală, după care trăsăturile chipului ei s-au destins într-un surâs fugar, care lui i s-a părut forţat. Îi displăceau oare bărbaţii în general după idila ei eşuată, sau era ceva la el, la Jeremy şi la Michael, fratele Jessicăi şi

fiul binefăcătorului ei atotputernic, care o făcea să adopte o atitudine rigidă?

Asta nu era problema lui, a decis Silas. Lettie o plăcea, şi asta era tot ce conta. Le-a lăsat pe femei să discute despre cererea lui Sarah, până când logodnica lui a sugerat să o ducă el la Charleston ca să ridice cărţile. Silas nu se putea gândi la vreo persoană cu care şi-ar fi dorit mai puţin să-şi petreacă timpul în afară de glaciala Sarah Conklin, şi avea o întâlnire programată cu Carson Wyndham în acea după-amiază, unde trebuia să se prezinte umil.

Capitolul 8

Sarah a trecut hăţurile peste spinarea animalului şi i-a făcut cu mâna lui Lettie, care ieşise să o conducă afară din curtea unde era grajdul. Vehiculul casei parohiale era o ciudăţenie comandată pe Întâia Biserică Prezbiteriană şi construită de fierarul satului, ceva între trăsură şi căruţă acoperită. Inscripţia ÎNTÂIA BISERICĂ PREZBITERIANĂ DIN WILLOW GROVE, CAROLINA DE SUD de pe uşi o proteja de posibilitatea de a fi percheziţionată, motiv pentru care Sarah o alesese drept mijlocul de transport perfect ca să ducă un sclav fugar în portul de la Charleston chiar pe sub nasul poterii. Nici cel mai obraznic căutător de sclavi n-ar fi oprit în drum o femeie albă care se ocupa de treburile bisericii, iar Sarah începea să fie recunoscută în zonă drept înlocuitoarea mult îndrăgitei şi bine cunoscutei Lettie Sedgewick, o acoperire care oferea protecţie suplimentară activităţilor ei.

– Pot să scot basmaua acu, don'şoară?

– Da, dar trebuie să rămâi ascuns până când ajungem la destinaţie. Umblă vânători de recompense pe aici.

Sarah vorbea cu un negru ghemuit sub bancheta trăsurii. „Basmaua" pe care şi-a scos-o era un pătrat din material negru menit să-i ascundă dinţii şi albul ochilor în cazul în care ar fi avut cineva motiv să arunce o privire în trăsura cufundată în întuneric. Nu-i cunoştea numele, şi nici el pe al ei. Nu cunoştea nici numele plantaţiei de pe care fugise. El îşi petrecuse

noaptea ascuns în grajd, fiind instruit să se urce în căruță imediat ce reverendul Sedgewick, tatăl lui Lettie, înhăma calul la vehicul și pleca. Era miercuri dimineață, nu chiar cea mai bună zi a săptămânii pentru a duce la bun sfârșit evadarea unui sclav, dar în atmosfera relaxată a zilei dinaintea Zilei Recunoștinței, vigilența asupra proprietăților plantatorilor mai scăzuse. Majoritatea evadărilor erau puse la cale sâmbăta noaptea. Mulți stăpâni nu-și sileau sclavii să muncească duminica, iar fugarului nu avea să i se simtă lipsa până luni dimineață, când va fi avut o zi și jumătate avans spre destinația lui. Anunțurile cu privire la evadarea sclavului și descrierea acestuia nu apăreau în ziar până săptămâna următoare, când fugarul putea fi deja într-o locuință sigură, mai aproape de libertatea din Nord.

Abia când căruța s-a așternut bine la drum, Sarah a răsuflat ușurată și bătăile inimii i s-au mai domolit. Până acum era bine. Multe lucruri – capricii ale sorții mărunte, crude, pline de neprevăzut – puteau ruina planurile bine puse la punct, ducând la descoperirea ei. Simțea frica în stomac ca pe o durere ascuțită. În acea zi, dacă lucrurile mergeau rău la doc și „încărcătura" ei era capturată, nu mai era decât o chestiune de timp până când sclavul ceda sub loviturile de bici și le spunea autorităților ceea ce voiau să afle. Urma i-ar fi condus la ea. Ar fi fost trimisă forțat în Nord, sau poate chiar supusă unor repercusiuni mai grave, dar ea, cel puțin, nu putea trăda pe nimeni în sistemul evadărilor. Nu cunoștea numele agentului care, la adăpostul întunericului, aranjase ca fugarul să fie adăpostit, cu o noapte în urmă, în grajdul familiei Sedgewick. Nu le putea spune nimic autorităților despre locul în care se ascunsese înainte sau despre ruta pe care apucase. Succesul căii ferate subterane[1] depindea de ascunderea identității celor

[1] Underground Railroad – rețea de rute și locuințe secrete folosite de sclavii negri din Statele Unite în secolul al XIX-lea, în încercarea lor de a ajunge în statele libere sau în Canada cu ajutorul aboliționiștilor și al unor aliați simpatizanți ai cauzei acestora

implicați. Dacă era descoperită, nu le putea oferi anchetatorilor nici o informație care ar fi periclitat rețeaua organizată ca să-i ajute pe sclavi să evadeze spre statele libere și spre țările în care sclavia era ilegală, Canada și Mexic. Cu puțin noroc și cu voia Domnului, bărbatul de sub bancheta trăsurii avea să fie îmbarcat, până la lăsarea întunericului, pe un vas cu destinația Montreal.

Dacă era prinsă, avea să fie întrebată cum s-a întâmplat să aleagă Willow Grove ca loc de desfășurare a activităților ei aboliționiste, iar răspunsul ei avea să fie destul de simplu. Jessica Wyndham, colega de clasă a surorii ei, pomenise de un post de profesoară care devenea vacant atunci când actuala profesoară avea să se căsătorească și să emigreze în Texas cu soțul ei. Willow Grove era în inima Sudului. Ce loc mai bun decât Carolina de Sud, în care să presteze activități de călăuză pentru calea ferată subterană? Ce acoperire mai bună decât postul de profesoară într-un orășel situat în inima teritoriului sclaviei? Nu avea să divulge implicarea Jessicăi. Nu aveau să audă niciodată din gura ei că fiica celui mai mare plantator din stat nu doar că îi sugerase, dar chiar aranjase ca ea să primească postul de profesoară?

Domnișoara Wyndham știa că sunteți călăuză pentru calea ferată subterană?

Bineînțeles că nu! Când am aflat despre postul vacant, i-am intrat intenționat în grații, invocând o poveste de dragoste eșuată și nevoia de a obține un post de profesoară departe de Massachusetts.

Dar Jessica *știuse*. Când a aflat de afilierea lui Sarah la un grup care îi instruia pe partizanii aboliționismului să se infiltreze în Sud ca slujbași mărunți într-un sistem organizat pentru a submina sclavia, îi propusese postul de profesoară drept acoperirea perfectă pentru activitățile clandestine ale lui Sarah.

– Chiar există și o căsuță pe care o poți închiria, ideală pentru scopurile tale, îi spusese Jessica. Este proprietatea Întâii Biserici Prezbiteriene din Willow Grove. E așezată pe

terenul bisericii, în spatele cimitirului, motiv pentru care nu se închiriază, dar e foarte discretă şi izolată.

La început, Sarah a fost tentată să nu aibă încredere în ea. Şcoala nu făcea nici un secret din sentimentele ei împotriva sclaviei, iar tatăl puternic şi bogat al Jessicăi ar fi putut s-o înscrie acolo pentru a strânge informaţii despre sistemul care îi ajuta pe sclavi să evadeze din Sud. Nu i-a luat mult lui Sarah să-şi dea seama că suspiciunile ei cu privire la Jessica erau nefondate. Părinţii Jessicăi nu ştiau nimic despre ceea ce se învăţa la şcoală, altfel n-ar fi trimis-o în veci acolo; iar fiica lor se împotrivea sincer sclaviei, din toată inima, considerând-o o instituţie crudă şi imorală. O considera cea mai bună prietenă pe camerista ei de culoare, Tippy, şi de dragul negresei, odată ce Sarah s-a instalat confortabil în Willow Grove, Jessica i-a explicat, cu părere de rău, că nu putea face nimic să o ajute în misiunea ei.

– Tatăl meu o va trimite pe Tippy la câmp dacă descoperă că am vreun amestec, i-a spus ea, iar Sarah, după ce l-a cunoscut pe Carson Wyndham şi a înţeles exact ce fel de om era, nu s-a îndoit că temerile Jessicăi erau justificate.

– Ai făcut destul, a asigurat-o Sarah. Ai grijă ca Tippy să fie în siguranţă.

La internat, îi explicase Jessicăi ce era calea ferată subterană, şi anume o reţea ultrasecretă de rute pentru evadare şi adăposturi sigure, ce se întindea de la sud la nord şi mai departe, spre Canada, sau mai spre sud, în Mexic. Terminologia feroviară desemna sarcinile temerarilor dispuşi să-i ajute pe sclavi să evadeze. „Agenţii" erau oamenii care se infiltrau în Sud ca să distribuie literatură aboliţionistă, să-i contacteze pe simpatizanţii antisclavie şi să stabilească rute şi adăposturi sigure gestionate de „şefii de gară". Adăposturile erau cunoscute sub denumirea de „gări" sau „depouri", în care fugarii puteau să se odihnească şi să mănânce. „Conductorii" îi duceau pe fugari – numiţi „încărcătură" – de la o gară la alta, slujbă pentru care fusese instruită şi Sarah.

Când Sarah a prezentat oferta Jessicăi „mecanicului de locomotivă" – liderul grupului –, acesta a încurajat-o cu entuziasm să accepte postul. Aveau deja un agent plasat în zona Willow Grove, i-a spus el. Ea nu avea să-i ştie numele, în caz că ar fi fost prinsă, dar el avea să-l cunoască pe al ei şi avea să o contacteze printr-un cod. Sarah şi-a trimis prin poştă un curriculum vitae la consiliul administrativ al şcolii, iar o scrisoare de răspuns i-a aprobat postul, fără nici o verificare, menţionând o dată de la mijlocul lunii octombrie la care trebuia să-şi înceapă activitatea. La scurt timp după aceea, ea a pornit spre destinaţia ei ca să se poată stabili înainte de a lua în primire postul şi a fost întâmpinată de Lettie şi de reverendul Sedgewick când a păşit pe docul portului din Charleston.

Familia Sedgewick reprezenta un alt motiv pentru care scopul real al sosirii ei în Willow Grove trebuia să rămână secret. Dacă plana vreo suspiciune asupra ei, avea să planeze şi asupra lor, iar ei erau complet neştiutori cu privire la ceea ce făcea ea în căsuţa izolată din spatele cimitirului. Acolo, odată învăţat „limbajul" secret prin care comunicau ea şi agentul, Sarah avusese parte de bocănituri în uşă târziu în noapte, găsise bileţele codificate strecurate pe sub uşă sau semne ciudate pe pridvorul din faţa casei. La doar câteva zile de când preluase locuinţa, ascunsese deja un fugar care urma să fie luat la miezul nopţii, transmisese semnale cu ajutorul lumânării şi al lămpii înspre pădurea de pe partea cealaltă a râului şi lăsase câteva mesaje criptate pe veranda din spatele casei. Numărul fugarilor şi al evadărilor reuşite crescuse în zonă, dar până acum nu făcuse nimeni legătura cu sosirea ei. „Transportul de marfă" era încetinit acum, când iarna blocase drumurile spre destinaţiile mai îndepărtate din Nord. Sarah simţea că a trăit o viaţă de om de când vaporul ei acostase în Charleston, cu mai puţin de două luni în urmă.

– Amice, a spus ea, abia mişcându-şi buzele, pe un ton scăzut, imperativ, probleme la orizont. Pune-ţi la loc basmaua şi stai complet nemişcat.

– O, Doamne, fie-ţi milă! a gemut încărcătura ei.

Un grup de călăreți ieșise din desișul de pe una din marginile drumului. Aveau bice făcute colac agățate de șei și erau cu toții înarmați. Când unul dintre călăreți a ridicat un braț, Sarah a tras de hățuri și l-a oprit pe Jimsonweed. A recunoscut umerii masivi, bine făcuți ai celui mai avut dintre ei: Michael Wyndham, fratele Jessicăi.

Acesta și-a oprit armăsarul arab lângă trăsură, în privirea de sub borurile largi ale pălăriei de plantator amestecându-se surpriza, curiozitatea și admirația. Sarah a simțit fiori pe ceafă. Bărbatul era leit tatălui său. Michael și-a dus nepăsător degetele la borul pălăriei.

– Bună dimineața, domnișoară Conklin! Cu ce treburi pe drum în ajunul Zilei Recunoștinței?

– Merg la poșta din Charleston, a răspuns ea. Dumneavoastră?

El a izbucnit în râs și a aruncat o privire spre cei din cohorta lui.

– Nu e evident? Căutăm un fugar de la Willowshire. N-ați văzut cumva, din întâmplare, un bărbat negru alergând mâncând pământul de-a lungul drumului? Îi spune Timothy.

De sub banchetă s-a auzit un geamăt surd. Timothy. Fugarul era de la Willowshire. Doamne sfinte, Jessica, ce-ai făcut? Sarah și-a ținut răsuflarea, alarmată că Michael Wyndham auzise sunetul înăbușit, dar atenția lui a rămas fixată asupra ei.

– Mă tem că nu, a spus ea, străduindu-se să adopte un ton detașat și apucând din nou hățurile ca să dea de înțeles că era timpul să plece.

Michael Wyndham a strâns din coapsele musculoase, strunindu-și calul să vină mai aproape. Sarah știa că el era atras de ea doar ca un bărbat care se bucură de fiorul vânătorii și de satisfacția uciderii. Indiferența ei fățișă față de el îl stârnise. Dacă ar fi cochetat cu el și ar fi făcut pe sfioasa, bărbatul și-ar fi pierdut interesul, dar ea reprezenta o provocare pe care era hotărât să o câștige. De-ar fi știut cât îi ura ea pe el și pe toți ai lui!

– Poate că-mi veți permite să vă însoțesc la Charleston, domnișoară Conklin, a propus el. Oamenii mei pot să ia calul cu ei și să-l urmărească pe băiat fără mine, iar noi doi putem lua masa la Thermidor după ce vă terminați treburile la oficiul poștal.

Repede, cu inima bubuindu-i în piept, Sarah s-a gândit cum ar fi cel mai bine să-i răspundă. Ce argument ar putea aduce ca să-l descurajeze pe acest nemernic arogant? Te rog, Timothy, nu scoate nici un sunet, și-a spus ea în gând.

– Apreciez amabilitatea dumneavoastră, domnule Wyndham, dar am acceptat deja invitația de a lua masa cu un vechi prieten al meu, un domn sosit în vizită la Charleston, iar dimineața e atât de plăcută, că, mărturisesc, prefer să călătoresc singură la oraș.

În loc să se simtă respins, așa cum intenționa ea, el și-a lăsat capul pe spate, râzând cu poftă.

– Se pare că știți mereu să mă puneți la locul meu, domnișoară Conklin, dar nu sunt genul de bărbat supus. Și-a dus din nou mâna la pălărie: o siluetă impozantă în cizmele lustruite până la genunchi, cu talia groasă subțiată de o haină lungă încinsă la mijloc, care flutura în urma lui, și cu o eșarfă colorată la gât. Vă urez călătorie plăcută și să vă bucurați de prânzul cu prietenul dumneavoastră, și aștept cu nerăbdare o altă ocazie când voi avea plăcerea companiei dumneavoastră exclusive pentru ambele aspecte.

La un semn al lui, călăreții s-au dat în lături. Cu fruntea sus și spatele drept, Sarah l-a mânat pe Jimsonweed printre ei fără a da din cap în semn de salut și, nu după mult timp, a auzit copitele cailor pornind în galop ușor în direcția opusă.

Sub lada trăsurii s-a auzit un freamăt.

– Am scăpat, domnișoară?

Sarah și-a dus o mână la inimă ca să-i potolească bătăile puternice.

– Am scăpat, Timothy.

Capitolul 9

Pe Aleea Plantațiilor sosise Crăciunul. Câmpurile vaste ale moșiilor întinse de ambele părți ale drumului ce ducea spre oraș erau liniștite. Bumbacul fusese cules, trestia de zahăr, tăiată, iar perioada calendaristică de care se temea cel mai rău Eunice Wyndham se încheiase. Se bucura de primele zile de vreme rece, ceea ce însemna totodată că venise perioada tăierii porcului; porcii strânși de prin păduri la începutul toamnei erau băgați în cocini și hrăniți cu porumb în cantități însemnate, apoi erau tăiați și măcelăriți. În ultimele câteva săptămâni, Aleea Plantațiilor fusese practic un abator. Eunice închisese ușile și ferestrele, renunțând la aerul tomnatic ca să se cruțe pe sine, pe Jessica și pe servitoare de sunetele și mirosurile înfiorătoare asociate cu sacrificarea animalelor. Dacă vântul bătea în direcția potrivită, horcăielile sfâșietoare ale porcilor prinși și mirosul puternic, greu de sânge proaspăt și de fum de la focurile făcute în afumătoare puteau ajunge până la Willow Grove.

Nu veni să petreci Crăciunul aici până ce ultima bucată de șuncă nu ajunge în afumătoare, i-a scris Eunice surorii sale din Boston. *Nu vei putea să respiri fără să-ți vină să vomiți.*

Cei care apreciau mai mult rezultatul final se învățaseră să ignore întregul proces sângeros al prinderii, tăierii și măcelăririi animalelor, pentru că asta însemna abundență la masă, în cămări și afumători, nu doar pentru plantatori și pentru

familiile lor, ci și pentru sclavi, dacă stăpânii erau generoși. Carson Wyndham era cel mai darnic dintre toți.

Păstra pentru conac rinichii, prețuiți pentru untura lor, băsicile, pentru a le folosi pe post de saci de conservare, picioarele porcilor pentru saramură și căpățânile pentru piftii, dar carnea pe care nu o punea la păstrare pentru folosul propriu le-o împărțea muncitorilor. În perioada sacrificării porcilor, comunitatea sclavilor de la Willowshire primea cantități însemnate de cârnați proaspeți, spată, coaste, mușchi, hălci de șuncă și bucăți pentru jumări – bucățele de grăsime scoase chiar de sub pielea porcului și prăjite sau coapte în turte de mălai cu lapte bătut – și mațe prăjite – mici bucăți de intestin tăiate și prăjite, servite ca delicatesă.

Odată încheiat sezonul tăierii porcilor, munca devenea mai ușoară, iar stăpânul și sclavul deopotrivă se puteau relaxa și bucura de roadele muncii lor. La Willowshire, acestea erau numeroase. Fusese un anotimp mănos. Profitul de pe urma numeroaselor lui plantații îi îngăduia lui Carson Wyndham să aloce un buget de douăzeci de dolari pentru fiecare familie de negri pentru un cadou oferit în dimineața de Crăciun, pe lângă saci de bomboane, popcorn și jucării cioplite în lemn pentru copii. Cămările și pivnițele gemeau de alimente. Toamna blândă adusese o recoltă foarte mare de legume, bace și fructe. Sacii din bumbac erau plini de nuci pecan scuturate din cei mai roditori pomi în ani întregi, și nici o familie – a plantatorului sau a lucrătorilor – nu ducea lipsă de sirop de sorg pe care să-l toarne peste turtele de mălai.

Din acest motiv, când s-a dat alarma că cineva intrase în afumătoarea stăpânului și furase două bucăți de șuncă, Carson Wyndham l-a chemat la el pe supraveghetorul-șef.

– Vreau să afli cine a făcut asta, a ordonat Carson, roșu la față ca părul de pe cap. Dintre toate păcatele pe care stăpânul de la Willowshire nu le putea ierta, furtul era în capul listei. Poate fi vreun fugar sau vreun nomad aflat în trecere pe aici, vreun vagabond, dar dacă hoțul e unul de-ai noștri...

– Ce să fac în cazul ăsta, stăpâne?

– Știi bine care-i pedeapsa pentru furt, Wilson. Aplic-o.

Willie May ascultase în timp ce-i turna stăpânului ceaiul de dimineață, vărsând ceai în farfurioară pe lângă marginea ceștii. Ușa dependinței unde îi chemase pe supraveghetori ca să le dea ordinele era deschisă și se simțea puternic mirosul proaspăt, de sărbătoare al ghirlandei agățate deasupra ei. Tippy legase crenguțele de chiparos cu o viță mlădioasă de glicină și le decorase cu fructe din lemn pictate și cu o fundă mare, roșie. Trecând pe lângă ea ca să intre în clădire, Willie May simțise cum o cuprinde spiritul Crăciunului. Acum o părăsea.

– Ce se întâmplă cu tine în dimineața asta, Willie May? a întrebat-o Carson, însă pe un ton aferat.

În ultimul timp, adoptase un ton nepotrivit cu ea din cauza lui Tippy. Nemulțumit de fiică, nu putea fi prea prietenos cu mama, dar s-a relaxat când a uitat de asta și s-a concentrat asupra altor treburi. Carson ajunsese să se bazeze pe bunul-simț și pe înțelepciunea menajerei sale. Ea o împiedica pe soția lui să ia măsuri pripite și îi ținea la respect pe ceilalți servitori fără a perturba ordinea în casa lor. Puteau să-i aducă alți servitori ceaiul dimineața, dar el o prefera pe Willie May, a cărei prezență nu-l deranja niciodată.

– Doar nu cazi la pat bolnavă de friguri? a întrebat-o el.

Willie May a șters ceaiul vărsat cu un colț al șorțului.

– Nu, domnu' Carson. Tocmai m-am lovit la cot.

– Ei, ai grijă să rămâi în formă, auzi tu? Nu te poți îmbolnăvi de Crăciun, când toată lumea se simte bine. A încuviințat din cap spre supraveghetor. Asta-i tot, Wilson. Știi ce-ai de făcut. După plecarea acestuia, Carson și-a răsucit scaunul ca să adreseze slujnicei principale, care-i ținea casa în bună ordine. Roșeața din obraji îi mai dispăruse. Tu ce crezi, Willie May? Cine ne fură?

– N-aș putea să spun, domnu'. Nici nu știam că ne fură cineva. N-am auzit nimic.

Erau acolo și niște chifle fierbinți, iar Willie May și-a ținut atenția îndreptată asupra lor, ungându-le cu unt și melasă, așa cum îi plăcea lui Carson Wyndham. I-a întins un șervet, pe care el și l-a băgat în gulerul cămășii din bumbac, ca să nu se păteze.

– Sigur e vreun vagabond, a spus el cu gândul în altă parte, uitându-se spre niște hârtii de pe birou. Nici unul dintre oamenii mei nu are motive să mă fure.

– Așa e, domnu' Carson.

– Wilson va afla cine e și aibă Domnul milă de făptaș când se va întâmpla asta.

– Amin, domnu' Carson.

Willie May spera ca Dumnezeu să fi auzit ruga și să își arate mila. Ea era făptașa. Îl zărise pe fugar, un băiat nu mai mare de cincisprezece ani, intrând în hambar săptămâna trecută, când se dusese, la miezul nopții, să vadă ce face Tippy, care încă locuia în odaia de lângă cea a domnișoarei Jessica. Fiica ei tușise toată ziua, și Willie May îi pregătise o prișniță cu muștar fierbinte pe care să o țină pe piept. Era o noapte senină, luminată de lună, iar ea zărise o umbră ieșind de pe câmpul de bumbac, ezitând, mai făcând câțiva pași și oprindu-se iar. A mai ieșit o dată, iar ea a prins cu coada ochiului un băiețaș costeliv din rasa ei, îmbrăcat în zdrențe prea subțiri pentru noaptea aceea friguroasă, înainte ca trupul lui să dispară în umbra hambarului.

Nici o clădire de la Willowshire, în afară de biroul stăpânului aflat în afara casei, nu era încuiată vreodată. Aroganța stăpânului n-ar fi îngăduit asta. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l fure. Hambarele, depozitele și atelierele, silozurile, pivnițele, cele două afumătoare, una pentru tratarea cărnii proaspete și cealaltă pentru depozitarea cărnii de anul trecut, erau toate deschise pentru ca toată lumea să poată intra fără a se mai obosi cu cheile, dar nimeni n-ar fi fost atât de neobrăzat fără un motiv întemeiat. Controlul complet al lui Carson Wyndham asupra fiefului său garanta asta.

Așa că o singură privire scurtă aruncată intrusului a convins-o pe Willie May că băiatul nu era unul dintre cei o sută de sclavi de la Willowshire. A fost cuprinsă de un fior rece. Însemna că era un fugar.

A coborât în fugă scările și a ieșit pe ușa din spate, înșfăcând un șal dintr-un cui din bucătărie, și s-a îndreptat spre hambar, traversând curtea în liniște, dar cu pași repezi. A deschis

încet ușa. Aceasta a scos un scârțâit, dar nu l-a avertizat destul de repede pe băiat pentru ca el să-și înfrângă curiozitatea plină de spaimă și să lase capul în jos. Își găsise un pat de paie în porumbar și, văzându-se prins, s-a holbat și el la Willie May ca un iepure de câmp în bătaia puștii unui vânător, până când ea i-a făcut semn să coboare. Băiatul s-a supus, cu umerii căzuți, simțind deja lovitura biciului.

– Nu te teme, i-a spus negresa, întrebându-se cum de ea nu simțea nici un fel de frică. Băiatul era slab, dar mai înalt decât ea și, în mod evident, disperat. Singura ei grijă era să nu se fi trezit careva în conac și să-i fi văzut. Cine ești?

– Nu... pot să spun, doamnă, i-a răspuns el.

– Cred că am idee de ce. Ai fugit, nu-i așa?

Băiatul a rămas tăcut, iar Willie May, văzându-l în el pe propriul ei fiu care murise de tuberculoză la vârsta de cincisprezece ani, a avut un impuls matern de a-l lua în brațe. Îi simțea umerii ascuțiți, iar trupul lui tensionat, încordat tremura în straiele lui nepotrivite, fie de frică, fie pentru că nu avusese timp să se încălzească – probabil din ambele motive. Ea s-a tras înapoi și s-a uitat la fața lui palidă și îngrozită. Fără a se gândi la sine, și-a scos șalul, l-a înfășurat în el și a spus hotărâtă:

– Am să te ajut. Trebuie să ai încredere în mine.

Fie avea, fie nu. Willie May își dădea seama că băiatul încerca să se hotărască, dar părea hămesit, iar foamea te face să îți asumi riscuri.

– Poți să te uiți după mine cât mă duc la afumătoare, ca să știi că nu-l chem pe stăpân, a spus ea. Am să-ți aduc ceva de mâncare. Va trebui să o duci în ascunzătoarea ta când e întuneric ca să o mănânci. E prea periculos pentru tine să rămâi aici. Mâine pe înserat, am să-ți las în spatele afumătoarei mai multă mâncare și ceva gros de îmbrăcat, iar tu poți să vii să-ți iei lucrurile după ce se liniștește totul. Am să ascund totul sub lemnele de foc.

Femeia șterpelise o bucată de șuncă și i-o adusese băiatului, care o urmărise printr-o crăpătură din hambar. A luat șalul și i-a dat o pătură pentru cai pe care o găsise pe un raft și l-a

sfătuit să o lase în locul unde avea să ascundă ea mâncarea. Înainte de a-l părăsi, s-a gândit la un cod prin care puteau comunica. Slavă Domnului că era perioada Crăciunului și că apăruseră șervetele de sărbători!

– Dacă vezi colțul unui șervet alb îndesat în stiva cu lemne, o să știi că drumul e liber și că poți veni. Dacă vezi unul roșu, să știi că trebuie să rămâi la distanță, i-a spus Willie May. Șervetele vor fi ușor de văzut de la depărtare. Dacă vezi unul verde, asta înseamnă că te caută și că trebuie să încerci să ajungi la foișor ca să te ascunzi. Știi ce-i ăla foișor?

Băiatul a clătinat ușor din cap, cu fruntea încrețită în efortul de a înțelege.

– E construcția aia albă, rotundă, de lângă casa stăpânului. Se vede din pădure. E deschisă aproape pe toate laturile, dar lângă ea e un șopron pentru depozitarea scaunelor, și ai destul loc să te ascunzi acolo. Foișorul nu e folosit niciodată, și nimeni n-o să se gândească să te caute într-un loc aflat atât de aproape de casă. Am să vin la tine cât voi putea de repede.

Băiatul o ascultase în tăcere, dar ochii lui rotunzi și speriați îi spuneau că înțelesese tot. Willie May se întreba dacă mama lui mai trăia și dacă nu cumva înnebunise de îngijorare din pricina lui. A doua zi, după apusul soarelui, lăsase lucrurile așa cum promisese și văzuse că au dispărut când s-a întors în după-amiaza următoare cu mai multă mâncare. Totuși, timp de două zile după aceea, trebuise să lase un șervet roșu în crăpăturile dintre lemne, și probabil că în acest timp, după căderea nopții, băiatul furase cea de-a doua bucată de șuncă.

Nu auzise nimic despre vreun fugar, nici că ar fi căutat. Willie May a ghicit că băiatul nu avusese în minte nici o destinație anume atunci când evadase. Fugise orbește, bazându-se pe speranță și noroc, iar tăria și curajul îi dispăruseră undeva în spatele conacului de la Willowshire. Dar acum supraveghetorii aveau să înceapă căutările, și dacă îl găseau pe băiat...

De ce, vai, o trimisese pe Lulu – cea cu inima de mărimea unui bănuț și cu un ochi care putea vedea un fir de praf pe un pervaz la trei metri înălțime – să aducă un pachet de gușă din afumătoare, când putea să se fi dus chiar ea? Willie May fusese

suficient de isteață cât să nu fure din cămară. Dacă se descoperea, domnișoara Eunice ar fi suspectat vreun servitor din casă, iar asta nu era bine. Willie May crezuse că lipsa a două bucăți de șuncă, din zecile rămase de anul trecut în afumătoare, avea să treacă neobservată. Nu luase în calcul ochiul de vultur al lui Lulu, care putea să depisteze furtul, nici plăcerea ei meschină de a flecări despre păcatele altora.

Willie May s-a uitat la capul stăpânului ei aplecat peste hârtiile lui.

– Ce o să-i faceți... făptașului dacă îl prindeți? a întrebat ea șovăielnic.

– Dacă e vagabond, o să-i tragem o mamă de bătaie. Poate să vină la ușa din spate și să cerșească, dar nu are voie să fure din afumătoarele oamenilor cinstiți. Dacă e fugar, va fi dus înapoi la stăpânul lui, unde va primi pedeapsa cuvenită pentru fapta comisă. Cel mai probabil, va fi biciuit. Asta e pedeapsa pentru unul de-ai noștri prins la furat.

– Și dacă... făptașului îi era pur și simplu foame, iar conștiința lui a fost învinsă de instinct? a sugerat Willie May.

Carson a săltat fruntea din foile lui și a clipit înspre ea, de parcă se străduia să înțeleagă o întrebare care nu-i mai fusese adresată niciodată. Willie May era pregătită să fie luată la rost, dar el a răspuns:

– Regulile sunt reguli, Willie May, și, chiar dacă ezit să pedepsesc un flămând, dacă le încalc pentru unul, va trebui să o fac și pentru ceilalți, iar oamenii profită de bunătatea arătată în spiritul Crăciunului.

– Da, domnu', a spus Willie May, întrebându-se cum ar putea el să știe asta, dar avea să se asigure că fugarul nu-i punea la încercare „bunătatea arătată în spiritul Crăciunului".

Cunoștea o persoană care o putea ajuta să-l salveze pe băiat înainte ca spinarea lui să simtă lovitura biciului. Mai întâi avea să alerge să ia un șervet verde, pe care să-l înfigă în stiva cu lemne, apoi avea să se ducă la domnișoara Jessica.

Capitolul 10

Sarah aştepta în umbra rece a unui chiparos ca Jessica să apară din pădure pe mânza ei dereşă, Jingle Bell. Jessica îi trimisese vorbă prin Lettie să se întâlnească „la locul obişnuit".

– Doamne sfinte! spusese Lettie, părând oarecum rănită că era exclusă. Voi două vă purtaţi ca nişte conspiratoare. Ce puneţi la cale?

Sarah dăduse răutăcios ochii peste cap.

– Ai vrea tu să ştii.

Înţelegând, obrajii lui Lettie se îmbujoraseră.

– Vai, să nu vă apucaţi să puneţi la cale ceva pentru mine, auzi tu? Vor fi şi aşa destule cadouri şi petreceri înainte de nuntă. Sincer, mă onoraţi îndeajuns participând la nunta mea.

– O să încercăm să ţinem minte asta, a spus Sarah, bătând-o cu superioritate pe umăr pe prietena ei.

Lettie a presupus că „locul obişnuit" însemna ceainăria înghesuită între librărie şi dugheana cu îngheţată în care se întâlneau adeseori cele trei femei după terminarea orelor. Sarah avea parte de puţine interacţiuni sociale care să o distragă de la misiunea ei şi se bucura de aceste întâlniri. Aştepta cu nerăbdare conversaţiile însufleţite, şi ceaiul fierbinte, şi biscuiţii crocanţi înainte de a se duce acasă la cina ei rece şi la însărcinările periculoase care o puteau aştepta acolo, iar dorul de casă era la fel de greu ca întunericul din ungherele căsuţei sale mohorâte. Familia Sedgewick îi oferea prilejul de a rupe

rutina, invitând-o la ei la cină în fiecare miercuri, după care jucau cărți, iar Jessica trăgea mereu de ea să participe la dineurile date de familia ei – „trimit trăsura să te ia" –, dar Sarah refuza aceste invitații. Era convinsă că Michael s-ar fi oferit să o conducă, iar ea nu suporta apropierea lui de trăsură. Mergea în vizită la familia Wyndham numai dacă erau invitați și membrii familiei Sedgewick, putând să vină și să plece cu ei.

La ceainărie, în timpul uneia dintre primele întâlniri ale grupului, Jessica îi strecurase un bilețel. *Vino să ne întâlnim mâine după-amiază la moara de apă de lângă pârâul Lawson*, scria pe el. Asta se întâmpla în octombrie, la scurt timp după sosirea lui Sarah în Willow Grove. Locul la care se făcea referire în bilet era izolat, dar se putea ajunge cu ușurință pe jos acolo și era pe drumul pe care Jessica își făcea plimbările de la amiază călare pe mânza ei. La acea întâlnire, fata descălecase cu un zâmbet satisfăcut, de automulțumire, alungându-i lui Sarah temerea că scopul întâlnirii lor era unul periculos. Îi sărise mustarul. Dacă fata credea că implicarea ei în calea ferată era o joacă, Sarah avea să o aducă cu picioarele pe pământ înainte de a apuca să-și șteargă zâmbetul acela de pe față.

– Sper că mă vei ierta pentru bilețelul misterios, s-a grăbit Jessica să se scuze, înțelegând, se pare, motivul încruntării lui Sarah, dar am considerat că ar fi cel mai bine să stabilim un loc secret în care să ne întâlnim în caz de necesitate. Văd că l-ai găsit destul de ușor.

Argumentul ei era înțelept, așa că se întâlniseră de două ori la moara de apă de lângă pârâul Lawson. Jessica nu era membră a căii ferate subterane – jurase că nu avea nici un amestec în dispariția lui Timothy –, dar furniza informații esențiale pentru siguranța sclavilor care încercau să ajungă în libertate și pentru securizarea părții din rețea din care făcea parte Sarah. Carson Wyndham o pusese la muncă pe Tippy după-amiaza, să țeasă pături pentru cai în coliba de țesut din ogradă – „gata cu huzureala cât e ziua de lungă, cu fiica mea" –, iar camerista afla lucruri și i le spunea Jessicăi, care, la rândul ei, i le împărtășea lui Sarah. De asemenea, facțiunile prosclavie

se întruneau în grandioasa bibliotecă lambrisată din conacul familiei Wyndham – politicieni, alți proprietari de plantații, negustori de sclavi, șerifi federali, vânători de recompense și omniprezenții Călăreți ai Nopții, a căror căpetenie era Michael.

Când se întâlneau toți aceștia, Jessica stătea cu urechea lipită de ușă. Cine știe câți fugari trebuiau să-i mulțumească pentru că evitaseră o capcană întinsă de Călărețiі Nopții? Grupul aflase că lămpile sau lumânările care ardeau la ferestrele caselor țărănești erau semne că respectivele gospodării adăposteau sclavi evadați, aflați în drum spre „gări" despărțite de obicei de peste treizeci de kilometri distanță una de cealaltă. Podurile, mansardele, grajdurile, chiar tunelurile subterane erau folosite ca să-i ascundă pe fugari până când puteau pleca în siguranță. Michael și acoliții lui obținuseră ajutorul unui fermier care avea să plaseze asemenea semnale în geam ca să-i atragă în capcană pe fugarii nebănuitori. Jessica a anunțat-o pe Sarah, care a încălecat pe Jimsonweed și a dat fuga la fermă, lăsând semne mari pe stâlpul gardului ca să-i alerteze pe fugari, crezând că fermierul avea să le ia drept poznele vreunor copii. Sclavii fugari știau să se uite dincolo de semnalele în care aveau încredere după orice lucru neobișnuit, care putea fi un mesaj de avertizare al vreunei capcane.

Cu altă ocazie, Jessica a alertat-o pe Sarah cu privire la un funcționar de bancă pus să obțină dovezi împotriva unui alt angajat, suspectat că ar fi un opozant activ al sclaviei.

Nici o informație nu se transmitea vreodată în scris printre cei implicați în calea ferată. Pentru siguranța rețelei, erau absolut esențiale comunicarea prin viu grai, semnalele și codurile prestabilite, sau simbolurile ale căror înțelesuri nu puteau fi decriptate decât de către destinatarii vizați. Jessica nu fusese instruită în privința lor, motiv pentru care trebuiau să se întâlnească în secret față în față.

Sarah s-a frecat pe brațe, prin pelerina din lână, ca să se încălzească. Acolo, în zona de coastă a Atlanticului, iernile erau blânde, temperaturile scăzând rareori sub cincisprezece grade în timpul zilei, dar un front persistent de aer rece adusese cu

sine, pentru prima oară, un aer de iarnă, iar, în ceea ce o privește pe Sarah, dorul de casa părintească, ce avea să-i fie curând satisfăcut. Școala fusese întreruptă pe perioada sărbătorilor de Crăciun, iar peste trei zile, Jessica avea să vină să o ia cu trăsura ca să o ducă la Charleston pentru a prinde vaporul spre Cambridge, unde avea să stea din nou în sânul familiei până la reînceperea școlii, în ianuarie. Îi era dor mai ales de nepotul ei Paul, în vârstă de șapte ani, fiul fratelui ei mai mare. Cumnata ei îi scrisese că Paul întrebase de mai multe ori: „Când vine acasă mătușica Sarah?"

Lettie se alarmase la gândul că Sarah avea să se bucure atât de mult de întoarcerea la Cambridge, încât era posibil să nu mai vină înapoi.

– Trebuie să vii înapoi, Sarah! Ce s-ar face elevii fără tine? Cum aș putea să mă căsătoresc fără tine? Să nu-l lași pe nepoțelul ăla al tău să te convingă să rămâi.

Nu exista nici o șansă în acest sens, s-a gândit Sarah, oricât de mult l-ar fi iubit și i-ar fi lipsit mititelul. Uneori, Sarah simțea că eforturile ei de a pune capăt sclaviei erau precum încercarea de a goli oceanul cu o linguriță, dar trebuia să-și îndeplinească sarcinile care îi reveneau. Credea că, prin credință și perseverență, oamenii care încercau să îndrepte un rău aveau să învingă în cele din urmă, oricât de potrivnic le-ar fi destinul.

Pe cărarea din pădure a auzit galopul copitelor unui cal, nu și clinchetul ușor, obișnuit al clopoțeilor și trapul liniștit care anunța sosirea Jessicăi. Jingle Bell a țâșnit din pădure în galop, cu coama-i fluturând, împletită cu funde în culori de sezon, iar Jessica a sărit din șa înainte de a fi tras de hățuri ca să oprească mânza.

Sarah a alergat spre ea.

– Dumnezeule mare, Jessica, ce s-a întâmplat?

Jessica aproape că s-a prăbușit în brațele prietenei sale. Pielea ei albă era roșie ca focul din cauza alergatului și a aerului rece, și nu reușea să-și recapete suflul.

– Trebuie să ne ajuți, Sarah, a icnit ea. Willie May a găsit un fugar la Willowshire.

Aruncând o privire peste umăr, Sarah a dus-o lângă trunchiul unui copac care le ascundea de ochii și de urechile care ar fi putut iscodi din pădure.

– Șșșt, a spus ea încet. Trebuie să vorbești mai încet, Jessica. Acum, spune-mi calm ce s-a întâmplat.

Jessica a tras adânc aer rece în piept și l-a eliberat în timp ce povestea. Acum aproape zece zile, la miezul nopții, i-a spus ea lui Sarah, menajera lor descoperise un fugar în hambar – „nu chiar un bărbat în toată firea", a repetat ea descrierea făcută de Willie May. Acesta nu a vrut să-i spună lui Willie May cum îl cheamă sau de unde vine, ori unde se ascundea în timpul zilei. Se descoperise că lipseau două bucăți de șuncă din afumătoare, iar tatăl ei știa acum că prin zonă umbla un fugar. Îl trimisese pe supraveghetorul-șef să facă investigații și să-l găsească. Nu credeau că hoțul e cineva de la Willowshire, ci că e cineva care se ascunde pe lângă lac sau în pădure. Jessica îi dădea dreptate lui Willie May că nu era decât o chestiune de timp până când supraveghetorul și oamenii lui îl scoteau la lumină pe băiat, și atunci – Jessica a închis ochii, ca și cum ar fi fost cuprinsă de o durere bruscă – „tatăl meu îl va trimite înapoi la stăpânul lui ca să fie biciuit. Willie May spune că nu e nevoie decât de câteva lovituri de bici ca să-i sfâșie carnea de pe oase, băiatul e atât de slab... și de tânăr".

– De ce a venit Willie May la tine? a întrebat-o Sarah.

Jessica i-a înfruntat privirea cu una la fel de sfidătoare.

– Știe ce inimă am, Sarah. Cum aș putea s-o țin secretă?

Sarah a clătinat din cap.

– Mă tem pentru tine, Jessica. Ce vrei să fac?

– Vreau să-l scot pe băiat de acolo cât mai curând cu putință. Scooter, fierarul nostru, e dispus să dea o mână de ajutor. Îl va ascunde pe băiat în căruță când vine în oraș să ia o roată nouă. O să-l lase în cimitirul de la biserică, iar băiatul poate să stea cu tine până când vin eu să te iau cu trăsura ca să te

duc la doc în Charleston. Până atunci, tu vei fi făcut aranjamentele pentru evadarea lui cu marinarii ăia pe care-i cunoşti...

Jessica s-a oprit văzând expresia de pe chipul lui Sarah şi şi-a apăsat palmele pe obrajii înroşiţi de vânt.

– Doamne, Dumnezeule, Sarah, am mers prea departe? Te temi că Scooter va face legătura între tine şi motivul pentru care trebuie să-l lase pe băiat aproape de casa ta? Te asigur că nu. Cimitirele sunt ascunzători preferate de sclavi.

– Nu, sigur că n-ai mers prea departe... a răspuns Sarah.

S-a sprijinit de copac; avea o premoniţie nefastă, că, de această dată, soarta avea să le fie potrivnică. I-a trecut prin faţa ochilor şi chipul de copilaş neastâmpărat al nepotului ei. Probabil că acel presentiment se datora ezitării ei de a accepta o misiune la un interval de timp atât de scurt faţă de plecarea ei acasă.

– Bine, a spus ea. Pot să-l ascund pe băiat până atunci. Familia Sedgewick e invitată să petreacă la familia Toliver câteva zile, ceea ce e în avantajul nostru. Când să aştept livrarea? Voi avea nevoie de timp să-mi contactez sursa.

– Cândva, în după-amiaza asta. Băiatul se ascunde într-un şopron de lângă foişor, şi trebuie să avem certitudinea că e sigur să-l urcăm în căruţă. Ai suficient timp să faci... mă rog, ce faci tu?

– Cred că da, a răspuns Sarah.

Avea să lase o lumină la fereastra din spate ca să-i dea de veste persoanei de contact de dincolo de pârâu privind sosirea unei încărcături pentru livrare. El sau ea, la rândul său, avea să-i semnalizeze recepţionarea mesajului. Apoi avea să fie anunţată, tot codificat, că vor fi fost întocmite aranjamentele în portul Charleston ca să fie preluat de echipajul vaporului cu aburi dispus să le ofere asistenţă. Nu avea niciodată prea mult de aşteptat ca mesajul ei să fie recepţionat şi să primească un răspuns. Instrucţiunile ei aveau să fie simple. Trebuia să-şi lase pasagerul la un loc prestabilit de la doc şi să plece. În ziua în care îl lăsase pe Timothy, abia dacă apucase să-l întoarcă pe Jimsonweed spre casă, că atunci când întorsese

capul, sclavul și dispăruse. O îngrijora că „persoana de dincolo de pârâu", cum ajunsese Sarah să-i spună agentului, îi cunoștea identitatea. Putea doar să spere că, oricine ar fi fost, nu avea să fie nicicând descoperită și că amândoi puteau să rămână în siguranță ca să se îngrijească de toate cele de trebuință în zilele următoare.

– Am să fac aranjamentele și am să-l aștept, a spus Sarah.

Jessica a luat-o în brațe.

– O, îți mulțumesc, Sarah! Crăciunul va însemna mai mult pentru mine anul ăsta, știindu-l pe băiat salvat.

– Nu l-am salvat încă, Jessica. În activitatea asta, există mereu o șansă ca trenul să deraieze, și nu poți fi liniștită până când conductorul și pasagerul nu ajung în siguranță la destinație.

Capitolul 11

În biblioteca de la Queenscrown, Silas Toliver și-a aruncat creionul peste foile cu articole așezate în coloană și cifre răspândite pe biroul masiv al tatălui lui, care îi aparținea acum fratelui său, Morris, și și-a lăsat capul în palme. Cifrele refuzau să mintă, la fel ca vocea lui interioară. Fusese nechibzuit să investească în căruțele Conestoga, așa cum Carson Wyndham i-a atras atenția fără ocoliș atunci când i-a refuzat un nou împrumut.

– Îmi pare rău, Silas, dar nu am de gând să arunc bani buni pe fereastră. Ce-a fost în capul tău să-ți bagi banii într-o afacere cu atâtea riscuri potențiale? Greșeala ta a fost că te-ai bazat în afacerea asta pe încrederea că alți oameni vor duce vehiculele alea în Texas, vor avea grijă de ele și își vor respecta înțelegerea pecetluită, care, după cum din păcate ai aflat, îi leagă la fel de mult ca o panglică din părul unei cucoane. *Niciodată* să nu-ți lași așteptările de succes financiar în mâinile altor oameni. Te vor dezamăgi absolut de fiecare dată. Trebuie să rămâi la cultivarea pământului, la care te pricepi foarte bine. Lasă investițiile în seama oamenilor de afaceri ca mine, care știu ce fac.

Lui Silas îi venea să-și smulgă părul din cap. Ce fusese în capul lui, pentru numele lui Dumnezeu? Nu-i răspunsese nimeni la anunțurile de vânzare date-n stânga și-n dreapta, iar acum, opt căruțe Conestoga de toată frumusețea, în valoare de șapte sute de dolari, zăceau pe un câmp lângă unul dintre

hambarele de la Queenscrown, o amintire umilitoare a eșecului său de a scoate profit din altceva decât din cultivarea bumbacului. O adevărată „flotă" de căruțe, cu coviltirele lor înalte și albe, ca niște pânze de vapor desfăcute, înfrunta vicisitudinile vremii lângă propria lui căruță și lângă cele două destinate familiilor care fuseseră de acord să le închirieze, dar avea oare vreo garanție că aceștia încă le mai voiau când sosea data de livrare, întâi februarie?

Silas se bazase pe împrumutul de la Carson Wyndham ca să plătească pentru provizii, alimente și pentru cheltuielile ivite pe drum. Deja părăsea Carolina de Sud îndatorat acestui om, care nu era tocmai un creditor comod. Chiar și în cazul în care vindea căruțele la un preț mai mic decât dăduse pe ele, el, Lettie și Joshua aveau să fie nevoiți să trăiască practic din nimic timp de cinci sau șase ani cât ar fi fost datori vânduți celui mai înstărit om din Carolina de Sud, iar Silas ura că familia lui trebuia să îndure asta. În timp ce alți colonișți, printre ei, unii prosperi, aveau să-și ridice conace, să-și sporească proprietățile și să cumpere mai mulți sclavi, el avea să trăiască tot într-o magherniță din bușteni, îngrijind, cu un efectiv insuficient de negri, cei câțiva acri din lotul primit inițial. Lettie avea să fie nevoită să-și croiască haine din cele mai ieftine materiale, în timp ce soția lui Jeremy, dacă acesta s-ar căsători, și soțiile vecinilor lui neînglodați în datorii, și-ar putea permite croitorese și mătăsuri.

Dar acum, fără banii pe care sperase să îi obțină de la Carson, până și traiul acela plin de lipsuri depășea posibilitățile lui financiare.

Nu avea altă șansă decât să apeleze la Morris.

Din camera cealaltă, se auzea vocea entuziastă a lui Joshua, care arăta cu degetul imaginile dintr-o carte de povești pe care Lettie o împrumutase din clasa lui Sarah. Silas își lăsase fiul să stea în poală la Lettie, locul lui preferat, sub ochii iubitori ai pastorului Sedgewick; acesta ședea și trăgea din pipă lângă Elizabeth, care împletea lângă foc. Scena idilică și calmă contrasta cu dispoziția sumbră care pusese stăpânire pe el când

s-a ridicat de la birou. A rămas cu ochii ațintiți la o pictură în ulei pe care Benjamin Toliver și-o comandase în tinerețe și s-a simțit atât de puternic măcinat de amărăciune, că degetul îi tremura când l-a îndreptat cu reproș spre el.

– Ai fi putut să mă scutești de asta, tată, dacă m-ai fi iubit îndeajuns ca să mă tratezi corect în testament. Și eu am fost fiul tău...

– Greșești în privința tatălui nostru, Silas.

Silas s-a răsucit. Morris intrase pe nesimțite în cameră. Era un bărbat solid, cu o constituție robustă și mișcări greoaie, care le inspira teamă femeilor, dar, uneori, ochii fratelui său erau cei mai blajini pe care-i văzuse Silas vreodată. Așa erau și acum, iar lui Silas i s-a părut că vede o lacrimă strălucind în ei. Și-a reținut replica ce îi stătea pe vârful limbii și a început să-și strângă hârtiile. Morris îl iubise din tot sufletul pe tatăl lor – o altă ofensă pe care Silas i-o aducea părintelui lor. Făcuse să fie imposibil ca Silas să-i aline durerea fratelui său.

– Mă bucur că ești aici, Morris. Am ceva de discutat cu tine.

Silas s-a îndreptat spre alt scaun, eliberându-l pe cel din spatele biroului pentru proprietarul lui, dar Morris s-a lăsat greoi pe fotoliul din fața lui.

– Și eu mă bucur că ești aici, i-a răspuns fratele lui, pentru că unde ești tu, sunt și Lettie și Joshua.

Morris citea fervent din Biblie și se exprima adeseori folosind sintaxa din versiunea regelui Iacob. Lettie considera această tendință extrem de atrăgătoare, ceea ce îi îngăduia să-l privească pe Morris așa cum puțini îl vedeau. Silas a înțeles că fratele lui resimțea deja absența ce avea să urmeze. Fără Joshua și Lettie, casa lui avea să fie pustie. Silas nu se gândise că fiul și viitoarea lui soție aveau să fie motivul refuzului lui Morris.

– Nu, frate, nu te voi ajuta, a spus Morris când Silas a formulat cererea. Locul tău e aici, la Queenscrown, cu mama și cu mine. Ți-aș da banii dacă asta ar însemna să pleci singur în Texas, dar n-am să-ți netezesc drumul ca să-i iei pe Lettie și Joshua.

– N-am de gând să-i las aici, Morris.

– Atunci nu poți să pleci, nu cu banii mei.

– Și negi faptul că tatăl nostru m-a nedreptățit?

– Neg faptul că știa ce e mai bine pentru tine. După părerea mea, nu știa.

– Dacă așa stau lucrurile, dă-mi jumătatea din Queenscrown, care trebuia să-mi revină de drept, și atunci voi rămâne, dacă nu bucuros, măcar de bunăvoie.

– Și să încalc ultima dorință a tatălui nostru cu privire la ceea ce considera el că e cel mai bine pentru tine? Mă tem că nu pot să fac asta, Silas.

– Vorbești în dodii, Morris.

– Spun pur și simplu ceea ce tu ești prea orb să vezi, fratele meu.

Morris nu putea fi convins. Silas i-a promis că dacă îi dădea banii, îi lasă căruțele. Le putea vinde armatei federale, care probabil avea să plătească bani buni pe ele.

– Atunci, de ce nu le vinzi *tu* armatei? i-a sugerat Morris.

Pentru că negocierile cu armata ar fi durat probabil multe luni, i-a explicat Silas, iar el nu avea câteva luni la dispoziție, dacă pleca în primăvară. Avea nevoie de bani atunci, ca să-și doteze echipajul pentru a fi gata pe 1 martie.

Totul a fost zadarnic. Morris a rămas neclintit în refuzul lui. Texasul nu era în acel moment un loc pentru o femeie și un copil. Silas putea să mai aștepte un an, să strângă bani, să vândă căruțele și să se alăture altui convoi în primăvara următoare. Jeremy și grupul lui i-ar fi deschis drumul. Între timp, mama lor era scutită de durerea unei alte pierderi, cel puțin temporar, iar Joshua ar fi petrecut mai mult timp alături de bunica și de unchiul lui. Poate că amintirile aveau să-i rămână, și băiatul avea să-și dorească într-o zi să revină în vizită. La sfârșitul discuției, Silas a ieșit din birou, trântind ușa. Tresărind, membrii grupului fericit adunat în jurul focului au ridicat ochii ca să-l vadă pe Silas urcând ca o vijelie scările spre camera lui, cu chipul lui frumos negru de furie.

– Nu alerga după el, Lettie, a sfătuit-o Morris din ușa bibliotecii. E de neconsolat.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, mai să îl dărâme pe Joshua din poală ca să facă exact ceea ce fusese avertizată să nu facă.

– Deocamdată, visul lui a fost spulberat, a spus Morris.

– Ce vrei să spui?

– Silas nu va duce cuvântul Domnului pe meleguri străine, a parodiat el un verset din Psalmii Vechiului Testament. Cu alte cuvinte, nu va pleca în Texas, cel puțin nu în primăvara asta. Se pare că eu și mama ne vom bucura de compania ta încă un an.

Morris a făcut câțiva pași în față și, spre marea bucurie a nepotului său, l-a ridicat pe acesta deasupra capului.

– Haide să vedem cățelușii abia veniți pe lume, vrei, băiatul meu frumos?

În camera lui, Silas și-a sprijinit brațele de căminul rece și a lăsat capul în pământ. Ce se făcea acum? Încotro se putea duce după bani? Alți cămătari ar putea fi dispuși să-l împrumute, dar dacă se răspândea din partea lui Carson Wyndham zvonul că ar fi un debitor riscant, nu mai avea nici o șansă să-i convingă de contrariul. Trebuia să-i spună lui Lettie de încurcătura în care îi băgase. Avea să îl înțeleagă, să îl ierte, să îl facă să profite cât se putea mai bine de anul următor. Pentru ea era ușor. O iubea pe mama lui și îl plăcea pe fratele lui – „un om iubitor, Silas, dacă i-ai putea aprecia această latură" –, și cu siguranță îi plăcea la Queenscrown, cu grădinile sale și acrii întregi de pământ, cu servitori, cai și câini, un loc atât de diferit de casa parohială înghesuită, în care trăise toată viața ei. Dar ceea ce nu înțelegea Lettie – și n-ar fi iubit – era bărbatul cu care se căsătorea dacă erau siliți să mai trăiască încă un an la Queenscrown. Bărbatul acela nu ar fi în stare să îndure ordinele fratelui său – prea adeseori greșite pentru plantație. Nu știa oare Morris că pământul trebuia să stea necultivat câteva sezoane, ca să redevină mănos? N-ar suporta să fie plătit cu un salariu meschin în timp ce roadele muncii lui umpleau lăzile lui Morris. Cum ar putea tolera să fie considerat

nimic altceva decât un simplu supraveghetor, în timp ce fratele lui stătea în șa pe armăsarul lui negru, în calitate de stăpân al casei în care se născuse și crescuse și el?

Trebuia să găsească o cale, cu orice preț, indiferent de ceea ce era silit să accepte. Și-ar fi vândut sufletul să poată pleca împreună cu Jeremy Warwick pe 1 martie 1836, conducând convoiul de căruțe spre regiunea cu sol negru a Texasului. Nu avea decât să găsească pe cineva dornic să le cumpere.

Capitolul 12

– Willie May, trebuie să facem ceva cu foișorul, a spus Eunice. Arată deplorabil fără o ghirlandă de sezon măcar. Am să adun decorațiunile și vreau ca tu să aduci niște ajutoare și pe Tippy. Avem nevoie de imaginația ei în chestia asta, și o să mergem acolo să vedem ce putem face.

Willie May era convinsă că s-a albit la față ca șorțul de pe ea.

– Chiar acum, domnișoară Eunice?

– Când ar fi un moment mai bun? Vreau ca fiecare colțișor să fie decorat cât mai festiv cu putință, înainte ca sora mea să sosească poimâine de la Boston. Acolo sunt atât de *sobri* când vine vorba de sărbătorirea Crăciunului. Vreau să se bucure de un pic de culoare cât stă aici, și îi place atât de mult să citească în foișor. Eunice s-a oprit. Ce s-a întâmplat? Ce te holbezi așa la mine?

– O, vai, eu... Nu, nimic, domnișoară Eunice. M-a trecut un fior pe șira spinării, atâta tot.

– Ți-a murit moartea, Willie May. Unde-i fiica ta?

– Sus, cu domnișoara Jessica. Domnișoara Jessica tocmai s-a întors de la plimbarea călare, și Tippy o ajută să se schimbe pentru prânz.

– Jessie poate să se schimbe și singură. Du-te, te rog, de-i spune fiicei tale că vreau să o văd.

– Da, domnișoară Eunice.

Willie May a ieşit în goană din cameră, pornind în sus pe scări. *Vai, sfinte prunc Iisus!* Fugarul era încă în foişor. Ce naiba se făcea? Personalul de la bucătărie pregătea prânzul, iar în scurt timp servitorii aveau să înceapă vânzoleala din bucătărie spre conac, ducând diverse chestii pentru masă, direct prin faţa foişorului şi a şopronului folosit pe post de depozit. Era imposibil să-l mute în altă parte pe băiat fără să-l vadă careva.

Inima îi bătea atât de tare lui Willie May de să-i iasă din piept; s-a oprit în faţa uşii de la camera Jessicăi ca să-şi tragă răsuflarea şi să-şi recapete controlul asupra gândurilor ei înnebunitoare. Pentru protecţia lui Tippy, ea şi domnişoara Jessica nu îi spuseseră nimic despre fugar şi despre planul lor de a-l ajuta să evadeze. Willie May nici nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă aranjamentul lor era demascat şi se descoperea amestecul lui Tippy. Slavă Domnului că stăpâna îi dăduse un motiv să o trimită din cameră şi că putea vorbi *între patru ochi cu domnişoara Jessica*!

– Ei, bună, Willie May! a spus Jessica, întorcându-se de la oglindă. Ce te-aduce pe-aici?

Purta nişte desuuri din olandă până la genunchi, iar Tippy îi strângea un corset potrivit cu talia subţire a rochiei de zi, care aştepta să fie îmbrăcată. O manta albă – un şal din dantelă de aruncat pe umeri – era pe un şezlong. Dantela era împletită cu funde roşii şi verzi, pentru a satisface dorinţa tatălui ei de a le vedea pe femeile din casa lui gătite în culori de sărbătoare. Nici un alt conac de pe Aleea Plantaţiilor nu era încărcat de atâtea decoraţiuni de sărbători precum Willowshire.

– Mama dumneavoastră doreşte să o vadă pe Tippy, a răspuns Willie May.

Tippy s-a întrerupt din ceea ce făcea şi a întrebat:

– Mamă, ce s-a-ntâmplat?

– Nimic, fata mea. Ai face bine să te duci să vezi ce doreşte domnişoara Eunice.

Tippy a lăsat din mână şnurul corsetului şi s-a dus lângă ea.

– S-a întâmplat ceva. Ştiu sigur.

Willie May s-a uitat la fața trasă a fiicei sale, osoasă, la fel ca restul corpului, ceea ce o făcea să pară foarte plăpândă, și, ca de obicei, a simțit cum i se strânge inima. A apucat-o cu degetele pe Tippy de bărbia delicată și ascuțită.

– Du-te acum, i-a spus ea încet. Nu s-a-ntâmplat nimic. Trebuie să vorbesc cu domnișoara Jessie.

Cu corsetul prins doar pe jumătate, cu șnurul atârnând, Jessica a spus, după plecarea cameristei sale:

– Tippy are dreptate. Chiar s-a întâmplat ceva, nu-i așa, Willie May?

– N-am putut niciodată s-o păcălesc pe fata aia a mea, a răspuns Willie May. E vorba de mama ta. Vrea să decorăm foișorul pentru Crăciun, și să începem *chiar acum*, a spus ea. De-aia a trimis după Tippy. Ce ne facem?

– Vai, Doamne! a gemut Jessica. Chiar acum?

– *Chiar acum*. Vrea să aduc câteva servitoare cât alege ea decorațiunile.

Jessica și-a frecat fruntea și s-a plimbat de colo colo prin cameră, adâncită în gânduri, preț de un minut, apoi și-a smuls corsetul și a înșfăcat rochia de zi.

– Îți spun eu cum facem, a început ea, luptându-se cu faldurile ample. Faci exact cum îți spun eu, Willie May, și nu mă contrazici cu nimic. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, a spus Willie May, fără a avea habar cu ce era de acord în timp ce o ajuta pe Jessica să-și încheie nasturii la rochie. Ăăă, domnișoara Jessica, știți că nu v-ați pus desuurile potrivite, da?

– Și cine-o să mă vadă? a întrebat Jessica și a ieșit din cameră ca o vijelie, urmată de Willie May.

În goana ei, pe la jumătatea scării, fusta lipindu-i-se de picioare din pricina curentului format, Jessica a strigat tare, de câteva ori, după mama ei.

Eunice a venit degrabă. Ea și Tippy se îngropaseră într-un dulap de sub scările de la bucătărie, unde erau depozitate decorațiunile de sărbători.

– Doamne sfinte, copilă! a spus Eunice, dând nas în nas cu Jessica la capătul balustradei, sub privirile curioase ale lui Tippy, care era în spatele stăpânei. Chiar trebuie să țipi ca o banshee[1]?

– Mamă, habar n-ai ce-i aia o banshee.

– Ba știu. E un duh feminin din folclorul irlandez, care stă sub fereastră și urlă când cineva din casă e pe moarte, a pufnit Eunice. Chiar dacă n-am făcut școală, am mai învățat și eu câteva ceva de la Lettie Sedgewick, doar ciulind urechile, domnișoară. Acum, despre ce-i vorba?

– Mamă, Willie May îmi spune că vrei să decorezi foișorul, dar, dacă faci asta, o să-mi strici surpriza.

Eunice părea uluită.

– Ce surpriză?

Jessica a ignorat privirea nedumerită a lui Willie May.

– Păi, dacă-ți spun, n-o să mai fie o surpriză, nu-i așa?

Eunice a aruncat o privire spre menajera ei.

– Tu știi despre ce vorbește?

– Da, știe, nu-i așa, Willie May? a răspuns Jessica în locul menajerei. Dar aveam de gând să păstrăm secretul. Bine, bine, uite despre ce-i vorba, a spus Jessica, de parcă ar fi forțat-o cineva prin tortură. Eu și Willie May am hotărât să decorăm noi foișorul, fără ajutorul lui Tippy, ca să-ți dovedim că am și *eu* ceva simț estetic. M-am hotărât să acord mai multă atenție aspectelor casnice și mi-am zis că decorarea foișorului ar fi un început perfect.

Eunice a rămas cu gura căscată. Abia după câteva secunde a fost din nou capabilă să articuleze ceva. Ochii i-au căzut pe fusta Jessicăi.

– Unde ți-e juponul?

Jessica și-a plecat ochii.

– Păi, am fost atât de grăbită să te opresc, că n-am apucat să-l pun. Acum, binevoiești a încuviința să ne lași pe mine și pe Willie May să împodobim foișorul și să nu ne stai în cale

[1] Zână prevestitoare de moarte din folclorul irlandez

absolut deloc? Pe cuvântul meu, vreau să mă laud și eu cu *ceva* în fața mătușii Elfie cu ocazia sărbătorilor.

Eunice i-a răspuns pe un ton încărcat de îndoială:

– Bine... în regulă, Jessie. Tatăl tău va fi încântat, sunt convinsă, dar... A aruncat o privire îndurerată spre menajera ei. Ai tu grijă, te rog, să nu facă mare harababură acolo?

– Vă promit, domnișoară Eunice, a spus Willie May.

– Și să *nu* tragi cu coada ochiului, a ordonat Jessica. O să atârnăm un cearșaf ca să fim sigure că nu te uiți. Nu-i așa, Willie May?

– Așa e, a răspuns Willie May.

Scooter le-a spus ajutoarelor lui că trebuie să plece la oraș ca să ia roata ceva mai devreme decât își pusese în gând. Era posibil să plouă după-amiază, și nu voia să rămână împotmolit cu căruța în noroi. Puteau lua ei porția lui de mâncare la amiază. El nu avea când să o mănânce. Aveau să îi explice ei stăpânului dacă trecea pe acolo?

Totuși, în ziua aceea nu se zărea nici un semn de ploaie, și toată după-amiaza, ascunse în spatele unui cearșaf atârnat de jur-împrejurul foișorului, Jessica și Willie May s-au chinuit să transforme spațiul într-o minune a Crăciunului, care să rivalizeze cu splendoarea conacului concepută de mintea creativă a lui Tippy și realizată de mâna ei. Spre seară, Carson s-a dus împreună cu soția lui să inspecteze rezultatele muncii fiicei lor și a menajerei și a lăudat-o pe Jessica:

– Draga mea, tu și Willie May ați depășit toate... așteptările noastre.

În noaptea aceea, când Carson s-a băgat în pat lângă soția lui, i-a murmurat acesteia la ureche:

– Crezi că ai putea să-i spui mâine lui Tippy să se uite un pic la foișor... și să-l rearanjeze puțin?

– Mi-ai citit gândurile, dragul meu, i-a răspuns Eunice.

Capitolul 13

Cu excepția câte unei izbituri ocazionale în zid, puține sunete veneau din cămara oferită oaspetelui ei, așa că Sarah era silită să bată din când în când la ușă și să șoptească: „Ești acolo?"

Răspunsul venea atât de încet și de precaut, că Sarah simțea fiori pe ceafă: „Aici îs".

Așezase un pat de campanie în cămara mică pentru provizii lipită de bucătărie. O ferestruică din încăperea destinată fugarului lăsa să pătrundă aer și lumină, dar era ținută închisă și cu obloanele trase zi și noapte. Sarah era recunoscătoare pentru masa de aer rece care menținea o temperatură constantă în timpul zilei de cincisprezece grade. Cel puțin, musafirul ei nu avea să năduşească sau să fie chinuit de țânțari, iar noaptea, când temperatura scădea, avea la dispoziție o grămadă de pături. Sarah îi strecura mâncare printr-o mică deschizătură în ușa temniței lui, dar el nu trebuia să se arate în casă sub nici o formă. Îl putea zări din întâmplare careva prin fereastra închisă de deasupra chiuvetei din bucătărie sau prin ferestrele salonașului, acoperite cu o draperie în timpul zilei. Cea mai dezgustătoare corvoadă în privința sarcinii de a-și supraveghea chiriașul era să-i golească oala de noapte; ca și lui, i se părea foarte jenantă.

– Pare rău, don'șoară, îngăima băiatul, întinzându-i vasul.

– E în ordine, îi răspundea Sarah, ținându-și respirația.

Se întreba cum de putea băiatul să îndure spațiul înghesuit, lipsit de soare, în contextul în care abia dacă intra în contact cu o ființă umană sau presta vreo activitate, când ea ar fi înnebunit dacă ar fi fost nevoită să petreacă o zi în plus față de cele plănuite întemnițată în casa ei. Se simțea ea însăși ca o prizonieră; nu putea să facă nici măcar o plimbare, de teamă că fugarul, văzând-o plecată, s-ar putea aventura în casă sau ar putea face vreun lucru care să trezească suspiciuni.

Din același motiv, nu îndrăzneau să vorbească unul cu altul. Vocile lor, cu dialectul lui de negru, puteau fi auzite, iar ei puteau fi descoperiți. Carson Wyndham dăduse sfară-n țară că era prin zonă un posibil fugar. Mulți l-ar fi predat – și pe Sarah Conklin –, pentru a câștiga recunoștința lui Carson Wyndham. În cele câteva secunde în care băiatul lua tava cu mâncare din mâna ei și închidea ușa, Sarah abia îi zărise fața și trupul scheletic în hainele prea mari pe care le găsise ea în coșul de gunoi al bisericii. L-ar fi chemat afară ca să-și poată întinde picioarele, dar nu voia să riște să fie văzut. Oameni bine intenționați – vreun vecin, vreun enoriaș sau vreun părinte al uneia dintre elevele sale, știind că e singură până la plecare –ar fi putut trece pe la ea cu ceva merinde sau ca să-i țină companie. Era recunoscătoare că familia Sedgewick stătea până a doua zi după-amiază la familia Toliver. Jessica trebuia să îi ia pe ea și încărcătura ei după prânz, și aveau să fie de mult plecați când Jimsonweed intra pe poartă.

Dar totul era pe sfârșite. Era ultima noapte de captivitate a băiatului și a ei. Își pregătise cufărul pentru călătoria cu vaporul și un coș cu mâncare pe care să-l ia fugarul cu el. Era ora zece, afară era întuneric beznă, cu nori joși care ascundeau luna. Era timpul să-și agațe lampa cu kerosen de stâlpul verandei din spate și să aștepte semnalul de dincolo de pârâu, care îi dădea de știre că totul era pregătit la portul din Charleston. Semnalul codificat al agentului avea să constea în trei flăcări lungi și una scurtă. Ea trebuia să răspundă răsucind repede, de trei ori, butonul lămpii. Oricine ar vedea-o afară la ora aceea s-ar gândi că teama de incendiu o făcuse să iasă și

să verifice fitilul. Dacă era ceva în neregulă de o parte sau de alta, nu avea să existe nici un semnal. Sarah s-a rugat să vadă cele trei suliți înalte de foc și scurta aprindere a lămpii de dincolo de pârâu.

Înveșmântată în mantaua ei, și-a agățat lampa de stâlp, fitilul arzând încetișor. Nu a avut mult de așteptat până s-a zărit semnalul, și a răsucit butonul ca să ajusteze flacăra o dată, de două ori, de trei ori. A simțit o imensă ușurare când a cuprins sticla lămpii în mână ca să stingă fitilul. Își informase musafirul din cămară că, deocamdată, totul mergea conform planului. Poate că avea să doarmă mai bine așa, ea cu siguranță ar fi făcut-o. Apoi, când a dat jos lanterna și s-a întors ca să intre în casă, a mai văzut o săgeată de lumină țâșnind din întuneric și stingându-se iute. I-a stat inima. Ce se întâmplase? Această ultimă suliță de lumină fusese oare intenționat sau accidental? Oare omul ei de legătură scăpase lampa din mână și stinsese repede fitilul? A ascultat, mijind ochii spre bezna pădurii, dar nu a auzit nimic în afară de plesniturile ușoare ale apei de stânci. Se dusese o dată să exploreze pârâul, mânată de curiozitate, și găsise ascunzișul de unde agentul îi trimitea mesajele codificate. Frunzele strivite îi dăduseră de gol vizuina, la care se ajungea pe o cărare prin pădure.

Ușor tulburată, Sarah s-a întors în casă și a hotărât să nu bată la ușa cămării ca să împărtășească veștile bune. Ar putea să aducă ghinion plecării lor. Costumul ei de călătorie atârna pe ușa dulapului din dormitorul ei. Îl așezase acolo cu o seară înainte, ca să îi dea curaj și să-i aducă aminte că în optsprezece ore avea să fie în drum spre Charleston ca să prindă un vapor pentru a ajunge acasă. S-a dezbrăcat și s-a băgat în pat în hainele de noapte, dar n-a putut să doarmă. Se gândea la Jessica.

Sarah se temea pentru ea. Voința puternică și impetuozitatea nu erau o combinație bună, iar prietena ei le avea pe amândouă din plin. Cu aceste trăsături, care se adăugau la credința ei nestrămutată în poziția invincibilă a familiei sale, Jessica era ca un orb cu o pușcă armată și încărcată. Fata nu credea în avertismentele tatălui ei. Presupunea, în mod eronat,

că dragostea pe care i-o purta el avea să o protejeze de ameninţările lui şi că el nu avea să rişte ca afecţiunea ei să se preschimbe în ură, dacă o folosea pe Tippy ca unealtă pentru a o pedepsi. Jessica nu înţelegea că dacă era prinsă ajutând la distrugerea unui sistem – trădându-l –, a unui sistem pe care averea familiei sale, poziţia socială şi stilul ei de viaţă se bazau de generaţii, păcatul nu avea să-i fie iertat. Dar Tippy înţelegea, iar camerista Jessicăi era foarte îngrijorată nu pentru siguranţa ei, ci a stăpânei sale.

– Poate că-l cunoaşte pe Carson Wyndham ca tată, i-a spus o dată Tippy lui Sarah, dar nu-l cunoaşte ca alb şi ca stăpân la Willowshire.

Sarah a încuviinţat, uşurată că avea parte de înţelegerea lui Tippy în privinţa pericolului pe care Jessica îl ignora. Lucrând împreună, nutreau speranţa că aveau să fie capabile a tempera impulsurile convingerilor înflăcărate ale prietenei lor.

Tippy continua să o uluiască – şi să o întristeze totodată. Jessica ar trebui să fie cu mare băgare de seamă. Viaţa cameristei sale putea fi nimicită cu doar o lovitură de cizmă de către Carson Wyndham sau cu pintenul cizmei fiului său, şi toată acea genialitate creativă, extraordinară, din căpşorul ei capricios avea să se piardă pentru totdeauna; capul unei *negrese*! – îl auzise Sarah pe Carson Wyndham pufnind nemulţumit în privinţa lui Tippy într-una din rarele ocazii în care fusese oaspete la Willowshire. Sarah sesizase în tonul lui accente inconfundabile de gelozie şi ură la gândul că afecţiunea fiicei sale era oferită cu dărnicie cameristei sale negrese, şi nu lui sau fratelui ei. Tippy trebuia să fie cu ochii în patru şi din acest punct de vedere.

Luna pălea când Sarah a adormit, într-un târziu. A crezut că visează când a auzit tropăitul copitelor cailor apropiindu-se pe cărare de casa parohială, prin cimitir, şi oprindu-se în faţa căsuţei sale. Trezită brusc din somn, a sărit din pat şi şi-a luat halatul, auzind o exclamaţie terifiată a locatarului din cămară în timp ce alerga din dormitor spre bucătărie ca să dea ochii

cu coşmarul de care se temea de mult şi care, fără îndoială, o aştepta de cealaltă parte a uşii.

Legându-şi strâns halatul, a tras zăvorul şi s-a trezit în faţa unei gloate de bărbaţi care o priveau de sus, de pe cai, cu gurile strânse şi cu ochi oţeliţi. Căpetenia lor a descălecat şi şi-a dus mâna la pălărie.

– Bună seara, domnişoară Conklin! Sau poate că ar trebui să spun bună dimineaţa, pentru că asta cred că e acum, a spus Michael Wyndham.

Capitolul 14

– Nu am nici cea mai vagă idee pe unde umblă fiul tău, i-a spus Eunice lui Carson la micul dejun. A fost plecat toată noaptea. Elfie va fi atât de dezamăgită dacă nepotul ei nu va fi aici să o întâmpine la sosire.

– A plecat cu Călăreții Nopții, a spus soțul ei, dorind să-și continue lectura ziarului. E foarte hotărât să-l prindă pe făptașul care fură de la noi.

– N-au fost decât două bucăți de șuncă, a replicat Jessica, neliniștită la gândul că fratele ei și lacheii lui băteau drumurile de țară, în timp ce ea o conducea pe Sarah cu încărcătura lor spre Charleston.

Carson i-a aruncat o privire.

– De unde știi tu că au fost două bucăți de șuncă?

Jessica s-a gândit rapid. Willie May îi spusese, dar era mai bine ca tatăl ei să nu cunoască sursa informațiilor ei. Nu ar mai avea încredere să-i împărtășească nimic lui Willie May.

– Nu e nici un secret în privința furtului, tată. Toată lumea din ogradă știe.

– Tippy duce iar vorba, a mormăit tatăl ei, nemulțumit.

– Trebuie să recunoști, Carson, că fata s-a întrecut pe sine cu decorațiunile anul ăsta. Abia aștept să le vadă Elfie.

Carson a mormăit din nou, dar nu avea cum să nege că Tippy crease podoabe formidabile de Crăciun din panglici, conuri de brad, rămurele, vâsc, lumânări, hârtie colorată, ornamente

din lemn, floricele de porumb, fructe, nuci, turtă dulce și globuri din sticlă din Germania. Eunice fusese atât de încântată că revocase ordinul soțului ei, în virtutea căruia Tippy era consemnată să lucreze în coliba țesătoarelor, unde fumul din sobă nu-i făcea bine la plămân.

– Își irosește degeaba talentul, Carson, declarase Eunice pe un ton care sugera că nu avea de gând să dea înapoi în această privință. Fata trebuie să stea la croitorie. Și eu, și Jessica avem nevoie de haine noi pentru nunta lui Silas și a lui Lettie.

Soțul ei nu dădea niciodată înapoi din fața unei bătălii, exceptând acele rare ocazii în care prudența învingea bravura. În afară de Willowshire, soția lui era iubirea vieții lui, și nu ar fi făcut nimic care să pună în pericol demonstrația acestui fapt, noaptea, în dormitorul lor. A cedat cu grație, admițând:

– Ai dreptate. Trebuie să o folosim acolo unde obținem cel mai mare beneficiu.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Jessica a întrebat:

– Tată, ai poruncit să pregătească trăsura? Vaporul lui Sarah pleacă la ora trei, cam pe când sosește mătușa Elfie, și vreau să ajungem acolo la timp.

Carson și-a ridicat ochii din ziar.

– Da, dar mi-aș dori să mai aștepți puțin ca să vă ducă fratele tău. Nu am încredere în vremea din perioada asta a anului, iar previziunile spun că trebuie să ne așteptăm la ninsori săptămâna asta. Cufărul mătușii tale s-ar putea să fie greu ca să-l ridicați voi două.

– Am să iau un hamal să ne ajute, a spus Jessica, împăturindu-și șervetul și făcând semn către un servitor să-i tragă scaunul.

– Dar cum o să urcați valiza lui Sarah Conklin în trăsură? a insistat tatăl ei.

– Ne descurcăm noi, a spus Jessica, sperând din toată inima să nu apară Michael. Acum, vă rog să mă scuzați...

– Vor să fie singure, să mai pălăvrăgească, dragule, a auzit-o pe mama ei explicând în timp ce se grăbea să iasă din cameră.

– În cazul ăsta, cred că Jessica o s-o ia pe Tippy cu ele, de vreme ce fetele o consideră ca pe una de-a lor, a spus Carson, închizând cu zgomot ziarul.

Jessica şi-a înşfăcat repede boneta şi mantaua şi a ieşit pe uşă, ca să se urce pe bancheta trăsurii înainte ca tatălui ei să-i vină ideea să-l trimită pe birjar cu ea. Putea avea încredere în Daniel, dar nu voia să-l implice în această misiune primejdioasă.

– Mulţumesc, Daniel, a spus ea, dar nu e nevoie să te agiţi pentru asta. Mă cam grăbesc, a continuat fata când el a încercat să îi aşeze o pătură pe genunchi.

Trebuia să plece înainte să ajungă Michael acasă şi să insiste să meargă cu ea. Nu ar fi scăpat ocazia de a se bucura de compania silită a lui Sarah Conklin.

Jessica şi-a dat seama că o dureau braţele şi umerii din cauza tensiunii după ce a parcurs drumul de opt kilometri până la Willow Grove şi a intrat pe aleea casei parohiale, ce ducea la uşa lui Sarah. A expirat prelung, scoţând aburi de frig, când a oprit trăsura şi a făcut sforţări să se relaxeze. Se încheiase partea cea mai stresantă a călătoriei sale. Nimeni nu avea să vadă încărcătura urcând în trăsură şi, cât ai zice peşte, ea şi Sarah aveau să fie pe drumul spre destinaţie, fără ca cineva să le stea în cale în acea după-amiază luminoasă de iarnă, cu şase zile înainte de Crăciun. Aveau timp la Charleston să se bucure împreună de o ultimă ceaşcă de ceai înainte de îmbarcarea lui Sarah. Jessicăi avea să-i fie dor de curajoasa ei prietenă, dar, vai, cât de nerăbdătoare era Sarah să-l revadă pe nepoţelul ei şi pe ceilalţi membri ai familiei. Jessica împărtăşea îngrijorarea lui Lettie. Oare avea să se întoarcă Sarah la ei după vizita acasă de sărbători?

Tocmai ridicase mâna să bată la uşă, când, de pe ambele laturi ale casei, a apărut în tăcere un şir de bărbaţi călare. Pe unii nu-i cunoştea, dar pe ceilalţi i-a recunoscut, pe lucrătorul de pe maşina de egrenat bumbac, pe tăbăcar, pe proprietarul cârciumii şi pe câţiva fermieri. Se holbau cu toţii la ea, într-o tăcere ce nu prevestea nimic bun, având întipărite

pe chipuri expresii încordate şi consternate. Preţ de o clipă, nu a fost în stare să gândească. Ce căutau Călăreţii Nopţii acolo? A auzit un nechezat familiar şi s-a întors să-l vadă pe armăsarul arab al lui Michael ridicând-şi gâtul frumos arcuit în semn de salut şi bătând din coada pe care o ţinea ridicată. În şa nu era nimeni, unul dintre bărbaţi ţinea hăţurile. Frica i-a îngheţat creierul. A rămas încremenită. Michael a deschis uşa. S-a holbat la ea, stupefiat.

– Nu, nu, nu-mi vine să cred, a spus el. Nu tu, Jessie. Nu se poate să fii tu... Spune-mi că nu eşti tu. Eşti aici doar ca s-o iei pe Sarah...

Ar fi putut să mintă, dar nu se putea gândi decât la Sarah. Sângele i-a inundat obraji.

– Ce i-ai făcut lui Sarah? Unde e?

– O, Doamne! Tu eşti călăuza, nu-i aşa? a întrebat-o fratele ei cu o voce îngroşată de mânie. Faţa îi era albă ca varul. Chiar şi ochii lui adânci, plumburii îşi pierduseră strălucirea. Şocul şi neîncrederea le confereau o expresie îngheţată. N-a fost chip s-o facem să ne spună cine vine după băiat. A trebuit să aşteptăm şi să vedem...

Jessica s-a repezit pe lângă trupul solid.

– Sarah! a strigat ea, alergând prin salonaş, în bucătărie, şi aruncând o privire la uşa deschisă de la cămară.

Michael a apucat-o de braţ şi a oprit-o.

– E în dormitor, i-a spus el cu asprime, cu faţa împietrită de furie. Du-te şi ai grijă de ea. Am trimis după alifii şi bandaje. Strânge-i lucrurile, îmbrac-o şi urc-o în trăsură. Domnişoara Conklin nu se mai întoarce în Willow Grove. Am să vă escortez eu până în port, la Charleston. O s-o aducem acasă pe mătuşa noastră, apoi am să te dau pe mâna tatei.

Jessica şi-a smucit braţul şi a alergat în dormitor.

– Doamne, Dumnezeule! Sarah! a strigat ea când a văzut silueta prăbuşită pe pat.

Prietena ei zăcea cu faţa la perete, cu cămaşa de noapte sfâşiată şi scăldată în sângele scurs din tăieturile lăsate de bici pe spinarea ei. Din camera cealaltă s-au auzit două voci

bărbăteşti şi un schimb rapid de replici, iar Michael a intrat cu un colet ambalat. Jessica s-a răsucit spre el.

– Cum ai putut să faci una ca asta, Michael? a ţipat ea.

– Tu mă întrebi asta pe mine, surioară, când ar trebui să te întreb eu pe tine? Crede-mă, tatăl nostru o va face. Michael i-a aruncat coletul. Poftim. Curăţă-i rănile. Oamenii mei îi urcă acum cufărul în trăsură. Ai treizeci de minute să o pregăteşti pe micuţa ta prietenă abolţionistă să părăsească zona. După aceea, o lăsăm pradă uliilor.

A ieşit din cameră, iar Jessica a desfăcut pachetul cu bandaje şi loţiuni.

– Nu le-am spus, Jessie, a gemut Sarah în timp ce Jessica s-a grăbit să toarne apă într-un lighean din urciorul de lângă lavoar. L-au prins pe agent şi l-au silit să mă trădeze. El a încercat să mă avertizeze... Am sperat – m-am rugat – că nu vei veni, că vei fi împiedicată cumva să vii şi că, dacă vei veni totuşi, te vei gândi ce să-i spui fratelui tău...

– Şşt, nu mai vorbi, Sarah, a spus Jessica, îngenunchind ca să înlăture zdrenţele cămăşii de noapte ca să-i cureţe rănile prietenei sale. Stai întinsă şi taci. Gândeşte-te la nepoţelul tău şi la faptul că vei fi în drum spre casă în câteva ceasuri. Nu vei mai fi silită vreodată să dai ochii cu oameni ca fratele meu şi acoliţii lui.

– L-au dus pe fugar la Willowshire, a spus Sarah, ca şi cum n-ar fi auzit vorbele Jessicăi. Va fi trimis înapoi la stăpânul lui. L-au luat cu o funie legată de gât. L-au silit să se uite când m-au biciuit.

Jessica a crezut că vomită. În spatele căsuţei era o magnolie înaltă. Probabil că Michael şi brutele lui o legaseră de una dintre crengile zdravene ale copacului, şi nu era nimeni în zonă ca să vadă sau să audă şfichiuitul biciului şi vaietele lui Sarah, dacă ea le-a oferit plăcerea asta, dar prietena ei nu o trădase. Oblojind cu mişcări repezi rănile de pe spinarea vărgată, Jessica strângea cu putere din buze ca să nu izbucnească în plâns.

Sarah i-a făcut semn să vină mai aproape şi a coborât vocea, şoptind, ca nu cumva să fie auzită din camera cealaltă. Jessica s-a aplecat cu grijă spre ea.

– Mi-e teamă pentru Willie May...

– Vai, Doamne! Ce ştie Michael? a întrebat Jessica.

– Băiatul i-a spus că a auzit de adăpostul meu şi că a venit singur. N-a pomenit de Willie May, dar dacă fratele tău are bănuieli şi îl mai interoghează... dacă îl torturează... s-ar putea să vorbească.

Jessica simţea cum tot sângele i se scurge din trup.

– Mă tem şi pentru tine, dârza mea prietenă sudistă, şi pentru Tippy, a continuat Sarah.

Ameţită, simţindu-se de parcă ar fi îngenuncheat pe puntea unui vas purtat de valuri, Jessica a curăţat rănile.

– Nu-ţi face griji pentru noi, a spus ea. Am să mă gândesc la ceva care să ne scape pe toate. Când e vorba de mine, tata mai mult dă din gură decât să facă ceva. O să fie furios pe mine, dar o să mă ierte. Sunt fiica lui. Nu are încotro.

– O, Jessica, draga mea... a gemut Sarah.

Capitolul 15

La micul dejun, în casa familiei Toliver, ca și în celelalte conace de pe Aleea Plantațiilor, subiectul discuției era neașteptata și dezamăgitoarea anulare a festivităților anuale de la Willowshire. Acestea erau balul de Crăciun, ceaiul în onoarea vizitei anuale de sărbători a surorii lui Eunice de la Boston și petrecerea de Anul Nou, la care erau invitați mulți demnitari și oameni importanți. Aceste ocazii sociale erau așteptate tot anul de cei suficient de norocoși să se afle pe lista invitaților și prilej pentru doamne să-și facă planuri dinainte cu privire la rochii, accesorii și coafuri.

– Care credeți că e problema acolo? i-a întrebat Elizabeth pe cei adunați în jurul mesei în dimineața în care ar fi trebuit să înceapă serbările.

Se gândea cu regret la rochia agățată în șifonierul ei, cu care nu mai avea acum ocazia să se mândrească. În dimineața aceasta, în afară de Lettie și de tatăl ei, musafiri care rămâneau adesea peste noapte, familia ei alcătuită din doi fii și un nepot se bucura și de plăcerea companiei lui Jeremy Warwick. După aceea, el și Silas aveau să discute cu privire la soluțiile tot mai sumbre ale problemei survenite – aceea că Silas și Lettie trebuiau să rămână în urmă atunci când convoiul avea să pornească înspre Texas, la primăvară.

– N-am auzit nimic, a spus Jeremy.

– E ca și cum un văl întunecat s-a așternut peste Willowshire, a comentat Lettie. N-am reușit să iau legătura cu Jessica. Când am vrut s-o vizitez, am fost întoarsă de la ușă.

– La fel și cu Michael, a spus Morris. Trebuia să merg cu el la vânătoare ieri, dar mi-a trimis vorbă că a intervenit ceva.

– Într-adevăr, trebuie să se fi întâmplat ceva ieșit din comun, a adăugat pastorul Sedgewick. Nimeni din familie nu a participat la slujba de Crăciun de miercuri seară. Cât se poate de neobișnuit. Domnul Wyndham face mereu o donație generoasă în cutia milei.

– Domnișoara Conklin a ajuns cu bine în Massachusetts? a întrebat-o Jeremy pe Lettie. Înțeleg că Jessica trebuia să o ducă până la vapor cu trăsura.

– Nu știm sigur, și suntem puțin îngrijorați, i-a răspuns Lettie. De aceea am fost la Jessica. Când m-am dus să aerisesc căsuța de lângă cimitir, în lipsa ei, am găsit sânge pe așternuturi și niște bucăți de tifon pătate de sânge în coșul de gunoi.

– Absolut uluitor, a comentat reverendul Sedgewick.

– Crezi că s-a tăiat singură? a întrebat Silas.

– Mi-aș dori să pot vorbi cu Jessica și să aflu, a spus Lettie.

– Poate că a fost ceva natural, a sugerat Elizabeth, aruncându-i lui Lettie o privire care a făcut-o pe tânără să roșească, apoi a schimbat subiectul. Abia așteptam să văd Willowshire împodobit de sărbători, s-a lamentat ea. Negresa aia a familiei Wyndham... cum o cheamă?

– Tippy, i-a răspuns Silas.

– E o minune când vine vorba de decorațiuni de sărbători. E greu de imaginat că într-o copilă de culoare atât de năpăstuită zace atât talent.

Morris a mușcat din biscuitul lui uns cu unt și a întrebat cu gura plină:

– Vorbești de camerista aia cu față de maimuță, cu picioare mari, care arată ca și cum s-ar putea atârna de candelabre?

– Da, dragul meu, i-a răspuns Elizabeth. Se pare că Jessica ține la ea.

Discuția a fost întreruptă brusc de Lazarus care a deschis ușile duble ale sufrageriei. S-a dus lângă scaunul lui Morris și s-a aplecat la urechea lui.

– Iertare, stăpâne, dar așteaptă un musafir în salon.

– Atât de devreme, Lazarus? Pentru numele lui Dumnezeu, cine e?

– Domnu' Carson Wyndham, domnule.

În tăcerea care i-a cuprins pe toți cei de la masă, șocați, Morris și-a smuls șervetul de la guler.

– Mă duc imediat.

– Dar n-a venit să vă vază pe 'mneavoastră, domnu', a explicat Lazarus. A venit la domnu' Silas.

– La fratele meu?

Morris s-a holbat peste masă la Silas, ca și cum așa ceva nu era posibil.

– Doamne sfinte! a spus Elizabeth cu răsuflarea tăiată.

Silas și-a împăturit șervetul și s-a ridicat. A zâmbit răutăcios spre Jeremy și i-a făcut cu ochiul lui Lettie.

– Poate că bătrânul s-a răzgândit, a spus el.

Morris a ridicat o sprânceană.

– Și a venit aici să-ți spună în persoană, în toiul sărbătorilor de Crăciun? Nu miza pe asta.

– Află tot ce poți despre ce se întâmplă la Willowshire, a șoptit Elizabeth destul de tare, cu mâna la gură.

Carson Wyndham stătea în picioare, uitându-se pe ferestrele venețiene ale salonului, cu mâinile strânse una în alta, la spate. Lazarus îi luase pălăria și biciușca de călărie pe care o avea cu el întotdeauna. Silas a recunoscut ipostaza unui bărbat cufundat în adânci reflecții. Era silit să fie de acord cu Morris. De ce s-ar deranja cel mai puternic și cel mai bogat om din Carolina de Sud să vină în vizită, la ora micului dejun, ca să-i acorde împrumutul solicitat, când în această perioadă a anului toate afacerile luau o pauză?

– Domnule Wyndham?

Carson s-a întors spre el, și numai buna cuviință l-a împiedicat pe Silas să-și manifeste zgomotos surpriza. A recunoscut

o figură chinuită de griji și neliniști. Și el vedea pe chipul său, în oglindă, în fiecare dimineață, aceeași expresie îngrijorată. Tristețea întipărită pe chipul lui Carson Wyndham, energia dispărută din ochii lui păreau să contrasteze cu ținuta lui vestimentară elegantă, impecabilă.

– Mulțumesc că m-ai primit neanunțat, Silas, a spus el.

– Plăcerea este de partea mea, domnule, i-a răspuns Silas cu o ușoară plecăciune.

– Nu sunt foarte sigur ce ai să crezi când ai să auzi de ce am venit.

– Atunci, poate ar fi bine să luăm loc și să sun după cafea.

Carson a dat indiferent din mână, rubinul uriaș al unui inel cu sigiliu reflectând lumina focului din cămin.

– Nu te deranja, dar poate că ar fi bine să-ți iei un scaun. Eu prefer să stau în picioare.

În timp ce se așeza, nedumerit, pe unul dintre prețioasele fotolii Hepplewhite ale mamei sale, Silas scormonea în minte pentru a găsi un posibil motiv al prezenței lui Carson Wyndham în salonul lui – în salonul lui Morris –, în dimineața zilei în care evenimentul social al anului ar fi trebuit să aibă loc la Willowshire. Nu se putea gândi la nimic, dar un lucru era cert: omul nu venise ca să-i acorde un împrumut.

Convingerea lui fermă a fost imediat clătinată când Carson, stând în fața lui, cu picioarele desfăcute, cu mâinile împreunate la spate, l-a sfredelit cu privirea și a spus:

– Ce părere ai avea dacă ți-aș spune că te scutesc de datorie, îți plătesc toate cheltuielile cu drumul spre Texas, îți dau suficienți bani ca să-ți pui pe picioare plantația și mai pun și cincizeci de sclavi la bătaie?

Silas s-a uitat la Carson de parcă omului tocmai i-ar fi sărit toți nasturii de la sacoul frumos croit. Când și-a revenit din șoc, a spus:

– Aș spune că visez sau că dumneavoastră sunteți prins în ghearele vreunui coșmar.

– Nu visezi, iar eu sunt treaz ca o cucuvea în miez de noapte.

– Iertați-mă, domnule, a spus Silas, dar nu pricep nimic.

– Ce-ai face ca să primești ceea ce ți-am oferit adineauri?

Uluit, dar începând să întrevadă o mică rază de speranță în nedumerirea lui, Silas a răspuns:

– Aproape orice, mai puțin să comit o crimă sau să jefuiesc o bancă.

– Așa m-am gândit și eu. Carson a strâns din buze, cugetând în tăcere la ceva, de parcă s-ar fi hotărât dacă să continue sau nu. Într-un târziu, părând decis, a pufnit cu zgomot pe nas. Ei bine, uite cum stă treaba, Silas. Tot ce ți-am oferit îți aparține dacă faci un singur lucru pentru mine.

Lui Silas i-a stat inima. Oferta bogătașului era extrem de ispititoare. Să plece spre Texas cu suficienți bani încât să poată îndeplini absolut toate visurile lui și ale lui Lettie... aproape că ar fi făcut un pact cu diavolul, dar nu căpăta nimic fără condiții – nu cu Carson Wyndham.

– Ce vreți să fac? a întrebat el.

– Însoară-te cu fiica mea, i-a răspuns musafirul.

Capitolul 16

Consternat, Silas a rămas cu gura căscată la Carson.

– Îmi cereți să... *ce*?

– Exact. M-ai auzit, i-a răspuns Carson. Vreau să te însori cu Jessica și să o iei cu tine în Texas.

– Dar sunt logodit.

– Știu. Trebuie să te gândești cum să te sustragi acestui angajament.

– Să mă sustrag?

– Silas... Wyndham și-a scos în față pieptul bombat, cravata scrobită ridicându-se și ea. Îți ofer șansa vieții tale – o oportunitate pe care nu o vei mai primi vreodată. Ia-o, și ești liber să trăiești viața la care ai visat dintotdeauna. Refuz-o, și ești condamnat să duci o viață pe care o urăști, să devii un bărbat pe care o să-l urăști. I-ai face domnișoarei Sedgewick o favoare acordându-i libertatea să se mărite cu un om a cărui obsesie nu întrece dragostea pentru ea.

Silas a declarat indignat:

– Faceți prezumții eronate, domnule, plus că uitați de dragostea pe care mi-o poartă domnișoara Sedgewick.

– O inimă frântă pe care anii o vor alina grație urii pe care ți-o va purta când vei alege oferta mea în defavoarea ei. Cât de importantă e dragostea pusă în balanță cu o decizie hotărâtoare pentru tot restul vieții tale și pentru cea a urmașilor tăi? Gândește-te la asta.

– Nu aş putea sub nici o formă să fac ceea ce-mi cereţi, şi sunt sigur că fiica dumneavoastră îmi împărtăşeşte aversiunea faţă de această propunere.

– Jessica nu are absolut nici un cuvânt de spus în această privinţă. A renunţat la acest drept când m-a trădat pe mine şi şi-a trădat familia.

O rază de lumină începea să se întrezărească în misterul anulării serbărilor de la Willowshire. Jessica – mica instigatoare – trebuie să fie cauza. Silas şi-a privit musafirul cu dezgust.

– Ce a făcut, dacă mi-e îngăduit să întreb?

Carson i-a relatat detaliile fărădelegii Jessicăi.

– Doamne sfinte! a exclamat Silas.

– Exact, a spus Carson, închizând extenuat ochii pentru o clipă. Fiica mea nu e vreo frumuseţe, Silas, recunosc asta, şi ar fi ca şi cum ai trage un tigru de coadă dacă te-ai însura cu ea, dar unii bărbaţi i-ar găsi temperamentul special... atrăgător.

– S-ar părea că Jeremy îl găseşte astfel, a spus Silas pe un ton crispat. De ce nu-i propuneţi *lui* să se însoare cu ea?

– Mi-a trecut şi asta prin cap, dar...

Silas a strâmbat din buze.

– El nu poate fi cumpărat, nu-i aşa?

– Nu se află în situaţia ta.

Nu ştia care dintre afirmaţii era insulta mai mare – sau adevărul.

– Ce-o să se întâmple cu Jessica dacă n-o... măritaţi? a întrebat el, curios.

Carson s-a uitat în altă parte, cu gura încleştată.

– Am s-o scot din Carolina de Sud, într-un fel sau altul, înainte ca simpatia ei faţă de abolţionişti să devină bine cunoscută. N-am să ţin o trădătoare în casă. Crede-mă, *cealaltă variantă* îi va fi mai puţin pe plac decât asta pe care ţi-am propus-o ţie. S-a uitat la Silas cu ochii unui tată al cărui copil a fost declarat mort. Te rog, Silas. Însoară-te cu fiica mea. O să-ţi fie bine lângă ea, ştiu sigur. S-ar putea chiar să ajungi să o iubeşti, şi ea pe tine.

– Mă îndoiesc, a spus Silas. O iubesc pe Lettie. Inima mea îi aparţine.

– Iar tu vei avea banii mei. Gândeşte-te la asta şi dă-mi un răspuns în două săptămâni. Altfel, oferta nu mai e valabilă. Voi aplica o altă metodă de a-i ţine piept fiicei mele îndărătnice.

Jeremy tocmai ieşise în hol, când Carson, urmat de Silas, cu o figură sumbră, a păşit afară din salon. Lazarus s-a grăbit să-i aducă musafirului pălăria şi biciuşca. Îndesându-şi pălăria pe cap, Carson l-a salutat pe Jeremy, nu înainte însă ca Silas să fi citit pe chipul lui dorinţa de a-i fi făcut lui Jeremy propunerea aceea. Jeremy era, într-adevăr, un bărbat frumos, mai plăcut şi mai amuzant decât cel pe care venise să-l cumpere. Silas recunoştea că simţul umorului îi fusese afectat de ultimele evenimente şi de... obsesia lui, aşa cum numise Carson slăbiciunea lui.

– Crăciun fericit dumneavoastră şi familiilor dumneavoastră, domnilor! a spus Carson, aruncându-i lui Silas o ultimă privire înainte de a fi condus la uşă de Lazarus.

Lui Jeremy nu-i scăpase privirea încărcată de semnificaţii.

– Despre ce-a fost vorba? a întrebat el după plecarea lui Carson.

Silas şi-a trecut o mână prin păr. Dinspre sufragerie se auzea vocea cristalină, ca de soprană, a lui Lettie, un sunet care pentru urechile lui era o adevărată muzică.

– Jeremy, a spus el, sunt momente în care îmi doresc să nu mă fi născut niciodată.

Jessica era încuiată de patru zile în camera ei. După câte se părea, chiar şi mamei sale i se interzisese să o viziteze. Nu o vedea decât pe Lulu, servitoarea care îi aducea mâncare şi colporta veştile. Jessica nu-i oferise nici o poveste pe care s-o poată duce mai departe. Nu întreba de mătuşa ei, pe care o văzuse doar în timpul tensionatei şi tăcutei călătorii spre Willowshire de la docul din Charleston. Nu întreba de Tippy sau de Willie May, nici nu-i cerea lui Lulu să-şi dea cu părerea în privinţa dispoziţiei tatălui sau a mamei sale. Slujnica ar fi

înflorit cu viclenie mesajele ei către părinți și starea ei de spirit, iar în exilul ei claustrat, în care doar propriile-i gânduri îi țineau companie, Jessica nu credea că ar putea îndura tortura de a ști ce formă de răzbunare adoptase tatăl ei împotriva lui Tippy și a lui Willie May. Știa doar că peste întreaga casă se așternuse o tăcere stranie în aceste zile dinaintea Crăciunului, cu toate că, în mod obișnuit, ar fi fost gălăgioasă și mustind de viață cu sosirile oaspeților, cu pregătirile pentru petreceri, cu zorul și agitația servitorilor, cu conversații, muzică și voie bună.

Dar firește că Jessica își făcea griji. Oare tatăl ei o trimisese pe Tippy la câmp? Oare o pedepsise și pe Willie May? Oare mama ei avea să îi mai vorbească vreodată? Ce fel de pedeapsă avea să pună la cale tatăl ei pentru fiica lui, pentru că avea să fie pedepsită fără doar și poate. Pentru ce? Pentru că a dovedit bunătate față de o altă ființă omenească? Imaginea lui Michael, strângând-o cu răutate de braț în timp ce mergea cu ea prin casă spre biroul tatălui lor, era ștearsă acum, dar Jessica le putea vedea încă, cu ochii minții, pe mătușa ei având pe chip o mină îngrijorată și pe mama ei cu mâna apăsată pe gură și cu o privire îngrozită, în care se citea: *Ce Dumnezeu ai mai făcut acum, copilă?*

În timp ce Jessica rămăsese cu capul sus, cu bărbia ridicată, Michael relatase evenimentele – cum el și Călărețiii prinseseră „un abolиționist iubitor de sclavi și bun de nimic" în flagrant și îi ceruse tatălui său să ghicească cui îi transmitea nemernicul semnale.

Tatăl ei ascultase tot discursul fără să clipească, dar maxilarul i se încleștase, și ochii lui căprui, ațintiți asupra Jessicăi, se întunecaseră. Într-un târziu, întrebase:

– Domnișoara Conklin a urcat la bordul vasului ei?

– Da, tată, i-a răspuns Michael. Am avut grijă de asta. I-am spus că o poate păți mai rău dacă îi mai vedem mutra vreodată pe aici.

– Și fugarul? Unde este?

– În hambar, până când ne spui tu ce să facem cu el. E doar un băiețaș, cât se poate de neștiutor. Spune că nu știe cine e

stăpânul lui sau numele plantației acestuia. M-am gândit că n-a ieșit niciodată de pe câmpurile de pe unde e. Îl cheamă Jasper. Asta am scos de la el când a văzut ce i-am făcut lui Sarah Conklin. Ne-a spus că s-a ascuns în căruță când a venit Scooter în oraș să ia o roată.

– Deci nu l-a ajutat nimeni de la Willowshire?

– El spune că nu. Înclin să-l cred.

– Cum de-a știut să se ducă la domnișoara Conklin?

– A spus că a venit cineva la câmp – agentul, probabil – unde lucra el și a împrăștiat vorba că femeia care trăia în casa de lângă cimitirul din Willow Grove îi ajuta pe fugari. Se îndrepta spre această destinație.

– Îl cunoaștem pe agentul ăsta?

– Nu chiar. E un nordist care s-a angajat ca vânzător la magazinul de furaje din Willow Grove anul trecut. L-am dat pe mâna șerifului.

– Și... vânzătorul ăsta de furaje și domnișoara Conklin complotau să-l ducă pe băiat de aici?

– Da, domnule.

– Și tu le-ai fost complice?

Carson și-a îndreptat interogatoriul asupra Jessicăi și s-a ridicat de la birou ca să o privească drept în ochi.

– Da, a răspuns Jessica, privindu-l și ea fix, cu mândrie, dar îngrozită în sinea ei.

Nu a zărit nici o scânteie de iubire în abisul rece și întunecat din ochii tatălui ei.

– Nu am de gând să te întreb ce ai de spus în apărarea ta, nici nu vreau să aud. Vreau să dispari din ochii mei. Du-te în camera ta și stai acolo până te chem eu. Dacă scoți măcar capul pe ușă, o să am eu ac de cojocul tău, s-a înțeles, Jessica Ann?

Nu-i spunea niciodată Jessica Ann. Resimțea această constatare ca pe un plumb înghețat în stomac. Și-a amintit cum gemuse Sarah când ea se lăudase că tatăl ei vorbea mult, când era vorba de fiica lui, nu lua măsuri drastice. Pe Sarah nu o duruseră rănile de bici, ci ignoranța prietenei sale cu privire la Carson Wyndham. Gândurile îngrozite ale Jessicăi au fugit la

Tippy. Tatăl ei avea s-o pedepsească pe cameristă pentru fapta ei. Nu-i păsa dacă fiica lui îl ierta sau nu, ori dacă iubirea ei s-ar transforma în ură.

Și-a împreunat mâinile în chip de rugă:

– Tată, te implor. Te rog, te rog, nu o pedepsi pe Tippy pentru ceea ce am făcut eu.

– Michael, du-o pe sora ta în camera ei.

– Te rog, tată...

– *Pleacă!*

Sub privirile înspăimântate ale unui public alcătuit din mama și mătușa ei, Willie May și câteva dintre celelalte servitoare, Michael o mânase în sus pe scări, ca un soldat care o conducea la ghilotină. Înainte de a pleca, ultimele cuvinte pe care i le adresase fratele ei, probabil pentru totdeauna, au fost:

– Și când mă gândesc că te-am adorat cândva.

O bătaie puternică în ușa dormitorului Jessicăi, una de care se temuse și pe care o așteptase, a făcut-o să revină în prezent. A deschis ușa și a găsit-o acolo pe Lulu, zâmbindu-i arogant.

– Stăpânu' dorește să vă vadă, don'șoară Jessica, a spus ea.

Capitolul 17

Silas nu avea nici somn, nici poftă de mâncare. Pleca în zori călare, făcea lungi plimbări pe jos în miez de noapte. În ceasurile tăcute și înghețate, în care Aleea Plantațiilor era cufundată în somn, el se gândea, își făcea griji, se ruga și se întreba ce să facă. Se scurseseră patru zile din cele paisprezece câte îi fuseseră acordate să ia o decizie, și era la fel de departe de a face asta pe cât fusese atunci când Carson Wyndham îi propusese soluția pentru problemele amândurora.

Mama lui se agita pe lângă el.

– Cassandra ți-a făcut plăcinta ta preferată, Silas. De ce nu mănânci?

Logodnica lui devenise palidă de îngrijorare.

– Știu când ceva te tulbură, iubirea mea. Despre ce-i vorba? Te rog, spune-mi.

Jeremy, care îl cunoștea mai bine decât un frate, i-a spus:

– Ai ceva pe suflet, prietene. Te ascult, dacă vrei să vorbești despre asta.

Până și fratele lui, mărginit, greoi, lipsit de intuiție cum era, a remarcat.

– Silas, ceva e în neregulă cu tine, a început în clipa în care Carson Wyndham a ieșit din salonul nostru. Ce-a făcut – ți-a oferit mâna fiicei lui?

Morris a râs de propria-i glumă, dar Silas, fără a schița vreun zâmbet, s-a îndepărtat de teamă ca fratele lui să nu-i citească adevărul în ochi.

Căruțele Conestoga încă erau puse la vânzare pe câmpul de lângă grajd, iar numărul lor sporise cu încă două. Potențialii lui chiriași se retrăseseră și ei din convoi, ceea ce îl făcuse pe Jeremy să-i trimită un bilet în care spunea că depistase sursa problemei care-l macină și îi propunea să se întâlnească și să discute despre asta. Prietenul lui îl aștepta în salonul de la Queenscrown, când Silas, terminându-și îndatoririle, i s-a alăturat lângă foc. Mai erau două zile până la Crăciun, iar casa era înmiresmată de aromele apetisante ale preparatelor gătite și ale brazilor. În acest moment, sperând într-un miracol, Silas nu-i spusese încă lui Jeremy că era posibil să fie silit să se retragă și el din convoi.

– Cred că înțeleg ce te tulbură, Silas, i-a spus Jeremy. E vorba de bani, nu-i așa? Ai rămas fără fonduri pentru călătorie.

Deznădăjduit, Silas și-a trecut mâna prin claia de păr negru.

– Mă tem că da, Jeremy, a recunoscut el. Nu ți-am spus pentru că am sperat că pot să fac rost de un împrumut, și cu banii de pe închirierea și vânzarea căruțelor, să am destul cât să ajung în Texas și să pot începe afacerea, dar nu a ieșit nimic. Nu pot să o duc pe Lettie în Texas, și mie să-mi sufle vântul prin buzunare.

Jeremy s-a aplecat spre el, părând îndurerat.

– Nici nu mă gândesc să plec în Texas fără tine, Silas. E un vis pe care-l avem amândoi de mulți *ani*. Planurile noastre sunt în plină desfășurare. Lasă-ți mândria la o parte și permite-i familiei mele să-ți împrumute banii.

– Nu, Jeremy. Silas a clătinat din cap, pentru a-și accentua refuzul. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar o refuz fără discuție. Să fii îndatorat celui mai bun prieten nu e o cale de a începe împreună o afacere. Știi asta la fel de bine ca și mine. Dacă tu ai fi fost în locul meu, mi-ai fi îngăduit să te ajut?

Jeremy și-a îndreptat privirea spre foc.

– Nu, bănuiesc că nu. M-ai lăsa să-mi dau viața pentru tine, cum ai face-o și tu pentru mine, dar ferească Doamne să fim datori unul altuia. Această... înțelegere tacită dintre familiile Toliver și Warwick a început cu multă vreme în urmă, în Anglia,

la sfârșitul Războiului celor Două Roze, când familiile Lancaster și York au decis să împartă cheia regatului cu condiția să nu-și deschidă unii altora cuferele.

– E moștenirea noastră, Jeremy. Nu da și nu lua cu împrumut.

Jeremy i-a aruncat o privire plină de îngrijorare.

– Și ce-ai de gând să faci? Există măcar vreo speranță? Bănuiesc că ai fost refuzat de Carson Wyndham și că ăsta a fost motivul vizitei lui încă de acum câteva săptămâni – de ce arătai ca și cum fuseși condamnat la moarte?

– Se poate spune și așa, i-a răspuns Silas, ridicându-se și pornind spre una dintre ferestrele înalte ale salonului.

Zilele acestea nu putea sta prea multă vreme nici așezat, nici în picioare, nici culcat. Avea nervii întinși la maximum. Ar fi îndrăznit oare să-i spună lui Jeremy despre oferta lui Carson? Ce-ar crede Jeremy despre prietenul lui cel mai bun, știind că ia măcar în calcul propunerea? Își purtau un respect reciproc foarte mare pentru caracterul și integritatea lor. Chiar dacă uneori aveau opinii divergente, între ei nu apăruse niciodată vreo dispută, nici măcar atunci când se angrenaseră într-o aventură care putea genera cu ușurință disensiuni. Pe când erau copii, construiseră canoe, plute și căsuțe în copaci; puseseră la cale planuri de a câștiga bani de buzunar, plănuiseră excursii, vânători și partide de pescuit. Ca adulți, investiseră în mod egal bani, îngrijire și dresaj într-un cal de curse, împărțiseră afecțiunea aceleiași fete și înființaseră un comitet alcătuit din ei doi, care să decidă în toate privințele, de la modalitatea cea mai potrivită de a înlătura un copac din mijlocul drumului la construcția unui pod care să deservească plantațiile lor învecinate.

Lasă-i pe Silas și pe Jeremy să decidă cum să se descurce cu asta, era directiva din partea taților amândurora, iar acum Morris, când era vorba de un proiect ce privea cele două proprietăți alăturate, îl lăsa în seama „băieților".

Dar dacă Silas ar accepta propunerea lui Carson, ar mai *vrea* măcar Jeremy să-l însoțească în Texas? Și-ar dori alături de el,

în fruntea convoiului, un bărbat care şi-a trădat iubita pentru a-şi îndeplini visul lor comun? *Dacă* era de acord cu termenii lui Carson, ar înţelege oare Jeremy asta, fiind omul pe care îl ştia Silas a fi, ar fi făcut ceea ce credea că e drept pentru toţi?

– Atunci, nu mai există absolut nici o speranţă? a repetat Jeremy, rostind întrebarea încet, cu amărăciune şi regret. Ai încercat toate posibilităţile?

Silas a rămas cu ochii fixaţi pe geam. Flăcările din cămin dansau împrejurul imaginii lui reflectate în geam, oferind tabloul unui om aflat în iad. S-a întors brusc spre măsuţa cu băuturi.

– Nu am decât o singură soluţie, a spus el, ridicând dopul unui decantor de whisky.

Nu era decât patru după-amiază. Jeremy a ridicat uşor din sprâncene.

– Şi care-ar fi aceea? l-a întrebat prietenul lui, scuturând din cap la gestul lui Silas de a-i turna în pahar.

Silas şi-a umplut paharul şi s-a aşezat lângă foc.

– Ai avut dreptate cu privire la Sarah Conklin, a început el. Chiar era mai mult decât lăsa să se vadă. Michael Wyndham a descoperit că era călăuză în calea ferată subterană. A fost trimisă de aici şi n-o să se mai întoarcă la postul de profesoară din Willow Grove. Încă nu i-am spus lui Lettie.

– Doamne sfinte! a exclamat Jeremy. Şi cum a aflat Michael?

Silas i-a explicat tot ce ştia. Era sigur că anumite detalii dezgustătoare nu fuseseră precizate în relatarea lui Carson.

– Sărmana fată! a spus Jeremy. Sper că Michael şi oamenii lui nu au fost violenţi cu ea.

– Carson nu mi-a spus.

– Jessica ştie?

Silas şi-a dus paharul la buze.

– Ştie. Era şi ea implicată.

Jeremy s-a îndreptat de spate.

– *Poftim?*

Silas a încheiat povestea implicării Jessicăi.

– Tatăl ei este foarte furios pe ea, a spus el în concluzie. Atât de furios, de fapt, încât vrea să dispară din ochii lui. De aceea a venit la mine acum câteva zile. Vrea să-l ajut.

– Tu? Cum ai putea tu să-l ajuți?

– Vrea să mă însor cu fiica lui și să o iau cu mine în Texas.

Privirea încremenită a lui Jeremy i-a amintit lui Silas de un moment de demult, când pescuiseră fiecare pe câte un mal al lacului. De pe malul opus, Jeremy îi aruncase aceeași privire stupefiată, iar Silas descoperise curând ce-i atrăsese atenția pe partea lacului pe care se afla el. Un urs venise să prindă pește în susul apei, fiind atât de concentrat la ceea ce făcea, că nici nu-l observase pe Silas. În privirea îngrozită a lui Jeremy se reflectau cele două opțiuni. Fie să se urce într-un chiparos, unde ar fi fost în siguranță, dar captiv, fie să-și rişte viața, și picioarele, luând-o la sănătoasa, în căutarea libertății. Silas riscase și scăpase printre copaci, acolo unde ursul nu-l mai putea ajunge. Acum, era măcinat de aceeași dilemă. Să rămână locului, în siguranță, dar legat, sau să-și caute eliberarea cu riscul unei mari pierderi? La lac, în ziua aceea, Jeremy nu-l abandonase. Avea oare să îi stea alături lui Silas și acum, dacă acesta se hotăra să accepte propunerea lui Carson?

– Sunt șocat, i-a spus simplu prietenul lui.

– Se vede. Acum vrei un whisky?

În timp ce Silas îi turna băutura, Jeremy l-a întrebat:

– Și ce i-ai spus?

Silas a remarcat recunoscător că prietenul lui nu a spus, cum ar fi făcut oricine altcineva: *I-ai spus nu, desigur.*

– I-am spus că o să mă gândesc, i-a răspuns Silas. Îți spun ție acum, Jeremy, orice ai putea gândi despre mine după ziua de azi, că *mă gândesc* la asta. Carson Wyndham mi-a oferit soluția aceea despre care mă întrebai.

Capitolul 18

Jeremy Warwick a domolit galopul armăsarului său alb când a intrat pe aleea mărginită de copaci şi acoperită cu muşchi, ce ducea la conacul familiei sale, a cărui arhitectură semăna cu cea a Partenonului. Clădit din cărămidă vopsită în alb, conacul de la Meadowlands era o clădire somptuoasă, pătrăţoasă, cu două etaje şi jumătate, înconjurată de galerii late sprijinite pe coloane impresionante, care se înălţau spre marginea acoperişului. Ca o piatră preţioasă strălucitoare, chiar pe înserat, strălucea într-un decor de grădini luxuriante şi pajişti care se continuau cu întinderea incomensurabilă a ogoarelor cu bumbac deja culese. Născut cu privilegiile opulente de la Meadowlands şi însuşindu-şi-le, firesc, Jeremy nu acordase niciodată până în acea zi prea mare atenţie maiestuozităţii şi vastităţii casei lui părinteşti şi ale proprietăţilor familiei sale. Nici Queenscrown nu era mai prejos. A galopat înainte, privind dintr-o nouă perspectivă la conacul Warwick şi la întinderile nesfârşite de pământ. Ce ar face un bărbat – ce ar risca, ce ar sacrifica, la ce ar renunţa –, pentru a deţine toate acestea? s-a întrebat el.

Toate acestea erau ceea ce-şi dorea Silas, lucrurile pentru care simţea că s-a născut, de care credea că are nevoie pentru supravieţuirea lui ca om. Jeremy nu avea asemenea gânduri. Dacă Morris ar muri mâine şi i-ar lăsa Queenscrown fratelui său, Silas ar fi un om fericit şi împlinit. Dacă tatăl şi fraţii lui Jeremy ar fi făcut acelaşi lucru – Doamne fereşte! –, şi el, Jeremy, ar fi moştenit Meadowlands, ar fi fost nefericit. Motivele

care îl mânau pe el în Texas erau diferite de cele ale lui Silas. Își dorea să fie stăpânul propriei surse de venit, dar într-un mediu nou, proaspăt, viguros. Tot ceea ce știa Jeremy era cultivarea pământului, dar el întâmpina voios oportunitatea și provocarea de a se îndrepta spre alte afaceri profitabile pe tărâmul tuturor posibilităților care se presupunea a fi Texasul. Ajunsese să considere sistemul plantatorilor din Carolina de Sud – cu obiceiurile, tradițiile, moravurile, prejudiciile acestuia – sufocant și restrictiv, la fel de perimat cum avea să fie într-o bună zi și pământul. Cu siguranță, Jessica Wyndham simțea același lucru.

Dar putea înțelege nevoia obsesivă a lui Silas de a deține *toate acestea*. Era un om al pământului – mai cu seamă al pământului producător de bumbac – și era un Toliver, născut să dețină, să comande, să conducă, nu să asculte de alții. Silas ducea mai departe sângele strămoșilor săi și nu-și putea schimba sau abdica de la convingerile cu privire la rolul său în viață, după cum nu-și putea schimba nici culoarea ochilor.

Lui Jeremy îi părea nespus de rău pentru el. Silas se confrunta cu o dilemă cruntă. Era între ciocan și nicovală. Oricare din ele l-ar fi nimicit. Dacă alegea să rămână la Queenscrown cu femeia pe care o iubea, avea cu siguranță să se consume emoțional. Dacă pleca în Texas, tot pământul și tot bumbacul din lume nu i-ar alina nefericirea de a fi însurat cu femeia pe care nu o iubea.

Avea să-i sacrifice oare Silas pe cei pe care îi iubea în numele proriei vieți? Avea să o lase pe Lettie distrusă, umilită, de neconsolat! Joshua ar fi distrus. Băiețelul deja o considera pe Lettie mama lui, iar Elizabeth o iubea ca pe propria fiică. Dacă Silas ar părăsi-o ca să se însoare cu Jessica, ar pleca din Carolina de Sud dezonorat. Nu s-ar mai putea întoarce niciodată.

Și cum rămâne cu Jessica Wyndham? După frumoasa Lettie Sedgewick, ce șansă avea fata să-i câștige inima lui Silas – asta dacă își dorea așa ceva? Din câte o văzuse el pe țâfnoasa Jessica – și cunoscându-i acum opiniile în privința sclaviei –, nu era exclus ca ea și Silas să se urască de la bun început.

Jeremy a clătinat din cap cu înțelegere pentru prietenul lui și i-a dat ghes armăsarului să o ia la trap. Păcat că nu era el cel vizat. Încă de când avea douăzeci și unu de ani și o cunoscuse pe fata pe care o iubise și care murise ulterior de febră tifoidă, nu-l mai interesase nici o femeie așa cum o făcea Jessica Wyndham. Dacă tatăl ei i-ar fi cerut *lui* să-i ia fiica de pe cap, era posibil ca el să nu stea prea mult pe gânduri.

Jessica s-a întâlnit pe scări cu mătușa ei.

– Mătușă Elfie! a strigat ea în timp ce s-au aruncat una în brațele celeilalte.

– Vai, draga mea copilă, e numai vina mea! a exclamat mătușa ei. Dacă ți-aș fi ținut mai atent sub observație preocupările cât ai fost în Boston...

Jessica s-a tras înapoi să se uite la ea.

– Nu e vina ta, mătușă Elfie. Aveam convingerile deja formate când am plecat de aici. La internat doar au ieșit la iveală. Știi... știi cumva ce soartă mă așteaptă?

– Nu, draga mea nepoată. Tatăl tău nu se încrede în mine, dar mama ta e foarte îngrijorată.

Lulu se oprise la baza scărilor.

– Stăpânul așteaptă, don'șoară Jessica, a anunțat-o ea cu o privire aspră de reproș.

– Cu siguranță nu pe tine, a repezit-o Jessica. Du-te și vezi-ți de treaba ta.

– Dar trebuie să vă duc la el.

– Știu drumul spre biroul tatălui meu. Las-o mai moale! Jessica a așteptat să dispară servitoarea și a întrebat: Mătușă Elfie, ai văzut-o pe Tippy? Ce-au făcut cu ea?

– E bine, copila mea – cel puțin deocamdată. Locuiește cu mama ei și a fost trimisă la croitorie. Cred că lucrează la rochia ta de domnișoară de onoare. Te rog, te rog, Jessica, ai grijă cum te porți cu tatăl tău când te întâlnești cu el.

– Încerc, mătușă Elfie, a spus Jessica, sărutând-o pe mătușa ei pe obraz.

Apoi s-a grăbit să coboare scările, fusta și părul fluturând în urma ei.

Întrucât nu știa să-și aranjeze părul, Jessica îl purtase desfăcut în cele patru zile de captivitate. Buclele lui naturale cădeau în zulufi lungi, dezordonați când nu erau periate și netezite de mâna lui Tippy. În acea zi, își ridicase de pe frunte părul des și roșcat prinzându-l cu o agrafă. Se îmbrăcase în grabă și descoperise, prea târziu să se mai poată schimba, o pată vizibilă pe partea din față a rochiei, și nu fusese în stare să-și strângă corsetul. Avea oricum o talie foarte subțire din moment ce mâncase puțin în perioada prizonieratului său, dar tatăl ei o putea surprinde remarcând asemenea amănunte. Oare aspectul ei avea să-l înfurie sau să-l facă să o îndrăgească?

El stătea în picioare lângă polița de deasupra căminului imens din piatră, trăgând dintr-o pipă cu coadă lungă și uitându-se la flăcări ca și cum acolo ar fi căutat răspunsul cu privire la ce avea de făcut cu fiica lui. Mama ei ședea pe un fotoliu, lângă foc, părând pierdută și abandonată, iar inima Jessicăi a fost cuprinsă de remușcări pentru durerea pe care continua să i-o producă. Mama ei a dat să se ridice și să vină spre ea, dar tatăl i-a pus ușor mâna pe umăr, și ea s-a afundat la loc între faldurile de mătase ale rochiei.

Carson s-a dus la birou și a așezat pipa pe suportul ei. Jessica a considerat gestul un semn rău. Tatăl ei era mai maleabil când trăgea din pipă.

– Jessica, i-a spus el, ne-ai făcut de ocară familia, nu doar în cercul de apropiați, dar ne-ai dezonorat și în ochii celorlalți membri ai comunității, oameni care-și pun încrederea în părinții și în fratele tău și care ne urmează exemplul. Este evident că nu ești de acord cu exemplul pe care-l oferim noi, familia Wyndham, așa că îți voi acorda două opțiuni pentru a te putea bucura din plin de convingerile și activitățile tale abolиționiste – presupunând, desigur, că-ți vor fi tolerate.

Eunice a vorbit cu o voce subțire, plină de durere:

– O, Carson, chiar trebuie? Nu-i putem da încă o șansă?

– Haide, mamă, am convenit deja, a mustrat-o Carson cu blândețe, dar și vocea lui își pierdea din vigoare. Fiica noastră nu poate rămâne printre noi. E o trădătoare și o vânzătoare nu doar a familiei sale, ci și a tradiției moștenite – a înaintașilor noștri și a tuturor sudiștilor care împărtășesc și susțin stilul nostru de viață. Asta, a spus el, adresându-i-se în continuare soției sale, dar fixându-și privirea asupra fiicei, dacă nu-și cere scuze familiei sale și nu-și recunoaște greșeala în fața celor pe care i-a jignit atât de crunt. Sunt sigur că vor înțelege că a fost temporar indusă în eroare de afecțiunea ei pentru domnișoara Conklin.

– Adică să le cer iertare lui Michael și Călăreților Nopții? a întrebat Jessica, indignarea înflăcărată luând locul fricii care-i înghețase trupul.

– Exact.

– Niciodată, a spus Jessica.

Mama ei și-a apăsat degetele pe frunte.

– O, Jessie, draga mea...

Jessica a întors o privire dură spre tatăl ei.

– Care sunt opțiunile pedepsei mele, tată? Voi fi arsă pe rug sau jupuită de vie?

Carson i-a întors spatele, dându-i astfel de înțeles că ajunsese la capătul răbdării. Jessica a deslușit mesajul în încordarea umerilor lui, în retragerea deliberată a scaunului de sub spațiul pentru picioare de sub birou, în atenția lui îndreptată asupra hârtiilor înșirate pe masă, respingând-o. Era posibil să nu se mai uite niciodată la ea, nu ochi în ochi. Era blestemată pentru el. Nu i s-a adresat ei când a spus:

– Poate îți amintești de pedeapsa pe care a primit-o sora mai mare a mamei tale când și-a dezonorat familia în Boston.

Teroarea, rece ca o lamă de oțel, i s-a împlântat în inimă. Povestea circula ca o legendă în familia mamei sale. Fiica cea mare, care avusese o legătură nelegitimă cu un băiat cu care tatăl ei nu era de acord, fusese surghiunită în Marea Britanie, la o mănăstire de carmelite, unul dintre cele mai stricte ordine călugărești în Biserica Catolică. Jessica le auzise pe mama ei și pe mătușa Elfie deplângând condițiile vitrege în care trăia sora

lor. „Deținutele", cum le spuneau ele călugărițelor, aveau voie să vorbească numai două ore pe zi și nu li se permitea nici un contact cu lumea exterioară. Locuiau în chilii dezolante și depuneau jurăminte de sărăcie și trudă, se rugau tot timpul, trăiau doar cu legume și posteau de la Ziua Sfintei Cruci, în septembrie, până la Paști, în anul următor. Odată plecată din casa lor, cele două surori nu și-au mai văzut vreodată sora.

– N-ai face una ca asta, a spus Jessica, aruncând o privire spre mama ei, ca să-i confirme amenințarea.

Eunice și-a stăpânit lacrimile și a încuviințat ușor din cap.

– Ba aș face-o, a răspuns Carson. Imediat ce voi putea face aranjamentele. A luat un condei și și-a mâzgălit numele pe un document. Există un ordin al carmelitelor în Darlington, un oraș-târg din nord-estul Angliei. Poate că o vei întâlni pe mătușa ta acolo. Trebuie să aibă... în jur de șaizeci de ani acum, după calculele mele. A dat documentul deoparte și și-a depus semnătura pe următorul act asupra căruia trebuia să-și îndrepte atenția. Sau... a adăugat el pe un ton nonșalant, poți să te măriți cu Silas Toliver și să te duci să trăiești cu el în Texas. Alege!

Jessica s-a clătinat, cuprinsă brusc de amețeală. Oare tatăl ei era nebun? Silas Toliver era logodit cu Lettie. Aveau să se căsătorească în mai puțin de șase săptămâni. Uitase că fiica lui trebuia să fie domnișoară de onoare? Tippy lucra la rochia ei de domnișoară de onoare. A aruncat din nou o privire spre mama ei, care închisese ochii și își mușca buza ca într-o rugăciune mută, disperată; apoi privi din nou spre fața indiferentă a tatălui ei, aplecată asupra hârtiilor.

– Silas Toliver e logodit, a spus Jessica, ori ai uitat? Cum mi-l poți oferi ca opțiune – asta, dacă m-ar vrea el?

– O să rupă logodna pentru prețul pe care i l-am oferit, a răspuns Carson, și, crede-mă, o să te vrea. Mai are încă zece zile să consimtă la propunerea mea. Nu am nici o îndoială cu privire la răspunsul lui.

– Doamne sfinte, tată! Ce-ai făcut?

Mama ei s-a ridicat cu foșnet de mătăsuri.

– Silas e un om bun, Jessie, a spus ea pe un ton rugător. Va avea grijă de tine. Tatăl tău se va asigura că nu duci lipsă de nimic. Dacă te duci în locul acela îngrozitor din Anglia, nu te vom mai vedea niciodată.

– Dar Silas este *logodit*!

– O situație ușor de rezolvat, a spus Carson.

Oroarea manipulărilor tatălui ei – a lucrurilor pe care îi silea el pe alții să le facă – începuse să se întrevadă.

– Și cu Lettie cum rămâne? Dacă Silas nu se căsătorește cu ea, va fi *distrusă*!

– O victimă a prostiei tale și a disperării lui Silas. O să treacă peste asta.

– Nu aleg nici una, a spus Jessica. Mai întâi am să fug – am să mă duc să locuiesc în Boston cu mătușa Elfie.

– Ba n-ai să faci asta, draga mea fiică, pentru că, dacă o faci, am să le vând pe Tippy și pe mama ei – separat. Trebuie să mă crezi că am s-o fac. Nu pot să te știu în Boston, unde vei continua să unelteşti împotriva intereselor familiei tale și ale Sudului.

Eunice a suspinat încet și și-a acoperit urechile cu mâinile – de rușine, a recunoscut Jessica în sinea ei.

– Tată, am crezut că mă iubești, a spus ea încet.

El s-a uitat la ea, probabil pentru ultima oară direct.

– Te iubesc, draga mea, mai mult decât vei ști sau vei putea înțelege vreodată din faptele mele; tocmai în asta constă tragedia. Acum du-te în camera ta și gândește-te la opțiunile pe care le ai. Mama ta o va trimite pe Tippy să facă ceva în privința aspectului tău îngrozitor. Trebuie să arătăm cât se poate de bine la ultimul Crăciun petrecut împreună de familia noastră.

Capitolul 19

În răgazul acordat pentru luarea unei decizii, Silas a văzut viața la Queenscrown prin ochii unui observator din exterior, încercând să fie cât se poate de obiectiv. Nu a fost o provocare prea dificilă. Forța lui rezida mai cu seamă în voința – și curajul – de a înfrunta adevărul, văzându-l nu așa cum și-ar fi dorit, ci așa cum era. Nu a căzut în capcana credinței că, la timpul și în circumstanțele potrivite, lucrurile aveau să fie diferite într-o bună zi. Un om își putea irosi viața așteptând să i se schimbe norocul. Ca să ia o decizie, Silas a cumpănit circumstanțele, așa cum se înfățișau ele în acel moment, a luat în calcul posibilitatea schimbării acestora, și și-a hotărât cursul acțiunilor.

Astfel, și-a concentrat atenția pe observarea oamenilor și a circumstanțelor care aveau să-i marcheze zilele pentru tot restul vieții, dacă rămânea la Queenscrown și lucra ca vechil al fratelui său. Pe Lettie o vedea ca pe o soție care și-ar accepta locul fără să se plângă. Probabil că și-ar fi continuat îndatoririle de profesoară, acum, când Sarah Conklin nu avea să se mai întoarcă, lucru pe care el îl știa, nu și ea. Micul ei venit, adăugat la salariul lui, i-ar fi permis câte o haină nouă din când în când, poate excursii la sfârșit de săptămână la Charleston ca să ia cina și să vadă o piesă la Grand Theater. Nu avea să fie niciodată stăpâna de la Queenscrown. Mama lui era regina indiscutabilă a domeniului și, chiar dacă erau foarte atașate una de alta, cu siguranță aveau să apară divergențe în administrarea casei, în creșterea lui Joshua și în onorarea evenimentelor

sociale. Vedea inevitabilă erodarea afecțiunii lor, și până și cea mai mică neînțelegere dintre două femei dintr-o casă îi putea face nefericiți pe ceilalți locatari. Și dacă Morris se căsătorea? Atunci Lettie ar ocupa a treia poziție, în urma mamei sale și a noii stăpâne de la Queenscrown. Copiii lui Morris ar avea prioritate în fața lui Joshua. Joshua și viitorii lui frați ar fi considerați copiii unei rude vasale. Silas ar putea prelua locuința vechilului, ocupată acum de supraveghetorul-șef, dar cum putea el, un Toliver și un descendent de viță nobilă de la Queenscrown, să tolereze traiul în coliba unui țăran liber?

Silas se vedea pe sine însuși devenind din ce în ce mai nemulțumit de maniera lui Morris de a conduce proprietatea. Fratele lui considera iarna o perioadă de relaxare, dar erau destule de făcut pe măsură ce sfârșitul anului se apropia, pentru ca o plantație să poată merge ca pe roate. Erau unelte agricole și harnașamente de reparat, garduri și acareturi de îmbunătățit, silozuri și hambare de curățat, grădini de săpat, câmpuri de fertilizat... O listă nesfârșită aștepta să-i fie acordată atenția pe care i-ar fi acordat-o Silas, dar Morris avea să-și formuleze argumentele inspirându-se din Ecleziast și avea să-și impună credința că e un timp pentru toate și că iarna este anotimpul destinat odihnei și celebrării nașterii lui Hristos. „Am adunat snopii, Silas. Hai să ne bucurăm și să ne veselim în muncă." Silas considera că lipsa de severitate a fratelui său în privința sclavilor și a supraveghetorilor și încetineala lui de a face îmbunătățirile pentru anul următor aveau să-l scoată din minți cu timpul.

Ca de obicei, Lettie vedea partea plină a paharului și reușea să-i domolească accesele de furie. „Dragul meu, cel puțin avem un acoperiș deasupra capului tot anul, stăm la una dintre cele mai bune mese de pe Aleea Plantațiilor și avem puține cheltuieli. Putem pune bani deoparte, pe care să-i adăugăm la cei obținuți din vânzarea căruțelor Conestoga și putem porni spre Texas în martie, anul viitor."

După ce a răsucit problema pe toate părțile, Silas a decis să rămână lângă acea stea de la răsărit și să o lase să-i lumineze

calea. Argumentele lui Lettie, care le reluau întocmai pe cele ale lui Morris, aveau sens. Războaiele și tulburările din noile teritorii nu aveau să împiedice deplasarea spre vest. Căruțele *aveau* să se vândă, era sigur de asta, și amânarea avea avantajele ei. În primul rând, avea timp să-i abordeze pe cei din armata federală cu privire la vânzarea căruțelor, iar, în al doilea rând, revoluția din Texas se va fi încheiat, probabil, până când soseau ei. Cu toate că suporta cu greu ideea că Jeremy avea să plece spre pământul făgăduinței fără el, dacă o lua înainte, prietenul său îi putea trimite informații la cald despre obstacolele care îi așteptau, permițându-i să plece din Carolina de Sud prevenit și pregătit. Între timp, să o aibă pe Lettie alături de el și în patul lui avea să facă anul suportabil.

Până în seara de Crăciun, se hotărâse să rămână la Queenscrown și se întreba cum putuse, chiar și pentru o clipă, să ia în calcul oferta lui Carson Wyndham. Cum putuse da dovadă de asemenea egoism, gândindu-se să-i refuze lui Joshua afecțiunea maternă a unei femei care îl considera deja copilul ei? Văzându-l pe băiat cu Lettie (la ea alerga să se laude cu cadourile primite, nu la tatăl lui), și-a dorit să nu-i fi împărtășit niciodată lui Jeremy insulta primită și să o fi ținut pentru sine. Rușinea îi ardea măruntaiele. Cum de îndrăznea Carson Wyndham să creadă că Silas Toliver putea fi cumpărat? Nici măcar nu avea să îi ofere un răspuns.

Cu mintea relativ liniștită, de dragul lui Lettie, Silas s-a concentrat pe bucuria sărbătorilor de iarnă. În perioada dintre Crăciun și Anul Nou, un șir constant de petreceri, multe dintre ele ținute în onoarea apropiatei lor cununii, îi lăsa puțin timp, sau dorință, să cugete la schimbarea survenită în planurile lor pentru anul următor. Familia Wyndham – din motive cunoscute numai de câțiva și speculate de toți ceilalți – retrăsese Willowshire de pe lista conacelor deschise oaspeților, dar se făceau destule vizite între celelalte conace de pe Aleea Plantațiilor, iar plantatorii găzduiau pe rând grătare cu pește, rostogoliri de bușteni, dansuri în hambar și decojit de porumb, la care participau sclavii lor.

Silas aştepta răbdător ziua în care putea fi şi el gazda unor asemenea activităţi pe plantaţia lui, Somerset, din Texas.

Primul front polar de frig din a doua noapte a noului an, 1836, a pus capăt şi vremii frumoase, şi bunei dispoziţii. Îngheţul brusc nu s-a simţit imediat prin pereţii subţiri ai colibelor sclavilor de la Queenscrown, nici noaptea nu a părut teribil de adâncă şi de întunecată. De fapt, pe supraveghetor l-a trezit o licărire ciudată, ce dansa pe peretele dormitorului său. A sărit la fereastră şi a tras storurile prin care trecea lumina. *Doamne, Dumnezeule!* a zbierat el, trezindu-şi soţia adormită. În câmp, lângă unul dintre hambare, trâmbe de fum amestecat cu flăcări se ridicau în spirală în noaptea rece şi neagră. Ardeau coviltirele albe ale convoiului de căruţe Conestoga.

În biblioteca de la Willowshire, Carson Wyndham şedea în faţa unui foc ce abia pâlpâia. Era două noaptea. Purta un smoching care să îl protejeze de frig şi trăgea din trabuc, privind meditativ spre flăcări. Vizitatorul pe care-l aştepta a ajuns cu cincisprezece minute mai devreme decât anticipase, apropiindu-se încet de uşile mari ale bibliotecii, ca să nu deranjeze toată casa şi să trezească urechi iscoditoare.

Carson a aruncat o privire spre bărbatul care a închis încet uşa în urma lui.

– S-a rezolvat? a întrebat el.

– S-a rezolvat, tată.

– Ai avut grijă să nu te vadă nimeni şi să nu fie nimeni prin preajmă?

– Da.

– Trebuie să-i asigurăm surorii tale bunăstarea şi posibila fericire, în ciuda faptului că ea crede că ne dorim contrariul.

Michael Wyndham s-a aşezat lângă foc şi şi-a scos obosit cizmele.

– Eşti sigur că Jessica va alege să se mărite cu Silas Toliver?

– Date fiind opţiunile, n-am nici o îndoială. Trebuie să o scoatem de-aici înainte să păţească şi ea ce a păţit domnişoara

Conklin. Numele Wyndham poate stăvili un lac să nu se reverse peste maluri, dar nu și un râu.

– Crezi că e vreo șansă ca Silas Toliver să o facă fericită?

– Atât cât ar putea oricare bărbat să o facă fericită pe sora ta, bănuiesc. Silas e un băiat foarte chipeș. Ce femeie i-ar putea rezista?

– Mă întreb cu cine se va mărita Lettie Sedgewick după ce Silas iese din peisaj.

– De ce nu cu tine? Cu siguranță, e destul de drăgălașă. Inteligentă, dar suficient de înțeleaptă cât să n-o arate.

Michael a clătinat din cap.

– E prea blândă pentru mine.

– Ah, a spus tatăl lui. Sarah Conklin îți era mai pe plac, să înțeleg.

– O găseam foarte atrăgătoare. Păcat că a fost de partea greșită. S-a foit pe scaun. Știi că n-a scos nici măcar un sunet până la sfârșit? Atunci am ordonat oprirea pedepsei. Tot ce voiam era să o aud plângând.

– Dar nu ți-a divulgat numele persoanei cu care conspira?

– Nu. O femeie dârză și loială.

– Nu mai dârză și mai loială decât sora ta. Ar fi putut să mintă cu privire la rolul ei și s-ar fi scutit pe ea – și întreaga familie – de această turnură tragică a evenimentelor.

Între ei s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Carson și-a scos trabucul, uitându-se cu ochi îngustați spre fiul său prin perdeaua de fum.

– Ți-a făcut plăcere să biciuiești o femeie, Michael?

Michael a strâns din buze, de parcă trebuia să cumpănească răspunsul la întrebare.

– Așa am crezut, a spus el, dar după aceea, în ciuda nelegiuirii ei, am simțit... regret că am fost nevoit să fac ceea ce a trebuit făcut.

– Bine, a spus tatăl lui, băgând din nou trabucul în gură. Dacă spuneai că ți-a făcut plăcere biciuirea, te-aș fi dezmoștenit și pe tine.

Capitolul 20

O investigație a cauzelor incendiului nu a oferit nici un indiciu care să-i susțină suspiciunile lui Silas că focul fusese provocat cu premeditare.

– O scânteie dintr-unul din hornurile sclavilor trebuie să fi stârnit focul, domnule Toliver, l-a informat șeriful local.

– N-a fost nici urmă de vânt în noaptea aia. Cum de-a fost posibil?

– E suficientă o adiere ușoară ca să ducă o scânteie.

– *Direct* înspre cele *zece* căruțe ale mele?

În loc de răspuns, șeriful a ridicat din umeri către Silas.

Cu două zile înainte de împlinirea termenului stabilit de Carson Wyndham, pe cinci ianuarie, spumegând de furie, Silas a înșeuat calul și a plecat călare la Willowshire. Când majordomul l-a anunțat pe stăpânul proprietății despre sosirea domnului Silas Toliver de la Queenscrown, Carson a spus:

– Condu-l în bibliotecă, Jonah, am să-l primesc acolo.

– Nu pe 'mneavoastră a cerut să vă vadă, domnu' Carson. A venit s-o vadă pe don'șoara Jessica. Îi pe hol. S-o anunț că are un vizitator?

Carson era uluit. Așadar, înainte de a lua o decizie, Silas voia să testeze terenul în privința consimțământului fiicei lui de a-i deveni soție. Nu luase în calcul că acceptarea ofertei sale de către Silas avea să depindă de acordul Jessicăi. O mișcare deșteaptă și onorabilă. Carson a simțit un fior de panică.

Dacă fiica lui, cu gândire radicală, îl refuza pe Silas, un stăpân de sclavi, și alegea să meargă la mănăstire? Numai Dumnezeu știe că era capabilă să se arunce în propria-i sabie. Dar nu avea s-o facă, nu atât timp cât o șantaja cu Tippy și cu Willie May.

– Spune-i domnului Toliver să aștepte în salon și trimite-o pe fiica mea la el, a ordonat el.

Jonah a făcut o plecăciune.

– Da, domnu' Carson.

Silas s-a ridicat de pe sofa când Jessica a intrat cu foșnet în salon, poalele rochiei legănându-se peste straturi întregi de jupoane scrobite. Slăbise, și zona pistruiată de sub ochii ei era adumbrită acum de cearcăne adânci. Părea incredibil de tânără, o copilă, purtând pe chip paloarea unui suferind, spre deosebire de frumoasa și radioasa Lettie. O durere ca un vătrai încins înfipt între coastele lui aproape că l-a făcut să o ia la goană din încăpere, dar s-a înclinat ușor.

– Domnișoară Wyndham, bănuiesc că știți de ce am venit?

– Mă tem că da, domnule Toliver, i-a răspuns ea. Vreți să luăm loc și să discutăm?

Silas și-a aranjat poalele redingotei și s-a așezat la loc.

– Da, hai să facem asta, a spus el. Mi se pare că aveți necazuri cu tatăl dumneavoastră, iar eu, la rândul meu, sunt la mare ananghie. V-a explicat situația mea?

– Tatăl meu nu explică. Ordonă. Aș vrea să aud din gura dumneavoastră de ce ați lua în calcul ideea de a o părăsi pe femeia pe care o iubiți – și care vă iubește –, ca să vă căsătoriți cu mine.

Silas a tresărit. Poate că fata avea chip de adolescentă, dar vorbea ca o femeie în toată firea. Foarte bine, atunci. Venise să pună toate cărțile pe masă. Nu avea să omită nimic, așa cum era deprins să facă în relația cu Lettie. Nu avea să o protejeze pe fata aceasta de adevărul cu privire la bărbatul cu care era posibil să-și petreacă tot restul vieții. Să decidă *ea* dacă dorește să se mărite cu cineva care putea fi cumpărat cu prețul oferit de tatăl ei.

I-a răspuns la întrebare, neomițând nici un detaliu cu privire la ambiția și la ura lui în fața poziției pe care o deținea în prezent la Queenscrown. Fata l-a ascultat în tăcere, ochii ei mari, căprui urmărindu-i mișcările când se ridica să se plimbe prin încăpere și își trecea mâna prin păr, un gest tipic pentru un Toliver când era agitat. I-a trecut prin minte o întrebare – una pe care, în tumultul propriei situații, uitase să o adreseze.

– Ce se va întâmpla cu dumneavoastră, domnișoară Wyndham, dacă... dacă nu vă căsătoriți cu mine? a întrebat-o el, după ce, epuizat emoțional, pusese toate problemele pe masă și își reluase locul pe scaun.

Jessica l-a lămurit. Silas a ascultat-o, uluit, rămânând fără cuvinte.

– Doamne sfinte! a exclamat el. Chiar v-ar trimite tatăl dumneavoastră într-un asemenea loc?

– Ar face-o, domnule, credeți-mă, i-a răspuns Jessica. Cât ai clipi. A sărit de pe scaun ca să atâțe focul, flăcările jucându-se pe chipu-i gânditor. Această *patimă a familiei Toliver* de care îmi vorbiți... pe care simțiți că nu sunteți capabil să o lăsați deoparte pentru iubirea vieții dumneavoastră și pentru dumneavoastră înșivă, mi se pare – i-a aruncat un surâs palid, rece –, va fi împlinită pe spinarea sclavilor, să înțeleg?

– Așa funcționează lucrurile, i-a răspuns Silas.

Ochii fetei s-au luminat.

– Cunoașteți opiniile mele antisclavagiste?

– Le cunosc.

– Atunci, înțelegeți că aș prefera să mă culc cu un măgar decât cu un stăpân de sclavi.

Silas s-a clătinat auzindu-i sinceritatea și, brusc înfuriat și alarmat – asta însemna că fata refuza să se mărite cu el? –, i-a replicat:

– Se prea poate, domnișoară Wyndham, dar, dacă tot vorbim pe șleau, măgarul s-ar putea să fie singura dumneavoastră opțiune, dacă intrați la mănăstire.

Ea a roșit.

– Lettie știe de această schimbare... de plan?

El se așteptase la această întrebare și i-a răspuns cât de încet i-a permis durerea pe care o resimțea:

– Nu, încă nu. Am vrut să mă asigur de consimțământul dumneavoastră mai întâi.

Jessica a strâmbat ușor din buze.

– Sunteți un om prevăzător, bag de seamă.

– Printre alte slăbiciuni.

– Ei bine, cel puțin nu ocoliți adevărul.

– Nu în cazul ăsta.

– Atunci, dați-mi voie să vă spun ceva, domnule Toliver. Cred că pot înțelege forța de a conduce pe care se pare că ați moștenit-o, oricât de lipsită de noblețe ar fi. Obsesia-i obsesie. Nu te poți debarasa de ea. Detest... *patima* dumneavoastră care vă împinge până într-acolo încât să vreți să mergeți ca să vă atingeți scopurile, dar vă înțeleg înflăcărarea și îmi pare rău pentru dumneavoastră. Și eu sunt sclava propriului meu fanatism și par neputincioasă în a-l îndrepta. După ce a pus vătraiul la locul lui, Jessica s-a întors hotărâtă cu spatele la foc. Așa că, vedeți dumneavoastră, domnule Toliver, nu avem altă șansă decât să spunem lucrurilor pe nume. Probabil că nu voi fi o soție bună și mă îndoiesc că vă voi iubi vreodată, după cum nu mă aștept ca dumneavoastră să-mi fiți soț sau să simțiți vreodată vreun dram de afecțiune pentru mine. Cât privește chestiunea raporturilor sexuale, sunt dispusă să ne consumăm mariajul strict pentru a face copii. Înțelegeți asta?

Silas a încuviințat din cap, indiferent.

– O vom răni peste măsură pe Lettie, a continuat Jessica, iar băiețelul dumneavoastră o va pierde pe mama iubitoare pe care o aștepta, una pe care nu o voi putea nicicând înlocui, dar presupun că ați introdus dumneavoastră în ecuația aceste pierderi.

Silas și-a adunat puterile cât să îngaime un răspuns afirmativ. Se gândea la Lettie și la trupul ei cald, pe care nu avea să-l cunoască niciodată. S-a gândit la Joshua, căruia îi refuza grija ei drăgăstoasă. Se gândea că urma să-și petreacă restul vieții cu acea ființă îndărătnică alături de el. Ce fel de om era

să facă un asemenea pact cu diavolul? Un *Toliver*, i-a răspuns vocea interioară. A înghiţit în sec şi a întrebat:

– Vreţi să spuneţi că... îmi *acceptaţi* propunerea?

– Propunerea *tatălui* meu, domnule Toliver. E o diferenţă. Acum, haideţi să mergem în biroul lui şi să-l informăm asupra deciziei pe care am luat-o.

Capitolul 21

Amândoi au jucat tare. Silas a prezentat o listă de pretenții care a generat un refuz exploziv din partea lui Carson Wyndham.

– Să te despăgubesc pentru căruțele Conestoga? Sub nici o formă! a tunat el. De ce mama dracului aș face asta?

Privirea lui Carson, aruncată pe furiș spre Jessica, i-a sugerat lui Silas că ea nu știa de implicarea tatălui ei în distrugerea căruțelor sale.

– Cred că știți exact de ce, domnule Wyndham, a spus Silas, ațintindu-și privirea spre ea pentru a-i da de înțeles că fiica avea să rămână neștiutoare în privința acelei chestiuni dacă accepta termenii lui. Altfel, înțelegerea pică și vă urez o zi bună.

– Ei, stai așa. Livid, Carson a azvârlit lista. Bine! E ca și făcut!

Silas a insistat apoi să participe la redactarea acordului nupțial în privința aranjamentelor financiare. Când documentul a fost conceput, ambele părți și-au garantat în scris securitatea părții lor din investiție. Dacă Jessica fugea sau Silas divorța de ea, ori dacă ea deceda în primii zece ani de căsnicie, Silas fie renunța la plantație în favoarea lui Carson, fie îi înapoia toți banii până la ultima lețcaie. „În orice caz, eu îmi recuperez investiția", i-a precizat Carson cu răceală viitorului său ginere. Pe aceeași perioadă, dacă mariajul nu se desfăcea, Carson era ținut să respecte termenii propunerii pe care i-o prezentase lui Silas în salonul de la Queenscrown.

Jessica a spus că nu avea să semneze acordul nupțial dacă lui Tippy nu i se permitea să meargă cu ea. Carson părea gata să obiecteze, dar o licărire nouă, calculată i-a luminat ochii.

– Bine, a încuviințat el. O las să meargă cu tine, dar nici prin cap să nu-ți treacă să o eliberezi. Tippy te va ține în siguranță, și e o garanție suplimentară că îți vei respecta partea ta din învoială. Știi ce se va întâmpla cu mama ei în caz contrar.

– Având în vedere că ești dispus să mă vinzi pe mine, tată, de ce nu te-aș crede că ai trimite-o pe Willie May la piața de sclavi? i-a întors-o Jessica. Apoi a mai formulat o pretenție. Băiatul ăla, Jasper. Ce-ai făcut cu el?

– N-a venit nimeni să-l revendice și nu i-am putut găsi stăpânul. Cine găsește păstrează, cum se spune. În primăvara viitoare, va fi trimis la muncă pe câmp, dar deocamdată curăță grajdurile și nu și-a primit încă pedeapsa cuvenită. De ce?

– Vreau să-i dai și lui drumul să vină cu noi.

Uitându-se în ochii ei negri, hotărâți, care-i puteau străpunge inima, Carson a ezitat o clipă. Toată îndoiala i s-a risipit reflectând cu înțelepciune la cursul vieții pe care i-l stabilise fiicei sale. Dacă ar rămâne printre ei, ar fi stigmatizată drept o „iubitoare de sclavi", cel mai blând dintre epitetele la care se putea gândi, și, într-o zi, indiferent cât de puternic era el, era posibil, în aceste vremuri tulburi, să-i găsească trupul jupuit și aruncat pe treptele casei lui.

– Bine, a spus Carson. Poți să-l iei. Acum, semnează actele.

A fost chemată Eunice ca să asiste la finalizarea ultimelor detalii. S-a luat hotărârea ca cei doi să se căsătorească în secret, într-o săptămână, la Willowshire, iar ceremonia să fie oficiată de pastorul Întâii Biserici Metodiste. Silas avea să rămână la Queenscrown, iar Jessica, la Willowshire până când convoiul se punea în mișcare, pe întâi martie. Toată lumea în afară de Jessica a părut jenată când au convenit că de noaptea nunții nici nu se punea problema. Conviețuirea era o decizie pe care tânărul cuplu avea să o ia în intimitate, de îndată ce li se părea oportun. Trebuiau să se pregătească pentru scandalul ce avea să urmeze rupturii logodnei dintre Silas și Lettie.

– Îmi permiteți să vă întreb când aveți de gând să-i spuneți? a întrebat Eunice.

– Desigur, i-a spus Silas, înclinând respectuos capul, dar fără a-i răspunde la întrebare.

Eunice și Carson au schimbat priviri surprinse. Chiar dacă viitorul lor ginere era un cerșetor, nu se simțea obligat să le împărtășească un lucru care, în mod evident, nu îi privea pe ei.

Când s-au încheiat negocierile, Eunice l-a chemat pe Jonah și a șocat pe toată lumea comandând șampanie. După ce Carson, Jessica și Silas au luat câte un pahar, ea l-a ridicat pe al ei. În ochi îi străluceau lacrimi și voce îi tremura.

– N-am crezut niciodată că voi toasta pentru logodna fiicei mele cu un bărbat pe care nu-l iubește și care nu o iubește, a spus ea, dar sper și mă rog ca voi doi să găsiți altceva care să vă țină împreună în afară de un contract financiar, Silas, și de amenințarea de a-ți petrece restul zilelor închisă într-o mănăstire, Jessica. Sunt sigură că, dacă veți încerca, în ciuda tuturor dificultăților, veți găsi tot soiul de motive să țineți unul la altul, așa cum s-a întâmplat în căsnicia mea și, sunt sigură, Silas, și în aceea a părinților tăi.

Carson a mormăit și i-a aruncat soției sale o privire uluită. Dificultăți? Ce dificultăți? Dar și el a ridicat paharul.

– În sănătatea voastră! a spus el.

Eunice a băut în grabă și a lăsat paharul pe masă.

– Acum, vă rog să mă scuzați...

Femeia și-a săltat poalele rochiei și a ieșit în grabă, cu ochii în lacrimi. Singurul sunet în liniștea ce a urmat plecării ei a fost trosnetul flăcărilor din șemineu. Carson, care avea privirea tristă ațintită spre ușa pe care ieșise soția lui, și-a dres glasul, dar nu a izbutit să-și alunge hârâitul din voce.

– Mă voi ruga pentru fericirea voastră, a spus el. Acum, lăsați-mă singur, vă rog.

Jessica l-a surprins pe Silas când i-a făcut lui Jonah semn să se retragă atunci când majordomul a venit să îl conducă la ușă, și l-a însoțit ea însăși pe verandă. Nu-și putea imagina ce mai avea să-i spună, ce mai rămăsese nerostit în salon.

– Credeți că tatăl meu a pus să vă fie incendiate căruțele, nu-i așa? a întrebat Jessica imediat după ce a închis cu hotărâre ușa în urma lor.

Abia îi ajungea până la umăr, iar lumina rece a iernii pe fața ei îndreptată în sus îi conferea pielii, în ciuda pistruilor, un luciu de alabastru.

– Momentul distrugerii lor mi se pare o coincidență prea mare ca să nu suspectez un joc murdar, i-a răspuns Silas, dar șeriful nu a putut găsi nici o dovadă care să-mi susțină afirmațiile.

– *Șeriful!* Tonul disprețuitor al Jessicăi a respins ideea. Nu m-ar surprinde dacă prostul n-ar fi aprins chiar el fitilul – la ordinele tatălui meu, a spus ea. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule Toliver.

– Și mie pentru pierderea dumneavoastră, i-a răspuns Silas.

– A mea nu înseamnă nimic în comparație cu a dumitale. S-a uitat în sus la el, cu ochii ei căprui îndurerați. Când îi veți spune lui Lettie?

– Acum mă duc să-i spun.

– Sunt... atât de devastată pentru ea. Nici nu pot să-mi imaginez cum se va simți. Îi veți spune că...

– Că o iubești? Da, îi voi spune, Jessica. Va ști că nu ai avut nici un amestec în asta. Îi voi spune adevărul, așa cum ți l-am spus și ție. Chiar dacă nu o va consola nicicum, cred că mă cunoaște destul de bine încât să înțeleagă că, dacă rămâneam, până la urmă ajungeam să pierdem ce aveam.

Jessica și-a mușcat buza.

– Am crezut că... că iubirea poate învinge orice.

A exprimat această absurditate cu vocea melancolică, de școlăriță a unei fete care nu avea nici un fel de experiență în privința genului de iubire invocat și care, probabil, nici nu avea să aibă vreodată. Părea chiar mai tânără decât era în realitate, iar Silas a simțit nevoia să o atingă cumva, ca s-o aline, ca pe un copil, dar și-a reținut pornirea.

– Există alte iubiri, mai mari, pe care iubirea nu le poate învinge, a spus el, simțind că-i arde gâtul. Mi-aș dori să nu fi fost așa.

Ea a spus, surprinzându-l încă o dată:

– Și eu mi-aș dori să nu fi fost așa, domnule Toliver, de vreme ce iubirea pe care o împărtășești dumneata și Lettie probabil n-o veți mai întâlni nici unul din voi doi vreodată. Ați făcut o afacere proastă, domnule.

Un rândaș îi adusese calul.

– Și dumneata una la fel de proastă, mă tem, domnișoară Wyndham. A observat că fata nu se deranjase să-și ia un șal. O să răciți, i-a spus el.

– Sunt convinsă, domnule Toliver, dar am să mă obișnuiesc. Mă tem că voi fi obligată, pentru că nu mă aștept să mă mai încălzesc vreodată. La revedere!

Refuzând să gândească sau să simtă, să-și imagineze sau să facă speculații, Silas a pornit în cea mai lungă călătorie a vieții lui, un galop al uitării simțurilor spre casa în care locuia aceea care-i deținea inima. A găsit-o în salonașul de zi al casei parohiale, un spațiu personal, separat de salonașul în care tatăl ei coordona un studiu biblic. Accesorii de nuntă și cadouri umpleau fiecare colțișor, și, surprinsă de vizita lui, Lettie a adus grăbită un cearșaf pe care să-l arunce peste voalul ei înainte ca el să-l poată observa.

– Aduce ghinion dacă mirele vede și cel mai mic petic din rochia miresei înainte de nuntă, a spus ea, sărutându-l apăsat. Când Silas nu i-a răspuns la sărut, ea s-a tras înapoi și s-a uitat la el cu îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

El s-a silit să fie orb și surd în fața ei. Trebuia să-și șteargă din minte orice amintire legată de felul în care se juca lumina focului în părul ei sau de foșnetul rochiei sale când se grăbea să-l ia în brațe. Simțea cum pereții camerei înghesuite, cu tavanul jos, se strâng în jurul lui.

– Am putea merge... afară, la leagăn? a întrebat-o el.

– E frig și stă să plouă.

– Lângă foc, atunci.

– O să vorbim încet. Doamnele sunt atât de prinse cu discutarea Evangheliei după Matei, că nu vor auzi nici un cuvințel. E vorba de căruțele Conestoga, nu-i așa?

Era conștientă că pierderea căruțelor însemna o amânare *sine die*, poate permanentă, a plecării lor în Texas. Suferise pentru el, dar își păstrase credința nestrămutată că avea să iasă ceva neașteptat de bun din acest dezastru.

– Da, Lettie. E vorba despre căruțele Conestoga.

I-a explicat, silindu-se să-și împietrească inima în fața voioșiei sale ce se stingea sufocată de durere și neîncredere.

– Jessica? O să te însori cu *Jessica Wyndham*?

– Da, Lettie.

A lăsat capul în jos ca să evite să se uite la ea. Nu trebuia să i se întipărească în minte suferința ce îi inunda ochii albaștri sau sunetul inimii ei zdrobite de durere. Nu trebuia să poarte în suflet tăcerea neîncrederii ei zdruncinate în timp ce el i-a explicat încă o dată că el n-ar putea supraviețui în contextul actual și în cel viitor, care nu avea să se schimbe niciodată la Queenscrown. Zi după zi, lună după lună, an după an, avea să se consume, i-a spus Silas, în așa măsură, încât ea abia dacă avea să-l mai recunoască pe bărbatul cu care se căsătorise. Avea să se simtă ca o navă acostată la mal, lăsată să putrezească pe uscatul de care era legat.

– Atunci, trebuie să pleci, a spus Lettie, ridicându-se și stând dreaptă și nemișcată ca o statuie din marmură. Dumnezeu să fie cu tine și cu Jessica, Silas.

– Lettie, eu...

– Nu mai trebuie să spui nimic. Adio, Silas!

– Dar trebuie să spun asta... a insistat el, silindu-se să rostească fiecare cuvânt în durerea atât de mistuitoare care simțea că îl arde de viu. Îmi doresc din tot sufletul să fi fost posibil să smulg din mine partea care mă lasă să-ți fac una ca asta, Lettie, singura, unica mea iubire. Dumnezeu mi-e martor că aș face-o de-aș putea, dar nu pot.

– Știu, Silas.

S-a oprit lângă o draperie din dantelă, la fereastra prin care ultima rază cenușie de lumină a zilei îi definea postura stoică, iar el nu avea să fie scutit de dragostea și curajul pe care le vedea pe chipul ei când îi dădea drumul să se însoare cu o altă

femeie. A vrut să se ducă la ea pentru o ultimă îmbrățișare tandră, dar ea i-a întors spatele, ridicând un zid invizibil, iar el a știut că avea să poarte cu el, pentru tot restul zilelor, imaginea capului ei în sfârșit plecat și a umerilor căzuți.

Cerurile s-au deschis la întoarcerea lui la Queenscrown, o ploaie torențială, înnebunitoare, din calea căreia nu s-a adăpostit; era ud până la piele pe când a ajuns la plantație. Lazarus s-a grăbit să-i ia pălăria și haina, turuind întruna că trebuie să se ducă în camera lui și să-i aducă haine uscate, dar Silas i-a spus să nu se obosească.

– Adu-mi doar un prosop și spune-le mamei și fratelui meu să vină numaidecât în salon, i-a ordonat el bătrânului lui servitor.

– Da, domnu' Silas. Și domnișoru' Joshua? Joacă un joc cu unchiul lui.

– Nu, Lazarus. Fiul meu va fi trimis în camera lui până când urc eu la el.

Elizabeth și Morris l-au ascultat în tăcere, cu gurile căscate, pieptul lui Elizabeth umflându-se în căutarea aerului, până când a terminat Silas. Îi prevenise să-și păstreze diatribele până când isprăvea ce avea de spus, dar nici unul din ei nu părea capabil să scoată măcar o vorbă la sfârșit.

Într-un târziu, Morris a vorbit:

– Omul lacom se grăbește să se îmbogățească, dar nu gândește că lipsa va veni peste el.[1] Chiar trebuie să citești Pildele lui Solomon, Silas.

– Iar tu trebuie să recitești testamentul tatei, Morris. Nu-mi vorbi tu mie de lipsuri.

– Fiule – Elizabeth s-a ridicat cu dificultate din fotoliu. Nu-i poți face asta lui Joshua. Inimioara lui nu se va vindeca niciodată, și trebuie să te gândești la Lettie.

– Joshua va avea mai multe șanse ca inima lui să se vindece decât voi avea eu, mamă, și chiar mă gândesc la Lettie. E mai bine să o fac să sufere acum decât mai târziu, când va fi prea

[1] Biblia, Pildele lui Solomon 28:22

târziu să-şi îndrepte greşeala. În orice caz, a adăugat el, întorcându-se să-şi toarne un păhărel de whisky, înţelegerea e semnată. Sunt angajat faţă de Jessica Wyndham şi ne căsătorim peste o săptămână.

Elizabeth s-a rezemat de spătarul fotoliului, căutând sprijin.

– Ascultă la mine, Silas William Toliver, fiul meu. Dacă mergi mai departe cu această căsătorie din motivele pentru care ai acceptat-o, un blestem se va abate asupra pământului tău din Texas. Nu poate să iasă nimic bun din ceea ce s-a clădit pe un asemenea sacrificiu, pe egoism şi lăcomie.

Silas a dat băutura pe gât. Silueta mamei sale începea să se înceţoşeze. Avea să plece fără binecuvântarea ei, ceea ce închidea cercul înstrăinării lui faţă de familie. Dar, în locul ei, a văzut un pământ încărcat de bumbac, dominat de un conac splendid, al cărui stăpân era el. Fiul lui avea să-şi ocupe locul lângă el şi într-o zi avea să zămislească propriii urmaşi care să domnească peste domeniul Somerset.

– Sunt blestemat deja, mamă, i-a răspuns el. Îmi curge prin vine sângele familiei Toliver.

Capitolul 22

În duminica aceea, pastorul Sedgewick, de obicei organizat și concentrat, părea distras și spunea vrute și nevrute în predica pe care o ținea, iar la aceasta se adăuga și absența notabilă a fiicei sale din firida corului. Toată situația a fost explicată când, în săptămâna ce a urmat, invitații la ceremonia nunții lui Lettie Sedgewick cu Silas Toliver și-au primit înapoi cadourile cu un bilețel scurt, care anunța că nunta fusese anulată. Cetățenii din Willow Grove, membri ai Întâii Biserici Prezbiteriene, și locatarii de pe Aleea Plantațiilor au oftat cu toții uluiți și s-au întrebat dacă anularea avea de-a face cu arderea căruțelor mirelui cu o săptămână în urmă. Nimeni nu a asociat misterioasa închidere a casei Willowshire de sărbători cu aceste noi evenimente până când nu s-a aflat că Silas Toliver urma să se însoare acum cu Jessica Wyndham.

Vestea a venit de la Meadowlands, când Silas s-a întâlnit cu Jeremy ca să-i spună despre decizia luată. Plantația avea propria versiune ticluită de Lulu de la Willowshire, iar servitoarea era în fața ușii deschise a bibliotecii familiei Warwick, când Silas l-a rugat pe Jeremy să-i stea alături când avea să se căsătorească cu Jessica Wyndham, peste cinci zile.

– Morris refuză, iar mama spune că nu va lua parte la ceremonie, l-a auzit servitoarea pe Silas, trăgând apoi cu urechea la motivele pentru care trebuia să se însoare cu Jessica Wyndham și să-și părăsească logodnica.

Servitoarea a dus vestea scandaloasă în aripa sclavilor, adăugând propria opinie, care, în cele din urmă, a ajuns să reflecte părerea unanimă a întregului oraș. Lettie Sedgewick era fiica unui pastor amărât, în timp ce fiica stăpânului de la Willowshire, deși absolut banală, era bogată. Silas Toliver era falit. Nu-ți trebuia cea mai ascuțită inteligență să-ți dai seama de ce se însura cu Jessica Wyndham.

Valuri de șoc au zguduit de îndată, din temelii, comunitatea rurală și a plantatorilor, iar Silas s-a trezit ținta disprețului și a defăimării pentru care nici cele mai sumbre previziuni ale scandalului nu-l pregătiseră. Elizabeth și Morris nu vorbeau cu el. Orășenii îl ocoleau. Negustorii erau morocănoși când se ducea să cumpere provizii și să facă aranjamentele pentru convoi. Momentele cele mai grele au venit când i-a spus fiului său că nu avea să se însoare cu Lettie.

Bărbia copilului a început să-i tremure, apoi lacrimile i-au țâșnit din ochii mari, căprui.

– Lettie n-o să mai fie mămica mea? De ce, tati? Nu-i mai place de mine?

– Nu doar că-i place de tine, Joshua. Te iubește. Nu e vina ta, fiule. E vorba de... e vina mea.

– Ai fost rău?

– În ochii ei, da.

– Și nu poți să repari ce-ai făcut rău?

– Mă tem că nu.

Joshua plângea în fiecare seară până când adormea și refuza să mănânce sau să răspundă la orice încercare de a-i distrage atenția, dar, cel mai rău dintre toate, a fugit din brațele lui Silas în acelea ale unchiului său.

– Ai habar măcar câtă durere i-ai pricinuit copilului ăstuia? i-a reproșat mama lui.

– Da, mamă, dar mă bazez pe faptul că timpul o va vindeca. Mă tem că timpul nu va fi la fel de bun și cu mine.

– Nici n-ar trebui să fie.

Numai prietenia cu Jeremy, care și-a ținut gura în privința situației, și pregătirile lor zeloase pentru plecarea în Texas l-au

împiedicat pe Silas să nu își piardă mințile din pricina suferinței pe care le-o pricinuise fiului său și lui Lettie. La câteva zile de la despărțirea de logodnica lui, ea se îmbarcase pe un vas care pleca în jos, pe coastă, spre Savannah, ca să stea la niște rude. Potrivit învinovățirii pe care i-o aducea reverendul Sedgewick și pe care Elizabeth o repeta cu plăcere, nu avea să se întoarcă până când „Silas Toliver nu pleca de aici, drum bun și cale bătută". Cu încăpățânare, Silas se gândea la sine însuși ca la un om care-și cârmea barca prin bezna nepătrunsă de vreo rază de lumină, dar care știa că malul era undeva, în depărtare. Trebuia să continue să vâslească și să se încreadă în judecata lui cu privire la direcția pe care o alesese. În cele din urmă, uscatul și libertatea aveau să apară.

Cele cinci zile s-au scurs cu viteza luminii și s-au târât cu încetineala unui lanț cu ghiulea atârnat de picior. Silas nu o mai văzuse pe Jessica de când pecetluise afacerea cu tatăl ei, cu cinci zile în urmă, și nici nu mai vorbise cu vreun membru al familiei ei. Tratase cu bancherul lui Carson Wyndham ca să stabilească detaliile financiare ale contractului său nupțial. Puțini bani aveau să ajungă direct la el, a aflat Silas, spre disperarea lui. Avea să fie despăgubit pentru căruțele distruse și avea să primească banii necesari finanțării călătoriei spre Texas și asigurării capitalului inițial pentru plantație. În rest, fondurile aveau să fie alocate în diferite stadii ale dezvoltării plantației Somerset și numai pentru scopuri bine stabilite. Silas trebuia să țină o contabilitate strictă și dovezile achizițiilor făcute și ale propriilor sale eforturi. Carson Wyndham avea să trimită cu regularitate – și fără înștiințare prealabilă – un emisar ca să ridice actele și să verifice bunăstarea fiicei sale. Dacă totul era în ordine, Silas se putea aștepta la o nouă depunere în contul lui bancar.

Silas crezuse că banii de care avea nevoie la început aveau să fie depuși grămadă în contul lui, ca să-i poată retrage când considera de cuviință, nu să-i fie acordați cu țârâita în rate. S-a înfuriat, descoperind că, la o cercetare mai atentă, înțelegerea inițială pe care o semnase avea niște chichițe care-i îngăduiau

lui Carson să-l pună în poziția unui adevărat cerșetor privat de avantajul pe care îl avusese înainte. Silas rupsese punțile cu logodnica lui, cu familia lui, cu orașul, cu societatea, și acum, prea târziu să mai dreagă lucrurile și lipsit de resurse financiare, nu avea încotro decât să se însoare cu fiica lui Carson Wyndham – și să respecte pretențiile acestui om. Cu fiecare ocazie în care Silas își punea semnătura pe o factură de provizii ce avea să-i fie remisă viitorului său socru pentru decontare, îl ura tot mai mult pe acesta.

A ajuns, împreună cu Jeremy, la Willowshire cu zece minute înainte de începerea ceremoniei. În salon nu erau adunați decât membrii familiei Wyndham și pastorul. Din câte se părea, nu aveau să mai fie și alți martori la cununie. Silas a făcut un semn cu capul înspre trista Eunice, dar nu a dat mâna cu Carson și cu Michael, nici nu a schimbat amabilități cu ei când el și Jeremy și-au ocupat locul lângă pastor ca să aștepte intrarea miresei.

Carson nu avea să-și conducă fiica în încăpere. Obiceiul „încredințării miresei" era, probabil, prea aproape de realitate. Lettie studiase istoria obiceiurilor de nuntă și îi spusese lui Silas că tradiția începuse în Anglia feudală, când tatăl încredința literalmente proprietatea fiicei lui unui bărbat căruia ea îi devenea soție. În ziua de azi, gestul era doar un simbol al aprobării mirelui și al „binecuvântării mariajului de către tată". Nici una din cele două premise nu era adevărată în cazul de față. În mintea lui, Silas o auzea pe Lettie explicându-i că tradiția mirelui așezat la dreapta miresei venea din perioada medievală – „astfel încât brațul care purta sabia să fie liber ca să o apere de atacatori. Nu-i așa că e lucrul cel mai nobil?"

Silas a clătinat din cap ca să scape de sunetul vocii ei, iar pastorul Întâii Biserici Metodiste i-a aruncat un surâs prefăcut, la care nu a simțit nici cea mai mică dorință să îi răspundă. În schimb, s-a uitat la „binefăcătorul" lui, cum îl numeau clevetitorii pe Carson, cu un dispreț nemascat. Carson i-a ignorat privirea, în timp ce Michael a găsit, pare-se, ceva pe un perete îndepărtat care să-i rețină atenția. Cele câteva încercări estetice

de a sugera scopul adunării – probabil realizate de reputata mână creatoare a cameristei Jessicăi, s-a gândit Silas – l-au deprimat şi batjocorit dincolo de limite. Împletite cu panglici albe din satin, primele narcise, lalele, zambile şi şofranul de sezon stăteau mândre în vase mari împrăştiate prin cameră, şi un tort de nuntă bogat ornamentat, cu trei etaje, încărcat cu trandafiri din zahăr, specialitatea cameristei, trona pe un cărucior pentru ceai alături de un vas cu punci. Silas a simţit o oarecare uşurare văzând că scăunelul de la pian nu era ocupat. Se părea nu avea să fie nici o muzică pentru încredinţarea miresei. Lettie petrecuse săptămâni la rând deliberând în privinţa muzicii pe care şi-o dorea la nuntă.

Servitorii au deschis uşile masive, lambrisate ale salonului, anunţând-o pe Jessica. Ea a păşit înăuntru purtând o rochie albă strălucitoare, dar nici un voal nu îi ascundea chipul palid şi pistruii care ieşeau în evidenţă. Silas a închis o clipă ochii, simţind o pierdere atât de mare ce îl lăsa fără aer. Deschizându-i, a remarcat că Jessicăi nu-i scăpase momentul lui de durere. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă în care ea aproape că s-a împiedicat, jenată, cu obrajii în flăcări. A săltat capul foarte puţin, şi-a fixat privirea asupra pastorului şi roşeaţa din obraji i-a dispărut. O, Doamne, a oftat Silas în sinea lui în timp ce s-a întors şi el spre pastor, când viitoarea lui mireasă a ajuns lângă el.

Câteva ore mai târziu, Silas abia dacă şi-a amintit ceva despre ceremonia de nuntă. A fost la fel de ternă şi de lipsită de strălucire ca vremea de afară. Răspunsurile lipsite de emoţie date de el şi de Jessica la jurăminte au fost rostite monoton, aproape şoptite. Zâmbetele au lipsit cu desăvârşire, la fel şi privirile lungi, pline de iubire, din moment ce mirele şi mireasa nici nu s-au uitat unul la altul. Verighetele au fost puse pe degete cu indiferenţă. Silas îi trimisese lui Carson factura pentru verigheta simplă de aur a Jessicăi şi o returnase bijutierului ţâfnos pe cea cu diamant pe care o alesese pentru Lettie, pentru a-şi primi banii înapoi. În timpul schimbului de inele dintre el şi Jessica, Silas nu-şi putea scoate din minte comentariile fostei

sale logodnice cu privire la tradiția de nuntă. „Verigheta se poartă pe al treilea deget de la mâna stângă încă de pe vremea romanilor. Romanii considerau că vena din acel deget duce direct la inimă."

Când pastorul metodist i-a declarat soț și soție (timid, părând a se teme să nu fie trăsnit) și i-a acordat mirelui permisiunea să-și sărute mireasa, Silas abia dacă i-a atins cu buzele obrazul impasibil. Jeremy a dat momentului un oarecare aer de voioșie când și-a pus mâinile pe umerii Jessicăi și i-a spus zâmbind „acum e rândul cavalerului de onoare" și a sărutat-o pe celălalt obraz.

– Ei, asta a fost, a anunțat Carson cu un oftat de ușurare, când totul s-a terminat, și s-a bătut pe burtă. Hai să bem punci și să mâncăm tort, nu vreți?

– Aș vrea să o invit și pe Tippy, a spus Jessica, îndepărtându-se de Silas ca și cum rolul lui în piesă se terminase și era gata pentru următorul actor.

Eunice i-a aruncat o privire enervată.

– O, Jessie...

– Aș vrea să o cunosc și eu pe această Tippy despre care am auzit atâtea, a intervenit Silas, recunoscător pentru că intervenise ceva care să umple timpul până când el și Jeremy se puteau retrage politicos.

Jessica i-a aruncat o privire aspră.

– După cum știi, va veni cu mine în Texas, a spus ea, dar în calitate de prietenă a mea, nu de servitoare, și cu siguranță nu ca sclavă. Ne-am înțeles?

Pentru o clipă, Silas nu a înțeles. Apoi și-a dat seama că această... Tippy, la care era limpede că Jessica ține atât de mult, era proprietatea lui acum. Tot ce-i aparținea Jessicăi era acum al lui. Aceasta era consecința căsătoriei. Jessica putea să urle cât o ținea rărunchii, dar nu își putea impune ordinele. Însă avea să fie amabil. A înclinat puțin capul.

– Cum dorești.

Eunice i s-a adresat unei servitoare care servea la măsuța pentru ceai.

– Trimite-o pe Tippy în salon.

După aceea, în timp ce galopau împreună, îndepărtându-se de scena dezastrului, Jeremy l-a măsurat cu privirea pe Silas.

– Vrei să ne îmbătăm?

– N-ar ajuta la nimic.

– E o fată bună, Silas.

– N-am remarcat.

– Timpul le va rezolva pe toate, i-a spus Jeremy.

Ajungând înapoi la Queenscrown, Silas i-a cerut lui Lazarus să-l aducă pe Joshua. Îi permisese băiatului să fie alinat de bunica și de unchiul lui, ca să-i mai ostoiască durerea pierderii lui Lettie, dar acum Silas își dorea compania fiului său.

– E cu domnu' Morris, domnu'.

– Poate să fie, Lazarus, dar acum vreau ca fiul meu să fie cu mine. Voi fi în camera mea.

– Prea bine, domnu' Silas.

Așteptându-l pe Joshua lângă foc, cufundat în tristețea lui, Silas a reflectat la evenimentele amiezii. Singura pată de lumină fusese micuța creatură ciudată, servitoarea pe nume Tippy. Avea ceva parcă de pe altă lume. Avea cel mai larg zâmbet și cei mai strălucitori ochi pe care-i văzuse vreodată pe chipul unei ființe omenești. Fata radia o lumină pe care chiar și el înțelegea că ar fi fost păcat să o stingă. Era clar că ea și Jessica erau foarte apropiate, iar el nu știa ce să creadă în privința unei asemenea prietenii între o fată albă și o sclavă negresă, dar nu avea să se amestece în nici un fel în asta. Era recunoscător că Jessica avea să aibă companie pe drum spre Texas. În ciuda aspectului plăpând și delicat, servitoarea dădea impresia că poate îndura orice, iar Jessica avea nevoie de o prietenă care să o susțină pentru a trece peste greutățile călătoriei. Obișnuită cu cele mai alese condiții, Jessica habar nu avea ce o așteaptă, iar el trebuia să fixeze o întrevedere ca să-i explice.

Silas a studiat cerculețul din aur de pe degetul lui. Să fixeze o întrevedere. Nu se simțea însurat cu Jessica Wyndham. Se *simțea* ca o coală albă de hârtie. Lettie îi spusese că, în multe părți ale lumii, mireasa și mirele nu se întâlneau până în ziua nunții,

pioni ai unei căsătorii aranjate. Ideea i se păruse bizară şi barbară. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat că avea să se căsătorească nu doar cu o străină, ci chiar cu o femeie care-l considera duşman – un susţinător al acelor lucruri faţă de care ea era împotrivă. Chiar era sinceră oare susţinând abolirea unui sistem care îi oferise o viaţă privilegiată, sau alesese această cale ca să se răzvrătească împotriva tatălui ei? Jeremy considera că tatăl şi fiica se iubeau unul pe celălalt, dar – ca trandafirii şi spinii pe aceeaşi tulpină – erau făcuţi să trăiască în conflict.

Silas putea suporta capriciile Jessicăi Wyndham, dar cum avea să se poarte fata cu fiul lui? Care avea să fie reacţia lui Joshua faţă de ea?

Nişte paşi uşori s-au apropiat de uşă. O mână micuţă a deschis-o.

– Tati?

Silas a întins braţele spre el, în pieptul său clocotind iubirea şi nevoia de el.

– Vino încoace, Joshua, urcă-te în braţe la tati. A trecut ceva timp de când nu l-am mai ţinut în braţe pe fiul meu.

– Şi tu eşti trist, tati? a întrebat Joshua, căţărându-i-se pe genunchi lui Silas.

– Da, Joshua, sunt foarte trist, a răspuns Silas, ridicând căpşorul fiului său de bărbie. Îi pricinuise deja o mare durere copilului său. Era oare egoist că-l smulgea de lângă cei pe care îi iubea şi din singurul cămin pe care îl cunoştea, ca să-l ia cu el pe pământ străin, în compania unei mame vitrege, pe care nu o cunoştea nici unul dintre ei?

Dar dacă îşi lăsa fiul la Queenscrown până sosea momentul potrivit să-l aducă în Texas, era posibil ca Silas să nu-şi mai poată revendica niciodată dreptul patern. La vârsta aceasta, Joshua era foarte sensibil. Ceea ce însemna că relaţia dintre tată şi fiu trebuia stabilită încă de pe acum, altfel ar fi pierdut această şansă pentru totdeauna. Silas îşi amintea bine perioada în care el avea vârsta lui Joshua. Între patru şi opt ani, se simţise doar o umbră în colţul ochiului tatălui său. Nu profitaseră

de șansa de a se cunoaște unul pe celălalt. Nu avea să facă aceeași greșeală cu Joshua. În plus, trebuia să se gândească și la Jessica. Cum ar putea băiatul să o accepte vreodată ca mamă, dacă nu era acum smuls de lângă Lettie?

Dar cea mai importantă întrebare legată de Joshua era aceasta: Greșea oare Silas dorind să-i asigure fiului său, cu orice preț, dreptul cuvenit prin naștere și viitorul pe care propriul tată i le refuzase lui?

Numai timpul avea să-i dea un răspuns.

Capitolul 23

Ceva îl deranja pe Jeremy. Silas îl putea citi pe prietenul lui ca pe o carte deschisă. Jeremy era singurul din clanul lui care moștenise trăsăturile de zeu grec ale patriarhului lor (Lettie îi spunea Helios), iar fața prietenului său, cu frumusețea-i strălucitoare, sculptată, era luminoasă ca o zi senină rareori adumbrită de nori. În acea zi, chipul lui era sumbru.

– Ce te macină, Jeremy? l-a întrebat Silas când prietenul lui l-a urmat în camera lui de la Queenscrown.

Cina trecuse și era ora de lectură, iar familia și servitorii se retrăseseră la culcare.

Silas se ruga să nu aibă de-a face cu decizia lui Jeremy de a se duce să-i ajute pe texani în lupta pentru revoluție. Tovarășul lui făcuse aluzie la această dorință, cu ceva timp în urmă. „Caleb Martin este la fel de capabil să te ajute să organizezi și să conduci convoiul cum sunt și eu", îi spusese Jeremy, „iar eu am să mă întâlnesc cu tine când treci de Red River."

Bunicul lui Jeremy luptase în Revoluția Americană, cu șaizeci de ani în urmă și, cât mai trăise, nu-și lăsase niciodată copiii și nepoții să uite motivele pentru care se purtase războiul cu Anglia. Conceptul de cetățean cu anumite drepturi prin naștere în propria țară fusese sădit în ei, mai mult decât în dinastia Toliverilor, care, în adâncul inimilor, încă simțeau un fel de loialitate față de trecutul lor de regaliști. Jeremy clocotea din cauza îndrăznelii guvernului mexican de a-i împovăra

cu taxe pe coloniștii texani fără reprezentare și de a promova o politică civilă neașteptată și arbitrară și legi impuse prin forță armată. „Nu am pe nimeni în grijă în afară de mine", îi spusese el lui Silas. „Ar trebui să mă duc să-i ajut pe texani. E și războiul nostru."

Silas își folosise întreaga putere de convingere pentru a-l face pe Jeremy să înțeleagă că texanii se puteau descurca momentan și fără brațul lui iscusit. Mulți dintre cei care se înscriseseră să se alăture convoiului lui o făcuseră datorită curajului, înțelepciunii și inteligenței ascuțite a lui Jeremy. Din același motiv, se înscrisese și le rămăsese alături și grupul lui Silas. Scandalul căsătoriei lui îi terfelise imaginea, dar nu și abilitățile de lider. Aveau sentimentul că, dacă exista cineva care să-i poată duce în Texas, aceștia erau Jeremy Warwick și Silas Toliver. Nu era același lucru dacă o jumătate din grup era dată pe mâna lui Caleb Martin, un bărbat puternic, dar fără abilități confirmate, fără cunoașterea informațiilor pertinente pe care Silas și Jeremy le strângeau și le studiau de mai bine de un an. Și ce se întâmpla dacă Silas se dovedea incapabil să conducă convoiul pe tot parcursul călătoriei?

Jeremy recunoscuse că se gândise numai la el când îi trecuse prin minte să-și cedeze atribuțiile în sarcina lui Caleb, dar în această zi, atât de aproape de momentul plecării, Silas se întreba dacă nu cumva vechea dorință a prietenului său pusese din nou stăpânire pe el.

– Iartă-mi ora înaintată, dar Tomahawk a venit călare acum o oră și a adus cele mai proaste vești de până în acest moment, a spus Jeremy.

Tomahawk Lacy, un indian Creek, al cărui trib trăia în Georgia, era unul dintre cercetașii pe care îi angajase Jeremy și de la care avea încredere să primească informări din Texas. Când se întorcea unul, pleca altul, astfel încât liderii convoiului erau ținuți la curent cât de mult se putea cu pericolele pe care le-ar fi putut întâmpina.

– S-auzim, a spus Silas, introducându-l în camera de zi, în care avea o hartă nouă întinsă pe birou, prima hartă topografică

a Texasului, întocmită de un om pe nume Gail Borden, un topograf din colonia lui Stephen F. Austin.

– Brigăzile lui Santa Anna s-au împrăştiat de-a lungul fluviului Rio Grande, a spus Jeremy, punând degetul pe desenul fluviului ce servea drept graniţă între Texas şi Mexic. Tomahawk estimează numărul soldaţilor la câteva mii, poate mai mulţi, împreună cu sute de căruţe, care, măgari, cai. Trebuie să fie o privelişte care-ţi îngheaţă inima. Spune că vor traversa în diferite locuri şi momente săptămâna viitoare şi se vor reuni pe partea texană a fluviului Rio Grande. Santa Anna în persoană conduce armata şi va traversa cu batalionul lui dintr-un loc numit Laredo, în Sud. Intenţia lui este să recucerească Texasul şi să înăbuşe rebeliunea, aşa cum a făcut în statele separatiste din Mexic.

Silas a simţit cum îl trec fiorii. A înţeles ce voia să spună Jeremy şi la ce se referea când spunea „state separatiste". Santa Anna nu avea nici o intenţie de a le arăta milă coloniştilor anglofoni parveniţi, aşa cum nu le arătase nici rebelilor din statele mexicane care se opuseseră preluării guvernului de către el şi declarării sale ca dictator al ţării. În lungul marş către Texas, el şi armatele sale deschiseseră un drum al terorii în provinciile care se separaseră de conducerea lui, incendiind sistematic sate, ucigând animale, violând femei şi masacrându-i fără îndurare pe rebeli şi pe familiile şi comunităţile acestora. Doar câţiva supravieţuitori aduseseră vestea atrocităţilor în Texas, pentru a-i preveni pe texani cu privire la măcelul general şi la brutalitatea care îi aşteptau când generalul Antonio Lopez de Santa Anna şi armata mexicană aveau să traverseze fluviul Rio Grande.

Silas s-a gândit de îndată la Joshua şi la Jessica.

– Deci nu are pic de milă nici pentru femei, nici pentru copii?

– Aşa se spune. Toţi cei înarmaţi şi familiile lor vor fi trataţi ca piraţi, nedemni de clemenţă.

– Javra dracului! Mi-ar plăcea să-l leg pe nemernic de ouă şi să-l pârpălesc la foc mic, a spus Silas, dându-şi seama cât de

stupid suna. Și-a trecut mâna prin păr, gest tipic pentru un Toliver. Păi, ce facem – ne urcăm pe val, cât e deasupra noastră, sau ne lăsăm în jos? Suntem în largul mării, Jeremy. Căruțele sunt pregătite de drum. Dacă întârziem, fie și numai cu o lună, riscăm să pierdem curentul[1].

Jeremy a zâmbit în colțul gurii.

– Tu și Shakespeare al tău. Ești la fel de rău ca Morris și Biblia lui. Tonul i-a redevenit serios. Lasă largul mării. L-ai pune în pericol pe Joshua... sau pe soția ta?

– Vestea asta îmi dă motive să sugerez o altă rută la care m-am gândit, a spus Silas întorcând harta spre Jeremy.

Pe vremuri, aveau o masă preferată la Wild Goose din Willowshire, pe care studiau hărți și la care dezbăteau planuri cu carafe de bere englezească în față, dar asta se întâmpla înainte ca purtarea lipsită de demnitate a lui Silas să-l facă subiectul discuțiilor din crâșmă. Zilele acestea se întâlneau fie în biblioteca familiei Warwick, fie în camera lui Silas de la Queenscrown, nu chiar cel mai plăcut loc de întâlnire de când Elizabeth și Morris erau conștienți de motivul întrevederilor lor.

– Ce-ar fi să coborâm spre New Orleans și apoi să traversăm râul Sabine spre Texas? a propus Silas. N-ar fi în drumul nostru, dar avantajul e că acolo va fi mai ușor de navigat pe Mississippi și vom avea acces mai ieftin și mai comod la transportul pe apă decât avem șanse la Shreve Town, în nord. În New Orleans sunt feriboturi, iar construcția navală e o afacere înfloritoare și competitivă.

Silas a arătat cu degetul pe hartă spre gura râului.

– Putem traversa râul Sabine pe aici, pe la estuar, și urca pe braț, prin pădurea de brazi de la nord, apoi s-o tăiem spre vest, spre pământurile noastre. Dacă traversăm pe unde aveam de gând – a arătat un loc mai sus pe hartă –, s-ar putea să dăm nas în nas cu armata lui Santa Anna. Cu siguranță, se îndreaptă

[1] Aluzie la replica lui Brutus, William Shakespeare, *Iulius Cezar*, actul IV, scena 3

spre partea răsăriteană a teritoriului, acolo unde sunt situate cele mai mari așezări.

– Și intrăm în Texas dinspre sud, iar, dacă nebunul ăla a cucerit teritoriile, am avea șanse mai mari să ne retragem, a spus Jeremy.

– Așa e.

– Îmi place. Și indienii comanși vor fi o amenințare mai mică.

– Va trebui să convocăm o adunare mâine-seară, ca să-i anunțăm pe toți despre schimbarea traseului și să-i asigurăm că mergem, a spus Silas.

Jeremy s-a întors ca să-și toarne un pahar cu coniac.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Silas, împăturind harta, în timp ce Jeremy se așeza pe un fotoliu lângă foc. Încă pari... descurajat de vești.

– Nu pentru mine, Silas, știi prea bine, și nici pentru cei care ne-au încredințat destinele lor. I-am înștiințat tot timpul cu privire la riscurile pe care și le asumă, la prețul pe care s-ar putea să-l plătească pentru recompensa căutată, dar sunt și unii inconștienți de pericole... care sunt complet nepregătiți să le facă față.

Silas s-a așezat lângă el cu un pahar în mână.

– Vorbești de Jessica, desigur.

– Da. Departe de mine gândul de a-i spune unui bărbat cum să se poarte cu soția lui, dar mi se pare că Jessicăi trebuie să i se facă o instruire, ca să știe cum să se apere în caz de nevoie. Nu are habar nici măcar cum să încarce sau să tragă cu o armă.

– De unde știi tu asta?

– M-am întâlnit cu ea când ieșise călare, săptămâna trecută. Că tot veni vorba, ar trebui să-și lase mânza acasă. Căluțul ăla prostănac e prea plăpând pentru un drum spre Texas, legat de spatele unei căruțe.

Spre surprinderea lui, Silas a simțit în inimă împunsătura unei emoții nedefinite privind interesul lui Jeremy pentru bunăstarea soției sale. Nu era gelozie, cu siguranță, dar sentimentul nu i se părea familiar și plăcut.

– Am să-i trimit vorbă tatălui ei să fie instruită să tragă cu arma și să-i includă o armă printre bunurile personale. Am să sugerez și să o lase acasă pe Jingle Bell. N-are decât să-i suporte Carson crizele când îi va spune.

Silas rostise intenționat, pe un ton de familiaritate, numele calului Jessicăi, în semn de dezaprobare a sugestiei prietenului său – chiar dacă aceasta era justă și bine intenționată – că-și neglija soția.

– Despre ce altceva ați mai discutat?

– Doar despre faptul că și-ar dori să fie mai informată cu privire la ceea ce o așteaptă. Spune că citește ziarele și că știe ce se petrece în Texas, dar nu în măsura în care știm noi și ceea ce le împărtășim celorlalți. Jessica știe despre întrunirile noastre și că sunt invitate să ia parte și soțiile. Se simte... exclusă.

– Ar căsca gura la ea cu toții dacă ar participa. Fata ar trebui să fie recunoscătoare că o scutim de asemenea momente stânjenitoare și nu trebuie să-și facă probleme în privința traiului ei, după cum nu trebuie să-ți faci nici tu. Crede-mă, Carson va avea grijă să nu-i lipsească nimic, și – Silas a sorbit din coniac – am de gând să-i las pe Jessica și pe Joshua la un hotel din New Orleans – hotelul Winthrop – până când e sigur să trimit pe cineva după ei.

Jeremy a ridicat sprânceana de un maro nisipiu.

– Ah. Un alt motiv pentru schimbarea traseului. După ce a luat încă o înghițitură de băutură, a întrebat pe un ton firesc: Și dacă Jessica refuză să stea în New Orleans? S-a dovedit a fi o fată care nu se dă în lături din calea pericolului.

– Nu din calea pericolului va dori să se dea în lături, Jeremy, ci din calea mea, i-a răspuns Silas.

Capitolul 24

– Jessica, crezi că e o idee bună? a întrebat-o Eunice, cu o notă de reproș, în timp ce-și privea fiica împachetând într-o desagă câteva plăcuțe mici, în culori aprinse, făcute de mână. *Soțul tău* ar trebui să aranjeze această primă vizită la fiul său.

– Dacă las în seama *soțului* meu să-mi prezinte băiatul, s-ar putea să trebuiască să aștept până ajungem în Texas. Lașitatea-i boală grea.

– Cred că-l nedreptățești pe Silas, crezând asta despre el, Jessie. Probabil se gândește la fiul lui, care încă suferă după Lettie, și la Elizabeth, care sperase ca viitoarea noră să-i devină mamă vitregă. Poate că așteaptă momentul potrivit să-ți facă cunoștință cu Joshua.

– Și cam când ar fi momentul ăsta potrivit, mamă? Într-o săptămână, când pornim spre Texas? Cât de stânjenitor ar fi pentru băiat?

Jessica a strecurat în desagă ultima plăcuță colorată. Plăcuțele alcătuiau un set de douăzeci și șase de piese cu literele alfabetului pe o parte, cifre pe cealaltă, și animale domestice, garduri, pășuni, șoproane și utilaje agricole pe altele, toate splendid pictate de Tippy. Într-o noapte, când stătea trează și se întreba cum avea să reușească nu să o înlocuiască pe Lettie în inima lui Joshua, dar măcar să se împrietenească cu el, Jessicăi îi venise ideea să îi ofere setul în dar fiului ei vitreg la prima lor întâlnire. Nu știa nimic despre creșterea unui copil

și nu o încercase niciodată nici cea mai mică dorință maternă de a avea un copil. Îi spusese ideea lui Tippy.

– Vreau ceva care să fie și un instrument de învățare, dar și o jucărie, spusese ea.

Imaginația lui Tippy se pusese imediat în mișcare și lucrase cu talentatul tâmplar de la Willowshire, pentru a obține ceea ce Jessica avea să ducă în acea zi la Queenscrown. Mai era și un bastonaș cu cap de cal, sculptat și pictat ca o copie a îndrăgitei sale Jingle Bell, despre care aflase că trebuie să o lase acasă.

– În plus, a adăugat Jessica, *soțul* meu a cam uitat de mine.

Îl mai văzuse o singură dată pe Silas după ce își exprimaseră consimțământul. Două săptămâni mai târziu, pe întâi februarie, în ziua în care el ar fi trebuit să se însoare cu Lettie, îi trimisese vorbă printr-un servitor să-l aștepte, în după-amiaza aceea, iar ea rămăsese pe balconul de la etaj să-l vadă apropiindu-se pe alee. Se așteptase să-l privească disprețuitor, dar își simțea inima în gât când el a apărut pe calul lui nărăvaș, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată – soțul ei –, și printre cei mai *bătrâni*, și-a amintit Jessica, *și* un susținător al sclaviei pe deasupra, nu care cumva să uite.

Șocată și furioasă pe sine, uluită, dispăruse repede înăuntru, înainte ca el să o vadă și să creadă, în mod eronat, că era nerăbdătoare să-l vadă. Până când s-au întâlnit la ceai în salonaș, deja își compusese o mină furioasă. Neinspirat de primire, Silas a tratat-o cu aceeași indiferență. Nu trăda nici un semn că ar fi conștient de semnificația datei. Venise să îi dea o listă cu lucruri pe care trebuia să le facă și pe care nu trebuia să le facă, la care să se gândească cât se pregătea pentru călătorie și pentru dotarea căruței ei Conestoga, sosită cu o zi în urmă. Aparent, nu aveau să ocupe aceeași „cămilă a preriei", cum li se spunea vehiculelor. Tatăl ei le cumpărase ei și lui Silas căruțe individuale, ca dar de nuntă. Scandalul stârnit de faptul că tânărul cuplu nu coabita – acum era pe buzele fiecărui clevetitor din Carolina de Sud – avea să îi însoțească în Texas.

– Ei bine, sincer, sper că soțul tău chiar a uitat de tine, i-a spus Eunice. Nu se poate *spune* peste ce va da convoiul în

Texas, chiar dacă ajungeți acolo. Elizabeth e de aceeași părere. E teribil de îngrozită din pricina lui Joshua.

Jessica s-a îndepărtat de oglinda în care-și aranjase boneta, ca să o împiedice pe mama ei să-i citească în ochi aceeași îngrijorare. Ziarul *Charleston Courier* prezenta săptămânal știri despre rebeliunea din Texas, iar cu o zi în urmă avuseseră un articol în care se spunea că șase mii de soldați mexicani conduși de Santa Anna, nemilosul comandant militar, traversaseră granița pe Rio Grande, ca să nimicească forțele texane o dată pentru totdeauna. Silas estimase că drumul spre Texas avea să dureze cinci luni, fără întârzieri dezastruoase, ceea ce plasa data sosirii lor la pământul alocat nu mai târziu de sfârșitul lunii iulie. Dar ce aveau să găsească odată ajunși acolo? Pământ pârjolit? Soldați mexicani ostili, așteptând să-i ia prizonieri? Avea măcar să le mai fie dat terenul?

Și-a alungat din minte noianul de griji în favoarea unei chestiuni de mai mare actualitate și a întrebat:

– Unde-i Tippy? Trebuie să vină cu mine la Queenscrown. Vreau să vadă privirea băiețelului când îi dăm jucăriile.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a suspinat Eunice. Chiar trebuie să împarți totul cu Tippy? Trebuie să fie un moment intim între tine, fiul tău vitreg și Elizabeth, când o vei întâlni în calitate de noră. Ce faci dacă Elizabeth te invită să rămâi la ceai? O să insiști să o servească și pe Tippy? Dă-i pace fetei și las-o aici.

– Tippy se va duce la bucătărie din proprie inițiativă, mamă, a spus Jessica, ridicând sacul. Ca să mă scutească pe mine de neplăceri, își respectă locul atribuit de alții. Nu vreau să rateze reacția băiatului.

Silas a tresărit ușor când a recunoscut blazonul familiei Wyndham pe trăsura cu două locuri trasă de un singur cal, legată în fața verandei de la Queenscrown. Nu era un mijloc de transport pe care să-l prefere bărbații din familia Wyndham, gândea el. Probabil că era Eunice Wyndham, care venise să-i ofere o ramură de măslin vechii sale prietene, soacra fiicei sale, după o perioadă de relații încordate între cele două plantații. Sau – cu siguranță nu – era posibil să fi venit Jessica în vizită?

Silas a descălecat în grabă și a plesnit crupa calului. Animalul s-a dus spre grăjdarul care trebuia să aibă grijă de el când ajungea la grajduri.

Dinspre salon se auzeau voci – întrerupte de râsete pe care nu le mai auzise de multă vreme. Silas a tras cu coada ochiului pe după ușă și le-a văzut pe Jessica și pe camerista ei stând pe podea cu fiul lui și uitându-se la el cum așeza unele peste altele niște plăcuțe colorate din lemn. Mama lui îi privea de pe fotoliul ei de lângă foc, părând amuzată, în ciuda faptului că nu Lettie era cea care se juca pe podea cu nepotul ei.

– A, B, C – ce urmează după C, Joshua? a întrebat Jessica.

– D! a țipat încântat fiul lui. M-a învățat unchiul Morris!

Tippy, camerista, a aplaudat.

– Ce deștept ești! a strigat ea.

– Știu, i-a răspuns Joshua pe un ton firesc. Putem să facem o fermă?

– Sigur că da, i-a răspuns Jessica.

Silas și-a dres glasul și a făcut un pas în față.

– Pot să mă alătur și eu grupului?

Văzându-l, Joshua a sărit în picioare.

– Tati! Tati! Vino să vezi ce mi-au adus Jessica și Tippy! L-a luat de mână pe tatăl lui și l-a tras spre grămada de plăcuțe colorate de pe podea. Sunt cifre și poze, și pot să construiesc o fermă cu animale cu tot ce trebuie! Vezi?

Joshua a luat un grajd și o vacă să i le arate tatălui său.

– Văd, a spus Silas.

– Și uite! Uite! Joshua a încălecat bățul cu cap de cal. Am un ponei cu cap adevărat. Di, căluț! Di!

Și, cu un răcnet, a galopat prin toată încăperea pe armăsarul lui cu cap frumos.

Jessica se ridicase în picioare. Și Tippy sărise în sus. Camerista și-a împreunat mâinile pe șorț și s-a îndepărtat de grup în umbrele întunecate ale încăperii, cu capul plecat.

– Bună ziua, domnule Toliver! i-a spus Jessica, aranjându-și faldurile rochiei. Sper că nu vă deranjează sosirea mea neașteptată în casa dumitale.

– Ba chiar e o vizită binevenită, domnișoară Wyndham.

– Jucăriile au fost ideea mea, iar Tippy le-a confecționat pentru a-mi servi drept mijloc de a face cunoștință cu fiul dumitale.

– Un gest foarte amabil, domnișoară Wyndham.

Joshua a tras de hățurile poneiului, oprindu-se lângă ei.

– *Jessica*. O cheamă *Jessica*, tati. Ea și Tippy merg cu noi în Texas.

– Așa am auzit și eu, a spus Silas, uitându-se în ochii Jessicăi.

Elizabeth s-a ridicat din fotoliu.

– Hai să mergem la bucătărie, să vedem de ceai, Tippy, și poate că-i vei arăta bucătăresei noastre cum să taie sendvișurile în formele alea care s-au servit la ziua domnișoarei Jessica.

– Mi-ar face plăcere, a răspuns Tippy.

Joshua era la loc pe podea, absorbit de plăcuțe și abandonându-și momentan căluțul.

– Mulțumesc, i-a spus Silas Jessicăi, luând-o de cot și trăgând-o mai departe de locul de joacă al fiului său. Eu... eu nu prea am știut cum să aranjez o întâlnire între dumneata și Joshua. Ar fi trebuit să se întâmple mai de mult. Iertați-mi șovăiala.

Jessica a fluturat din mână, semn că nu trebuia să se scuze.

– Absolut de înțeles, domnule Toliver. Fiul dumitale e adorabil. Cred că vom deveni prieteni foarte buni.

– Știe că sunteți... soția mea?

– Mi s-a părut mai puțin derutant pentru el să nu afle încă. Situația noastră va ascunde cu ușurință asta până când va sosi momentul potrivit să i-o dezvăluim.

– Foarte înțelept... Jessica.

Ea a zâmbit ușor, dar licărul de lumină de pe chip s-a stins de îndată, nu înainte ca Silas să apuce să-i vadă efectele benefice.

– Silas... Jessica i-a rostit gânditoare numele. Va trebui să mă obișnuiesc să-ți spun așa.

– Nu va fi la fel de greu cum va fi să-i auzi pe alții spunându-ți doamna Toliver.

– Nu mai mult decât să cred că realmente sunt, a spus Jessica, iar Silas a înțeles motivul pentru care fata roșise.

Intrase pe teritoriul matrimonial, în care era posibil ca ei să nu se aventureze niciodată. Lui îi convenea posibilitatea – chiar probabilitatea – de a nu împărți niciodată patul. Avea deja un moștenitor pentru Somerset.

– Mă bucur că ai venit, a spus el. Aveam de gând să trec mâine cu niște vești care-ar trebui să te facă foarte fericită.

Ochii ei negri au fost străbătuți de o umbră de panică.

– Nu anulezi călătoria, nu-i așa?

Curios, surprins de reacția ei, a întrebat-o:

– Asta te-ar face fericită?

Ea a părut nedumerită, dar numai pentru o clipă. Silas a observat cum a rezolvat repede confuzia cu mintea ei ageră.

– Îndrăznesc să spun că asta ne-ar băga într-un bucluc pe care nu l-ar prefera nici unul din noi, așa că logic, asemenea vești nu m-ar face fericită. Am fost prostuță să pun o asemenea întrebare.

– Nu-mi pot imagina că ai fi vreodată prostuță, Jessica. Iată informația: traseul nostru va trece prin New Orleans, și îți propun să stai confortabil acolo, la un hotel, cu Joshua, până când intru în posesia pământului în Texas. Desigur, camerista va rămâne cu voi. Când totul va fi bine, am să trimit după voi. Îți va plăcea la Winthorp. Am mai stat acolo. Se află în Garden District și e administrat de un cuplu de englezi care înțeleg subtilitățile ospitalității sudiste. Am să-ți dau adresa pentru mama și prietenele tale, în cazul în care doresc să-ți scrie.

Silas se așteptase să o vadă răsuflând ușurată. În schimb, fața ei micuță și pistruiată s-a încruntat.

– Bineînțeles că am să rămân acolo pentru binele lui Joshua, a spus ea, cu o voce parcă plină de dezamăgire. Sunt sigură că îți faci griji în privința pericolelor care-l pasc. Și-a înălțat ușor bărbia și s-a îndepărtat de el. Chiar e timpul să ne întoarcem acasă. Ești amabil, te rog, să-mi arăți încotro e bucătăria, ca să mă duc să o iau pe Tippy.

Silas a fost uluit să constate că reușise, cumva, să îi provoace o suferință. Sentimentele ei rănite erau la fel de vizibile ca plăcuțele viu colorate, din lemn, împrăștiate pe podea. Doamne,

ce spusese oare să o rănească atât de rău? Pierdut și derutat, a întrebat-o:

– Ai terminat de împachetat? Ești pregătită pentru călătorie? Nu uita că trei sferturi din căruță trebuie să rămână liberă pentru provizii.

Singura dată când o mai văzuse de când se căsătoriseră, o sfătuise cu toată seriozitatea să nu ia cu ea decât strictul necesar. Ulterior, după ce se stabileau, lucrurile le puteau fi trimise la locuința lor în susul râului, mai departe de Golful Mexic, îi mai precizase el. În calitatea lui de lider al convoiului, avusese multe întrevederi cu grupul și îi dăscălise să-și mențină mijloacele de transport cât se poate de ușoare. Ghidurile, articolele din ziar și scrisorile primite de la cei care făcuseră deja călătoria de cinci luni pomeneau de colonişti siliți să se debaraseze de obiecte neimportante, ca să-și ușureze încărcătura, din pricina diferitelor probleme pricinuite de teren sau de situații de urgență. Drumurile spre vest erau pline de obiecte abandonate – mobilier, haine, așternuturi de pat, cărți, unelte, instrumente muzicale –, pe care călătorii sosiți în urma lor le găseau și și le însușeau pentru uzul personal. Îi lăsase Jessicăi o listă cu posibile obiecte înlocuitoare pentru cele mai grele și mai puțin practice, ca de exemplu lumânări în loc de lămpi cu ulei și câteva seturi de haine călduroase, zdravene în loc de cufere pline cu mătăsuri și satin elegante. Silas era convins că jumătate din obiectele de lux ale Jessicăi aveau să rămână în urma convoiului.

– Sunt pregătită, domnule Toliver, i-a răspuns cu răceală Jessica. Nu vă faceți griji în privința asta, și sunt ușurată că veștile despre acel tiran îngrozitor, hotărât să-i pună cu botul pe labe pe texani, nu v-a slăbit dorința de plecare. În acest moment, sunt gata să spun Aleii Plantațiilor, orașului Willow Grove, familiei mele și întregului stat Carolina de Sud ceea ce le-a spus domnul David Crockett alegătorilor săi, când a fost învins în scrutinul pentru al doilea mandat în Congres: „Puteți să vă duceți dracului cu toții. Eu am plecat în Texas".

Capitolul 25

Peste cele trei conace importante de pe Aleea Plantațiilor s-a așternut un lințoliu. În fiecare casă, stăpânii și servitorii se mișcau mai în liniște, vorbeau cu voci mai solemne pe măsură ce se apropiau ultimele zile până la plecarea convoiului. Cel mai tânăr membru al fiecărei familii, crescut și considerat „ăla mic" încă din scutece, era pe cale să pornească spre un teritoriu necunoscut, plin de pericole și greutăți. Numai Dumnezeu știa când și dacă aveau să-i mai revadă. La Meadowlands, la mese au început să apară preparatele culinare preferate ale lui Jeremy, din care gustau tatăl și frații lui, bărbați energici și vorbăreți, care deveniseră neobișnuit de taciturni și de irascibili.

Jessica a lăsat-o pe Tippy să stea cu mama ei noaptea. În patul pe care-l împărțeau, Willie May stătea întinsă pe o parte, în spatele lui Tippy, și mângâia părul fiicei sale. Îi stătea umflat în jurul capului, fin ca borangicul și subțire ca o pânză de păianjen. O ureche ieșea în afară ca o cochilie de scoică adusă la mal și, uneori, Willie May își lipea urechea de ea, de parcă s-ar fi așteptat să audă sunetul mării. În majoritatea nopților, rămânea trează până în zori, ascultând respirația fiicei sale, înregistrându-i sunetul în memorie, făcându-și griji în privința plămânului lipsă al copilei sale, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe gulerul cămășii de noapte.

La Queenscrown, atitudinea rece a lui Elizabeth față de fiul ei mai mic a fost înlocuită cu una mai cordială. Într-o seară, a bătut la ușa camerei lui, când Jeremy era în vizită. Silas nu

a apucat să o deschidă, că ea a dat buzna înăuntru ca să-i întrerupă pe cei doi bărbați, care, după cum se așteptase, discutau despre apropiata călătorie.

– O, ce bine! Te-am prins la timp, Jeremy, a spus ea, în timp ce ei se ridicau în grabă. Pot să iau loc? Am o propunere.

– Of, mamă, nu din nou, a suspinat Silas în timp ce el și Jeremy se așezau din nou pe scaune.

– N-am venit să vorbesc ca o moară stricată pe aceeași temă, Silas, a spus Elizabeth.

S-a așezat și și-a împreunat mâinile în față ca o profesoară gata să predea o lecție. Nu-l mai văzuse pe Jeremy și nu mai vorbise cu el de ceva vreme. Elizabeth a remarcat că nu o întrebase despre trandafirii ei. Știa el prea bine că în grădina ei nu mai rămăseseră decât spini. Despre subiectul acesta venise să vorbească.

– Vreau să vă propun amândurora să duceți cu voi trandafirii strămoșilor voștri la noile pământuri, așa cum înaintașii voștri i-au adus cu grijă din Anglia ca să fie replantați în Carolina de Sud. Sunt un simbol al moștenirii voastre, iar eu... Lacrimile i-au țâșnit din ochi, iar vocea îi tremura. N-aș suporta gândul de a ști că nu aveți nici un lucru care să vă amintească de familiile voastre. Voi, băieți, veți avea propriile amintiri, dar copiii voștri... Joshua și copiii pe care n-am să-i văd niciodată... nu vor avea nimic. A scos o batistă din buzunarul rochiei și și-a tamponat ochii, în timp ce bărbații o priveau stânjeniți și neajutorați. Mama ta te-ar sfătui același lucru, Jeremy, Dumnezeu să-i odihnească sufletul cel bun. Își prețuia trandafirii York la fel de mult cum prețuiesc eu trandafirii mei Lancaster.

Elizabeth se așteptase la obiecții din partea lui Silas – spațiul din căruțe era limitat – dar, spre surprinderea ei, el a încuviințat din cap.

– O idee splendidă, mamă! Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta. Aveam de gând să-ți cer portretul ducelui de Somerset ca să-l iau cu mine.

– Va trebui să i-l cerem lui Morris, dar sunt sigură că va fi de acord, a răspuns Elizabeth. Nu pune atâta preţ, ca tine, pe strămoşi.

Jeremy se ridicase din nou în picioare. A luat-o pe Elizabeth de mână şi s-a aplecat spre tâmpla femeii.

– Sunt de acord cu Silas, a spus el. O idee minunată! Am să-i cer grădinarului nostru să se ocupe de asta. E un adevărat maestru în îngrijirea trandafirilor de când s-a prăpădit mama.

– Voi veni la voi să supraveghez personal scoaterea florilor din pământ. Rădăcinile trebuie înfăşurate cu grijă în pânză de sac şi păstrate umede.

– Voi fi cât se poate de recunoscător, i-a răspuns Jeremy. Noapte bună, Silas! Nu e nevoie să mă conduci.

Singuri pentru prima oară de când Silas îşi anunţase intenţia de a se căsători cu Jessica, mama şi fiul s-au privit unul pe celălalt, trosnetul voios al focului râzând parcă batjocoritor de tăcerea lor stânjenită. După o clipă, Elizabeth a spus:

– N-am să vă conduc pe tine şi pe Joshua, Silas. Pur şi simplu nu pot. Mă înţelegi?

– Da, mamă.

– Pleci fără binecuvântarea mea, ştii prea bine asta, dar iubirea mea te va însoţi pretutindeni.

– Ştiu, mamă.

– Dar pleci cu binecuvântarea tatălui tău. Nu te puteam lăsa să pleci fără să-ţi spun asta.

Silas a clipit, sceptic. Gura i s-a arcuit a batjocură.

– Ai comunicat cumva cu tata dincolo de mormânt? Dar, văzând durerea de pe chipul mamei sale, a continuat pe un ton mai blând: Sau e vreo nouă descoperire a inimii tale de mamă?

– Nici una, nici alta, i-a răspuns Elizabeth. Scoţându-te din testament, tatăl tău nu a făcut decât să te împingă pe drumul tău, ca să-ţi urmezi visul pe care-l ai de când erai copil. Ştia că nu ai sta nicicând aici, supus fratelui tău, de aceea nu ţi-a oferit altă opţiune decât să pleci. Ceea ce n-a ştiut el a fost cât de departe ai merge ca să faci asta.

Elizabeth s-a ridicat, în timp ce Silas, cu capul plecat, reflecta asupra noii informații.

– Ți-e greu să crezi că tatăl tău te-a iubit, Silas, dar te-a iubit. Pot doar să sper că mașinațiunile lui nu-ți vor atrage o soartă potrivnică. Câștigurile obținute necinstit ajung mereu să coste mai mult decât valorează.

Elizabeth s-a întors spre ușă fluturându-și poalele cernite ale rochiei.

– Noapte bună, fiule! Și, apropo... poate că te întrebai unde s-a dus Morris.

Derutat, Silas i-a răspuns:

– Am fost prea ocupat cu pregătirile de ultim moment ca să mă preocupe pe unde umblă Morris.

Buzele lui Elizabeth au început să tremure.

– S-ar părea că nici el nu suportă ideea de a-și lua bun rămas. Îl iubește pe Joshua ca pe propriul copil, știi prea bine. Este cu singura persoană care-i poate alina durerea acestei pierderi. Împărtășesc aceeași durere. S-a dus la Savannah... să stea cu Lettie.

– Tippy, crezi că e posibil să iubești un bărbat pe care nu-l respecți și nu-l placi?

– Cum aș putea să știu io așa lucruri, don'șoară Jessie? Io nu știu ce-i aia iubit decât pe 'mneavoastră și pe mămica mea.

– Pentru că te-ai născut o ființă celestă, care a ajuns în uterul mămicii tale, și știi totul.

Aproape că ajunseseră la ogradă, la aproape un kilometru de conac, în această penultimă zi după care probabil că nu aveau să mai vadă vreodată Willowshire. Soarele era călduț, aerul înmiresmat în acea zi de februarie, perfectă pentru o ultimă plimbare pe pământul și printre construcțiile plantației, ca să-și ia bun rămas de la singurul cămin pe care-l cunoscuseră vreodată.

– Păi, atunci, mie mi se pare că-i posibil, ca o floare sălbatică răsărită din piatră. Nu poți s-o înțelegi. N-are cu ce se hrăni acolo. Tippy i-a aruncat o privire curioasă Jessicăi. Vorbiți de domnu' Silas?

– De domnul Silas vorbesc, a recunoscut Jessica, roșind. Și cu siguranță că n-are cu ce se hrăni acolo. N-am nici cea mai vagă idee de unde a răsărit sentimentul ăsta... *ridicol.* Soțul meu a dat-o pe cea mai minunată și mai încântătoare femeie din lume – prietena mea – pe o bucată de pământ, Tippy. Cum aș putea să nu-l urăsc, fie și numai pentru asta?

– Nu știu io d-astea, don'șoară Jessie, da' unele flori sălbatice sunt imposibil de ucis. Po' să crezi că le-ai smuls din rădăcină, da' ele tot apar la anu'.

Jessicăi nu-i plăcea defel când prietena ei vorbea în dialectul negrilor de la câmp, dar erau la o distanță de la care puteau fi auzite prin ușile deschise ale colibelor sclavilor, și Tippy era hotărâtă să nu-i mai dea tatălui stăpânei sale vreun motiv de dezaprobare a fiicei lui. Totuși, când vor fi plecat de aici, Tippy nu mai trebuia să vorbească vreodată la nivelul cunoștințelor sale, orice ar fi ordonat domnul Silas Toliver. Înainte ca Jessica să apuce să-i dea această asigurare, atenția i-a fost distrasă de o adunare agitată în ogradă. Ceva îi aducea pe sclavi spre un punct de interes aflat chiar în centru.

– Pentru ce crezi că-i toată agitația asta? a întrebat Jessica tare, apoi, când grupul s-a împrăștiat pe măsură ce ea se apropia, a văzut.

– Nu poți s-o lași să plece, Carson. Pur și simplu nu poți. E fiica noastră, *singura* noastră fiică.

Accentuarea lui Eunice era clară. Jessica trebuia să fi avut o soră, dar aceasta murise la doar câteva minute de la naștere.

Îl lovise pe soțul ei în punctul sensibil. Pe măsură ce se apropia data plecării convoiului, pe fondul știrilor neliniștitoare din Texas, Carson devenise din ce în ce mai morocănos. Dându-și seama că avea îndoieli cu privire la siguranța fiicei lor, Eunice a trecut la acțiune.

– Nu-i prea târziu să o oprim, a continuat ea. Putem cere anularea căsătoriei. Jessica și Silas n-au făcut niciodată... știi tu.

– Și apoi ce facem, Eunice? a întrebat-o Carson, roșu la față de agitație. Ne întoarcem de unde-am plecat. Ai prefera să o trimitem pe fiica noastră la mănăstire?

– Cred că Jessica şi-a învăţat lecţia. Ai speriat-o suficient cât să-şi dea seama ce se poate întâmpla dacă se mai implică în discursuri şi acţiuni care o pot pune în pericol şi care ne pot face familia de râs.

Cuvintele lui Eunice erau rostite pe tonul plin de convingere al unei mame care-şi cunoaşte bine copilul.

– Dacă dăm înapoi acum, Jessie va considera că poate scăpa şi data viitoare cu sentimentele şi purtarea ei scandaloase, a contrazis-o Carson, dar acest argument nu a fost exprimat cu toată convingerea.

Eunice s-a apropiat mai mult ca să-l privească în ochi pe soţul ei.

– Dacă va exista o a doua abatere, Carson, a spus ea încet, promit că nu mă voi amesteca în ceea ce va trebui să faci. Voi avea grijă ca Jessie să înţeleagă asta.

Carson a tras zgomotos aer în piept şi s-a îndepărtat de ispitirile soţiei sale.

– Am făcut un târg cu Silas. Nu pot da înapoi acum. A fost suficient scandal chiar fără să fiu eu luat drept un netrebnic care l-a făcut pe băiat să creadă că pleacă spre Texas pe banii mei, care i-a distrus logodna cu femeia iubită şi apoi i-a tras covorul de sub picioare cu două zile înaintea plecării. A clătinat cu hotărâre din cap. Nu pot să-i fac asta lui Silas.

Eunice l-a apucat de bărbie pe soţul ei, silindu-l să se uite la ea.

– Respectă-ţi înţelegerea cu Silas. Lasă-l să plece, dar fără Jessica. El nu vrea decât banii. Va fi fericit să scape de ea pentru că va avea încă şansa să se însoare cu Lettie. Poţi să-ţi permiţi, Carson. Tonul i-a devenit rugător, privirea drăgăstoasă când i-a cuprins faţa în palme. Nu merită fiica noastră, iubitul meu?

Carson i-a pus mâinile pe antebraţe, într-un gest de a o ţine în braţe întâia oară de când începuse toată nebunia.

– Ba merită, a spus el răguşit şi a tras-o mai aproape de el.

Buzele lui nu au apucat să ajungă la ale ei. Uşa bibliotecii s-a deschis brusc, şi Lulu a intrat în fugă, gâfâind.

– Iertare, stăpâne, aţi face bine să veniţi îndată. E don'şoara Jessica. Iar s-a apucat să facă de-alea.

– Ce să facă? a strigat Eunice.

– Să ia partea unui negru.

– Ce? Carson i-a împins brațele soției sale. Cui? Unde?

– Un cioroi împuțit, care altul. Era la stâlpu' infamiei. Supraveghetoru', domnu' Wilson, era gata-gata să-i dea cu biciu', și don'șoara Jessica s-a băgat și-a zis s-o biciuiască pă ea prima. Lulu a făcut o pauză ca să-și tragă răsuflarea. Se-ntâmplă chiar acu'.

– Fugi de trimite pe cineva să-i spună lui Wilson să aștepte. Mă duc acolo de îndată. Carson s-a întors spre soția lui, cu maxilarul încleștat și cu privirea împietrită. Continuă cu bagajele fiicei noastre, doamnă Wyndham. Pleacă în Texas.

Capitolul 26

La ceasul dinaintea revărsatului zorilor, pe 1 martie 1836, căruțele care se îndreptau spre estul Texasului au început să se adune pe un câmp de lângă orașul Willow Grove din Carolina de Sud. Grupuri de familii și prieteni se adunaseră să vadă convoiul plecând, iar unele magazine erau deschise pentru cumpărături de ultim moment sau pentru ca proprietarii lor să-și ia rămas-bun de la mușterii vechi, pe care probabil nu aveau să-i mai revadă vreodată. În aer plutea o atmosferă de sărbătoare, amestecată cu melancolie și îngrijorare. Pe 23 februarie, generalul mexican Santa Anna și trupele lui luaseră cu asalt o garnizoană cu o sută optzeci și șapte de texani adăpostiți în bivuac într-o misiune numită Alamo, pe râul San Antonio. Comandantul era unul de-al lor, un băiat din Carolina de Sud, născut în ținutul Saluda, pe nume William Barrett Travis. Alături de el era vărul său, tot din Carolina de Sud, James B. Bonham. Alamo fusese sub asediu timp de șapte zile, iar ziarul *Charleston Courier* își exprima lipsa de speranță că bravii apărători – sudiștii Davy Crockett și Jim Bowie aflați printre ei – puteau rezista până când soseau întăriri.

Printre grupurile cele mai solemne, care așteptau să-și ia rămas-bun, erau familiile Wyndham și Warwick, precum și membrii îndrăgiți ai personalului caselor lor. Elizabeth și Morris Toliver lipseau, dar în locul lor erau Cassandra și Lazarus, ținându-l în brațe pe Joshua, încă adormit. Într-o decizie de ultim moment, Silas lăsase cuplul vârstnic să rămână acasă,

cu mama și cu fratele lui, iar ei îl priveau cu ochi umflați de lacrimi de ușurare și recunoștință. Willie May și Jonah stăteau lângă Carson, Eunice și Michael, iar cei doi frați și tatăl lui Jeremy o aduseseră cu ei pe dădaca negresă care avusese grijă de toți copiii Warwick pe când erau bebeluși.

Un reporter tânăr de la *Charleston Courier*, cu condeiul și carnețelul în mână, se vânzolea prin mijlocul zarvei și, la lumina lunii, a stelelor și a focurilor de tabără, încerca să-și aștearnă pe hârtie gândurile și impresiile despre scena pe care o descria drept „o imagine demnă de a fi imortalizată și o amintire de neuitat". Primele lui pagini au surprins prețul uriaș plătit pentru promisiunea nesigură și succesul incert ale unui drum la capătul căruia să fie înfipți țăruși în pământ pe un teritoriu ostil, aflat la mii de kilometri depărtare.

„Șase până la opt sute de dolari pentru asamblarea unui echipaj compus din căruță, boi, bunuri și echipament – o adevărată avere", îl informa el pe cititor. Își anunța în continuare cititorii că acest convoi plecat din Willow Grove era alcătuit din aproximativ două sute de oameni, cu tot cu sclavi, și dintr-un număr nedeterminat de căruțe, pentru că socoteala se schimba săptămânal. Erau de toate felurile, mărimile și valorile, de la costisitoarele Conestoga și căruțe cu coviltir de prerie (o versiune mai ieftină a cămilei deșertului) până la căruțe de piață, trăsurici cu un cal, cabriolete, căruțuri și măgari de povară. Mulți mergeau pe jos, dormind sub căruțe sau sub cerul liber și procurându-și mâncarea din roadele pământului. Se estima posibilitatea parcurgerii unei distanțe între cincisprezece și douăzeci de kilometri pe zi.

Lideri ai acestui grup pestriț, scria reporterul, erau comandanții convoiului pe care îi descria stând călare pe caii lor ca niște prinți care-și comandă supușii; încrederea în ei, clară ca lumina zilei, se înălța deasupra acestui peisaj remarcabil. „Silas Toliver și Jeremy Warwick mânuiesc biciul conducerii ca niște oameni născuți să dețină autoritate, având cunoștințe și pricepere, în ciuda lipsei de experiență", mai scria în însemnările lui. „Pe umerii lor atârnă responsabilitatea de a-i duce pe

călători spre destinație în siguranță, atât cât era posibil." L-a citat pe Jeremy, care a declarat: „Am studiat fiecare hartă și schiță a terenului, am citit fiecare ghid de călătorie și articol, am citit fiecare scrisoare ce ne-a fost trimisă de către corespondenții din Texas și am interogat zeci de oameni care au fost acolo. Suntem cât se poate de informați ca să putem conduce cu succes convoiul spre destinația noastră. Restul depinde de Dumnezeu".

Silas a refuzat să dea interviu, dar reporterul nu l-a slăbit din ochi și a notat cu zel toate ordinele liderului convoiului, rostite cu calm și fermitate. Acesta le acorda membrilor grupului două ore să-și aranjeze familiile și animalele, să se ocupe de detalii de ultim moment, să-și ia rămas-bun și să-și ocupe locul prestabilit în șir. Cei care întârziau aveau să fie lăsați în urmă. Nu avea să tolereze leneșii și mocăiții. Un aspect de ordin personal a fost inserat printre notițele reporterului când comandantul convoiului s-a dus să-l ia pe fiul său și să-l dea în grija căruțașului său, unul dintre cei mai de încredere sclavi de la Queenscrown. Reporterul l-a citat pe Joshua spunând: „Te rog, tati. Pot să merg cu Jessica și cu Tippy?"

Silas Toliver a dat ascultare rugăminții înlăcrimate și, ducându-și fiul în brațe, s-a îndreptat spre căruța Conestoga identică a Jessicăi Wyndham – doamna Silas Toliver! –, unde ea ședea, într-o ținută foarte elegantă, pe bancheta căruței, alături de ciudățenia aceea de fată, camerista ei, și de un băiat de culoare, pe nume Jasper. Comandantul convoiului i-a repetat soției sale rugămintea băiatului, iar aceasta a acceptat bucuroasă și, cu foarte mare ușurință, ținând cont de greutatea copilului, l-a luat în brațe. „Nu-ți face probleme, Silas, avem noi grijă de el", l-a asigurat ea și a zâmbit văzând ochii somnoroși ai lui Joshua Toliver. „E timpul să tragi un pui de somn, tinere", a adăugat ea și, fără a-i mai adresa vreun cuvânt soțului ei, l-a strecurat pe băiat sub pânza albă a coviltirului.

Reporterul a mai observat că trăsăturile dure ale lui Silas Toliver s-au mai destins puțin în timp ce se îndepărta, iar redactorul de la *Courier* a recunoscut în sinea lui că și-ar fi dat

salariul pe o lună ca să cunoască gândurile unui bărbat care încă nu-şi consumase căsătoria cu soţia lui – aşa umbla vorba, dar zvonurile nu-şi aveau locul într-un reportaj jurnalistic serios. În schimb, tânărul şi-a adunat curajul ca să-l facă pe Carson Wyndham să răspundă, din perspectiva unui tată, la întrebarea privind sentimentele care îl încercau în pragul plecării fiicei sale în Texas.

– Tu cum crezi că mă simt? l-a repezit formidabilul baron al bumbacului şi mare magnat al afacerilor.

Aruncându-i o privire cruntă, s-a îndepărtat împreună cu soţia şi cu fiul său înainte ca reporterul să poată pune mâna pe condei şi să-i noteze răspunsul.

La momentul stabilit pentru plecare, a răsunat o goarnă. Conducătorii convoiului îşi ocupaseră locurile în faţa celor două şiruri pestriţe de mijloace de transport, animale domestice, sclavi şi a celor care aveau să meargă pe jos, în praful roţilor. Când ultimele note au reverberat în aerul rece al dimineţii, atât Silas Toliver, cât şi Jeremy Warwick au ridicat câte un braţ îmbrăcat în piele şi au indicat direcţia înainte. Convoiul pleca.

Tânărul reporter, împreună cu cei rămaşi în urmă, a privit cavalcada ce se punea în mişcare în cacofonia scârţâiturilor de roţi, a oalelor şi tigăilor agăţate de lateralele căruţelor, a plânsetelor de copii, a lătrăturilor de câini, a mugetelor, zbieretelor, cotcodăcelilor şi behăiturilor animalelor – „sunetul deplasării spre vest", avea să-l descrie el în articol. Tânărul le-a urat drum bun. Peste o săptămână, avea să scrie despre căderea garnizoanei Alamo în Texas şi, mai târziu, despre răzbunarea texanilor la San Jacinto unde, sub conducerea lui Sam Houston, aveau să-l înfrângă pe Santa Anna şi armata lui şi să proclame independenţa teritoriului faţă de Mexic. Convoiul de la Willow Grove se îndrepta spre recent declarata Republică Texas.

PARTEA A DOUA
1836–1859

Capitolul 27

Din prima noapte în care convoiul, aşezat în cerc pentru a forma adăpost şi un ţarc pentru animale, Jessica a înţeles că de la ea nu se aştepta nimic. Celelalte femei abia dacă ieşeau din căruţele lor înainte de a termina să-şi hrănească familiile şi să pregătească paturile pentru culcare. Jessica urmărea cu consternare şi disperare toată acea activitate organizată, simţindu-se neajutorată şi complet inutilă; mamele îşi trimiteau copiii mai mici să adune vreascuri şi să care apă şi pe cei mai mari să facă gropi pentru foc, în timp ce bărbaţii deshămau, priponeau şi hrăneau animalele. Răsăreau cuptoare improvizate, tigăi şi tacâmuri şi, cât ai zice peşte, oalele dădeau în clocot şi cafeaua fierbea. Un cuplu de sclavi, Jeremiah şi Maddie, pe care Silas îi luase în locul lui Lazarus şi al Cassandrei, fusese însărcinat să se ocupe de îndatoririle de tabără pentru familia Toliver.

Privind acea forfotă înfăşurată în pelerina ei modernă, albastră, din lână merinos, Jessica i-a spus lui Silas, care se aşezase lângă ea pentru prima oară în ziua aceea:

– Mă simt cam... inutilă.

– Nu e cazul. Ai fost de mare ajutor cu Joshua astăzi. L-ai ţinut preocupat.

– E o plăcere să-l ţin preocupat. Care sunt îndatoririle mele?

– Nici una, doar să-ţi fie bine.

– A, da, nu ne putem permite să mor înainte de a-ţi clădi plantaţia.

Silas părea gata să-i explice ceea ce fata înțelesese încă o dată greșit din vorbele lui, dar s-a gândit mai bine la efort și a spus:

– Spune-i lui Tippy ca, pe viitor, să-ți aranjeze locul de spălat în lumina focurilor de tabără. Umbra e intimă, dar periculoasă – un loc numai bun pentru o răpire făcută în taină, de care să nu aibă nimeni habar până când absența nu ți-e remarcată.

– Pe mine? De ce... de ce-ar vrea cineva să mă răpească pe mine?

– Poate că imaginația te ajută să mă crezi pe cuvânt, domnișoară Wyndham.

Jeremy se trăsese lângă focul lor de tabără.

– Pentru răscumpărare, Jess, i-a explicat el încet, rostindu-i varianta prescurtată a numelui, folosită între prieteni, pe care alesese să i se adreseze, sau un războinic Creek care-și dorește o femeie albă.

– Sau mai rău, a adăugat Silas, ridicând semnificativ din sprânceană.

– Încercați... încercați să mă speriați.

– Nu, domnișoară Wyndham, i-a răspuns Silas. Încercăm să vă protejăm. Rămâneți în lumina focurilor.

Jessica nu a îndrăznit să comenteze ordinul și s-a spălat în căruță, ciulind urechile și deschizând ochii la toate zgomotele ciudate și la umbrele de afară. În timp ce Tippy dormea pe un așternut de paie lângă ea, ea abia a reușit să închidă ochii timp de două săptămâni, tot căutând cu privirea vreo siluetă furișată sau capul împodobit cu pene al vreunui războinic indian profilându-se pe pânza coviltirului.

Încă de la început, Jessica și-a dat seama că fiica privilegiată a lui Carson Wyndham nu avea să fie invitată în strânsa comunitate a convoiului. Dincolo de poziția ei discutabilă, ca soție a lui Silas Toliver, își trata căruțașul și servitoarea de culoare ca pe niște egali, confirmând zvonurile despre înclinațiile ei antisclavagiste care se auziseră înainte de pornirea convoiului. Membrii familiilor proprietare de sclavi, în special bărbații,

îi aruncau priviri îngrijorate și, Jessica nu avea nici o îndoială, își descurajau soțiile să intre în cârdășie cu ea, „ca și cum s-ar aștepta să le dezleg sclavii din lanțuri și să-i eliberez", îi spunea ea lui Tippy. Ceilalți nu încercau să se împrietenească cu ea pur și simplu din pricina diferenței însemnate dintre statutul ei și al lor, iar Jessica nu avea habar cum să ridice bariera diferențelor sociale.

I-ar fi plăcut să discute cu Silas pe această temă, pentru că era dornică să se implice în activitățile comunității, să-și îndeplinească sarcinile care-i reveneau, dar îl vedea numai rareori, cu excepția serilor, când se adunau la cină în jurul focului lor de tabără, și nici atunci prea mult. Sfaturile și atenția lui erau solicitate permanent. Când avea timp să se bucure de o masă, principalul lor subiect de conversație era Joshua. Jessica admisese fără tragere de inimă, la rugămintea lui Tippy, ca ea și Jasper să mănânce mai târziu cu Jeremiah și Maddie – „E mai bine așa, domnișoară Jessie" –, dar adesea Jeremy și Tomahawk se alăturau grupului lor și speranța ei de a se bucura de atenția lui Silas se spulbera. Pe Jessica a ajuns să o iritate amestecul inoportun în singura ocazie pe care o avea de a discuta cu soțul ei.

Ca să-și umple timpul, Jessica a hotărât că avea să țină un jurnal – un soi de jurnal de bord – al migrației lor. Într-o bună zi, poate că avea să scrie o carte în care să-și descrie pentru posteritate experiențele trăite.

– Cum o să se intituleze? a întrebat-o Tippy.

– Nu știu încă. Aștept să-mi vină inspirația.

Să scrie în jurnal era soluția ideală ca să-și umple timpul în orele în care se legăna pe bancheta căruței Conestoga, în spatele celei pe care o ocupa Silas, în vreme ce Tippy era ocupată, sub coviltir, să coasă o haină din piele de berbec ca a lui Silas, pe care să i-o ofere lui Joshua la aniversarea celor cinci ani, în mai. Tippy ceruse pielea de la Jeremy, care o procurase cine știe de pe unde, iar discreția cu care cei patru – Jeremy, Jasper, Jessica și Tippy – țineau haina ascunsă de ochii băiețelului și ai tatălui său conferea un aer de mister și emoție zilelor nesfârșite.

Silas nu-şi conducea singur căruţa, din moment ce se afla în fruntea convoiului, împreună cu Jeremy. Însărcinase un bătrân sclav de la Queenscrown cu asta, şi, când partea din spate a coviltirului era ridicată, Jessica putea zări tulpinile lemnoase de trandafiri de care căruţaşul trebuia să aibă mare grijă. Şi Jeremy adusese cu el, din propria grădină, trandafiri ale căror rădăcini erau înfăşurate în pânză de sac. Tippy îi sfătuise pe el şi pe Silas să le învelească în zaţ de cafea, ca să le menţină puternice. De vreme ce spaţiul din căruţă era atât de preţios, Jessica era surprinsă că cei doi bărbaţi rezervaseră o parte din el pentru trandafiri.

– De ce sunt importanţi? îl întrebase ea pe Jeremy.

– Sunt simbolurile familiilor noastre originare din Anglia, i-a spus el şi i-a explicat semnificaţia lor. Silas a luat cu el trandafirii Lancaster în semn de preţuire a moştenirii sale.

– Şi dumneata? Tu de ce ai luat cu tine trandafirul alb al familiei York?

– În amintirea mamei mele.

În pofida dorinţei soţului ei, a cărui judecată era mai sănătoasă, Jasper, un om slăbuţ, deşirat conducea atelajul Jessicăi, alcătuit din patru cai nărăvaşi, un dar de la tatăl ei. Silas ar fi preferat să-i fi dăruit nişte boi. Erau mai lenţi, dar mai uşor de mânat, plus că erau animale de fermă mai bune.

– La prima greşeală, Jasper, ai zburat de pe bancheta aia şi mergi pe jos, ne-am înţeles? Pun pe altcineva să preia hăţurile.

– Da, domnu' Silas.

– Ai auzit? i-a spus Tippy Jessicăi. Soţul tău îşi face griji pentru siguranţa soţiei sale.

– Soţul meu îşi face griji pentru siguranţa contului bancar personal.

Erau multe de povestit, şi Jessica descoperea că are un talent înnăscut pentru naraţiune, dincolo de menţionarea unor aspecte banale, precum starea drumurilor, vremea şi caracteristicile terenului, de obicei singurele detalii întâlnite în jurnale de bord sau de călătorie. Ea includea asemenea informaţii numai în măsura în care afectau viaţa în timpul călătoriei, ceea

ce se întâmpla adesea, presărându-şi relatările cu reflecţii personale şi păreri despre oameni, locuri şi lucruri interesante, astfel că, în câteva zile, şi-a dat seama că jurnalul ei căpăta tonul unuia intim.

20 martie 1836

Mă gândesc uneori la mine în cealaltă viaţă a mea şi abia dacă-mi amintesc cine era fata aceea. Îmi amintesc că nu se ridica din patul confortabil mai devreme de ora nouă, se spăla pe faţă în camera ei încălzită de un foc bun pregătit de o servitoare, se pieptăna şi se alătura familiei sale la un mic dejun servit de pe un bufet încărcată. Aveam mereu şuncă şi sos, ouă şi bacon, turte din cereale şi biscuiţi menţinuţi fierbinţi sub capace din argint şi serviţi pe porţelanuri fine, şi jeleu, şi gemuri, şi sirop de trestie de zahăr, şi cafea, şi frişcă. După aceea, fata aceea se ducea să fie îmbăiată, îmbrăcată şi coafată de mâinile cameristei, care îi era şi cea mai bună prietenă, singura ei dilemă fiind ce să facă în ziua aceea.

Fata de acum se ridică de pe un aşternut tare din paie când afară e încă întuneric, în zile atât de friguroase că abia se abţine să nu-i clănţăne dinţii. Doarme în hainele pe care le-a purtat cu o zi înainte, iar de baie nici nu se pune problema, pentru că apa e rece sloi. Sunt dimineţi în care încercarea de a-şi pieptăna părul nu merită nici timpul, nici energia, din moment ce oricum va fi ţinut ascuns sub o bonetă necesară pentru a se încălzi, pe care nu o scoate decât la culcare. Micul dejun constă într-o fiertură fierbinte, îndulcită cu sirop din trestie de zahăr, provizie ce se va termina în curând, şi este servit din vase de tinichea, de împrumut, care ţin locul porţelanurilor pe care am fost nevoiţi să le lăsăm pe marginea drumului.

Şi, totuşi, nu mi-e chiar atât de dor de fata aceea, în ciuda asprimii călătoriei. Oricum, nu am avut niciodată motive să fiu vanitoasă, aşa că să mă descurc şi fără să mă schimb zilnic în haine curate sau fără să mi se aranjeze

părul, cu toate că, într-adevăr, tânjesc după o baie lungă cu săpun parfumat – orice baie! Şi un pârâu ar fi bun, dar mi s-a spus – mi s-a *ordonat* de către soţul meu – să nu mă aventurez niciodată în afara taberei pe timp de noapte, singurul moment în care aş avea intimitate. E prea frig acum să mă gândesc măcar să mă strecor afară din căruţă şi să mă afund în cine ştie ce apă pe unde ne aşezăm tabăra, dar vine primăvara. Sunt zile în care aproape poţi simţi cum bătrânul pământ se întoarce să-şi încălzească spinarea la soare, iar norii scriu poezii pe cerul albastru.

Soţul meu. Cât de ciudat e că mă gândesc în felul ăsta la Silas Toliver, din moment ce, bineînţeles, probabil nu va fi niciodată al meu ca să pot pretinde asta. Inima lui îi aparţine lui Lettie, probabil pe vecie. Cred că îi e tare dor de ea. Cum ar putea să nu-i umple gândurile în orele moarte din fruntea convoiului? Dar şi dacă n-ar fi fost Lettie, Tippy îmi descrie expresia de pe chip, atunci când eu şi Silas ne întâlnim, „cam la fel de bucuroasă ca atunci când primeşti o tigaie încinsă peste fundul gol" şi îmi sugerează să-i mai zâmbesc uneori.

Nici n-ar observa, îi răspund eu.

Încearcă, spune ea, şi atunci ştiu că ea, cu puterea ei neobişnuită de percepţie, e conştientă de sentimentele mele crescânde faţă de el.

1 aprilie 1836

Pentru compania lui Silas, aş prefera ca atelajul meu să fie în fruntea convoiului, dar nu, el a decretat că trebuie să hodorogească în mijlocul şirului. M-aş putea împotrivi, dar atunci Silas m-ar întreba ce motive am, şi n-aş şti ce să-i răspund. Principiul lui pentru amplasarea căruţei mele e simplu: e mai sigur. Căruţaşul din faţă are responsabilităţi cărora Jasper nu are experienţa să le facă faţă. Căruţaşul din faţă trebuie să ocolească denivelările terenului, să imprime un ritm egal şi să fie mereu atent la semnalele conducătorului de convoi de oprire, încetinire, accelerare sau

schimbare a traseului. Nu e ceva neobișnuit să dăm în drum peste vreun șarpe sau vreun animal care să sperie atelajele, și, fără o mână fermă care să țină hățurile, e posibil ca o căruță să o ia razna sau să se creeze panică. De asemenea, căruțașul din față e prima țintă a săgeții vreunui indian.

Căruța lui Jeremy din fruntea șirului Warwick e condusă de un sclav pe nume Billy, care e unul dintre cei mai faimoși căruțași din Carolina de Sud.

Să îndrăznesc să scriu despre sentimentele mele în jurnal? Dacă o să citească Silas? Atunci va afla că urăsc faptul că abia apuc să-i arunc o privire la căderea nopții, dacă nu rămâne mai în spate să vadă ce face Joshua, care împarte cu mine bancheta din căruța mea atunci când nu-i îngăduie să meargă călare lângă Billy.

Când se întâmplă să apară Silas, tot nu reușesc să-mi ascund amărăciunea. Doamne, de n-ar fi fiul lui, cred cu tărie că soțul meu nu și-ar arăta niciodată fața ca să întrebe de soția lui. Ce *se întâmplă* cu mine? De fiecare dată când îl văd pe Silas atât de încrezător și autoritar în șa, atât de calm și de cumpănit în rezolvarea problemelor altora, care apar zilnic, simt revărsarea asta îngrozitoare de afecțiune și mândrie care mă înfurie și mă tulbură. Cum pot fi victima unor astfel de emoții tipice unei soții, când nu am nici o legătură cu bărbatul care mi le provoacă?

Mi-aș fi dorit o confidentă care să aibă cunoștințele și experiența necesare ca să mă ajute să înțeleg senzațiile acestea nestăpânite, care mă lasă slăbită și mă fac să mă simt neajutorată. Uneori, mă năpădesc într-atât, încât simt că o să explodez ca o vezică de porc prea umflată.

Tippy mi-a spus că sunt îndrăgostită și că toată puterea mea de femeie mă părăsește. I-au spus-o stelele.

Întreabă-le ce să fac în privința asta, i-am replicat eu.

Fii drăguță cu domnul Silas și vezi ce se întâmplă, a venit răspunsul ei.

I-am spus că i-am adresat vorbe grele la Willowshire și că, negreșit, nu le uită.

Tippy mi-a răspuns că bărbații nu bagă în seamă ce le spun femeile, nu, când vigoarea *lor* îi părăsește.

Eu m-am lamentat că aspectul meu nu e potrivit ca să-l facă să uite sau să îl părăsească puterile.

Ai fi surprinsă, mi-a spus ea și a zâmbit cu superioritate.

Chiar aș fi.

Capitolul 28

Până când au ajuns în Georgia, Jessica își schimbase corsetul cu un jupon și rochiile ei moderne de zi cu mâneci căptușite și fuste ample, conice, cu niște rochii mai simple, din bumbac. Nu se deosebea acum de femeile de rând, chiar dacă nu intra în cârdășie cu ele. Importanța păstrării stilului de vestimentație „empire", atât de avantajos pentru corpul ei, singura ei calitate, i se părea ridicolă atunci când încerca să meargă pe lângă o căruță afundată în noroi, prin ploaia care cădea neîncetat, ca să mai ușureze încărcătura sau să rămână pe locul ei când parcurgeau un drum accidentat ori treceau prin păduri, peste râuri și mlaștini. Borul larg al bonetei din stambă, pe care o cumpărase dintr-un magazin universal într-un orășel, înainte de a părăsi Carolina de Sud, îi acoperea fața pistruiată, iar Silas o surprinsese cu o pereche de cizme zdravene, pentru muncă, de femeie, pe care le văzuse în vitrina unui magazin.

– Sper că nu-ți sunt prea mari, îi spusese el. Ai niște picioare atât de grațioase.

Complimentul o dăduse gata pe Jessica. Nu îi fusese dat vreodată să vadă încălțăminte mai urâtă ca acele cizme, și, într-adevăr, prea mari, dar le umplea cu ciorapi groși, și erau mult mai practice și mai comode decât condurii ei delicați din piele de ied.

– Mulțumesc, îi spusese ea sfioasă.

El a părut mulțumit că îi făcuse fetei pe plac.

– Cu plăcere.

– Bineînțeles că ți le voi plăti, a spus ea.

Fața lui a arătat pe dată dezamăgire, apoi s-a înăsprit.

– Voiam să fie un cadou din banii mei, dar, dacă preferi, poți să consideri că le-a cumpărat tatăl tău, care a plătit deja pentru ele.

A vorbit pe un ton tăios și s-a îndepărtat înainte de a o vedea mușcându-și limba cu reproș.

De ce, se întrebase Jessica, continua să trântească ușii în fața bărbatului care părea că vrea să le deschidă? Îi era oare teamă că el avea să ghicească adevăratele ei sentimente față de el, oricare ar fi fost acestea? Avea să vină ziua când nu avea să se mai deranjeze, iar ea nu-l putea învinovăți. Într-adevăr, după cum a notat în jurnalul ei, o săptămână mai târziu, acest schimb de cuvinte a reprezentat ultima lui încercare de a-i câștiga prietenia, dar de atunci zilele lui fuseseră mult prea aglomerate și prea pline de teamă ca să mai facă vreo încercare. Ultima lor întâlnire avusese loc în ajunul zilei în care au ajuns la ei veștile îngrozitoare.

7 aprilie 1836

Vai, vai, se zvonește că populația indienilor Creek ar putea porni la război împotriva albilor pentru furtul fraudulos al pământurilor pe care le dețineau, și ni s-a spus că trebuie să fim constant în alertă din pricina atacurilor cât traversăm Georgia și Alabama. La ce se așteptau albii cei hrăpăreți când au dat năvală peste terenurile de vânătoare și peste fermele indienilor, scoțându-i cu sila din căminele lor și deposedându-i de drepturile asupra pământurilor? Apelul către guvernul nostru să oprească jaful a fost zadarnic. Guvernul Statelor Unite a încălcat fiecare tratat semnat cu indienii creek, care le garanta acestora protecție împotriva încălcării teritoriilor lor, iar acum indienii au ajuns la capătul răbdării.

Sunt îngrijorată de bombănelile (mai cu seamă din partea stăpânilor de sclavi, desigur) care s-au iscat împotriva

lui Tomahawk Lacy, credinciosul cercetaş Creek al lui Jeremy, care a fost însărcinat să plece în recunoaştere înainte pentru a identifica pericolele şi rutele mai sigure. Talentele de călăuză ale lui Tomahawk au fost nepreţuite pentru reuşita de până acum a convoiului, iar acum nerecunoscătorii se întreabă dacă rapoartele lui pot fi crezute când se va întoarce din misiunea de explorare. Se tem să nu fie sfâşiat între loialitatea faţă de Jeremy şi credinţa faţă de propriul neam. Îmi place atât de mult de Tomahawk. Închide ochii când vorbeşte cu tine, de parcă s-ar concentra ca fiecare cuvânt să fie perfect. Ar trebui să fie o trăsătură enervantă a expresiei lui, dar nu este. Cumva, obiceiul acesta al lui te face să crezi tot ce îţi spune.

Clevetitorii nu îşi exprimă grijile direct lui Silas sau lui Jeremy. Vorbesc pe la colţuri când ştiu că eu îi pot auzi, cu intenţia să i le transmit lui Silas, ceea ce am şi făcut, iar el, la rândul lui, să-l informeze şi pe Jeremy. Am observat că bărbaţii din convoi, inclusiv cei mai ţâfnoşi, se feresc de Silas şi de Jeremy ca dracu' de tămâie. Soţul meu şi Jeremy s-au dovedit nişte conducători de convoi extraordinari, şi s-au făcut clar înţeleşi că cei care nu sunt mulţumiţi de conducerea lor sunt liberi să se retragă din convoi şi să-şi vadă de drum spre Texas pe cont propriu.

Până acum, n-a făcut-o nimeni.

Posibilitatea aproape certă a unui atac al indienilor a făcut necesară oprirea convoiului pentru o zi, astfel încât toată lumea – bărbaţi, femei, copii – să poată învăţa şi exersa tehnicile de apărare şi protecţie. Conducătorii convoiului şi Tomahawk au oferit mulţimii informaţii despre ceea ce îi aştepta în cazul unui atac, pecum şi instruire şi demonstraţii de tehnici de a rămâne în viaţă şi de a-şi proteja proprietatea şi animalele. Pentru sesiunile practice, a fost nevoie ca membrii convoiului să fie împărţiţi în grupuri de câte opt, fiecare membru al familiei primind sarcini precise pentru a-i ajuta pe ceilalţi din secţiunea lui.

– Uniți, vom rezista, dezbinați, ne vom prăbuși, a citat Jeremy. În cazul unui atac al indienilor, nu este fiecare pentru sine. Fiecare îi asigură spatele celui de lângă el.

Conduși de cei mai antrenați dintre ei, oamenii au fost apoi dispersați ca să repete ceea ce învățaseră. Tippy, Jasper, Joshua, Jeremiah și Maddie aveau să fie trimiși în grupul lui Tomahawk. Jessica stătea lângă căruță, așteptând să-i fie și ei desemnat un grup. Începuse să-și piardă răbdarea, când Silas s-a smuls în sfârșit de la munca lui de supraveghere. Inima i-a tresăltat când a văzut silueta înaltă, zveltă pășind înspre ea, o reacție pe care și-a ascuns-o împietrindu-și chipul.

– Începeam să cred că am fost uitată, domnule Toliver, a spus ea pe un ton rece. În ce grup voi fi trimisă?

– În grupul meu, domnișoară Wyndham. Silas ținea în mână o pușcă cu țeavă lungă. Știi să tragi cu asta?

Ea l-a privit imperturbabilă.

– Știu să trag... cu pistolul. M-au învățat înainte să plecăm din Carolina de Sud.

– Dar cu flinta?

– N-am ținut așa ceva în mână în viața mea.

– Atunci lasă-te în jos și întinde-te pe burtă, chiar aici, lângă roata căruței.

– Pentru ce?

– Am să te învăț să tragi cu ea.

– O, credeam că sarcina mea va fi să am grijă să fie puștile încărcate.

– Și asta, domnișoară Wyndham, dar toate femeile trebuie să știe să țintească, să încarce și să tragă cu arma în cazul unui atac al indienilor. Ține-ți pistolul la îndemână, dar acesta e inutil dacă adversarul nu e în raza lui de acțiune. Nu vom irosi muniția astăzi, dar poți să exersezi țintitul și trasul, și am să-ți arăt și cum se încarcă arma. Acum, te rog. Culcă-te la pământ.

Jessica s-a supus și i s-a tăiat răsuflarea când Silas s-a întins lângă ea și a întins o mână peste ea ca să-i potrivească arma la umăr. S-a silit să ignore apăsarea trupului și apropierea capului

său, în timp ce el o avertiza încet și cu răbdare cu privire la reculul armei și îi șoptea instrucțiuni la ureche.

– Ține arma drept și țintește spre burta calului. Când se prăbușește calul, cade și indianul. S-ar putea să nu ai timp să reîncarci. Când indianul se apropie destul de mult, îți poți folosi pistolul.

Jessica asculta îngrozită. Să împuște o ființă umană, un cal nevinovat?

– Asta-i tot. Bun. Acum încearcă din nou, a spus Silas, aproape de ea, în timp ce a țintit și a tras spre o țintă imaginară.

Când a fost în sfârșit mulțumit, Silas i-a arătat cum să introducă un cartuș plin cu praf de pușcă și o bilă de plumb pe țeava puștii. Au stat cu genunchii lipiți și cu capetele apropriate aplecate deasupra puștii. Jessica era extrem de conștientă de apropierea lui și spera că, în felul lui bărbătesc, nu simțea cum pe ea o părăseau puterile.

– În regulă, a spus el, prea repede, și s-a ridicat cu greutate în picioare. Ajunge pentru azi. S-a aplecat să-i întindă o mână, iar ea i-a remarcat privirea ațintită asupra părului ei care îi flutura liber pe umeri. Nu purta boneta, pentru că ziua era caldă și înnorată. Îți sugerez ca, în cazul unui atac, să-ți acoperi părul complet, i-a spus el. Roșcatele albe sunt la mare preț printre războinicii și căpeteniile indiene – nu că le-ar și trata astfel.

Jessica s-a apucat îngrozită cu mâinile de cap.

– Crezi că... ar trebui să pun să mi-l tundă? a întrebat ea cu durere în glas.

El părea să regrete la fel de mult.

– Ar fi mare păcat. Nu, hai să vedem cum se desfășoară evenimentele înainte de a lua o măsură atât de drastică. Îți las pușca. Mai exersează ținta, dar lasă țeava goală. Vom avea nevoie de toată muniția, dacă lucrurile se înrăutățesc. Să sperăm că nu va fi cazul.

– Da, să sperăm, a spus Jessica. Mulțumesc pentru instrucție, domnule Toliver. Îmi dau seama că e în avantajul dumitale să rămân în siguranță, dar... apreciez lecția pentru binele meu.

– Instrucția pentru propria siguranță e în avantajul tuturor, domnișoară Wyndham, a spus Silas și s-a îndepărtat.

Replica aceasta de la plecare a fost ultimul lucru oarecum important pe care el a trebuit să i-l spună în următoarele săptămâni lungi, pline de neliniște. Îi simțea ochii veghind asupra ei cât au străbătut Georgia și Alabama și au intrat în Louisiana, fără vreo neplăcere din partea indienilor Cherokee, care le declaraseră, într-adevăr, război albilor, dar păstra distanța, și Jessica putea doar să-și închipuie ușurarea lui când avea să se descotorosească de ea în New Orleans, peste două săptămâni.

Capitolul 29

Silas și-a lăsat registrul deoparte. Abia dacă avusese o clipă de răgaz să înregistreze dovezile de plată ale călătoriei de când porniseră la drum. Îi plăcea să își efectueze calculele în intimitatea căruței lui, când totul era cufundat în liniște, noaptea, dar nu se așeza bine lângă registrul contabil, că vreo persoană care avea nevoie de ajutorul lui îi făcea semn prin pânza căruței lui. Și-a turnat o măsură de coniac într-un pahar și s-a rezemat ca să-l savureze cu un sentiment de satisfacție. Până în acel moment, costurile călătoriei se încadraseră în buget, fără sacrificarea unor provizii și materiale necesare. Trecuseră de teritoriul indienilor Creek, dar nu regreta cheltuiala făcută cu muniția suplimentară și pripoane care să țină animalele legate, la adăpost de hoți, în cazul unui atac al indienilor. Mai târziu, în Texas, aveau să apară numeroase ocazii să se bucure de achizițiile făcute. Economiile din contul lui, care constau din banii pentru căruțele incendiate, fuseseră cheltuite cu băgare de seamă. Carson Wyndham nu trebuia să știe de surplus sau de alți bani economisiți din următoarele plăți făcute către el. Dacă Silas trebuia să aducă din condei dovezile de plată ca să corespundă cu cheltuielile care trebuiau acoperite din plățile din partea socrului său, avea să o facă. Silas nu considera aceste ajustări drept înșelătorie. Economia lui avea să fie în avantajul lui Carson, pentru că ginerele lui intenționa să-i returneze fiecare lețcaie pe care bărbatul o acceptase ca să-i fie luată fiica de pe cap.

Silas nu știa cum avea să facă asta, dar avea să înceapă prin a-și vinde căruța cu coviltir la New Orleans, continuându-și călătoria în cea a lui Jeremy, și își făcuse deja în minte planuri despre felul în care ar putea tăia din cheltuieli pe ici, pe colo, păstrându-și economiile în timp ce se va fi folosit de fondurile lui Carson ca să pună pe picioare plantația Somerset. Conacul putea să aștepte până când era în stare să plătească pentru construcția lui din banii lui, dar nu avea să sacrifice pământul și dezvoltarea acestuia de dragul Jessicăi, a mândriei lui sau din cine știe ce altă cauză, precum avertizarea mamei sale, de care nu reușise încă să scape pe deplin. *Dacă mergi mai departe cu căsătoria asta din motivul pentru care ai contractat-o, blestemul se va abate asupra pământului tău în Texas.*

Prostii! Nu există nici un blestem, dar, dacă ar exista, l-ar putea înlătura, redându-i libertatea Jessicăi. Avea să pună deoparte o parte din profitul din bumbac ca să-l adauge la teșchereaua care devenea tot mai grasă; ba chiar avea să cumpere mai puțini sclavi și mai puțin pământ decât avea de gând inițial, până în ziua (el spera că în cinci ani) în care avea să scrie un cec pe numele detestabilului său „binefăcător", pentru a acoperi toate lucrurile pentru care Silas își vânduse sufletul – inclusiv fiica acestuia. Jessica avea să fie liberă și încă tânără. Se putea muta în Nord ca să locuiască împreună cu mătușa ei și să se bucure de înclinațiile ei aboliționiste după pofta inimii, iar tatăl ei nu avea ce să comenteze în privința aceasta. Măcar atât putea Silas să facă pentru ea.

Desigur, toate aceste planuri depindeau de sosirea lui în Texas în siguranță și de punerea pe picioare a plantației.

Odată eliberată, Jessica putea chiar să se gândească să se mărite cu Jeremy. Era clar că el o admira foarte mult.

– N-am auzit nici un scâncet, nici o smiorcăială, nici o nemulțumire din partea ei, Silas, îi spusese el de curând.

– Ai fi avut mai multe șanse decât mine să auzi, Jeremy, comentase Silas.

– Numai pentru că tu nu profiți de oportunitatea de a sta lângă ea. Jessica nu are ochi decât pentru tine, Silas. Dacă ți-ai arunca din când în când ochii la ea, ai vedea și singur.

– Aș face-o, dar mă tem că m-ar scuipa în ochi, i-o întorsese Silas sec.

Ochi numai pentru el? Jeremy își pierdea talentul de a-i citi pe ceilalți, dacă se gândea că micuța aboliționistă, rece precum o stâncă, simțea orice altceva în afară de ură față de el.

– Ține un jurnal, să știi, i-a spus Jeremy. Femeile mărturisesc totul în jurnalul lor. De ce nu arunci o privire, ca să te luminezi?

– Pentru că mă tem de ce-aș putea citi acolo.

– Citește-i jurnalul, Silas.

Dar, cu toată indiferența rece a Jessicăi, Silas a ajuns să o admire. Soția lui voia să-și facă datoria în convoi și găsea metode în acest sens. Seara, îi distra pe copii citindu-le din cartea cu povești a fiului lui. La început, numai Joshua se cuibărea lângă ea la foc, apoi, treptat, cercului lor s-au alăturat și alți copii. Evident, Jessica avea să-i dea emoții teribile când le-a făcut semn copiilor sclavilor să se apropie și ei. Au existat, evident, nemulțumiri.

– Trebuie să-i spui soției tale că lecturile sunt doar pentru copiii albilor, s-a răstoit la Silas o femeie, soția unui plantator.

– Am o idee mai bună. De ce nu-i spui chiar *dumneata*?

Nimeni nu a îndrăznit să o abordeze pe tânăra sigură pe sine, cu aer de stăpână în lumina focului de tabără, așa că adunările mixte au continuat.

Văzând-o pe Jessica scriind în jurnalul ei de călătorie – sau intim –, pe bancheta căruței sale, cei fără carte au venit cu jalba-n proțap la ea ca să le compună scrisori pe care să le trimită acasă; erau zile, uneori chiar și nopți, când Silas o vedea, cu vreun petent umil lângă ea, aplecată peste tăblița ei de scris pentru a așterne pe hârtie cuvintele dictate. Ca să-i aducă alinare vreunui copil bolnav, își împărțea rația de acadele și floricele de porumb, nuci și fructe uscate, pe care mama ei insistase să le ia cu ea, și Silas a auzit-o odată pe Jessica spunându-i lui Tippy: „Hai să nu mâncăm dulciurile din desaga asta. Să le păstrăm pentru copii".

Primăvara a sosit când convoiul a intrat pe teritoriul indienilor Creek şi, ca să mai reducă din tensiunea din tabără, Jessica i-a cerut lui Tippy să le arate tinerelor fete cum să împletească uimitoare coroniţe de flori din glicină mov, arborele lui Iuda şi sângeri albi, care se găseau din belşug în pădure. La fel, fără a se gândi la sine şi fără urmă de ezitare, soţia lui oferea materialul fin al rochiilor sale elegante pentru bandaje când membrii convoiului sufereau accidente. A sosit şi ziua inevitabilă când Silas i-a spus că trebuie să lase pe marginea drumului unul dintre cuferele cu haine.

– Nu contează, i-a răspuns ea. E aproape gol.

Soţia lui părea să întâmpine fiecare pericol, lipsă şi disconfort cu dârzenie şi hotărâre, amintindu-i lui Silas de Lettie, dar felul ei de a se purta cu fiul lui i-a câştigat cea mai mare apreciere. Joshua o considera partenera lui de joacă, şi Silas nu putea să nu observe mândria cu care umbla el prin tabără, ţinând-o posesiv de mână, ca şi cum voia să le spună celorlalţi copii că toţi contează pentru ea, dar nu la fel de mult ca el. Jessica îi alina dorul de casă şi de Lettie, îi liniştea temerile şi îl ferea de pericole, dar niciodată cu autoritatea unei mame vitrege. Se purta cu el ca o prietenă. Când Silas a prevenit-o să nu-şi impună vederile abolişioniste asupra fiului lui, ea i-a răspuns: „Pot să promit că nu va auzi nici un cuvânt din partea mea pe această temă, domnule Toliver, dar nu pot să promit că nu va avea în faţă exemplul meu".

Aşa că, în timp ce Silas vedea cum prietenia dintre fiul lui şi mama lui vitregă devine tot mai strânsă, distanţa între el şi Jessica se mărea, şi, după două luni, a ajuns să-şi dea seama că tânăra remarcabilă, care-i era soţie numai în baza unei semnături pe un certificat de căsătorie, nu voia să aibă de-a face cu el. Treptat, şi-a făcut planul să-i plătească în întregime datoria lui Carson Wyndham şi să o elibereze. Semnase un contract cu omul şi avea să-l onoreze, dar nu şi termenii acestuia. Dacă îi returna lui Carson tot ce îi datora, Jessica nu mai era silită să rămână măritată cu el. Avea să fie liberă să-şi vadă

de viață, să trăiască după placul inimii, departe de autoritatea tatălui ei.

Dorea să fumeze înainte de a retrage la culcare. Acum, aflați pe teritoriu ostil, dormea în căruță cu Joshua lângă el. Atent să nu-l deranjeze pe băiețelul adormit, s-a lăsat ușor la pământ să-și aprindă o țigară de foi de la focul de tabără, când a văzut cu coada ochiului o siluetă fantomatică plutind în direcția pârâului. Era o femeie îmbrăcată într-o rochie fluturândă, purtând ceva alb aruncat peste umeri, iar Silas a recunoscut cascada de păr roșcat căzându-i pe spate. *Jessica!* Pentru numele lui Dumnezeu, doar i se spusese să rămână în perimetrul luminat de foc al taberei pe timpul nopții! Fir-ar să fie de neastâmpărată mică și căpoasă! Nu știa că sunt animale de pradă în jur, șerpi, iederă otrăvitoare? Erau oameni de strajă poziționați în jurul taberei, dar Silas și-a băgat țigara în buzunar, și-a scos repede pistolul și a plecat după ea.

Avea un avans bunicel, dar mergea cu băgare de seamă, flacăra lumânării luminându-i drumul, deși nu era chiar necesară datorită razelor lunii. Încotro se ducea oare și de ce? Se îndrepta spre pârâu și părea să știe drumul. Silas o văzuse studiind zona când convoiul se oprise, în după-amiaza aceea. A văzut silueta dispărând într-un tufăriș și a grăbit pasul; nu voia să o strige de teamă să nu atragă atenția vreunei santinele care ar putea să tragă mai întâi și apoi să investigheze. A ajuns-o la malul pârâului și s-a oprit când și-a dat seama de intențiile ei. Era cu spatele la el și, înainte de a-și putea semnala prezența, veșmântul – un halat – i-a alunecat de pe umeri, căzându-i la picioare. Goală, l-a luat și l-a așezat pe o piatră, alături de prosopul pe care-l adusese cu ea, apoi a suflat în lumânare. Apoi, fără a atrage în vreun fel atenția asupra ei, a intrat în apă.

Silas, încremenit de frumusețea trupului ei în lumina argintie a lunii și îngrozit de pericolele care pândeau în pârâu, s-a răsucit, auzind un sunet în spatele lui. Unul dintre oamenii de pază venise să facă investigații.

– A, dumneavoastră erați, domnule Toliver. S-a întâmplat ceva? Mi s-a părut că aud zgomote.

– Eu eram, Johnson. Nu puteam să dorm. M-am gândit să mai scap de cârceii de la statul în șa. Poți să te întorci la postul tău.

– Frumoasă noapte.

– Da, așa e.

– Ei, plimbare plăcută!

– Noapte bună, Johnson!

Discuția lor a ajuns cu siguranță până la urechile Jessicăi. Când a ajuns lângă mal, Silas a găsit la suprafața apei doar părul ei roșu întins în evantai.

– *Jessica*, a șuierat el. Nu îndrăznea să ridice vocea, de teamă să nu atragă din nou atenția santinelei. *Ieși de-acolo până nu te mușcă vreun șarpe.*

Capul ud al Jessicăi a ieșit la suprafață.

– Pleacă de-aici, a spus ea, scuipând apă și făcând eforturi cu brațele-i argintii să se mențină la suprafață. Sunt... sunt dezbrăcată.

– Nu-mi pasă dacă ești dezbrăcată sau nu, a șoptit el cu voce aspră. *Ieși de-acolo!* Înfuriat de neghiobia fetei, a luat halatul și prosopul și le-a ținut la spate. Mă întorc și îți dau cinci secunde să ieși de-acolo înainte să intru eu ca să te scot. Ne-am înțeles?

Ea nu i-a răspuns, dar imediat s-a auzit un lipăit în apă și, după câteva secunde, lucrurile i-au fost smulse din mână. Îi putea auzi răsuflarea întretăiată și revoltată în timp ce se înfășura în grabă în halat.

– Am vrut doar să fac o baie, pentru numele lui Dumnezeu! a spus Jessica. A trecut atât timp de când n-am mai făcut una așa cum trebuie, iar azi a fost atât de cald și umed. E normal să fie atât de cald în mai în Louisiana?

Silas s-a întors spre ea. Din părul ei lung șiroia apa, și halatul i se lipise de trupul ud, scoțându-i în evidență sânii plini și talia subțire. A simțit un fior involuntar de dorință.

– Ai idee câte creaturi otrăvitoare sunt în apa aia – pe mal, în pădure? Niciodată, dar *niciodată* să nu-mi mai încalci ordinele privind siguranța ta, mă auzi?

Jessica și-a înfășurat părul în prosop.

– Iertare că nu m-am gândit la investiția dumitale, domnule Toliver, dar, pentru binele meu, îmi dau seama că a fost o prostie să-mi asum asemenea riscuri pentru o baie. Pârâul părea calm și cristalin în după-amiaza asta, prea îmbietor ca să-i rezist, dar aveți cuvântul meu că nu voi mai face asemenea acte necugetate.

– Asta crezi tu – că mă gândesc la *investiția* mea?

A făcut un pas către ea. Ochii fetei s-au mărit, și gura i s-a întredeschis în semn de uluire. Părea o nimfă a apelor nubilă smulsă din habitatul ei de un monstru feroce al pământului. S-a tras înapoi.

– Păi și ce, nu vă gândiți, domnule Toliver?

Voia să o zgâlțâie, să o sărute. A dat să-i explice, apoi a renunțat numaidecât.

– Credeți orice vă face plăcere, domnișoară Wyndham, a spus el. Acum, haideți înapoi în tabără până nu ne împușcă pe amândoi careva.

Capitolul 30

10 mai 1836

Nu-mi pasă. Aceasta a fost reacția lui în fața goliciunii mele. Oare eram deja în apă când a apărut? Nici nu pot exprima în cuvinte ce am simțit când am ridicat privirea și l-am văzut pe Silas stând pe malul pârâului, atât de frumos în lumina lunii, cu fața împietrită de furie. Am simțit din nou... în felul acela stupid și, preț de o secundă, am sperat că avea să intre în apă după mine. Cum pot fi blestemată cu asemenea dorințe carnale pentru un bărbat care nu le-ar simți niciodată pentru mine? Nu doar că nici nu mă compar cu femeia superbă de care e încă îndrăgostit, dar nici nu l-aș putea atrage în vreun fel prin atitudinea mea distantă și ostilă.

Cum ar putea oare un bărbat să simtă chiar și cea mai mică dorință pentru o femeie care i-a declarat că mai degrabă s-ar culca cu un măgar decât cu el?

Proprietarii de sclavi încă îmi repugnă, dar nici Silas, nici Jeremy nu sunt exponenți reprezentativi ai acestui soi de indivizi. Dacă omul alb trebuie neapărat să-l țină în sclavie pe cel negru, atunci mă rog la Dumnezeu să nu existe decât oameni albi miloși ca ei. Sunt atenți la nevoile sclavilor pe care îi dețin și la confortul acestora și sunt singurii stăpâni din convoi care oferă corturi pe timpul nopții pentru proprietățile lor. Am recunoscut câteva familii de negri

din şeptelul tatălui meu, pe care i-a trimis cu noi ca parte a înţelegerii lui cu Silas. Pe aceştia, pentru că nu-i cunoaşte, îi pune în lanţuri noaptea, dar pe sclavii de la Queenscrown, nu, şi le permite copiilor negri cu băşici la picioare să călătorească în căruţa lui în timpul zilei. Asta spune multe despre bărbatul cu care m-am căsătorit, un oarecare pretext pentru a-mi schimba sentimentele faţă de el.

Ne-am întors în tabără în tăcere. El a mers în urma mea, ca şi cum era hotărât să aibă grijă să nu mă abat de la cărare nici cât să arunc o privire. M-a condus până la căruţa mea, unde mi-a spus înţepat:

– Noapte bună, domnişoară Wyndham! Încercaţi să vă feriţi de necazuri până dimineaţă, dacă se poate.

– Cu siguranţă se poate, domnule Toliver, vă asigur, a venit replica mea.

Cu un oftat ce sugera ceva de genul „ţi-am spus eu", din pricina purtării mele (încercase să mă convingă să renunţ la planul meu de a mă scălda în pârâu), Tippy s-a culcat la loc, dar eu am rămas trează, urmărindu-l pe Silas printr-o mică deschizătură în spatele coviltirului, aranjând plasa de ţânţari a lui Joshua, apoi coborând din căruţă să fumeze o ţigară de foi lângă foc şi să bea un pahar de coniac. Îmi doream să mă duc la el, să-l întreb ce a vrut să spună cu acel răspuns, atât de plin de neîncredere, la rugămintea mea sarcastică de a mă ierta că nu i-am luat în considerare investiţia.

„Asta crezi tu – că mă gândesc la *investiţia* mea?" aproape că a ţipat la mine. A făcut în aşa fel încât să mi se pară absurd să cred că se gândea la „investiţia lui" când a venit după mine, dar ce alt motiv ar avea să-l preocupe binele meu? Încă mai simt căldura flăcăruii care-mi pâlpâie în inimă, dar, normal, replica mea arogantă, „păi şi ce, nu vă gândiţi?", i-a spulberat dorinţa de a-mi da explicaţii. „Credeţi orice vă face plăcere, domnişoară Wyndham", acesta a fost răspunsul lui.

Ei bine, domnule Toliver, am un răspuns la asta. Îmi face plăcere să cred că nu mă consideri atât de urâtă încât să nu râvnești deloc la mine. Îmi face plăcere să cred că poți să vezi dincolo de atitudinea mea respingătoare, un simplu scut în spatele căruia să-mi ascund sentimentele reale pentru tine, care devin din ce în ce mai puternice. Sunt destul de sigură că m-ai respinge cu amabilitate dacă ai descoperi adevărul, dar, ca să-mi salvez demnitatea, nu am de gând să-ți ofer această șansă. Măcar de-ai fi avut ceva din abilitățile lui Jeremy de a deslușI adevăratele motive și sentimente ale oamenilor, dar e evident că ești opac ca o buturugă.

Iată! Cred că am exprimat destul de clar ceea ce îmi face plăcere să cred, domnule Toliver. Într-o săptămână, când mă vei instala în New Orleans, fără îndoială că îți va face plăcere să crezi că nu va trebui să te gândești la mine pentru multă vreme.

Capitolul 31

Convoiul se afla la mai puțin de zece kilometri de New Orleans când un șoim șuierător, apărut de nicăieri, s-a îndreptat în picaj spre capul primului cal din atelajul Jessicăi. Căruța s-a înclinat și a ieșit din rând, Jasper nefiind capabil să struneasca cele patru animale. Jessica a fost azvârlită de pe banchetă. Tocmai din capul convoiului, Silas a auzit țipătul ascuțit al lui Joshua: *Jessica!* Întorcându-și calul, Silas a galopat până la căruța ei, în care se afla și Joshua, și a văzut-o pe Jessica zăcând nemișcată la pământ. A prins hățurile primului cal și a stăpânit atelajul, apoi a sărit de pe calul lui și a alergat spre Jessica. Tippy a scos capul din spatele căruței, iar Jasper și Joshua au sărit de pe banchetă, punându-se amândoi pe plâns.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, domnu' Silas, îngăima Jasper.

– Stai lângă cai, i-a ordonat Silas, și ține-l și pe Joshua cu tine.

– Tati, tati, fă-o bine pe Jessica, suspina Joshua.

– O voi face, fiule, i-a răspuns Silas. Du-te cu Jasper acum.

Jessica zăcea fără suflare pe o parte, cu ochii închiși, boneta strâmbă și rochia din stambă adunată deasupra genunchilor. Silas a întors-o pe spate și a zărit sânge curgându-i dintr-o rană adâncă de pe frunte, cauzată de impactul cu un pietroi mare și ascuțit. L-au trecut fiori reci pe șira spinării. Respira, dar rana necesita sutură sau cauterizare pentru prevenirea infecției, ba chiar a unei posibile cangrene. Tippy a alergat lângă el.

– Avem nevoie de prosoape, Tippy.

– Imediat, domnu' Silas.

Simțind că-i cedează inima, Silas a scos boneta Jessicăi ca să o apese pe rană și i-a tras poalele rochiei în jos. Doamne, Dumnezeule! Ce caută fata asta aici, într-un convoi, îmbrăcată în stambă decolorată și cu cizme pline de noroi? Ce-a fost în mintea tatălui ei să o supună la așa ceva? Cum de i-a trecut prin cap *lui* să accepte? Jessica a deschis ochii.

– Nu te mișca, i-a spus el încet.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai fost aruncată de pe banchetă.

Tippy s-a lăsat în jos lângă el cu un braț de prosoape, iar în ochii ei imenși se citea disperarea.

– Vai, Jessica! a suspinat ea.

– Sunt bine, Tippy.

– Hai să ne asigurăm de asta, a spus Silas. Îl auzea pe Joshua plângând în spatele căruței. Tippy, am eu grijă de domnișoara Jessica. Du-te și stai cu fiul meu.

– O, vă rog, lăsați-mă să stau cu ea, domnu' Silas!

Jessica a luat-o de mână și i-a strâns-o ușor.

– Fă cum îți spune dumnealui, Tippy. Joshua are nevoie de tine.

Silas a aplicat presiune cu un prosop ca să oprească sângerarea, în timp ce-i examina umerii și brațele în căutarea vreunor fracturi. A apăsat-o pe genunchi și pe glezne.

– Simți că ți-ai rupt ceva?

– Nu. Doar mi-e greață și mă doare capul.

– Ai rămas fără suflare și ai o tăietură adâncă pe frunte. Încearcă să-ți miști brațele și picioarele.

Ascultătoare, Jessica a întins mai întâi un picior, apoi pe celălalt. Și-a legănat brațele.

– Vezi? Sunt bine, a spus ea fără vlagă.

Dar Silas se îndoia de asta.

Jeremy apăruse cu bandaje și alifii, iar căruțașul atelajului din spatele Jessicăi adusese o găleată cu apă din butoiul în care se colecta apa de ploaie, agățat în spate.

Silas a auzit-o pe Tippy alinându-l pe Joshua în timp ce el și Jeremy îngrijeau rana Jessicăi. Ea zăcea palidă și apatică

în timp ce ei discutau ce să facă. După ce au curățat sângele, tăietura nu mai părea atât de gravă pe cât se temuseră. Nu îi ieșise nici un os, dar trebuiau să se ocupe imediat de rană ca să prevină infecția. Să o ducă pe Jessica cu căruța la un doctor din New Orleans sau să aducă doctorul acolo? Au convenit că o călătorie hurducăită cu căruța nu avea să-i facă bine și că ar pierde mult timp încercând să găsească un doctor în orașul necunoscut.

– Eu zic să-l lăsăm pe Tomahawk să o vadă, a spus Jeremy. Oamenii lui tratează asemenea răni de sute de ani.

Indianul Creek era deja în apropiere, cu figura lui, de obicei impasibilă, plină de îngrijorare. Atenția și amabilitatea Jessicăi îi câștigaseră devotamentul.

– Frunze de aloe, a strigat el. Crește pe-aici.

– Vezi ce poți să faci, a strigat Jeremy la el, dar cercetașul dispăruse deja în pădure.

Convoiul se oprise, și vestea accidentului Jessicăi ajunsese la urechile tuturor. Generozitatea și felul ei de a se purta cu copiii mai încălziseră câteva inimi înghețate, iar oamenii au coborât din căruțe ca să privească îngrijorați în direcția accidentului, dar știau deja, din numeroasele probleme de acest fel, întâmpinate în timpul călătoriei, că era mai bine să nu stea în cale și să rămână lângă familiile și animalele lor.

Tomahawk Lacy a apărut cu o plantă țepoasă, cu frunze de un verde-închis. Silas și Jeremy s-au dat la o parte să-l lase să îngenuncheze lângă Jessica. Ea fusese când conștientă, când inconștientă, dar s-a trezit când indianul i-a desprins bandajul.

– Vă ajut eu, domnișoară Jessica.

– Mulțumesc, domnule Lacy.

Cercetașul a tăiat câteva frunze cu aspect de cactus, din care s-a scurs o sevă subțire, limpede și pe care a aplicat-o pe rană.

– Tăietură de sus în jos, a spus Tomahawk, mișcându-și mâna vertical spre Silas și Jeremy. Nu pieziș. A tăiat aerul orizontal. Asta bun. Pielea se trage și crește la loc.

Jeremy a început de îndată să sfâșie prosopul. Tomahawk i-a spus:

– Rana trebuie mai întâi curățată cu apă tulburată de foc.

– Fiartă? a întrebat Silas.

Tomahawk a încuviințat din cap.

– Dacă nu... dacă nu...

Căuta cuvântul în engleză.

– Puroi, infecție, a tradus Jeremy.

Cercetașul a încuviințat din nou din cap.

– Dacă nu infecție, se face bine, a spus el. Și-a trecut un deget peste tâmplă. Cicatrice, poate.

– Îți sunt nespus de recunoscător, i-a spus Silas, sperând că pronosticul lui Tomahawk era corect și că nu era nevoie de tratamentul uzual împotriva infecțiilor.

Numai imaginea unui fier înroșit în foc, apăsat pe rana Jessicăi, sau a unui ac cu catgut străpungându-i pielea delicată i-a provocat greață. A fost adusă apă fiartă, și Tomahawk a curățat rana, a aplicat din nou aloe proaspătă și a legat strâns capul Jessicăi cu o fâșie de prosop ca să strângă pielea. Silas și Jeremy discutau despre ceea ce aveau de făcut în continuare. S-a luat hotărârea ca Silas să țină cu grijă capul Jessicăi pe umărul lui și să o ridice spre Jeremy, urcat în căruța Conestoga. După ce au făcut asta, Silas s-a urcat numaidecât după prietenul lui, și împreună au așezat-o confortabil pe Jessica pe un așternut din paie.

– Am să stau eu cu ea, a spus Silas. Dacă face febră, cineva trebuie să plece călare după un doctor. Spune-i lui Tippy să rămână cu Joshua în căruța mea.

– S-ar putea să te certi cu Tippy pe tema asta. O să vrea să stea cu stăpâna ei.

– Iar *eu* vreau să stau cu soția mea, a răspuns Silas pe un ton care a lămurit chestiunea.

– O să am grijă de amândoi și o să dau ordin să instalăm tabăra aici în noaptea asta, a spus Jeremy. Și o să aduc și niște laudanum. Soția ta o să aibă o durere de cap îngrozitoare.

Jessica a deschis ochii tocmai când Silas îi aranja plasa de țânțari.

– O să trăiesc? a întrebat ea.

Lui Silas i s-a părut că întrebarea îi fusese adresată pe un ton glumeț. S-a ghemuit și i-a mângâiat părul pe după bandaj.

– Da, i-a spus. Capul ăla al tău e prea tare să-l răpună un pietroi.

Fetei i-a trecut un surâs peste buze.

– Din păcate pentru tine, a spus ea.

Silas a oftat, prefăcut.

– Păcat pentru pietroi.

Jeremy s-a întors cu laudanumul și cu un fermier local, care ieșise în întâmpinarea convoiului pentru a le vinde oamenilor legume proaspete. Silas ar trebui să audă veștile, i-a spus Jeremy. Silas a spus că pot aștepta până când o determina pe Jessica să înghită o lingură din lichidul maroniu-roșiatic, incredibil de amar, folosit pentru calmarea durerilor.

Ea a gemut când el i-a ridicat capul, cu lingura poziționată în fața gurii ei.

– Ce-i asta?

– Ceva care o să te facă să te simți mai bine. Gura mare!

Ea s-a strâmbat când a înghițit, și Silas i-a dat repede o cană cu apă ca să înlăture gustul.

– Unde-i Tippy? l-a întrebat ea.

– Cu fiul meu.

– De ce nu ești tu cu el?

– Pentru că sunt aici cu tine.

Pleoapele i s-au lăsat somnoroase în jos.

– Bine, a spus ea.

Fermierul le-a adus vești care aveau să-i facă pe detractorii lui Tomahawk Lacy să roșească de rușine începând din ziua aceea ori de câte ori se gândeau la el. Când emigranții traversaseră Georgia și Alabama, spre nemulțumirea multora, cercetașul îndepărtase convoiul de cele câteva orașe și așezări din Nord și îl ghidase prin păduri dese și mlaștini, pe rute extrem de anevoioase, dar mai sigure, aproape de granița de sud a statelor. Unii nu au pierdut nici o ocazie să critice alegerile cercetașului privind itinerariul. La un moment dat, un colonist a rămas fără căruță pe o pantă abruptă și a dat vina pe Tomahawk.

Bărbatul ar fi îndreptat o furcă din oțel spre cercetaș, dar a intervenit Jeremy, i-a smuls arma din mână și i-a amintit scandalagiului că pierderea lui se datora doar propriei trândăvii. Ar fi trebuit să blocheze o roată ca să acționeze drept frână, sau cel puțin să agațe un buștean de spatele căruței ca să o echilibreze.

La toate acestea se mai adăuga o nemulțumire. Coloniștii aflaseră, înainte de a ieși din Carolina de Sud, că Santa Anna nu mai reprezenta o amenințare. Fusese capturat când armata lui Sam Houston îi învinsese pe mexicani într-un loc numit San Jacinto. Așadar, mulți pretindeau să afle din ce motiv erau nevoiți să ocolească prin New Orleans și să traverseze râul Sabine ca să ajungă în Texas.

Jeremy a reiterat ideea că oricine dorea să părăsească convoiul pentru a călători pe traseul inițial era liber s-o facă. Câteva familii au făcut așa. Indienii Creek nu aveau să îndrăznească să atace, au declarat ei, plus că aveau rude la Roanoke în Georgia pe care promiseseră să le viziteze în drumul lor. Silas a aflat de la fermier că, spre sfârșitul primăverii, așezarea de la Roanoke fusese atacată și arsă din temelii și că majoritatea familiilor de albi fuseseră masacrate. Mai avusese loc și o revoltă în ținutul Chambers din Alabama, de unde mulți din caravană speraseră să-și refacă proviziile și să trimită scrisori. Fără ghidarea înțeleaptă a lui Tomahawk, convoiul de la Willow Grove ar fi căzut cu siguranță victimă revoltei indienilor Creek.

Cealaltă veste adusă de fermier era chiar mai uluitoare și mai neliniștitoare. La începutul acelei luni, o ceată de indieni comanși atacaseră o comunitate din estul Texasului. Arseseră de vii familii întregi în casele lor, violaseră femei, îl torturaseră și îl uciseseră cu brutalitate pe patriarhul clanului, John Parker, și îi răpiseră nepoata de nouă ani, Cynthia Ann.

– Doamne sfinte! a spus Silas, imaginându-și-l pe Joshua zbierând, cărat pe spinarea unui cal iute al unui comanș, în timp ce scalpul roșcat al Jessicăi flutura în lancea lui. Și zona e exact cea către care ne îndreptăm noi.

– Un motiv în plus să-i lași pe Jess și pe Joshua la New Orleans, a spus Jeremy.

Jessica dormea când Silas s-a întors la căruță. S-a așezat lângă ea și i-a verificat pulsul din când în când, i-a pus mâna pe frunte să vadă dacă are febră și i-a urmărit tot timpul respirația. După o oră de concentrare intensă într-o poziție incomodă, și-a întins picioarele și s-a relaxat în laterala căruței. A auzit convoiul pregătindu-se pentru înnoptat, iar Maddie i-a adus cina. Tippy l-a adus pe Joshua, și Silas i-a lăsat să se uite puțin la Jessica înainte de a-i trimite la culcare. S-a lăsat întunericul, și Silas a aprins o lampă, hotărând să folosească o pernuță cu franjuri pentru a-și sprijini spatele. Era dintr-un set din catifea ce stătea amintire pentru luxul lăsat în urmă. A așezat-o sub el și a simțit ceva tare. A tras pernuța de sub el și a descoperit că obiectul ce-l incomoda era o carte băgată într-un capăt descusut, formând un buzunăraș. Curios, Silas a scos-o de acolo. Era volumul legat în piele roșie, în care o tot văzuse pe Jessica scriind în lungile și plicticoasele zile ale călătoriei. L-a ținut în mână de parcă descoperise Sfântul Graal, amintindu-și spusele lui Jeremy: *Ține un jurnal, să știi. Femeile mărturisesc totul jurnalelor lor. De ce nu arunci o privire ca să te luminezi?*

Silas s-a uitat la Jessica, iar ea dormea dusă. Avea respirația regulată. Pielea de deasupra bandajului era rece la atingere. A rearanjat plasa de țânțari, s-a sprijinit de pernă și și-a încrucișat brațele, cartea cea roșie strălucind ca un rubin în ochii lui. Din când în când mai alunga câte un țânțar, își făcea vânt și asculta sunetele nocturne care umpleau tăcerea nopții. Într-un târziu, nereușind să-și mai țină în frâu curiozitate, aruncând încă o privire spre pleoapele închise ale soției sale, a întins mâna și a luat cartea.

Capitolul 32

Silas a rămas cu gura căscată. Era într-adevăr opac ca un buștean nevăzând ceea ce Jeremy pricepuse de la bun început. Ca de obicei, atotștiutorul lui prieten avusese o intuiție corectă în privința Jessicăi, dar, sinceri să fim, cum putuse el să-i ghicească el sentimentele dincolo de aparenta indiferență de neclintit? Silas s-a uitat la silueta adormită de sub plasa de țânțari. Doamne sfinte, fata era îndrăgostită de el – sau credea că este! Cum dracu' se întâmplase una ca asta? Și el ce sentimente avea față de ea? Nu putea nega că ține la ea – că o dorește, în ultimul timp –, dar să o iubească? Încă o iubea pe Lettie și, ciudat lucru, dorința lui pentru Jessica îl făcea să simtă și mai acut pierderea fostei lui logodnice.

Bănuia că Jessica nu simte iubire pentru el, ci doar atracție fizică. Era prea tânără și neexperimentată în privința bărbaților, ca să-și dea seama de diferență. Silas era conștient că aspectul lui atrăgea femeile, o moștenire de familie pe care în anii tinereții nu-l deranja să o folosească, nepăsător, în avantajul lui când curta o femeie care-i atrăgea atenția. Era adesea dezamăgit. Femeile trebuiau să fie interesante ca să devină și el interesat, și găsise puține, dacă găsise vreuna, de genul acesta înainte de a o întâlni pe Lettie și – trebuia să recunoască – pe Jessica Wyndham.

Silas a studiat-o cu luare aminte. Cum ar putea Jessica să creadă, chiar și pentru o clipă, că e atât de urâtă încât să nu

fie dorită? Trebuie să o scape cumva de această iluzie. Trupul ei era fermecător. Zile întregi, după episodul de la pârâu, nu fusese în stare să-şi ia mintea de la perfecţiunea lui, iar când faţa ei radia de bucurie sau de plăcere, ori când ochii ei negri se măreau de mirare sau de uimire, emana un farmec mai atrăgător decât idealul convenţional de frumuseţe. Se întreba cum de putea aprecia această distincţie la Jessica, când fusese logodit cu o femeie care era prototipul prin excelenţă al farmecului feminin.

Trebuia, de asemenea, să-i schimbe percepţia Jessicăi cu privire la faptul că el îi purta de grijă doar ca o consecinţă rezultată din condiţia stipulată în contract, aceea că decesul ei ar anula înţelegerea încheiată cu tatăl ei. Trebuia să o convingă că, graţie datoriei lui de *soţ* şi pentru că ţinea la ea, îşi dorea sincer, din toată inima, să o ferească de accidente.

Slavă Domnului că accidentul avusese loc atât de aproape de New Orleans. Până a doua zi, dacă Jessica se simţea suficient de întremată să călătorească, avea să fie în siguranţă la hotelul Winthrop, unde putea primi îngrijirile cuvenite. Acolo ar putea să-şi facă baia zilnică. Conform programului, aveau să îşi instaleze tabăra în afara oraşului vreme de o săptămână, ca să repare echipamentele, să facă aranjamentele în privinţa transportului pe apă şi să refacă proviziile înainte de a porni spre Sabine. Silas avea la dispoziţie şapte zile în care să o vadă pe Jessica repusă pe picioare şi cazată la hotel, înainte de a o părăsi. Până când se întorcea după ea, foarte probabil pasiunea ei nebună pentru el se va fi stins.

A băgat cartea la loc în buzunarul ascuns, a pus perna de unde o luase şi a aşezat-o pe alta la fel drept reazem.

Parcă de-abia aţipise când a fost trezit de Jessie la prima rază de soare ce a pătruns printr-o fantă a coviltirului. Fata se juca cu vârful cizmei lui şi îi zâmbea din culcuşul ei.

– Bună dimineaţa! l-a salutat ea.

Silas a clipit ca să-şi alunge somnul de pe pleoape, dar a surprins privirea speriată a Jessicăi când s-a ridicat şi şi-a scos

perna de la spate. Privirea ei s-a îndreptat iute spre cealaltă, care era așezată într-un colț.

– Bună dimineața! i-a răspuns el. A lăsat nepăsător perna cu franjuri lângă ea. Cum te simți?

– Ca și cum aș avea nevoie să beau apă și să stau într-o casă.

El a ajutat-o să se ridice în capul oaselor, iar ea a luat pernuța și și-a lipit-o de abdomen ca și cum ar fi avut nevoie de căldura ei.

– Mă refeream la capul tău. Cum mai e?

Cu o urmă de ușurare pe chip, vădit mulțumită de senzația dată de pernă, Jessica a dat-o deoparte și și-a pipăit bandajul.

– Ca și cum s-ar fi izbit de un pietroi, și capul meu a câștigat bătălia.

Silas a zâmbit și i-a întins o cană cu apă. Deci, își amintea că făcuseră haz de necaz.

– Ai stat aici toată noaptea? l-a întrebat ea.

– Da, toată noaptea.

În lumina care creștea, el a observat o dungă vineție ce-i apăruse sub bandaj, de-a lungul osului frontal.

Ea s-a holbat la el pe deasupra marginii cănii.

– Ți-era teamă să nu mor?

– Nu. Mi-era teamă că o să trăiești și o să fii pentru totdeauna un spin în coasta mea. Totuși – i-a luat cana și i-a umplut-o din nou –, nu mă deranjează spinii. Ce-ar fi trandafirii fără ei?

Privirea ei pe deasupra cănii, în timp ce bea, a lucit cu o surprindere amuzată.

– O observație care te pune pe gânduri, a murmurat ea, întinzându-i cana. Îți mulțumesc pentru... pentru vigilență, Silas.

– Cu plăcere, Jessica. Dintr-un impuls, neputând să reziste vulnerabilității de copil din ochii ei mari și căprui, a apucat-o de bărbie. Am s-o trimit pe Tippy să te ajute, apoi trebuie să-ți schimbăm bandajul.

Jeremy, Tippy și Joshua așteptau deja nerăbdători lângă căruță când Silas a sărit jos.

– Ce face pacienta? a întrebat Jeremy.

– Pare să fie mai bine, a răspuns Silas. Are nevoie de tine, Tippy. După ce te îngrijești de ea, să fierbi niște apă. Joshua, fugi și adu-l pe Tomahawk. Vreau să-i cureţe rana.

Jeremy se uita insistent la ceva peste umărul lui Silas. Un călăreț care galopa dinspre New Orleans îi distrăsese atenția.

– Avem companie, a spus el.

Silas i-a urmărit privirea curioasă și, preț de o clipă, i s-a părut că vedea o stafie. O siluetă subțire, în costum negru, cu o pălărie cu pene, călare pe o mânză înaltă și neagră ca abanosul venea spre tabăra lor. Călărețul stătea cu spatele drept, dar lejer, în șa, ținuta lui dând impresia că tot ceea ce cuprindea cu privirea era domeniul lui.

– Francez, pun pariu, a spus Silas. Mă întreb ce-o fi vrând. Te duci tu să-i ieși în întâmpinare, Jeremy? Eu trebuie să mă relaxez puțin și să beau o cafea.

Când Silas s-a întors, bărbatul s-a prezentat cu o plecăciune adâncă și o fluturare dramatică a pălăriei sale ca de muschetar. Îl chema Henri DuMont. Un filfizon, se gândea Silas, dar strângerea mâinii bărbatului era fermă și căutătura lui, directă. Venise să întrebe dacă s-ar putea alătura convoiului. Își dorea să ajungă în Texas – „oameni de nădejde, texanii ăștia, și simt că aș trăi bine printre ei", a spus el.

– Mă scuzați, s-a amestecat Jeremy, cercetarea ținutei elegante a francezului punând în mod evident la îndoială posibilitatea ca omul să are pământul, dar ce să faceți acolo?

Bărbatul a fluturat o mână cu manșete din dantelă și un inel cu sigiliu pe degetul mic.

– Să deschid un magazin universal la fel de mare ca al tatălui meu de aici, din New Orleans, pe care sper că-l veți vizita cât stați aici, a spus el pe un ton care sugera că nu se îndoia câtuși de puțin cu privire la reușita îndeplinirii ambițiilor sale. Domnilor, cât timp aveți de gând să faceți tabără aici înainte de a porni mai departe?

– O săptămână, i-a răspuns Jeremy. A schimbat o privire cu Silas, care a dat aprobator din cap. Veți avea răgazul necesar să vă pregătiți echipamentul?

– E mai mult decât suficient, domnii mei, a răspuns Henri, evident încântat, și s-a înclinat din nou, fluturându-și pălăria. *Merci*. Aveți toată recunoștința mea. Pot să vă ajut cu ceva cât stați aici? Pot să vă recomand cele mai bune locuri pentru necesitățile dumneavoastră.

– În momentul ăsta ne-ar trebui un doctor, a spus Silas. Soția mea s-a rănit la cap.

– Doctorul Fonteneau, a sugerat imediat Henri. E cel mai bun din New Orleans. Să-l aduc acum?

– V-aș fi cât se poate de recunoscător, i-a răspuns Silas. Inelul cu sigiliu era gravat cu un blazon regal, a remarcat el. Așadar, un aristocrat francez. Am aranjat să-i instalez astăzi pe soția și pe fiul meu la hotelul Winthrop, în Garden District, și să rămână acolo până când mă întorc din Texas după ei, a explicat el, dar m-aș simți mai bine dacă ar examina-o un medic înainte de a risca să sufere alte complicații din pricina rănii în timpul transportului hurducăit cu o căruță.

– Se face, a spus Henri. Mă întorc cu doctorul Fonteneau până la ora prânzului, și poate că dumneavoastră, domnilor, mă veți putea sfătui în privința pregătirilor pe care să le fac pentru călătoria în Texas.

Bărbatul s-a ținut de cuvânt, dar până când au ajuns Henri și doctorul, Tomahawk curățase rana și aplicase un strat proaspăt de ulei de aloe, declarând că tăietura începea să se vindece. Nu se vedea nici urmă de infecție, și doar o ușoară pulsație îi amintea de încercarea grea prin care trecuse, a spus Jessica.

După serviciile prestate de Tomahawk, Silas a ajutat-o să coboare din căruță ca să vadă dacă era capabilă să se țină pe picioare fără să amețească. În umbra căruței, gata s-o ajute dacă s-ar fi clătinat, i-a spus:

– Dacă doctorul e de acord, se pare că ești suficient de bine să călătorim astăzi spre New Orleans.

S-a uitat la fața ei, căutând un semn care să-i arate cum primește vestea că încercările călătoriei sale aproape că se sfârșiseră. N-a fost surprins să constate că a strâmbat ușor din buze înainte de a-și curăța de pe fustă noroiul întărit, cu

o atenție exagerată. Încă mai purta rochia din stambă din ziua precedentă.

– Nu mă îndoiesc că siguranța lui Joshua este principala ta grijă în acest moment, ca și a mea, desigur, dar fiului tău îi va fi dor de tatăl lui, a spus Jessica pe un ton înțepat. Și-a exprimat dorința de a continua drumul spre Texas alături de tine. Trebuie să fii pregătit pentru plânsetele lui.

– Și pentru ale tale? nu s-a putut abține Silas.

Jessica l-a privit, aparent surprinsă că îi putea pune o asemenea întrebare.

– Eu nu plâng din pricina unor decizii în privința cărora nu am nici un cuvânt de spus, domnule Toliver.

– Deci, să înțeleg că decizia mea de a vă lăsa la New Orleans te dezamăgește și pe tine?

Ceva în mintea lui l-a avertizat să nu mai continue discuția înainte de a deschide o ușă pe care era prea târziu să o mai închidă, dar ceva dincolo de curiozitate nu a permis momentului și ocaziei să treacă.

Întrebarea lui a tulburat-o, se vedea limpede, și pentru o fată cu o limbă atât de ascuțită, părea absolut incapabilă să-i dea un răspuns. Într-un târziu, a ridicat ușor bărbia și i-a întors privirea.

– M-am... obișnuit cu rigorile călătoriei, domnule Toliver, și mă tem că o întrerupere lungă, petrecută într-un hotel din New Orleans, va anula progresele făcute în adaptarea mea la viața fără baie.

– Și ăsta-i singurul motiv pentru care regreți că nu mergi mai departe?

Fața ei care roșise o dădea de gol.

– Nu-mi trece altul prin minte.

– Înțeleg.

Nu avea de gând să-i permită să-i cunoască sentimentele pe care le avea pentru el, a înțeles Silas, simțind o dorință puternică să o ia în brațe pentru a nu mai întâmpina rezistență din partea ei. În schimb, i-a pus o mână pe braț.

– Jessica, te rog să fii convinsă că nu te las în New Orleans ca să scap de tine, ci ca să mă asigur de bunăstarea şi siguranţa ta. Moartea ta ar fi pentru mine o pierdere mult mai mare decât termenii unui contract.

A lăsat-o vizibil şocată şi s-a dus să-i întâmpine pe Henri DuMont şi pe doctorul Fonteneau, care veneau călare pe drum. A zâmbit în sinea lui. S-o las să cugete o vreme la *această* revelaţie, s-a gândit el.

Capitolul 33

Un public îngrijorat s-a adunat să fie aproape când era rostit prognosticul doctorului. Jeremy îi alungase pe Tippy, pe Tomahawk, pe Jasper, pe căruțașul Billy, pe Joshua, pe prietenii lui și pe părinții lor la o distanță semnificativă de găleata întoarsă cu fundul în sus pe care stătea Jessica ca să fie examinată. Doctorul Fonteneau ceruse ca bandajul să fie scos afară din căruța încinsă și înghesuită a Jessicăi pentru a avea mai mult loc la dispoziție și a evita ca temperatura ridicată să provoace o nouă sângerare.

Numai Silas, cu un evantai în mână, ca să o răcorească pe Jessica și să alunge mușteleș și țânțarii, Jeremy și Henri DuMont, care părea deja să fi devenit unul de-al lor, erau martori la examinarea rănii de către doctorul Fonteneau. Doctorul fusese informat despre tratamentul lui Tomahawk și despre convingerea cercetașului că un bandaj de compresie avea să închidă rana fără a mai fi nevoie de măsuri mai drastice.

– Prietenul vostru indian a avut dreptate, a confirmat medicul cu admirație și a declarat-o pe Jessica aptă de drum, sugerând totuși o amânare de două sau mai multe zile pentru a fi absolut siguri. Până atunci, i-a explicat el Jessicăi, pielea se va fi prins bine dacă țineți bandajul strâns legat. Știu că probabil vă simțiți strânsă ca într-o menghină, doamnă Toliver, dar e un disconfort necesar ca să se prindă pielea sfâșiată.

– Nu simt nici pe departe la fel de mult disconfort pe cât simt nevoia să fac o baie și să-mi schimb hainele, i-a răspuns

Jessica, aruncând o privire spre poalele pline de noroi ale rochiei sale din stambă.

Se simțea și mai neîngrijită acum, în prezența lui Henri DuMont, îmbrăcat elegant, fără cusur, dar omul era extrem de manierat, că, pentru nimic în lume, n-ar fi pus-o într-o situație stânjenitoare. Când li s-a făcut cunoștință, el s-a înclinat și i-a sărutat mâna cu toată galanteria unui curtean care a cunoscut o doamnă gătită de la curtea regelui.

Francezul i-a cucerit pe loc inima, exclamând când a cunoscut-o pe Tippy:

– Ce creatură adorabilă ești tu! Ce mai faci, copila mea, și spune-mi, te rog, cine e răspunzător pentru excelenta croială a rochiei tale?

– Eu, domnule, a răspuns Tippy cu o reverență și un zâmbet care i-a cuprins toată fața. E drăguț din partea dumneavoastră că ați remarcat.

– *Drăguț?* Și un *țărănoi* ar observa.

– Tippy e o adevărată magiciană a acului și a ței, ca să nu mai vorbesc de talentul pe care îl are în crearea și croirea hainelor, l-a informat Jessica, impresionată că el a recunoscut, văzând rochia simplă de muselină a lui Tippy, talentul de croitoreasă de lux al fetei.

– *Serios?* s-a arătat Henri bucuros, privind-o pe Tippy cu și mai mare interes.

Adunarea a izbucnit în aplauze când Jeremy le-a împărtășit veștile date de doctor, iar Joshua s-a rupt de grup, urmat de Tippy, și a alergat lângă Jessica. Henri i-a spus lui Silas:

– La timpul potrivit, trebuie să-mi permiteți să vă conduc pe drumul cel mai scurt până la Winthrop, unde madame o va scăpa de cel puțin una dintre sursele disconfortului său. Cunosc bine hotelul. Au cadă în fiecare cameră. Proprietarii sunt clienți vechi ai magazinului tatălui meu și prieteni de familie pe deasupra. Henry și Giselle Morgan. Vor avea grijă ca soția dumneavoastră să se bucure de toată atenția.

Joshua, ținând-o posesiv pe după umeri pe Jessica, a intervenit cu o voce pițigăiată:

– O, dar Jessica nu e soția tatălui meu. E doar prietena noastră, nu-i așa, Jessica?

Tăcerea a căzut grea. Silas a tras zgomotos aer în piept, Jeremy a început să-și studieze picioarele, Tippy a ridicat ochii spre cer, iar Henri și doctorul Fonteneau au schimbat niște priviri cu sprâncenele ridicate a uimire.

Jessica era încă așezată. A destins momentul stânjenitor, luându-l în brațe pe Joshua și trăgându-l mai aproape de ea.

– Cu siguranță că sunt prietena ta, micul meu soldățel, și voi fi toată viața, a spus ea, jucându-se cu nasul lui. Acum, du-te și adună-ți prietenii ca să vă citesc.

Silas era bucuros de cele două zile de amânare înainte de a fi nevoit să-și lase soția și fiul la Winthrop. Avea să se întoarcă în tabără după aceea și să rămână acolo toată săptămâna, făcând vizite periodice la hotel pentru a se asigura că erau bine înainte de a pune din nou în mișcare convoiul, peste șase zile. Sufletul i se întunecase. Simțea o ușurare de nedescris știind că fiul său și Jessica rămâneau la adăpost de ororile care puteau să-i aștepte pe ei. Detaliile torturării diabolice a lui John Parker și răpirea nepoatei sale făceau ca fiecărui cap de familie din convoi să i se răcească sângele în vine. Nici o durere la gândul despărțirii nu avea să-l convingă să-i ia cu el pe fiul lui și pe Jessica, dar cât avea să le ducă dorul! Lăsând la o parte singurătatea lui, era conștient de riscurile pe care și le asuma lăsându-i în urmă. Între el și fiul lui se crease o legătură pe care luni întregi departe unul de altul o puteau slăbi. Joshua creștea repede. Peste trei zile avea să împlinească cinci ani și, la vârsta aceea, un băiat are nevoie de tatăl lui. Era un copil afectuos, foarte sociabil, capabil să lege legături profunde, și suferea teribil când era rupt de ele. Lui Joshua încă îi era dor de Lettie, de bunica și de unchiul lui, și întreba adesea: „Când putem merge să-i vedem din nou, tati?“ Silas nu-i pomenise de planurile lui de a-l lăsa în New Orleans și simțea o strângere de inimă la gândul durerii copilului când avea să-l abandoneze, chiar și în grija Jessicăi, „prietena“ lui.

Jessica. Cum de îi intrase pe sub piele zgâtia aia de fată? Cum – de ce – ajunsese ea, o abolițională, să țină la el, și el la ea, chiar dacă era doar pasiune nebună din partea ei și admirație din partea lui? Era atât de nestatornic încât să uite de suferința lui cauzată de părăsirea lui Lettie pentru suferința părăsirii unei alte femei – o fată pe care abia o cunoștea – timp de luni întregi, poate un an, înainte de a o revedea? Timpul și distanța aveau oare să o vindece pe Jessica de sentimentele ei față de el? Avea ea oare să-și citească jurnalul peste câteva luni și să se întrebe de ce se gândise vreodată că ar fi îndrăgostită de el?

Pentru scurtă vreme, a reflectat în treacăt, fără convingere, la opțiunea de a cumpăra în Louisiana pământ pentru plantația lui, dar achiziția ar fi fost mai costisitoare și cu mai puțini acri, iar el nu se putea debarasa de imaginea imperiului lui din Texas, care îi stăruia în minte. Perspectiva aceea maiestuoasă, vastă constituia impulsul ce-l mâna înainte, și nu trebuia să se gândească la nici un sacrificiu care i-ar fi pus în primejdie realitatea.

Și, totuși, cu toate argumentele lui de ordin practic, tristețea nu i-a dat pace în cele două zile dinainte de a-i însoți pe Jessica și pe Joshua la New Orleans, în căruța lor Conestoga. Își petrecea timpul discutând cu Jeremy, cu Henri și cu capii familiilor despre aranjamente și pregătiri pentru călătorie, mereu cu un ochi la Jessica, care părea să-și revină bine. La sfârșitul celei de-a doua zile, după ce fusese treaz mai tot timpul, Silas s-a rostogolit și l-a sărutat pe creștet pe Joshua. În ultima lor noapte împreună, îi permisese fiului său să doarmă cu el sub cerul liber, lângă foc. Silas i-a vorbit cu tăcerea din inima lui. *Pentru binele tău, tatăl tău trebuie să te lase în urmă, fiul meu, ca și pentru binele prietenei tale. Am să mă întorc după tine și după Jessica să vă duc la noi acasă, la Somerset, dar mai întâi trebuie să mă asigur că îi las prietenei tale o amintire ca să nu mă dea uitării.*

În ziua plecării, Jessica s-a supus încercărilor lui Tippy de a o îmbăia în căruță, abia conștientă de flecăreala cameristei.

Ce păcat că bandajul Jessicăi o împiedica să poarte bonetă, din moment ce nu se putea face mai nimic cu părul ei până când nu era spălat bine! murmura Tippy. Avea să i-l aranjeze într-o plasă pentru păr și să calce cea mai bună rochie de zi a Jessicăi, pe care să o poarte la intrarea în New Orleans. Prima impresie era importantă. De asemenea, avea să facă o bentiță drăguță care să acopere bandajul, o idee ce putea lansa o nouă modă. Să vadă ce avea de spus domnul DuMont – *Monsieur* DuMont – în privința asta. Părea nespus de impresionat de abilitățile ei de croitoreasă – îi arătase haina din piele de căprioară, pe care o făcuse ca surpriză de ziua lui Joshua –, și, având în vedere domeniul de activitate al lui Henri DuMont, nu era de mirare că era genul de bărbat care să-i aprecieze munca.

În cele din urmă, Tippy a oftat, resemnată.

– Nu asculți nimic din ce spun, a zis ea, știind la cine și la ce se gândea stăpâna ei. Haide, Jessie, domnul Silas are dreptate să vă lase pe tine și pe Joshua în New Orleans, așa că ai face mai bine să accepți ideea și să nu mai stai bosumflată din cauza asta.

– Știu, a fost de acord Jessica. E egoist din partea mea să vreau să risc și viața ta, și pe cea a lui Joshua pentru dorințele mele. Doar că mă tem că Silas o să... mă uite cât e plecat. Facem... *progrese* unul cu altul.

Cu o zi în urmă, după ce Silas îi declarase că moartea ei ar fi o pierdere pentru el, Jessica se întrebase dacă auzise bine. Când a lăsat-o singură, s-a uitat în jur, cu răsuflarea tăiată, după Tippy, alergând să-i împărtășească fiecare cuvânt rostit de el, ca să le examineze și să le analizeze tonul, expresia, nuanța, dar conștientizarea posibilității *fericite* ca Silas să fi ajuns să țină la ea i-a dat amețeli.

Stătea încă sprijinită de căruța Conestoga, când Silas l-a adus pe doctorul Fonteneau. Îngrijorat, scosese un mormăit scurt și o apucase de umeri ca să îi examineze fața, întrebând-o, ca orice soț grijuliu, dacă avea vreo problemă.

– Nu... doar că mi s-a tăiat brusc respirația, spusese ea, uitându-se amețită în ochii lui verzi, cuprinși de panică.

Tippy i-a spus:

– Ei bine, știi, desigur, ce trebuie să faci ca să rămâi în gândurile domnului Silas cât e plecat numai Dumnezeu știe cât timp.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Te gândești la ceva anume?

Tippy a sălțat capul și în ochi i s-a aprins o licărire plină de semnificații.

– O, Tippy, n-aș putea, a spus Jessica, roșind. N-aș ști... n-aș ști de unde să încep, ce să fac. Nu am nici un fel de experiență cu asemenea lucruri.

– Amintește-ți cum îl face mama ta pe tatăl tău să fie de acord cu aproape orice, și o să vină de la sine.

– Mă tem că Silas m-ar respinge.

– M-aș teme mai mult că o să profite de ocazie, a spus Tippy. Multe triumfuri se irosesc din pricina lașității.

Faptul că Tippy a pomenit de lașitate, o idee ce venea de la prietena ei de încredere, care știa să pătrundă acolo unde îngerii s-ar fi temut să se avânte, a izbit-o pe Jessica direct în inimă, dar a făcut-o totodată să încremenească. Tippy avea dreptate. Mai bine să cunoască înfrângerea prin curaj decât siguranța prin lașitate.

Dar să-l seducă pe Silas? Nu știa să facă amor, prin urmare, cum ar putea să se descurce? Unde? Când? Și ce avea să spună Joshua aflând că tatăl și „prietena" lui erau cu adevărat soț și soție? *Multe triumfuri se irosesc din pricina lașității.* Un adevăr, cu siguranță, dar nu mai puțin adevărat era și faptul că ea, Jessica Wyndham Toliver, nu era o lașă.

Capitolul 34

După-amiază, au pornit spre New Orleans, Silas conducând căruța Jessicăi. Ea ședea pe banchetă lângă el, iar Joshua își făcea loc între ei. Henri era călare pe mânza lui nărăvașă, lângă ei, pe partea fetei, iar Jeremy îi flanca pe partea cealaltă, călare pe calul lui Silas, în timp ce Tippy se legăna sub coviltir. Jasper rămăsese în urmă cu ceilalți sclavi, sub ochii atenți ai supraveghetorilor însărcinați să se asigure că nimeni nu avea să evadeze în jungla din pădurile din jur și în mlaștini și să dispară într-un oraș nu tocmai ostil negrilor. Planul era ca Jeremy să se întoarcă în tabără cu căruța trasă de cai imediat ce lucrurile Jessicăi erau descărcate la hotel. Silas avea să-și petreacă noaptea acolo și să se alăture convoiului a doua zi. Jessica întrezărise oportunitatea de a acționa dat fiind că soțul ei urma să rămână peste noapte.

În timp ce sălta pe bancheta căruței, Jessica avea îndoieli din pricina eforturilor zadarnice ale lui Tippy de a o face să apară proaspătă și ademenitoare la hotel. Fusese îmbăiată, pudrată, parfumată și îmbrăcată la momentul potrivit pentru a purcede la drum spre New Orleans dimineața, pe răcoare, dar câteva probleme cauzaseră întârzieri. Ca înfățișarea ei să rămână intactă, Jessica fusese silită să stea până la amiază sub umbreluță, topindu-se în rochia de zi din tafta, cu trei jupoane apretate pe dedesubt, simțind că ia foc în pantofii din piele de ied și că o mănâncă părul sub plasa în care era prins, în timp

ce toată lumea se agita primprejur, făcând treburi pe care le-ar fi făcut și ea în mod normal. Simțea că pistruii îi ies în evidență pe pielea încinsă, sub un strat de transpirație. Singura umbră disponibilă se găsea fie în căruța înghesuită, fie sub chiparoșii care mărgineau tabăra deschisă, dar, dacă ar fi stat sub ei, ar fi riscat o invazie de purici pe sub pantalonași. Jessica nu se simțise mai inconfortabil în viața ei.

Până când s-a urcat în căruță, dezamăgirea se transformase în iritare. Dacă ar fi plecat la timp, ar fi fost deja conduși la camerele lor, cu bagajele la locul lor. Ar fi luat prânzul în sufragerie, apoi Joshua ar fi fost trimis împreună cu Tippy să exploreze orașul. Încă arătând cât se putea de bine, cu excepția bandajului și a ușoarei pete decolorate din jurul rănii, Jessica ar fi avut o șansă să rămână singură cu Silas. Avea de gând să-l invite în patul ei. Fuseseră rezervate două camere, una pentru ea și una pentru Silas și Joshua. Tippy urma să ocupe una dintre camerele servitoarelor. Jessica plănuia să schimbe acest aranjament. Ea și Silas urmau să ocupe o cameră, în timp ce Tippy și Joshua ar fi împărțit-o pe cealaltă. El avea nevoie de supraveghere, iar băiețelului i s-ar fi părut foarte amuzant să-și petreacă noaptea alături de Tippy, care avea suficientă imaginație să-l distreze.

Așa cum stăteau lucrurile în acel moment, nu aveau să ajungă decât după cină, iar ea și Silas nu mai aveau ocazia să fie singuri. Ar fi prea târziu ca Tippy să-l mai scoată pe Joshua prin oraș. Silas trebuia să hrănească și să adape caii, Jeremy avea să rămână și să împartă masa cu ei în sufragerie, iar bărbații aveau să își petreacă tot restul serii descărcând bagajele ei din căruță. După o zi lungă, cel mai probabil Silas avea să se retragă, ca să se trezească devreme a doua zi dimineață și să se întoarcă imediat în tabără.

Nu erau singurii membri ai convoiului care se îndreptau spre New Orleans pentru o scurtă abatere de câteva zile de la drum. Ca să se asigure că praful drumului avea să se ridice cât mai puțin în jurul căruței și să afecteze rana Jessicăi, Silas hotărâse ca drumul micii caravane să fie deschis de Conestoga ei. Jessica își făcea mai multe probleme în privința rochiei și

a înfățișării, dar, când s-a urcat în căruță, deja praful drumului nu prea mai avea importanță. Aspectului ei a continuat să se deterioreze. În arșița zilei, simțea că se sufocă înfășurată în tafta. Materialul se lipea de trupul ei asudat și se șifona în contact cu mâinile, care se luptau în permanență să țină fusta la locul ei. Insecte zburătoare, prea mici ca să le vadă și să le alunge, bâzâiau enervant în jurul capului ei bandajat. În cele din urmă, deranjată de strânsoarea fundei pe care Tippy i-o prinsese peste pansament, Jessica și-a scos-o, dorind să facă același lucru cu plasa pentru păr și cu pelerina de pe umeri. Cât și-ar mai fi dorit o rochie din stambă și un jupon din muselină, și să aibă părul prins în coadă ca de obicei, și ducă-se pe pustii speranța ei de a ajunge la Winthrop arătând prea irezistibilă pentru Silas.

Joshua, Silas și Jeremy nu păreau conștienți de disconfortul ei, dar s-ar părea că Henri îl simțise. I-a complimentat insistent Jessicăi rochia din tafta, lăudând anumite detalii create și cusute de Tippy, făcând încă o dată fața servitoarei să strălucească. Strunindu-și calul să meargă la pas pe lângă bancheta Jessicăi, Henri i-a descris plăcerile care o așteptau la New Orleans: mâncăruri delicioase, restaurante încântătoare, distracții incitante, magazine minunate (avea să adore magazinul universal al tatălui său!), oameni încântători. Avea să o prezinte prietenilor lui, care să o ia sub aripa lor ocrotitoare în absența soțului ei. Dacă dorea, putea să-i găsească și un profesor particular lui Joshua, și îi dădea asigurări că băiatul nu avea să ducă lipsă de prieteni de joacă. Madame avea să găsească Garden District foarte asemănător cu Savannah și Charleston și avea să se simtă ca acasă la Winthrop, construit pe dealuri și înconjurat de grădini. Tramvaiul St. Charles, pus în funcțiune cu un an în urmă și alimentat cu un motor cu aburi, trecea chiar pe lângă hotel ca să o ducă în zona veche a orașului, cunoscută sub numele de Vieux Carré al creolilor sau Cartierul Francez, un loc cât se poate de uimitor, nefiind însă indicat să rămâi acolo după lăsarea întunericului.

Din când în când, Silas îl întrerupea cu întrebări menite, după cum și-a dat seama Jessica, să obțină asigurări că ea și

Joshua aveau să fie în siguranță în absența lui. În ultimele două zile, fusese atent, dar rezervat față de ea, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva el regreta declarația din momentul lor de intimitate din căruță. Serios, oare ce vedea la omul ăsta?

– N-ai nimic de spus în legătură cu tulburări de natură rasială, Henri? a întrebat Silas.

– Sunt evitate complet, dragă prietene, prin metoda simplă și practică adoptată de albi și de populația nativă creolă, care au convenit, chiar anul ăsta, să locuiască în zone diferite ale orașului, i-a răspuns Henri. Creolii, care au colonizat orașul New Orleans, vor continua să trăiască în Cartierul Francez, în vreme ce nou-veniții americani bogați au ales să locuiască în mult mai dezvoltatul Garden District. Zona aparține, de fapt, orașului Lafayette, și nu prea există interacțiune cu orașul vechi. Jessica și fiul tău vor fi la adăpost de locuitorii lui, te asigur.

– Și locuitorii lui vor fi la adăpost de albi, s-a amestecat Jessica. De fapt, nu mi-a fost niciodată teamă de negri, a continuat ea, și din ce-am citit despre cultura nativilor creoli, pot să înțeleg foarte bine de ce-și doresc să trăiască separat de nou-veniții americani – ca să-și conserve stilul de viață.

Micul ei discurs a fost primit cu o tăcere apăsătoare, iar Jessica a simțit în spate o împunsătură de avertizare din partea lui Tippy. Jessica a observat că Silas avea maxilarul încleștat și că s-a uitat de îndată spre Joshua ca să vadă dacă a fost atent la comentariul ei. Mai demult, îi spusese: „Ai dreptul să ai propriile sentimente în privința sclaviei, domnișoară Wyndham, dar să nu-l influențezi pe fiul meu să ți le împărtășească". Mă rog, nu contează. Acestor stăpâni de sclavi trebuie să li se reamintească că, deși e silită să trăiască printre ei, ea nu este una de-a lor.

Așa cum se așteptase Jessica, căruța și caii nu au intrat în curtea de la Winthrop decât atunci când aerul era deja înmiresmat de aromele fripturii de vită și ale chiflelor calde.

– O, plăcerile civilizației! a exclamat Jeremy, descălecând. Îmi lasă deja gura apă.

– Tati, mi-e foame, s-a lamentat Joshua. Putem să mâncăm acum?

– În scurt timp, fiule. Hai să ne înregistrăm la recepție.

Jessica se bosumflase, lucru neobservat decât de Tippy. Acum nu mai avea nici o ocazie să-și consume căsătoria cu Silas. El avea să se întoarcă peste două zile pentru petrecerea surpriză de ziua lui Joshua și pentru încă o vizită după aceea, dar, până atunci, orice urmă de afecțiune va fi simțit pentru ea avea să dispară și probabil că avea să fie ostoită și pasiunea ei. Avea să rămână așa cum sosise, o virgină căsătorită, ea și soțul ei fiind doi străini.

Proprietarii au ieșit să-i întâmpine, un bărbat amabil și soția lui voioasă, plinuță și vorbăreață. Henri și-a fluturat pălăria ca să-i prezinte.

– Oamenii minunați pe care-i așteptați, a anunțat el, ca să evite stânjeneala prezentării celor doi oaspeți drept domnul și doamna Toliver, a presupus Jessica.

– Înțeleg că aveți nevoie de două camere, domnule Toliver, fiecare cu baie separată, a spus Henry Morgan.

– Așa este, i-a răspuns Silas. Una pentru mine și soția mea, cealaltă pentru fiul meu, cu o odaie pentru servitoare lipită de ea, așa cum l-am rugat pe Henri să vă solicite. Presupun că nu va fi nici o problemă?

– Absolut nici una, domnule Toliver. Totul este pregătit, i-a spus Henry.

Jessica, încercând iritată să-și îndrepte cutele rochiei, a ridicat uluită capul.

Silas a aruncat o privire spre ea, cu un surâs pieziș.

– E în regulă, Jessica?

Jessicăi i s-a făcut gura iască.

– Păi... eu... da, a spus ea, înghițind în sec. Acest... aranjament îmi convine.

Capitolul 35

– Vino şi stai aici, lângă mine, fiule, l-a chemat Silas. Am ceva să-ţi spun.

S-a aşezat pe unul din fotoliile din camera lui Joshua şi l-a tras pe celălalt mai aproape de el. Joshua s-a trântit obosit în fotoliu, gata să meargă la culcare. Se îmbuibase la cină, după o oră de joacă, în timp ce i se cărau bagajele în cameră. În expresia de pe chipul lui se citeau întrebări privind motivul pentru care o bună parte din lucrurile lui fuseseră aduse cu el, dar nu şi-a exprimat curiozitatea. Joshua credea că urmau să stea la hotel doar o săptămână, cât timp convoiul îşi făcea aprovizionarea şi reparaţiile necesare. Pe băiat îl aşteptau două două veşti uluitoare. Una mai suporta amânare. Silas hotărâse să i-o dea pe cea pe care o considera mai importantă.

– Da, tati?

Silas s-a aplecat mai mult, ca să menţină atenţia lui Joshua, care era somnoros.

– Ţi-am ascuns ceva, pentru că am considerat că n-ai să înţelegi. S-ar putea să nu înţelegi nici acum, dar ai s-o faci când vei fi mai mare.

Joshua îl asculta adormit. Silas a continuat să vorbească.

– Jessica e mai mult decât o prietenă, fiule. E soţia mea şi mama ta vitregă. Ne-am căsătorit în ianuarie la Willowshire.

Joshua a devenit atent.

– Tu şi Jessica sunteţi căsătoriţi? Dar nu vă purtaţi ca şi cum aţi fi, aşa cum se purtau bunica şi bunicul.

– Știu. De aceea nu voi dormi cu tine în noaptea asta. Voi fi alături... cu soția mea. Așa fac oamenii căsătoriți... dorm împreună. Tippy va fi în camera ei, chiar lângă a ta, dacă ai nevoie de ceva.

Joshua s-a încruntat.

– Dacă Jessica este mama mea vitregă, asta înseamnă că-mi va fi mamă doar pe jumătate? Nu mă va iubi la fel de mult ca una întreagă?

– Nu, nu înseamnă deloc asta, fiule, a spus Silas, luându-l în brațe pe fiul său. Jessica te iubește din toată inima, te asigur de asta. Nu ai fost născut de ea, dar, când Jessica mi-a devenit soție, tu ai devenit copilul ei.

– Mama mea adevărată a murit acum mult timp, când m-am născut eu, nu-i așa?

– Așa este.

– Ea n-a avut șansa să mă iubească.

– Nu, n-a avut-o, a răspuns Silas cu un nod în gât.

A încercat să îndrepte cu delicatețe un zuluf din părul moale al fiului său.

– Dar Jessica o va face în locul ei.

– Nu am nici o îndoială.

– Și poate fi în continuare prietena mea?

– Pentru totdeauna. Așa a promis, și o consider o femeie care își ține mereu promisiunile.

– O să mă lase să-i spun mama, cum fac prietenii mei cu mamele lor?

– Sunt convins că o să-i facă mare plăcere.

Dintr-odată, spre surprinderea lui Silas, Joshua a sărit de pe genunchii lui și s-a oprit în picioare în fața lui. I-a cuprins fața tatălui său în palme ca să se asigure că are toată atenția lui.

– Tati... a spus el, uitându-se fix în ochii lui Silas.

– Da, fiule, a răspuns Silas, amuzat.

– Promite-mi că n-ai să mă iei de lângă Jessica așa cum m-ai luat de lângă Lettie și de lângă bunica și unchiul Morris.

Silas a simțit lacrimile arzându-i ochii. L-a luat din nou în brațe pe fiul său și l-a strâns cu putere.

– Îți promit, Joshua. Am să o țin pe Jessica lângă noi pentru totdeauna, dacă va vrea să stea.

Deci, asta e, se gândea Jeremy. Până a doua zi, Silas și Jessica aveau să fie soț și soție. Jeremy auzise instrucțiunile date hangiului și îl trăsese deoparte pe Silas, ca să nu-l audă ceilalți.

– Spune-mi să-mi văd de treaba mea, dacă dorești, dar trebuie să te întreb. Ai vrut să spui ceea ce cred eu în privința împărțirii camerei cu Jessica sau ai făcut-o doar de dragul aparențelor?

– Am vorbit serios.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Ți-am ascultat sfatul și i-am citit jurnalul.

– Aha, înțeleg.

– Sper că înțelegi, Jeremy. Ai avut dreptate. Jessica e atrasă de mine, și eu am ajuns să țin la ea. Nici unul din noi nu știe încă încotro ne vor purta sentimentele, dar vreau să fiu corect față de ea. Vreau să o fac fericită, dacă e posibil.

Jeremy l-a apucat de umeri pe prietenul lui.

– Nu am nici o îndoială că ai s-o faci, prietene. Vă doresc fericire! Toate urările mele de bine amândurora!

Jeremy era sincer fericit pentru Silas. Prietenul lui nu o merita pe Jessica, nu în felul în care o câștigase, dar Silas avea să ajungă să o iubească – niciodată pe cât avea să-și iubească plantația, dar suficient, oricum. Remarca lui Silas, *sper că înțelegi, Jeremy*, îi dăduse de înțeles că Jessica era a lui. Jeremy putea să dea uitării speranța intimă că era posibil ca Jessica să-i cadă în brațe. Această perspectivă părea acum imposibilă. Păcat. Și-ar fi eliberat sclavii de dragul Jessicăi. Era o persoană extraordinară, care îi câștigase admirația tot mai mult pe zi ce trecea. Acum, nu le mai rămânea, lui și femeii cu care s-ar fi căsătorit bucuros, decât să devină cei mai buni prieteni.

– De unde ai știut că o să... vreau? a întrebat Jessica în timp ce Silas desfăcea nasturii ultimului obstacol către celelalte bariere în calea dorinței lor comune. Jessica stătea nemișcată, în timp ce mâinile lui acționau.

– Ţi-am citit jurnalul, i-a răspuns Silas.

– *Poftim?*

El a sărutat-o pe gură.

– În timp ce dormeai, a spus Silas apoi, în timp ce ea a închis ochii, cuprinsă de plăcere. Silas i-a sărutat pleoapele. Slavă Domnului că am făcut-o! Aş fi continuat să trăiesc cu amăgirea că mă urăşti.

Jessica a deschis ochii.

– Am încercat. Nu ştiu de ce nu te urăsc.

Urma corsetul, apoi camizolul.

– Nici eu nu pricep, pe cinstea mea, a spus Silas desfăcând panglicile care ţineau accesoriul de îmbrăcăminte. Am să fac tot ce pot să nu-ţi dau motive să o faci... ca soţ.

Aluzia subtilă era clară. Jessica a acceptat-o. Putea să-i dea motive să-l dispreţuiască în calitatea lui de proprietar de sclavi, dar ca soţ, ca iubit – cum ar putea să urască un bărbat care o umplea de dorinţă fizică?

Corsetul a căzut, şi Silas a tras camizolul peste capul Jessicăi.

– Doamne sfinte! a spus el înfiorat, văzându-i pentru a doua oară sânii.

– Mă ocup eu de restul, s-a oferit Jessica, dezbrăcându-se repede de jupoane şi de pantalonaşi.

Cu ochii la ea, Silas şi-a desfăcut cordonul halatului de casă şi l-a lăsat să cadă pe podea. I-a atins bandajul.

– Eşti sigură că te simţi suficient de bine pentru asta?

– Sunt suficient de bine, a spus ea, dându-i mâna, iar Silas i-a luat-o şi a condus-o spre pat.

Capitolul 36

Silas plecase când s-a trezit Jessica. A întins mâna spre partea lui de pat și a constatat, șocată, că nu era nimeni acolo. Primul ei gând a fost că fugise de ea, prea stânjenit de pasiunea lor nestăpânită din noaptea precedentă, ca să dea ochii cu ea. Cum l-ar putea învinovăți? Se purtase îngrozitor pentru o mireasă... pentru o virgină. Cu siguranță, el se întreba dacă nu cumva ea avea experiență, pentru că se lăsase purtată de plăcere foarte firesc și ușor.

Jessica a dat deoparte cearșaful ca să se ducă la baie și și-a desfăcut legătura de la cap, pe care Silas avusese grijă să nu o deranjeze. Și, totuși, era un miracol că rana nu arăta mai rău, exceptând inestetica cicatrice decolorată. A lăsat bandajul deoparte până când avea să i-l înlocuiască Tippy și s-a întors goală în pat, nefiind încă pregătită să abandoneze căldura acestuia, nici amintirea primei sale experiențe sexuale.

Nu fusese nici pe departe cum se așteptase sau cum fusese prevenită în discuțiile lungi despre noaptea nunții purtate cu colegele ei de clasă de la internat. Sângerase puțin, dar nu simțise nici o durere, numai o plăcere intensă ce o făcuse să simtă că plutea printre stele. Când Silas a descoperit petele virginale, s-a dus imediat să ude o bucată de cârpă în lighean și a spălat-o cu atâta tandrețe și fără a se jena, ca și cum ar fi îngrijit un bebeluș. A așezat un prosop curat sub ea, și s-au întors cu spatele unul la celălalt pentru a cădea în somn, dar

nevoia – sau dorința carnală, Jessica nu știa ce anume – a fost mai puternică și s-au întors din nou unul spre celălalt.

Ar fi trebuit să se rușineze pentru că se abandonase în brațele unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, cu toate că era soțul ei, dar nu se rușina. Pentru prima oară în viața ei, nu se simțea urâtă și nedorită. Silas a făcut-o să se simtă frumoasă și dorită și, în ciuda instinctelor și a judecății ei, numai acest tribut adus vanității ei o putea sili să fie fericită cu el. Mai aveau cale lungă până să ajungă să se iubească, și era posibil ca asta să nu se întâmple niciodată, și-a dat ea seama. Nu era atât de tânără încât să nu știe că timpul, obișnuința și diferențele ireconciliabile puteau sufoca până și cea mai puternică atracție, dar nu avea de gând să-și facă griji pentru ziua de mâine. Avea să trăiască în prezent.

Oare unde plecase Silas? Îi era atât de dor de el, suferea după el. Îi spusese că avea treabă în New Orleans în acea zi și că nu se întorcea la hotel înainte de a porni spre tabără, dar asta era înainte de noaptea trecută. Sperase să ia micul dejun împreună, o formalitate civilizată și potrivită după consumarea căsătoriei lor.

Jessica a oftat cu mâhnire. Iat-o acolo, pufnind deja ca o soție dezamăgită de fuga soțului ei de îndatoririle lui matrimoniale.

O ușoară bătaie în ușa dormitorului ei a smuls-o din gândurile ei. Și-a tras în grabă cearșaful peste sânii dezgoliți. Tippy, s-a gândit ea, arde de nerăbdare să afle ce s-a întâmplat.

– Intră, a strigat ea.

Ușa s-a deschis, și a intrat Silas. Era îmbrăcat în haine de salon și arăta proaspăt, odihnit și irezistibil de frumos.

– Bună dimineața! i-a spus el cu o sclipire sfioasă în ochi. Ce-ți face capul?

Jessica și-a acoperit repede rana cu mâna, inima începând să-i bată cu putere.

– Nu te uita. Începe să capete o culoare urâtă, dar, altfel, a supraviețuit nopții.

– Mă mir. Silas a venit la marginea patului și i-a dat mâna la o parte ca să se convingă. Mie nu mi se pare că arată așa

urât, a spus el. E un semn al puterii de vindecare grație tinereții și sănătății, dar, ca să fim siguri, ar trebui bandajat din nou. O s-o trimit pe Tippy încoace. Și... ăăă... altfel, ești bine?

– Găsesc că sunt perfect în regulă.

O tăcere stânjenitoare s-a lăsat o clipă între ei. Jessica a tras cearșaful mai sus și și-a ascuns capul între perne.

– Probabil că mă consideri o ușuratică, a spus ea, trăgând cu ochiul la el pe deasupra așternutului din bumbac.

Un zâmbet i-a destins trăsăturile feței lui Silas.

– Nu cred așa ceva. Am fost nespus de flatat de... răspunsul tău la entuziasmul meu.

– Sunt sigură că nu sunt singura femeie care ți l-a stârnit, dar poți fii sigur că tu ești singurul bărbat care mi l-a stârnit vreodată pe al meu.

Zâmbetul lui Silas s-a lărgit și mai mult.

– Ce compliment uriaș! Sper că experiența ți s-a părut mai bună decât dacă ai fi avut-o cu un măgar.

– N-aș putea să spun din moment ce n-am termen de comparație, i-a răspuns cu îndrăzneală Jessica.

Silas a chicotit și a scos două scrisori din buzunarul interior al hainei, una sigilată cu ceară și cealaltă băgată într-un plic.

– Poftim. Astea sunt pentru tine. Le-am luat de la recepție. Familia Morgan a uitat să ți le dea aseară. După sigiliu, văd că asta e de la mama ta. Sper că îți transmite vești bune, dar nu într-atât încât să ți se facă dor de casă. Trebuie să plec acum, dar mă întorc la amiază să iau masa cu tine și cu Joshua, apoi va trebui să mă întorc în tabără.

S-a aplecat din nou. Jessica a crezut că voia doar să o sărute pe obraz și să-și vadă de drum, dar în ochii lui verzi ca smaraldul a apărut o licărire zburdalnică și, înainte ca ea să-i poată anticipa mișcarea, a tras cearșaful de pe ea.

– Doamne, fie-ți milă, Jessica! a oftat el și și-a lipit buzele de curba voluptoasă a sânului ei.

Jessica a avut nevoie de toată stăpânirea ei de sine ca să nu-și treacă mâinile prin părul lui negru și să-l tragă lângă ea,

dar trebuia să se gândească la Joshua, aflat în camera alăturată. L-a împins la o parte și s-a învelit la loc.

– Unde e fiul tău? a întrebat ea.

– E jos, a spus Silas îndreptându-se fără tragere de inimă. A luat micul dejun și și-a găsit un partener de joacă, pe Jake, unul dintre băieții din convoi. Părinții lui stau aici, la hotel.

– Joshua nu știe... despre noi, nu-i așa?

– I-am spus aseară că suntem căsătoriți. Vrea să-ți spună mamă.

– Vai, Silas, serios? În bucuria ei, Jessica aproape că s-a ridicat în capul oaselor. Nu-i venea să creadă. Fusese speriată din pricina posibilității destul de mari ca Joshua să o respingă ca mamă, aflând că ea și tatăl lui erau căsătoriți. Vrea să-mi spună mamă?

– Și-a exprimat această dorință.

– Sunt onorată, a spus Jessica și a încercat să rostească cuvântul: *mamă*...

Silas s-a aplecat din nou, iar ea i-a ghicit intenția jucăușă de a trage din nou cearșaful de pe ea, dar l-a ținut cu putere, în ciuda valului de căldură ce-i inunda coapsele.

– Pleacă de-aici ca să-mi pot citi scrisorile, a spus ea, împingându-l cu mâna liberă.

Silas a râs și a ciupit-o de obraz, dar s-a supus. Jessica l-a urmărit cu privirea până la ușă și nu-și dezlipise ochii de la el când el a deschis-o și s-a uitat înapoi spre ea, serios și calm.

– Hai să nu punem la îndoială ce s-a întâmplat între noi, Jessica, sau de ce s-a întâmplat. Hai să acceptăm și să fim... recunoscători.

– Da, Silas, așa am să fac.

– Mă întorc la ora amiezii, a spus el. Odihnește-te acum.

Tippy s-a năpustit în cameră, o clipă mai târziu, cu ochii cât cepele văzând că Jessica era încă în pat și, pe cât se pare, dezbrăcată sub așternuturi.

– Nu-mi spune că s-a întâmplat, i s-a adresat ea entuziasmată.

– S-a întâmplat, i-a răspuns Jessica, și nu, n-am de gând să-ți spun *ce* s-a întâmplat, dar a fost minunat.

– Ei bine, mulțumesc stelelor, și lunii, și tuturor astrelor cerești, a spus Tippy, și a sunat de două ori din clopoțel ca să ceară apă pentru baie. Acum, poate că domnul Silas se va răzgândi în privința intenției dumnealui de a te lăsa aici. Crezi că după ce gustă din miere, un bărbat o să lase borcanul în urmă?

– M-am răzgândit eu în privința plecării, Tippy. Joshua știe că suntem căsătoriți. Silas spune că e încântat și că vrea să-mi spună mamă. Nu-i așa că-i minunat? Deci, acum trebuie să mă gândesc nu numai la tine, ci și la răspunderea pe care o am față de micuțul meu... fiu vitreg și – Jessica i-a aruncat o privire lui Tippy – s-ar putea să trebuiască să mă gândesc și la mine, pentru orice eventualitate.

– Cum adică pentru orice eventualitate?

– Sunt în perioada fertilă.

– Domnul fie lăudat! Așa cum avea obiceiul în clipele de exaltare, Tippy și-a acoperit fețișoara cu mâinile ei mari, nelăsând la vedere decât niște smocuri de păr și urechile. Din spatele palmelor, a întrebat cu o voce înăbușită: Ai de gând să-i spui domnului Silas?

– Mai vedem, a spus Jessica, scoțând scrisoarea din plicul trimis de la Boston. Jessica nu recunoștea adresa expeditorului. Scrisoarea de la mama ei mai putea aștepta. Jessica dorea nespus de mult să afle vești de la Willowshire, dar conținutul scrisorii ar fi putut să o întristeze, și nu voia ca starea de fericire să îi fie perturbată.

– E de la Sarah Conklin! a exclamat ea surprinsă. S-a mutat la Boston. Îmi scrie că a ajuns cu bine acasă, dar regretă că nepotul ei, Paul, a trebuit să o vadă în starea în care era când a ajuns. Spune că a durat mult timp să i se vindece spatele, dar că acum e bine. Paul vrea să se ducă la West Point și să devină soldat când va fi mare.

Jessica s-a încruntat, și Tippy a întrebat-o:

– Ce s-a-ntâmplat?

– Sarah spune că s-ar putea ca noi să nu apucăm ziua aceea, dar prezice că va fi război între Nord și Sud din pricina sclaviei.

Pregătind bandajul ca să refacă pansamentul Jessicăi, Tippy a spus încet:

– Ba o să apucăm ziua aceea.

Jessica i-a aruncat o privire și a trecut-o un fior ușor pe șira spinării. Tippy descindea din stele. Acestea îi spuneau diverse lucruri, și profețiile ei nu dădeau niciodată greș.

În plicul de la mama ei erau două scrisori.

– Tippy, uite, e și o scrisoare pentru tine de la Willie May, a strigat Jessica. Binecuvântată fie mama că a trimis-o în plicul ei! Pariez că tata nu știe.

Tippy i-a smuls-o din mână, și cele două și-au împărtășit una alteia veștile primite de la mamele lor, până când Jessica a ajuns la ultimul paragraf din scrisoarea ei. Așa cum se temuse, mama ei pomenea despre lucruri care o tulburau și o întristau.

– O, nu! a oftat ea.

– Ce e?

– Silas va fi devastat, i se va rupe inima. Cât urăsc să-i spun...

– Ce să-i spui?

– Să-i spun despre Lettie, a răspuns Jessica. S-a măritat cu Morris și acum e stăpâna de la Queenscrown.

Capitolul 37

Prânzul luat împreună, în familie, a completat perfect noaptea precedentă. Joshua se apropiase cu timiditate de Jessica atunci când Silas l-a adus în camera ei, înainte de a coborî cu toții la parter. Ea ședea la măsuța de toaletă, și Silas l-a condus lângă scaunul ei.

– O să fii mama mea, așa zice tati.

Jessica i-a luat mânuțele în mâinile ei. I-a vorbit cu o voce joasă și blândă:

– Asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni în continuare.

– Așa a spus și tati, dar vreau să fii în primul rând mama mea. Nu mă deranjează să-mi spui ce să fac. Prietenii mei spun că mamele lor le spun ce să facă pentru că-i iubesc.

– E foarte adevărat, i-a spus Jessica.

– Dar ai să-mi citești ca de obicei?

– Până când te învăț să citești. Apoi, vei putea să-mi citești tu mie.

Joshua a aruncat o privire în sus, spre tatăl lui cel înalt.

– E-n regulă dacă o îmbrățișez acum?

– Nu cred că se sparge, a spus Silas, făcându-i cu ochiul Jessicăi, un gest plin de semnificații intime.

Ea l-a ignorat și s-a abandonat în îmbrățișarea brațelor micuțe din jurul gâtului ei. Cum de se întâmplase un asemenea miracol, să-i fie acum soție acestui bărbat frumos de lângă ea și mamă acestui copil adorabil, pe care ajunsese deja să-l iubească? Înțelepciunea o avertiza să fie cu băgare de seamă la

o asemenea fericire ameţitoare, răsădită pe terenul nesigur al căsniciei sale, dar, deocamdată, avea să-i urmeze sfatul lui Silas şi să nu pună la îndoială ceea ce se întâmplase – ceea ce se întâmpla – între ei. Se simţea dorită, se simţea utilă. Avea să se bucure de această experienţă nouă, minunată atât cât avea să dureze.

Sporovăind cu voioşie, au coborât scările ţinându-se de mână şi au intrat în sala de mese ca orice părinţi normali, cu odrasla între ei, alegând o masă de lângă familia din convoi. Aceştia erau Lorimer şi Stephanie Davis şi fiul lor, Jake. Ca şi familia Toliver, erau îmbrăcaţi ca nişte oameni înstăriţi, femeia fiind una dintre puţinele soţii de proprietari de sclavi care fusese cât de cât prietenoasă cu Jessica. Exceptând o oarecare curiozitate privind noul statut conjugal al lui Silas şi al Jessicăi (tovarăşii lor de drum erau la curent cu faptul că cei doi, care locuiseră separat până atunci, împărţiseră o cameră), familia Davis i-a întâmpinat ca pe unii de-ai lor – părinţi ai căror fii se distrau de minune jucându-se împreună.

Jessica se hotărâse să aştepte până când Silas era gata de plecarea spre convoi, ca să-i dea vestea despre căsătoria lui Lettie. Nu voia să strice nici o secundă din timpul petrecut împreună înainte ca el să fie nevoit să plece.

Momentul respectiv a venit prea repede. L-au lăsat pe Joshua să tragă un pui de somn; la fel şi pe Tippy. Plămânul ei era afectat de umiditatea din New Orleans. Silas îşi luase la revedere de la fiul său când îl dusese în pat. Jessica îl însoţise în curte, unde calul lui era înhămat şi înşeuat. Ca orice cuplu, s-au informat unul pe celălalt despre planurile pe care le aveau. Silas urma să se întoarcă peste două zile, ca să participe la petrecerea de ziua lui Joshua. Avea să vină cu căruţa lui, însoţită de o altă căruţă plină cu copii pentru aniversarea fiului său, şi avea să pună căruţa în vânzare. Avea deja un potenţial cumpărător, care era dispus să-i ofere un preţ corect. Jessica avea să fie ocupată cu aranjatul mesei pentru petrecere împreună cu personalul hotelului şi acceptase oferta lui Henri de a le plimba pe ea şi pe Tippy prin New Orleans. Francezul voia să

le arate magazinul universal al tatălui său și hotelul St. Charles, care era aproape gata și despre care se spunea că ar fi cel mai mare și mai grandios hotel din Statele Unite. Joshua era entuziasmat la ideea de a merge cu tramvaiul împreună cu prietenul lui, Jake.

Apoi Jessica a spus:

– Silas, trebuie să-ți spun ceva.

– Sper că nu e ceva care să-mi spulbere iluzia că ești fericită.

– N-are nimic de-a face cu fericirea mea, dar s-ar putea să aibă de-a face cu a ta. Fratele tău s-a căsătorit cu Lettie. Mi-a scris mama despre asta.

Jessica și-a ținut răsuflarea. În secundele următoare avea să înțeleagă dacă el mai ținea la Lettie și suferea din pricina despărțirii irevocabile de ea. Jessica se întrebase adesea dacă Silas s-ar întoarce la Lettie în cazul în care ea ar fi încă nemăritată la împlinirea termenilor contractului, după ce divorța de ea.

– Chiar așa? a spus el, scutind-o pe Jessica de două zile de suferință în absența lui, în care s-ar fi întrebat dacă Silas era măcinat de regrete. I-a luat mâinile și i le-a sărutat. Le doresc numai bine fratelui meu și soției lui, a adăugat el, și sper că neînțelegerile dintre ei pot fi rezolvate la fel de satisfăcător ca ale noastre.

Nu a mai rostit nici un cuvânt și de pe chip i-a dispărut orice expresie, mai puțin surâsul care-i era adresat ei, în timp ce și-a dus două degete la pălărie și a plecat. Jessica și-a acoperit dosul mâinii cu cealaltă palmă, păstrând pe piele atingerea buzelor lui. Sigur că Silas simțea durere, s-a gândit ea, și poate și un sentiment de trădare și tristețe la gândul că lucrurile luaseră o asemenea întorsătură. Dar Lettie dispăruse pentru el pe vecie, iar ea era acolo, cel puțin atât timp cât îi lua lui Silas să ducă la îndeplinire termenii contractului încheiat cu tatăl ei.

Silas se bucura că e singur cu calul lui, la kilometri întregi de tabără. Avea nevoie de singurătate, de timp și de distanță ca să se adapteze la șocul și la sentimentele generate de acesta.

Aşadar, Lettie se mulţumise cu Morris. Imaginea fostei lui logodnice, frumoasă, exuberantă, pasională, măritată cu fratele lui nerod, care tot timpul avea pe buze citate din Biblie, era prea dureroasă să şi-o închipuie. Şocul a făcut loc consternării. Apropo de ideea de te culca cu un măgar! Doamne sfinte, ce-o fi fost în capul lui Lettie să se mărite cu Morris?

Dar, pe când parcurgea drumul în goana calului, Silas a devenit conştient de încă un lucru care i-a alinat tristeţea pentru soarta lui Lettie şi povara vinovăţiei pentru rolul jucat de el în acea situaţie. Fosta lui logodnică ştiuse exact ce voia măritându-se cu Morris. Sacrificându-şi frumuseţea şi trupul pentru neghiobul de frate-său, a câştigat plantaţia Queenscrown, pe care o iubea atât de mult. Silas şi-a amintit cât entuziasm manifestase ea în faţa posibilităţii de a locui un an la plantaţie, înainte de a porni spre Texas. Chiar şi atunci bănuise că atunci când va fi sosit ziua plecării, în ciuda declamaţiilor ei în favoarea aventurii, avea să ezite să părăsească luxul şi confortul. Lettie nu era nicicând mai radioasă decât atunci când umplea cu prezenţa ei saloanele de la Queenscrown, nu părea niciodată că s-ar simţi mai potrivită în vreun alt loc. Queenscrown era premiul ei de consolare, iar Morris, care îi era drag, nu era un înlocuitor prea rău pentru bărbatul care o părăsise.

Mama lui îşi câştigase nora pe care o crezuse pierdută. Aveau să se nască nepoţi pe care să-i crească şi pe care să-i adore. Cu excepţia unei schimbări minore, viaţa şi viitorul fetei şi al familiei pe care le lăsase în urmă aveau să-şi urmeze cursul aşa cum plănuiseră.

Până când a ajuns în tabără, durerea lui Silas se stinsese, şi toată vinovăţia fusese dată uitării. Se gândea acum la Jessica. Îşi dorea să se poată întoarce să o ia în braţe şi să-i dea asigurări că fosta lui iubire era doar un capitol dintr-o carte pe care o începuse, dar pe care o pusese la loc pe raft neterminată. Nu avea nici interesul, nici dorinţa de a o începe din nou. Vechea lui viaţă dispăruse, cu toţi cei implicaţi în ea. Se îndoia că avea să se întoarcă vreodată în Carolina de Sud şi la Queenscrown,

nici chiar ca să o vadă pe mama lui, care avea să-şi îndrepte toată afecţiunea asupra lui Morris şi a lui Lettie, precum şi a nepoţilor ei. Fiul ei mai mic şi nepotul aveau să devină doar o amintire care să-i ocupe gândurile din când în când.

Jessica era viitorul lui, indiferent ce îi rezerva acesta. Umbra inevitabilă a sclaviei plana deasupra fericirii lor. Trebuia să o împiedice să-i corupă fiul – fiul *lor* acum, şi pe copiii care aveau să vină – cu modul ei de gândire. Munca sclavilor era esenţială pentru visul lui la Somerset, şi nu avea să-i permită soţiei lui să se amestece în creşterea moştenitorilor lui, făcându-i să înţeleagă faptul că stilul lor de viaţă şi perpetuarea moştenirii lor ca proprietari de pământ depindeau de asta. Când Silas îl dusese pe Joshua la culcare, copilul îl întrebase dacă avea să îi aducă la petrecere pe Josiah, pe Levi şi pe Samuel, fiii sclavilor, pe care copilul îi trata ca şi pe Jake Davis. Când Silas îi explicase că nu e posibil, fiul lui îl întrebase de ce.

– Petrecerea este doar pentru tine şi prietenii tăi, i-a spus Silas. Josiah, Levi şi Samuel sunt negri.

– Şi ce dacă sunt negri? Nu pot să fie prietenii mei? a întrebat Joshua.

Era prea fraged ca să înţeleagă, aşa cum fusese şi Silas pe vremea când crescuse jucându-se cu copiii sclavilor şi considerându-i prietenii lui. În cele din urmă, prin influenţa naturală a instituţiei care îi dăduse viaţă, aflase şi acceptase diferenţa de statut dintre ei. Nu fusese nevoie să-l înveţe nimeni, dar pe atunci nu exista nici o Jessica Wyndham Toliver care să-i şoptească la ureche opiniile ei divergente.

Totuşi, deocamdată, nu anticipa problemele pe care urma să le aibă cu Jessica în căsnicie. Avea să fie recunoscător că obstacolul la care se aşteptase nu exista. Momentan, fetişcana cu care se căsătorise şi care înflorise ca femeie sub ochii lui nu îl ura.

Capitolul 38

În dimineața următoare, Tippy a preluat un mesaj pentru Jessica de la o cameristă a hotelului, care a apărut la ușa ei.

– Este jos un domn care dorește să discute cu doamna Toliver, i-a spus camerista.

– A spus cine este?

– Un agent al tatălui ei.

I-a întins o carte de vizită lui Tippy.

– O clipă, o anunț pe stăpâna mea, i-a spus Tippy.

Jessica a citit cartonașul, și colțurile buzelor ei s-au lăsat în jos.

– Un anume domn Herman Glover, i-a precizat ea lui Tippy, care lucrează la banca tatălui meu.

Jessica și-l amintea ca pe un bărbat tras la față și cu mâini osoase, pe care, parcă, razele soarelui nu-l văzuseră vreodată. Era angajatul despre care Jessica o prevenise pe Sarah că era o iscoadă, angajat la bancă să adune dovezi împotriva unui funcționar de bancă suspectat că era un oponent activ al sclaviei.

– Să-i spun cameristei să-i transmită să aștepte? a întrebat-o Tippy.

– Nu, am să-l primesc, a spus Jessica, ridicându-se pe dată de la măsuța de toaletă. Tippy o spălase bine pe cap. Avea părul acoperit cu un prosop înfășurat în jurul capului, dar terminase cu îmbrăcatul și ședea în fața oglinzii, pentru ca Tippy, cu mâinile sale dibace, să se ocupe de șuvițele ei umede.

Îl primesc așa cum sunt și-l trimit în treaba lui. Avem prea multe de făcut astăzi ca să-mi pierd vremea cu el.

Jessica nu s-a deranjat să-și mascheze repulsia când a coborât la recepția hotelului.

– Doreați să mă vedeți? l-a întrebat ea pe palidul ei vizitator.

– Tatăl dumneavoastră vă transmite salutări, domnișoară Wyndham, a spus bărbatul, făcând o plecăciune adâncă, nu înainte ca expresia lui să vădească surprinderea de a-i vedea capul ascuns sub turban și pata decolorată de un maroniu-albăstrui a unei răni de pe fruntea ei.

– *Doamna* Toliver, l-a corectat ea. Ce doriți?

Tulburat, cu un condei în mână, bărbatul a deschis coperta unui carnețel.

– Tatăl dumneavoastră dorește să-i raportez despre sănătatea și... starea dumneavoastră de spirit, a spus el și a purces să scrie.

– Ce scrieți acolo?

– Păi... că ați suferit o rană groaznică la cap, domnișoară... ăăă... doamnă Toliver. Ați putea să-mi dați detalii, vă rog?

– Dă-mi aia-ncoace, a poruncit Jessica și i-a smuls carnețelul din mână. S-a repezit la o măsuță și s-a așezat, începând să scrie.

Tată,

Reptila pe care mi-ai trimis-o va face cu siguranță mare caz de o rană de pe fruntea mea, pe care am căpătat-o când calul din față s-a ridicat pe două picioare la atacul unui șoim, și am fost aruncată din căruță. Rana se vindecă bine, grație îngrijirii medicale pe care am primit-o. Sunt instalată confortabil într-un hotel elegant, unde voi aștepta întoarcerea din Texas a soțului meu, care pleacă la sfârșitul săptămânii. Te vei bucura să citești și să împărtășești cu mama surpriza că fiica ta nu a fost niciodată mai fericită, exceptând tristețea pe care se așteaptă să o simtă din pricina absenței bărbatului pe care i l-ai cumpărat.

Cu speranța că ești bine,

Jessica

– Poftim! Raportul ăsta ar trebui să fie suficient cât să-i informeze pe cei din familia mea cu privire la sănătatea şi la starea mea de spirit, a spus Jessica, împingându-i agentului carneţelul. Altceva?

– Ăăă... mm... da, doamnă Toliver. Acum, dacă se poate, aş dori să o văd pe sclava dumneavoastră, Tippy, în persoană.

O, da, s-a gândit Jessica, asigurarea suplimentară a tatălui ei, ca să fie convins că ea îşi respecta partea ei de învoială. S-a îndreptat spre recepţie.

– Sunteţi amabilă să trimiteţi o cameristă după prietena mea, Tippy, ca să vină la recepţie?

Când Tippy şi-a făcut apariţia, devenind o altă însemnare în carneţelul lui Herman Glover, acesta a spus:

– Şi acum, trebuie să vorbesc cu domnul Toliver. Este aici?

– Nu, nu este.

– Ăă, asta înseamnă că nu este *aici* – agentul a fluturat mâna înspre hotel – sau că zace mort pe undeva?

Gura Jessicăi a avut un spasm. Omul ăsta vorbea serios. Era prea lipsit de umor ca să fi făcut vreo glumă proastă. A ridicat amuzată din sprâncene.

– De mâna mea, probabil?

– Mm, ăăă... da, mi-a trecut şi asta prin cap.

– E teafăr şi nevătămat, bine-mersi, mulţumim foarte mult, dar e în tabăra convoiului de la Willow Grove, la vreo opt kilometri de oraş. Doriţi să vă dau indicaţii cum să ajungeţi acolo?

– Se întoarce curând la hotel?

– Mâine la amiază, pentru petrecerea aniversară a fiului său.

– Atunci, am să-l aştept aici, de vreme ce nu călăresc foarte bine, dar vă asigur că n-am să vă deranjez petrecerea. Am să-l caut mai târziu.

Când îi vei înmâna alte fonduri, dacă chitanţele lui Silas sunt în ordine, s-a gândit Jessica. A doua tranşă pentru Somerset pe care o primea soţul ei.

– Cum doriţi, domnule Glover, a spus ea, simţind că o părăseşte buna dispoziţie.

*

Petrecerea s-a desfășurat conform planului, exceptând o mică neînțelegere cu proprietarii hotelului. Una era ca servitoarea negresă a unui oaspete să doarmă într-o odaie învecinată, ca să fie lângă stăpâna ei, dar cu totul altceva era să stea cu ea la masă, în sufragerie. Disputa a fost tranșată când Jessica a aranjat să primească o cameră separată, în care Tippy putea intra pe ușa din spate. Jessica reușise să-i cumpere câteva cadouri lui Joshua, care însă nici nu se comparau cu surpriza hainei din piele de căprioară făcute de Tippy. Chiar și Silas, care o ținea pe Tippy la distanță sau o evita – Jessica nu știa sigur –, a fost atât de impresionat, încât a rămas fără grai, ca și Stephanie David, care părea stânjenită de prezența lui Tippy la petrecere. Henri a declarat:

– E o operă de artă, *ma petite.* Nu-i de mirare că tatăl meu – și-a ridicat în aer mâinile perfect îngrijite, de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit – a fost *extatic* văzând extraordinarul model al rochiei lui madame când ați vizitat magazinul universal.

Tortul de ciocolată cu două etaje, în vârful căruia trona o versiune din zahăr a pălăriei de plantator joase, cu boruri largi, ca a lui Silas, a atras și el multe laude, în special din partea lui Silas. L-a ridicat pe Joshua să vadă mai bine modelul și i-a spus:

– Fiule, într-o zi vei purta o pălărie exact ca asta, când vei merge călare pe câmpurile de la Somerset alături de mine.

Toată lumea a aplaudat, inclusiv Tippy, care parcă nici nu realiza că lucrase cu personalul de la bucătărie ca să creeze simbolul oprimării celor ca ea. Încântarea ei că Silas și Joshua erau entuziasmați de eforturile ei a vlăguit-o într-atât că Jessica a hotărât să nu aducă vorba de asta.

Spre seară, după ce i-au condus pe musafirii lui Joshua, care plecau în căruță înapoi spre tabără, Silas i-a lăsat singuri ca să se întâlnească cu agentul lui Carson Wyndham. După câteva ore, Jessica a plecat să-l caute prin hotel și l-a găsit în bar, holbându-se într-un pahar cu alcool așezat pe tejghea. Cu siguranță că agentul plecase. Pe bar era un plic din piele, o amintire a înțelegerii pe care o făcuse cu tatăl ei, a târgului pe care-l

încheiase pentru Somerset. Durerea că îl acceptase îi provoca oare lui Silas acea tristețe? Jessica i-a pus o mână pe braț.

– A fost o petrecere încântătoare, a spus ea. Joshua nici nu putea fi mai mulțumit. Cred că e lac de transpirație în haina aia de piele, dar refuză să și-o dea jos.

Silas a părut speriat de apariția ei și a luat repede plicul, băgându-l în buzunarul interior al hainei.

– Da, e încântat până peste cap, și vă sunt recunoscător ție și lui Tippy că l-ați făcut atât de fericit. A gândit bine să facă haina mai mare, ca să-i vină și când va crește. E extraordinară Tippy asta a ta, ce să zic.

– I-ar plăcea să fie și Tippy a ta.

– E negresă, Jessica.

– Nu poți să faci abstracție de culoarea pielii ei, să vezi în ea persoana minunată care este și să o accepți ca fiind prietena mea, una care merită să fie iubită și prețuită?

– Nu, Jessica, nu pot, dar pot să o apreciez și să respect relația pe care o ai tu cu ea. Nu pot să-ți promit mai mult de atât.

– Promite-mi că n-ai s-o vinzi.

– Îți promit.

– Și ne vei permite să rămânem prietene apropiate?

El a zâmbit în colțul gurii.

– Am de ales?

– Nu, dar mi-ar plăcea să spui că ne permiți.

– Atât timp cât trăiește.

Jessica a zâmbit.

– Foarte bine. Acum, hai să mergem să vedem ce face Joshua.

Au încheiat seara cu o cină frugală, și, după ce l-a dus la culcare pe Joshua și i-a dat liber lui Tippy pe timpul nopții, Jessica s-a întors în camera ei, ca să-l aștepte plină de dorință pe Silas, care se dusese la grajd să vadă de calul lui. Era deja în cămașa de noapte când a auzit o bătaie ușoară în ușa dintre cele două camere. A deschis-o și l-a găsit pe Joshua, uitându-se la ea cu ochii lui imenși, înfrumusețați de niște gene lungi, pe care Tippy le declarase „neconstituționale" pentru un băiat. Băiatul nu semăna deloc la chip cu tatăl lui. Avea ochi căprui,

nu verzi, iar părul, o claie copilărească de bucle castanii, în loc de părul negru cu fir gros și aspru. Avea un nas micuț, gura, o arcuire lină, nu o linie curbată.

– Nu puteam să dorm, a spus el cu vocea lui de copil. Vrei să-mi citești, mamă?

Inima Jessicăi s-a topit. Cum ar fi putut să-l refuze?

– Sigur că vreau, Joshua.

– Mulțumesc, a spus el și, fără alt cuvânt, de parcă ar fi fost un loc familiar, rezervat numai pentru el, s-a cocoțat în pat, ținând în mâini cartea cu povești.

Când Silas a apărut după ceva timp în halatul de noapte, s-a holbat uluit la fiul și la soția lui, care ședeau ghemuiți unul lângă altul pe perne. Jessica a ridicat ochii din carte cu o figură amuzată, iar Joshua, bătând cu palma locul de lângă el, i-a spus:

– Vino lângă noi, tati. Am ajuns la partea interesantă.

– Păi, atunci, n-ar trebui să ratez, a spus Silas și s-a așezat pe pat lângă el.

Mai târziu, după ce Joshua adormise în patul lui, iar Silas și Jessica făcuseră dragoste, Silas a rămas treaz. Agentul nu fusese singurul lui oaspete în după-amiaza aceea, după petrecere. Jean DuMont, tatăl lui Henri, venise și el în vizită. Vorbind cu el, Silas a înțeles mai bine decât oricare dorința noului său prieten de a porni pe un drum separat, departe de un om atât de dictatorial și de îngâmfat precum proprietarul Magazinului Universal DuMont. Jessica descrisese locul ca fiind magnific – „întrece cel mai elegant magazin de vânzare cu amănuntul, pe care poate să-l ofere Charlestonul". Henri îi spusese lui Silas că tatăl lui îl tratează ca pe un lacheu, neîngăduindu-i să ia nici cea mai *petite* decizie. Silas fusese surprins să-l găsească pe bărbat așteptându-l la bar și inițial crezuse că venise cu speranța de a-l convinge pe fiul său să renunțe la gândul de a i se alătura în emigrarea spre Texas. Dar misiunea lui Jean DuMont era cu totul alta.

– Aveți în grupul dumneavoastră o negresă cu înfățișare ciudată, pe nume Tippy, camerista soției dumneavoastră, a început bărbatul. Aș dori să o cumpăr.

A menționat o sumă care a făcut să-i tresară inima lui Silas. Banii i-ar fi de mare folos în planul lui de economisire și ar scuti câțiva ani din schema de returnare a datoriei către Carson Wyndham.

– Sunt impresionat, domnule, a spus Silas.

– Atunci, ne-am înțeles? a spus Jean DuMont, ridicând aristocratic din sprânceană.

Bărbatul băga deja mâna în buzunarul de la haină ca să scoată carnetul de cecuri, când Silas a spus:

– Nu, domnule, nu ne-am înțeles. Tippy nu e de vânzare.

– Voi dubla suma.

Silas a ezitat. Urmare a căsătoriei, Tippy era proprietatea lui și o putea vinde, indiferent de înțelegerea dintre Jessica și tatăl ei, dar tranzacția ieșea din discuție, oricât de ispititoare ar fi fost. Nu-l plăcea pe tatăl lui Henri. Chiar și în lipsa certitudinii că soția lui l-ar disprețui pentru vinderea cameristei, Silas nu ar da-o pe Tippy în slujba acestui om ca să-i ofere Jessicăi libertatea. A rostit fără echivoc:

– Cum am spus, domnule, camerista soției mele nu e de vânzare.

Jessica dormea dusă, cu fața întoarsă spre el. Silas a rezistat dorinței să o mângâie pe obraz și să-și ducă mâna spre sânul ei. Adormită, părea ingenuă și vulnerabilă, nicidecum femeia pe care el o credea capabilă să mute munții din loc. Refuzase oferta lui Jean DuMont nu doar din pricina sentimentelor Jessicăi pentru Tippy, ci și pentru anii pe care el și Jessica aveau să-i trăiască împreună înainte de a se putea achita de datorie față de tatăl ei. Poate că până atunci nu avea să își mai dorească să plece.

Capitolul 39

Până la sfârșitul săptămânii, se încheiaseră pregătirile pentru plecarea spre Texas a convoiului de la Willow Grove. Proviziile fuseseră completate, reparațiile, făcute, medicamentele și muniția, procurate. Fuseseră achiziționate luntre și plute pentru traversarea râului Sabine, și se făcuseră aranjamente pentru cei care preferau feribotul. Celălalt cercetaș din slujba lui Jeremy prezentase raportul după mai multe luni de explorare a traseului reconfigurat înspre pământul negru. Drumul prin zona mlăștinoasă, în sus spre regiunea împădurită dinspre granița răsăriteană a noii republici, avea să fie anevoios, dar mai sigur. Comanșii erau încă furioși, reprezentând o amenințare constantă la adresa coloniștilor, dar, până la acel moment, cetele războinice rămăseseră la nord de teritoriul spre care se îndreptau.

Silas își vânduse căruța Conestoga, adăugând suma în contul lui suplimentar, iar Herman Glover îi lăsase fonduri mai mult decât suficiente pentru a acoperi cheltuielile estimate. A sosit ziua plecării. Jeremy a venit călare să-și ia rămas-bun de la Joshua și de la Jessica, cu trandafirii lui înfășurați în tifon, agățați de crupa calului. Jessica fusese de acord să aibă grijă de ei și de trandafirii Lancaster ai lui Silas cât ei erau plecați.

– Dacă-i lăsăm la tine, Jess, i-a spus Jeremy când a formulat rugămintea, ne vom întoarce cu siguranță ca să-i luăm.

– Atunci mă voi asigura că sunt îngrijiți cum se cuvine, i-a răspuns ea, abia reușind să respire de durere și neliniște.

Henri asistase la conversație și întrebase:

– Domnilor, mi se pare că acordați mare importanță acelor crenguțe care par ofilite. Pot să vă întreb de ce?

Silas i-a explicat.

– Uimitor! a spus Henri, vizibil impresionat când Silas și-a încheiat relatarea despre familiile Warwick și Toliver și despre felul în care au adus simbolul celor două case peste ocean, în lumea nouă. Și acum vor fi plantați într-o altă lume nouă, care așteaptă să fie cucerită.

– Cu voia lui Dumnezeu, a spus Silas.

– Așa va fi, a spus Jessica pe un ton care nu admitea să fie contrazisă.

– Altfel, Dumnezeu va da seamă în fața Jessicăi pentru asta, pun rămășag, a spus Jeremy cu un surâs strengăresc.

Joshua fusese informat, cu o zi în urmă, că tatăl lui trebuia să-l părăsească pentru câteva luni, ca să pregătească o casă pentru ei în Texas.

– Acum, vreau să primești vestea ca un tânăr bărbat, i-a spus Silas fiului său. Ai cinci ani acum.

– Da, domnule, a răspuns Joshua, stând milităreşte, în poziția drepți, în fața lui Silas; purta haina din piele de căprioară, prea mare pentru el, iar ochii îi erau umezi și buzele îi tremurau.

Mai târziu, departe de privirea lui Silas, și-a îngropat, suspinând, capul în poala Jessicăi.

Lorimer Davis stătea lângă familia lui, Silas, lângă a lui. Aveau caii înșeuați. Tippy dispăruse în casă. Jessica fusese încântată când Silas o căutase să-și ia rămas-bun personal de la ea și să o sfătuiască să aibă grijă de familia lui. Jessica îl ținea strâns de mână pe Joshua. Sosise clipa să-și ia la revedere pentru ultima oară. Silas i-a tras lângă el pe fiul și pe soția lui.

– Am să mă întorc după voi când totul o să fie sigur, și am să vă scriu, a spus cu o voce aspră. O să găsesc o cale să vă trimit scrisori, chiar dacă va trebui să-l împrumut pe Tomahawk de la Jeremy pentru asta. Joshua, ții minte ce ți-am spus?

– Da, tati. Trebuie să am grijă de mama.

– Şi trebuie să-ţi spui rugăciunea şi să te porţi cuviincios. Nu uita că eşti un Toliver.

– Da, tati.

– Acum, mergi, te rog, şi stai cu Jake cât vorbesc puţin cu Jessica.

– Da, domnule.

Jessica plecase capul, aşa cum avea tendinţa să facă atunci când nu dorea să vadă nimeni că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Silas nu îi putea îngădui aşa ceva şi i-a ridicat bărbia cu vârfurile degetelor. În lunile care urmau, ea ştia că avea să şi-l amintească stând drept lângă magnolia cu frunzele verzi-închis şi florile albe, ceruite, contrastând cu părul lui negru şi cu ochii în care ardeau focuri de smarald. Şi-a spus că nu trebuia să-şi amintească în mod conştient fiecare detaliu al feţei şi al expresiei lui, pentru că, în felul acesta, ar fi dat crezare inimaginabilului.

– Jessica, i s-a adresat el, nu am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine, indiferent cum ai considera asta.

– Nu o consider în nici un fel – absolut în nici un fel. Refuzul de a deveni emotivă i-a făcut cuvintele să sune mai aspru. Ştiu doar că...

– Ce ştii? a întrebat-o el uşor, ca o adiere care i-a ridicat părul dezordonat.

– Că îmi doresc să te întorci.

El şi-a trecut uşor degetele peste rana în curs de vindecare, care îi adusese în acest moment de speranţă şi de disperare.

– Mă bucur. Trebuie să continui să scrii în jurnal, şi am să scriu şi eu într-al meu. Când mă întorc, o să ne citim unul altuia din ele cu voce tare şi astfel nu vom pierde nici o zi împreună. Nu-mi vor fi refuzate aceste câteva luni care vor urma şi în care să veghez asupra fiului meu – fiului nostru – în drumul lui spre maturizare. Îmi promiţi?

– Îţi promit.

– Plec un bărbat fericit. Vrei să mă săruţi?

– Vreau.

În umbra arborelui de magnolie, el şi-a aplecat capul şi Jessica l-a ridicat pe al ei şi s-au sărutat. După aceea, Silas s-a îndepărtat de ea cu o privire pe care ea o credea menită să-i întipărească imaginea în minte. L-a salutat în grabă pe Joshua, care i-a răspuns luând poziţie de drepţi, şi a încălecat.

– Lorimer, a strigat el spre însoţitorul lui, cu o voce rece, sobră, hai să pornim spre Texas.

Stephanie şi Jake, Jessica şi Joshua i-au privit plecând. Tippy s-a strecurat în spatele lor, tăcută ca o umbră, şi nimeni nu a scos o vorbă până când bărbaţii, caii şi căruţele au dispărut din raza lor vizuală. Apoi, Jessica a spus:

– Tippy, trebuie să găsim nişte găleţi mari. Trebuie să plantăm aceşti trandafiri în pământ reavăn şi să facem tot ce putem ca să-i ţinem vii.

Pentru că aşa cum avea să le meargă trandafirilor, avea să le meargă şi lui Silas şi lui Jeremy, i-a trecut ei prin cap.

Era prima zi a lunii iunie din anul 1836.

Capitolul 40

Fragment din jurnalul lui Silas:

15 septembrie 1836

„Omul propune, Dumnezeu dispune." Scriitorul acela german din secolul al XV-lea, Thomas Kempis, a avut dreptate când a scris aceste cuvinte; Morris ar fi încântat să mă audă recunoscând asta, cu toate că numai Dumnezeu știe că am trăit pe pielea mea adevărul acestor vorbe destul de des în acești ultimi câțiva ani. Stau acum, în ajunul plecării mele spre New Orleans, și mă întreb de unde să-mi încep povestirea pentru Jessica despre abilitatea cu care a rânduit Dumnezeu în privința propunerii mele de a mă stabili în regiunea cu pământ negru a Texasului. Dacă nu a primit scrisoarea mea din iulie, pe care i-am încredințat-o unui soldat care se întorcea la Lafayette, nu va ști că membrii convoiului nostru din Willow Grove nu au mai ajuns în zona cu pământ negru unde-mi fusese alocat terenul. După ce am traversat râul Sabine și ne-am târât prin zona mlaștinilor, oamenii noștri se săturaseră de suferințe. Am supraviețuit unor accidentări ale membrelor, ale căruțelor, ale boilor și ale cailor, prin mlaștini înșelătoare, cu șerpi și aligatori. La două zile după ce am așezat tabăra, extenuați, pe o movilă acoperită cu brazi, i-am spus lui Jeremy din senin: „Ce zici de locul ăsta?"

Jeremy a părut uşurat. Deja se mirase în repetate rânduri văzând abundenţa de cerbi cu coadă albă şi de curcani sălbatici, izvoare limpezi, argila nisipoasă, adâncă şi fertilă şi marea varietate de arbori, dar admiraţia mea pentru zonă se baza pe o atracţie în plus. Primul Congres al Republicii Texas le dădea în concesiune imigranţilor sosiţi între 2 martie 1836 şi 1 octombrie 1837: 1 280 de acri, pentru capii de familie; 640 de acri, pentru bărbaţii neînsuraţi, cu condiţia să locuiască timp de trei ani în Texas. De ce ar plăti cineva doisprezece dolari şi jumătate pe acru în zonele alocate de afacerişti ca Stephen F. Austin, când pământul pe care stătea era gratuit?

Chiar dacă pădurile de conifere aveau să fie mult mai greu de defrişat decât preria cu sol negru, am mai văzut şi alte avantaje de a rămâne în această regiune. Nu doar că economiile făcute graţie preţului pământului aveau să intre în vistieria mea secretă, dar puteam să mă întorc mai repede după Jessica şi Joshua. De data asta, aveam să o iau pe drumul San Antonio şi să traversez râul Sabine cu feribotul Gaines spre Louisiana şi să-mi aduc familia pe acelaşi drum, pe un traseu mai rapid şi mai uşor spre Texas.

Lorimer Davis, care era suficient de aproape încât să audă conversaţia mea cu Jeremy, mi-a cerut să repet ce spusesem.

Jeremy a răspuns în locul meu.

– Silas m-a întrebat ce părere am despre locul ăsta.

Lorimer a râs cu gura până la urechi şi a strigat spre vecinul lui:

– CE ZICI DE LOCUL ĂSTA?

Când întrebarea a trecut din gură în gură, de la o căruţă la alta, s-a ridicat un cor de aprobări şi, într-o şedinţă ţinută în ziua următoare, coloniştii au votat în unanimitate să se stabilească acolo, printre brazi.

Şi, astfel, chiar în ziua în care am împlinit treizeci de ani, am reuşit să angajez un topograf care să îmi parceleze terenul şi să-mi ofere datele necesare privind localizarea

şi hotarele pentru a putea completa cererea către Oficiul Funciar General din Texas, care se deschide în Austin, în decembrie. Am avut grijă să am martori la raportul topografic, care să confirme momentul sosirii mele în Texas, aşa că nu ar trebui să am probleme în a obţine un certificat provizoriu de posesiune asupra terenului până când voi deveni, în mod oficial, proprietar, peste trei ani. Chiar înainte de încheierea măsurătorii topografice, am început să ridic adăposturi, garduri, hambare şi – cel mai important – să curăţ pământul pentru a putea planta seminţele de bumbac la primăvară. Mă bucur că Jessica nu a fost aici să vadă cât de rău i-am muncit pe sclavii noştri, dar acum avem ceva care începe să semene cu Somerset. Abia aştept să o trec pragul căsuţei noastre din bârne. E rudimentară, în cel mai bun caz, dar e izolată împotriva frigului, pentru că am avut grijă să fie bine astupate toate crăpăturile. Are trei camere şi o mansardă, şi un hol de la balconul din faţă până la un şopron din spate, în care, cu cheltuieli costisitoare, am instalat o cadă pentru Jessica! Sper că va fi încântată. Vreau să mai construiesc o colibă alături, ca să dublez spaţiul, dar nu voi mai face nici o construcţie în plus până când nu mă ocup de alte necesităţi mai urgente.

Sam Houston din Virginia a fost ales primul preşedinte al Republicii Texas, în urmă cu două săptămâni. Poate că acum, noua naţiune va cunoaşte începuturile stabilităţii. Trezoreria e goală, şi e imposibil să obţii credite pentru noua republică. Nu există fonduri pentru a plăti o armată, pentru drumuri sau pentru un sistem de poştă. Mexicul şi indienii reprezintă o îngrijorare permanentă. Houston este în favoarea unei eventuale anexări la Statele Unite şi a relaţiilor paşnice cu indienii. Oponenţii lui susţin independenţa şi eliminarea indienilor din întreaga republică. Cine va câştiga? Mă văd aderând, într-o bună zi, la un organism politic care decide în asemenea chestiuni, dar, pentru moment, mă voi concentra pe construirea plantaţiei a cărei

tradiție va fi perpetuată de fiul meu și de fiii lui în acest nou pământ al făgăduinței și al oportunității.

Mă tem că Jeremy nu-mi va sta alături într-o asemenea întreprindere, cu toate că și-a parcelat și el cei 640 de acri – „începutul Companiei de Cherestea Warwick, prietene", a rostit el cu mândrie în urechea mea, la o săptămână după ce am ajuns aici, spre consternarea mea. „M-am săturat de plantat bumbac, Silas", mi-a spus el. „Îmi întrevăd viitorul financiar în exploatarea lemnului." A continuat, spunându-mi că industria cherestelei este abia la început, dar că e convins că va crește odată cu dezvoltarea națiunii și că, în această creștere, va apărea negreșit nevoia de lemn pentru construcție.

Am fost șocat să constat că e atât de atras de ideea de a părăsi corabia – de a întoarce spatele moștenirii familiei sale, dar, firește, i-am urat succes. În ceea ce mă privește, singura chemare a unui Toliver este să cultive pământul – parcele mari de pământ –, și asta vom face și eu, și urmașii mei.

Henri și-a ales lotul pe pământul cel mai deluros și mai infertil, la o distanță apreciabilă de râu. Își imaginează cei 640 de acri ai lui drept vatră a orașului pe care îl vom clădi împreună și a marcat deja locul pe care vrea să-și amplaseze magazinul – un fel de prăvălie cu de toate la început, spune el, dar mai târziu, după ce se va fi fondat orașul – „Ah, *mon ami*, un magazin universal care nu s-a mai pomenit până acum!" Îi urez și lui succes din plin și mă consider norocos să am atât de aproape de mine doi dintre cei mai destoinici bărbați pe care-i voi numi de-a pururi prieteni.

Aceasta e ultima mea însemnare în jurnal. Scrisul mi-a oferit consolare în solitudinea mea la capătul multor zile lungi, istovitoare. Imediat ce mă reîntâlnesc cu Jessica și cu Joshua, nu mai consider că e necesar să aștern pe hârtie evenimentele zilnice pe care le voi trăi împreună cu ei.

(Notă către mine însumi: înainte de a-mi împărtăși jurnalul cu Jessica, să marchez părțile care trebuie să rămână necitite.)

Capitolul 41

Fragment din jurnalul Jessicăi:

18 septembrie 1836

Silas e plecat de trei luni și jumătate. Sunt momente în care cred că nu voi mai îndura încă o zi de așteptare. Acum, că mă simt mai bine, am făcut bagajele și am aranjat câteva cufere în căruță, pregătite să plece numaidecât spre Texas odată ce sosește el. Stephanie e la fel de agitată ca mine. Și ea s-a săturat să nu aibă nici un fel de activitate și să stea închisă într-un hotel cu o obrăznicătură de copil în vârstă de șase ani.

Și, totuși, mă bucur că Silas nu a fost aici să mă vadă în primele luni de sarcină. Am trăit lângă oala de noapte, ceea ce nu e o imagine prea plăcută pentru un tânăr soț. Numai în aceste din urmă săptămâni m-am aventurat să ies, în special ca să iau tramvaiul până la Magazinul Universal DuMont, unde prezența mea trebuie să-i reamintească domnului DuMont de amenințarea pe care o reprezint.

Nu trecuse nici măcar o zi de la plecarea lui Silas, când tatăl lui Henri m-a abordat cu oferta de a i-o împrumuta pe Tippy – „contra unui salariu, desigur", a precizat el, „din moment ce soțul dumneavoastră spune că fata nu e de vânzare. Chiar a refuzat o ofertă extrem de generoasă", a adăugat el vexat, ca și cum ar fi fost încă afectat de ofensă.

M-am holbat la el cu gura căscată, astfel că a înțeles pe dată că oferta pe care i-o făcuse lui Silas era o noutate pentru mine.

– Nu v-a spus soțul dumneavoastră? A, bine, atunci – un zâmbet lingușitor i-a accentuat licărirea de lăcomie din ochi, poate că putem încheia noi doi afacerea, de vreme ce fata este camerista *dumneavoastră* și puteți dispune după cum doriți.

L-am întrebat care îi fusese oferta pentru Tippy și, când mi-a spus, aproape că am rămas fără grai. Nu știu câți bani a acceptat tatăl meu să-i dea lui Silas ca să-l scape de mine, dar nu m-ar mira ca suma oferită de monsieur DuMont să fie destul de apropiată. Dacă Silas ar fi acceptat banii, ar fi avut mai puțină nevoie de banii tatălui meu și de o perioadă mai scurtă de dependență față de el. Atunci i-ar fi putut arunca în față contractul tatălui meu.

Ar fi putut scăpa de mine.

Dar Silas și-a ținut promisiunea de a nu o vinde niciodată pe Tippy și nu a profitat de oferta domnului DuMont.

– Deci? m-a îmboldit vizitatorul meu pe un ton nerăbdător.

M-a cuprins amețeala. Simțeam că mă desprind de pământ, în ciuda kilogramelor în plus.

– Am să repet cuvintele soțului meu, monsieur, i-am răspuns eu. Camerista mea nu este de vânzare.

– Foarte bine. În cazul ăsta, ce-ați spune să o angajez pentru... a strâns din buze, făcând calcule, și a rostit o sumă de bani.

Nu avea să fie pusă la vreo muncă grea, m-a asigurat el. Mai degrabă se gândea că servitoarea mea chiar avea să fie încântată. Intenționa să o folosească în atelierul lui de creație vestimentară.

I-am spus că o să văd ce părere are Tippy. Când l-am condus la ușă, nu și-a ascuns nemulțumirea că nu i-am dat un răspuns pe loc – de ce era necesar să discut oferta lui cu

o sclavă? –, dar a acceptat să revină a doua zi de dimineață ca să afle ce decizie voi fi luat.

Abia așteptam să scap de prezența lui. Voiam să rămân singură, să mă pot gândi la implicațiile faptului că Silas refuzase atâția bani. Mi-am amintit conversația noastră din după-amiaza petrecerii, ce a urmat întrevederii lui cu Jean DuMont, dar Silas nu a dezvăluit scopul vizitei acestuia. Cu siguranță, Silas a conștientizat consecințele asupra fragilei noastre relații dacă o vindea pe Tippy, dar de ce s-ar compara o asemenea pierdere cu un asemenea câștig – inclusiv oportunitatea de a scăpa de soția cu care fusese silit să se însoare!

Mi-am pus mâinile pe umflătura care reprezenta rodul celor două nopți în care fuseserăm împreună. Aici, în mine, era sămânța distrugerii noastre. Nu aveam nevoie de alta. Trebuie să-l accept pe Silas ca stăpân de sclavi, dar n-am să permit ca fiul meu să-l *sprijine în negoțul cu ființe umane* care să presteze munca altora fără a fi recompensați pentru munca lor și fără a avea libertatea de a alege.

Dar conflictul acesta avea să apară destul de curând, mi-am spus eu. Momentan, eram emoționată – fericită – de sacrificiul pe care consider că soțul meu l-a făcut în numele căsniciei noastre.

Tippy nu a izbutit să-și ascundă încântarea pentru oportunitatea de a lucra în atelierul de creație al Magazinului Universal DuMont. Salariul nu părea să o intereseze. Plăcerea de a lucra cu mătăsuri și satin, cu brocart și corsete fine, și țesături din lână a făcut-o să gesticuleze închipuindu-se creatoarea unor splendori într-un asemenea loc.

– Dar cum vei avea grijă de tine și de Joshua, dacă eu sunt plecată toată ziua? a strigat ea.

– Eu și Joshua vom avea grijă unul de altul, i-am spus eu.

Fiul meu vitreg era deja un frate mai mare atent, lăsându-și adesea capul pe umflătura pântecului meu și vorbindu-i.

– Dacă eşti băieţel, am să te învăţ să faci lucrurile pe care îmi place şi mie să le fac, îi spunea el. Dacă eşti fetiţă, am să te apăr de rele.

În asemenea momente, depuneam un sărut pe creştetul drag al fiului meu vitreg şi mă întrebam dacă e posibil să-mi iubesc propriul copil la fel de mult pe cât îl iubesc pe acest băieţel.

Tippy a acceptat slujba, dar numai după ce l-am avertizat pe monsieur DuMont că avea să răspundă în faţa tatălui meu dacă era tratată necorespunzător sau dacă se profita în vreun fel de ea. I-a smuls şi acceptul de a trimite o trăsură să o ducă şi să o aducă pe Tippy de la magazinul lui amplasat în zona comercială aflată mai sus de Canal Street. Pentru că oamenii o consideră pe Tippy o ciudăţenie, atrage atenţia, de cele mai multe ori nedorită, oriunde s-ar duce. New Orleansul este exotic, indecent, senzual, misterios, un oraş care te poate înghiţi cu uşurinţă şi, fără protecţia mea, îmi închipui că ar fi atacată pe străzi de huligani, răpită de cei care duc oameni în sclavie sau furată ca să servească, pentru tot restul vieţii ei, vreo stăpână diabolică, în spatele uşilor închise, în conace acoperite cu muşchi.

Aranjamentul a funcţionat de minune, şi, dacă n-ar fi fost Joshua şi poveştile pe care le aducea Tippy acasă în fiecare seară de la Magazinul Universal DuMont, cred că aş fi cedat din pricina irosirii zilnice de timp şi energie în hotelul Winthrop. Din cauza plictiselii şi a rutinei ucigătoare, adesea, am puţine lucruri interesante de scris. Sper că Silas va înţelege motivul spaţiilor goale dintre însemnările mele. Data viitoare, când mă voi întoarce la aceste pagini, poate că voi avea ceva important de relatat.

19 septembrie 1836

Slavă Ţie, Doamne! Aseară am răspuns la o bătaie în uşă şi l-am găsit în prag pe Silas William Toliver.

Capitolul 42

Somerset, ianuarie 1841

Tatăl lui nutrea convingerea că un bărbat trebuie să-şi măsoare viaţa în segmente de câte cinci ani, şi-a amintit Silas. Numai aşa putea avea o imagine clară a câştigurilor şi a pierderilor, a răsplăţii şi a efectelor deciziilor luate, care apoi avea să-i determine hotărârile pentru viitor. Tâmpenii, se gândea Silas atunci când îşi amintea de tatăl său, ca de obicei, cu mânie. Se confrunta cu o situaţie asupra căreia nu puteau aduce lumină nici un câştig şi nici o pierdere, nici o răsplată şi nici un efect al deciziilor pe care le luase în ultimii cinci ani, şi numai Dumnezeu ştia că drumul lui până în acest moment şi în acest loc era presărat cu toate acestea.

Vocile celor doi fii ai săi, care se jucau gălăgioşi în curtea laterală a casei din bârne a familiei lor, l-au atras la fereastră; muzica aceasta îi calma întotdeauna zbuciumul interior. Zbuciumul de astăzi i-a adus în minte amintirea figurii furioase a mamei lui, în salonul de la Queenscrown, când i-a împărtăşit profeţia că pământul lui din Texas avea să fie blestemat. *Nu poate ieşi nimic bun din ceea ce s-a clădit cu un asemenea sacrificiu, şi egoism, şi lăcomie.*

Dar erau oare lăcomie şi egoism în dorinţa lui de a-şi extinde posesiunile în beneficiul familiei sale? Sacrificiu, da. Conştiinţa îl silea să înţeleagă faptul că, dacă folosea banii

economisiți pentru restituirea datoriei față de Carson Wyndham ca să mai cumpere pământ, avea să-și sacrifice posibilitatea de a-i oferi Jessicăi libertatea. Era convins că nu l-ar părăsi nici pe el, nici căminul pe care și-l clădiseră chiar dacă i s-ar fi oferit ocazia, dar isprava de a-i achita tatălui ei până la ultima lețcaie pe care i-o dăduse ca să-l scape de fiica lui i-ar dovedi Jessicăi că înțelegerea lor odioasă nu era motivul pentru care soțul ei rămânea căsătorit cu ea. Dar mai avea oare nevoie soția lui de vreo asigurare? Nu mai adusese vorba de contract încă de la New Orleans. Jessica îl iubea, chiar dacă probabil nu din toată inima, și el o iubea pe ea, chiar dacă nu exclusiv. Chestiunea sclaviei stătea mereu între ei, ca un fum pe care-l alungau de la masa de prânz, din dormitor și din preajma copiilor, și o parte din inima lui bătea pentru pământul care îi solicita atenția de la răsăritul până la apusul soarelui.

Așa că, serios, ce motiv avea să-i înapoieze banii lui Carson, altul decât chestiunea mândriei lui personale și satisfacția de a-și imagina figura bărbatului când agentul avea să-i înmâneze un cec cu întreaga sumă pe care el o dăduse cu țârâita de-a lungul anilor?

Epuizat de gânduri, Silas s-a dus afară să stea cu fiii lui – Joshua, acum în vârstă de zece ani, și Thomas, de trei ani și jumătate. Mai avuseseră un fiu, dar murise în pântecele mamei sale, prematur, în septembrie 1836, cu patru luni înainte de a-i veni sorocul, una dintre pierderile călătoriei spre acest loc și spre acest moment.

Acest loc și acest moment. Silas s-a uitat în jur, la ceea ce realizase în ultimii cinci ani, și și-a îngăduit un neobișnuit sentiment de mândrie, o plăcere pe care considera că ar trebui să o rezerve împlinirii visului său de a deține plantația Somerset, și nu începutului acestuia. Totuși, mândria lui era justificată grație câmpurilor sale întinse, defrișate de brazi dincolo de casa extinsă cu locuința sclavilor, pe care o ridicase la mică distanță și, cu siguranță, cu mașina de egrenat bumbac, pe care își convinsese vecinii să o cumpere împreună și să o instaleze

pe proprietatea lui. Deținerea propriei mașini de egrenat constituia o economisire a costurilor și a efortului de a transporta bumbacul până la cel mai apropiat utilaj, aflat la cincisprezece kilometri depărtare. În câțiva ani, costurile aveau să fie amortizate, iar proprietarii puteau încasa și ei taxe de egrenare.

Casa lui confortabilă era mărginită, de o parte, de grajduri, șoproane și țarcuri bine întreținute și, de cealaltă parte, de o curte îngrijită, în care se puteau juca băieții, o livadă și două grădini proaspăt săpate. Arătau destul de deplorabil în această zi rece de ianuarie, pământul dintr-una așteptând să fie însămânțat; crengile uscate și golașe din cealaltă dormitau până în primăvară, când fiecare parcelă avea să rodească din abundență legume și trandafiri.

Fusese ideea lui Henri ca Silas și Jeremy să planteze amândoi, fiecare în grădina lui, atât trandafiri York, cât și Lancaster, ca simbol al uniunii celor două case. Tustrei fuseseră aleși lideri ai noii comunități, pe care coloniștii, în mod bizar, dar în unanimitate, conveniseră să o numească și să o scrie Howboutchere, după întrebarea mult mai cultivată *How about here?*[1], pe care a adresat-o Silas a doua zi după ce convoiul și-a instalat tabăra între brazi. Lui și prietenilor lui plantatori nu le-a plăcut deloc această sugestie grosolană și au propus un compromis: numele orașului lor avea să se scrie *Howbutker*, cu accent pe ultima silabă.

Henri avea să cultive și el trandafirii prietenilor lui, i-a anunțat el pe Silas și pe Jeremy într-una din întrunirile lor. Trăia cu sentimentul că, dacă se iveau neînțelegeri între ei, inevitabil avea să se întâmple și asta, trandafirii aveau să simbolizeze ceea ce niște bărbați atât de orgolioși ca ei nu s-ar putea înjosi să rostească în cuvinte.

– Așa că, dacă vă voi ofensa vreodată, voi trimite un trandafir roșu, ca să-mi cer iertare, a spus el, iar dacă primesc și eu unul în același scop, voi trimite înapoi unul alb, care să sugereze că totul e iertat.

---

[1] Ce zici de locul ăsta? (vezi jurnalul lui Silas din capitolul 40)

Să lăsăm în seama unui francez cu aplecare spre fantezie să facă asemenea propuneri, se gândise Silas, dar Jessica, care întocmea procesul-verbal al întrunirilor, fusese încântată de idee și începuse să noteze fiecare detaliu și cuvânt al conversației.

– Ce idee încântătoare! a exclamat ea. Am să includ această întrunire în jurnalul meu, pe care sper să-l transform într-o bună zi în istoria familiilor Toliver, Warwick și DuMont din Texas, demni fondatori ai orașului Howbutker.

– Și cum se va intitula cartea ta, draga mea? o întrebase Henri.

– Un titlu simplu, i-a răspuns Jessica. Cartea mea va avea titlul *Trandafiri.*

Silas s-a oprit o clipă să se uite la o altă realizare de care era foarte mândru: fiul său, Thomas, născut pe 1 iunie 1837. „Nu încape nici o îndoială cu cine seamănă!" exclamase Jessica, și, într-adevăr, pe măsură ce trecea timpul, nu încăpea îndoială că băiatul era un adevărat urmaș al familiei Toliver. Ochii lui de un albastru-închis s-au transformat în verde-deschis, gropița din bărbia lui s-a adâncit, și părul lui, în formă de V în frunte, discretă, dar distinctă, a devenit mai brunet.

Mai pierduse o sarcină după nașterea lui Thomas, dar, de atunci, nici un alt semn de sarcină. Jurnalul Jessicăi, care devenea din ce în ce mai gros, conținea arborii genealogici ai familiilor conducătoare din Howbutker. Jeremy și Henri se căsătoriseră în 1837, iar numele celor doi copii ai fiecăruia din ei erau notate și aveau să se adauge și altele când cei doi bărbați aveau să devină tați pentru a treia oară în iulie. Locul din dreptul lui Thomas rămânea gol pe pagină, iar Silas avea sentimentul de neliniște că așa avea să rămână.

Văzându-l pe Silas venind din fața casei, Joshua l-a strigat stăruitor:

– Tati! Hai să te joci de-a căluțul cu Thomas. M-am săturat să mă călărească!

– Lasă-l să-ți călărească bățul cu cap de cal, a spus Silas, legănându-l pe Thomas în brațe. La trei ani și jumătate era deja aproape prea mare să-l mai poată ridica mama lui.

Joshua s-a bosumflat.

– Nu vreau să se joace cu el. Poate să-l rupă.

Silas i-a ciufulit părul lui Joshua, dar nu l-a certat pentru că nu voia să împartă bățul cu cap de cal pe care i-l oferise Jessica pe când avea patru ani. Nu egoismul îl împiedica pe Joshua să-i permită fratelui său mai mic să se joace cu lucrurile lui, ci valoarea pe care unele dintre acestea o aveau pentru el. Plăcuțele din lemn cu literele alfabetului și cu animalele domestice dăltuite își pierduseră de mult culoarea, iar Tippy le adunase ca să le restaureze pentru Thomas, dar bățul cu cap de cal era special pentru Joshua, așa cum era și haina din piele de căprioară care nu-i mai venea și pe care i-o făcuse Tippy la cea de-a cincea lui aniversare. Așa tânăr cum era, Joshua ajunsese să înțeleagă că atașamentul față de anumite obiecte le făceau prea valoroase ca să le dea pe mâna altora.

– Oricum, e prea frig să stați afară, băieți, le-a spus Silas. Haideți în casă, și sunt sigur că mama voastră vă va citi dintr-una din cărțile primite de Crăciun.

– Of, tati, dar sunt prea mare ca să-mi mai citească, a spus Joshua.

Jessica apăruse pe veranda care înconjura casa, strângând un șal în jurul ei.

– Atunci, ce-ar fi să ne citești tu frățiorului tău și mie? a spus ea, auzind, în mod evident, toată conversația. Ador să te ascult citind.

Silas s-a uitat la soția lui și a simțit brusc cum gâtul îi e inundat de o explozie de sentimente care aproape că i-a adus lacrimi în ochi. Avea zile în care era atât de prins cu nesfârșitele probleme ale plantației și nopți în care era atât de ostenit, încât abia dacă reușea să-și scoată cizmele, când abia dacă o observa, așa cum un om nu e conștient de aerul pe care îl respiră. Dar ea era acolo, prezența ei îl susținea constant, și nu și-ar fi imaginat viața fără ea. Erau fericiți împreună în locul acela, în ciuda recoltelor ratate, a temerii de indieni, a muncii nesfârșite și a pierderii pruncilor nenăscuți. Nici o clipă nu-i slăbise dorința pentru ea, nici plăcerea companiei ei. Ba chiar

ambele sporiseră cu timpul, într-atât încât absențele lui în perioadele în care își ducea bumbacul la destinație ajunseseră mai mult decât putea îndura. Oare Jessica putea crede pe deplin că nu banii tatălui ei îl țineau lângă ea, ci iubirea pentru ea și nevoia de ea? A încetat vreodată inima unei femei să-și aducă aminte ceea ce mintea ei alesese să uite?

Cu economiile lui, ar fi putut cumpăra micul lot învecinat, care i-ar da acces direct la râul Sabine și i-ar permite să construiască un debarcader de unde și-ar putea transporta bumbacul pe plute până la Galveston, și apoi pe vasele cu aburi care se îndreptau spre New Orleans și spre porturi mai îndepărtate. Ar fi scutit de transportul dificil al bumbacului cu căruța până la un debarcader din amonte și de taxele de servitute pe care le percepea proprietarul. Cu timpul, ar putea percepe și el asemenea taxe.

– Silas? Jessica a coborât treptele verandei, iar Thomas s-a smuls din brațele lui ca să alerge la ea. Ești iar pierdut în gânduri. La ce te gândești?

– La cât de mult te iubesc, a spus el cu vocea răgușită de emoție. Dacă aș fi Morris, aș cita din Pilde, dar aș modifica versetul. „Am găsit o femeie virtuoasă, și prețul ei întrece pe acela al mărgeanului."[1]

– Ei, slavă Domnului că nu ești Morris, i-a răspuns Jessica, niciodată încântată de efuziuni sentimentale, dar în obraji i-a apărut acea roșeață care însemna că era plăcut surprinsă, Silas știa asta. Nu vorbeau prea des despre iubire. Vii înăuntru? l-a întrebat ea.

– Nu, i-a răspuns. Luase hotărârea. Mă duc până la casa Wilton să vorbesc cu Carl despre terenul pe care îl are de vânzare. Vreau un răspuns în după-amiaza asta.

– Avem bani pentru asta?

---

[1] Pildele lui Solomon 31:10. Modificarea constă în faptul că Silas afirmă că a găsit o astfel de femeie, în timp ce în textul biblic versetul este „cine poate găsi o femeie virtuoasă?"

– Am câte ceva pus deoparte, iar Carl e dispus să vândă sub prețul pieței. E puțin probabil să mai găsesc o jumătate de lot atât de ieftin.

– Foarte bine, atunci, dar te întorci la cină?

– N-aș pierde-o pentru nimic în lume, și apoi – Silas a zâmbit spre Joshua, care se dusese să se încălzească sub șalul Jessicăi – am să mă joc de-a căluțul cu Thomas.

– Foarte bine, tati, a spus Joshua, imitând expresia familiară a Jessicăi.

Silas nu s-a dus imediat să-și înșeueze calul, ci s-a uitat la Jessica, îndemnându-i pe cei doi băieți să intre în casa din bârne, apoi la fumul ce se ridica leneș din horn pe cerul hibernal. Înainte de a închide ușa, ea i-a aruncat o privire, iar Silas a sperat că nu i-a citit pe chip sentimentul de vinovăție că din nou alegea Somerset în defavoarea ei.

Capitolul 43

Îndepărtându-se de mulțimea care se adunase ca să celebreze cea de-a șaptea aniversare a înființării coloniei Willow Grove, Jeremy a ales o bancă la umbra unui stejar roșu ca să admire împrejurimile și să se gândească la anii care îi aduseseră în acest loc, la această dată din iulie 1843. Își acorda oarecare credit pentru decizia unanimă de a se stabili aici. Din clipa în care convoiul intrase în pădurea de conifere, fusese fermecat de zonă. O altă vocație decât cultivarea pământului îl cucerise, îi pusese sângele în mișcare, și s-ar putea să nu se mai fi mișcat spre preria cu pământ negru de la vest. Silas îl cunoștea bine. Simțise ezitarea prietenului său de a merge mai departe către destinația plănuită, și poate că această șovăială a lui îl făcuse pe Silas să întrebe: „Ce zici de locul ăsta?"

În orice caz, el, Silas și Henri aleseseră bine locul pentru orașul pe care speraseră să-l ridice. Howbutker câștiga în importanță, pentru că era prima comunitate pe acest mal al râului Sabine prin care treceau coloniștii când intrau în Texas dinspre Louisiana, și mulți se opreau aici; plus că era singurul oraș care se putea lăuda cu câteva linii de diligențe care ofereau transport spre inima republicii aflate în plină dezvoltare. Fuseseră stabilite locurile pentru tribunal, biserică și școală și fusese proiectată strada principală, un cerc în jurul pieței orașului, care avea să devină și locul clădirii consiliului, în cazul în care comisarul funciar alegea Howbutker drept capitală districtuală.

Fuseseră şapte ani productivi pentru el şi pentru ceilalţi fondatori. Henri avea un magazin de îmbrăcăminte înfloritor şi pus la punct, în mare parte datorită talentelor uimitoare ale lui Tippy, care contribuiseră la colecţia lui elegantă. Cu permisiunea Jessicăi şi cu priceperea dobândită lucrând cu tatăl lui Henri, Tippy trecuse din magazinul universal al lui Jean DuMont direct la fiul acestuia care nutrea vădita speranţă de a-şi depăşi tatăl. Magazinul lui Henri se extinsese şi găzduia o largă varietate de produse în fiecare sezon, iar acum avea clienţi care veneau tocmai de la San Antonio şi Houston şi din metropola Galveston, ca să se aprovizioneze cu lucruri pe care nu le puteau găsi la ei acasă.

Somerset devenise cea mai mare plantaţie de pe cuprinsul aşezării, iar Silas încă mai avea planuri de extindere. Jeremy ştia de unde proveneau banii care îi permiteau prietenului său să cumpere mai mult pământ, sclavi şi animale de tracţiune, să ridice mai multe construcţii la fermă şi colibe pentru muncitori (cu cheresteaua cumpărată de la Compania de Cherestea Warwick), dar Silas avea discernământ în afaceri şi pricepere în administrarea pământului, ambele calităţi fiind puse cu succes în slujba prosperităţii plantaţiei lui.

Compania de Cherestea Warwick din Howbutker nu se bucura de atâta prosperitate – nu încă. Afacerea pornise cu greu. Jeremy construise un gater alimentat cu apă şi un depozit pentru cherestea, dar, cu toate că în noua republică era mare cerere de lemn pentru construcţie, problema consta în transportul către client. Erau puţine drumuri, şi râurile nu erau navigabile decât la primele inundaţii. Copacii lui erau tăiaţi cu toporul şi cu fierăstrăul, căraţi groaznic de încet de animalele de tracţiune până la gater sau până pe malul râului, unde cheresteaua era încărcată pe plute şi trimisă la gaterele de pe coastă, care-i plăteau pentru transport. Ambele operaţiuni erau dificile şi la mila terenurilor alunecoase şi a vremii adesea nefavorabile, dar Jeremy avea răbdare. Nu era decât o chestiune de timp, de ordinul câtorva ani, până când Texasul avea să fie anexat Uniunii, iar finanţarea drumurilor pentru

transport comercial avea să fie primul lucru solicitat Statelor Unite. În cele din urmă, vapoarele cu aburi aveau să-şi croiască drum în susul râului şi să ofere o modalitate de a-şi transporta cheresteaua spre oraşele de pe coastă, şi avea să vină, cu siguranţă, şi calea ferată. Noi unelte erau inventate, care să facă exploatarea forestieră mai sigură şi mai rapidă, şi, între timp, cererea disperată de cherestea pentru construcţii avea să fie în continuă creştere. Jeremy se pregătea pentru ziua în care Compania de Cherestea Warwick avea să fie unul dintre principalii operatori forestieri din Texas, cumpărând suprafeţe de păduri de conifere de-a lungul râului Sabine, în jurul aşezării Howbutker, şi la sud, spre Nacogdoches, cel mai vechi oraş din Texas. Pentru a-şi spori moştenirea şi venitul, cumpărase câteva afaceri înfloritoare de pe coastă. Şi se şi căsătorise.

Pe soţia lui o chema Camellia Grant, iar Jeremy îi fusese prezentat atunci când l-a cunoscut pe tatăl ei, bancher din New Orleans, în 1837. Bruce Warwick, iubitul tată al lui Jeremy, decedase şi îi lăsase fiului său mai mic partea sa din Meadowlands în bani gheaţă. Statele Unite treceau printr-o criză monetară în acel an, şi puţine bănci erau sigure şi solvabile, iar banca lui August Grant era una dintre ele. Jeremy a rămas o lună la New Orleans, ca să o curteze pe Camellia şi să se însoare cu ea, apoi a adus-o în modesta, dar confortabila lui locuinţă din pădurile de conifere din Texas. Rămânând însărcinată încă din noaptea nunţii, soţia lui se întorsese în confortul splendid al casei părinteşti din New Orleans în timpul celor nouă luni de sarcină, şi la fel a procedat la sarcinile următoare. Născuse cel de-al treilea copil cu două veri în urmă şi venise să locuiască în Howbutker cu un soţ care începea, în sfârşit, să o cunoască.

Festivităţile aniversare se desfăşurau în centrul oraşului în plină dezvoltare. Compania de Cherestea Warwick furnizase băncile rudimentar cioplite pe care oamenii şedeau sub copaci sau în corturi, la umbră. De pe banca lui, Jeremy o vedea bine pe Jessica Toliver într-unul din corturi. Le servea tort şi punci unor copii de sclavi care-şi aşteptau cu nerăbdare rândul la

coadă, sporovăiala lor entuziastă ajungând până la el din cealaltă parte a pieței.

Era greu de crezut că Jessica avea acum douăzeci și cinci de ani și era deja o legendă a vremurilor sale, chiar dacă nu cea mai greșit înțeleasă și subestimată. Circulau zvonuri că salvase un indian comanș care dăduse de necaz pe malul unui pârâiaș, chiar lângă Howbutker. Silas era plecat cu bumbacul la Galveston atunci. Jessica o pusese pe Tippy să-l îngrijească pe războinic și să-l gonească de acolo înainte ca membrii comunității să prindă veste de prezența lui și să-l spânzure de stejarul roșu sub care ședea Jeremy. Dacă zvonul era adevărat – și cine s-ar îndoi că Jessica ar ajuta un războinic inamic, din moment ce părerea ei că albii au furat pământurile indienilor era bine cunoscută –, era absolut logic că indianul venise să exploreze zona în vederea unui atac. Jeremy dădea crezare zvonurilor și considera că bunătatea Jessicăi a salvat Howbutker și fermele învecinate de incursiunile sălbatice ale comanșilor de pe urma cărora suferiseră alte așezări.

Jeremy își iubea soția. Era blândă și suavă ca o pisicuță cuibărită lângă el noaptea și, mai mult decât atât, venera pământul de sub tălpile lui. Îi născuse cu dârzenie trei fii – nu aveau să mai facă alți copii, pentru că el nu mai voia ca ea să stea din nou departe de el –, dar Camellia s-ar ofili ca floarea al cărei nume îl purta dacă ar fi silită să facă față răspunderilor și provocărilor cu care se confrunta zilnic Jessica la Somerset. Din acest motiv, Jeremy îi construise soției sale o casă în oraș, administrată de un alai de servitori, ca să-i asigure confortul cu care era obișnuită. Între timp, la Somerset, Jessica se ocupa de nevoile familiei și ale sclavilor, îngrijea livada și grădinile, își oferea serviciile ca soră medicală, medic, profesoară și veterinar în timp ce supraveghea nesfârșitele îndatoriri legate de curățenie, spălat de rufe, cusut, țesut, gătit și pus conserve. Din când în când, rutina ei zilnică era tulburată de câte un animal sălbatic venit în vizită, de vreun șarpe veninos în casă, de vreo epidemie de malarie, vreun accident sau vreun deces.

De multe ori, Jeremy se minunase de tăria fetei pe care o cunoscuse îmbrăcată în rochie din brocart și conduri din

satin și purtând o broșă de smarald la cea de-a optsprezecea ei aniversare.

Entuziasmul unanim a crescut atunci când și-au făcut apariția un fotograf de dagherotipuri și asistentul acestuia, pe care Silas se dusese să-i aducă de la debarcader. Fotograful venise în susul râului de la Galveston ca să facă fotografii familiilor care-și puteau permite. În timp ce bărbatul și-a instalat echipamentul voluminos, femeile și-au strâns laolaltă bărbații și copiii, dacă nu să pozeze în fața aparatului, măcar să vadă invenția uluitoare a unei drăcovenii care putea imortaliza imaginea oamenilor și a peisajelor pe o plăcuță din cupru. Jessica și-a lăsat treburile în seama lui Tippy și a venit să se alăture Camelliei și soției lui Henri, Bess, amândouă purtând hainele cele mai bune și chinuindu-se să-și țină lângă ele copilașii de doi ani, în timp ce soții lor alergau să-i adune pe ceilalți șase copii care lipseau. Joshua, acum în vârstă de doisprezece ani, trebuia să fie cu Jake Davis și cu prietenii lor, iar Thomas, care împlinea șase ani în iunie, trebuia să fie cu Jeremy Jr., cu Stephen Warwick și cu fiii lui Henri, Armand, în vârstă de șase ani, și Philippe, care avea cinci ani.

Tații i-au găsit pe toți cei șase băieți admirând un armăsar într-un padoc din spatele fierăriei, un bălțat alb cu roșcat, cu picioarele albe de la jumătate în jos. Animalul avea osatură puternică, dar capul și gâtul delicate, arcuite acum, ca să se uite cu precauție la băieți. Armăsarul îi atrăsese atenția mai cu seamă lui Joshua. Băiatul ședea pe o bârnă din gard, încercând să-l atragă pe bălțat spre mâna lui întinsă.

– E de vânzare la un preț bun, i-a spus fierarul lui Silas. A ajuns la mine pe post de plată a unei datorii. Fiul tău pare de-a dreptul fermecat de el. Nu e vremea ca băiatul să aibă calul lui?

Jeremy a simțit că Silas se aprinde și s-a îndepărtat precaut. Nu era vreun secret că Silas le oferea o protecție exagerată celor doi fii ai săi. Jessica pierduse două sarcini în cei șapte ani de căsnicie, iar Silas îi mărturisise lui Jeremy că și-a pierdut speranța de a mai avea vreun alt moștenitor.

– E prea mic, i-a răspuns Silas fierarului, cu o privire dură, care îi dădea acestuia de înțeles să-și vadă de treaba lui.

– Prea mic? a hohotit fierarul. Păi, băieții mei au avut fiecare calul lui înainte să împlinească opt ani. Urcă-i de mici în șa, și n-or să știe niciodată ce-i aia teamă.

– Tati... s-a rugat Joshua. Jake are calul lui.

Silas l-a ridicat pe Joshua, prea ușor pentru vârsta lui, și l-a dat jos de pe gard.

– Poate la anul de ziua ta, fiule. Acum, hai să facem fotografia.

Fotograful și-a instruit mușteriii:

– Va trebui să stați absolut nemișcați timp de cincisprezece minute. Nu vorbiți. Nu vă foiți. Nu zâmbiți. Cea mai mică mișcare va distruge dagherotipul. Dacă are nevoie cineva de o proptea pentru gât, v-o fixează asistentul meu.

Membrii familiei Toliver, Warwick și DuMont au stat perfect nemișcați, chiar și cei mai mici, care au adormit în brațele lor în acest timp. A fost prima și singura fotografie a lui Joshua Toliver. În timp ce părinții lui savurau o înghețată cu prietenii, în umbra înserării, Joshua a încălecat pe bălțatul pe care fierarul îl înșeuase pentru el.

– Călărește-l în jurul pășunii să te obișnuiești cu el, apoi mergi cu el spre piață. Când o să vadă taică-tu cât de bine îl strunești, pun pariu că o să ți-l cumpere.

Cel care a călărit spre piață a fost însă fierarul.

– Fiul tău, a început el cu o voce înecată, speriindu-i pe soții Toliver care ședeau pe băncuțele lor de pin, înconjurați de prieteni. A... a... a fost azvârlit de calul la care se uita în după-amiaza asta. Ai face bine să vii repede.

Întreaga adunare s-a năpustit spre padocul înverzit ca să-l găsească pe Joshua zăcând nemișcat în umbra unui eucalipt gigantic, deja fără viață. Jessica, îngenunchind lângă trupul lui, a ridicat privirea spre Silas, într-un șuvoi de lacrimi, și a rostit cuvintele care aveau să țipe în coșmarurile lui pentru tot restul vieții:

– Suntem blestemați, Silas! Suntem blestemați!

Capitolul 44

În primăvara anului 1846, Carson și Eunice Wyndham i-au vizitat pe fiica și pe ginerele lor la Somerset. Veniseră special cu scopul finalizării înțelegerii dintre Silas și Carson și ca să-și cunoască nepotelul, care i-a câștigat de îndată inima lui Eunice.

– Mi-aș dori ca Benjamin să fi trăit să-l vadă pe băiat, a spus ea. Ar fi mulțumit să vadă că nepotul lui e un Toliver din cap până-n picioare. Băieții lui Morris... ei bine, seamănă cu Lettie și nu au nici cel mai mic interes pentru plantație.

– În privința asta, seamănă cu Morris, a răspuns Silas sec, simțind o urmă de regret la gândul că Lettie născuse trei copii sănătoși – doi băieți și o fată, pe care Eunice a descris-o ca fiind, în chip regretabil, „osoasă" ca Morris.

Ședeau toți cinci pe fotolii, pe veranda din fața casei din bârne a familiei Toliver, și o privire la fața stoică, lipsită de orice expresie a soției sale la primirea acestor vești l-a făcut pe Silas să se rușineze de invidia pe care o simțise pentru o clipă. Știa la ce se gândea ea. I-ar fi întins mâna ca să-i ofere alinare, dar asta n-ar fi făcut decât să o stânjenească și să agraveze suferința pe care încerca să și-o ascundă.

Încă de când fusese curățat primul acru de pământ de la Somerset, chiar dacă se mustra pentru asemenea gânduri, Silas se întrebase cum – când avea să se manifeste „blestemul" pământului său. Unde era blestemul în producția de bumbac care, după un început mai dificil, crescuse an după an? Unde

pândea? În ploaia abundentă care cădea exact la momentul potrivit, în sănătatea și robustețea sclavilor și ale animalelor sale, în izbăvirea familiei și a lucrătorilor săi de accidente și molime, și de focul ce putea rade de pe fața pământului recolta și clădirile unui fermier cât ai clipi din ochi? Cum erau toate aceste binecuvântări blestemate de profeția mamei sale?

Dar uneori, după ce el și Jessica făceau dragoste, stătea treaz până târziu în noapte, asaltat de demonii care veneau ca să bântuie sufletele celor vinovați, și se întreba dacă nu cumva blestemul era în pântecele soției sale. Prostii... își spunea el în zorii dimineții. Jessica era pur și simplu... stearpă. Nimic – cu siguranță nu un blestem – nu purta vina pentru asta. Joshua murise de mâna unui fierar necugetat, care-l lăsase să încalece un cal necunoscut. Dacă era să se simtă vinovat în vreo privință – și se simțea –, se gândea Silas în timp ce-l privea pe Carson arzând ceremonios contractul cu partea aprinsă a trabucului său, era faptul că renunțase la intenția lui de a-i înmâna un cec pentru suma pe care i-o plătise bărbatul ca să se însoare cu fiica lui. Cât i-ar fi plăcut să vadă fața nemernicului – și pe a Jessicăi – când Carson ar fi realizat că tot ceea ce deținea ginerele său, inclusiv iubirea fiicei sale, fusese câștigat cu mâna lui. Silas Toliver ar fi fost liber și scutit de orice datorie pe care o avea la Carson Wyndham, iar Jessica ar fi avut în sfârșit dovada că numai iubirea l-a ținut pe soțul ei lângă ea.

Dar acestea erau doar fantezii. Dorința de a dezvolta și de a-și îmbunătăți pământul fusese prea mare. După construcția debarcaderului, a început din nou să pună bani deoparte, dar un fierar din Illinois, pe nume John Deere, a inventat și produs un model de plug din oțel, care putea trece prin pământul lipicios fără să se afunde, și Silas a cedat în fața tentației de a cumpăra câteva asemenea utilaje. Plugurile trase de un singur cal i-au economisit timp și bani, pentru că lamele de oțel, spre deosebire de plugul din lemn pe care țăranii îl foloseau de secole, puteau întoarce brazda indiferent de vreme sau în orice condiții s-ar fi prezentat terenul. Înainte, trebuia să aștepte câteva zile ca să se usuce pământul îmbibat de apă sau, dacă

era prea uscat, să folosească trei oameni şi câteva animale puternice ca să poată ara un câmp.

Mai fuseseră şi alte „cântece de sirenă" irezistibile, pe care le ascultase şi în faţa cărora cedase în cei zece ani de îndatorare faţă de Carson, până când toţi banii puşi deoparte s-au epuizat. Jessica nu ştiuse niciodată de intenţia lui de a-i înapoia banii tatălui ei. Era un secret – şi un regret – pe care Silas avea să-l ducă în mormânt. În timp ce privea cum contractul se transformă în cenuşă într-o farfurioară din lut, ruşinea eşecului său l-a ars până în străfundul fiinţei sale când l-a auzit pe socrul lui, cu o mişcare condescendentă a mâinii care ţinea trabucul înspre casa lor din bârne cu şase camere, spunând:

– Toate bune şi frumoase, Silas, dar e timpul ca fiica mea să locuiască într-o casă corespunzătoare. Aşa cum ţi-am promis, ai în bancă banii pentru asta, şi am să-ţi trimit un arhitect bun.

Eunice, aşezată lângă Jessica, a bătut-o uşor pe braţ pe fiica ei.

– Nu ţi-ar plăcea o casă mare şi nouă, pe măsura statutului tău, draga mea? Dar, chiar în momentul când a spus asta, o privire tristă i-a trădat din nou consternarea ce se citea clar pe chipul ei atunci când a dat ochii cu fiica ei pentru prima oară după zece ani. Doamne, dar ai... îmbătrânit frumos, spusese ea ca să-şi ascundă stânjeneala reacţiei pe care o avusese văzând trupul subţire al Jessicăi în rochia ei simplă, de ţărancă, şi părul ei roşcat, prins într-un coc strâns sub bonetă.

– Mulţumesc, mamă, spusese Jessica atunci când şi-a întâlnit părinţii la staţia de diligenţe.

Avusese de gând să-i întâmpine în singura rochie bună pe care o lăsase pe Tippy să i-o coasă; avea fusta croită, după ultima modă, în formă de clopot şi talia joasă, dar cusătura mânecilor strâmte îi împiedica mişcările braţelor, aşa că alesese să îmbrace rochia din material ţesut în casă, pe care o purta zi de zi.

– Una pe măsura statutului meu? a repetat Jessica întrebarea mamei sale.

– Ca membră a familiei Wyndham, ca... Eunice a aruncat o privire spre Silas și, deși părea iritată s-o spună, a adăugat: ca soție a proeminentului tău bărbat, aici, în noul stat Texas.

Silas a pufăit din țigara rulată; nu îi conveneea conversația purtată în prezența lui Thomas. Era o altă sursă de rușine, și fiul lui nu avea să afle niciodată că Somerset și conacul familiei erau finanțate de altcineva decât de tatăl lui. Thomas nu avea decât nouă ani, dar era iscoditor și deja în stare să priceapă aluzii, nuanțe, conversații mascate.

– Ce-i ăla contract? a întrebat el când Carson a adus vorba despre el și a scos documentul din buzunarul de la haină.

– O înțelegere scrisă, i-a răspuns Carson. Asta de aici e între mine și tatăl tău.

– Și ce v-ați înțeles?

– Am să-l las pe tatăl tău să-ți spună, dacă dorește, a răspuns Carson, aruncându-i un zâmbet arogant lui Silas.

– Sunt afaceri care ne privesc numai pe mine și pe bunicul tău, Thomas, i-a spus Silas. Du-te și ajută-l pe Jasper cu mânzul abia fătat.

– Jasper! a exclamat Carson. Vorbești de negrișorul ăla slăbănog, pe care te-am lăsat să-l iei cu tine, Jessica?

– Da, tată, a răspuns Jessica cu buzele strânse. Ascultase schimbul de replici dintre Silas și tatăl ei cu un dispreț vizibil – pentru amândoi, Silas nu avea nici un dubiu. Nu știu ce ne-am face fără el. Jasper are vreo douăzeci și opt de ani acum, e însurat și are câțiva copii frumoși. Unul dintre ei, o fată, îmi e extrem de dragă. O cheamă Petunia.

Carson a ridicat ușor din sprânceană spre soția lui, sugerând, în mod evident, că fiica lor, la douăzeci și opt de ani, nu se schimbase foarte mult. A făcut un gest nepăsător cu mâna în care ținea trabucul, abandonând subiectul sclavului și a odraslelor sale.

– Lasă-l pe Thomas să stea aici, a trecut el peste ordinul lui Silas. Eu și bunica lui avem și așa prea puțin timp la dispoziție ca să petrecem cu el.

– Da, tati, lasă-mă să stau, s-a rugat Thomas.

– Du-te la grajd, fiule. Am să vin să te iau peste puțin timp ca să stai cu bunicii tăi.

Aruncând o privire cruntă spre Carson, pentru a-i da de înțeles că nu avea să-i permită în ruptul capului să-l facă de râs în fața fiului său, Silas a încremenit când a auzit-o pe Jessica spunând pe neașteptate:

– Aș vrea să construim casa în oraș, pe stradă cu familiile Warwick și DuMont.

Silas a scos surprins țigara din gură.

– Nu aici, la Somerset?

– Nu, în Howbutker, pe Houston Avenue, lângă prietenii noștri.

– Ei, din moment ce eu plătesc, zic că fiica mea își poate construi casa oriunde poftește, a spus Carson.

Și-a băgat trabucul în gură și s-a lăsat în fotoliul de pe verandă, ținând degetele mari în buzunarele vestei și așteptând să vadă ce avea de spus ginerele său despre asta.

Ignorând-l pe Carson, Silas a scrutat-o pe soția lui cu privirea. Strălucirea ei pălise întru câtva de la moartea lui Joshua. Ea și Joshua fuseseră neobișnuit de apropiați, păsându-le amândurora de cei năpăstuiți, de animale și de natură, pasionați de cărți și studiu. Thomas era mai legat de pământ; nicicând nu era mai fericit ca atunci când îl însoțea la câmp pe tatăl lui – *Parcă am călări printre nori, tati!* –, și aproape de când era de-o șchioapă manifestase interes pentru recoltă și egrenarea bumbacului. *De ce trebuie să fie solul cald înainte de a planta? Cum se separă semințele de fibră, tati?*

Spre deosebire de Joshua, nu încăpea îndoială că Thomas era conștient de locul lui ca fiu al stăpânului de la Somerset. Se juca cu copiii sclavilor – avea Jessica grijă de asta –, dar nu-i numea prietenii lui, așa cum făcuse Joshua. Prietenii lui erau fiii familiilor Warwick, DuMont și Davis. Încet, pe măsură ce Thomas părăsea anii micii copilării, Silas îl vedea devenind ceea ce scumpul lui frate n-ar fi putut fi niciodată: un descendent până în măduva oaselor al moștenirii familiei Toliver.

La scurtă vreme după moartea lui Joshua, Silas intervenise când Jessica a ascuns prețiosul băț cu cap de cal al băiatului și haina lui din piele de căprioară.

– N-ar trebui să i le dăm lui Thomas în amintirea fratelui său? a sugerat el.

– Nu. Thomas le-ar folosi numai până când se vor învechi, la fel ca amintirile lui despre Joshua, apoi le-ar arunca, a spus ea, uluindu-l pe Silas cu amărăciunea ei. Prefer să le păstrez eu în amintirea... în amintirea pe care o am eu despre Joshua.

În timp ce se gândea la soția sa, lui Silas i-a trecut prin cap că ea voia să locuiască departe de plantație pentru că nu dorea să vadă că pasiunea pentru această îndeletnicire îl prinsese deja pe fiul ei. Probabil că nu dorea să rămână în casa care-i fusese cămin lui Joshua și în care suferise și pierderile de sarcină. Sau... Silas a observat privirea Jessicăi ațintită asupra cenușii contractului. După ziua de astăzi, putea fi faptul că soția lui nu mai voia să trăiască înconjurată de amintirea învoielii din pricina căreia locuia acolo?

– Tu ce spui, Thomas? a întrebat Jessica. N-ai vrea să locuiești în Howbutker, aproape de Jeremy Jr., de Stephen, de Armand și de Philippe?

– Mie îmi place aici, i-a răspuns Thomas.

– Sigur că-ți place, a murmurat Jessica.

În noaptea aceea, înainte de a se urca în pat lângă soția lui, Silas a așezat un trandafir roșu într-un pahar cu apă și l-a lăsat lângă sobă. În dimineața următoare, Jessica s-a răsucit spre el când a intrat în bucătărie.

– Pentru ce-i ăsta?

– Ca să spun că-mi pare rău. O să construim casa în Howbutker, a spus Silas.

Capitolul 45

Soții Wyndham – la insistențele lui Eunice – o aduseseră cu ei pe Willie May pentru a-și vedea fiica, așa că Jessica a condus cu mare plăcere o nouă ceremonie la ferma familiei Toliver după plecarea părinților ei spre Carolina de Sud.

– Cu acest act îți redau libertatea, Tippy, cea mai dragă prietenă a mea, a spus ea, întinzându-i lui Tippy un document ce atesta eliberarea ei din sclavie. Din moment ce am îndeplinit condițiile din contractul tatălui meu, nu mai poate să mă amenințe cu vânzarea mamei tale.

Tippy a împăturit documentul și l-a strecurat în corsajul rochiei. Rochia ei nu era făcută din materialele scumpe pe care le folosea pentru cliente, nici nu era la fel de modern croită. Deși Tippy devenise parteneră – chiar dacă în secret – în recent redenumitul Magazin Universal DuMont, nu se făcea să apară la fel de bine îmbrăcată ca doamnele albe care frecventau salonul de prezentare. Primea salariu și un procent din profiturile magazinului. Trăia într-o căsuță deținută de Henri, amplasată în apropierea magazinului. El, Bess și cei trei copii ai lor țineau la ea.

– Îți mulțumesc, Jessica, prietena mea dragă, a spus Tippy, cu zâmbetul ei strălucitor, larg.

Era însă conștientă, ca și familia Toliver de altfel, că documentul ascuns în sân nu însemna că era liberă. Nu ar proteja-o de piața de sclavi dacă ar fi prinsă în afara comunității care

o favoriza. Culoarea pielii ei, în ciuda remarcabilelor ei talente, foarte numeroase pentru o negresă, încă îi impunea să stea ascunsă în ungherele întunecate ale încăperii în prezența albilor.

– Bineînțeles, o vei asista pe soția mea în alegerea materialelor și a culorilor pentru noua noastră locuință, a spus Silas pe tonul formal pe care îl folosea când i se adresa.

Tippy a răspuns, făcând o mică reverență:

– Voi face asta bucuroasă, domnule Silas.

Construcția casei de pe Houston Avenue a început vara. Jessica a ales un loc care îi oferea vedere asupra întregii străzi, care se umplea acum de case impresionante aparținând comercianților prosperi și plantatorilor ale căror soții erau obosite de munca grea de a supraveghea o casă și o locuință pentru sclavi în mijlocul câmpului. Familia Warwick își construise un edificiu ca un castel medieval în susul străzii, numit conacul Warwick, mai jos de vila de inspirație franceză, din piatră gri, ce sugera dragostea lui Henri pentru grădinile ordonat aranjate din țara lui natală. Un lot mai încolo, familia lui Lorimer Davis își construise o casă pătrățoasă, cu coloane, în stilul somptuos federal, și alături se ridica un conac în stil neorenascentist italian, proprietatea unui alt plantator din convoiul venit de la Willowshire. Familia lui Silas Toliver a adoptat stilul arhitecturii grecești, tradițional pe Aleea Plantațiilor.

A durat aproape un an să finalizeze conacul alb, cu trei etaje și coloane, o splendoare ce domina bulevardul de pe o colină ceva mai înaltă decât a vecinilor săi. Holul elegant de la intrare, cu oglinda aurită din podea până în tavan și cu portretul ducelui de Somerset, camerele spațioase, cu tavane înalte, scara ce se curba grațios, șemineurile din marmură și candelabrele din cristal, frizele elaborate, basoreliefurile și pervazele ferestrelor atrăgeau laude din partea tuturor. Silas și Jessica răspundeau cu niște zâmbete forțate opiniei, adesea formulate, că norocul trebuie să-i fi surâs lui Silas Toliver.

În primăvara anului următor finalizării casei, Jessica l-a văzut pe Jeremy discutând cu negrii care îi aduseseră cherestea

finisată, ce urma să fie folosită la construcția unui foișor și a arcadelor pentru trandafiri, pe care avea de gând să le ridice în partea de răsărit a casei sale. „Vreau să stau în foișor în soarele dimineții și să-mi văd trandafirii cum se trezesc la viață", îi spusese ea lui Jeremy.

Negrii erau foști sclavi pe care Jeremy îi eliberase la scurtă vreme după sosirea în Texas. Le oferise libertatea tuturor sclavilor săi, dar, deși nu mai erau în robie, puțini aleseseră să plece. Nu era sigur pentru oamenii eliberați să plece peste graniță, iar cei rămași lucrau ca angajați ai Companiei de Cherestea Warwick. Primeau salariu și locuință într-o clădire cochetă a companiei, cunoscută sub numele de Hollows.

Eliberarea sclavilor de către Jeremy nu prea le convenise celorlalți proprietari de sclavi, care amenințaseră să boicoteze Compania de Cherestea Warwick, dar devenise evident relativ curând că Jeremy avea suficiente afaceri în afara regiunii ca să acopere comenzile companiei, fără a avea nevoie de ale lor. În plus, le plăcea de Jeremy și de grațioasa lui soție, iar deranjul de a cumpăra și transporta cherestea finisată de la kilometri întregi depărtare devenea prea mare.

Jessica îi atrăsese atenția lui Silas asupra tranziției reușite de la sclav la angajat, dar acesta îi răspunsese pe un ton ridicat:

– Îmi sugerezi să *plătesc* un negru în care am investit mii de dolari pentru *munca* lui?

– Lasă-i să muncească până recuperezi banii pe care i-ai cheltuit cu ei, apoi angajează-i ca salariați, i-a propus ea.

– Nu mi-aș permite asemenea salarii.

– Atunci, dă-le măcar o parte din recoltă. La asta se va ajunge, Silas, a declarat Jessica, rămânând fermă pe poziții. Dacă va fi război, Sudul va pierde. Nordul îi va elibera pe sclavi, și singura cale prin care-ți vei putea planta bumbacul va fi să le permiți negrilor noștri să împartă profiturile.

– N-o să fie nici un război, a afirmat Silas, refuzând să mai asculte măcar un cuvânt din partea Jessicăi pe tema conflictului crescând dintre Nord și Sud pe tema sclaviei.

Sclavii lor erau fericiți, i-a spus el. Cântau în timp ce lucrau la câmp. Nimeni din Texas nu putea afirma că e mai bine îmbrăcat, hrănit, adăpostit și doftoricit. Fiecare familie avea un petic de grădină, pomi fructiferi și nuci, propria vacă de lapte și sâmbetele și duminicile libere, ca să se odihnească. El nu destrăma familii. I-a reamintit soției sale că, riscând dezaprobarea celorlalți plantatori, pentru crearea unui precedent nedorit, îi satisfăcuse toate pretențiile privind confortul și siguranța sclavilor lui, și acum nu mai voia să audă o vorbă pe această temă.

Jeremy i-a trimis pe oameni în treaba lor, și-a scuturat mâinile de praful de cherestea și s-a dus lângă Jessica, pe veranda cu coloane corintice cu vedere la bulevardul larg, Houston Avenue, recent pavat cu cărămizi din argila roșie din regiune. Era aprilie 1848.

– Ei, don'șoară Jess, cum le merge trandafirilor dumitale? a întrebat-o el, scoțându-și pălăria în timp ce se așeza și își întindea picioarele lungi.

– Pot să-ți spun mai exact după ce îi transplantez de la Somerset, a răspuns ea, lăsând ironia aluziei să plutească între ei.

Jeremy a început să râdă.

– Ah, soțul și fiul.

– Nu-mi fac griji în privința trandafirilor Lancaster și York.

Jessicăi îi plăceau nespus momentele de conversație cu Jeremy, un alt avantaj de a locui în oraș și pe acea stradă. În afară de Tippy, Jeremy îi era cel mai bun prieten. Jessica îi putea spune orice, mai degrabă decât Camelliei sau lui Bess și chiar decât lui Silas. În mod ciudat, soțul ei și soția lui Jeremy nu vedeau în relația lor specială vreun motiv de gelozie, ceea ce făcea ca prietenia lor să fie și mai comodă. Acum, când familia Toliver venise să locuiască pe Houston Avenue, Jessica și Jeremy puteau sta mai des de vorbă.

– Nu crezi că e momentul să începi să plantezi florile? a întrebat-o Jeremy. Până n-o faci, locul ăsta n-o să arate ca un cămin.

– Ei bine, la fel ca Silas și Toliver, trandafirii sunt mai fericiți acolo.

– O să fie fericiți și aici, Jess. E o casă splendidă.

– Dar, așa cum ai spus și tu, e o casă, nu e un cămin încă. Poate că eu voi fi fericită aici, pentru că sunt în stare să fiu, dar mă tem că Thomas nu va fi. Îi place să trăiască mai aproape de prietenii lui, dar îi e dor de Somerset, și acum, când vechea noastră căsuță din bârne i-a fost cedată vechilului lui Silas, Thomas nu are unde în altă parte să pună capul jos în afară de patul lui de pe Houston Avenue.

– Și nu ăsta era planul?

Jessica a surâs ușor. Jeremy era înzestrat cu o percepție absolut neobișnuită și reușea mereu să vadă dincolo de intențiile cuiva.

– Vreau ca fiul meu să stea câteva ceasuri departe de plantație... și de tatăl lui, a adăugat ea cu sinceritate.

Jeremy a ridicat din sprâncene.

– Bine că nu vrei să despici un fir de păr.

– Ei bine, am de gând să încerc, a răspuns ea. Mi-am ținut promisiunea față de Silas că nu-mi voi exprima opiniile divergente în fața fiului nostru, dar nu pot spune același lucru în privința comportamentului meu. Până acum, nu a avut ochi pentru *exemplul* pe care i-l dau, dar Silas e de acord cu mine că, la unsprezece ani, băiatul are nevoie de mai multă școală decât îi putem oferi noi. Vreau ca Thomas să aibă *de ales* în privința lucrurilor pe care dorește să le facă în viață. Cum să le cunoască dacă nu are șansa educației? Poate că își va dori să studieze medicina sau dreptul, să devină jurnalist sau profesor.

– Toate bune și frumoase, Jess, dar cum vei obține asta aici, în Howbutker?

– Silas a fost de acord să-i angajăm un meditator.

– Ah, a spus Jeremy, ridicând o sprânceană. În speranța că un meditator poate obține ceea ce tu ai promis să nu faci?

Jessica a zâmbit. Încă o dată, Jeremy citise printre rânduri, ceea ce făcuse și Jessica atunci când primise o scrisoare de la Guy Handley drept răspuns la scrisoarea ei în urma anunțului

dat de acesta din rubricile de *cereri de muncă* din *Houston Telegraph* și *Texas Register*. În anunț se descrisese drept „profesor de discipline umaniste cu accent special pe literatura clasică". Jessicăi îi atrăsese atenția formularea „discipline umaniste". În scrisoare, Guy Handley îi explicase că este din Virginia și că a absolvit Colegiul William and Mary. Fusese meditatorul personal al copiilor unui important plantator din Houston până când angajatorul său fusese ucis în Războiul Mexican. Văduva urma să se mute înapoi la familia ei din Louisiana, dar el dorea să rămână în Texas. Era bucuros să vină la Howbutker pentru un interviu, dacă era amabilă să-i indice o dată și o oră.

– Vine mâine cu diligența, i-a spus Jessica lui Jeremy, și sper din suflet ca Thomas să se atașeze de el și de studiile lui. Nu a fost deloc încântat când a auzit că va fi la școală jumătate din zi.

– Și așa ar trebui să fie toți copiii noștri, a spus Jeremy, ridicându-se și schimbându-și pălăria. Școala publică nu se deschide până anul viitor, și nu cred că avem șanse să atragem talente precum Sarah Conklin.

Uluită, Jessica i-a aruncat o privire și au trecut-o fiorii văzând licărirea cu subînțeles din ochii lui Jeremy. Oare comentariul lui despre Sarah era o altă frază cu dublu sens menită să-i sugereze că el intuise motivul real pentru care spera ea să-l angajeze pe Guy Handley? Era ca și cum Jeremy citise scrisoarea profesorului și văzuse cerculețul ce servea drept punct pe i în *Al dumneavoastră, cu cordialitate* de la finalul mesajului. În mod normal, înlocuirea simbolului obișnuit n-ar fi însemnat nimic pentru Jessica, dar în scrisorile lui Sarah Conklin observase un cerculeț similar pus pe i-urile din numele lor. Numai aceia care știau de codurile utilizate ca formă de comunicare secretă în calea ferată subterană ar fi dat atenție coincidenței. Oare Guy Handley, profesorul pe care spera să-l angajeze pentru fiul ei, era un aboliționist?

Capitolul 46

30 iunie 1848

Poate că nu reprezintă nimic cerculeţul acela de deasupra literei *i*. Poate fi un simplu semn de vanitate personală, şi nu un cod de identificare, dar o asemenea libertate excentrică în scris nu o caracterizează pe Sarah, o adeptă a purismului în privinţa scrierii şi vorbirii limbii engleze, şi nici pe domnul Handley. N-aş îndrăzni să mă interesez de această practică în corespondenţa mea cu Sarah de teamă ca nu cumva vreun funcţionar poştal, văzând o scrisoare expediată spre un oraş din nord, să o deschidă ca să dea în vileag vreun simpatizant. În ceea ce-l priveşte pe domnul Handley, continui să caut semne, dar până acum nu am nici un indiciu că „profesorul celor de pe Houston Avenue" este un susţinător al cauzei nordiştilor. Noi – şi familiile DuMont şi Warwick – vorbim despre el în aceşti termeni, pentru că acum le predă şi copiilor acestora, în fiecare după-amiază, după lecţiile cu Thomas.

Domnul Handley a sosit acum două luni. L-am aşteptat la diligenţă şi l-am adus aici pentru un interviu. Nu era cum mă aşteptam eu sau Silas. Mi-am dat seama că Silas a fost surprins când au făcut cunoştinţă. Am discutat mai târziu chestiunea în particular. Amândoi ne-am fi aşteptat să cunoaştem un bărbat delicat, palid, miop, cu mâini albe ca un crin şi o strângere de mână firavă, cu siguranţă

o persoană care-şi petrece aproape tot timpul în casă, absorbită de lectura unei cărţi, atunci când nu le predă elevilor. Domnul Handley, deşi subţirel şi nu foarte înalt, ne-a spulberat de îndată aşteptările. I-am putut citi inteligenţa şi pofta de viaţă în privirea lui pătrunzătoare, limpede, şi i-am simţit încrederea în sine în strângerea fermă de mână. Hainele sale erau într-adevăr impecabile fără a lăsa impresia că ar respinge ideea de a-şi scoate fracul impecabil sau de a-şi sufleca mânecile scrobite, dacă era nevoie. Eu şi Silas, Jeremiah şi Maddie – cunoscători neîntrecuţi ai oamenilor –, şi mai ales Thomas, l-am plăcut pe loc, spre marea mea uşurare. Fiul nostru chiar s-a arătat puţin gelos la gândul că trebuie să-şi împartă profesorul cu prietenii săi.

L-am instalat pe domnul Handley în apartamentul de deasupra şopronului în care ţinem trăsura; aranjamentul îi convine de minune, şi am stabilit şi un program. De la nouă dimineaţa până la amiază, îl meditează pe Thomas. A adus cu el cărţi, ultimele ediţii legate de lectură, scriere şi aritmetică, dar partea preferată a lui Thomas este studiul *Iliadei* lui Homer. Va fi interesant să aud de la Thomas punctul de vedere al domnului Handley în privinţa poemului. Va scoate oare în evidenţă faptul că războiul e glorios sau că decimează familii şi proprietăţi şi reprezintă o risipă de timp şi vieţi omeneşti?

Am încercat să-l trag de limbă pe domnul Handley cu privire la tensiunile crescânde dintre Nord şi Sud, ca să-mi dau seama dacă avem un aboliţionist în mijlocul nostru şi, în acest caz, dacă este un membru activ sau un simplu partizan al ideii, dar nici o vorbă sau faptă a lui nu mi-a oferit vreun indiciu în privinţa afinităţilor sale. Îi tratează pe Jeremiah şi pe Maddie cu un respect mai profund decât obişnuita politeţe pe care un superior i-o arată unui servitor, poate pentru că simte că le împărtăşeşte statutul. Odată, i-a ţinut locul lui Jeremiah, care era bolnav, iar un musafir l-a luat drept omul nostru de serviciu. Musafirul nostru l-a tratat cu dispreţul specific unui om plin de propria importanţă

şi, la plecare, când domnul Handley i-a întins bastonul şi pălăria, s-a răstit la el: „Asta-i pălăria mea?"

Fără a clipi măcar, domnul Handley i-a răspuns: „Asta nu am de unde să ştiu, domnule, dar este pălăria cu care aţi venit".

Războiul Mexican s-a încheiat în februarie, iar Mexicul a cedat Statelor Unite aproximativ şapte teritorii, care, cu timpul, vor fi anexate Uniunii. Achiziţia a generat o nouă confruntare între membrii Congresului în favoarea şi împotriva sclaviei. Dacă teritoriile sunt acceptate ca state libere, echilibrul puterii va fi perturbat, iar Nordul poate obţine mai multe voturi decât Sudul în chestiunile legate de sclavie – ar putea chiar să o abolească.

L-am întrebat direct pe domnul Handley care crede că va fi rezultatul dezbaterilor, sperând că-mi va mărturisi care *ar trebui* să fie rezultatul.

– Compromisul, mi-a răspuns el, în care nici una din părţi nu obţine ceea ce vrea.

Răspunsul lui neutru nu mi-a satisfăcut curiozitatea, dar nici nu mi-a potolit-o, aşa că m-am hotărât să-l fac să iasă la lumină, dezvăluindu-i simpatiile *mele*. Voiam să ştie că nu e singur.

Familiile Warwick şi DuMont ne vizitează adesea, iar Guy Handley se alătură întâlnirilor noastre, spre bucuria tuturor. E foarte inteligent şi fermecător, iar Jeremy şi Camellia, Henri şi Bess sunt încântaţi de felul în care îi învaţă carte pe copiii lor. I-a făcut pe băieţi chiar să recite fragmente din piesele lui Shakespeare, iar în august va avea loc o reprezentaţie teatrală a piesei *Macbeth*; fiii noştri şi Nanette DuMont vor fi actorii.

Simpatiile mele nu reprezintă nici un secret printre aceşti oameni, prietenii noştri cei mai apropiaţi. Sunt ca o familie pentru Silas, pentru Thomas şi pentru mine. Nici unii dintre ei nu deţin sclavi, şi adevărul adevărat e că, în grupul nostru, numai Silas consideră sclavia esenţială pentru economia sudului. Mi-am ales bine momentul. Şedeam cu toţii la masă, iar eu am spus, pe un ton destul de firesc:

– Înțeleg că luna viitoare va avea loc la New York o Convenție pentru Drepturile Femeilor.

– Serios? a întrebat Camellia cu ochii ei mari, albaștri. Pentru ce?

– Ca să declare că femeile ar trebui să aibă drept de vot, să aibă acces la educație egală, să dețină controlul asupra propriului corp și a proprietății și plată egală pentru muncă egală, am declamat eu.

– Am citit despre asta, a spus Jeremy. Le urez noroc.

– Mie mi se pare corect, a spus Henri.

Silas s-a uitat la mine, din capătul celălalt al mesei, cu un surâs.

– Eu credeam că doamnele noastre au deja toate aceste drepturi, în afară de dreptul de vot. Domnilor, vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă le-am refuza soțiilor noastre ceea ce-și doresc?

A izbucnit un ropot de hohote de râs, iar eu am spus:

– Asta nu spune decât că noi, doamnele așezate la această masă, nu suntem chemate să luptăm pentru ceea ce ar trebui să fie dreptul nostru, dar adevărul este că, în această țară, femeile nu au mai multe drepturi decât un negru de la câmp, și fie ca el să apuce ziua în care să fie liber.

Domnul Handley s-a uitat fix la mine în timp ce toți ceilalți își mâncau desertul; remarca mea nu i-a deranjat nici cât un țânțar care le-ar fi aterizat în frișcă. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se gândea. Oare era pur și simplu șocat că soția unui proprietar de sclavi avea o asemenea opinie sau că tocmai descoperise un aliat în tabăra inamică? Indiferent ce i-ar fi trecut lui prin minte, eu îmi făcusem cunoscute gândurile mele. Acum nu trebuie decât să aștept și să văd ce se întâmplă.

Capitolul 47

Cea de-a patra sâmbătă a fiecărei luni în care se instala frigul era printre zilele pe care Silas le aştepta cu cea mai mare bucurie din tot anul. Tradiţia întâlnirii la Somerset cu Jeremy, cu Tomahawk, cu Henri şi cu toţi fiii lor, pe măsură ce aceştia creşteau, începuse cu câteva ierni în urmă. Tomahawk rămăsese în slujba lui Jeremy, mâna lui dreaptă indispensabilă. Cunoştinţele lui despre animale, natură şi teren se potriveau perfect cu învăţăturile suplimentare despre afacerile cu cherestea şi creşterea vitelor de care se ocupa Jeremy pe terenul lui despădurit şi replantat cu secară pe care o vindea ca furaj, dar îndeletnicirea lui preferată era să vâneze pentru angajatorul lui şi pentru prietenii acestuia.

Într-o sâmbătă dimineaţă, când temperatura scăzuse sub zero grade, el şi Jeremy au ajuns la Somerset cu două căprioare eviscerate şi scurse de sânge, aruncate peste şeile cailor. Vânatul lui Tomahawk era extrem de preţuit. Toată lumea avea încredere că nu împuşca niciodată vânatul în burtă, nu doar din cauza faptului că era un gest inuman, dar şi pentru că stârvul s-ar fi alterat rapid şi ar fi împiedicat maturarea, procedeu prin care carnea devenea mai fragedă şi mai gustoasă. Maturarea se făcea atârnând căprioara de copite, timp de câteva zile până la o săptămână, pentru a permite enzimelor să treacă prin ţesutul dur. Vânătorii lipsiţi de experienţă în privinţa acestui stadiu al eviscerării ezitau să atârne căprioara mai mult de

câteva săptămâni de frică să nu se strice carnea, dar Tomahawk ştia exact la ce oră să taie animalul şi să-l aducă acasă, la masă.

Nefiind niciodată un vânător pasionat, Silas şi familia lui şi-au întâmpinat cu recunoştinţă oaspeţii şi i-au ajutat tot restul zilei să tranşeze animalele, inclusiv pe Jessica să le împartă sclavilor o bună parte din cantitatea de carne. Nu după multă vreme, s-a dat startul grătarelor în curtea de la Somerset şi în perimetrul sclavilor, aromele cărnii fripte amestecându-se în depărtare. Drept răsplată pentru efortul şi generozitatea lui Jeremy şi ale lui Tomahawk, nu era nimic mai bun decât să rămână la cină şi la un pahar, două de vin de mure.

Graţie generozităţii lui Jeremy şi priceperii de vânător a lui Tomahawk, Henri a fost inclus în ritualul de sâmbătă, dar deja Jessica locuia în oraş, lăsându-i numai pe bărbaţi să măcelărească şi să macereze carnea pentru pastramă şi pentru cârnaţi. Multă mâncare şi băutură, râsete, conversaţii şi glume proaste, potrivite numai între bărbaţi uşurau eforturile trudei. La scurt timp după aceea, a patra sâmbătă din lunile reci a fost însemnată în calendare, în casele familiilor Toliver, Warwick şi DuMont drept „Ziua Bărbaţilor la Somerset".

Şi aşa se face că Silas şi vechii lui prieteni, împreună cu fiii lor, s-au reunit într-o sâmbătă dimineaţă senină, dar geroasă, ultima din octombrie 1850. Cu aceste ocazii, Silas îşi dorea să-şi fi păstrat casa din bârne, locuită acum de vechilul lui. Cabana din buşteni cu o singură cameră, pe care o ridicase pentru a-i servi drept spaţiu de birou şi de dormit era prea mică pentru hrănirea şi adăpostirea a patru oameni maturi şi a şase flăcăi mari, dar pământul de afară era tare şi potrivit pentru a întinde mese şi scaune.

Până la amiază, terminaseră cu măcelărirea animalelor şi se aprindeau focurile pentru frigări. Un butoi cu bere englezească de la taverna din oraş, deja desfăcut, era aşezat în apropiere, iar cănile cu cacao trimise de Jessica pentru băieţi îi încălzeau pe aceştia lângă cărbunii focului de tabără.

Silas se bucura de aceste momente de relaxare cu prietenii săi bărbaţi în inima regatului său. Era încântat mai cu seamă

să le împărtășească și cu Thomas, acum în vârstă de treisprezece ani. Băiatul îi semăna atât de mult la chip, maniere și atitudine. Oricât ar fi căutat și și-ar fi dorit să găsească, Silas nu descoperise nici măcar un pistrui al Jessicăi la fiul lor, lucru observat și de ea, cu toate că Thomas o iubea mult. Chiar în dimineața aceasta dăduse peste ei doi în bucătărie; Jessica era în halat, Thomas, în hainele lui de vânătoare. Ea se trezise devreme, ca să verifice coșurile cu merinde pe care aveau să le ia cu ei la plantație. Thomas venise în spatele ei și o cuprinsese cu brațele pe mama ei de talie, lăsându-și bărbia pe umărul ei. Ajunsese la o asemenea înălțime, că trebuia să se aplece ca să își poată ține capul acolo unde pe vremuri găsea alinarea.

– Ești prea înalt pentru perna aia, Thomas, îi spusese ea.

– Nu sunt pregătit să fiu, i-a replicat el.

Silas și-a dat seama că răspunsul lui Thomas a încântat-o. S-a răsucit în îmbrățișarea lui și și-a umezit degetele ca să netezească linia rebelă a sprâncenelor lui negre, atât de asemănătoare cu ale tatălui lui. În timp ce ea se uita la el, Silas a surprins privirea plină de tristețe a cuiva care trebuie să elibereze o pasăre dragă, crescută de pui.

– Ba da, ești, a spus ea încetișor și i-a tras în jos capul cu păr des ca să-l sărute pe frunte. Să ai o zi frumoasă alături de tatăl tău, fiule!

În asemenea momente, Silas suferea după celălalt fiu al său, îngropat în cimitirul local. Somerset nu s-ar fi bucurat niciodată de devotamentul lui Joshua, ca de al lui Thomas. Joshua ar fi rămas lângă Jessica.

Îngândurat, Silas și-a întins picioarele și și-a fixat mâinile pe abdomenul încă ferm, uitându-se peste capetele celor din grupul așezat în jurul focului de tabără. Cu excepția conacului pe care și-l imaginase dominând întinderea imensă de pământ, visul său legat de Somerset devenise realitate. Mai erau încă multe de făcut – pământ de achiziționat, sclavi, animale și utilaje de cumpărat, clădiri de extins, dar plantația fusese pusă pe picioare. Tot ceea ce deținea era al lui, liber de orice datorie, chiar dacă nu fusese întru totul câștigat de mâna lui. Totuși,

nu avea datorii, iar producția fusese atât de abundentă în ultimii ani, că reușise să pună deoparte o parte din profitul care nu-i era de trebuință pentru cheltuieli, ca să-i dea banii înapoi lui Carson Wyndham. De data asta nu avea să mai eșueze. Nu avea să mai cedeze nici unei tentații care să-l distragă de la țelul său. Se gândea că ar mai avea nevoie de încă doi ani ca să lichideze socotelile cu omul pentru care timpul nu-i ostoise ura. Silas spera doar că socrul lui, care se apropia de șaptezeci de ani, avea să trăiască destul cât să-și primească toată plata.

Era un lucru pe care Silas simțea că trebuie să-l facă: să-și plătească datoria față de tatăl Jessicăi, pentru a satisface părticica aceea din inima ei care nu a fost niciodată a lui. După tot acest timp, Silas simțea că Jessica ținea pentru ea o fărâmă, în caz că nu i-ar ajunge dragostea și grija lui. Mai dăinuia încă un ecou slab, dar persistent al modului în care îi devenise soție, precum și întrebarea dacă el ar fi dorit-o sau nu dacă avea de ales. Silas era hotărât să înlăture pentru totdeauna această îndoială. Pierzându-l în fața morții pe fiul vitreg pe care-l iubise ca pe copilul ei și pe băiatul căruia îi dăduse viață în fața unui sistem pe care îl ura, Jessica avea să aibă cel puțin siguranța că bărbatul ei nu iubea și nu dorea nici o altă femeie lângă el în afară de ea.

Silas și-a îndreptat atenția asupra fiilor celor trei prieteni ai lui. Erau băieți arătoși cu toții, un amestec între mamele lor încântătoare și chipeșii lor tați. Băieții cei mai mari – Thomas, Jeremy Jr. și Armand – erau la fel de inseparabili la treisprezece ani cum fuseseră pe când erau în scutece. Următorii, în ordinea vârstei – fiul lui Henri, Philippe, și Stephen Warwick, unul de doisprezece ani, celălalt de unsprezece –, aveau o legătură la fel de strânsă și îndelungată. Robert, mezinul familiei Warwick, puțin bolnăvicios din cauza unei bronșite cronice, și superba fiică în vârstă de șapte ani a lui Henri, Nanette, erau de vârste apropiate și fuseseră tovarăși de joacă, dar la nouă ani, Robert se îndepărtase de fetiță, îndreptându-se spre sfera înaltă a fraților lui și a prietenilor acestora. Era primul an în care Robert se alătura grupului exclusiv masculin de la Somerset.

Lui Silas i-ar fi făcut plăcere să-l includă și pe Guy Handley în adunarea lor, dar fusese angajat profesor la școala publică, atunci când fusese deschisă, iar băieții – elevii lui – ar fi considerat că prezența lui îi îngrădește.

Conversația a devenit serioasă atunci când a ajuns la prevederile Compromisului din 1850, ratificat de Congres și semnat ca lege de către președintele Fillmore la sfârșitul lunii septembrie. Au fost de acord cu toții că Texasul fusese favorizat. Când statul acceptase să renunțe la o parte a teritoriului său, Statele Unite fuseseră de acord să-și asume datoriile fostei republici, o mișcare care nu putea fi decât de bun augur pentru economia texană. Dar o prevedere a compromisului îl tulbura profund pe Silas. California fusese acceptată în Uniune ca stat liber, și acum ambele camere ale Congresului erau controlate de abolиționiști.

Discuția a fost întreruptă brusc de sunetele stridente ale lătrăturilor câinilor și de galopul cailor îndreptându-se spre Somerset. S-ar putea să fi fost numai imaginația lui Silas, dar i s-a părut că o tăcere mormântală s-a așternut peste locuințele sclavilor, aflate la patru sute de metri distanță.

Bărbații, femeile și copiii care locuiau acolo trebuiau să recunoască sunetul. Era zarva patrulelor care căutau sclavi fugiți. Silas și oaspeții lui erau deja în picioare când un efectiv de șase bărbați, conduși de Lorimer Davis, a ajuns la ei călare. Silas nu a ratat sclipirea din ochii lui Lorimer la vederea întrunirii la care el și fiul său nu fuseseră invitați niciodată. Cu toate că Thomas îl plăcea pe Jake, Silas nu se dăduse niciodată în vânt după Lorimer sau după soția lui. Plantatorul avea o fire nesuferită. Îi plăcea prea mult să se joace cu biciul, iar Silas o considera pe Stephanie grețos de prețioasă.

– Ziua bună, domnilor! a spus plantatorul, ducându-și mâna la pălărie. Iertare că ridicăm praful peste bucatele domniilor voastre, dar îl căutăm pe unul dintre negrii mei care a fugit azi-noapte, și nici nu era un negru oarecare de la câmp. Era servitorul meu de casă de la plantație. Hal de loialitate!

Putem să perchiziționăm locuințele sclavilor tăi? N-avea cum să fi ajuns prea departe.

– Vă însoțesc, i-a răspuns Silas, lăsându-și jos halba cu bere.

Cu nici un chip nu avea de gând să-i lase pe Lorimer și pe huliganii lui să răscolească prin colibele muncitorilor lui după omul respectiv, băgând spaima-n ei cu bicele și puștile lor. Îi părea rău să audă că fugarul era Ezekiel. Servitorul familiei Davis fusese de multă vreme alături de ei și avea o fire blândă, în special cu copiii. Thomas și prietenii lui țineau la el. Silas a putut vedea suferința din ochii băieților când și-au îndreptat atenția asupra bărbaților.

– Vin și eu, a spus Jeremy, îndesându-și umerii largi în haina de pădurar.

– Și eu, s-a oferit Henri, proptindu-și trupul masiv lângă Silas. Băieți, le-a spus el copiilor, voi stați aici și întrețineți focul.

Percheziția nu l-a scos la iveală pe servitorul evadat de pe plantația Davis. Locuințele sclavilor au rămas în bună regulă, iar sclavii lui Silas, a căror recunoștință față de stăpânul lor plin de umanitate și de prietenii acestuia era vizibilă în prezența celorlalți bărbați plini de cruzime, simțeau asta, s-au întors la dansurile și la focurile lor. În mințile tuturor celor aflați la Somerset – albi și negri –, stăruia imaginea îngrozitoare a pedepsei pe care avea să o primească Ezekiel atunci când avea să fie prins.

Capitolul 48

– Mi-am amintit de cuvintele lui Thomas Jefferson din 1782, din *Însemnările despre Virginia* când am citit maculatura aia abominabilă, a spus Jessica, vorbind cu Tippy despre Compromisul din 1850 după ce prietena ei a terminat de citit articolele acestuia republicate în *Democratic Telegraph and Register of Houston*.

Tippy a întins mâna să ia un sendviș de pe platoul oferit de Jessica.

– Și care au fost acestea?

– Jefferson a spus: „Tremur cu adevărat pentru națiunea mea când mă gândesc că Dumnezeu e drept".

– Amin, a spus Tippy. E numai o chestiune de câțiva ani până când Sudul va simți biciul acestei dreptăți pentru că l-a înrobit pe negru. Tot ceea ce face acest compromis este să tragă de timp până când se va declara războiul dintre Nord și Sud. E inevitabil. Nordul nu va adera niciodată la Legea Sclavilor Fugari, iar Sudul nu va tolera niciodată nerespectarea acesteia.

– Dumnezeu să ne ajute! a spus Jessica, încremenită de spaimă când s-a gândit la conflict din perspectiva singurului ei fiu.

Thomas avea treisprezece ani. În câțiva ani, avea să ajungă la vârsta încorporării.

– O, iartă-mă că bat așa câmpii, a spus Tippy, privirea ei îndurerată reflectând-o pe aceea de pe chipul Jessicăi. Am uitat ce ar însemna războiul pentru tine și Silas.

– Fie că e rostit, fie că nu, adevărul e unul singur, și trebuie să trăiesc cu el, a spus Jessica, turnând pentru fiecare încă o ceașcă de ceai negru Assam Gold de pe măsuța pentru ceai Regency din lemn de trandafir.

Ceaiul, masa și mare parte din mobila aleasă pentru elegantele încăperi ale conacului Toliver erau importate din Anglia.

– Trebuie să avem în casă lucruri care ne oglindesc originile, spusese Silas atunci când au discutat chestiunea mobilierului cu Henry Howard, renumitul arhitect trimis de Carson din Louisiana ca să proiecteze conacul familiei Toliver.

Silas nu-i ceruse lui Tippy să se implice în alegerea mobilierului, dar ea aprobase cu aplomb deciziile luate de arhitect, în special pentru salonul de dimineață, în care ea și Jessica luau ceaiul.

– Poate că, printr-un miracol, presimțirile mele sumbre nu se vor adeveri niciodată, a spus Jessica. Silas susține că nu va fi război. Industria noastră e prea importantă pentru cei din nord, susține el. Fabricile lor sunt prea dependente de bumbacul din sud pe care să-l țească și să-l transforme în haine pentru profitabilele lor piețe străine.

– Sarah ce spune în scrisorile ei?

Jessica a sorbit din ceai, încălzindu-și buzele reci.

– Că Mișcarea Aboliționistă nu poate fi oprită. Din punctul ei de vedere, va fi război. Nepotul ei, Paul, va fi în mijlocul focurilor de armă. A absolvit West Point și a fost numit sublocotenent al Armatei Statelor Unite.

Tippy a amestecat zahărul din ceai cu linguriță.

– Lorimer Davis și oamenii lui au venit la mine acasă în căutarea sclavului evadat, a spus ea. Era convins că bietul om se va îndrepta spre casa mea.

Jessica a lăsat îngrozită ceașca din mână.

– Cum îndrăznește! Au abuzat de tine?

– Mi-au distrus casa. Henri era plecat la Somerset cu soțul tău și cu domnul Jeremy, altfel i-ar fi oprit.

– Cu siguranță am să-i povestesc lui Silas despre asta...

– Nu, Jessica, te rog. Tippy a ridicat o mână în semn de implorare. Las-o aşa. Nu i-am spus nici măcar lui Henri. Mi-am făcut ordine în casă şi totul e în regulă.

Jessica a declarat furioasă:

– O, dac-aş fi fost bărbat, aş fi...

Zgomotul de paşi – tocuri de cizme pe podelele lustruite din lemn de nuc din holul de la intrare – le-a dat de veste privind sosirea lui Silas, iar Tippy a schimbat imediat subiectul.

– Henry Howard a făcut o treabă splendidă proiectând această casă, a spus ea. Când am mers cu Henri la New Orleans, ca să-l ajut să dezafecteze magazinul universal al tatălui său – Dumnezeu să-i odihnească sufletul bătrânului! –, am văzut lucrările arhitectului vostru în casele din oraş ale baronesei Pontalba, în Cartierul Francez. Domnul Howard a proiectat balustrade din fier forjat pentru fiecare verandă, cu iniţialele baronesei inscripţionate în centru.

Jessica şi-a muşcat buza. O întrista nespus faptul că Tippy nu se simţea în largul ei să vorbească liber în casa prietenei sale celei mai bune, în faţa soţului acesteia. Tippy nu-i câştigase niciodată inima lui Silas, cu toate că îi tolera cu mare politeţe vizitele în casa lui – şi încă pe uşa din faţă. Nu exprimase niciodată asta, dar reţinerea lui Silas faţă de Tippy sugera că nu putea accepta locul pe care i-l acordase soţia lui în casa lor.

Ca de obicei, Jessica a cooperat cu diplomaţia lui Tippy.

– Ce interesant! spunea ea exact când Silas a intrat în salonul de dimineaţă.

– Ce-i interesant? a întrebat-o el.

Jessica s-a întors să-l salute şi a simţit un val de plăcere senzuală încă surprinzător după cincisprezece ani de căsnicie şi ţinând cont de diferenţele pe care le toleraseră, dar pe care nu le depăşiseră niciodată. La patruzeci şi patru de ani, Silas era mai viril şi mai chipeş ca oricând. Hainele lui de moşier se potriveau cu trăsăturile lui izbitoare de Toliver şi cu silueta lui înaltă, autoritară. Alături de Jeremy şi de Henri, îşi petrecuse amiaza împreună cu alţi membri ai consiliului orăşenesc, într-o şedinţă de informare a proprietarului unei bănci cu privire la

cerințele arhitectonice din Howbutker pentru clădirile comerciale. Astfel de ședințe erau numeroase acum, când Howbutker era unul dintre cele mai mari și mai prospere orașe din stat. La solicitarea lui Silas, prima comisie de urbanism aprobase, în 1839, o propunere care stipula că orice construcție publică sau comercială va fi construită în stil renascentist grec, tradițional pentru sud.

– O las pe Jessica să vă explice, a spus Tippy, ridicându-se, așa cum făcea mereu în prezența lui Silas, ca un gest premergător plecării ei în grabă.

– Tippy a venit să-mi aducă o nouă invenție care se numește ac de siguranță, a spus Jessica, deschizând o cutie de pe o măsuță alăturată ca să-i arate lui Silas conținutul. Henri a reușit să obțină un transport și, bineînțeles, Tippy trebuia să-mi aducă și mie câteva. I-a întins un dispozitiv de prindere făcut din sârmă, răsucit într-un cerculeț la un capăt, pentru a forma un arc, și terminat la capătul celălalt cu un cârlig metalic ca să asigure încuietoarea și protecție de vârful ascuțit al acului.

– Foarte inteligent, a spus Silas când Jessica i-a arătat cum funcționează. Trebuie să pleci atât de curând, Tippy?

– Mă tem că da, domnule Toliver, i-a răspuns Tippy, schimbul politicos de replici fiind în același timp și salut și rămas-bun, într-o manieră obișnuită pentru ei doi.

Rareori schimbau mai mult de câteva cuvinte.

Jessica a condus-o la ușă, iar, când s-a întors în salonul de dimineață, Silas avea în mână ziarul, lăsat deschis la pagina pe care o împărțiseră ea și Tippy.

– Nu e nevoie să-mi explici, a spus el. Asta explică esența conversației voastre.

– Să-ți torn o ceașcă de ceai? l-a întrebat Jessica, ignorând observația acidă, și și-a întins poalele rochiei sale de zi din mătase marmorată ca să se așeze la loc la măsuța de ceai.

Jupoanele apretate și țepene din anii anteriori fuseseră înlocuite cu crinoline mai ușoare, pe care Jessica le găsea mai suportabile.

Silas a luat-o de mână și a tras-o înapoi în picioare.

– Poți să mă duci sus, a spus el, fiind evident ceea ce voia să spună.

– Poftim? În miezul zilei?

– Thomas nu va fi acasă până seara târziu. E cu Jeremy Jr. și cu Armand; s-au dus la Somerset să-i ajute pe Jasper și pe oamenii lui să adune porcii în țarcuri. Jasper va avea grijă să nu dea de belele. În plus – Silas a tras-o mai aproape –, am văzut privirea din ochii tăi când am intrat în cameră.

– Ce privire? a spus Jessica inocentă, cu respirația tăiată. N-am idee despre ce vorbești.

– Ba da, ai, dar aș fi bucuros să-ți traduc printr-o demonstrație, a spus el, jucând jocul sexual pe care îl începuseră cu mult timp în urmă, la hotelul Winthrop.

Înainte ca el să o conducă în sus pe scară, privirea Jessicăi a căzut pe cuvântul COMPROMIS din titlurile incendiare din ziar. Compromisul îi menținuse căsnicia. Tolerarea reciprocă a convingerilor pe care le aveau le permitea să facă dragoste în cursul după-amiezii, iar Silas putea încă să o poarte pe culmi, dincolo de nori. Dar, în esență, erau două entități ireconciliabile. Avea oare să izbucnească războiul între ei atunci când avea să izbucnească, în cele din urmă, în realitate?

Capitolul 49

– Mă iertați că vă deranjez în timpul lecturii, don'șoară Jessica, dar v-așteaptă domnul Handley jos, a anunțat-o Maddie pe stăpâna ei în salonașul apartamentului matrimonial unde Jessica obișnuia să citească în majoritatea după-amiezilor. Spune că e important să stea de vorbă cu 'mneavoastră.

– A, sigur că da, cobor imediat, Maddie, a spus Jessica, încântată. Îi lipsise faptul că fostul meditator al fiului ei nu mai era disponibil de când se mutase din apartamentul lui de deasupra șopronului trăsurii într-o cameră dintr-o pensiune din apropierea școlii. Pregătește o tavă cu ceai, dacă ești amabilă, și poate am să-l conving să stea o vreme.

Minunată sincronizare! s-a gândit Jessica, lăsând un semn de carte în tomul ce conținea traducerea în limba engleză a *Meditațiilor* lui Marcus Aurelius, primit recent de la Sarah Conklin. Nu exista o persoană mai potrivită decât Guy Handley cu care să discute opiniile filosofice ale împăratului roman. Ce conducător omenos și înțelept fusese acesta – ultimul mare împărat al Romei, rămas în istorie grație reformelor sale sociale și legilor care le-au oferit mai multe drepturi femeilor și sclavilor. Cei aflați la putere în Statele Unite – fie la Washington, D.C., fie în mici orășele ca Howbutker – puteau să se inspire în judecata lor din reformele împăratului: „Lăsați opiniile să circule, și nici un om nu se va simți nedreptățit. Dacă nici un om nu se consideră nedreptățit, atunci nu există nedreptate".

Nu era *asta* oare hrană pentru mințile conducătorilor care considerau că dizidenților trebuie să li se pună botniță? Asta, dacă nu cumva trebuie chiar spânzurați de copacul cel mai apropiat.

Coborând scările, Jessica s-a oprit deodată. De ce ar veni Guy Handley în vizită la ea într-o zi din cursul săptămânii, când școala era încă deschisă? O, Doamne! Nu o fi vorba de Thomas!?

A grăbit pașii spre salon. Guy Handley stătea în picioare în fața șemineului, uitându-se la focul aprins, puternic, menit să alunge frigul după-amiezii de noiembrie. Avea încă haina pe el, iar bastonul și pălăria erau pe o masă, la îndemână când dorea să plece. Deci nu avea de gând să stea mai mult.

– E vorba de Thomas? a întrebat Jessica din cadrul ușii.

Guy Handley s-a întors iute, iar Jessica și-a lipit mâna la baza gâtului văzând expresia de pe chipul lui. Era împietrită, prevestind vești proaste. Fostul meditator de pe Houston Avenue a făcut un pas în față și i-a întins o mână liniștitoare.

– Nu, nu, a spus el. Vă cer iertare că aspectul meu vă dă o impresie falsă.

– Unde e Thomas?

– E încă la școală, împreună cu ceilalți elevi. Mi-am lăsat asistentul cu ei. Am venit cu altă problemă, iar timpul este foarte prețios.

Jessica s-a prăbușit ușurată pe cel mai apropiat fotoliu. Adusese cartea despre meditații cu ea și a așezat-o pe o masă.

– Ce problemă? a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

– Jessica... am nevoie de ajutorul tău.

Nu i se adresase niciodată altfel decât pe numele de familie și nu ar fi procedat altfel nici acum, s-a gândit Jessica, dacă n-ar fi fost într-o situație disperată.

– Îl ai dacă ți-l pot oferi, a răspuns ea.

– Eu...

S-a uitat în jur, apoi spre ușa deschisă spre hol, și a traversat încăperea ca să închidă ușile duble grele.

– Doamne sfinte, Guy! a spus încet Jessica. Despre ce e vorba?

– Vreau să mă ajuți să aranjez evadarea unui sclav.

A rămas șocată, cu gura întredeschisă. Nu i-a luat decât câteva secunde ca să-și revină.

– Fugarul lui Lorimer Davis, a spus ea.

– Da. Domnul Davis a vândut-o pe soția bărbatului unui plantator din Houston, iar el a fugit în speranța că o va găsi. L-am ascuns într-un șopron de la școală, dar nu mai poate sta încuiat acolo. Știu că îmi asum un risc imens venind la tine, iar dacă nu ești de acord să mă ajuți, tot ceea ce sper este că nu vei da alarma.

– Ești aboliționist.

– Da.

– *Știam eu!* a spus Jessica, lovind triumfătoare brațul fotoliului. Ești membru al Căii ferate subterane?

– Da.

Jessica s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna.

– Strânge-mi mâna. Și eu sunt aboliționistă. Ce vrei să fac?

L-a văzut aproape clătinându-se de recunoștință când i-a strâns mâna.

– Vrei să-l ascunzi pe omul ăsta – Ezekiel îl cheamă – în vechiul meu apartament de deasupra șopronului trăsurii, până când fac eu aranjamentele pentru a-l duce într-un loc sigur? a întrebat-o Guy.

– Crezi că va fi în siguranță acolo?

– Nu mă pot gândi la un loc unde e mai puțin probabil să caute patrulele.

Gândurile Jessicăi se învârtejau. I-au fugit la ziua aceea, la Willowshire, când ea și Willie May l-au ascuns pe Jasper în foișor. Oamenii tatălui ei căutaseră prin fiecare dependință, fără a le trece măcar prin cap că un sclav ar alege o ascunzătoare atât de aproape de conac. Din punctul de observație al garajului, fugarul putea privi pe fereastra de deasupra străzii direct spre veranda casei din oraș a lui Lorimer Davis. Ce ironie splendidă!

– Ai dreptate, i-a spus ea, retrăgându-și mâna. Am s-o fac. Tu nu ai mijloc de transport pentru el. Propun să-l iau eu

în cupeul meu, după ce se termină orele la școală, și să-l aduc încoace.

Guy a clătinat din cap; expresia îngrozită de pe chipul lui a fost alungată de un zâmbet uluit.

– Ești o femeie uimitoare, Jessica Toliver! Știam eu că pot avea încredere în tine. Asta era și propunerea mea, dar ce facem cu Thomas? Vine încoace după școală.

– Numai cât să-și schimbe hainele și să-și înșeueze calul, a răspuns Jessica, apoi împreună cu Jeremy Jr. și Armand se duc la Somerset să ajute la tăiatul porcilor. Fiul și soțul meu nu vor ajunge acasă decât la lăsarea serii.

– Și servitorii?

– Putem avea încredere în ei că nu-i vor spune nimic lui Silas și cu siguranță nici lui Thomas, dacă dau din întâmplare peste Ezekiel. Știu că e un sclav fugar, și am auzit-o azi-dimineață pe Maddie rugându-se la Dumnezeu să scape în siguranță.

În casa aceea nu aveau nici o Lulu, s-a gândit Jessica. Avusese ea grijă de asta.

– Splendid, a spus Guy. Și-a luat pălăria și bastonul. Trebuie să mă întorc. Nu îndrăznesc să-l las pe om singur prea mult timp, în caz că ar putea da cineva peste el. Jessica... doamnă Toliver... cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată? Cu speranță și noroc, Ezekiel va fi oaspetele dumitale doar pentru câteva zile.

– Știi, desigur, ce ți se va întâmpla dacă ești descoperit? Te vor biciui și alunga din oraș.

– Știu, dar asta nici nu se compară cu ceea ce-i vor face lui Ezekiel.

– Ești un om curajos, Guy Handley, și, te rog, spune-mi Jessica, i-a propus ea.

Imediat după plecarea lui, Jessica a trimis-o pe Maddie acasă la Bess DuMont cu un bilețel prin care-i cerea niște ierburi care nu creșteau în grădina familiei Toliver.

– Ce-i ăla anason? a întrebat-o Maddie, încruntându-se de uimire. Cum îl folosesc?

– Are gust de lemn-dulce, și am de gând să-l folosesc la aluatul pentru prăjituri.

– 'Mneavoastră, don'șoară Jessica? N-ați mai făcut prăjituri de ani de zile.

– Păi, e timpul să-mi bag din nou nasul prin oale, a spus ea, încercând să-și domolească nerăbdarea.

Ceilalți servitori au primit sarcini care să-i țină în încăperile din partea din față a casei, iar Jeremiah a fost trimis să plivească grădina laterală, de unde nu o putea vedea pe stăpâna lui ducând pături și o oală de noapte spre garajul în care țineau trăsura.

Când Thomas s-a întors de la școală, flămând ca de obicei, Jessica l-a gonit de lângă tava cu ceai, neatinsă, pe care o pregătise Maddie pentru Guy Handley, spunându-i că îi împachetează prăjituri și sendvișuri ca să le ia cu el la Somerset.

– Ar trebui să pleci spre plantație cât încă mai e lumină, ca să-i fii de ajutor tatălui tău, a spus ea, o schimbare de atitudine care a atras o privire ciudată din partea fiului ei.

Thomas era obișnuit ca mama lui să nu piardă nici un prilej de a trage de timpul petrecut împreună, dar părea mulțumit că ea avea vizite de făcut. Mai devreme, Jessica pregătise un coș cu mâncare „pe care să-l ducă unor bolnavi", îi explicase ea lui Maddie. Sclavul avea să ia coșul sus cu el și trebuia să-i ajungă până când Jessica găsea o modalitate să-l umple la loc. Mulțumită lui Henry Howard, arhitectul, fuseseră construite niște scări în plus în interiorul garajului, care duceau spre apartament, ca să fie folosite în zilele cu vreme rea, iar sclavul se putea strecura cu ușurință jos din șaretă ca să dispară în bezna de nepătruns.

Jeremiah înhămase calul la cupeul închis, pregătit pentru ea, când Thomas și prietenii lui au pornit la drum pe bulevard. Guy o urmărise și a condus calul spre ușa șopronului din spatele școlii. Și-au atins scopul în mai puțin de un minut, dar pentru orice persoană care ar fi recunoscut mijlocul de transport personal al Jessicăi într-un loc atât de ciudat, Guy a descărcat câteva unelte de grădinărit pe care, chipurile, le luase cu împrumut.

Revenind pe Houston Avenue, Jessica l-a eliberat pe pasagerul ei, ca acesta să se grăbească pe scări, dar nu l-a însoțit. Jeremiah avea să vină să deshame calul. Jessica spera că acesta nu avea să simtă mirosul puternic moscat amestecat cu sudoare și frică, lăsat în urmă de sclav.

– Găsești sus tot ce ai nevoie, îi șoptise Jessica fugarului la scurt timp după ce au ajuns.

– Sunt recunoscător, doamnă.

– Nu uita. Nici un sunet. Nici măcar unul. Nu strănuți, nu tușești, nu te miști și nu aprinzi lumina. Grajdul e chiar lângă garajul trăsurii, iar soțul și fiul meu își țin caii acolo pe timpul nopții și vin și pleacă în timpul zilei.

– Da, doamnă.

Îl întâlnise pe bărbat numai în rarele ocazii în care familia Davis primea vizite la casa lor de pe plantație, dar știa că soția lui era camerista personală a lui Stephanie în casa lor de pe Houston Avenue.

– Îmi pare rău pentru soția ta, i-a spus Jessica. Poate... poate că va fi bine tratată.

– Bărbatul care a cumpărat-o era un om rău. *Of, Della...* a suspinat omul.

Cum spera oare Ezekiel să o salveze, s-a întrebat Jessica, scârbită să audă în durerea lui ecouri ale condiției negrului înrobit de pretutindeni. În noaptea aceea, stând întinsă lângă bărbatul ei adormit, cu inima încă pulsându-i în gât pentru siguranța nenorocitului ocupant al apartamentului de deasupra garajului, lamentările lui Ezekiel au bântuit-o până în zorii zilei.

Capitolul 50

Guy spusese că în două zile avea să vină după „încărcătura" lui, în întunericul nopții, fără să prindă de veste careva din casă. Avea să înlăture toate dovezile prezenței sclavului. Ar fi cel mai bine dacă Jessica s-ar lipsi de folosirea șaretei până când avea să vină el la ușa ei, sub un pretext oarecare, ca să-i spună că Ezekiel a plecat și că totul e în regulă – poate ca să-i împrumute o carte care credea că o interesa.

Era spre sfârșitul dimineții celei de-a treia zile, și Guy tot nu apăruse. Jessica se simțea ca un tigru în cușcă. Nici nu putea spune de câte ori aruncase priviri furișe pe fereastra din spate a conacului, cu vedere la foișor, spre grădina de trandafiri și garajul trăsurii, atentă să nu le stârnească soțului și fiului său curiozitatea. Guy nu l-ar fi putut ținui pe fugar într-un moment mai nepotrivit. Școala fusese închisă pentru Ziua Recunoștinței, iar frigul și ploaia îl ținuseră pe Thomas în casă jucând kems, un joc de cărți, cu Jeremy Jr., cu Armand și cu Jake Davis. Chiar și Silas pleca în fiecare zi spre plantație mai târziu ca de obicei. Angajase un administrator care să preia din numeroasele lui îndatoriri, așa că acum avea mai mult timp liber să se bucure de o viață tipică pentru un plantator. Una dintre plăcerile lui era să stea până târziu în pat cu Jessica, dar ea era prea agitată să-i poată răspunde motivului pentru care făcea asta.

Pe măsură ce trecea ziua, un noian de gânduri înspăimântătoare a năpădit-o pe Jessica ca niște umbre. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Guy? Dacă a fost prins și nu poate veni să-și ridice încărcătura? Dacă Ezekiel era încă în garajul trăsurii? Dacă duhoarea oalei de noapte pline se simte de jos, de pe scări? Dacă omul a rămas fără mâncare și apă?

– Don'șoară Jessica, pe cuvânt de onoare, în ultimele câteva zile vă purtați ca o pasăre care n-are unde-și odihni aripile, a remarcat Maddie. V-a răpus vremea asta?

– Asta e, Maddie, i-a răspuns Jessica. Mor să lucrez în grădină.

– Agitația dumitale n-o să facă pământul cela din grădină să se usuce mai degrabă. De ce nu mergeți în vizită la prietene? Reumatismul lui Jeremiah nu-l supără chiar cât să nu vă poată pregăti șareta.

Ascultând-o, Jessicăi i-a venit inspirația. Servitorii erau obișnuiți ca ea să le acorde respect. Nu li s-ar părea ciudat dacă și-ar fi înhămat singură calul ca să-l scutească pe Jeremiah de agravarea durerilor din încheieturile lui atinse de artrită.

– Dă-i pace, a spus Jessica. Dacă mă hotărăsc să ies, mă ocup eu de șaretă.

Acum era momentul perfect. Prânzul se încheiase. Servitorii din casă luau și ei masa în bucătărie. Silas plecase spre plantație, iar Thomas se mutase cu jocul de cărți în susul străzii, la familia Davis. Jake le-a spus că tatăl lui încă îl mai căuta pe majordomul lor. Jessica și-a pus boneta și șalul, apoi și-a luat umbrela.

Nu a anunțat-o pe Maddie că pleacă și s-a strecurat pe ușă, pe o terasă laterală, ca să se ducă spre garajul trăsurii. Poate că nimeni din casă nu avea să-i observe absența. Dacă îl găsea pe Ezekiel în apartament, avea să se ducă degrabă la pensiune, să stea de vorbă cu Guy Handley. Dacă vreun curios se întreba de ce soția lui Silas Toliver îl vizitează pe tânărul și chipeșul profesor – se gândea la proprietăreasa băgăcioasă a lui Guy –, avea să invoce pretextul că dorea să-l invite la masă cu familia ei de Ziua Recunoștinței.

Jessica a tras cu dificultate ușa grea a garajului trăsurii. Trebuia să o lase deschisă ca să-și vădească intenția de a înhăma calul la cupeu, în caz că era descoperită, dar ploaia avea să o adăpostească odată ajunsă înăuntru. Nu se simțea nici un miros uman în aerul jilav. Jessica a așteptat, ascultând, dar nu a auzit decât ploaia căzând pe acoperiș. Prin ferestrele bătute de ploaie ale bucătăriei, luminate cu lămpi cu gaz, îi vedea pe servitori așezați în jurul mesei; Jeremiah era în capul mesei, cu spatele la ea. Era foarte puțin probabil să observe cineva că ușa de la garaj era deschisă.

Jessica a urcat repede scările până la spațiul îngust de la etaj și a bătut la ușă.

– E cineva acolo? a șoptit ea.

Nici un răspuns. A încercat mânerul ușii, încremenind când a simțit rezistență din interior.

– Cine-i acolo? a spus ea mai tare.

A auzit pași îndepărtându-se în grabă de ușă și a deschis-o, găsindu-l pe Ezekiel înfășurat într-o pătură, îmbrățișând peretele cel mai îndepărtat, cu ochii ieșiți din orbite de frică. Jessica și-a reluat suflul.

– De ce ești încă aici? a întrebat ea, intrând în cameră, dar lăsând ușa deschisă ca să o alerteze prezența cuiva jos.

– Bărbatul, bărbatul n-a venit după mine, a spus Ezekiel. Nu v-a spus?

– N-am auzit nici un cuvânt de la el.

– Zice că v-a trimis un bilet.

– Nu l-am primit. De-aia am venit încoace acum – ca să aflu ce s-a întâmplat.

Negrul a strâns mai tare pătura.

– Bărbatul spune că nu e sigur să călătorim. Stăpânul meu și patrulele cu câini dau roată. Bărbatul spune că vine după mine mai târziu, la noapte. Stăpânul Davis o să fie ocupat, se pare.

Joacă pocher cu Silas, și-a amintit Jessica. Era a treia miercuri din lună, și venea rândul lui Lorimer să primească oaspeți în casa lui din oraș. Jocul se întindea de obicei până după miezul nopții. S-a uitat în jur. Sclavul rămăsese „la locul lui" chiar și

aici. Nu dormise în patul pregătit, ci pe un morman făcut pe podea din lucrurile lui. Nu mâncase la masă, ci direct din coș, nici nu încercase să aprindă soba, cu toate că temperatura scăzuse sub nivelul de îngheț în două dintre nopțile în care fusese încuiat aici. Nu se simțea miros de sudoare sau de oală de noapte. La adăpostul întunericului, riscase să coboare scările din spate ca să verse oala și să se spele în ploaie.

– Când l-ai văzut ultima oară pe... bărbat?

Jessica observase că sclavul nu-i spunea lui Guy pe nume, așa că nu trebuia să o facă nici ea. Era foarte probabil ca Ezekiel să nu știe că omul care avea să-i fie călăuză era profesorul local. Dacă era prins, sclavul îl putea recunoaște pe Guy, dar nu avea să le dea numele lui celor care puneau mâna pe el.

– Azi-noapte, pe la miezul nopții. Mi-a adus mâncare și o haină, i-a răspuns Ezekiel. A desfăcut pătura ca să-și dovedească spusele. Atunci mi-a spus că o să plecăm în noaptea asta.

– Biletul de care spuneai... ai spus că mi l-a *trimis*.

– Ca să vă spună că sunt încă aici.

Jessica a simțit un fior pe șira spinării. Biletul trebuie să-i fi fost trimis printr-un mesager, dar prin cine? Și cui îi fusese înmânat? Dacă ar fi ajuns la unul dintre servitori, Jessica era sigură că l-ar fi primit. Poate lui Thomas? Era foarte posibil ca fiul ei să fi uitat să i-l dea. Fusese oare scris codificat, ca să protejeze activitatea lor secretă? Unde era acum biletul? Fusese interceptat sau trimis la altă casă?

– Ai nevoie de ceva până pleci? a întrebat ea.

Înainte ca el să apuce să răspundă, s-au auzit pași pe scările din lemn. Imediat, Ezekiel a dispărut în spatele unei draperii trase ca să ascundă oala de noapte, dar care nu reușea să-i ascundă vârfurile pantofilor. Jessica abia a apucat să se întoarcă spre ușa deschisă, când Silas a apărut în prag, cu ploaia șiroindu-i de pe pălărie și de pe haină.

– Ce mama dracului e asta? a întrebat-o el.

Jessica a rămas nemișcată, cu gura căscată de șoc și spaimă.

– De... de unde ai știut că sunt aici? a reușit ea să rostească întretăiat.

– Adică, în afară de faptul că nu erai nicăieri în casă, că ușa de la șopron era deschisă și că fustele tale au lăsat o dâră de apă pe scări? Unde-i ăla?

– Unde-i cine?

– Guy Handley.

– *Guy Handley?*

Silas și-a îndreptat privirea spre locul acoperit de draperie și a studiat cu răceală spațiul din care sclavul își retrăsese picioarele. Din numai doi pași, a traversat încăperea până la draperie și a dat-o la o parte.

– Ce-i asta, pentru numele lui Dumnezeu? *Ezekiel?* a exclamat Silas, dându-se în spate pe călcâie.

– Domnule Toliver, l-a salutat Ezekiel cu o voce slabă și cu o înclinare formală a capului, de parcă l-ar fi întâmpinat la plantația Davis.

– Silas, te rog, l-a implorat Jessica. S-a dus lângă el și l-a apucat de bărbie ca să-i abată privirea șocată de la sclavul care încerca să-și păstreze demnitatea lipit de peretele de lângă oalele de noapte. Trebuie să mă asculți. Dacă i-l predai pe Ezekiel lui Lorimer, știi ce-o să-i facă. Te rog, te rog, Silas, gândește-te că ar fi fost soția ta. Ce-ai face dacă eu aș fi vândută și despărțită de tine? N-ai fugi și tu ca să mă găsești?

Silas și-a mutat privirea încremenită asupra ei.

– Despre ce naiba vorbești? a întrebat-o.

– Lorimer a vândut-o pe soția lui Ezekiel unui plantator din Houston, iar el a fugit ca să o salveze, i-a explicat Jessica.

– Unde-i Guy Handley?

– Nu știu.

– Nu-i aici?

Jessica și-a trecut vârful limbii peste buzele uscate. Trebuia să pretindă că nu știe nimic despre implicarea lui Guy, până nu era sigură cât de mult știa Silas.

– De ce-ar fi aici? a întrebat ea.

Pomeții înalți ai lui Silas s-au colorat puternic.

– Nu te... nu te... nu te întâlnești cu el pentru o legătură amoroasă?

Înțelegând în sfârșit, Jessica a făcut indignată un pas înapoi.

– Silas Toliver! Ce te-a făcut să te gândești la una ca asta?

El a scos din buzunar un bilețel împăturit.

– Ăsta, i-a răspuns el, întinzându-i-l. Ca să nu mai zic că te-ai purtat... distant în ultimul timp. L-am interceptat pe băiatul care l-a adus. A spus că trebuie să ți-l dea numai ție, dar când l-am amenințat cu bastonul, mi l-a dat.

Jessica a citit biletul: *Mă tem că nu va fi posibil să ne întâlnim așa cum am plănuit. Ne vedem curând. Cu devotament, Guy H.*

– Of, Doamne!

Așadar, biletul căzuse în mâinile lui Silas, iar el îi înțelesese greșit mesajul. Nu mai avea de ales. Silas știa că Guy Handley era implicat, fie ca amant al ei, fie ca părtaș la evadarea unui sclav. Nu avea cum să-l mai protejeze. Jessica s-a uitat în sus la soțul ei, simțind un val profund de compasiune pentru tortura pe care cu siguranță o îndurase, în ciuda certitudinii ei că, dacă i-l preda pe Ezekiel lui Lorimer, căsnicia lor avea să se încheie.

– Nu e ceea ce crezi, a spus ea, trecându-și degetele peste pometii lui în flăcări. Nu m-aș face nicicând vinovată de infidelitate față de tine. Guy Handley e călăuză în Calea ferată subterană. A venit la mine să-l ajut să-l țină pe Ezekiel departe de brutele lui Lorimer, până când putea fi dus de aici în siguranță. Guy trebuia să vină la noi acasă ca să-mi dea de știre că misiunea lui a fost îndeplinită, dar se pare că s-a ivit o problemă. Dacă e să fiu spânzurată, măcar să fie pentru infracțiunea corectă.

Silas a închis ochii, respirând încet.

– Doamne, Jessica, tu ești viața mea și moartea mea. Când am citit acel bilet, m-am gândit la ce e mai rău... A aruncat o privire spre sclav, țintuit de perete de groază, cu privirea fixă ca a unui animal prins în capcană. Silas s-a întors spre soția

lui. Chiar n-am să fiu niciodată scutit de biciul voinței tale? Ce vrei să fac?

– O să ne ajuți? l-a întrebat ea, neîndrăznind să spere.

– Nu mă voi amesteca în evadarea lui Ezekiel.

– Vorbești serios, Silas? N-ai de gând să i-l predai lui Lorimer?

– Lorimer n-are decât să se împotmolească în propriul noroi, încercând să-l găsească, i-a răspuns Silas. Nu va primi nici un ajutor de la mine.

– Fiți binecuvântat, domnule Toliver! a spus Ezekiel și s-a ghemuit suspinând la podea.

Capitolul 51

Nu se mai uitase niciodată până atunci în ochii unui sclav, asta dacă nu cumva căuta vreo dovadă a inocenței sau a vinovăției, vreun semn de sănătate sau de boală. Silas nu dădea atenție, în privința sclavilor săi, la simptomele de durere sau de suferință, de nevoie sau de speranță. Nu era de datoria stăpânilor, nici în interesul lor, să-și facă probleme în legătură cu sentimentele servitorilor, dar Silas nu-și putea șterge de pe retină expresia din ochii lui Ezekiel când Jessica i-a cerut să se pună în pielea omului. *Gândește-te că ar fi fost soția ta. Ce-ai face dacă eu aș fi vândută și despărțită de tine? N-ai fugi și tu ca să mă găsești?*

– Plusez, Silas. Silas? Nu m-ai auzit? Plusez.

– Poftim? O, da, da, bineînțeles. Prea mult pentru mine. Mă retrag.

– Unde ți-a fost mintea în seara asta, *mon ami*? Te costă mult drumurile astea, a comentat încet Henri lângă el.

– Am multe pe cap, Henri, i-a răspuns Silas la fel de încet.

– Și pe suflet, dacă nu mă înșel.

– Ești prea înțelept, Henri.

Erau șase la masa de pocher, patru plantatori, printre ei și Silas, plus Jeremy și Henri. Fumul era gros și dialogul volubil. Lui Lorimer Davis îi plăcea să-și primească musafirii cu generozitate, așa că ținea deschisă tabachera specială cu țigări de foi, decantoarele de whisky erau umplute constant, și bufetul

era încărcat cu toate bunătățurile din cămară. Silas se servise cu un trabuc cubanez, dar abia dacă se atinsese de mâncare sau de băutură. Mai devreme, conversația se concentrase în primul rând asupra sclavului evadat, de negăsit, al lui Lorimer și asupra locului în care s-ar putea afla acesta.

– Credem că s-a dus la Houston ca s-o găsească pe nevastă-sa aia, a spus Lorimer, dar nu va fi în libertate pentru prea multă vreme. Toate patrulele, și șerifii, și vânătorii de recompense de aici până la Houston sunt în alertă, inclusiv Damon Milligan, plantatorul care a cumpărat-o pe soția lui Ezekiel. Damon va fi cu ochii-n patru după el.

– Dar băiatul știe unde s-o caute? îl întrebase Silas.

Lorimer a dat ochii peste cap.

– Da, mulțumită intențiilor nechibzuite ale soției mele. Lui Stephanie i-a părut rău de băiat și i-a cerut lui Damon să scrie numele și adresa plantației în fața lui Ezekiel. Voia să-i dovedească servitorului că știe unde să-i trimită soției lui câte o scrisoare din partea lui din când în când.

– Drăguț din partea ei, a spus Jeremy.

Lorimer a ridicat din umeri, strâmbându-se.

– N-ar fi trebuit să-i fac pe plac, dar tocmai o vândusem pe cea mai bună cameristă pe care a avut-o vreodată. Ce puteam să fac? Din clipa în care lui Damon i-au căzut ochii pe Dellea, a vrut-o, și mi-a făcut o ofertă de nerefuzat. Dar dacă n-aș fi fost atât de indulgent, băiatul n-ar fi știut încotro să se îndrepte și probabil că nici n-ar fi fugit.

– Nu poți să te învinovățești că ai inimă bună, Lorimer, a spus unul dintre plantatori.

Discuția a alunecat ușor spre alte subiecte, puține însă i-au stârnit interesul lui Silas. Avea în continuare ochii ațintiți asupra ceasului de pe polița șemineului și a mișcării lente a acului spre miezul nopții, oră la care se spărgea petrecerea, urmând ca bărbații să se îndrepte spre casele lor de pe Houston Avenue. Cu siguranță că până la această oră Ezekiel va fi fost strecurat afară. Noaptea era în avantajul lui. Ploaia se oprise, dar cerul

era încă acoperit de nori, care nu lăsau la vedere luna și stelele. Silas nu auzise nici un lătrat de câini. Acesta era semn bun.

Schimbul de cuvinte dintre Henri și Silas a fost înăbușit de vocea puternică a lui Lorimer, perorând despre firea trădătoare a negrilor.

– Nu poți avea încredere în ei. Nici măcar într-unul. Acum, unii dintre voi, cei aflați la această masă, puteți să nu fiți de acord cu felul în care-mi tratez sclavii, dar ascultați-mă bine, dacă îi tratezi cu prea multă îngăduință sau le dai prea mult, se vor întoarce împotriva ta. Majordomul meu e un exemplu foarte bun în sensul ăsta. L-am tratat pe băiat cu respect și i-am dat tot ce-și poate dori un sclav. Un acoperiș bun deasupra capului, mâncare din belșug, un statut în gospodăria mea, și uite-mi răsplata...

– Dar i-ai vândut soția, Lorimer, a întrerupt Silas, aproape în șoaptă, discursul bărbatului pentru a-i reaminti.

Lorimer a rămas cu gura căscată, încremenind în mijlocul propoziției. O tăcere stânjenitoare s-a așternut la masă. Ceilalți jucători au rămas cu ochii în cărți.

Lui Lorimer i-a revenit graiul.

– Așa, și ce importanță are asta?

– Are importanță, pentru că o iubea, i-a răspuns Silas.

– Și de unde dracu' știi tu asta? l-a întrebat Lorimer.

– Nu ne iubim și noi cu toții soțiile?

Stupefiat, Lorimer a rămas tăcut preț de câteva secunde până când și-a recăpătat forța pentru o nouă diatribă. A tras umerii în spate și a răbufnit.

– Noi suntem bărbați albi, a început el dogmatic. Bărbații albi își iubesc soțiile. Bărbații negri doar copulează. Nu sunt capabili de sentimente mai subtile, asociate cu iubirea. Așadar, relațiile dintre ei și femeile lor nu au nici un fel de importanță. Nu sunteți de acord cu mine, domnilor?

Toți plantatorii, cu excepția unuia singur, au încuviințat din cap. Silas a bătut cu degetul în masă.

– Dă-mi o carte.

Ieşind împreună în întunericul nopţii, după încheierea jocului de cărţi, Jeremy l-a întrebat pe Silas:

– Ce-a fost cu toată tărăşenia asta?

– Să mor dacă ştiu, Jeremy.

– Ţi l-ai făcut duşman pe Lorimer Davis.

– Mare pagubă, a spus Silas.

Aerul rece i-a limpezit mintea lui Silas în timp ce mergea de-a lungul bulevardului pavat cu cărămidă roşie. Era singurul dintre cei cinci vecini care locuia în această direcţie, şi se bucura să fie singur. Ce îl apucase oare să-l provoace pe Lorimer în felul acela? Nu ar fi schimbat maniera omului de a-i trata pe negri nici dacă-i desfăcea capul şi îl spăla cu var. Silas citise cu uşurinţă întrebarea de pe chipurile tuturor, chiar şi ale lui Jeremy şi Henri. Îl influenţaseră simpatiile abolţioniste ale Jessicăi? Nu, puterea de persuasiune a soţiei lui nu avea nici un efect asupra lui. Se săturase pur şi simplu de demagogia lui Lorimer şi voise să-i atace infatuarea insuportabilă.

A doua zi, s-a trezit înainte de revărsatul zorilor şi a constatat că Jessica nu era în pat atunci când a întins mâna după ea. Silas ştia unde se dusese şi a aşteptat raportul. După zece minute, soţia lui a năvălit în dormitorul lor, încă în capot, şi a anunţat:

– A plecat! Nu e nici un semn că ar fi fost aici vreodată. Slavă Domnului! Crezi că Guy ne va contacta astăzi?

Profesorul a sunat la clopoţelul de la intrare când luau micul dejun, iar soţii Toliver şi-au abandonat cerealele fierbinţi, aromate cu ghimbir şi miere, ca să-şi primească musafirul în bibliotecă, poruncindu-i fiului lor să nu se ridice de la masă. În încăperea lambrisată cu lemn, fostul meditator i-a întins mâna lui Silas.

– Domnule Toliver, Ezekiel mi-a spus ce aţi făcut... sau, mai bine-zis, ce n-aţi făcut, şi vă sunt cât se poate de recunoscător. Bănuiesc că acum ştiţi... ce mai fac în afară de profesia de dascăl.

– Va trebui să părăsiţi ţinutul, domnule Handley.

– Sunt conştient de asta. Vă mulţumesc că nu m-aţi trădat.

– Nu pot să promit că n-am s-o fac dacă nu plecați.

– Înțeleg.

– Guy, a intervenit Jessica, Ezekiel e în drum spre un loc sigur?

– A fost dus până la un adăpost, ca să aştepte transportul spre Louisiana, şi de acolo va fi îmbarcat pe un vas care pleacă spre nord, dar spune că nu pleacă nicăieri fără soția lui. Nu am nici o posibilitate să o salvez pe ea, şi mă tem că Ezekiel va încerca din nou imposibilul.

– Poftim? a exclamat Silas. E nebun?

Guy a ridicat din sprânceană.

– Chiar trebuie să întrebați asta, domnule Toliver, un soț atât de devotat ca dumneavoastră?

Silas a avut un schimb de priviri cu Jessica, femeia fără de care nu putea trăi, şi a văzut pălind în ochii ei toate speranțele pentru Ezekiel. Silas avusese o noapte proastă încercând să facă pace cu propria-i conştiință. Ştia ce avea de făcut. S-a întors spre Guy.

– Puteți să-l mai țineți pe Ezekiel încă vreo câteva zile acolo unde e acum?

– Păi... eu... da, da, cred că pot, a bâiguit Guy.

– Şi ați avea loc şi pentru soția lui în planurile dumneavoastră de evadare?

– Da, bineînțeles. De ce? Ce aveți de gând să faceți?

– Am să mă duc la Houston să o iau pe nevasta lui Ezekiel.

Jessica stătea aşezată. S-a uitat la el cu privirea uimită a celor cu deficiență de auz, care se străduiesc să dea un sens sunetului. Silas a tras-o de picioare şi a luat-o în brațe.

– Jessica, de ani de zile mă străduiesc să pun bani deoparte ca să-i plătesc tatălui tău suma de bani pe care mi-a dat-o ca să pun pe picioare Somerset şi toate astea – a făcut un gest cu capul spre casă –, dar am tot cedat tentației de a cheltui economiile pe necesitățile plantației. Am o sumă pusă deoparte, care va acoperi în mare parte suma pe care i-o datorez, dar dacă o cumpăr pe soția lui Ezekiel ca să i-o înapoiez, voi epuiza toate

aceste fonduri, și s-ar putea să nu mai fie timp să le recuperez înainte de moartea tatălui tău. Înțelegi ce-ți spun?

Ochii ei căprui-închis s-au mărit, încercând să priceapă.

– Ai... ai... ai pus bani deoparte ca să i-i dai înapoi tatălui meu... pentru... pentru mine?

– Am vrut să-ți demonstrez că după New Orleans aș fi rămas căsătorit cu tine și fără banii lui.

– Și... ai de gând să-ți folosești... economiile ca să o răscumperi pe soția lui Ezekiel?

– Sunt sigur că Damon Milligan îmi va cere un preț pentru care voi avea nevoie de fiecare cent economisit.

– De ce? a întrebat Jessica pe un ton încărcat de neîncredere. De ce ai răscumpăra-o pe soția lui Ezekiel?

– Pentru că dacă ai fi fost vândută tu, nu m-aș da în lături de la nimic ca să te iau înapoi. De aceea știu că Ezekiel o să ajungă să fie omorât.

– O, Silas...

Jessica l-a luat în brațe și, oftând din toți rărunchi, a închis ochii și și-a lăsat capul pe pieptul lui, sub bărbia lui. În acel moment, Silas s-a simțit ca o corabie ajunsă în sfârșit în port. După ce Jessica i-a murmurat din nou, el i-a simțit lacrimile prin pânza cămășii.

Capitolul 52

Un soare palid a continuat să strălucească deasupra oraşului Howbutker şi a destinelor familiilor Toliver, Warwick şi DuMont în următorul deceniu. Clipe senine de pace şi binecuvântare au fost presărate cu murmurul îndepărtat al ameninţărilor războiului şi cu tragediile naturale sau produse de mâna omului. Comunitatea s-a dezvoltat. Regiunea, având în centrul său oraşul Howbutker, a continuat să atragă colonişti dornici de pământ, printre aceştia, plantatori din statele sudiste, care credeau că, dacă se declara războiul dintre nord şi sud, acesta nu avea să ajungă până în Texas. Noi afaceri păreau să răsară în fiecare lună în oraş şi, în câţiva ani, cartierul cu străzi pavate cu cărămidă roşii şi clădiri cu coloane greceşti se putea lăuda că are printre rezidenţii săi profesionişti doi doctori, trei avocaţi, un arhitect, doi profesori de şcoală publică, un specialist în cazane cu aburi şi un artist plastic. Alte surse ale mândriei comunitare erau cele trei biserici, şcoala publică cu patru camere, biblioteca regională, poşta şi clădirea ziarului, întinse de-a lungul străzilor menţionate, care duceau spre rotonda tribunalului, dar regele suprem al arterei sale comerciale era Magazinul Universal DuMont.

Datorită cererii publicului, galeria din aur şi sticlă, mahon şi marmură s-a extins, ocupând un întreg cvartal. La începutul anului 1856, înainte ca al cincilea guvernator al Texasului, Elisha Marshall Pease, să se mute în recent construita reşedinţă

a guvernatorului în Austin, soția lui, Lucadia, a venit în vizită la Henri cu speranța de a primi un sfat cu privire la mobilarea reședinței cu două etaje, din cărămidă gălbuie, într-un stil inspirat din renașterea artei grecești. Cei două mii cinci sute de dolari alocați de legislatura Texasului pentru mobilare nu-i ajungeau prea mult, dar Henri și Tippy au făcut tot ce le-a stat în putință. Rezultatele uluitoare au fost atât de admirate de cei care au intrat în reședința guvernatorului, încât un reporter de mondenități de la *State Gazette* din Austin s-a simțit obligat să scrie că „aceia care se apucă de o activitate, de orice fel, cu consecințe în plan social ar trebui să înceapă cu o vizită la Magazinul Universal DuMont din Howbutker, Texas, pentru a-i consulta pe proprietarul său extrem de abil și pe talentata lui asistentă".

Asemenea comentarii s-au adăugat reputației crescânde a magazinului de a fi punctul terminus înainte de achiziționarea oricărui produs, de la lenjerie de damă până la tacâmuri pentru masa din sufragerie. Până la sfârșitul deceniului, magazinul universal al lui Henri, alcătuit odinioară doar din două raioane, devenise principalul reper al Texasului privind îmbrăcămintea la modă și decorațiunile pentru casă.

Compania de Cherestea Warwick și-a văzut la rândul ei afacerile extinse, deși cuferele pline se datorau, în parte, investițiilor făcute pe tăcute de Jeremy în întreprinderi comerciale dincolo de prima sa dragoste, prelucrarea lemnului. În 1843, în timpul unei vizite la New Orleans, unde își dusese soția și copiii să-i vadă pe părinții ei, a cunoscut un profesor de la Universitatea din New York, pe nume Samuel B. Morse. Portretistul se afla într-un turneu ca să strângă bani pentru finanțarea producției unei mașinării pe care o inventase și pe care o numea telegraf; acesta putea să transmită cu succes mesaje pe calea firelor, utilizând electricitatea. Jeremy a înțeles potențialul invenției, i-a plăcut ceea ce a auzit și a investit în Compania de Telegraf Morse. În șase ani, investiția lui crescuse de patru ori, iar prețul acțiunilor sale în cadrul companiei se ridicase la valori uriașe.

Începând cu anul 1858, Jeremy a avut parte de recompense financiare similare când s-a alăturat unei echipe de finanțiști din New York, ca să investească într-o fabrică producătoare de alimente conservate pe bază de lapte, rezistente în timp, care nu necesitau refrigerare. Procesul a fost dezvoltat și patentat de un fost rezident al Texasului, pe nume Gail Borden, care crease prima hartă topografică a statului. Vânzările laptelui condensat al lui Borden s-au intensificat, ceea ce a dus la deschiderea altor fabrici de lapte condensat în New York și Illinois, care au generat venituri imense pentru investitorii inițiali în cadrul companiei. În timp ce rezultatele acestor riscuri financiare îi ofereau luxul atât de drag soției sale, Jeremy se considera, înainte de toate, un cherestegiu care nutrea convingerea nestrămutată că, într-o bună zi, compania lui avea să se afle în top, alături de cele mai mari întreprinderi din Texas.

Producția de bumbac și, odată cu aceasta, Somerset și cultura plantațiilor au înflorit în anii 1850, în ciuda Panicii din 1857, când epoca prosperității în zonele vestice și nordice ale țării s-a sfârșit brusc – chiar dacă temporar. Cererea de bumbac în Statele Unite, Mexic și Marea Britanie atinsese apogeul istoric, făcând trecerea spre epoca de aur a sistemului plantațiilor și scutind sudul și zona răsăriteană a Texasului de recesiunea care afecta celelalte ramuri industriale. Somerset era liderul regional în aprovizionarea unui număr în continuă creștere de fabrici și țesătorii din nord, care înghițeau baloturile crude de „aur alb", transformându-le în pânză. Expresia „Bumbacul este rege" a apărut pe la mijlocul deceniului, o descriere adecvată a unei recolte de bani gheață, ce reprezenta jumătate din totalitatea exporturilor Statelor Unite și întărea convingerea lui Silas Toliver că războiul nu avea să se abată niciodată asupra lor.

– Nordul are nevoie de Sud ca să mențină economia stabilă, și cum naiba s-o facă dacă abolește sclavia? întreba el, ca să combată argumentele celor care susțineau contrariul.

În timp ce unii dintre conducătorii orașului și dintre prietenii lui Toliver se îmbărbătau cu încrederea lui Silas, cei mai

mulți erau rezervați. De-a lungul deceniului, Sudul – de care Texasul era strâns legat ca pielea de os – a îndurat ceea ce regiunea considera a fi o mănușă care îl lovea încontinuu peste față. Au apărut tot mai multe cărți și articole care atacau sclavia. Cea mai incendiară dintre toate a fost apariția, în 1852, a *Colibei unchiului Tom*, un roman antisclavie, considerat de statele libere o descriere corectă și completă a sistemului brutal pe care se clădeau economia sudului și clasa plantatorilor. Opera de ficțiune a lui Harriet Beecher Stowe a înfuriat statele care favorizau sclavia, iar *Democratic Telegraph and Register* a denunțat-o drept „flagrant părtinitoare și complet neadevărată" și a diminuat și mai mult dorința celor din sud de a soluționa în chip pașnic diferendele cu nordul.

Problemele constante generate de refuzul statelor libere de a respecta Legea Sclavilor Fugari, intrată în vigoare în 1850, reprezentau o altă sursă majoră de conflict și înăspreau nemulțumirile crescânde ale Sudului în privința vecinilor de la nord. Noua lege a creat o forță a comisarilor federali, autorizați să-i urmărească pe sclavii fugari în orice stat din Statele Unite și a împuternicit cetățeni care să asiste la capturarea acestora. Pentru a-i proteja pe fugari, unele state din nord au reacționat introducând Legi ale Libertății Personale, care abrogau legea federală, ceea ce i-a înfuriat pe sudiști, care considerau adoptarea acestora neconstituțională.

În legislaturile sale statale, Sudul se întreba cât mai poate rămâne parte a unei uniuni care își bătea joc, în mod ostentativ, de primele articole ale Constituției, care stipulau fără echivoc că rolul guvernării era „să asigure liniștea domestică" și „să promoveze bunăstarea generală", când liderii politici din nord încurajau adăpostirea fugarilor, insurecțiile sclavilor, revoltele antisclavagiste, răspândirea de propagandă părtinitoare și subminarea legilor din sud. Cu alte cuvinte, cum putea Sudul să continue să le dea ascultare reprezentanții aleși ai nordului care făceau tot ce le stătea în puteri, cu care de altfel fuseseră învestiți, ca să-i distrugă liniștea domestică și bunăstarea generală? Cum putea patria să nu susțină doctrina exprimată

de Declarația de Independență, conform căreia „ori de câte ori, o formă de guvernare devine distructivă pentru obiectivele pentru care a fost înființată, poporul are dreptul să o modifice sau să o abolească și să instituie o nouă guvernare"?

Opinia generală era aceea că, în cele din urmă, statele sclavagiste aveau să se satură de practicile samavolnice ale nordului și aveau să se separe de Uniune. Pe Houston Avenue, supranumită de rezidenții mai puțin distinși „Aleea Fondatorilor", asemenea discuții le dădeau fiori mamelor și unora dintre tații ai căror fii, dacă suna goarna, aveau să fie la vârsta potrivită și să aibă mai multe motive decât oricine să lupte pentru moștenirea și pentru stilul lor de viață.

Dar amenințarea secesiunii și discuțiile despre război rămâneau doar la acest nivel și, în vreme ce locuitorii din Howbutker își țineau ochii ațintiți asupra orizontului în căutarea conflictului pe cale să izbucnească, continuau și să se scalde în soarele binevoitor al prosperității, al progresului și al unei relative păci.

Unii au mai și decedat. În 1853, New Orleansul a fost lovit de o epidemie de friguri galbene în urma căreia și-au pierdut viața peste cinci mii de locuitori. Printre aceștia, s-au numărat și părinții Camelliei Warwick. Participând la funeralii, soții Warwick au aflat că Henry și Giselle Morgan, proprietarii hotelului Winthrop, care rămăseseră prieteni cu familia lui Henri, muriseră și ei din cauza virusului răspândit de țânțari. În februarie 1854, a sosit o scrisoare de la Eunice Wyndham, anunțând-o pe Jessica că „Willie May murise în pace, în timpul somnului". Jessica nu avea să o ierte niciodată pe mama ei pentru că nu a telegrafiat imediat vestea morții lui Willie May, ca Tippy să poată participa la înmormântare.

Pe 10 august 1856, în timp ce participa la un bal al debutantelor într-o stațiune din golful de pe Last Island, la sud de Louisiana, Nanette DuMont, în vârstă de cincisprezece ani, a fost târâtă în larg când un uragan din Atlantic a măturat insula. Trupul ei nu a fost găsit niciodată. Familiile au fost devastate de pierderea frumoasei fete, care le fusese tuturor ca

o fiică. În amintirea ei, Henri și Bess l-au pensionat pe căluțul ei, Flight O'Fancy, pe care Nanette îl călărise în competiții de echitație pentru domnișoare, ca să nu-l mai încalece nimeni vreodată.

Spre sfârșitul toamnei, în anul 1858, Tomahawk Lacy a plecat călare la vânătoare de cerbi și nu s-a mai întors. Două săptămâni mai târziu, Jeremy a condus o patrulă de căutare să scotocească pădurile preferate de indian pentru vânătoare și i-a găsit rămășițele însângerate, identificându-l numai după cizme și pușcă. S-a presupus că fidelul cercetaș își găsise sfârșitul în brațele și fălcile puternice ale unui urs grizzly.

Fondatorii orașului Howbutker și-au jelit morții, dar s-au bucurat de copiii, familiile și prietenii rămași lângă ei într-o epocă a holerei, a malariei și a frigurilor galbene, a amenințării încă constante a atacurilor indienilor și a pericolului permanent al răscoalelor sclavilor. Le făcea plăcere să-și distragă atenția de la toate acestea organizând spectacole artistice și festivaluri de muzică și de producții teatrale, pe care averile și statutul lor cereau să le ofere comunității. Aveau mijloacele și timpul liber să se delecteze cu cărți și reviste, cu lecturi și cluburi de pocher, petreceri, dansuri și baluri mascate, tipice pentru clasa socială din care făceau parte. Se bucurau de luxul călătoriei cu vasul cu aburi îmbunătățit și cu trenul la evenimente sociale din New Orleans, Houston și Galveston, într-un timp incomparabil mai scurt decât dacă ar fi mers călare sau cu trăsura.

Pe măsură ce treceau anii 1850, anunțuri uluitoare despre noi invenții, cum ar fi mașina de cusut, pasteurizarea laptelui și mașina de spălat cu centrifugă au apărut în ziarele din Howbutker, făcându-i pe locuitorii săi să clatine din cap la minunile epocii în care trăiau. Cu siguranță nici o țară normală, cu un asemenea viitor excepțional, nu avea să-și distrugă progresul prin izbucnirea unui război, susțineau vocile rațiunii.

Dar spre sfârșitul deceniului, în decembrie 1859, un abolиționist instigator care condusese un raid împotriva Arsenalului Federal al Statelor Unite în Harpers Ferry, Virginia, a fost

spânzurat pentru intenția sa de a le oferi arme sclavilor ca să inițieze o rezistență armată împotriva stăpânilor albi. John Brown fusese găsit vinovat de trădare împotriva Commonwealth-ului Virginiei, de uciderea a cinci partizani ai sclaviei și de instigarea unei răscoale a sclavilor. În nord era preamărit ca martir al cauzei libertății, în sud era stigmatizat ca un dement și un ucigaș a cărui osândă bine meritată era ștreangul. Mulți scriitori de seamă ai vremii – din sud, William Gilmore, Mary Eastman și John Pendleton Kennedy, și din nord, Henry David Thoreau, Ralph Waldo Emerson și Walt Whitman – au avut un cuvânt greu de spus fie în sprijinul, fie împotriva spânzurării, dar comentariile făcute de Henry Wadsworth Longfellow i-au dat fiori Jessicăi Toliver. Cu privire la execuție, faimosul poet a prezis: „Curândă vreme vom culege furtuna pe care a semănat-o vântul".

PARTEA A TREIA
1860–1879

Capitolul 53

În luna august a anului 1860, un străin a apărut de după șopronul trăsurii conacului Toliver și a abordat-o pe Maddie, care întindea rufe la uscat pe o frânghie.

– 'Neața, mătușică! a spus el. Stăpâna casei e-acasă?

Lui Maddie nu i se mai întâmplase niciodată să vadă un bărbat alb care să-și ducă mâna la pălărie în fața ei. Avea senzația că bărbatul zăbovea de ceva vreme prin jurul acareturilor de pe lângă casă, urmărind-le pe ea și pe cameriste la treabă, în ziua de spălat. Asta i-a trezit suspiciuni. Era ceva oarecum nepotrivit la el, cu toate că nu putea spune exact ce anume. Era un bărbat frumos, îmbrăcat prezentabil, în costum și cămașă curate, și avea maniere plăcute, poate prea alese pentru o negresă. De ce intrase în curte de pe drumul spre pășune din spatele casei și nu din Houston Avenue?

Maddie a răspuns din impuls, sperând că fetele în casă, care se opriseră din lucru ca să-i acorde întreaga lor atenție străinului înalt și roșcovan, nu aveau să-i dezmintă spusele. Domnișoara Jessica era singură în casă.

– Nu, domnu', nu-i. Voi fi încântată să-i transmit un mesaj.

– Când vine?

– Nu vine prea curând, domnu'.

Bărbatul a aruncat o privire pe furiș la foișor și, alarmată, Maddie s-a întrebat dacă nu cumva se gândea să stea acolo și să aștepte întoarcerea stăpânei sale.

– Atunci, bănuiesc că va trebui să revin, a spus el.

– Cum vă numiți, domnu'?

– N-are importanță, a răspuns el, plecând în grabă.

Maddie a așteptat până când a auzit portița scârțâind, apoi și-a reluat treaba.

Ar fi înștiințat-o pe Jessica despre incident, dar, la scurtă vreme după plecarea bărbatului, a simțit că-i vine rău și s-a așezat pe un scaun de pe veranda din spate să-și facă vânt. A închis ochii și a scos un suspin. Una dintre servitoare a găsit-o puțin după aceea, cu mâna încă încleștată pe evantaiul din paie, surprinsă în cea din urmă mișcare a ei pe acest pământ.

În țipetele care s-au înălțat spre cer și în agitația ce a urmat morții ei, bărbatul care apăruse în chip misterios în curtea din spate în acea dimineață a fost dat uitării, dar un băiat de prăvălie, care făcea o livrare venind prin pășune și pe drumul de serviciu din spatele conacelor l-a zărit părăsind proprietatea familiei Toliver. Băiatul, care cunoștea pe toată lumea din oraș, nu-l mai văzuse niciodată, o poziție periculoasă pentru străini în Howbutker la acea vreme. Forțele locale nu se arătau deosebit de amabile cu persoanele cu identitate necunoscută, care călătoreau prin regiune.

În iulie, izbucnise un incendiu într-o mică drogherie din Dallas și se întinsese cu repeziciune, arzând o mare parte din districtul comercial al orașului. În atmosfera politică deja tensionată din pricina discuțiilor despre secesiune și război, sporită de un val prelungit de căldură ce inflama spiritele, au apărut suspiciuni că focul fusese pus de către aboliționiști. Incendii similare distruseseră deja părți din alte orașe din Texas, și fusese descoperit un document interpretat drept dovadă că incendiile erau rodul activității unor grupări radicaliste antisclavie, hotărâte să facă uz de foc, asasinat și distrugere a proprietății private pentru a influența opinia publică împotriva menținerii Texasului ca stat sclavagist. Grupările erau suspectate că ar pune la cale evadări ale sclavilor, că ar fura animalele de povară, că ar da foc mașinilor de egrenat bumbacul, hambarelor și câmpurilor și că ar otrăvi fântânile. Exista

o frică de nestăpânit că se pusese la cale un plan pentru o răscoală de proporții a sclavilor. Chibritul care a aprins butoiul cu pulbere a fost conflagrația din Dallas. Paranoia s-a răspândit, mânată de titluri din ziare care vuiau de acte de un vandalism revoltător, fie că era adevărat sau nu, și de articole scrise de editori entuziaști, care cereau pedepsirea neîntârziată și fără milă a făptașilor. Peste noapte, s-au format organizații secrete și grupuri de cetățeni vigilenți, acționând fără jurisprudență, pentru a investiga și interoga pe oricine ar fi fost bănuit că ar fi agitator de sclavi sau susținător al cauzei nordului. Nefericiții indivizi erau supuși unor tratamente terifiante, iar dacă nu erau convingători în a-și dovedi nevinovăția, de multe ori sfârșeau atârnați de copacul cel mai apropiat.

Băiatul de prăvălie și-a încetinit căruțul ca să-i arunce o privire lungă bărbatului care încăleca, băgând de seamă cum și-a tras pălăria în jos peste partea expusă a feței când au trecut unul pe lângă celălalt. Conducătorul căruțului era doar un pic mai mare ca un flăcău și era singur. Era și mai mic de statură decât călărețul. Altfel, băiatul de prăvălie l-ar fi oprit și chestionat. Trebuia să se mulțumească doar cu raportul pe care avea să i-l facă comandantului patrulei vigilenței publice, al cărui mândru membru era. La întâlnirea din acea seară, avea să-i spună domnului Lorimer Davis că a văzut un străin pe drumul din spatele conacului soților Toliver și avea să păstreze adânc întipărită în minte figura lui neclară pentru identificare.

Câteva săptămâni mai târziu, Jessica s-a alăturat clubului ei de lectură din salonul de influență Ludovic al XIV-lea al lui Bess DuMont, la prima ei ieșire în societate de la moartea lui Maddie. În cadrul întâlnirilor din anii mai senini, conversația pe teme sociale, ce preceda dezbaterea pe marginea cărții se învârtea în jurul unor subiecte mărunte. O regulă nescrisă a clubului era ca subiecte deprimante, precum moartea, boala și chestiunile politice, nemulțumirile legate de copii, soți și socri să fie lăsate acasă. Dar conversația din acea zi despre avantajele jupoanelor la modă pe cerc de crinolină în comparație cu mai anevoioasele și mai călduroasele crinoline multiple nu putea

ține la distanță discuția plină de îngrijorare despre zvonurile că se punea la cale o conspirație prin care sclavii să fie înarmați pentru o revoltă extinsă în întregul stat. Nerostită, dar profund resimțită printre soțiile plantatorilor, majoritare în încăpere, era teroarea de violurile negrilor care căutau răzbunare împotriva soților acestora. Era o teamă cu care ele și fiicele lor trăiseră încă de la căsătoria în interiorul castei plantatorilor și explica de ce unele dintre ele alegeau să trăiască în oraș, departe de plantațiile lor.

– Lorimer s-a hotărât să le ordone tuturor sclavilor noștri să învețe cele zece porunci, a anunțat Stephanie Davis. Îi pune să le recite pe fiecare în parte în fiecare duminică dimineața, punând accent pe „Să nu ucizi".

– Sunt sigură că e foarte eficient, a comentat Bess DuMont, făcându-i cu ochiul Jessicăi peste buza cești de ceai.

– Și mai puternic decât exemplul pe care-l dă el, sunt convinsă, nu a rezistat Jessica să nu remarce, dar a regretat de îndată acea izbucnire.

N-ar fi trebuit să participe în acea zi la întâlnire. Nu avea starea de spirit să fie sociabilă. Multe griji îi apăsau greu inima, iar o serie de nopți nedormite o făcuseră irascibilă. Simțea înțepătura corsetului, pe care se hotărâse să-l scoată imediat ce ajungea acasă, iar cușca din sârmă a noilor cercuri ale fustei făcea imposibilă găsirea unei poziții confortabile. Căldura din cameră era sufocantă, fluturarea constantă a evantaiului ei și adierea produsă de rotația dispozitivelor de tavan, ultimul răcnet ale familiei DuMont, fiind ineficiente. Aceste unități erau activate cumva de un sistem cu apă, care învârtea cele două palete.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o Stephanie.

– Suntem conștiente toate cât e de îndemânatic Lorimer cu biciul și cu funia, Stephanie. Asta-i tot ce-am spus.

– Dar sugerând atât de multe, i-a întors-o Stephanie, sfredelind-o cu privirea. Majoritatea oamenilor de pe-aici consideră biciul și funia instrumente ale justiției pe care suntem toate conștiente că soțul *tău* pare a se împotrivi să le folosească.

Lorimer a fost atât de dezamăgit când Silas a refuzat să se alăture patrulei vigilenței. Poate că nu are interesul să mențină pacea și ordinea.

– Poate că nu are interesul să ocolească legea, i-a întors-o Jessica.

O liniște grea s-a așternut în încăpere. Toți ochii erau ațintiți asupra celor două femei care, metaforic vorbind, păreau să-și fi scos mănușile elegante pentru o luptă cu pumnii goi. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

– Am tot vrut să te întreb, dacă ești amabilă să-mi răspunzi, Jessica, a continuat Stephanie aparent fără vreo intenție să abandoneze subiectul, cine a fost vizitatorul tău de sex masculin de acum câteva săptămâni? Nu era dintre ai noștri. Băiatul nostru de prăvălie nu l-a cunoscut când l-a văzut furișându-se pe portița voastră din spate. Soțul meu ar dori să știe. Este interesat de străinii din oraș, mai ales de cei care fac vizite la rezidența Toliver în asemenea vremuri.

Jessica și-a lăsat jos ceașca și s-a întrerupt din a-și face vânt cu evantaiul.

– Poate că vei fi tu atât de amabilă încât să-mi explici despre ce vorbești, Stephanie. Nu ne-a vizitat nici un străin acasă.

– Se pare că nu pe ușa din față. Altfel, de ce-ar fi plecat pe poarta din spate?

– Sunt sigură că n-aș putea să-ți spun. Maddie ar fi putut ști, dar ne-a părăsit.

– Nemaipomenit de convenabil!

– Doamnelor! a intervenit Bess DuMont. Începem discuția despre *Moara de pe Floss*? Pot să vă împărtășesc cea mai minunată informație despre autor, George Eliot. *El* e de fapt o *ea*. Numele autoarei este Mary Anne Evans...

Jessica nu asculta. Poate că Stephanie împrăștia bârfe, dar nu ea le scornea. Acum și-a amintit că una dintre servitoare menționase că Maddie a murit „imediat după ce a stat de vorbă cu un bărbat alb, roșcovan, în curtea din spate". În șocul durerii sale, Jessica considerase că bărbatul nu putea fi decât vreun vagabond care cerșea bani și nu se mai gândise la asta.

Lorimer vedea aboliționiști pândind de după fiecare tufiș sau copac și, potrivit aluziei lui Stephanie, deloc subtilă, cu siguranță făcuse cele mai groaznice speculații despre musafirul din curtea din spate a familiei Toliver. Jessica avea să le ia la întrebări pe servitoare când ajungea acasă, dar, Doamne sfinte! Oare Guy Handley, oriunde o fi fiind el acum, îi trimisese un emisar ca să se asigure de ajutorul ei pentru cauza nordiștilor?

Capitolul 54

Călare pe calul lui, Silas privea, din locul lui preferat, peste întinderea pârjolită de secetă a plantației Somerset. Punctul de observație nu îi oferea imaginea completă a celor trei mii de acri, dar îi furniza o panoramă care îi dădea măsura lățimii și a întinderii domeniului său. În trecut, scena îl umplea de o asemenea bucurie a posesiei încât, uneori, când era singur, își striga exaltarea către cer. Alteori, călărea până în acest loc pentru a-și găsi pacea și liniștea, când avea nevoie să-și aline sufletul. În acea zi, pământul care se întindea cât vedea cu ochii i-a lăsat inima la fel de uscată ca șirurile nesfârșite de tulpini arse, noduroase la care se uita. În acea zi, nu simțea nici un fel de pace acolo, în al său Galaad, și nu avea să mai simtă încă mult timp de acum încolo.

Era sfârșit de octombrie, 1860.

Lângă el, călare pe calul lui bălțat, Thomas i-a spus:

– Greu de privit, nu-i așa, tată?

– În mai multe feluri, i-a răspuns Silas.

Devastarea era mai dificilă pentru Thomas, a recunoscut Silas în sinea lui. Thomas nu trăise ca tatăl lui atâtea atacuri ale mamei naturi asupra trudei oamenilor, iar aceasta fusese cea mai rea din toate câte văzuseră amândoi vreodată. Din senin, Silas s-a gândit la Morris. Fratele său ar atribui cine știe ce semnificație apocaliptică distrugerii din fața lui, probabil extrasă din Apocalipsa după Ioan, și nu era exclus să

aibă dreptate. Seceta verii nenorocite care abia trecuse putea prezice sfârșitul lumii ce avea să vină.

Anul începuse calm, dar nespus de înșelător, după cum se dovedise apoi. Niciodată nu-și mai văzuseră plantatorii și fermierii din estul Texasului semănăturile atât de verzi și de bogate, atât de pline de promisiuni pentru o viitoare recoltă abundentă. Luna martie adusese cantități perfecte de ploaie și de soare, iar vântul său, temutul adversar al solului fin, aerat și al plantelor sădite chiar sub suprafața pământului, fusese surprinzător de blând. Se bucuraseră cu toții, dar după ce aprilie și mai au trecut fără o picătură de ploaie, speranța pentru o recoltă cât de mică s-a spulberat complet când iunie a adus un val de arșiță care a pârjolit pământul uscat până când abia dacă au mai rămas o tulpină de bumbac, un fir de grâu, orz sau porumb să se usuce în vânturile fierbinți, prăfoase – vestitori ai unei ruine ce avea cu siguranță să aducă pierzania asupra Texasului și a statelor sudice, dacă aveau să se separe de Uniune.

Citindu-i „gândurile inimii", cum le numea Jessica, Thomas l-a întrebat:

– Crezi că secesiunea e inevitabilă, tată?

– Sunt la fel de sigur cum sunt că o să plouă până la urmă.

– Și apoi războiul?

– Și apoi războiul. Silas nu mai putea nega. Dacă venea secesiunea, urma războiul. Senatorul de Illinois, Abraham Lincoln, fusese nominalizat candidatul republicanilor la președinție și, după toate probabilitățile, avea să câștige. Își exprimase clar poziția politică într-un discurs în Congres, în iunie 1858, în care declarase că „o casă împărțită împotriva ei înseși nu poate rezista. Cred că acest guvern nu poate accepta la nesfârșit pe jumătate sclavie, pe jumătate libertate". Ca președinte al Statelor Unite, Lincoln jurase că nu avea să facă nici un compromis în privința chestiunii sclaviei și că nu avea să recunoască legitimitatea secesiunii.

– Semnele catastrofei sunt aici, fiule, a spus Silas. Sudul se va separa, fie că administrația domnului Lincoln acceptă sau ba.

Instigatorii sudiști nu vor accepta niciodată ca o guvernare centrală să treacă peste drepturile statelor, iar oameni ca bunicul tău și ca plantatorii texani care au fondat republica ar prefera să moară decât să se supună unui organ legislativ care va distruge modul de viață al înaintașilor lor.

Silas a tras aer rece în piept, prima alinare după arșița verii, dar nu a făcut decât să-i agraveze durerea neliniștii din piept.

Fiul său i-a citit din nou gândurile.

– Ce te face să fii atât de sigur că va fi război?

– Aboliționiștii republicani sunt hotărâți să elibereze sclavii din această țară, iar Lincoln e hotărât să păstreze țara intactă. Sudul consideră că are autoritatea legală să-și păstreze sclavii și dreptul constituțional la secesiune. Atitudinile divergente produc un conflict fatal. Războiul este inevitabil, iar nordul va învinge.

Thomas și-a rearanjat poziția în șa, semn că în sinea lui se frământa pentru tatăl lui.

– De ce?

– Pentru că are tot ce sudul și Texasul nu au.

Silas a plesnit o musculiță care zbura bâzâind în jurul capului său, tulburându-i plăcerea de a simți adierea ce îi zvânta transpirația de pe față.

– Are industrie, fabrici, căi ferate și o forță uriașă și pregătită de mână de lucru furnizată de imigrările masive din Europa. Sudul are câteva orașe mari, nici o cale ferată demnă de a fi menționată, imigrație slabă și câteva fabrici – toți ăștia sunt factori care vor acționa împotriva noastră într-un război cu nordul.

– Și ce-o să se întâmple atunci?

Silas a slăbit hățurile calului ca să-l lase să pască cele câteva fire de iarbă. Se învinuia că Thomas, la douăzeci și trei de ani, nu era mai bine informat cu privire la situația civilă explozivă care plutea deasupra viitorului și chiar a întregii lui vieți. Thomas nu manifesta interes pentru chestiuni care nu aveau legătură cu creșterea bumbacului. Citea cu religiozitate *Cultivator*, un periodic publicat la New York pentru fermieri, și devora

fiecare articol de ziar legat de cele mai recente tehnici agricole și progrese în utilajele agricole, dar nu dădea prea multă atenție evenimentelor politice curente. Silas nu văzuse nici un motiv să-i bulverseze mintea cu articole despre previziuni sumbre care era posibil să nu se adeverească niciodată. În ciuda sfatului înțelept al Jessicăi, chiar și la masa de prânz, singura ocazie pentru discuții în familie, evitase să vorbească despre conflictul care lua tot mai mult amploare.

– Ce poate face Thomas în privința asta? o întrebase el pe Jessica.

– A fi prevenit înseamnă a te înarma din timp, îi răspunsese ea.

– Să se înarmeze? Cu ce?

– Cu un plan de salvare a plantației de la distrugerea pe care o vor aduce schimbările, dacă vine războiul.

Silas a urmărit un șoim de prerie coborând în viteză să prindă o șopârlă în retragere rapidă – o imagine potrivită pentru criza curentă, s-a gândit el.

– Lincoln îi va elibera pe sclavi, și sistemul plantațiilor se va sfârși, i-a răspuns el fiului său. Modul de viață de care ne bucurăm acum va dispărea.

Thomas a privit fix în depărtare, încleștându-și maxilarul. Era înalt, bine făcut, un bărbat în toată puterea cuvântului, dar Silas nu putea alunga din memorie imaginea flăcăului de odinioară, lipsit de griji și încrezător, neștiutor în privința lumii care se întindea dincolo de Somerset. Silas se învinuia și pentru asta.

– Nu poți să-ți mulțumești decât ție însuți că trăiește și și-ar da viața pentru plantație, i-a spus Jessica. Nu ți-ai dorit devotament de la fiul tău?

– Ba da, dar nu excluzând orice altceva.

– Va trebui să învețe, așa cum a învățat și tatăl lui, că sunt mai multe de iubit pe lume în afară de pământ și de creșterea bumbacului, i-a spus ea.

Și Silas îi putea citi gândurile fiului său. Thomas își imagina Somerset – moștenirea lui, pământul tatălui său, unica ocupație pentru care simțea că s-a născut – căzută în ruină.

– Și la ce ne vom întoarce atunci? a întrebat Thomas.

Era o întrebare pe care Silas o anticipase, iar răspunsul la ea era motivul pentru care îi ceruse fiului său să se întâlnească acolo în acea zi, în acel loc al singurătății și al reflecției. Pentru că, desigur, dacă avea să fie război, Thomas avea să se înroleze. Nu avea să-și exercite dreptul legal de a-l angaja pe altul să meargă în locul lui, opțiune pe care o avea ca fiu unic al unui om bogat. Această certitudine terifiantă îi ținea treji noaptea pe Silas, pe Jeremy și pe Henri, lucrând până târziu în birourile lor ca să-și țină mințile ocupate și lăsându-și în paturile lor soțiile la fel de afectate de insomnii. Silas rămânea uneori fără aer imaginându-și-l pe fiul său în mijlocul luptelor, vulnerabil în fața unui glonț de pușcă, a unei lame de cuțit, a întemnițării, a torturii, a morții. Îi rămânea mâncarea în gât, era scăldat în sudoare, sângele i se ridica la cap, cuvintele îi rămâneau în gât ori de câte ori își imagina toate nenorocirile care puteau să se abată asupra singurului său copil pe câmpul de bătălie.

Somnul lui era veșnic bântuit de blestemul mamei lui.

– Trebuie să-i oferim un motiv dincolo de noi și de el înșuși ca să rămână în viață, îi spusese Jessica.

– Ca de exemplu? întrebase Silas, simțind efortul ochilor săi chinuiți de nesomn să rămână lipiți asupra soției lui.

– Trebuie să salvezi iubirea vieții lui de dragul lui.

– Somerset.

– Știi ce trebuie să faci ca să o păstrezi, Silas.

– Da, mulțumită ție, Jessica.

Și așa, urmând propunerea de demult a Jessicăi, Silas pusese la cale un plan pentru salvarea plantației Somerset atunci când susținerea de bază a supraviețuirii sale nu avea să mai existe. Plantația – certitudinea că avea să-l aștepte – avea să-i servească lui Thomas drept o imagine de care să se agațe și care ar putea să-l aducă acasă în siguranță. O asemenea imagine îi fusese de folos lui Silas la sosirea în Texas. Visul la Somerset era întotdeauna în calea lui. Acea imagine îi dăduse curaj. Îi dăduse, de asemenea, înțelepciunea să întâmpine obstacole care-i puneau viața în pericol cu răbdarea și bună judecată, să nu

cedeze terorii şi disperării. Imaginea mintală a pământului pe care-l numea al lui îi oferise un motiv să trăiască.

Asta îşi dorea să-i ofere şi lui Thomas. Silas nu voia să inspire laşitate – siguranţă cu orice preţ –, ci să-l influenţeze pe fiul său să adopte o atitudine prudentă, să asculte glasul raţiunii, să nu-şi asume riscuri prosteşti, care l-ar fi putut împiedica să se întoarcă în locul pe care-l iubea. Era atât de puţin în faţa războiului, când panica şi disperarea – şi simpla bravură – prevalau adeseori, dar era tot ceea ce-i putea oferi fiului său. Dincolo de asta, trebuia să lase soarta lui Thomas în mâinile lui Dumnezeu.

Silas a spus:

– De aceea te-am adus astăzi aici, Thomas, ca să discutăm o cale de a salva Somerset. Hai să stăm de vorbă aici.

Au descălecat şi s-au mutat la umbra unui stejar roşu pălit de arşiţă, unde s-au aşezat pe pământ, iar Silas i-a explicat.

Thomas a ascultat şi apoi a întrebat:

– E singura cale?

Silas a încuviinţat din cap.

– Singura. Plantatorii din estul Texasului vor râde de planul meu, dar bănuiesc că va fi adoptat de fiecare dintre cei care doresc să salveze măcar o fărâmă din traiul cu care s-au deprins.

– Binecuvântată fie mama şi inima ei miloasă pentru cei năpăstuiţi de soartă! a spus Thomas.

Silas a izbucnit într-un hohot scurt de râs.

– Amin. Numai Dumnezeu ştie că dacă n-ar fi fost mama ta...

Capitolul 55

Chestiunea cu Ezekiel fusese un punct de răscruce în viața lui Silas. Pentru prima dată, i-a văzut pe negri ca pe niște ființe umane, pe sclavii lui ca pe niște individualități. Rezistase în fața acestor noi percepții, dar parcă o forță necunoscută îl silea să privească spre peisajul sclaviei și să îl vadă așa cum era de fapt. Simplu spus, era un sistem aprobat de lege, prin care un grup de oameni era silit să muncească pentru alt grup fără ca munca să le fie remunerată. În lumina orbitoare a acestei realități, Silas a înțeles că nu era corect.

Ei bine, asta e, se gândise el. Somerset nu putea exista fără munca sclavilor, iar Somerset avea să existe. Dar la scurt timp după aceea, l-a trimis pe Jasper, vechilul lui, să-i anunțe pe sclavi că nu dorea să-i mai spună *stăpân*, ci pe nume. Care din ele, era alegerea lor. Probabil că fuseseră de acord în unanimitate, pentru că din ziua aceea nici un sclav nu i s-a mai adresat altfel decât cu *domnu' Silas*, o alegere care i-a făcut plăcere, pentru că era mai afectuoasă decât mai formalul *domnu' Toliver.*

A început să facă mici schimbări în felul în care se desfășurau lucrurile pe plantație. Drept răsplată pentru loialitatea și conștiinciozitatea lor, Silas le-a permis celor mai harnici lucrători să folosească un acru de pământ pentru a-și crește propriul bumbac. Atunci când acesta se cântărea, erau plătiți pentru contribuția lor, scăzând costurile datorate lui Silas pentru semințe și pentru închirierea nominală a animalelor

şi a utilajelor agricole. Silas era scrupulos de corect în afacerile cu lucrătorii săi, şi, cu timpul, a obţinut şi alte beneficii în afară de acela de a-şi fi uşurat conştiinţa. Robii favorizaţi căpătau un nou statut printre ai lor, trudeau mai mult pentru stăpânul lor, şi lăsau impresia că, dacă li s-ar oferi libertatea, nu ar pleca. Încotro să se ducă? Unde să găsească de lucru? Unde ar găsi hrana, adăpostul, îngrijirea medicală şi hainele pe care le aveau aici? Domnul Silas era bun şi blând. Puteau să aibă încredere că îi trata cum se cuvine.

Aceste sentimente au fost preluate de către vechilii şi administratorii funciari ai lui Silas, ceea ce a dus la noi schimbări. Disputele dintre muncitori erau acum ascultate în loc ca aceştia să fie pedepsiţi pe dată. Soţilor li se permitea să stea cu soţiile lor în ultimele luni de sarcină, iar femeile nu trebuiau să lucreze la câmp la fel de multe ore ca bărbaţii. Silas a renunţat la jgheaburile folosite pentru hrănirea copiilor mici, instalate în curtea comună. Copiii sclavilor lui nu erau porci, avea el grijă să se ştie. În locul acestora, a angajat Compania de Cherestea Warwick să monteze un şir de mese lungi cu bănci, la care copiii să mănânce folosind tacâmuri decente. S-au luat măsuri suplimentare pentru sporirea siguranţei personale, a sănătăţii şi a igienei. S-au construit toalete. S-au reparat colibele sclavilor. S-au achiziţionat pălării de paie cu boruri largi care să înlocuiască prosoapele înmuiate în apă, ca să le ţină răcoare capetelor lucrătorilor sub soarele arzător, şi s-au împărţit mănuşi care să protejeze mâinile sclavilor care lucrau cu securea, cu joagărul sau la diverse utilaje. S-a alocat o bucată de pământ pentru un cimitir al sclavilor mult deasupra nivelului apei. Un gard din fier forjat, pe care creşteau nişte tufe cu floricele roşii înconjura perimetrul, iar mormintele erau marcate cu cruci respectabile, purtând numele şi data morţii răposatului.

Silas a slăbit frâiele în privinţa sclavilor săi, nu şi autoritatea însă. Productivitatea plantaţiei Somerset era principala lui preocupare. Pe parcursul anului, a devenit clar că guvernatorul

Sam Houston avea să piardă legislatura Texasului în fața secesioniștilor. Susținătorilor opiniilor sale – Silas fiind unul dintre ei –, potrivit cărora Statele Unite se puteau descurca fără Texas, dar Texasul nu se putea descurca fără Statele Unite, li s-a închis gura de către oameni obtuzi și impulsivi, care preferau să-și rezolve problemele prin acțiuni extreme și pripite.

Până în octombrie 1860, Silas era pregătit să accepte ideea Jessicăi de agricultură prin arendă ca fiind singura cale ca Somerset să supraviețuiască curentului emancipării sclavilor. De aici, planul prezentat lui Thomas. Pentru a-și asigura o forță de muncă stabilă, i-a explicat Silas fiului său, care îl asculta cu atenție, trebuia să le dea foștilor săi sclavi un motiv să rămână la Somerset. Avea să ofere fiecărui cap de familie posibilitatea de a închiria o bucată de pământ pentru a planta bumbac și avea să continue să-i găzduiască, să-i hrănească și să le ofere adăpost, după cum și să le pună la dispoziție semințele, utilajele și animalele necesare lucrării pământului. Când recolta era culeasă și dusă pe piață, Silas avea să le dea sclavilor lui de odinioară jumătate din prețul de vânzare pentru recolta lor, după deducerea cheltuielilor pentru ceea ce le furnizase de-a lungul anului.

Planul avea și dezavantaje. Cel mai evident era, bineînțeles, faptul că profiturile produse de Somerset aveau să se împartă.

– Mama ta îi spune *diviziunea veniturilor*, i-a spus Silas lui Thomas, cu un zâmbet amar.

Producția de bumbac – lăsând la o parte capriciile naturii și alte dezastre care puteau rade de pe fața pământului o recoltă – era bună doar cât exista o mână care se lucreze pământul, și, odată ieșiți de sub amenințarea biciului, nu exista nici o garanție că dijmașii aveau să mai lucreze orele necesare ca pământul să fie rentabil. Chemarea nordului – promisiunea de locuri de muncă, trai și condiții de lucru mai ușoare, un respect mai mare acordat membrilor rasei negre – avea să-i atragă pe mulți fără îndoială. Era posibil ca și anii nefavorabili să-l descurajeze pe lucrător să rămână. Putea pleca în orice moment, lăsând bumbacul să putrezească pe câmp.

Dar dacă Somerset reușea să reziste până când natiunea și pieţele redeveneau stabile și până când profitul era din nou rezonabil, plantația avea să înflorească din nou. Cu timpul, invenţiile de utilaje agricole care înlocuiau munca omului aveau să amelioreze problema lucrătorilor neserioși și a penuriei de mână de lucru, și – dacă le surâdea șansa – puteau să aibă bani ca să cumpere plantațiile învecinate, despre care Silas prevestea că aveau să se îndrepte spre faliment în clipa în care erau eliberați sclavii.

Dar acestea erau preocupări și speranțe pentru viitor. Ca să se pregătească să întâmpine inevitabilul, i-a spus Silas lui Thomas, se hotărâse să mărească numărul familiilor de sclavi cărora le oferea loturi pe care să-și planteze propriul bumbac. Favoriților lui, care își dovediseră deja valoarea, avea să le atribuie mai mulți acri. Până la încheierea războiului, spera să aibă pe poziții o forță de muncă alcătuită din sclavi eliberați care să prefere să accepte condițiile arendei într-un loc și la un proprietar de încredere, pe care îl cunoșteau, în loc să plece spre un teritoriu străin și spre un angajator necunoscut.

– Dar ei nu trebuie să știe ce ai de gând cu ei până la momentul potrivit, nu-i așa? l-a întrebat Thomas.

– Exact. Vreau să prindă gustul de a fi plătiți pentru munca lor în loc să vadă cum tot profitul ajunge la moșier. Va fi o temelie bună pentru momentul în care li se va oferi oportunitatea să închirieze pământul pe care l-au muncit ca sclavi.

– Așadar, de când intenționezi să-ți pui planul în aplicare?

– De acum, de astăzi, i-a răspuns Silas. A desfăcut o hartă făcută sul, pe care i-a arătat-o lui Thomas. Reprezenta proprietatea Somerset, împărțită în loturi, iar pe ea fuseseră notate niște nume. Uită-te la asta și spune-mi dacă ești de acord cu împărțirea loturilor și cu familiile pe care le-am ales ca fiind cele mai bune variante pentru planul meu.

Thomas a studiat schița, dând aprobator din cap.

– Sunt cei pe care i-aș fi ales și eu. Văd că le-ai dat feciorilor lui Jasper câte un acru de fiecare.

– Vom avea nevoie să-i ținem lângă noi când va sosi timpul, și știu că Jasper ar prefera ca băieții lui să rămână acasă. Mergem mai întâi pe la el ca să-i dăm veștile bune. Deci, ce spui de planul meu, fiule?

– Că e excepțional și că e *singura* șansă ca Somerset să supraviețuiască, dacă se întâmplă ceea ce prezici tu. Thomas a făcut harta sul și i-a întins-o lui Silas. Am o singură întrebare, tată. Dijmașilor li se va permite vreodată să *cumpere* pământul pe care-l iau în arendă?

– Nu, cât trăiesc eu, a spus Silas, și sper că nici cât vei trăi tu. La semnarea contractului le voi da clar de înțeles, în scris, că înțelegerea nu le oferă această opțiune. Când își va permite, dijmașul va avea dreptul să-și cumpere propriile animale și utilaje, și orice alt lucru de trebuință, ca să-și lucreze pământul în loc să le închirieze de la mine, dar nu și pământul luat în arendă. Atât timp cât voi trăi eu, nimeni în afară de un Toliver nu va deține nici măcar un singur acru din Somerset.

– Nici cât voi trăi eu, tată, a declarat Thomas. Ai cuvântul meu.

Silas a simțit un gol în stomac când a auzit cuvintele rostite de fiul său.

– Atunci, hai să facem rondul.

Jasper a fost încântat când Silas l-a întrebat dacă i-ar plăcea să aibă mai mulți acri pe care să-i considere ai lui, ca să-și poată planta bumbacul.

– Să-i consider ai mei?

– Adică să-i cultivi *ca și cum* ar fi ai tăi, ca să ai mai mulți bani în buzunar.

Jasper a zâmbit cu gura până la urechi. După propriile sale calcule, avea aproximativ patruzeci și doi de ani și era tatăl a doi băieți și al unei fete. Petunia era cea mai mare dintre copiii lui și favorita dintotdeauna a Jessicăi. La șaptesprezece ani, Petunia dăduse naștere unei fiice pe nume Amy, care avea acum patru ani. Soțul ei se înecase la pescuit, când i se răsturnase barca pe un lac din apropiere.

– Vai, domnu' Silas, ce pot să zic-n-afar de da, a spus Jasper. 'N-afar de asta, n-aș ști ce să zic decât mulțumesc, domnu'. Sunteți stăpânu' cel mai generos care-a fost vreodată pe lume, domnu'.

– Și încă un lucru, a spus Silas. Discută cu soția ta, dar, dacă sunteți de acord cu toții, și vrea și Petunia, eu și domnișoara Jessica am dori ca ea și fiica ei să vină să locuiască în casă cu noi. După cum știi, Maddie a murit de curând, și domnișoara Jessica e sigură că Petunia va deveni o bună servitoare, și ne-ar face tuturor plăcere prezența micuței în casă.

– O să fie încântată când i-oi zice, domnu' Silas. Pe cuvânt de onoare, sunteți așa de buni cu noi.

Silas și Thomas au încălecat pe cai ca să treacă pe la ceilalți lucrători buni și să le dea vestea arendării pământului. Din șa, Silas s-a uitat în jos către Jasper. Câți ani trecuseră oare de când Jessica, dârza lui soție, îl înfruntase pe tatăl ei și îl salvase pe Jasper de soarta care-l aștepta cu siguranță? El îi răsplătise curajul cu loialitate, devotament și statornicia datoriei în slujba familiei sale. Jasper și-ar fi dat viața pentru ea. Fusese un prieten grijuliu pentru Joshua, un îndrumător pentru Thomas, un mediator înțelept între Silas și sclavii lui. Era un om bun, care își merita libertatea, dar, cu noul plan, Jasper avea să-și ducă viața fără vreo schimbare notabilă a statutului, dar cu o diferență uriașă, pe care Silas spera că bărbatul nu avea să o remarce vreodată. Ca niciodată până atunci, sclavul și stăpânul aveau să fie legați cot la cot, parteneri egali în salvarea plantației Somerset.

Capitolul 56

Din scaunul ei înalt din foişor, Jessica privea dincolo de gardul din fier, de-a lungul drumului de serviciu, spre păşunea pe care rezidenţii de pe Houston Avenue îşi păşteau caii. Calul singuratic de pe câmp, în acest sfârşit de ianuarie 1861, era Flight O'Fancy, o imagine care îi dădea Jessicăi mereu o senzaţie de gol la amintirea morţii lui Nanette DuMont. Ca un ceasornic la ora înserării, a apărut Robert Warwick să ia mânza devenită iapă, cu căpăstrul în mână, chemarea lui plină de afecţiune ajungând până la Jessica, în balansoarul ei din foişor. Iapa a ciulit urechile la auzul vocii lui Robert şi s-a dus spre el ca să-şi bage botul la gâtul lui, cum făcea de obicei. Îngrijitorul ei i-a trecut căpăstrul peste cap, iar iapa l-a urmat docilă spre grajdul familiei DuMont.

Jessica şi-a înghiţit lacrimile. Era atât de plângăcioasă în aceste zile. O lovise „plaga vârstei mijlocii" şi lăcrima din orice, dar credinţa perseverentă a lui Robert faţă de Flight O'Fancy în aceşti cinci ani scurşi de la moartea lui Nanette era de ajuns să stârnească lacrimile oricui. Robert ceruse să i se dea lui în grijă calul pur-sânge atunci când îşi pierduse partenera de joacă din copilărie, iar acum, deşi trecut de douăzeci de ani, Robert avea grijă de cal ca de o legătură a lui cu fata pe care jurase să o ia în căsătorie când aveau să fie mari.

Jessica şi-a şters lacrimile cu marginea şalului. Nu trebuia să se ruşineze de emotivitatea ei. Avea atâtea motive de emoţie

zilele acestea, şi nu se întrevedea nimic la orizont care să potolească şirul neîntrerupt de veşti devastatoare început chiar înainte de Crăciun, când Carolina de Sud s-a separat de Uniune. Zece zile mai târziu, trupele acesteia au luat cu asalt Arsenalul Statelor Unite din Charleston, şi, la începutul lui ianuarie, acea acţiune incendiară a fost urmată de momentul în care guvernatorul Francis Pickens, un musafir obişnuit la Willowshire, a dat ordin să se tragă asupra unei nave neînarmate de aprovizionare, trimisă să întărească garnizoana Uniunii la Fort Sumter, în portul Charleston.

– A început, a spus Silas cu o voce răguşită de dezamăgire în timp ce le citea cu voce tare Jessicăi şi lui Thomas telegrama fratelui său despre atac.

În aceeaşi zi în care s-a tras asupra vasului, s-a separat şi statul Mississippi. Câteva zile mai târziu, Florida a ieşit din Uniune şi a schimbat „Statele Unite" în „Statele Confederate" în constituţia sa. Alabama i-a urmat repede exemplul. Era de aşteptat ca Louisiana să se alăture haitei în câteva zile, iar în Texas se derula procesul politic care să ducă la referendum chestiunea separării de Statele Unite. Vântul bătea copleşitor în favoarea secesiunii.

– Cine o să apere Texasul, dacă toţi bărbaţii noştri în putere pleacă să lupte de partea sudului? se întreba Thomas cu glas tare în faţa familiei şi a prietenilor. Cine o să le protejeze soţiile şi copiii de indienii comanşi şi Kiowa şi de mexicanii care abia aşteaptă ca Texasul să fie neprotejat ca să ne invadeze graniţele? Ştiţi prea bine că Federaţia va încerca să impună blocada asupra râurilor şi a coastei noastre, ca să ne împiedice să ajungem la proviziile de alimente. O să ne înfometeze. Eu sunt pentru formarea unei brigăzi care să rămână şi să lupte aici, în patria natală.

Părinţii lui l-au ascultat, dându-i dreptate în privinţa îngrijorării lui întemeiate, dar nu puteau decât să ridice neputincioşi din umeri. Dorinţa lui Thomas de a înfiinţa o gardă locală care să apere râurile şi coasta şi să protejeze comunitatea de atacurile indienilor a părut în ochii multora dintre prietenii

lor proprietari de sclavi, ai căror fii deja mureau să ducă lupte în sud, drept lașitate. Era doar un alt exemplu care îi diferența pe membrii familiei Toliver de restul celor asemenea lor, spuneau ei. Mai întâi, Silas Toliver se însoară cu o abolițională, apoi creează un precedent insultător pentru cultura lor, cocoloșindu-și sclavii așa cum nici un alt plantator n-ar îndrăzni să conducă o plantație și să se aștepte la profit. Vocea lui Silas era singura voce de plantator din regiune care se opunea secesiunii, și se făcuse auzită chiar și în legislatura statului în sprijinul pledoariilor guvernatorului Houston ca Texasul să rămână parte a Uniunii. Era, prin urmare, de mirare că fiul său prefera să rămână acasă în loc să se alăture frații săi texani să protejeze oamenii și proprietatea sudului inferior împotriva invadatorilor nordiști?

Jessica a oftat. Sentimentul de a fi o paria nu îi era necunoscut, dar se adăuga tristeții ei, făcând-o gata să izbucnească în lacrimi la căderea unei frunze. Tippy plecase din Howbutker. Într-o dimineață de octombrie, cu un an în urmă, de ziua Jessicăi, un bărbat îmbrăcat ca prim-ministrul Angliei intrase în Magazinul DuMont și îi prezentase cartea de vizită lui Henri. Venise să o vadă pe Tippy. Era proprietarul unei firme newyorkeze de manufactură și design de haine de damă și văzuse mostre ale artei uluitoare ieșite din mâna asistentei lui Henri în rochiile purtate de clientele sale aflate în vizită în oraș.

– Știam că asta o să urmeze, a spus Henri la masa săptămânală a familiilor Toliver, Warwick și DuMont. Ca să fiu cinstit, a trebuit să o încurajez pe Tippy să plece. Oportunitatea pe care i-a oferit-o omul ăla, salariul... A ridicat din umeri, dar îi strălucea o lacrimă în ochi. Cum aș fi putut să nu fac asta?

– Am s-o însoțesc eu la New York, s-a oferit Jeremy. Am niște afaceri acolo.

Și așa se despărțiseră Jessica și prietena ei de o viață, căreia i se spunea acum pe numele adevărat, Isabel, după cum insistase noul ei angajator. Tippy se împotrivise plecării cu înverșunare și vărsase multe lacrimi, dar Jessica a văzut în ochii ei ceva – șansa imaginată a unui vis devenit realitate – care nu

a lăsat-o să asculte argumentele prietenei sale împotriva oportunității de a fi pe propriile picioare.

– Trebuie să pleci, Tippy.

– Cum pot să te părăsesc, Jessica?

– Pe ușa din față, scumpa mea prietenă. Asta va însemna pentru tine această oportunitate.

– Ți-am stricat aniversarea.

– O să mai am și altele.

Tippy și-a îndoit degetul mare ca pe vremuri, iar Jessica și l-a agățat pe al ei.

– Ce ne promitem? a întrebat ea.

– Că vom fi din nou împreună la a cincizecea aniversare a fiecăreia, i-a răspuns Tippy.

Jessica a examinat primele brânduțe galbene și zambile care se iteau în jardinierele din fier aranjate în jurul foișorului. Bulbii nu ieșeau niciodată din pământ fără să-i amintească Jessicăi de Tippy și de vazele cu brânduțe și zambile împletite cu șiraguri și panglici din satin alb, pe care le aranjase ea în onoarea unui eveniment petrecut în ianuarie cu foarte mulți ani în urmă. În dimineața aceasta, când Silas o sărutase de rămas-bun, ea nu îi atrăsese atenția asupra amintirii. Fața lui era adumbrită de griji și purta semnele numeroaselor nopți nedormite.

– Nu ne căuta pe mine și pe Thomas în seara asta până nu ne vezi venind, îi spusese el. E nevoie de noi să-i ajutăm pe vechili să calmăm agitația sclavilor și să-i ținem la locul lor.

Jessica înțelesese. Zvonurile despre situația politică începeau să ajungă la locuințele sclavilor și pe câmpurile de bumbac, iar plantatorii erau în alertă la cel mai mic semn de rebeliune. Își condusese bărbatul fără a-i reaminti că în acea zi era a douăzeci și cincea aniversare a nunții lor.

– Don'șoară Jessica, a strigat-o Petunia, care a apărut fluturând o scrisoare adusă de Jeremiah de la poștă. Ceva pentru 'mneavoastră, și pare important, al'fel nu v-aș fi deranjat.

Jessica și-a strâns șalul în jurul ei și a luat foaia împăturită de hârtie grea, de culoare crem, lipită cu un sigiliu de ceară cu

aspect oficial. Adresa pentru retur indica expeditorul ca fiind o firmă de avocatură din Boston.

– Mulțumesc, Petunia.

– Intrați curând, don'șoară Jessica? a întrebat-o grijulie Petunia. Se face frig afară.

– Îmi place temperatura. E o pauză bine-venită după arșița de astă-vară, i-a răspuns absentă Jessica, studiind învelitoarea scrisorii.

– E ora cinei, i-a reamintit Petunia. Nu vreți să veniți să gustați oarece? Domnu' Silas și domnișoru' Thomas n-or să fie acasă Dumnezeu știe până când. Ei e-nvățați cu cinele reci, da' nu vreți 'mneavoastră ceva cât îi masa caldă?

– Nu, mi-ajunge un ceai, i-a răspuns Jessica. Adu-l afară, te rog frumos, cât văd eu ce-i cu scrisoarea asta.

– Ar trebui să fie șampanie și tort, don'șoară Jessica. Ați uitat că azi sărbătoriți douășcinci de ani de la nuntă?

Jessica și-a privit surprinsă tânăra servitoare.

– De unde Dumnezeu știi tu asta?

– Cum Dumnezeu aș putea să uit vreodată? În ianuarie 1856, am căzut la pat cu pneumonie și ați insistat să mă aduceți la casa din oraș, ca să fie un doctor aproape, să mă poată îngriji. Îmi aduc aminte că ați plecat de la petrecerea de la parter și ați venit în odaia mea în rochia frumoasă de bal, ca să-mi luați temperatura. Când v-am întrebat de ce sunteți așa gătită, mi-ați spus că-i aniversarea nunții 'mneavoastră. Era cinșpe ianuarie. Mi-aduc aminte pen'că ați spus data.

– Așa e, 15 ianuarie, a spus Jessica, amintindu-și de petrecere.

O piatră de hotar, așa numise Silas cea de-a douăzecea aniversare a nunții lor. *Trebuie să dăm câte o petrecere la fiecare cinci ani, ca să celebrăm binecuvântarea căsniciei noastre.*

– Dar hai să fie secretul nostru, Petunia, a spus Jessica. Domnul Silas se va simți prost că a uitat. Are atâtea pe cap în ultimul timp. Spune-i micuței Amy, când te duci în casă, că o să-i citesc înainte de culcare.

– Îi spun cu siguranță, don'șoară Jessica. O să se bucure nespus. Mă duc să v-aduc ceaiul acum.

Jessica a rupt sigiliul scrisorii. Mesajul i-a spulberat hotărârea de a-şi ţine lacrimile în frâu. Murise mătuşa Elfie. Mătuşa ei văduvă, bună la suflet, pe care nu o mai văzuse de la dizgraţia ei în ajunul Crăciunului, în statul ei natal, murise în ziua secesiunii Carolinei de Sud. Scrisoarea din partea avocatului îi prezenta condoleanţe, oferind şi detalii despre moartea mătuşii sale, dar şi notificarea uluitoare că Elfie Summerfield îi lăsase întreaga avere nepoatei sale, Jessica Wyndham Toliver. Avocatul o implora pe Jessica să călătorească la Boston ca să semneze actele şi să se ocupe de imobilul „de mărime apreciabilă" lăsat ei moştenire prin testamentul mătuşii sale.

Jessica îşi amintea bine impunătorul conac. În anii petrecuţi la internat, trăise numeroase clipe fericite vizitându-şi mătuşa în salonul victorian, luând masa cu ea în însoritul salon de dimineaţă, dormind la sfârşit de săptămână într-un dormitor cu un tapet înflorat şi desemnat „camera Jessicăi". Casa şi mobilierul său opulent erau ale ei acum.

Dar ce să facă ea cu ele? Cum putea să călătorească singură în nord – acum un teritoriu inamic –, ca să îndeplinească termenii testamentari?

Capitolul 57

Silas nu a ajuns acasă înainte ca Jessica să se ducă la culcare, căzând de data aceasta într-un somn adânc, și era deja plecat în dimineața următoare, când s-a trezit ea. Pe perna lui, lângă a ei, era un trandafir roșu cu un bilet. *Iartă-mă, iubirea mea. Îmi pare rău că nu mi-am amintit de aniversarea noastră, dar am să mă revanșez cumva față de tine, cea care a devenit inima mea. Al tău pe vecie, Silas.*

Jessica a apropiat floarea de nas ca să-i simtă parfumul. Probabil că Silas îl adusese de pe plantație, unde câțiva dintre trandafirii Lancaster transplantați după ce fuseseră aduși cu căruța din Carolina de Sud încă mai reușeau să înflorească în fiecare anotimp. Soția lui Jasper avea grijă de ei, motiv pentru care încă mai erau câțiva în vechea grădină de trandafiri a Jessicăi chiar și la această dată.

Jessica a simțit o urmă de amărăciune. Acum nu mai putea să-i spună lui Silas de moartea mătușii Elfie sau să-i arate scrisoarea de la avocatul ei decât seara târziu. Erau nevoiți să se hotărască rapid dacă ea, o sudistă, o soție de plantator, trebuia să rişte un drum la Boston, cazanul acela clocotind de activități aboliționiste și de febra războiului.

Jeremy i-a oferit o posibilă soluție la dilema sa când a trecut pe la ea ca să-i lase exemplarul familiei Warwick din *Atlantic Monthly*, potrivit înțelegerii dintre cele trei familii să-și împartă abonamentele la publicații pentru a acoperi

costurile poştale exorbitante. Fondat în Boston în 1857, periodicul conţinea articole scrise aproape exclusiv din perspectivă abolиţionistă nordistă şi le dădea vecinilor încă un motiv să pună la îndoială loialitatea celor trei familii faţă de cauza sudistă. Jeremy le considera criticile ridicole. Era de părere că dacă vrei să-ţi cunoşti duşmanul, trebuie să-i citeşti publicaţiile.

A găsit-o pe Jessica tăind crengile trandafirilor, în timp ce Amy, fetiţa de cinci ani a servitoarei sale, se juca lângă ea, făcând voioasă plăcinţele din noroi.

– 'Neaţa, Jess. Cum le mai merge trandafirilor tăi? a strigat el.

– Nu prea bine, Jeremy. Avem o pierdere în familie. Ai timp pentru o ceaşcă de cafea?

– Întotdeauna.

– O anunţ pe Petunia. Hai să stăm în foişor, ca să pot fi cu ochii pe asta mică.

La cafea, Jessica i-a împărtăşit vestea morţii mătuşii sale.

– Mi-o amintesc bine, a spus Jeremy. O femeie încântătoare, şi se vedea că te iubea din tot sufletul.

– Sigur mă iubea. În testamentul ei, mătuşa Elfie mi-a lăsat mie toate posesiunile ei pământeşti. Jessica i-a descris conţinutul scrisorii avocatului şi i-a explicat dilema ei. Avocatul spune clar că preferă să iau în stăpânire casa şi celelalte bunuri în loc să le las în grija firmei sale, dar sunt sigură că Silas va dezaproba cu tărie să mă aventurez în teritoriul inamic, cu războiul care pândeşte, şi, sincer, nu sunt nici eu sigură că am curajul ăsta. Dacă se declară războiul cât sunt acolo, s-ar putea să nu am cum să mă mai întorc acasă.

– Eu plec la New York peste câteva zile cu nişte treburi; sper să apuc să plec şi să mă întorc înainte de a începe să bubuie tunurile. Ai încredere în mine să pun la punct afacerile mătuşii tale în locul tău? N-ar fi o problemă să mă duc până la Boston. Sunt sigur că va fi de ajuns o scrisoare către avocatul ei prin care mă împuterniceşti să acţionez în numele tău.

Jessica a simţit că i se ridică o piatră de pe inimă.

– O, Jeremy, ai face asta? Bineînțeles că am încredere să acționezi în numele meu, dar mă tem că procesul vinderii casei și a bunurilor, toată hârțogăria, diverse alte chestiuni îți vor întârzia revenirea acasă. Ai putea să rămâi blocat în nord, și cine știe ce ți s-ar putea întâmpla...

Jeremy i-a aruncat un surâs plin de farmec, ca de băiețel. Nu îmbătrânise prea mult de când stătuse alături de Silas la nunta lor, în vreme ce părul ca pana corbului al lui Silas era acum aproape în întregime argintiu.

– Nu-ți face griji în privința mea, i-a spus Jeremy. Ajung eu înapoi. Vor avea grijă partenerii mei de afaceri și prietenii nordiști. Și-a terminat cafeaua și s-a ridicat să plece. Vorbește cu Silas și dă-mi de știre. Plec poimâine. Și, Jess...

Bărbatul a avut o ezitare.

– Da, Jeremy?

– Să nu uiți că, în Texas, proprietatea moștenită pe care o femeie o obține în timpul căsătoriei sale este numai a ei, nu și a soțului ei.

Jessica l-a întrebat, uluită:

– Și îmi amintești asta... din ce motiv?

– Te-aș sfătui să lași banii obținuți de pe proprietatea mătușii tale într-o bancă din Boston. Cred că suntem cu toții de acord că, dacă vine războiul, Sudul va trage lozul necâștigător. Băncile noastre vor fi sever afectate, iar moneda noastră, devalorizată complet. Numai cei care sunt prevăzători și-și scot banii din Texas, depunându-i la loc sigur, vor fi în stare să treacă peste ceea ce va urma.

– Și tu ți-ai urmat propriul sfat? l-a întrebat Jessica.

Cu toate că soții Warwick nici n-ar fi visat să aducă vorba de succesul întreprinderilor financiare ale lui Jeremy, nu era nici un secret că ajunseseră familia cea mai bogată din ținut și printre cele mai bogate din Texas. Jeremy era o specie rară de investitor: un vizionar cu o minte abilă pentru afaceri.

– Ăsta e motivul pentru care plec la New York într-o asemenea perioadă, i-a spus el, punându-și pălăria ca să plece. Doar un gând. Uită că am spus ceva dacă sugestia mea îți contrazice părerile.

Sugestia nu-i contrazicea părerile, reflecta Jessica după plecarea lui Jeremy. Avusese nevoie să i se reamintească drepturile de proprietate de care se bucurau femeile din Texas încă din 1840, când a intrat în vigoare un statut ce le acorda femeilor drepturi unice asupra proprietății pe care o dețineau la data căsătoriei, ca și a celor obținute în timpul acesteia. Nu că Silas ar fi făcut-o vreodată, dar, după 1840, Tippy nu mai era a lui să o poată vinde.

Reflectând profund, Jessica și-a strecurat scrisoarea în buzunar și s-a ridicat din balansoar să se ducă în grădină și să o ia pe Amy. Era ora gustării pentru copil și, cum îi încuraja complice producția de plăcințele de noroi, a luat-o pe fetiță și a dus-o în casă să o facă prezentabilă pentru prăjitura cu prune și laptele mamei sale. În timp ce o spăla pe Amy pe față și pe mânuțe, Jessica se gândea la aspectele practice ale sfatului lui Jeremy.

Avea sens să lase banii mătușii sale – banii *ei* acum – în banca mătușii Elfie, dar se temea de o ceartă cu Silas. Plantația era prosperă, dar trăiau adesea de la o recoltă la alta. Silas nu putea rezista dorinței de a mai achiziționa pământ pe măsură ce acesta devenea disponibil, mai multe animale și echipamente agricole de ultimă oră, să ridice mai multe hambare, șoproane și garduri. Uneori, rămâneau fără bani gheață, nu cât să nu-și poată plăti facturile sau să aibă grijă de sclavii lor, dar suficient cât să se îngrijoreze dacă nu se făcea bumbacul. Seceta din vara trecută le secase toată rezerva de bani gheață, un exemplu grăitor despre felul în care li se puteau goli buzunarele. După război, forța de muncă fiind nesigură, cum puteau să țină plantația în stare de funcționare fără banii mătușii Elfie?

Jessica a trimis-o pe Amy la mama ei, în bucătărie, și s-a dus în salonul de dimineață să analizeze mai bine direcția în care apucau gândurile sale. Dacă banii din moștenirea ei erau depuși în vreo bancă locală, aveau să dispară curând la fel ca toate resursele lor suplimentare. După douăzeci și cinci de ani de căsnicie, cunoștea bine înclinațiile soțului ei – și pe ale ei. Silas nu avea să poată rezista tentației de a cheltui banii

pe plantație, iar ea nu avea să-i poată refuza folosirea acestora. Jessica credea în planul lui Silas de a salva Somerset după război, dar diverse probleme l-ar fi putut împiedica, și atunci n-ar mai fi avut mijloacele financiare să susțină pământul care trebuia păstrat pentru Thomas.

Jessica a scos scrisoarea din buzunar și a strecurat-o într-un compartiment secret al biroului ei. Apoi a sunat clopoțelul ca să-l cheme pe Jeremiah, și, după ce l-a trimis la treaba lui, a scos o foaie de hârtie de scris și și-a înmuiat pana într-o călimară cu cerneală.

Jeremy a ajuns la scurt timp după ce terminase de compus scrisoarea.

– Jeremiah m-a prins tocmai la timp cu mesajul tău, Jess, a spus el, pășind în salonul ei de dimineață. Eram în drum spre birou. Bănuiesc că e vorba de propunerea mea.

Jessica i-a înmânat scrisoarea pe care o scrisese, sigilată cu o pată de ceară verde-închis ștanțată cu un trandafir, blazonul familiei Toliver.

– Am hotărât să accept oferta ta amabilă de a mă reprezenta, Jeremy. Ești autorizat în scris prin această scrisoare. Este adresată avocatului mătușii Elfie și te împuternicește să acționezi în numele meu ca să îi vinzi casa și bunurile.

– Și ce vrei să fac cu banii?

– Scrisoarea te împuternicește, de asemenea, să deschizi un cont pe numele meu la banca mătușii Elfie.

Sprâncenele aurii ale lui Jeremy s-au ridicat întrebător.

– Silas a fost de acord să-ți lași banii în Boston?

Jessica a plecat bărbia și s-a uitat de jos în sus la Jeremy.

– Am mai văzut privirea asta la boxerul meu, după ce a mâncat un tort întreg de pe măsuța de ceai, i-a spus Jeremy. Ce se întâmplă, Jess?

Jessica i-a făcut semn să se așeze și s-a întors pe scaunul ei de la masa de scris.

– Silas nu știe de moartea mătușii Elfie și nici că mi-a lăsat averea ei. Nu a văzut scrisoarea de la avocatul ei. A plecat dimineață, înainte de a apuca să i-o arăt.

– După cum am spus, nu plec doar pentru câteva zile. Ai timp destul să i-o arăți și să discuți ce vreți să faceți cu banii, i-a spus Jeremy.

Jessica a luat o figură rebelă.

– Nu vreau să discut asta cu el. Nu vreau să știe de bani. Am motivele mele, Jeremy, așa că nu te mai uita așa la mine. Îmi dau seama că îl înșel pe Silas, dar e spre binele lui și al fiului nostru – și pentru Somerset. Silas va intra în bani dacă îi depozităm aici, fie-mi iertată lipsa de loialitate că spun asta, dar știm amândoi că ăsta-i adevărul. Bărbații Toliver nu au fost niciodată la fel de... mă rog, la fel de prudenți în chestiunile de afaceri ca voi, cei din familia Warwick. Jessica a ridicat bărbia și a adăugat cu demnitate: Dacă povara înșelătoriei mele e prea grea pentru prietenul lui cel mai bun, voi înțelege, fără îndoială.

Jeremy a tăcut o clipă înainte de a răspunde. Nu băgase încă scrisoarea în buzunar.

– Dacă nu fac asta pentru tine, ce-ai să faci?

– Am să plec la Boston și am să mă ocup singură de această chestiune. Dacă mă reține acolo războiul, am să stau în casa mătușii Elfie, sub protecția lui Sarah Conklin.

Jeremy s-a ridicat în picioare.

– Văd că te-ai gândit la toate. S-a îndepărtat, ca și cum ar fi avut nevoie să mediteze în singurătate, frecându-și bărbia atent bărbierită. Nici el, nici Silas nu purtau barbă, în trend cu moda vremii la bărbați. După o clipă, s-a răsucit din nou spre ea. Pentru Somerset, zici?

– Și pentru Silas și Thomas.

– Totuna. Jeremy s-a apropiat de Jessica, încă așezată la birou, și s-a uitat stăruitor în ochii ei. Știi ce se va întâmpla dacă Silas află că am făcut asta pe la spatele lui?

– Sunt conștientă de riscuri, Jeremy, și mă disprețuiesc că îți cer ție asta. Știu cât prețuiți amândoi prietenia dintre voi, dar nu știu altă cale de a salva visul lui Silas pentru Somerset. Va avea nevoie de bani când se termină războiul, și nu vom mai avea alții.

– Cunosc de mult, chiar cu mult înaintea ta visul lui Silas de a avea Somerset, draga mea, i-a spus încet Jeremy. Bine, am s-o fac, cu speranța că Silas nu va descoperi niciodată rolul pe care l-am jucat în această afacere.

Jessica s-a ridicat în foșnet de mătăsuri și s-a îndreptat spre el. I-a pus o mână pe reverul redingotei elegant croite.

– Nu va afla niciodată de la mine, Jeremy, îți dau cuvântul meu, deopotrivă cu adânca mea recunoștință.

– O combinație puternică, care mă va face mereu să mă supun în fața dorințelor tale, a spus Jeremy, pecetluind înțelegerea cu o strângere scurtă a mâinii ei. Și bănuiesc că vrei să văd ce face Tippy cât sunt la New York?

– Dacă nu va fi prea mare deranjul.

– Și să o contactez pe Sarah Conklin cât voi fi în Boston?

– N-aș îndrăzni să-ți cer asta, i-a răspuns Jessica, ochii ei mărindu-se, plini de speranță.

Jeremy a chicotit și a introdus scrisoarea într-un buzunar interior al redingotei.

– Ai îndrăzni orice, Jessica Wyndham Toliver, a spus el. Am să iau adresele înainte de a pleca.

Capitolul 58

În noaptea de 12 aprilie 1861, chiar înainte de revărsarea zorilor, Silas a țipat prin somn din cauza unui coșmar în care a auzit din nou prevestirea mamei sale. „Nu!" a urlat el, trezind-o brusc pe Jessica aflată lângă el. Ea s-a uitat la ceasul cu cadran mare de pe poliță, vizibil datorită razelor lunii care răzbăteau prin fereastra deschisă. Era ora 4.30.

– Silas, trezește-te! Ai un coșmar! a spus ea, zgâlțâindu-i umărul gol. Și-a retras imediat mâna. Doamne, aici e frig și tu transpiri.

Silas a deschis ochii, eliberându-se din ghearele coșmarului în semiîntunericul rece al ultimei suflări ale unei ierni lungi.

– Iar am avut visul ăla, a spus el.

– Ce vis?

Silas s-a rezemat de speteaza patului și și-a trecut mâna prin părul jilav. A luat un pahar cu apă de pe polița lui și a sorbit îndelung, ca să-și potolească setea. Nu-i spusese niciodată Jessicăi despre blestemul aruncat de mama lui asupra plantației Somerset sau despre teroarea lui că acesta avea să se manifeste luând viața singurului său copil supraviețuitor. Din când în când, în decursul ultimului an chinuitor, mama lui îl vizitase în vis cu amenințarea ei cumplită, iar el se trezise brusc cu inima bubuindu-i în urechi și cu pielea scăldată de o frică atât de profundă, încât se ridica din pat pentru tot restul nopții, ca nu cumva să se întoarcă la acel vis.

Dar niciodată până acum, oroarea imaginată nu se transformase în realitate în coşmarurile lui. În noaptea aceasta, a văzut-o în vis pe mama lui arătând cu degetul înspre ceva ascuns de bumbacul înalt de pe câmpurile de la Somerset. *Uită-te!* i-a strigat ea. *Ţi-am spus că pământul tău e blestemat!* Iar silueta întinsă între rândurile înflorite spre care-şi îndreptase degetul era cadavrul lui Thomas.

Înainte ca raţiunea – şi obişnuita lui precauţie – să-l poată opri, a izbucnit:

– Jessica, tu crezi în blesteme?

Răspunsul nu a venit imediat, iar Silas şi-a întors spre ea privirea încețoşată, alarmat de izbucnirea lui şi de tăcerea ei cufundată în gânduri. Îşi amintea oare cuvintele pe care le rostise în momentul în care l-au descoperit pe Joshua? Răscolise oare cărbunii care arseseră mocnit atâţia ani sub straturile de cenuşă?

– Cred că... ceea ce numim noi blestem este, de fapt, o oprire a binecuvântărilor naturii, i-a răspuns Jessica. Ca ploaia care ar trebui să cadă în anotimpul potrivit şi nu cade.

Ca femeile, hărăzite să fie mame minunate, care nu pot concepe sau nu pot păstra copiii în pântecele lor, s-a gândit Silas.

– Nu crezi că blestemul e o pedeapsă dată de Dumnezeu pentru păcate din trecut? a întrebat-o el.

Spera ca subiectul acela să fie declarat ridicol şi să nu mai constituie prilej de conversaţie. Nu ştia dacă soţia lui crede sau nu în existenţa divinităţii. Jessica mergea la biserică doar ca să ţină de credinţa lui în tradiţia de duminică şi ca Thomas să aibă contact cu învăţăturile credinţei creştine, pe care fiul lor era liber să o accepte sau să o respingă, dar ea nu părea să manifeste vreun interes pentru religie. Silas nu o auzise niciodată invocând numele lui Dumnezeu, nici chiar în momente de disperare, nici nu o văzuse citind din Biblie. Din câte ştia el, Biblia regelui Iacob, pe care ea pusese mâna atunci când schimbaseră jurămintele de cununie, nu se clintise niciodată de pe raftul pe care i-l atribuise.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus Jessica. S-a cuibărit mai aproape de el și și-a lăsat capul pe pieptul lui gol. Spune-mi despre visul ăsta care nu-ți dă pace, iubire. Presupun că are legătură cu un blestem.

Iubire... un alint plin de gingășie și de dorința de a asculta și de a înțelege. Silas avea senzația că îi dădeau lacrimile, ceea ce l-a surprins. Jessica îi spunea uneori fiului lor „scumpule", dar Silas putea număra pe degetele de la o mână de câte ori i se adresase lui cu un cuvânt de alint similar. Nu era genul de femeie precum Camellia sau Bes, ori, ferească Dumnezeu, precum Stephanie Davis, care să se adreseze întruna cu formule afectuoase, așa că acestea aveau valoare mai mare. Alinat, a mângâiat-o pe creștet. Îndrăznea oare să-i povestească despre prevestirea mamei lui, care îl bântuise încă de când aruncase primele semințe în solul de la Somerset? Era cazul să-i vorbească despre soluția extremă la care se gândea ca să alunge cea mai mare temere a vieții lui – a vieții *lor*?

Nu era un lucru asupra căruia să decidă singur.

– Mama mea a profețit că un blestem se va abate asupra plantației Somerset pentru sacrificiul pe care l-am făcut ca să-mi împlinesc ambiția de a avea propria plantație, a început Silas. Nu i-am dat atenție. Erau vorbele unei femei furioase și dezamăgite că nu m-am însurat cu fata pe care și-o dorea ea ca noră, mi-am spus. Dar apoi ai pierdut prima sarcină, copilul conceput cu atâta pasiune și bucurie, apoi ai mai suferit un avort spontan după nașterea lui Thomas, apoi... se pare că n-ai mai putut să rămâi gravidă... Și apoi, când l-am pierdut pe Joshua...

Jessica s-a foit brusc în brațele lui, iar el a strâns-o mai tare ca să o împiedice să plece de lângă el îndurerată. A continuat:

– Și mi-ai spus: „Silas, suntem blestemați". Îți amintești?

Ea a înclinat capul pe pieptul lui în semn de aprobare.

– Îmi amintesc.

– Posibilitatea m-a posedat ca un demon, că probabil *suntem* blestemați. Eu și inocenta mea soție, pedepsiți pentru pactul pe care l-am semnat eu cu diavolul în Carolina de Sud, pentru

suferința pe care i-am provocat-o lui Lettie, pentru târgul egoist și deliberat pe care l-am făcut de dragul pământului.

Jessica stătea întinsă pe spate, nemișcată, iar Silas și-a dat seama că s-ar putea să-i fi înțeles greșit cuvintele. Cum ar fi putut să nu o facă? I-a ridicat bărbia și a privit-o în ochi.

– Nu că aș regreta vreo clipă decizia de a mă însura cu tine, Jessica. Spune-mi că ești sigură de asta.

S-a smuls din brațele lui și și-a aranjat pernele la spate ca să se așeze lângă el.

– Sunt sigură de asta, Silas. Încotro bați cu discuția asta?

– Nu cred că blestemul s-a sfârșit, i-a spus el direct. Cred că pregătește o ultimă lovitură de răzbunare. A aruncat pătura de pe el și a coborât din pat în izmene. Te deranjează dacă fumez? a întrebat-o el, punând un halat pe el.

– Nu, dacă-ți scoate prostia asta din cap, i-a răspuns Jessica.

Silas a aprins o țigară de foi și a tras adânc din ea.

– E o prostie, Jessica?

– *Silas Toliver!* i s-a adresat Jessica pe un ton aspru. Eram înnebunită de durere când a murit Joshua și aș fi spus orice. În clipa aia, *chiar* am simțit că eram blestemați cu neputința noastră de a face și de a păstra copii, dar mi-am dat seama mai târziu că astea nu erau decât renghiurile naturii. Moartea lui Joshua a fost un accident care s-ar fi putut abate asupra oricărui băiat de doisprezece ani curios și aventuros. Hai să fim recunoscători că am fost binecuvântați cu un fiu sănătos, inteligent, harnic – un moștenitor perfect pentru Somersetul tău. Singura noastră grijă trebuie să fie ca el să supraviețuiască.

– Exact! Silas a tăiat aerul cu țigara de foi. Ca fiul nostru să trăiască – asta ne dorim amândoi, dacă am putea cere orice pe lume. Viața lui e cel mai important lucru de pe pământ – mai importantă decât Somerset.

Jessica și-a întors urechea spre el, ca și cum nu-l auzise bine.

– Unde bați, Silas?

El a lăsat țigara fumegândă pe o scrumieră și a venit să se așeze lângă ea pe pat. Jessica s-a tras înapoi nesigură; ochii

ei negri îi erau adumbriți de îndoieli privind sănătatea lui mintală.

– Ce-ar fi dacă... din cauza obsesiei mele pentru Somerset... blestemul ni-l ia pe Thomas? a spus el. Dacă Dumnezeu, ca pedeapsă finală pentru târgul pe care l-am încheiat cu tatăl tău, rânduiește să nu lase nici un moștenitor să dețină plantația?

Jessica l-a lovit peste braț în semn de dojană.

– Ridicol! i-a răspuns ea. Absurd! Dacă... dacă Thomas piere, blestemul n-o să aibă nimic a face cu asta. Oamenii proști, care fac războiul, vor fi răspunzători!

– Dar ca să fim siguri, eu... Jessica... eu... Avea vocea aspră ca un joagăr despicând lemnul. Eu... eu... mă gândesc să renunț la Somerset – să vând plantația –, să o scot din mâinile familiei Toliver, orice, ca să scăpăm de blestem și ca fiul nostru să se întoarcă teafăr acasă.

Jessica, albă la față ca perna de sub capul ei, l-a apucat de ambele mâini.

– Silas, tu auzi ce spui? Îndrugi niște superstiții prostești. Nu există nici un blestem. Pe Dumnezeu nu îl interesează dacă renunți tu la Somerset sau nu. Sincer, chiar crezi că renunțarea la plantație va garanta siguranța lui Thomas? *Chiar crezi?*

Ridicase vocea, pe un ton de neîncredere și panică. Silas s-a smuls din strânsoarea ei si s-a ridicat din pat, ducându-și un deget la buze. Camera fiului lor era chiar lângă a lor.

– Vorbește mai încet, a spus el. Fereastra e deschisă, și nu vreau ca Thomas să audă așa ceva.

– Cred și eu că nu, l-a repezit Jessica. Acum, răspunde-mi la întrebare. Chiar crezi că un asemenea sacrificiu l-ar aduce înapoi pe Thomas?

– Nu știu, i-a răspuns el. În visul din noaptea asta, l-am văzut pe Thomas zăcând fără viață printre șirurile de bumbac de la Somerset. I-am văzut cadavrul clar ca lumina zilei.

Asta a redus-o pe Jessica la tăcere. A strâns din buze, iar el și-a dat seama că își imagina scena. Silas a luat țigara de foi și a tras până când a simțit fumul arzându-i plămânii.

– A fost doar un vis, a spus Jessica într-un târziu. Atât, Silas, nimic mai mult. Dacă vinzi Somerset, îi vei vinde sufletul lui Thomas. Fie că supraviețuiește sau nu, fără sufletul lui nu va putea trăi.

– Va fi viu, a spus Silas.

– Dar va trăi? Jessica a dat la o parte cuverturile, și-a luat papucii de noapte și s-a dus să-l îmbrățișeze. Silas, dacă n-ai fi făcut, cum îi spui tu, un pact cu diavolul, uite de la ce te-ai fi salvat. Nu te-ai fi însurat cu mine. Eu aș fi îmbătrânit într-o mănăstire din Anglia, neștiind vreodată ce înseamnă să iubesc și să fiu iubită, să fiu soție și mamă. N-ai fi fost tatăl lui Thomas. N-ai fi fost stăpânul acestui pământ care îți aparține de drept prin curaj, trudă și perseverență. Nu ți-ai fi împlinit chemarea moștenirii familie tale, nici nu te-ai fi bucurat de prosperitatea, respectul și fericirea pe care le-ai câștigat. Ai fi fost scutit de toate astea ca să duci viața care-ți fusese hărăzită la Queenscrown. Spune-mi drept, dragul meu. Așa cum au ieșit lucrurile până la urmă – Lettie aparent fericită, mama ta înconjurată de nepoți, noi doi meniți unul altuia –, unde e blestemul în toate astea? În loc să te gândești la un Dumnezeu răzbunător, n-ai putea mai bine să crezi că providența a avut grijă de tine când ai făcut pactul cu diavolul?

Ochii lui Silas s-au umplut de lacrimi. Putea simți cum discursul Jessicăi, în care înșira toate lucrurile care n-ar fi existat niciodată – logica acestuia –, avea efect, eliberându-l de demonii care-l țineau legat. Putea fi oare vorba de faptul că nu era vinovat de nimic altceva decât că urmărise destinul rostuit pentru el? Numai Dumnezeu știe că povara de a fi un Toliver era suficientă pedeapsă. A lăsat țigara deoparte și și-a strâns în brațe soția.

– Nu te-am iubit niciodată mai mult decât în clipa asta, i-a spus el cu o voce întretăiată, uluit în fața minunii de a se fi eliberat.

– Atunci, poți să mi-o dovedești, i-a propus Jessica, ducându-l înapoi în pat.

Capitolul 59

Thomas s-a îndepărtat în tăcere de fereastra deschisă a camerei părinților lui, uluit și șocat. Auzise fiecare cuvânt din conversația mamei și a tatălui lui. Neputând să doarmă, ieșise pe verandă și își luase un scaun lângă camera lui ca să privească răsăritul unei noi zile de nesiguranță, când l-a auzit țipând pe tatăl lui. Sărise în sus să se ducă la ei, dar vocea mamei sale îl oprise. După câte se pare, tatăl lui avusese un coșmar.

Ca să fie sigur că nu se înșela, Thomas se apropiase de fereastra lor, deschisă pentru a lăsa să pătrundă răcoarea înainte să se instaleze căldura primăverii și să apară țânțarii. Tatăl lui avea cincizeci și cinci de ani, și neliniștea ultimelor luni se vedea pe el. În urmă cu un an, un bijutier din oraș, de aceeași vârstă cu tatăl lui, murise în pat lângă soția lui, inima lui nefiind în stare să suporte chinul unui coșmar.

Sărmanul lui tată avea motive să aibă coșmaruri, s-a gândit Thomas. Evenimentele din ultimele luni își spuneau cuvântul. Pledoariile lui Silas Toliver împotriva secesiunii, în fața legislativului texan și a prietenilor săi cu influență, rămâneau în continuare neascultate. Pe întâi februarie, Texasul a devenit cel de-al șaptelea stat care s-a alăturat nou formatei națiuni care-și spunea Statele Confederate ale Americii, pe scurt, Confederația, din rațiuni de economie de cuvinte. Vechiul prieten al tatălui său, guvernatorul Sam Houston, fusese înlăturat din funcție după ce s-a încuiat în pivnița clădirii guvernatorului

din Austin, refuzând să iasă și să semneze documentele care parafau separarea de Uniune. Contrar opiniilor prietenilor înspăimântați ai familiei Toliver, tatăl său fusese un fervent susținător al opiniilor guvernatorului cu privire la soarta inevitabilă a statului, dacă avea să fie smuls de la pieptul care-l hrănea. A simțit o scârbă imensă când opinia publică s-a întors împotriva lui Sam Houston și l-a silit pe eroul de la San Jacinto, pe omul căruia statul îi datora atât de mult, să demisioneze din funcția de guvernator și să se retragă împreună cu familia sa în Huntsville, Texas.

Și, totuși, tatăl său perseverase în încercarea de a convinge pe oricine îl asculta că sudul era depășit din punctul de vedere al forței militare și al armamentului și inferior din toate punctele de vedere. Tipic pentru acceptarea vederilor sale, într-o ședință a consiliului orășenesc, convocată pentru a se pune în discuție înțelepciunea secesiunii și consecințele unui conflict armat, un fermier a îndrăznit să-l înfrunte pe remarcabilul Silas Toliver.

– De ce ți-am da ascultare? Ani la rând ai susținut că nu va fi război.

– Asta a fost înainte de alegerea domnului Lincoln, a replicat tatăl lui. Ascultați vocea rațiunii, i-a implorat el. Numai o treime din populația Texasului deține sclavi. De ce trebuie ca o mână de oameni să dicteze un curs al evenimentelor ce va duce tot restul statului la ruină economică și la pierderi de vieți omenești pentru susținerea unei cauze cu siguranță pierdute?

Pledoariile lui fuseseră întâmpinate cu huiduieli și fluierături. Nici reacția plantatorilor, când tatăl său îi încurajase să-i urmeze planul pentru salvarea plantației Somerset de la distrugere în cazul emancipării sclavilor, nu fusese mult mai politicoasă. Credeau cu toții, până la ultimul, în reușita Sudului. Nici un președinte nordist nu avea să aibă ceva de spus în privința drepturilor cetățenilor confederați de a deține sclavi. Marea Britanie și Franța aveau să se alăture Sudului în caz de război, iar Statele Unite aveau să dea înapoi. Cele două mari țări europene depindeau de bumbacul din regiune, iar sclavii

erau o necesitate pentru producția de bumbac. Sub nici o formă nu aveau să permită sistări ale importurilor din cauza Congresului domnului Lincoln.

Thomas îl văzuse pe tatăl lui pălind la aceste presupuneri optimiste.

– Proștii ăștia nu știu că agenții distribuitori de bumbac la Londra ne-au prevenit că Anglia are în depozite un stoc imens de bumbac, în condițiile în care mare parte din producția de grâu a Europei a avut de suferit? murmura el. Marea Britanie e mult mai dependentă de cerealele nordului decât de bumbacul sudului!

Poziția antiseparatistă a tatălui său, combinată cu vestitele vederi antisclavagiste ale mamei lui au atras oprobriul familiei Toliver. Spre marea dezamăgire a tatălui său, nu a fost reales în consiliul orășenesc. Părinții și-au retras copiii din Clubul de Lectură pentru Tineri al mamei sale. Numai statutul lor de primi coloniști și fondatori ai orașului, precum și prietenia strânsă a familiilor DuMont și Warwick i-au salvat de marginalizarea completă de societatea din Howbutker. Henri DuMont și Jeremy Warwick aveau atâta putere economică și influență în regiune – și chiar în întregul stat –, că nimeni nu îndrăznea să-i excludă pe soții Toliver de pe lista invitaților; nu că invitațiile lor ar fi fost acceptate.

Cea mai cruntă acuzație – și cea care-l tulbura cel mai rău pe Thomas – fusese afirmația lui Lorimer Davis, potrivit căreia Silas Toliver își pierduse mințile de teamă că, în caz de război, fiul și unicul său moștenitor avea să fie ucis. Nu trebuie să-l asculte nimeni, a declarat plantatorul. Frica de părinte și teama că Somerset ar putea cădea pradă uitării erau singurele sale motive de a se opune secesiunii.

În noaptea aceasta, îndepărtându-se de fereastra camerei părinților săi, Thomas s-a văzut silit să creadă că auzise dovada faptului că teoria lui Lorimer Davis era corectă. S-a simțit aproape îngrețoșat de revelația tulburătoare că tatăl său luase în calcul ideea de a vinde Somerset ca să-i asigure lui întoarcerea acasă în siguranță în caz de război. Doamne sfinte, ce idee

înfiorătoare, incredibilă! Știa că tatăl lui îl iubește – prea mult, se gândea el uneori –, dar să vândă Somerset? Ca să îmbuneze un blestem imaginar? Slavă Domnului că mama lui îl făcuse să vadă ridicolul ideii.

Thomas s-a așezat pe un scaun în camera lui, uluit de dovada pe care o auzise în această noapte că anumite zvonuri care-i trecuseră pe la ureche, de-a lungul anilor, aveau un temei real. Ițele bârfelor, aluziilor, șușotelilor, ale numelor vag familiare, deopotrivă cu propriile sale impresii și cunoștințe despre istoria familiei, au început să se țeasă și să capete contur. Nu pusese niciodată la îndoială dragostea dintre tatăl și mama sa, dar existaseră insinuări că mariajul lor fusese aranjat. Puternicul lui bunic, Carson Wyndham, fusese implicat și, în Carolina de Sud, îi dăduse niște bani lui Silas Toliver. Miza tranzacției era ca tatăl lui să o părăsească pe femeia cu care trebuia să se căsătorească în schimbul banilor cu care să-și cumpere plantația din Texas.

La urechile lui Thomas nu ajunseseră decât frânturi din aceste zvonuri, și nu fusese niciodată destul de curios încât să se întrebe dacă erau întemeiate. Dar era evident că în viața tatălui său *existase* o altă femeie: această Lettie despre care vorbise în această noapte. Nu era cumva soția fratelui său, Morris? Ea să fi fost sacrificiul de care vorbise tatăl său? Aparent, pactul său cu diavolul era de fapt cel făcut cu bărbatul bogat, care îi devenise socru. Era adevărat că Wyndham îl plătise pe Silas Toliver ca să se însoare cu fiica lui? De ce? Ca ea să nu ajungă la mănăstire? Și chiar folosise tatăl său banii ca să finanțeze Somerset?

Thomas și-i amintea bine pe bunicii săi de la Willowshire – în special pe bunicul său cel impunător –, chiar și numai din scurta lor vizită de demult. Singura reuniune cu părinții mamei sale fusese una tensionată. Thomas își amintea de ceremonia arderii unui contract, care îl călcase pe nervi pe tatăl său, iar părinții săi nu fuseseră deloc triști să-i vadă plecați. Știa foarte puține despre ramura de la Queenscrown a familiei sale. Exista o bunică pe nume Elizabeth care le scria din când

în când, dar nu venise niciodată în vizită la ei, și nici ei la ea. Știa și de existența unui unchi, Morris, și odată auzise și numele *Lettie*, despre care Thomas presupusese că ar fi soția lui, dar părinții lui nu discutau despre ei în prezența lui.

Thomas înțelegea acum destul de clar de ce bunica lui profețise că un blestem avea să se abată asupra pământului fiului ei, dar cum putea tatăl lui să se gândească inteligent, rațional la asta? Chiar credea că moartea lui Joshua și neputința mamei sale de a avea copii erau pedepse ale lui Dumnezeu pentru nu știu ce înțelegere făcută de el acum douăzeci și cinci de ani? Sau că moartea fiului său avea să fie ultima lovitură a răzbunării? Prostii, pur și simplu! Dacă avea să fie război, Thomas avea să se ducă. Sub ce formă, asta era altă discuție. În februarie, guvernatorul adjunct al Texasului însărcinase un comitet cu liniștea publică să recruteze voluntari, dar el, Jeremy Jr., Armand, Stephen și Philippe (Robert suferea de o bronșită suficient de severă cât să-l scutească de serviciul militar) se hotărâseră deja să aștepte și să se înroleze în regimentul care avea să apere Texasul.

Desigur, putea fi ucis, și atunci Somerset rămânea fără moștenitor, dar se gândise deja la o soluție pentru această eventualitate. Avea de gând să discute a doua zi cu părinții lui despre cererea în căsătorie a Priscillei Woodward. El și Priscilla se cunoșteau de când tatăl ei își deschisese, cu zece ani în urmă, cabinetul, fiind unul din cei doi medici ai orașului, și o curta de un an.

Thomas așteptase să aibă pentru ea aceleași sentimente pe care le manifesta ea față de el, vădit și cu mândrie, dar, deși îi plăcea de ea și îl încânta compania ei, avea impresia că lipsește ceva. Era cea mai drăguță fată din oraș, cu bucle aurii bogate și ochi albaștri strălucitori, și emana o bună dispoziție benefică pentru firea lui mult mai sobră. Era oarecum exagerat de impresionată de casa lui de pe Houston Avenue și de legătura lui cu monarhia britanică, dar era de înțeles. Priscilla crescuse într-o casă modestă, care încă le servea drept cămin celor doi frați mai mari, angajați cherestegii la Compania de Cherestea

Warwick. Mesele familiei Woodward constau în carne şi cartofi, servite la masa din bucătărie împreună cu fraţii ei încă în haine de lucru şi cu mânecile suflecate. Cel mai elegant obiect al doamnei Woodward era un servici englezesc de ceai din porţelan de proastă calitate. Priscillei nu îi era ruşine cu familia ei – Thomas n-ar fi suportat una ca asta –, dar aprecia rafinamentul casei şi al stilului său de viaţă şi toate calităţile pe care le avea el.

Ideea de a se căsători cu ea a prins treptat contur atunci când l-a izbit aceeaşi conştientizare a realităţii care îl tulbura atât de profund pe tatăl lui. Dacă murea, ce avea să se aleagă de Somerset când pleca şi tatăl său din această lume? Ideea ca plantaţia să plece din sânul familiei Toliver i se părea abominabilă. Nu trebuia să se întâmple, iar Priscilla Woodward era soluţia în acest sens. Avea să se însoare cu ea şi să-şi înceapă de îndată viaţa de familie. El avea aproape douăzeci şi patru de ani. Era timpul să-şi pună pirostriile, să devină tată. Se simţea mult mai bine acum în privinţa faptului că nu avea sentimente atât de profunde pe cât i-ar fi plăcut faţă de viitoarea lui soţie. Înţelesese, din conversaţia părinţilor săi, că nici tatăl lui nu o iubea pe mama lui atunci când s-au căsătorit, şi totuşi, bătrânul, la vârsta lui, îi dădea dovezi de iubire.

Cumva uşurat, Thomas s-a târât înapoi în pat ca să mai prindă o oră de somn înainte ca soarele să răsară complet. Când s-a trezit, prin telegraf sosise ştirea, distribuită în întreaga comunitate, că, exact la ora la care Silas ţipase în somn, forţele confederate deschiseseră focul asupra trupelor federale staţionate la Fort Sumter în portul Charleston. Izbucnise Războiul Civil.

Capitolul 60

– Nu o iubește, să știi.

Jeremy a ridicat sprâncenele de culoarea nisipului.

– Ce te face să spui asta, Jess?

– E un lucru pe care o mamă îl știe despre fiul său. E un boboc acolo, dar nu e înflorit.

– Poate că va înflori în toată gloria, cum s-a întâmplat cu tine și cu Silas.

– Poate. Se însoară cu ea ca să aibă un moștenitor pentru Somerset.

– Ești sigură de asta?

– Foarte sigură.

– Și Priscilla e conștientă de acest lucru?

Jessica a ridicat din umeri.

– Nu-mi dau seama.

– Ea îl iubește?

– Cred că ea așa consideră. Fata e atât de romantică. În ochii ei, Thomas e o partidă bună – frumos, dintr-o familie importantă, cu sânge albastru, ceea ce o farmecă. Îl vede pe Thomas ca pe un cavaler pe un armăsar alb, venit să o izbăvească de țăranul cu care mai mult ca sigur s-ar mărita dacă n-ar salva-o el, dar spune și că-și dorește copii, și bineînțeles că asta îl încântă pe Thomas. Respectul și atracția reciproce, precum și legătura creată de copii, pot avea o contribuție mare pentru o căsnicie fericită.

Jeremy şi-a aprins o ţigară de foi.

– Într-adevăr, a murmurat el.

– Şi, într-un fel, lăsând deoparte frumuseţea ei, a continuat Jessica, Priscilla îmi aminteşte de Lettie. Acum vreo două zile i-a spus lui Thomas: „Eşecul este singura experienţă pentru succes". Nu ţi se pare stilul lui Lettie?

– Aşa cum era pe vremuri, a spus Jeremy. Crezi că Silas a observat asemănarea?

– Silas nu observă decât bumbacul, ca şi fiul său.

Trecuseră trei săptămâni de la declararea războiului. Jeremy, dorind să-şi vadă fraţii înainte ca blocada porturilor sudului de către unionişti să facă imposibilă vizita la plantaţia familiei din Carolina de Sud, se întorsese cu veşti de pe Aleea Plantaţiilor. În acea zi, îi adusese Jessicăi veşti de la familia ei. Aflase astfel, cu spaimă, că tatăl ei era bolnav de inimă şi că sănătatea mamei sale se deteriora. Michael profitase de scutirea acordată bărbaţilor aflaţi încă la vârsta încorporării, ale căror servicii erau esenţiale în război. Şiretul lor tată anticipase blocada în scopul sistării exportului de bumbac, şi o bună parte din Willowshire recolta acum ca să vândă trupelor confederate.

– Îţi transmit cu toţii toată dragostea lor, Jess, i-a spus Jeremy.

Inima Jessicăi bătea acum în amintirea dureroasă a zilelor mai fericite alături de părinţii ei. Nu avusese nici o dorinţă să se întoarcă în casa în care se născuse. Ultima şi singura vizită a părinţilor ei şi neglijenţa intenţionată a mamei sale de a o anunţa pe Tippy de moartea lui Willie May îi alungaseră interesul de a-i mai vedea. Acum nu avea să-i mai vadă niciodată. Poate pe Michael, dacă avea să supravieţuiască războiului.

– Şi ce veşti ai de la familia Toliver? a întrebat ea.

– Nici la capitolul ăsta nu am chiar cele mai bune veşti, i-a răspuns Jeremy. Sănătatea lui Elizabeth e şubredă, cum e de aşteptat la optzeci şi unu de ani. Morris a îmbătrânit şi el şi s-a transformat într-un fel de predicator fără sutană. Îşi petrece mare parte a timpului „făcând munca Domnului", cum spune el. Silas ar fi nefericit dacă ar vedea în ce stare e plantaţia.

– Fiii lui nu-l ajută?

– Înțeleg că moștenesc lipsa de pricepere a tatălui lor și că și-au pus toată încrederea în vechilii lor, o șleahtă de trândavi, din ce spun frații mei. La primul foc de armă, băieții Toliver au plecat să se alăture armatei generalului Lee în Richmond.

– Și fiica lui?

– E dulce ca mama ei, dar, din păcate, seamănă cu Morris și nu are nici un adorator. Îi e scris să rămână fată bătrână.

– Și... Lettie?

– Lettie și-a... pierdut strălucirea. Am fost șocat să văd cât e de istovită, ca să fiu sincer. Are multe îndatoriri și griji. Elizabeth are permanent nevoie de îngrijire, iar servitorii nu prea sunt de ajutor în gospodărie, pentru că Morris refuză să-i disciplineze. Administrarea plantației a căzut pe umerii ei. Casa e dărăpănată și nu au bani să îi redea gloria de altădată. Morris i-a înglodat în datorii din care nu au cum să iasă, și, bineînțeles, Lettie e groaznic de îngrijorată din pricina fiilor ei.

Jeremy s-a oprit, văzând-o pe Jessica tresărind.

– Să continui?

– Vrei să spui că mai e și altceva?

– Mă tem că da. Fratele ei, pe care îl idolatriza, care a fost la West Point, a ales să rămână în armata unionistă. A devenit inamic.

Jessica a clătinat din cap cu tristețe.

– Mi se rupe inima pentru ea. Și tatăl ei? Mai trăiește?

– A murit anul trecut după o luptă lungă cu ftizia.

– Of, Doamne!

Jessica a sorbit din ceaiul cu gheață. Oricât regret simțea față de circumstanțele neplăcute în care se găsea Lettie, Silas nu trebuia să le afle niciodată. S-ar simți răspunzător – și chiar era –, iar autoblamarea i-ar resuscita credința în blestemul acela absurd și într-un Dumnezeu răzbunător, decis să-l pedepsească. Și-a întins evantaiul, pierdută în gânduri. Nu răzbătea nici o adiere prin obloanele deschise. Toropeala verii îi copleșea. Stăteau în salonul ei de dimineață, acolo unde-l convinsese pe Jeremy să-i fie aliat în înșelătoria față de soțul ei. El își dusese splendid la îndeplinire misiunea secretă. Jeremy se

ocupase de vânzarea casei și a bunurilor mătușii sale și depusese o mică avere într-o bancă din Boston, pe numele ei. Îi adusese vești despre acomodarea fericită a lui Tippy la New York și despre activitățile aboliționiste neîntrerupte ale lui Sarah Conklin la Boston.

– Ai fost la Boston? comentase surprins Silas la întoarcerea lui Jeremy. Pentru ce? Am crezut că te duci la New York.

– A trebuit să mă ocup de afacerile de acolo în numele unui prieten, îi răspunsese el.

Jessica și-a lăsat cu grijă jos paharul cu ceai.

– Jeremy, prietene, în afară de veștile cu privire la sănătatea lui Elizabeth, trebuie neapărat să-i povestești lui Silas tot ce mi-ai spus mie?

Jeremy a privit-o sceptic.

– Ce dorești să fac, Jess?

– Ești un bărbat cu o intuiție și o înțelegere remarcabile. Trebuie oare să-ți explic cum îl vor afecta pe Silas veștile despre dificultățile prin care trece Lettie?

– Îmi sugerezi să nu-i spun despre situația de la Queenscrown? O să mă întrebe sigur, și trebuie să-i spun adevărul.

– *Tot* adevărul?

– Ce parte sugerezi să omit? Chiar dacă nu aduc vorba de Lettie, va deduce ravagiile pe care i le-au provocat proasta administrare și nesăbuința lui Morris.

– Trebuie să-i spui neapărat că ai fost la Queenscrown?

– Îmi ceri *să mint*?

– Nu. Îți cer să nu-i relatezi tot adevărul.

– De ce, Jess? Au trecut mai bine de douăzeci și cinci de ani de când Silas și Lettie au fost... apropiați. Și-a făcut patul cu Morris. Trebuie să doarmă în el, la bine și la rău.

O bătaie ușoară în ușă i-a întrerupt. Jessica a strigat să intre, și Petunia a băgat capul pe ușă.

– Mă scuzați, don'șoară Jessica, dar ce porțelanuri vreți să folosiți diseară?

– Chelsea, i-a răspuns Jessica.

– Și unde vreți să ia loc doctorul și doamna Woodward?

– Doctorul Woodward va sta la dreapta mea, iar doamna Woodward la stânga domnului Silas.

– Și domnu' Thomas și don'șoara Priscilla?

– Față-n față. Nu contează de care parte a mesei, atât timp cât se uită unul la altul.

Petunia a chicotit.

– Da, doamnă, a spus ea și s-a retras.

Jessica a explicat.

– I-am invitat pe părinții Priscillei la cină, diseară, ca să oficializăm logodna copiilor noștri. Silas e fericit până peste cap că se însoară Thomas. Speră să fie bunic la anul pe vremea asta.

– Ah. Și să aibă moștenitorul pentru Somerset asigurat.

Jessica a oftat.

– În cazul în care Thomas nu se întoarce din război, înțelegi. Sper doar ca un asemenea arnajament să nu aducă regrete viitoare.

Ca de obicei în aceste zile, când se gândea la motivele pentru care se însura Thomas, Jessica își amintea de scurtul toast al mamei sale închinat în cinstea ei și a lui Silas, în biblioteca de la Willowshire, când își exprimase speranța că aveau să găsească și alt motiv care să-i țină împreună în afară de angajamentele asumate prin contract. Ei găsiseră. Ceva îi spunea că Thomas și Priscilla nu aveau să găsească.

S-a ridicat, prea agitată și prea încinsă în poalele largi ale rochiei de dimineață ca să poată sta jos. Cel care crease mânecile acelea în două straturi, în formă de pagodă, pe care le purtau femeile în perioada aceea merita împușcat, indiferent cine ar fi fost, s-a gândit ea iritată, întrebându-se dacă să-i dezvăluie lui Jeremy teama secretă a lui Silas cu privire la existența unui blestem asupra familiei Toliver.

– Nu mă înțelege greșit, Jess, dar oamenii s-au căsătorit și pentru motive mai puțin nobile decât să aibă copii care să moștenească roadele muncii grele ale părinților, a spus el.

Jessica și-a făcut rapid vânt cu evantaiul.

– A, n-am nici o problemă cu motivele nici unuia din ei de a se căsători. Doar că sunt mai puțin optimistă în privința

fericirii lor. S-ar putea ca ea să nu ajungă niciodată să cunoască fiorul de a pune pe jar inima soțului ei. A aruncat o privire furișă spre Jeremy, surâzând ușor. E una dintre cele mai minunate experiențe pe care le poate cunoaște vreodată o femeie.

Evitând privirea Jessicăi, Jeremy a șters cu mâna un fir de scrum care îi căzuse pe genunchi din țigara de foi. Dacă ar fi întrebată, minunata lui soție ar spune că lumea ei e perfectă. Era căsătorită cu un bărbat bogat și frumos și era mama a trei fii la fel de frumoși, inteligenți și responsabili. Bărbații din viața ei o tratau ca pe o regină. Locuia într-o casă magnifică și avea servitori care să-i satisfacă orice dorință, și nu ducea lipsă de nimic. Dar simțise vreodată fiorul de a pune pe jar inima soțului ei? Jeremy nu prea credea. Numai femeia micuță, gingașă, care stătea în lumina dimineții ce se strecura pe sub obloanele ridicate ar fi avut puterea asta – până în ziua de azi. Jeremy a clătinat din cap. Nu frumusețea fusese ceea ce-l atrăsese la ea – Jessica nu era o femeie frumoasă –, deși timpul, în felul lui capricios și milos adăugase o oarecare drăgălășenie înfățișării ei inedite. Pistruii i se estompaseră și pielea ei căpătase luminozitatea unui porțelan fin, ce contrasta cu ochii întunecați, la fel de plini de vitalitate la patruzeci și șase de ani așa cum fuseseră la optsprezece. Își menținea o siluetă care nu avea nevoie de corset ca să creeze impresia unei talii subțiri, și primele fire argintii îi nuanțaseră părul strălucitor, cârlionțat, purtat într-un coc elegant la ceafă, conferindu-i tonul roșiatic, tomnatic al frunzelor de stejar roșu. Pe tâmplă încă i se zărea vag cicatricea rănii pricinuite de căderea din căruță din urmă cu mai bine de un sfert de secol.

– Dai din cap, Jeremy, i-a spus Jessica. La ce te gândești?

– Mă gândesc că ai să mă convingi încă o dată să-l înșel pe Silas.

Cu poalele ample ale rochiei fluturând, s-a repezit spre scaunul lui.

– Nu să-l înșeli, Jeremy – *să-l protejezi.*

– Atunci, ia loc, te rog, și explică-mi diferența.

Jessica s-a așezat din nou la locul ei. Era absolut ridicol, se gândea ea, dar revelația lui Silas, care urmase coșmarului dinainte de revărsatul zorilor, sădise o sămânță în mintea ei, de obicei nereceptivă la chestii iraționale. Nu trebuia să îi permită să germineze. Încercase, fără prea mare succes, să o înlăture scriind în jurnal, dar poate că discuția cu Jeremy avea să spulbere micul sâmbure lipsit de noimă. S-a uitat la el din partea cealaltă a camerei, atât de sigură de el și de locul lui în lume.

– Jeremy, tu crezi în blesteme? l-a întrebat ea.

Capitolul 61

Conveniseră, încă de la prima telegramă despre deschiderea focului asupra fortului Sumter, că aveau să se înroleze împreună – Thomas, Jeremy Jr., Stephen și Armand – și că se vor alătura unității militare desemnate să apere de invazii granițele statului lor natal, precum și coasta în fața asediului. Frontierele nordice și răsăritene ale Texasului erau deosebit de vulnerabile la incursiunile inamice din teritoriile libere Oklahoma și New Mexico, ca și dinspre Louisiana, dacă statul cădea cumva în mâinile unioniștilor. Potrivit unor rapoarte credibile, federalii aveau planuri să-i silească pe texani să furnizeze vite armatei unioniste, iar aceștia dețineau rute detaliate de pătrundere. La acestea se adăuga teama că gospodăriile aveau să fie expuse distrugerilor devastatoare și sălbăticiei comanșilor imediat ce Cavaleria Statelor Unite și Texas Rangers[1], paznicii frontierei, erau retrase din stat ca să se alăture fiecare

[1] Organ polițienesc de tradiție, cu jurisdicție în Texas, cu sediul în capitala statului, Austin, creat în 1823 de către Stephen F. Austin printr-o chemare sub arme. Din 1835, s-a creat un corp special pentru apărarea granițelor. Unitatea a fost desființată de autoritățile federale în perioada Reconstrucției de după Războiul Civil, dar a fost rapid reînființată odată cu reinstaurarea guvernării locale. Organizația are o semnificație culturală deosebită pentru statul Texas și a participat la numeroase evenimente din istoria acestui stat, precum și a Republicii Texas (1836–1846).

armatei sale. Marina Statelor Unite își croia drum prin Atlantic, blocând porturile sudiste, ca să împiedice exportul bumbacului și trecerea bunurilor de consum, a alimentelor și a armamentului către Confederație. Era numai o chestiune de timp până când flota Uniunii ajungea în Golful Mexic, de unde avea să navigheze spre porturile texane cu o misiune similară. Menținerea unei rute navale pentru transportul recoltei texane spre Europa și Mexic, în schimbul muniției de care aveau disperată nevoie era absolut esențială. Pentru a rezolva aceste temeri, Edward Clark, guvernatorul în funcție al statului, l-a trimis pe căpitanul organizației militare Texas Rangers, luptător experimentat, să formeze o gardă locală și a declarat Howbutker locul pentru mobilizare.

Căpitanul Jethro Burleson se alăturase legendarilor Texas Rangers la vârsta de douăzeci de ani și își petrecuse ultimii douăzeci și doi de ani apărând frontiera Texasului împotriva răufăcătorilor, a bandiților mexicani și a indienilor prădători. Generalul Zachary Taylor, sub a cărui comandă luptase în timpul Războiului Mexican, îi spunea Wind Rider[1], pentru că putea călări armăsarul cel mai iute cu priceperea unui războinic comanș.

Jessica l-a detestat de îndată ce l-a văzut, pentru că se distinsese în războiul cu indienii Cherokee din 1839, în estul Texasul, în care fusese ucis Bowles, căpetenia tribului, un om înțelept și venerabil în vârstă de optzeci și trei de ani. Jessica susținuse lupta de decenii a căpeteniei Bowles de a asigura pentru poporul său drepturile asupra pământului în Texas.

Dar dacă cineva putea să-i aducă fiul înapoi de la război în siguranță, s-a gândit ea, uitându-se la veteranul încărunțit, musafirul ei la cină, căruia nu-i mai tăcea gura, acesta era căpitanul Jethro Burleson.

Thomas i-a surprins privirea și i-a făcut cu ochiul. Ea i-a întors un mic surâs care nu i-a alungat vizibila îngrijorare de pe față. Tatăl lui ședea în capul mesei, la fel de sobru, flancat

[1] Călărețul vântului

de bărbații din familiile DuMont și Warwick, la fel de mohorâți, și de Jake Davis, care nu permitea ca neînțelegerile alor săi cu familia Toliver să intervină în prietenia lui cu tovarășul său din copilărie.

Singurele femei prezente erau Jessica și Priscilla, dar nici una nu aducea vreun plus de strălucire la cea oferită de candelabrul cu lumânări. Thomas era foarte conștient de gândurile sumbre ale mamei sale, în timp ce căpitanul Burleson spunea că se așteaptă ca războiul să fie „mult mai lung decât realizează neisprăviții ăștia din legislativ", ca și de meditațiile soției sale. Priscilla spera, probabil, că seara nu avea să se sfârșească niciodată, pentru că asta însemna ca ea și Thomas să se retragă la etaj, în camera pregătită pentru proaspeții însurăței, înainte ca el să plece la datorie, iar acolo era de așteptat ca ea să-și îndeplinească îndatoririle maritale.

Noaptea nunții lor fusese un dezastru. Thomas anticipase că Priscilla aștepta cu nerăbdare împlinirea actului marital, dorindu-și la fel de mult ca și el să aibă repede un copil, dar ea fusese irascibilă, temătoare, tensionată în brațele lui, strângând cu putere din ochi și din dinți, de parcă s-ar fi așteptat să primească un pumn în figură. Zbierase la prima tentativă de penetrare.

– Nu sunt pregătită, a strigat ea, împingându-l la o parte. Te rog, oprește-te!

El s-a simțit ca un monstru.

– Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

– Ești.. este... atât de mare... atât de...

A strâmbat din buze a dezgust și s-a îndepărtat de el, făcându-se ghem.

Bineînțeles că Priscilla nu mai văzuse până atunci un bărbat gol, dar Thomas se gândea că mama ei o informase cu privire la așteptările pe care le avea soțul ei de la ea în noaptea nunții. Sau poate chiar o făcuse, s-a gândit el. Ima Woodward era o puritană. Probabil că o băgase în sperieți pe fiica ei.

– Ei bine, scumpo, e normal ca... organul genital al unui bărbat să se... mărească atunci când el dorește o femeie.

Ea i-a aruncat o privire peste umăr.

– Mă dorești? Nu o faci doar ca să mă lași însărcinată?

– Sigur că nu, a mințit-o el.

A doua noapte, nu fusese mai bine. Priscilla se arătase dispusă, dar el putea la fel de bine să încerce să aprindă un foc cu vreascuri ude. În a treia noapte, au reușit să copuleze, dar nu a fost actul încântător, plin de iubire, pe care și-l imaginase Thomas. În vreme ce ea ședea întinsă pe partea ei de pat, el a întrebat-o dezamăgit:

– Ce e în neregulă, Priscilla? Poți să-mi explici motivul repulsiei tale? Nu mă iubești?

– Ba sigur că te iubesc, i-a răspuns ea cu o voce melancolică, sunând ca plânsetul unui pisoi pierdut de mama lui. Doar că totul este atât de... atât de înfricoșător.

Înfricoșător? Cunoscuse numeroase femei, dar nici una dintre ele nu se plânsese că ar înfricoșa-o. Tuturor le plăcea nespus felul lui de a face dragoste.

S-a întors spre ea, impresionat de silueta fragilă a trupului ei sub așternuturi, de strălucitoare părului ei blond, ciufulit, pe pernă, și a mângâiat-o pe fața ovală, delicată ca un trandafir.

– O să fie bine, Priscilla, i-a spus el. E nevoie doar de timp și de răbdare.

Dar la două săptămâni de când se căsătoriseră, el nu mai avea nici timp, nici răbdare. În câteva zile, la începutul lui iunie, compania lui avea să își desfășoare forțele, alăturându-se altui grup din Galveston, ca să apere coasta, și, până în acel moment, Thomas nu avea nici un motiv să creadă că-și lăsase soția însărcinată.

Așezată pe locul ei la masă, Priscilla s-a luminat brusc și s-a lansat într-un subiect care ajunsese să o fascineze:

– Domnule căpitan Burleson, vreau să fiți conștient că îi luați cu dumneavoastră pe fiii unor aristocrați ai căror înaintași s-au achitat de datoriile lor cu multă vitejie pe câmpurile de bătălie din Anglia, l-a informat ea.

Era din cauza vinului, un anestezic menit să-i amorțească groaza pentru noaptea care urma, s-a gândit Thomas, dându-și

seama abia atunci că soția lui era cherchelită. Priscilla era o femeie delicată și cuviincioasă – o fată, pentru că nu avea nici o pretenție asupra teritoriului mamei lui. Nu îi stătea în fire să aibă asemenea izbucniri și să discute un subiect care nu-l interesa deloc pe căpitan și care i-ar fi stânjenit pe părinții lui și pe musafirii lor, dacă ar fi continuat, dar Priscilla avea un interes ieșit din comun pentru legăturile familiei lui și ale celor mai buni prieteni ai lor cu trecutul monarhist.

– Cum așa, doamnă Toliver? a întrebat-o căpitanul, ridicând din sprâncenele zburlite, semn că se arăta interesat din politețe.

– Nu are rost să povestim despre asta, a intervenit numaidecât Jessica și a sunat din clopoțelul de argint de lângă farfuria ei să o cheme pe Petunia. Domnilor, în salon vă așteaptă vin de Porto și trabucuri.

Priscilla s-a simțit respinsă, și lui Thomas i-a părut rău pentru ea. S-a dus în spatele scaunului ei și i-a șoptit la ureche:

– Altădată, scumpa mea, când vom avea chef cu toții să-ți împărtășim entuziasmul.

– Încercam doar să schimb subiectul, și sunt atât de mândră de istoria familiei tale, i-a spus ursuză Priscilla.

– Știu, Priscilla, dar nimănui în afară de noi nu-i pasă de asta. Ia vinul cu tine. S-ar putea să te ajute să te relaxezi.

– Ar fi bine, a spus ea, ridicând decantorul cu oarecare disperare ca să-și mai toarne vin în pahar.

Thomas a oftat și a lăsat-o singură, alăturându-se bărbaților.

Cât au băut vin de Porto, au fumat și au discutat despre război, gândurile lui Thomas au fost numai la fata cu care se căsătorise. Nu reușea să înțeleagă. Când o femeie iubea un bărbat, dorința ei cea mai firească, cea mai normală din lume nu era oare să fie aproape de el, să-l simtă în trupul ei, să-l posede și să-l țină lângă ea? Priscilla spunea că îl iubește. Oare simțea că el nu-i împărtășește sentimentele și de aceea nu se putea dărui pe deplin actului marital? Sau simțea pur și simplu

repulsie față de tot ceea ce era asociat cu actul sexual – transpirația, și fluidele, și împerecherea animalică, senzația de violare personală și... durere.

Obrajii i s-au înfierbântat când s-a gândit, rușinat, la durerea ei în timpul penetrării cu mult timp înainte ca el să-și poată atinge obiectivul, nemaivorbind de plăcere. Ce avea de făcut? Nu avea de gând să-și siluiască soția. Încercase să fie blând și atent, dar răbdarea îl părăsea, deopotrivă cu timpul care-i mai rămânea de stat acasă. Făcuse oare o greșeală îngrozitoare? Se înșelase în privința sentimentelor Priscillei față de el? Oare luase drept iubire simpla ei amorezare de fizicul lui, de importanța familiei lui și de legătura neamului Toliver cu monarhia britanică? Îl mințise când îi spusese că își dorește copii la fel de mult ca el?

Thomas s-a uitat, în partea cealaltă a încăperii, la tatăl său, încă robust și chipeș la vârsta lui, încă extrem de atrăgător pentru mama lui, care îl adorase cu mult timp înainte ca el să simtă același lucru pentru ea, dacă Thomas interpretase corect secretele pe care le auzise lângă fereastra dormitorului ei în zorii dimineții, cu un an în urmă. Henri și Bess, Jeremy și Camellia se bucuraseră de căsnicii lungi și fericite, din câte își dădea el seama. Cât de mult își dorea același lucru pentru el și Priscilla!

Dar – nu trebuia să uite – cuplurile acestea se căsătoriseră din dragoste.

S-a scuzat cât vinul încă avea efect asupra soției lui. Poate că alcoolul avea să o elibereze de inhibiții, și în seara aceasta aveau să atingă – recunoștea! – singurul scop pentru care se căsătorise cu fata de la etaj, care îl aștepta cu cearșaful tras până sub bărbie.

Capitolul 62

5 septembrie 1863

Văd că ultimele mele însemnări au fost scrise în iulie 1861. Au trecut mai bine de doi ani de când mi-am notat gândurile, şi sentimentele, şi evenimentele acestor vremuri dureroase, care-ţi îngheaţă sângele în vene, abătute asupra Americii. Ca mamă a unui fiu, nu mă pot gândi la pământul meu natal ca la două naţiuni diferite. Tragediile războiului ne fac una singură.

Spaţiul izbitor de gol dintre ani nu reflectă lipsa de evenimente de pe aici, ci pur şi simplu lipsa de chef şi a penuriei de hârtie şi cerneală necesare să le aştern în scris pentru posteritate. Râd, dar numai în batjocură, când îmi amintesc de lăudăroşenia lui Lorimer Davis, care susţinea că yankeii aveau să fie puşi pe fugă de către confederaţi până la 1 mai 1862; trecuse cu puţin peste un an de la declararea războiului. Ei bine, întâi mai a venit, dar nu a fost motiv de panglici, şi flori, şi dansuri tradiţionale. Nimeni nu avea chef de sărbătorit.

Doamne, sigur că nu. Până în luna aprilie a acelui an, confederaţii suferiseră pierderi inimaginabile, Shiloh din Tennessee şi New Orleans căzând în mâna nordiştilor. În iulie, flota unionistă a ocupat Galvestonul, iar în septembrie, armata generalului Lee a pierdut o bătălie importantă în faţa trupelor, copleşitoare numeric, ale armatei federale

la Antietam, în Maryland. Răniții se scurg către casă, unii schilodiți, alții care își pierduseră auzul sau văzul. Fiul măcelarului s-a întors cu nasul retezat de un glonț. Of, ce povești spun tinerii aceștia întorși de pe front! Ei, care plecaseră în sunet de fanfară și cu steaguri fluturânde, cu pântecele pline de fripturi și pui prăjit după picnicuri și petreceri, cu uniformele lor improvizate nepătate de sânge – cei care vor vorbi măcar despre câmpurile morții. Cei mai mulți nu vorbesc deloc. Tăcerea lor e ca un mormânt ce-i înconjoară.

Relatările din ziare izbesc ca un pumn în inimă. Majoritatea soldaților din ambele tabere abia dacă au ieșit din adolescență, nu au nici un fel de experiență în privința bătăliilor, a armelor, și nici nu știu pentru ce se luptă. Luptele cu inamicul se duc în stil napoleonian. Tinerii sunt aliniați și mărșăluiesc în șiruri spre dușmanii din tranșee. Cei aliniați, încă în picioare, îi atacă apoi pe cei din tranșee în luptă corp la corp. Urmarea sângeroasă trebuie să fie cea mai îngrozitoare, cea mai păgână imagine de pe pământ, comparabilă numai cu taberele militare mizerabile și cu condițiile teribile care generează boli contagioase de toate felurile. Un reporter a scris că dacă nu te ucide glonțul, te va ucide cu siguranță boala. Walter Bates, frizerul, și-a pierdut fiul într-o epidemie de febră tifoidă, iar Billy Costner a murit cu intestinele distruse de dizenterie. Rujeola, varicela, oreionul și tusea convulsivă netratate sunt doar câteva dintre epidemiile care pot amenința viețile soldaților izolați în tabere pline cu gunoi, resturi de mâncare, mormane de bălegar și leșuri. Consumul de hrană și de apă infestate reprezintă un alt pericol pentru șansele de supraviețuire.

Ascult istorisirile și citesc articolele din ziare fără să respir, pentru că, bineînțeles, mă gândesc la Thomas, și la băieți, și la condițiile în care trăiesc, la pericolele pe care le îndură. E într-o unitate specializată, care face incursiuni îndrăznețe în Louisiana ca să slăbească capacitatea inamicului de a traversa râul Sabine spre Texas. Este imperios

necesar ca taberele lor să fie neadăpostite și cel mai adesea așezate lângă mlaștini stătute pline cu șerpi, crocodili și țânțari purtători de malarie. Fiul nostru nu ne-a dat multe detalii despre gradul imens de pericol al misiunilor sale în cele câteva ocazii în care a ajuns acasă, dar eu și tatăl lui ne putem da seama după ochii adânciți în orbite și obrajii scobiți, după trupul lui slab, după aspectul hainelor lui. În ultima lui vizită, Thomas mi-a cerut toate rezervele de cerneală și hârtie, pentru că fusese însărcinat să le scrie părinților sau soțiilor bărbaților din unitatea lui care își pierduseră viața într-un incendiu violent, aprins după o bătălie aprigă pe un câmp uscat.

– Ai nevoie de toată hârtia mea? l-am întrebat eu.

Mi-a răspuns cu o grimasă cruntă.

– Am nevoie de toată.

Mi se pare dureros de amuzant că Henri, binecuvântată fie-i inima de francez, a insistat ca băieții să fie îmbrăcați în uniforme croite pe măsură, așa cum erau specificațiile armatei confederate în acel moment. Uniformele acelea au văzut de mult colbul drumului.

Henri mi-a furnizat cerneală și hârtie, iar astăzi, când scriu, sângele fiecăruia dintre noi, cei din regiune, a înghețat. Ocuparea Texasului de Est e doar o chestiune de săptămâni, dacă trupele noastre – printre care Thomas, Jeremy Jr., Armand, Jake și cei doi frați ai Priscillei – nu reușesc să țină forțele armate unioniste la canalul Sabine, o cale navigabilă spre coasta golfului ce duce spre râul Sabine. Speranța federalilor este că vor reuși să pătrundă în interiorul statului cu intenția de căpetenie de a jefui orice vor întâlni în cale, pentru a-și alimenta mașinăriile de război și pentru a confisca bumbacul pentru fabricile de textile din nord. Au ajuns la noi vești îngrozitoare, cum că navele de transport și canonierele încărcate cu mii de soldați unioniști au pătruns pe canal, apărat numai de un fort cu personal militar insuficient, unde băieții noștri au fost trimiși ca întăriri.

De va fi ca fiul meu să piară, aceasta va fi ultima mea însemnare în jurnal. Altcineva – un DuMont sau un Warwick, chiar şi Priscilla, dacă mai are chef – va trebui să preia cronica familiilor fondatoare din Howbutker. Nu vor exista generaţii viitoare de Toliveri care să o citească.

Cel puţin, aşa se pare acum. În fiecare dimineaţă mă trezesc cu povara grijii unei mame pentru fericirea unicului ei copil, dar şi a Priscillei. A fost evident după prima lor noapte împreună că lucrurile nu au mers bine în dormitor, iar după mai multe dimineţi în care copiii au coborât la micul dejun trasi la faţă, dezamăgiţi, eu şi Silas bănuim că Priscilla se teme de intimitatea maritală. Silas nu l-ar învinui niciodată pe Thomas. „Uită-te la el!" se repezea tatăl lui. „Îţi imaginezi o femeie tânără care să nu-l dorească pe fiul nostru? Doamne, fiecare femeie pe care o cunoaşte îşi îşi ridică poalele în faţa lui!"

Silas o face pe mama Priscillei – „pruna aia uscată de femeie, dotată cu la fel de mult apetit sexual cât o lingură de lemn" – responsabilă pentru a-i fi inoculat fiicei sale teama ridicolă de bărbaţi. Dar trebuie să-mi asum şi eu o oarecare responsabilitate pentru amorezarea lui Thomas de Priscilla şi pentru incapacitatea lui de a o înţelege. El a crescut fără surori şi cu o mamă care nu are nevoie de cocoloşeală sau ridicare în slăvi, de răsfăţ sau de iubire exprimată prin cuvinte. Lui Thomas nu i-a trecut niciodată prin cap că Priscilla suferă după asemenea manifestări ale devotamentului.

Dar dacă Thomas ar iubi-o pe fată, înţelegerea nevoilor ei ar veni în mod firesc. Ar avea dorinţa să-i facă plăcerile. Nu îi atrag atenţia lui Silas că e posibil ca Priscilla să fi înţeles până acum că Thomas s-a căsătorit cu ea numai ca să-i aducă pe lume un moştenitor şi că lipsa apetitului ei sexual s-ar putea să se datoreze dorinţei fetei de a nu fi folosită. Oricât de mult l-ar iubi pe Thomas, are şi ea mândria ei. În cel mai rău caz, dacă fata chiar suferă de o afecţiune

sexuală, faptul că ştie de lipsa sentimentelor lui faţă de ea nu e, cu siguranţă, de nici un ajutor.

Îi văd îndepărtându-se unul de altul, şi asta mă întristează. Prăpastia căscată prea mult între doi oameni poate face imposibil ca aceştia să se mai regăsească. Aceasta e temerea mea pentru Thomas şi Priscilla.

Capitolul 63

După ce fiii lor au plecat la război, Silas, Henri și Jeremy au extins Ziua Bărbaților la Somerset, incluzând acum a patra sâmbătă a fiecărei luni, în loc să-și limiteze întâlnirile la lunile de iarnă. Moartea lui Tomahawk pusese capăt scopului întâlnirilor, dar deja carnea proaspătă provenită de la vânatul cercetașului încetase de multă vreme să reprezinte motivul ca bărbații să se adune în jurul focului de tabără din fața biroului cu o singură încăpere al lui Silas de la plantație. După plecarea fiilor, cei trei prieteni vechi luaseră în discuție o schimbare a locului, fără nici un rezultat însă. Încă mai cărau coșurile cu mâncare și un butoi cu bere, ca să se oprească sub nucul care umbrea pământul bătătorit din fața cabanei lui Silas.

În ultimii patru ani, discuțiile din jurul focului de tabără fuseseră sumbre pentru tații ai căror fii fuseseră implicați în aproape toate bătăliile și ciocnirile de pe graniță, ca să respingă invadatorii de la căderea Galvestonului, în 1861. Brigada locală a căpitanului Burleson se ocupase de apărarea rutelor comerciale interne, a căilor ferate, a podurilor, a liniilor de telegraf și efectuase raiduri în teritoriul inamic în scopul distrugerii acelorași obiective. Thomas și Philippe aproape căzuseră prizonieri în Shreveport când se întâlniseră cu un grup de rezistență decis să arunce în aer canonierele Uniunii ancorate pe râul Sabine.

Întâlnirea din acea zi era cea mai sumbră de până atunci. Era luna mai 1864. O bătălie crâncenă, pe care ziarele o numeau Campania Red River, avusese loc între trupele rebele și cele federale pe malurile râului care forma granița dintre Texas și Oklahoma. Era o altă încercare a unioniștilor de a invada Texasul, iar unitatea băieților era chiar în miezul evenimentelor. Unul dintre obiectivele Uniunii era capturarea orașului Marshall, aflat la vreo treizeci de kilometri de Howbutker, și distrugerea fabricilor care asigurau muniție și bunuri cruciale pentru Confederație. Ocuparea orașului Marshall ar fi deschis poarta către estul Texasului și către restul statului și ar fi oferit acces invadatorilor la bumbac, animale domestice, cai și hrană. Aveau să lase în urma lor jafuri și ruine, distrugerile aruncând înapoi cu douăzeci de ani infrastructura și dezvoltarea economică a statului. Confederații erau hotărâți să reziste la frontieră cu orice preț, și încă o dată localnicii ascundeau în casele lor arme pregătite pentru apărare, dacă yankeii reușeau să pătrundă.

Cei trei vechi prieteni ezitaseră să-și lase femeile singure, dar acestea insistaseră. Invazia nu avea să vină în zilele următoare, și știau cât de mult se bucurau și câtă nevoie aveau soții lor de întâlnirile acestea numai între bărbați, ca să se relaxeze, să discute afaceri și să înjure fiecare politician care a generat vreodată războiul, și fiecare general care a trimis vreodată bărbații la luptă.

Ziua era prea călduroasă ca să facă focul. Petunia trimisese ultimul borcan cu picioare de porc murate, o șarlotă de porumb, o salată de castraveți și ceapă, ouă umplute și felii de „pâinea Petuniei", făcută din făină măcinată de ovăz și nuci pecan. Henri contribuise cu o budincă de prune conservată, importată din Anglia, prin contrabandă, trecând de blocada unioniștilor.

– Festin! a declarat Henri, desfăcând coșul. Cât mi-aș dori ca băieții să se poată bucura și ei de atâta abundență!

– Poate că în curând, a spus Silas. Nu văd cum ar putea războiul să mai dureze prea mult.

– Până primăvara viitoare, zic eu, a spus Jeremy.

Bărbații și-au auzit dorința din glasuri. Deasupra lor, precum fumul din trabucuri, plutea teroarea nerostită că miracolul supraviețuirii fiilor lor, după patru ani de lupte, putea să nu mai dureze mult.

Henri și Jeremy și-au umplut farfuriile. Silas a refuzat, preferând încă un pahar cu bere.

– N-ai de gând să mănânci nimic, Silas? l-a întrebat Henri.

– Nu mi-e foame. Am să gust ceva mai târziu.

Silas a observat schimbul de priviri dintre cei doi vechi prieteni ai săi.

– În regulă, despre ce-i vorba? i-a întrebat el. Simt un secret între voi doi.

I-a răspuns Henri.

– Nu arăți prea bine, *mon ami*. Ai slăbit și ți-a pierit culoarea din obraji.

– Tuturor ne-a pierit culoarea din obraji, i-a spus Silas. Cărui tată care are copilul în război nu i-a dispărut?

– Cred că e cazul să consulți un doctor, i-a spus Jeremy.

– Woodward e un șarlatan, și aș provoca un seism în familie dacă m-aș duce la concurență. Sunt bine. Doar că am... alte griji.

– Credeam că plantația merge nemaipomenit în condițiile date, a spus Henri.

– Nu-i vorba de asta.

– Atunci, despre ce-i vorba, Silas? l-a întrebat Jeremy încet.

Silas a tras aer în piept și l-a ținut o clipă. Bărbații nu-și fac confesiuni ca femeile. Se descurcă cu treburile lor fără să aibă nevoie de sfaturi sau îndrumare, nici chiar din partea prietenilor celor mai apropiați; își rezolvă problemele, își păstrează secretele. Dacă un bărbat are nevoie de un ascultător, de obicei se îndreaptă spre soția sa. Dar, uneori, nu-i poate împărtăși soției îngrijorarea sa. Are nevoie de urechea unui alt bărbat – a unui prieten de încredere –, iar Silas avea avantajul de a avea doi prieteni de încredere în Jeremy și Henri. Dar nu putea să scape de povara durerii care îi pârjolea inima asemenea unui

foc pârdalnic. Ce alinare i-ar fi putut oferi prietenii săi? Ce sfat, ca să rezolve problema? În opinia lui, Silas nu i-ar putea descrie nici măcar Jessicăi nefericirea pricinuită de vinovăția pe care o simțea pentru că îl încurajase pe Thomas să se însoare cu Priscilla, și totul de dragul unui moștenitor pentru Somerset. Aveau să se învețe minte vreodată bărbații Toliver?

Silas a expirat aerul.

– E... e vorba de fiul și de nora mea, a spus el. Atât putea dezvălui. Nu sunt fericiți.

– Păcat, a murmurat Henri.

– Îmi pare rău, a spus și Jeremy. Care pare să fie problema?

– Nu sunt... compatibili. Silas a luat o înghițitură bună de bere, ca să înlăture gustul amar pe care-l simțea tot timpul în gură în ultimele zile. Își simțea stomacul gol. Nu avea poftă de mâncare și simțea că alcoolul i se urcă direct la cap. Odinioară, credeam că Thomas și Priscilla sunt un cuplu potrivit, a spus el.

– Poate că nu au avut încă șansa să fie un cuplu, câtă vreme băieții abia dacă au ajuns acasă timp de câteva săptămâni în ultimii ani, a încercat Jeremy.

Silas s-a străduit să zâmbească.

– Armand și Jeremy Jr. sunt căsătoriți de mai puțin de un an, și soțiile lor sunt deja însărcinate.

– Deci, îți dorești un nepot? l-a întrebat Henri.

– Da, dar mai mult decât atât.... Silas s-a ridicat și și-a băgat mâinile în buzunare. Of, la naiba! Trebuia să-și reverse sentimentele asupra cuiva, altminteri exploda. Nu a ezitat să facă asta. Știam că Thomas nu o iubea pe Priscilla atunci când s-a căsătorit cu ea, dar m-am gândit că ea îl iubește pe el și că afecțiunea ei va umple golul. Thomas ar fi urmat să-i răspundă la sentimente așa cum... am ajuns și eu să o iubesc pe mama lui. Voiam ca el să trăiască fiorul descoperirii unor lucruri mărunte, încântătoare, pe care nu le știa despre fată, despre mintea ei, despre inima ei, despre trupul ei, genul de lucruri care mă înnebuneau pe mine la Jessica atunci când m-am căsătorit

cu ea, de care eram mândru şi bucuros, care au făcut ca ea să-mi devină indispensabilă, dar...

– Dar Priscilla nu e Jessica, a spus Jeremy.

– Nu, cu siguranţă nu e. Silas s-a aşezat din nou, forţa picioarelor părăsindu-l. Nu există surprize dulci, nici dorinţe secrete, nici pasiuni ascunse în spatele uşii închise a soţiei lui Thomas. După părerea mea, Priscilla Woodward e o cameră goală.

– Dumnezeule, ai milă! a exclamat Henri.

Silas s-a îngrozit de sine însuşi, simţindu-se un trădător faţă de soţia fiului său, nora sa, membră a familiei sale. S-a înroşit.

– Iertare că vorbesc cu atâta sinceritate despre sentimentele mele. Mi-e ruşine de mine însumi, a spus el.

Henri a ridicat mâinile.

– *Mon ami*, nu e nimic de iertat şi n-ai nici un motiv să te simţi ruşinat. Sentimentele nu sunt corecte sau greşite. Ele sunt, pur şi simplu.

Jeremy şi-a dres glasul.

– Şi te simţi vinovat pentru căsătoria lui Thomas?

– Am încurajat-o.

– Dar a fost decizia lui Thomas să se însoare cu ea, Silas, nu a ta, i-a spus Jeremy.

– Dar a fost o decizie pe care eu am provocat-o, din cauza... pasiunii mele obsesive pentru plantaţie. Ca să mă mulţumească, Thomas a vrut să lase un moştenitor pentru Somerset în cazul în care... Silas nu suporta să rostească acele vorbe. Şi-a trecut o mână peste faţă, simţind-o osoasă, şi a continuat cu disperare în glas. Nu pot dormi noaptea de grijă că, din cauza mea, Thomas e condamnat la o căsnicie lipsită de iubire şi poate de prunci. Acum, că războiul e pe sfârşite şi sunt şanse bune ca el să se întoarcă teafăr acasă... Silas a lăsat nerostită ideea evidentă că, dacă fiul său ar fi aşteptat, ar fi cunoscut şi s-ar fi căsătorit cu o femeie pe care să o iubească. Mă bântuie sacrificiul inutil pe care l-a făcut pentru Somerset, a adăugat el ostenit.

– Repet, a fost decizia lui Thomas, nu a ta, a spus Jeremy.

– Sunt de acord, a spus Henri, întorcându-şi palmele în sus. Păcatele părinţilor... nu trebuie să le poarte copiii. Îşi pot face propriile păcate.

Silas le-a aruncat un surâs palid.

– Încercaţi să mă absolviţi de vină.

– Iertarea păcatelor nu e necesară atunci când nu există vinovăţie, a spus Jeremy.

– Vreau doar ca Thomas să fie fericit, vreau asta mai mult decât orice altceva, cu moştenitor sau fără.

– Ştim, i-a răspuns Jeremy, şi dacă Dumnezeu ascultă, o ştie şi El. De aceea nu e nici un blestem la mijloc. Te gândeşti la Thomas, nu la Somerset.

– Şi nu trebuie să renunţăm la speranţa că, odată încheiat războiul, când Thomas şi Priscilla vor fi împreună, timpul, pacea şi intimitatea le vor rezolva problemele, a spus Henri. A ridicat paharul, iar Silas şi Jeremy le-au ridicat şi ei pe ale lor. Prieteni, un toast pentru întoarcerea acasă în siguranţă a fiilor noştri şi pentru fericirea lor viitoare.

– În sănătatea lor, au închinat bărbaţii şi, în timp ce bea, Silas s-a gândit că trebuia să îi ceară lui Jeremy să-şi explice comentariul.

Ce l-a făcut să aducă vorba despre un *blestem*? Dar intenţia i s-a risipit într-un acces de recunoştinţă pentru loialitatea şi înţelegerea prietenilor lui şi în timp ce conştientiza revenirea unei senzaţii de plenitudine între coaste şi a unei dureri în zona inghinală.

Jeremy i-a citit gândurile, ca de obicei.

– Silas, băiete, a spus el, trebuie să te duci la un doctor.

– Cred că am să mă duc, i-a răspuns Silas.

Capitolul 64

Războiul a ajuns în Howbutker în septembrie 1864 și l-a răpit pe unul dintre cei mai iubiți fii ai orașului. Jessica, Priscilla și Petunia erau în bucătărie pregătind pachete cu cenușă de coceni de porumb ca substituent pentru sodă, pe care să le împartă vecinilor, când Amy, în vârstă de opt ani, „ajutorul mamei", a fost trimisă să deschidă ușa din față la auzul clopoțelului. Lipsurile din timpul războiului și blocada unionistă a vaselor de aprovizionare generaseră niște idei ingenioase în privința născocirii unor înlocuitori de cafea, făină, piper, zahăr și sare. Rezidenții de pe Houston Avenue formaseră o cooperativă de schimb. Aceștia aveau sarcini precise de a prepara mari cantități de articole surogate care să fie împărțite între ei. De exemplu, Bess DuMont devenise destul de pricepută la prăjirea și măcinarea ghindei și a semințelor de bame, pentru prepararea unei cafele destul de decente, iar Camellia Warwick perfecționase arta de a face o făină rezonabilă din cartofi. Femeile de pe Houston Avenue transformaseră trocul într-o activitate socială matinală, primind, cu rândul, întreg grupul în casele lor. Jessica avea să fie gazdă în ziua următoare.

– Probabil e doamna Davis, care-mi aduce un aranjament pentru masă din crizantemele dumneaei, a spus Jessica.

– Cu siguranță a fost mai amabilă de când s-a dovedit că domnu' Silas a avut dreptate în toate privințele și că soțul ei

s-a înșelat, a replicat Jessica. Trebuie să-i recunoașteți asta. Își acceptă greșeala, dar nu-și cere scuze.

– Slabă răzbunare pentru Silas, totuși, a spus Jessica.

Previziunile lui Silas se îndepliniseră. Confederația nu fusese capabilă să se susțină împotriva puterii militare a Nordului, și umblau zvonuri că se pregătea o mare invazie care să ducă Sudul la ruină. Franța și Marea Britanie nu săriseră în ajutorul Confederației în schimbul bumbacului, așa cum se așteptase toată lumea, iar sclavii fugeau de pe plantații cu sutele din cauza lipsei vechililor și neavând nici un stimulent care să-i determine să rămână. Până în acel moment, forța de muncă de la Somerset, cu excepția câtorva dezertări, rămăsese intactă.

Dar un băiețel din vecini a fost cel care a dat buzna în bucătărie, cu Amy alergând după el; pe fețișoara ei era vizibilă panica. Băiatul și-a smuls pălăria de pe cap, cu răsuflarea tăiată și roșu la față.

– Domnișoară Jessica, a spus el cu o voce întretăiată, au venit tunicile albastre.[1]

Jessica a sărit în picioare.

– *Poftim?* Unde sunt?

– Pe pășunea din spatele casei dumneavoastră. Fură caii.

– Priscilla, știi unde sunt pistoalele. Înarmează-i pe servitori, a ordonat Jessica. Petunia, tu stai aici cu Amy. Leon, tu știi să folosești o pușcă?

– Sigur că știu. M-a învățat tati, pentru orice eventualitate.

– Ce ne facem? a întrebat-o nora ei, cu ochii măriți de groază.

– Nu știu.

Jessica a luat flinta pregătită lângă ușa cămării și s-a îndreptat spre ușa din spate. Toți bărbații de pe stradă erau plecați la treburile lor, iar copiii erau la școală. Jessica s-a întrebat într-o doară de ce Leon, fiul bancherului lor, era acasă. A auzit o tuse parcă provenind de la cineva foarte răcit și a înțeles de ce. Numai femeile erau acasă, majoritatea trăgând un pui

[1] Uniforma unioniștilor era albastră, iar a confederaților, gri.

de somn la acest ceas al zilei, iar servitorii lor nu-şi dădeau seama ce înseamnă scena de care au dat cu ochii când au păşit pe podeaua înaltă a foişorului şi s-au uitat spre păşune.

Vreo doisprezece bărbaţi călare, purtând uniforma armatei federale, aruncau laţuri făcute din funii ca să prindă caii pentru trăsurile locatarilor de pe Houston Avenue, lăsaţi liberi în timpul zilei. Caii se opuneau capturării, evitând cu succes nodurile funiilor aruncate spre capetele lor. Spre oroarea ei, Jessica a văzut-o pe Flight O'Fancy printre ei. Calul pur-sânge i-a atras atenţia ofiţerului plutonului. I-a auzit clar ordinul: *Puneţi mâna pe calul ăla!*

Stătea acolo, neajutorată. Soldaţii nu trebuiau să pună mâna pe calul lui Nanette, dar ce putea să facă ea, o femeie singură cu o flintă împotriva a doisprezece bărbaţi înarmaţi? Nu trebuia să rişte să fie rănit Leon sau să o expună pe Priscilla. Doar să o fi văzut, şi cine ştie ce i-ar fi putut face soldaţii. Şi-ar fi dorit să-l aibă lângă ea pe Jeremiah, înţelept şi puternic, dar acesta murise cu două ierni în urmă. Incapabilă să ia o decizie, a rămas fără suflare când l-a văzut pe Robert Warwick alergând spre păşune cu pistolul în mână. Uitase că e acasă, lucrând, aşa cum făcea mereu, în atelierul lui de tâmplărie. Îi făcea un birou lui Thomas ca dar de bun-venit acasă. *O, Doamne sfinte, nu!*

Priscilla, Leon şi servitorii ieşiseră din casă, cu arsenalul de puşti în mâini, luate din biroul lui Silas.

– Priscilla, fugi la casele învecinate şi dă-le de veste vecinilor ce se întâmplă şi să se înarmeze, i-a spus ea. Spune-le să transmită şi ei vestea mai departe, din casă-n casă. Grăbeşte-te! Nu e timp de pierdut.

– Da, doamnă, i-a răspuns Priscilla, părând uşurată de sarcina primită.

Ofiţerul superior, locotenent după tresele paralele de pe benzile galbene de pe umerii lui, şi-a răsucit calul când s-a apropiat Robert şi şi-a scos pistolul din teacă. Fără a se gândi, dar cu suficientă prezenţă de spirit să lase flinta în urmă, Jessica

a coborât în goană treptele foișorului și a ieșit pe poarta gardului din fier de-a lungul drumului de serviciu, urlând *Nu! Nu!*

Toți bărbații s-au întors spre ea. Flight O'Fancy, văzându-l pe Robert, se oprise din alergat și venea spre el.

– Domnișoară Jessica! a exclamat Robert, din vocea lui răzbătând surprinderea când ea a ajuns în dreptul grupului. Ce faceți aici?

– Sper să-i bag mințile în cap fiului fiecărei mame de pe aici. Bună ziua, domnule locotenent!

Locotenentul, rămas cu gura căscată, și-a recăpătat graiul și, adresându-i-se cu apelativul „doamnă", și-a dus mâna înmănușată la borul pălăriei de cavalerist.

– Robert, dragul meu, a spus Jessica, lasă jos pistolul, te rog. Ar fi inutil împotriva atâtor oameni.

La cei douăzeci și trei de ani ai săi, Robert nu scăpase de șuieratul și horcăitul plămânilor. Din pricina bronșitei lui aveai impresia că un vânt mai puternic l-ar putea doborî din picioare. Nu avea nici o șansă să provoace o unitate de cavalerie călare.

– Eu aș face cum spune ea, i-a spus locotenentul pe un ton și cu o privire de oțel, care nu păreau să accepte contraziceri.

Flight O'Fancy ajunsese lângă ei, tresăltând cu nervozitate din crupă.

– Nu puteți lua această iapă, a spus Robert, lăsând în jos pistolul, dar ținându-l lângă el.

– Ba am s-o iau și am să-i iau pe toți, așa că lasă arma jos și plecați amândoi de unde ați venit, și n-o să pățiți nimic rău.

– Nu o luați, a spus Robert cu obstinație, având maxilarul încleștat. Nu va fi un cal de război pentru armata unionistă.

– Ba va fi când voi termina eu cu ea.

– Nu, niciodată, aș prefera să o văd moartă, a declarat Robert și a țintit pistolul într-un punct din spatele urechii lui Flight O'Fancy și a tras.

Jessica nu-și putea crede ochilor. După privirile lor încremenite, nici bărbaților călare nu le venea să creadă. A durat o clipă, cât calul s-a prăbușit cu un zgomot asurzitor la pământ

și cât s-a risipit fumul din pistolul lui Robert, ca să realizeze cu toții ce se întâmplase.

– Păi, mă rog, n-ar fi trebuit să faci asta, a spus locotenentul și și-a îndreptat arma spre capul lui Robert.

– *Nu, vă rog!* a urlat Jessica, dar a fost prea târziu. Glonțul l-a izbit pe Robert în mijlocul frunții, și el s-a prăbușit grămadă lângă trupul calului căzut. Jessica s-a lăsat în genunchi lângă el și i-a legănat capul însângerat în poală. Murise pe loc, având sfidarea întipărită în privirea-i înghețată. Jessica s-a uitat în sus la ofițer cu o privire înlăcrimată, îngrozită. Cum ai putut să faci așa ceva? Era doar un băiețel.

– N-am fost cu toții odată? a spus locotenentul. Un bărbat care împușcă un cal atât de frumos pentru motivul pe care mi l-a spus merită să moară.

– Calul a fost al fetei pe care a iubit-o. Ea a murit la cincisprezece ani. Robert avea grijă de iapă în amintirea ei, a spus Jessica, cu ochii plini de lacrimi.

Remușcarea s-a așternut pe fața locotenentului. S-a uitat o clipă în altă parte, de-a lungul pășunii înverzite, apoi din nou la Jessica.

– Războiul nu este altceva decât un șir de judecăți eronate tragice, doamnă. Regretele mele sincere pentru a mea.

Jessica a auzit agitație în spatele ei și s-a uitat peste umăr, văzându-le pe doamnele de pe Houston Avenue și pe servitoarele lor luând poziție de tragere, ocupând aproape toată lungimea drumului de serviciu. Aveau arme în mâini și fuseseră instruite toate cum să le folosească pentru a-și apăra căminul. Printre ele erau mame ai căror fii fuseseră pierduți sau răniți în bătăliile din Texas și din întregul sud. Păreau să aștepte toate un semnal de la ea.

Camellia Warwick, minionă, delicată, s-a smuls din rând cu un țipăt și a alergat spre ei, fusta ei umflată mai să o ridice de la pământ.

– Pleacă acum, tinere, și du-te acasă la mama ta, care nu va cunoaște niciodată durerea pe care i-ai pricinuit-o mamei acestui băiat. Rămâi, și va mai fi vărsare de sânge, posibil al tău.

– Nu duc război împotriva femeilor și a servitorilor, a spus locotenentul, dar am de gând să iau caii. Spune-le oamenilor tăi să stea potoliți, și o să ne vedem de drum.

Silas era la cabinetul doctorului Woodward când s-a întâmplat tragedia. După aceea, s-a dus călare la Somerset, la locul lui preferat de observație, de unde-și putea privi plantația și rezultatele muncii de o viață. Pacea care-i calma de obicei mintea tulburată și i se strecura în suflet nu a venit de data aceasta. Nu a auzit de evenimentul tragic și nici de eroismul soției sale până când nu s-a întors acasă, pe înserat. Era suficientă tristețe, s-a gândit el. S-a hotărât să aștepte până când trecea șocul morții lui Robert înainte de a-i da Jessicăi vestea despre diagnosticul doctorului Woodward.

Capitolul 65

Ziua de 12 aprilie 1865 avea să rămână în analele familiilor Toliver, DuMont şi Warwick ca ziua în care „băieţii" au venit acasă. Războiul dintre Nord şi Sud practic se încheiase. Pe 9 aprilie, generalul Robert E. Lee, comandant al forţelor armate confederate, recunoscând rezultatul inevitabil, predase trupele formate din 28 000 de soldaţi comandantului Uniunii, generalul Ulysses S. Grant, la Appomattox, în Virginia, pentru a evita alte pierderi de vieţi omeneşti şi distrugerea proprietăţilor sudiste. Şi una, şi alta erau cutremurătoare. Cuvintele de avertizare ale lui Sam Houston, că, în caz de război, statul avea să piardă „floarea bărbăţiei Texasului", se aplicau în cifre devastatoare confederaţilor texani care apăraseră sudul. Jake Davis era printre ei. Spre sfârşitul războiului, se separase de garda căpitanului Burleson, ca să se alăture Brigăzii Texane care lupta în teatrul de operaţiuni din răsărit sub comanda generalului Lee. Jake a fost cel care a trimis vorbă familiei Toliver că Willowshire fusese ars din temelii de către unul dintre regimentele de sub comanda generalului armatei Statelor Unite William T. Sherman în timpul marşului său prin Carolina de Sud. Jessica a putut să-şi imagineze cu uşurinţă scena dezastrului din descrierea pe care fratele său, Michael, i-a oferit-o lui Jake.

Februarie era întotdeauna o perioadă sumbră a anului pe Aleea Plantaţiilor; într-o după-amiază, Michael rămăsese

încremenit când unul dintre servitorii lui dăduse buzna în bibliotecă și anunțase venirea tunicilor albastre. Fratele ei se holbase pe fereastră la un colonel unionist călare, care conducea o coloană de soldați în uniforme albastre, în pas domol, pe aleea desfrunzită de la Willowshire spre intrarea din față a conacului. Jessica a fost recunoscătoare pentru faptul că părinții ei nu mai trăiau ca să vadă ce a urmat. Potrivit relatării făcute de Michael lui Jake, fratele ei ieșise să-i întâmpine pe intruși și rămăsese pe verandă cât ofițerul comandant descălecase, în timp ce oamenii lui rămăseseră în șa, încercuindu-l.

– Bună ziua! i s-a adresat ofițerul lui Michael, scoțându-și mănușile în timp ce urca scările. Permiteți-mi să mă prezint. Sunt colonelul Paul Conklin. Poate că v-o amintiți pe mătușa mea.

Michael a recunoscut că se albise cu siguranță precum bumbacul, pentru că, bineînțeles, și-o amintea pe Sarah Conklin.

Colonelul i-a dat voie să-și scoată familia, servitorii și câinii de vânătoare din casă înainte de a fi aprinse focurile, dar a ordonat ca orice altceva să rămână în urmă. Jessica a considerat că de dragul prieteniei sale cu iubita lui mătușă nu le-a permis soldaților să jefuiască locuința copilăriei sale, și i-a fost recunoscătoare pentru asta.

Băieții au venit acasă cu o zi înainte ca Silas să cadă la pat, de unde nu avea să se mai ridice niciodată. Până atunci, reușise să meargă călare la plantație în fiecare zi, să-și vadă de afaceri și să participe la ședințele consiliului orășenesc, în care fusese reales. Suspectând boala lui Silas pe baza simptomelor, doctorul Woodward îl trimisese la Houston, la un doctor specializat în cancerul sângelui. Specialistul a confirmat diagnosticul doctorului Woodward: Silas suferea de o boală numită leucemie. Nu exista tratament, nici vindecare.

Thomas a fost distrus. Nici o durere pe care o trăise în război nu se compara cu jalea apropiatei morți a tatălui său. Se întorsese acasă în septembrie pentru înmormântarea lui Robert și observase cât de mult îmbătrânise tatăl său. Ceva nu era în ordine, dar pusese totul pe seama anilor de griji că

singurul său copil putea să se numere printre pierderile de război, iar moartea lui Robert lăsase și ea urme. Părinții lui, mai dragi ca oricând, și soția, o străină, sufereau profund pentru familia Warwick. În timpul acelei vizite acasă, i-a spus Priscillei:

– Vreau un copil, Priscilla, și îl vreau acum. Mă înțelegi?

Ea a încuviințat din cap, speriată, dar lui Thomas nu i-a păsat. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce se așteptase fata asta când devenise soție? Că avea să fie așezată pur și simplu pe un raft și privită? La ce folos, dacă nu-i era iubită, tovarășă sau ajutor și dacă nu-i putea oferi copii?

Ea s-a supus, și Thomas a lăsat-o să se întrebe unde dispăruse soțul ei blând, atent și înțelegător, dar, când s-a întors definitiv în aprilie, a găsit-o însărcinată în opt luni. El s-a rugat noapte de noapte pentru ca pruncul său să se nască sănătos și ca tatăl lui să trăiască ca să vadă un Toliver din a treia generație, care avea să devină într-o bună zi moștenitorul plantației Somerset.

– Nu știu cum am să pot trăi fără Silas, i-a spus Jessica lui Jeremy.

Se întâlneau în continuare în unele dimineți, la ora zece, ca să bea o ceașcă de cafea amară din ghindă, făcută de Bess DuMont, în foișorul unde laudanumul îi ușurase durerile lui Silas și îi permitea să doarmă.

– Nu e vorba de trăit, a spus Jeremy cu vocea înecată de durere. E vorba să supraviețuiești pentru cei rămași în urmă.

El și Henri veneau zilnic să-l întrețină pe Silas, să-i aducă bârfe, ultimele vești de pe front, să ajute la baia lui, să stea cu el când Jessica avea nevoie de o pauză. Jeremy îi citea când i-a slăbit vederea. Henri îi aducea bunătăți de la magazin. Durerea din spatele aparentei lor bune dispoziții îi sfâșia inima Jessicăi.

Silas a mai trăit trei săptămâni după ce Priscilla a adus pe lume un băiat sănătos de patru kilograme. Ea a cerut ca fiul ei să fie botezat Vernon, după un membru obscur în genealogie, pe care ea îl reînviase și îl ridicase la rangul de erou pe baza participării acestuia în Războiul celor două roze.

– *Vernon*, a repetat Silas, cu vocea răgușită de durere și de medicamente, stând rezemat în pat ca să țină copilul în brațe pentru prima oară. Îmi place numele. Cât de inteligent din partea ta, Priscilla! Văd că micul soldățel are urechile tale delicate. Te deranjează că pentru toate celelalte trebuie să-i învinovățești pe cei din familia soțului tău?

– Sunt încântată, a izbucnit Priscilla, aruncând o privire spre Thomas, care stătea lângă tatăl lui, de cealaltă parte a patului.

Jessica i-a surprins privirea. Era plină de un dor lipsit de speranță: *Am prestat. Acum iubește-mă.* Dar atenția soțului ei era îndreptată asupra lui Silas, în mod evident întipărindu-și în amintire bucuria tatălui său în timp ce se uita la fața nepotului său.

În perioadele de luciditate, Silas îl chema pe Thomas la capul patului său și petreceau fiecare minut disponibil discutând despre registre contabile și documente oficiale ale afacerii, și despre planuri pentru supraviețuirea plantației Somerset. Silas l-a prevenit că Texasul și Sudul intrau într-o perioadă lungă de instabilitate.

– Statul nostru nu se va grăbi să îngenuncheze în fața dominației Nordului și s-ar putea ca Texasul să nu fie reprimit în Uniune încă multă vreme, a prezis el între două momente de pierdere și recuperare a vocii. Ilegalitățile vor fi de nestăpânit, și vechea ordine a structurii noastre sociale va cădea în ruină. Banii noștri se vor devaloriza, și valoarea pământului va scădea drastic, dar nu trebuie să disperi, fiule. Vor veni vremuri mai bune, și Somerset va prospera din nou.

Incapabilă să stea departe de sunetul vocii lui Silas, atât timp cât mai avea ocazia să o audă, Jessica ședea în salonul de alături, lipită de peretele de lângă patul lui în timpul acestor întrevederi, și auzea fiecare cuvințel. Era sfâșiată între dorința de a-i mărturisi lui Silas despre contul ei bancar de la Boston, pentru a-i ușura grijile cu privire la bani, și riscul ca el să îl ponegrească pe Jeremy, aflând de pactul lor ca să țină banii ascunși de el.

– Nu-ți asuma riscul, Jess, a sfătuit-o Jeremy în timpul unuia dintre momentele lor de respiro din foișor. De dragul meu, nu-i spune.

– Crezi că ar mai conta în acest moment că am fost în cârdășie?

– Sunt sigur că ar mai conta.

Jessica a simțit o tonalitate stranie în glasul lui.

– De ce?

Jeremy descoperise un cui slăbit la balansoar. Și-a abătut atenția de la discuție, încercând să-l împingă la loc cu degetul mare.

– Ai încredere în mine, Jess. În unele privințe, îl cunosc pe soțul tău mai bine decât tine. L-ar deranja că ai avut mai multă încredere în mine decât în el și că am acționat fără știrea lui.

– Cum dorești, Jeremy, i-a răspuns Jessica. N-aș face nimic care să dăuneze prieteniei voastre de-o viață, nu acum, când sfârșitul lui e apropoape.

Înainte de a-și da obștescul sfârșit, Silas a fost informat despre asasinarea președintelui Abraham Lincoln, în aprilie, despre capturarea președintelui Confederației, Jefferson Davis, în mai în Georgia, despre posibilitatea ca gazul natural să înlocuiască lumânările pentru iluminat și lemnul pentru gătit, și a auzit anunțul rostit cu mândrie de Jessica despre Maria Mitchell, o susținătoare a mișcării pentru drepturile femeilor, care devenise prima femeie profesor de astronomie din Statele Unite când i s-a oferit un post la Colegiul Vassar din New York. Silas zâmbise în colțul gurii și întrebase: „Ce naiba o să se aleagă de lumea asta?", câștigând o palmă plină de afecțiune peste braț din partea soției sale.

În ultima zi a vieții lui, Jessica l-a auzit pe Silas șoptindu-i întretăiat lui Thomas:

– Fiule, sunt conștient... că mariajul tău nu e... nu e deloc cum ți-ai dori să fie, dar ai să accepți... un sfat din partea tatălui tău?

– Am acceptat întotdeauna, tată.

– S-ar putea să nu ajungi... niciodată... să o iubeşti pe Priscilla... dar trebuie... să o respecţi pentru dragostea pe care ţi-o poartă. Nu e... puţin lucru. Trebuie onorată. Acordă-i favoarea... acceptării iubirii ei... dacă... nu altceva....

Jessica s-a ridicat în picioare, cu mâna lipită de buze. Fusese un chin pentru Silas să rostească acele cuvinte, printre ultimele pe care credea că avea să le audă vreodată de la soţul ei. Teama ei s-a dovedit justificată. Tocmai când se crăpa de ziuă în dimineaţa următoare, s-a trezit dintr-un somn epuizant, simţind cum Silas îi strânge mâna.

– Jessica... a icnit el.

Ea s-a trezit de îndată şi s-a lipit de el.

– Da, iubirea mea?

– A... fost... mi...

Buzele lui au luat forma literei *m* cu care începea cuvântul respectiv; acesta însă nu a mai fost rostit niciodată.

– Minunat, a spus Jessica. I-a închis încet pleoapele şi l-a sărutat pe buze. Da, a fost, iubitul meu cel mai drag.

Silas a murit în zorii zilei de 19 iunie 1865, ziua în care comandantul suprem al forţelor unioniste din stat a emis ordinul ca Proclamaţia Emancipării, care abolea sclavia, să intre în vigoare în Texas.

Capitolul 66

Aici a început o perioadă ale cărei evenimente nu aveau să ajungă în ultimul jurnal al Jessicăi vreme de mai bine de un an. Volumul elegant, legat în piele roșie, al primelor ei însemnări fusese urmat de jurnale utilitare, cu coperte negre, care au făcut mai apoi loc unor caiete obișnuite, când acestea erau disponibile. Un noian de gânduri, impresii, experiențe dispus în ordine cronologică pe un raft din biroul ei, început în primele luni ale căsniciei sale cu Silas. Ultima însemnare era făcută în iunie 1865. Nu mai urma nici una. Pe ultima pagină scria:

L-am îngropat pe Silas. Thomas a dorit să-i înmormântăm trupul la Somerset, într-un loc despre care nu știau decât el și Silas. „Oferă o priveliște de ansamblu asupra plantației, mamă, și tata mergea adesea acolo ca să mediteze", mi-a spus el. „Mi-ar plăcea să-l vizitez acolo."

M-am gândit la Joshua, singur în lotul familiei în cimitirul regional, unde s-a înălțat o piatră de mormânt în amintirea lui Nanette DuMont și unde e îngropat Robert Warwick, dar nu am putut să-i refuz fiului meu dorința inimii. Nu știam de un asemenea loc, dar sunt multe lucruri pe care nu le știu despre Somerset.

Chiar e un loc frumos acela în care odihnește soțul meu. Un stejar roșu îi umbrește mormântul, și în apropiere curge un pârâiaș. Vântul e blând acolo și poartă murmurul

cântecelor religioase și al celor cântate de lucrători la câmp. Bănuiesc că Thomas se oprește adeseori acolo ca să stea de vorbă cu tatăl lui. E un loc intim, numai al lor, și mă simt exclusă, dar mă bucur că nu m-am opus alegerii pe care Silas ar fi aprobat-o. Eu am fost inima lui, dar Somerset a fost sufletul lui.

Peste ani, Jessica avea să citească *Freamătul dintr-o casă*, un poem de Emily Dickinson, care descria perfect activitățile ei de după moartea lui Silas și explica perioadele lungi dintre scrierile sale. Când a luat din nou, în sfârșit, condeiul în mână, s-a dus la paginile goale din luna iunie a acelui an și a scris în jurnalul ei cuvintele nemuritoare ale poetei:

Freamătul dintr-o casă
În dimineața de după moarte
Cea mai solemnă sârguință a ei
Jucată pe pământ.

Măturatul inimii
Și punerea iubirii la păstrare
Nu vom mai dori să o folosim
Pentru eternitate.

Silas ședea întins în salon, în ultima oră a priveghiului, când în mâinile lui Thomas a ajuns, de la oficiul de telegraf, o copie a Proclamației Emancipării. Ordinul era susținut de sosirea la Galveston a generalului Uniunii, Gordon Granger, și a unui efectiv de două mii de soldați care să aibă grijă ca ordinul să fie pus în aplicare. Thomas l-a citit și, fără o vorbă, l-a dat și celorlalți plantatori din încăpere, apoi s-a dus lângă tatăl lui și i-a pus o mână pe fruntea rece.

– A venit, tată, a spus el.

Jessica spera că amintirea zilei în care fiul său le-a citit sclavilor proclamația nu avea să se stingă niciodată. S-au adunat de pe toată plantația pentru înmormântare, o mare de

chipuri sumbre, multe scăldate în lacrimi. Ultimii bulgări de țărână s-au aruncat cu lopata peste mormântul lui Silas și s-au depus flori în fața pietrei de mormânt. Slavă Cerului, era o zi răcoroasă grație unei adieri în vârful dealului și soarelui acoperit de nori.

– Faceți liniște, a spus Thomas ridicând mâna și vorbind mai tare către adunare. Am ceva important să vă citesc.

S-a făcut tăcere și toate fețele s-au întors asupra lui. A început să declame conținutul Ordinului General nr. 3:

Cetățenii Texasului sunt informați că, în concordanță cu o proclamație din partea Executivului Statelor Unite, toți sclavii sunt liberi. Acest lucru implică egalitatea absolută a drepturilor personale și a drepturilor de proprietate între foștii stăpâni și sclavi, și legătura existentă până la această dată între ei devine aceea dintre angajator și angajat plătit. Oamenii eliberați sunt sfătuiți să rămână liniștiți în casele lor actuale și să lucreze contra unor salarii. Aceștia sunt informați că nu li se permite să cerșească la unitățile militare și că nu le va fi tolerată trândăvia nici acolo, nici în altă parte.

Sclavii s-au uitat unii la alții. Un fior de neliniște a străbătut adunarea. Jasper și fiii săi se așteptaseră la acest anunț și fuseseră informați de conținutul lui.

– Ce înseamnă asta? a întrebat cineva.

– Înseamnă că ești liber, i-a răspuns Jasper.

– Domnu' Thomas nu mai e stăpânu' meu de-acuma?

– Este *angajatorul* tău, dacă vrei să rămâi aici.

Cei mai mulți au rămas. Thomas și-a procurat contractele pe care agentul de la Biroul Eliberaților le pregătise pentru foștii stăpâni și sclavi și, până la sfârșitul lunii, Somersetul fusese parcelat în loturi de câte cincizeci de acri într-un sistem ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de agricultură în arendă. Încă o dată, un Toliver fusese deschizător de drum, anticipând inevitabilul, iar tranziția lui Thomas de la stăpân la proprietar

de pământ și a sclavilor săi de la robi la lucrători plătiți a fost relativ lipsită de suferință.

Dar familia Toliver nu era ocolită de critici. Cei mai mulți plantatori nu doriseră să-și informeze sclavii, până în perioada recoltei, cu privire la emanciparea lor, dar Thomas luase hora înainte și făcuse anunțul cu privire la legea eliberării, astfel că le spulberase aceste speranțe. Vestea s-a răspândit de la un câmp de bumbac la altul, iar muncitorii negri au plecat cu sutele, lăsându-și săpăligile acolo unde le aruncaseră.

– Ei, Jessica, acum cred că ești fericită, a spus Lorimer Davis.

– Ai crede asta la atât de scurt timp după moartea lui Silas? l-a întrebat Jessica.

– Știi foarte bine că mă refer la abolirea sclaviei.

– Sunt mereu fericită atunci când se face dreptate, i-a spus Jessica.

Sclavii lui Lorimer îi lăsaseră acestuia bumbacul să se usuce necules pe câmp și nu îi atrăsese îndărăt cu nici o promisiune privind vreun tratament mai bun. Fără suficientă forță de muncă, plantația Davis, ca multe altele din regiune, era în pragul colapsului financiar.

Trupele generalului Granger au fost urmate de alte cincizeci de mii care au venit în valuri în Texas să ocupe orașele, conform politicii legii marțiale impuse de Congresul Statelor Unite asupra „provinciilor ocupate" ale Confederației. Ocupația unionistă a fost prima fază a unei perioade pe care liderii din Congres au denumit-o oficial Reconstrucția. Urma ca ofițerii federali să înlocuiască autoritățile civile, să îi protejeze pe negrii eliberați de opresiune și să asigure securitatea agenților Biroului Eliberării, o organizație de sprijin înființată de guvernul Statelor Unite ca să-i ajute pe foștii sclavi să se adapteze la condiția de oameni liberi. Cetățenii din Howbutker, furioși din pricina ofensei aduse, în condițiile în care sângele orașului fusese vărsat ca să apere cu succes granițele Texasului, și-au ținut cu toții răsuflarea gândindu-se ce avea să însemne ocupația.

Într-o după-amiază de la începutul lui iulie, când Houston Avenue picotea în arșița miezului de vară, amorțeala a fost

întreruptă de zgomot de copite lovind pavajul din cărămidă al străzii. Jessica era la etaj, împlinind dureroasa sarcină de a pune la păstrare hainele lui Silas într-un sac din bumbac, când a auzit zarva. Era singură în casă, cu excepția servitorilor. Thomas era la plantație, ca de obicei, iar nora ei îl dusese pe Vernon în vizită la cealaltă bunică a lui. Jessica s-a oprit din împăturitul cămășii lui Silas. A știut pe dată că sosise temuta forță de ocupație. Umblase vorba că erau pe drum, pe măsură ce aceștia înaintau. Cetățenii își ascunseseră bunurile de preț, auzind relatări din comunități deja ocupate cum că locuințele particulare erau folosite pentru a-i încartirui pe bărbați, și existau multe speculații că yankeii aveau să-și stabilească tabăra pe Houston Avenue și că ofițerii lor aveau să exproprieze conacele.

În câteva minute, s-a auzit zgomot de pași alergând pe scări, în timp ce clopoțelul de la intrare s-a auzit în toată casa. Ușa s-a deschis larg. Petunia nu se mai deranjase să bată.

– Don'șoară Jessica, a spus ea cu răsuflarea tăiată, e niște soldați ai Uniunii pe verandă.

Jessica a terminat cu calm de împăturit cămașa lui Silas.

– Foarte bine, Petunia, mă duc să văd ce vor.

Nu-și putea liniști bătăile accelerate ale inimii în timp ce cobora scările. Existaseră raportări cu privire la incidența unor abuzuri violente ale trupelor de ocupație. În Gonzales, un grup de soldați unioniști se simțiseră jigniți de comentariul unui doctor și îl scoseseră târât de picioare din cabinet, apoi îl împușcaseră în plină stradă. Casele și magazinele erau devastate, comori personale, furate, proprietățile, distruse, și își permiteau libertăți cu femeile. Jessica depozitase, cu multe luni în urmă, un pistol în sertarul de jos al șifonierului ei.

A văzut pe geam vârful pălăriei unui ofițer federal și încă alte câteva apărând în spatele lui. A deschis ușa.

– Bună ziua! Pot să vă ajut cu ceva?

Ofițerul, un bărbat înalt care abia părea trecut de treizeci de ani, tocmai își scutura colbul drumului de pe haina lui de un albastr-închis, cu fireturi aurii. În lipsa uniformei, aspectul

lui de băieţandru ar fi fost plăcut. Jessica era atrasă de cei blestemaţi cu nuanţa tenului ei, dar, în cazul maiorului, părul lui cărămiziu şi faţa albă presărată cu pistrui erau mai plăcute la un bărbat, compensate de trăsături regulate şi dinţi albi, drepţi. Când a văzut-o pe Jessica, şi-a dus mâna la pălărie şi s-a înclinat uşor.

– Sunt maiorul Andrew Duncan, doamnă. Iertaţi deranjul şi aspectul meu prăfuit, dar pot să intru?

– Am de ales?

– Îmi pare rău, nu.

Jessica a aruncat o privire stăruitoare spre cizmele lui, iar ofiţerul a zâmbit şi şi-a şters picioarele pe covoraşul din verandă.

– Ajunge atât?

Jessica s-a dat la o parte din cadrul uşii, iar maiorul a precizat că oamenii lui aveau să rămână afară. A intrat, aducând cu el mirosul unui bărbat care petrecuse multe zile în şa. Ochii ofiţerului au trecut peste holul magnific, luminat cu oglinzi şi dominat de portretul ducelui de Somerset.

– Atât de frumos pe cât l-a descris el!

Jessica l-a privit nedumerită.

– Pe cât l-a descris cine?

– Vărul meu, i-a răspuns maiorul. Guy Handley. Sunt sigur că vă amintiţi de el.

Capitolul 67

– Guy? a repetat Jessica. Sigur că-mi amintesc de el.

– Am venit chiar eu aici acum câțiva ani, dar numai până în curtea din spate. Am venit să vă înregistrez ca spion pentru armata Uniunii, în caz de război, dar mi-a spus menajera că nu sunteți acasă. Era ziua de spălat rufe, îmi aduc aminte.

Jessica s-a dus cu gândul în trecut, amintindu-și vag de o aluzie răutăcioasă făcută de Stephanie Davis cu privire la prezența unui bărbat străin furișându-se pe portița din spate – „nu era dintre-ai noștri", spusese ea, sugerând că bărbatul era un abolиționist venit să o implice în activități necurate. Jessica își pusese întrebări un timp după aceea. O singură dată, suspiciunile lui Stephanie nimeriseră la fix.

– N-aș fi făcut-o, a spus Jessica, simțind că o cuprinde un val de indignare. Simpatiile mele pentru cauza abolиționistă nu includeau și trădarea față de țara pe care știam că fiul meu avea să se înroleze ca să o apere.

– Guy mă prevenise în această privință, de aceea nu am mai revenit. Maiorul s-a uitat în jur. V-aș ruga să-mi permiteți să iau loc, dar starea pantalonilor mei v-ar murdări fotoliile. Poate mă veți putea conduce să discutăm într-un loc în care voi pricinui cât mai puține daune tapiseriilor dumneavoastră elegante.

– În biroul soțului meu sunt scaune din piele.

– Vă rog să mă conduceți. Și ce mai face soțul dumneavoastră?

– A murit.

Zgomotul cizmelor maiorului pe podeaua lustruită din hol s-a oprit brusc.

– O, îmi pare rău, a spus el pe un ton de profund regret. Guy îl considera un om extraordinar.

– Aveți idee ce s-a întâmplat cu Ezekiel și cu soția lui? l-a întrebat Jessica.

– Trăiesc în Massachusetts, la o fermă de vaci. Sunt mândrii părinți a doi băieți gemeni.

– Și Guy?

– A căzut la Bull Run.

Jessica a scos un țipăt de durere.

– O, nu!

Guy fusese ucis în prima bătălie importantă din Războiul Civil.

Maiorul a luat-o de braț.

– Ne așezăm? a sugerat el cu blândețe.

Jessica l-a condus în birou și i-a indicat un scaun în fața biroului lui Thomas, care îl înlocuise pe cel vechi al lui Silas, și s-a așezat la birou. Maiorul și-a trecut admirativ mâna peste suprafața fină din lemn de pin a biroului.

– Ce măiestrie extraordinară! a spus.

– A fost făcut pentru fiul meu de Robert Warwick, un prieten de familie nemaipomenit de talentat la tâmplărie.

Maiorul zărise numele *James Toliver* gravat discret, cu litere cursive, într-un colț al biroului.

– Am înțeles că fiul dumneavoastră se numește Thomas.

– Așa este, a spus Jessica, întrebându-se de unde știe maiorul. James este al doilea prenume al fiului meu. Robert avea strania predilecție de a scrie de la coadă la cap. Nu a apucat să graveze numele folosit de fiul meu.

– De ce nu?

– A fost împușcat în cap de un ofițer de cavalerie unionist.

Maiorul Duncan a părut ușor încurcat.

– Pare o ocazie potrivită să ne prezentăm condoleanțe reciproce pentru morții noștri din război.

– Vă rog să-mi spuneți ce alt scop are vizita dumneavoastră, domnule maior.

Andrew Duncan s-a așezat picior peste picior și și-a pus pălăria de cavalerist pe genunchi. O dâră de noroi îi atârna de talpa ghetei.

– După cum sunt convins că știți, nu este o vizită de curtoazie. Eu și oamenii mei ne aflăm aici ca să plasăm Howbutker sub autoritatea Armatei Statelor Unite...

– Un eufemism pentru dictatură militară, cred eu, l-a întrerupt Jessica.

Maiorul a înclinat din cap.

– Dacă vreți, dar, în orice caz, ne aflăm aici ca să menținem ordinea și, în acest scop, vom respecta regulile stabilite în privința ocupației militare. Dacă nu vom fi provocați, vom respecta toate persoanele și proprietatea privată. Jaful este interzis. Vor fi aplicate pedepse severe oricărui subordonat al meu care abuzează de restricțiile puterii lui. Aveți cuvântul meu în această privință.

Jessica a încuviințat din cap.

– Sună rezonabil și păreți un bărbat care nu-și dă și nu-și retrage cuvântul cu ușurință, dar de ce simt că există un *totuși*?

– Totuși, a adăugat el, ne așteptăm la cooperare din partea orășenilor – fără șicanări, conflicte sau alte acte deplasate menite a-mi provoca soldații. Au luptat cu tot atât de mult curaj în război ca și soldații dumneavoastră și... iertați-mă că vă reamintesc, dar au învins. Cu alte cuvinte, doamnă Toliver, nu trebuie să existe nici un act de subminare a însărcinării cu care am fost trimiși aici, anume să menținem liniștea și ordinea și să ne asigurăm că dorința Congresului este adusă la împlinire.

Jessica a ridicat nedumerită din umeri.

– Nu am nici o intenție să-i șicanez sau să-i provoc în vreun fel pe soldații dumneavoastră, domnule maior Duncan, așa că de ce-mi spuneți mie toate astea?

Maiorul și-a schimbat poziția picioarelor și s-a aplecat în față.

– Neștiind de moartea soțului dumneavoastră, am venit să-i cer să se alăture prietenilor dumnealui – a cercetat o foaie de hârtie pe care a scos-o din buzunarul interior al tunicii și a citit –, Henri DuMont și Jeremy Warwick. Guy mi-a spus că sunt niște oameni influenți în oraș. Speram să mă bucur de asistența lor ca să convingă anumite... grupuri recalcitrante că opoziția lor față de prezența noastră nu va avea ca rezultat decât mai multă vărsare de sânge.

– Vorbiți despre membrii grupului de vigilență care-și spun patrule cetățenești.

– Exact.

– Fiul nostru, Thomas, a preluat îndatoririle tatălui său, iar fiii domnilor pe care i-ați menționat au și ei oarecare influență. În afară de Jeremy și de Henri, aș putea să le spun și lor să discute cu dumneavoastră. Sunt sigură că vor fi de acord cu scopul dumneavoastră de a convietui în bună pace.

– Vă rămân deosebit de recunoscător, doamnă Toliver, a spus Andrew, ridicându-se în picioare. Și acum mă tem că mai trebuie să abuzez într-o privință de bunăvoința dumneavoastră.

Acum e-acum, s-a gândit Jessica, tresărind în sinea ei. Maiorul intenționa să-i ceară – să-i ordone – ca el și ofițerii lui să fie cazați în conac.

– Aș vrea ca oamenii mei să campeze pe pășunea din spatele acestei străzi, și înțeleg că aveți o cameră disponibilă deasupra garajului trăsurii. O voi solicita pentru uzul meu personal. Vreți să aveți grijă să-mi fie pregătită?

Jessica a oftat ușurată în sinea ei.

– Dacă insistați, domnule maior.

– Mă tem că da.

În hol, s-au auzit pașii Priscillei care se întorcea cu bebelușul din vizită de la mama ei. Vernon plângea. Nu-și făcuse somnul. Jessica a auzit-o pe Priscilla strigând-o agitată – reacție în urma șocului de a găsi un grup de soldați unioniști relaxându-se în veranda din fața casei.

– Sunt în birou, Priscilla, a strigat Jessica.

Priscilla a dat buzna în încăpere şi, preţ de câteva secunde, Jessica a fost fermecată de frumuseţea ei. Căldura şi teama îi aduseseră o roşeaţă în obraji, care îi punea în evidenţă ochii albaştri. Zulufii blonzi ai părului ondulat natural cădeau de-o parte şi de alta a feţei sale în formă de inimioară, punând în valoare o piele perfectă ca o petală de trandafir de York.

– O! a exclamat Priscilla, oprindu-se brusc când l-a văzut pe ofiţerul unionist.

– Priscilla, draga mea, dumnealui este... Jessica s-a întors spre maior şi l-a văzut holbându-se ca hipnotizat la nora ei. Ăă, dumnealui este domnul maior Duncan, a spus ea. Este comandantul batalionului Armatei Statelor Unite care va ocupa Howbutker. Domnule maior, nora mea, cea de-a doua doamnă Toliver.

Priscilla, legănându-l pe Vernon, care scâncea şi se agita în braţele mamei sale, i-a spus:

– Îmi pare bine. Ce mai faceţi?

Voceea ei era pe atât de uluită şi captivată pe cât era privirea uimită a maiorului.

Maiorul Duncan şi-a recăpătat stăpânirea de sine. A făcut un pas înainte şi i-a întins mâna cu palma deschisă în sus. Timidă, Priscilla şi-a lăsat degetele pe ea, iar el le-a dus scurt la buze.

– Bine fac, doamnă Toliver. Scuze pentru intruziunea în viaţa dumneavoastră.

Jessica s-a alarmat. Priscilla şi-a retras mâna şi s-a uitat la Jessica, de parcă ar fi aşteptat o funie salvatoare după o cădere bruscă în ape adânci.

– Trebuie să-l culc pe Vernon, a spus ea pe un ton agitat.

– Aşa să faci, fata mea, i-a spus Jessica. Sunt sigură că maiorul te va scuza.

– Cu multă ezitare, a spus maiorul Duncan, făcând o plecăciune galantă, dar şi cu înţelegere. Băieţelul trebuie să doarmă.

După ce Priscilla a ieşit din încăpere, Jessica a întrebat:

– Sunteţi căsătorit, domnule maior?

– Nu, doamnă. Sunt militar de carieră, și vocația mea nu mi-a permis acest lucru.

Și-a pus la loc pălăria pe cap, și Jessica l-a condus la ușă.

– Când plănuiți să preluați camera de deasupra garajului trăsurii?

– Mâine-dimineață, dacă se poate.

Jessica aproape că i-a sugerat că există locuințe mai confortabile decât apartamentul cu o singură cameră, dar s-a răzgândit. Maiorul putea fi de acord și hotărî că un dormitor din conac i-ar conveni mai bine.

Jessica a chemat-o pe Petunia ca să organizeze o echipă de curățenie pentru garaj, apoi s-a dus sus ca să stea printre lucrurile împrăștiate din șifonierul lui Silas. Îi simțea mai mult prezența când era înconjurată de obiectele lui personale. Câtă nevoie avea de consolarea lui în acest moment! Atracția fizică pe care o simțise între Priscilla și maiorul Duncan o tulbura. Poate că din partea maiorului nu era nimic mai mult decât admirația firească a unui bărbat viril față de o femeie frumoasă, iar din partea Priscillei, plăcerea atracției unui bărbat chipeș, un fior care îi lipsea, fără îndoială, în relația cu soțul ei.

În ultima vreme, era dureros să privești căsnicia lor. Thomas pusese cuvintele tatălui său la inimă și nu exista bărbat pe lume care să-și trateze soția cu mai mult respect sau politețe, deși complet lipsit de afecțiune, iar ea îi răspundea cu aceeași rigiditate.

Fiul și nora ei valsau unul în jurul celuilalt ca niște manechine, jucând rolurile de soț și soție fără căldură sau spontaneitate, bebelușul fiind singura legătură dintre ei. În timpul logodnei, discutaseră de construcția unui conac pe plantație pentru ei doi, dar nu mai aduseseră vorba de atunci. Când Jessica l-a întrebat pe Thomas motivul, el i-a răspuns că Priscilla prefera să locuiască în oraș, ca să fie aproape de părinții ei, și că el nu dorea să o lase singură pe mama lui în casa de pe Houston Avenue. Dacă n-ar fi fost Vernon, care gângurea pe podeaua salonului după cină, distrându-i, Jessica n-ar fi suportat serile plicticoase în compania lor.

Capitolul 68

De la fereastra ei de la etaj, Jessica îl vedea pe maiorul Andrew Duncan venind și plecând. Cobora scările de la apartamentul său la răsăritul soarelui, ca să se alăture oamenilor lui pe pășune, unde aceștia montaseră corturi și aprinseseră focuri de tabără. Presupunea că acolo își bea cafeaua și își lua micul dejun. Abia dacă dormea în camera de deasupra șopronului. Luase în stăpânire o clădire din oraș pentru a-i servi drept garnizoană a companiei sale, lângă Biroul Eliberaților și aproape de locul pe care-l alesese pentru o școală pentru copiii sclavilor eliberați.

Poveşti despre corectitudinea maiorului, cutezanța lui și sancționarea fără întârziere a nelegiuirilor au ajuns până pe Houston Avenue. Până la sfârșitul lunii, negustorii și orășenii începuseră să constate, fără tragere de inimă, că prezența oamenilor lui era o stavilă împotriva bandelor de bandiți, dezertori și răufăcători tentați să vandalizeze magazine, plantații și ferme țărănești, lipsite de apărare din cauza pierderii bărbaților în război. Patrula cetățenească a amuțit după ce un tribunal militar i-a găsit pe doi dintre membrii ei vinovați că aproape au omorât în bătaie un negru eliberat și i-a condamnat la închisoare pe viață în Huntsville, Texas. Hoții de cai erau urmăriți și puși la stâlpul infamiei sub soarele arzător, iar braconierii condamnați pentru uciderea vitelor erau aruncați în închisoare, primind numai pâine și apă. Între timp, soldații

federali se ocupau de una dintre principalele sarcini ale ocupației lor: construirea unei școli pentru copiii sclavilor eliberați.

Jessica aproba din toată inima eforturile susținute ale maiorului Duncan de a vedea școala ridicată și avea de gând să se ofere a fi prima profesoară atunci când clădirea era gata. Aveau să se ridice obiecții – ideea ca o femeie albă să umple capetele copiilor negri cu învățătură! –, dar nimeni nu se aștepta la altceva din partea Jessicăi Wyndham Toliver.

Nu a durat mult până când Andrew Duncan a devenit oaspete săptămânal la cina din sufrageria familiei Toliver. Serile erau singurele momente când Thomas venea acasă de la plantație și când maiorul unionist era liber de sarcinile sale ca să poată discuta chestiuni de importanță publică. Uneori, Jeremy, Henri și fiii lor li se alăturau după masă la țigări de foi și vin de Porto. Conversațiile și râsetele lor răzbăteau adesea până la Jessica la etaj, în patul ei, iar ea considera veselia împărtășită de bărbați, care fuseseră odinioară dușmani, un lucru foarte bun. Și el un om de cultură, era evident că maiorul considera conacul Toliver, cu numeroasele sale opere de artă, un refugiu foarte apreciat de la abjecțiunile și tensiunea zilelor sale. De asemenea, Jessicăi i se părea evident – deși fiului ei nu – că el o socotea pe Priscilla una dintre numeroasele opere de artă din casă.

În timpul unei asemenea cine, la două luni de la instaurarea ocupației, Priscilla a lansat vestea surprinzătoare că dorea să se înscrie voluntară să predea la școală când aceasta se deschidea.

– Vai, Priscilla, ce minunat! a exclamat Jessica. Putem merge împreună. Domnule maior, și eu plănuisem să-mi ofer serviciile ca voluntară.

Priscilla s-a întors spre Jessica cu fruntea încruntată.

– Și în cazul ăsta, cine va sta aici să aibă grijă de Vernon?

Surprinsă de iritarea din tonul nurorii sale, Jessica i-a răspuns:

– Păi, Petunia și Amy, desigur.

– Nu vreau să crească în primii lui ani de viață fără prezența unui membru al familiei. Tatăl lui nu este niciodată acasă

în timpul zilei. Una din noi trebuie să stea aici și insist că eu am nevoie de o variație. Tu ți-ai îndeplinit timpul în slujba comunității, Jessica.

Toată lumea a ascultat această tiradă, perplexă. Era pentru prima oară când Priscilla punea piciorul în prag în orice privință, iar figura și tonul sfidător nu admiteau să fie contrazisă. Thomas a spus:

– Are dreptate, mamă. Tu poți sluji cauzei ajutând-o pe Priscilla să adune cărți și să facă planuri de lecții. Lasă-i ei acest proiect. Îi va da șansa să arate orașului ce poate.

El a vorbit ca un stăpân al casei, iar Priscilla ca stăpâna ei, o schimbare de statut pe care Jessica era foarte dispusă să o accepte și să o recunoască. I-ar fi făcut plăcere să audă că Thomas îi ia partea soției sale și ar fi fost încântată de formidabila privire de mândrie pe care i-a aruncat-o dacă n-ar fi suspectat că dorința plină de obstinație a Priscillei de a preda la școală nu avea prea mult de-a face cu inițierea copiilor sclavilor eliberați într-ale scrisului și cititului.

– N-am putea să-l lăsăm pe Vernon la cealaltă bunică a lui în timpul în care noi am fi la școală? a sugerat Jessica.

– Dorința mea este ca el să stea aici cu tine. E clar că preferă compania ta, nu pe a mamei mele. Ea este... mă rog, nu știe să se poarte cu el cum știi tu.

– Atunci, așa rămâne, a spus Thomas. S-a întors spre Jessica, care ședea în dreapta lui. Din diplomație, ea îi cedase Priscillei locul din capul mesei când Thomas i-a luat locul lui Silas, după moartea acestuia. Nora ei nu păruse niciodată până în seara aceea să se simtă în largul ei acolo. Mamă, tu ți-ai câștigat dreptul de a-i lăsa pe alții să ridice torța pentru negri, i-a spus Thomas pe un ton mai blând. Stai acasă și bucură-te de nepotul tău.

Față în față cu Jessica, maiorul Duncan, strălucind după o îmbăiere pe cinste în baia pe care le ceruse oamenilor săi să o construiască în spatele grajdurilor și mai chipeș ca oricând în uniforma lui bleumarin cu epoleți aurii, a rămas tăcut, părând a alege să se țină la distanță de o chestiune ce căpăta

amploarea unei dispute familiale. Jessica se întreba dacă bărbatul avea vreo idee despre ce era vorba de fapt. Bărbații sunt atât de obtuzi când vine vorba de amăgirile femeilor.

– Cum dorești, Priscilla, a convenit Jessica, dar nu uita că vei fi sub ochii cercetători ai orășenilor.

Dojana mascată a trecut peste capul bălai al Priscillei.

– Nu mai mult decât ai fost tu dintotdeauna, Jessica. Voi încerca să mă descurc cu grația de care ai dat tu dovadă.

Thomas a chicotit.

– Ai preveni-o pe Priscilla cu privire la dezaprobarea oamenilor din oraș, când tu nu ai dat niciodată două parale pe ea, mamă?

– Nu mă refeream la dezaprobare, Thomas. O avertizam doar pe soția ta să nu dea motive pentru bârfe nepotrivite.

Priscilla a spus:

– Vrea să spună să nu-i învăț pe copiii negri lucruri pe care n-ar trebui să le învețe, așa cum ar fi făcut ea, nu-i așa, Jessica? Nu-ți face probleme. Nimeni nu va avea motive să-mi găsească pricină în privința asta. Am să le predau un curriculum simplu, bazat pe citire, scriere și aritmetică.

Thomas a chicotit din nou.

– Cred, Priscilla, că mama spune să fii atentă să nu le dai altora impresia că devii ca ea.

– Cred că e foarte puțin probabil, a răspuns cu țâfnă Priscilla. Ochii ei albaștri scăpărau, iar în ei Jessica a văzut clar semnele geloziei față de soacra ei. Conștient sau nu, Thomas îi dăduse soției sale impresia că o compară cu mama lui și că o găsește inferioară. E imposibil să copiezi un original, a adăugat Priscilla.

– Bine zis, doamnă Toliver, a intervenit maiorul, ridicând paharul cu vin înspre Priscilla.

Aruncându-i din nou o privire plină de mândrie soției sale, Thomas a făcut la fel.

– Da, într-adevăr, a spus el.

Jessica a oftat în sinea ei. Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Ce-i mai venea să-l strângă de gât pe Thomas pentru că-i refuza Priscillei ceea ce orice soție are nevoie și își dorește – să fie remarcată și apreciată de soțul ei. Chiar nu vedea cât era de încântătoare? Nu încăpea îndoială că Priscilla era cam prostuță și prea impresionată de numele și poziția familiei, dar avea suflet bun și o fire afectuoasă. Nu-i putea aprecia aceste calități dincolo de expresia lor întru satisfacerea lui în dormitor? Era atât de indiferent față de sentimentele ei, că era orb la faptul că o lăsase vulnerabilă în fața atenției altor bărbați?

Nu știa el oare că, lăsată pradă indiferenței, inima unei femei se poate răci?

Trăiau vremuri cum nu mai trăiseră vreodată până atunci; Jessica avea nevoie disperată de Silas. Thomas trecuse peste sfaturile ei din simplul motiv că nu considera că ar avea nevoie de ele. Silas ar fi vorbit cu el ca de la bărbat la bărbat, ca de la soț la soț. Thomas nu s-ar fi simțit jignit. Parcă îl și auzea pe fiul ei: *Mamă, ce tot spui acolo?*

Două săptămâni mai târziu, Priscilla a abordat-o pe Jessica „într-o chestiune delicată". Când a auzit asta, pe Jessica au trecut-o fiorii. Și-a ațintit privirea asupra feței nurorii sale, căutând vreun indiciu că fata era conștientă de calea periculoasă pe care apuca. În ultima săptămână, Priscilla supraveghease ultimele retușuri la școală. Biroul Eliberaților înscrisese elevi, iar primele ore urmau să înceapă peste o săptămână. Priscilla lăsase în seama Jessicăi sarcina de a pregăti planurile de lecții, de a aduna cărți de la vecini și prieteni și de a asigura proviziile necesare școlii, de vreme ce nora ei simțea că e nevoie de serviciile ei pe șantier.

– Avem nevoie de mai mult spațiu, i-a spus Priscilla drept explicație pentru că-i cerea Jessicăi să renunțe la dormitorul și la salonul pe care îl împărțise cu Silas. Jessica avea să primească apartamentul pe care-l ocupaseră ea și Thomas într-o altă aripă a casei. Ne-ar plăcea să transformăm salonașul într-o cameră pentru Vernon, unde va avea mai multă intimitate.

– Intimitate? Vernon are cinci luni, a spus Jessica.

– O să crească.

Jessica era incapabilă să refuze. Casa îi aparţinea şi era în poziţia în care îşi putea exercita pe deplin autoritatea asupra ei, dar n-ar fi făcut-o de dragul armoniei în familie. Era bucuroasă că Thomas şi Priscilla renunţaseră la ideea construirii unui conac la Somerset. Jessica voia ca Vernon să crească în casa familiei, departe de plantaţie. Poate că în felul acesta copilul avea să scape de înrâurirea pe care aceasta o avea asupra tatălui lui.

Priscilla se dusese la fereastra ce dădea înspre garajul trăsurii atunci când i-a adresat cererea Jessicăi, având o expresie de speranţă pe chip. Fata chiar credea că soacra ei e oarbă?

– Când vrei să faci mutarea, Priscilla? a întrebat-o ea.

Priscilla s-a întors spre ea, evident uşurată de acceptarea Jessicăi.

– Imediat ce îi pot pune pe servitori să se ocupe de chestiunea asta, a răspuns ea.

Capitolul 69

Era începutul lui octombrie 1866 când Jessica a putut relua al treizecilea an al însemnărilor ei despre problemele care afectau viețile familiilor Toliver, Warwick și DuMont. Într-o dimineață, a deschis cu inima grea coperta din carton tare a caietului ei în apartamentul în care începuse să se ocupe de corespondență după ce îi predase complet Priscillei administrarea gospodăriei. Odată cu cedarea prerogativelor de stăpână către nora sa, îi cedase acesteia și salonașul ei de dimineață, cu singura condiție ca biroul ei să fie mutat sus, în apartamentul personal. Toamna se instalase cu furie și în ferestre bătea o ploaie rece, dar în cămin ardea focul. Petunia îi adusese un ibric cu ceai aburind.

Jessica s-a uitat fix la foaia albă, goală. De unde să înceapă să însemneze pentru posteritate – și pentru propria ei memorie, atunci când avea să înceapă să o părăsească – sfârșitul unei ere pe care o cunoștea de patruzeci și nouă de ani? Astăzi era ziua ei de naștere. Și-a turnat o ceașcă de ceai și a reflectat. Exista vreun alt loc din care să înceapă în afară de locul în care s-a născut?

„Patria-mamă", așa cum mulți dintre cei din convoiul de căruțe de la Willowshire continuau să numească statul Carolina de Sud, fusese pedepsită cu cea mai mare asprime în marșul generalului Sherman prin sud. Infrastructura ei zăcea în ruină. Căile ferate, podurile, drumurile, cheiurile, mașinile de

egrenat și depozitele fuseseră dărâmate. Plantațiile fuseseră jefuite, casele, acareturile și câmpurile, arse complet, vitele, furate sau măcelărite, și utilajele agricole, distruse. Nici una dintre familiile de plantatori Wyndham, Warwick și Toliver nu scăpase din calea distrugerii. Michael trăia acum cu familia lui într-o colibă cu două camere, pe locul pe care se înălțase odinioară Willowshire. Unul dintre frații lui Jeremy fusese ucis inutil, apărând proprietatea familiei, iar celălalt pornise împreună cu familia spre America de Sud ca să o ia de la capăt. Morris a murit de un atac de cord la scurt timp după ce armata lui Sherman a ajuns în Columbia, capitala Carolinei de Sud, iar cei doi fii ai săi nu au supraviețuit bătăliei de la Shiloh. Lettie și fiica ei plecaseră să locuiască la sora ei, în Savannah.

Jessica și-a notat în gând: *Începe de unde a început totul.*

Norocul membrilor familiilor Warwick și DuMont din Texas reprezenta un prilej de însemnări mai fericite. Jeremy și Henri se descurcaseră din punct de vedere economic, Henri rezonabil, Jeremy excelent. Tot ceea ce atingea Jeremy părea să se preschimbe în aur, forma de plată pe care insista să o folosească. În aprilie, Compania Americană de Telegraf, la care el avea acțiuni, a fost înghițită de Western Union, transformând-o în cea mai mare companie de telegrame din țară, și pe Jeremy într-un om foarte bogat. Flutura indiferent din mână la orice manifestare a admirației pentru afacerile sale de succes. Inima lui rămăsese la industria cherestelei, și optimismul nu-l părăsise niciodată. „Adevărata bogăție a Texasului, prieteni, e în lemn", spunea el. „Așteptați și veți vedea."

Fiii lui, care supraviețuiseră, se căsătoriseră și le oferiseră numeroși nepoți părinților. Cel mai mare, un băiețel cu un an mai mare decât Vernon, se numea Jeremy III. Camellia spunea, râzând, despre cei care purtau numele soțului ei că ar fi „Jeremy tatăl, Jeremy fiul și Jeremy sfânta teroare".

Blocada afectase importurile din Europa ale lui Henri, dar legăturile lui cu francezii, care erau o prezență constantă în golful Mexic și care fuseseră simpatizanți ai cauzei confederate, rezolvaseră parțial problema. Având imunitate diplomatică,

curierii francezi puteau transporta bunuri dincolo de granițele Texasului, iar mărfurile care nu puteau fi transportate astfel erau aduse prin contrabandă. Urmând sfatul lui Jeremy, Henri își depozitase și el profitul de dinainte de război într-o bancă din nord. Împărtășea entuziasmul prietenului său cu privire la dezvoltarea pe care cu siguranță avea să o cunoască Texasul ca urmare a exodului de oameni din sud, în căutare de noi începuturi într-un stat nedevastat de război. Având această convingere, cumpărase loturi de pământ în Howbutker, pe care să le închirieze pentru proprietăți comerciale și rezidențiale.

Dintre cei doi fii ai familiei DuMont, numai Armand se însurase și era tatăl unui băiețel viguros, pe care părinții săi au ales să-l boteze Abel. Era de aceeași vârstă cu Jeremy III și așteptau cu toții ca Vernon și băieții să ajungă să se bucure de o prietenie la fel de strânsă ca cea legată între bunicii și părinții lor.

Stând în fața paginii încă goale, Jessica se gândea ce – și cât de mult – să includă din problemele familiei sale din ultimele optsprezece luni. Lăsând la o parte geloziile și resentimentele personale împotriva Toliverilor, comunitatea simțea că trebuie să li se acorde drepturile cuvenite, iar numele familiei sale ieșise din război mai influent ca oricând. Cursul evenimentelor îl exonerase pe Silas pentru vederile lui. Erau numeroși aceia care își doreau să-i fi ascultat sfaturile înțelepte și să-i fi urmat exemplul. Thomas, criticat pentru că nu și-a luat arma pe umăr ca să lupte în sud, era recunoscut ca fiind printre cei mai bravi dintre apărătorii statului natal, iar Jessicăi i se atribuise un statut de legendă în analele orașului Howbutker pentru că... ei bine, pentru că era Jessica.

Somerset fusese printre puținele plantații din estul Texasului care să se ridice din cenușă cu un reazem solid pentru supraviețuire. Silas reușise să trimită un transport important de bumbac în Anglia înaintea blocadei unioniste, și plăți de mii de dolari așteptau să fie colectate după război. La un loc cu banii despre care Thomas aflase uluit că mama lui îi depozitase într-o bancă din Boston, fiul ei avea venitul necesar să

înlocuiască echipamentele vechi și animalele de tracțiune, să facă reparații și să-și plătească foștii sclavi atât de bine, că puțini și-au părăsit locul de muncă. Anul acesta, recolta fusese bună și comerțul cu bumbac pe piețele nordiste și europene începuse să se revigoreze.

Vernon avea aproape un an și jumătate și era lumina vieții lor. Pentru toți, umplea golul pierderii lui Silas. Privindu-și nepotul, erau momente când Jessica se gândea că și-ar fi dorit nespus ca Silas să-l fi putut cunoaște. Pe măsură ce creștea, își făcea griji că băiatul avea să fie afectat de tensiunea dintre părinții lui, dar până când avea să fie suficient de mare încât să-și dea seama de asta, căsnicia lor avea să fie învăluită într-o aură de respect și acceptare reciprocă, ce putea trece drept iubire. O vreme, Priscilla dăduse impresia că ar fi o altă femeie, una mai liberă, mai plină de viață, mai fericită. Jessica nu avea nici o dovadă că maiorul Duncan era responsabil pentru această schimbare, dar aceasta apăruse în săptămâna deschiderii noii școli. Priscilla înflorea. Jessica era sigură că înflorirea ei nu avea legătură cu predatul numerelor, al alfabetului și al scrisului unui grup de copii negri neastâmpărați, puși pe șotii și nespălați, închiși într-o sală de clasă în care căldura și umezeala se făceau simțite din plin. A recunoscut râsul voios al Priscillei, ochii sclipitori și mersul semeț din nopțile de care se bucurase ea însăși alături de Silas.

Jessica nu și-a exprimat presupunerile. Nu putea decât să spere în discreția nurorii sale și în faptul că Thomas era orb la motivele schimbării Priscilla. Treptat, fetei i-au dispărut timiditatea, nesiguranța și temerile care se accentuaseră după ce se căsătorise cu Thomas – pentru că se căsătorise cu Thomas, după părerea Jessicăi. Dar fiul ei nu a observat.

– Te prinde profesia de dascăl, i-a spus el soției sale, iar Jessica a remarcat interesul lui sporit față de ea.

A început să vină mai devreme acasă, și, inițial, Jessica s-a temut că intrase la bănuieli, dar el nu-și dorea decât să fie acasă, cu soția și cu fiul lui. Jessica a ajuns să se scuze după cină, invocând un pretext oarecare ca să îi lase pe el, pe Priscilla și

pe copil singuri în salon, pentru a se bucura de o seară intimă împreună.

Viața lor amoroasă părea să se fi îmbunătățit. Într-o dimineață, Jessica s-a trezit singură la micul dejun.

– Unde sunt fiul și nora mea? a întrebat-o ea pe Petunia.

– Nu s-au dat încă jos din pat, a răspuns Petunia cu un surâs sfios. Am avut eu grijă de copil.

La două luni de la începerea școlii, au avut loc aproape simultan trei evenimente care aveau să o facă pe Jessica să se întrebe neîncetat dacă aveau vreo legătură între ele. Școala a ars din temelii, un act criminal, care nu a surprins pe nimeni, de vreme ce existau în comunitate facțiuni indignate de justificarea existenței sale, dar care a pus capăt carierei didactice a Priscillei. La scurt timp după aceea, maiorul Duncan a solicitat și i s-a încuviințat transferul, iar Priscilla a anunțat că e însărcinată.

Capitolul 70

– Mamă, e bucățică ruptă din tine, a spus Thomas, întorcând spre Jessica ghemotocul înfășat din brațele lui pentru ca ea să-și vadă nepoata pentru prima dată.

– Vai, Doamne! a spus Jessica, uitându-se, prin deschizătura păturii roz, la fețișoara roșie a micuței Regina Elizabeth Toliver.

– Gata, gata, a dojenit-o Thomas, mustrarea din glasul lui amestecându-se cu râsul mândru al unui tată încântat de copilul lui nou-născut. Știu că n-ai fost niciodată prea încântată de pielea ta albă, și de pistrui, și de părul roșcat, dar tata le adora, și eu la fel, și am să le ador și la îngerașul ăsta.

Și-a lipit buzele de fruntea minusculă.

– Poate că nu va avea pistruii mei, a spus Jessica fără convingere, gândindu-se la originile copilei.

Thomas a zâmbit spre fiul său în vârstă de doi ani, care stătea agățat de piciorul lui; băiețelul se uita în sus la el cu ochi plini de curiozitate în privința obiectul din brațele tatălui său care îl fermecase atât de mult. Erau singuri în bibliotecă. Soții Woodward erau sus cu fiica lor, iar mama Priscillei avea să dea buzna în curând ca să ia copilul să-l ducă înapoi la sânul fiicei sale.

– Bun, a spus Thomas, e rândul tău, Vernon. Vino, hai să stăm jos și să ți-o prezint pe surioara ta.

Jessica l-a privit pe fiul ei cel înalt trăgând un scaun ca să-i faciliteze nepotului ei accesul la prima fată născută de douăzeci

de ani în familia Toliver. Bucuria lui Thomas pentru sexul copilului a fost o surpriză pentru ea. Sperase să aibă un băiat pentru ca Vernon să aibă un partener de joacă. Thomas nu ezita să spună că își dorește ca Vernon să aibă mulți frați. Nu îi plăcuse că rămăsese singur la părinți după moartea lui Joshua și întrebase: „Când o să am și eu un alt frate, ca prietenii mei?", până când se făcuse suficient de mare încât să știe că nu trebuia să pună asemenea întrebări.

– De douăzeci de ani! exclamase Priscilla după ce Thomas o informase cu privire la aspectul puțin cunoscut din istoria familiei Toliver, după anunțul doctorului că dăduse naștere unei fiice. Asta înseamnă o generație întreagă!

– Ai făcut ceea ce nici o altă femeie din familie n-a fost în stare să facă în atâția ani, a spus Thomas, ștergând afectuos cu un prosop părul ud al soției sale.

– Nu ești dezamăgit? l-a întrebat ea.

Priscilla zăcea epuizată în pat după trei ore petrecute în chinurile facerii, pe care le îndurase cu uluitoare forță și răbdare.

Concurentul doctorului Woodward fusese solicitat să o asiste la naștere și îi declarase tatălui Priscillei, care aștepta nerăbdător în hol, că nu mai văzuse niciodată o mamă atât de cooperantă.

– Chiar își dorește copilul ăsta, a spus el.

Thomas i-a spus drăgăstos:

– Nu, nu sunt dezamăgit. Îmi pare rău că ți-am dat prilejul să mă întrebi.

– Îți doreai atât de mult un fiu.

– Îmi doream un alt copil. Ținând cont de fiii născuți în familiile de pe aici, nici n-am îndrăznit să visez că voi deveni tatăl unei fete.

– Nu te deranjează că... nu seamănă cu nici unul din noi? l-a întrebat Priscilla.

– Deloc. Seamănă mai mult cu mama.

– Sunt atât de ușurată că simți asta, i-a spus Priscilla.

Jessica ascultase conversația dintr-un colț al camerei (îi cedase mamei Priscillei poziția de asistentă de lângă vechiul ei

pat) şi se întrebase de ce ar conta paternitatea copilului. Ce avea de-a face sângele familiei cu iubirea unui copil?

Totul, dacă Thomas avea să bănuiască vreodată că fiica lui nu e o ramură din arborele genealogic al familiei Toliver, s-a gândit ea. Până acum, nu bănuise nimic. Se pare că atracţia dintre Priscilla şi maiorul Duncan îi scăpase complet. Nici măcar diminuarea bunei dispoziţii a soţiei sale după plecarea maiorului nu i-a stârnit suspiciuni. A dat vina pe distrugerea şcolii:

– Era atât de pasionată de munca ei acolo, a spus el.

– Sunt sigură că asta-i explicaţia, i-a răspuns Jessica, dar nu a fost surprinsă când Priscilla, sub pretext că e însărcinată, a refuzat cererea Biroului Eliberaţilor de a-şi relua activităţile didactice într-un depozit părăsit, până când se construia o altă clădire.

Paternitatea, sângele, legăturile moştenite erau importante pentru Thomas. Jessica a simţit fiorii unei presimţiri negre în timp ce-l asculta explicându-i lui Vernon îndatoririle sale de frate al surorii lui celei mici. Dacă Thomas, fără vreun motiv aparent, se întreba dacă micuţa roşcovană, pe care o numea fiica lui, era cu adevărat carnea şi sângele lui? Dacă într-o zi obişnuită, în timp ce o urmărea jucându-se pe Regina Elizabeth, purtătoarea numelui bunicii lui de la Queenscrown, îşi amintea pe neaşteptate de maiorul Andrew Duncan şi de felul în care se trezise la viaţă soţia lui în timpul misiunii acestuia în Howbutker? Dacă făcea nişte legături şi apoi, dintr-odată, Thomas ar şti, cu aceeaşi certitudine cu care ştia că soarele avea să răsară a doua zi? Nu era exclus ca el să conştientizeze realitatea.

I se întâmplase şi ei. Jessica şi-a amintit cu claritate momentul în care a devenit brusc conştientă de faptul că Jeremy Warwick o iubise dincolo de limitele prieteniei lor, cu toate că atenţia lui n-ar fi depăşit niciodată limitele fraternităţii. Cele trei familii jucau crochet pe peluza soţilor Warwick, Jeremy era în echipă cu Jessica, Henri cu Camellia, în timp ce Bess servea limonadă. Mingea lui Jeremy a trecut prin ultima portiţă şi a atins ţinta. „Am câştigat", a spus el, şi, în clipa aceea, Jessica a ştiut.

Iar Jeremy nu se îndoia că Silas ştiuse. Conştientizarea acestui fapt a fost motivul pentru care Jeremy îi ceruse să nu-i dezvăluie lui Silas, când acesta era pe moarte, secretul banilor depozitaţi în Boston şi al modului în care ajunseseră acolo. *Ai încredere în mine, Jess. În unele privinţe, îl cunosc mai bine decât tine pe soţul tău. L-ar deranja că ai avut mai multă încredere în mine decât în el şi că am acţionat fără ştirea lui.*

Dar Silas avusese încredere în fidelitatea lor faţă de el ca să nu fie deranjat de prietenia lor deosebită, şi aşa avea să fie în continuare. Fusese şocată de descoperire, dar Jeremy nu avea să afle niciodată ceea ce simţise ea în ziua aceea.

– Da, am câştigat, a spus ea, luând mingea şi agitând-o triumfătoare spre ceilalţi.

Dar, Dumnezeule, ce tragedie ar fi dacă Thomas ar descoperi că Regina Elizabeth a fost zămislită de un alt bărbat, şi încă un ofiţer unionist pe deasupra. Nu aveau să se adune şi să se lipească în veci cioburile la loc – nici ale căsniciei sale, nici ale relaţiei lui Thomas cu fiica lui.

– Maci, a strigat Vernon. Părul ei are culoarea macilor.

– Aşa o să-i spunem, fiule. O s-o strigăm Poppy[1].

Alcătuiau un tablou superb, fiul ei radiind de bucurie şi nepotul ei cel curios, îngrămădindu-se peste bebeluşul din braţele lui Thomas, o imagine perfectă pentru un pictor de portrete. Jessica s-a întrebat de ce ea, în calitate de membră a primei generaţii, nu se putea sili să întregească scena.

– Vino lângă noi, mamă, până nu o iau pe mica prinţesă de lângă noi.

Invitaţia lui Thomas a fost întreruptă de apariţia Petuniei care a deschis uşa bibliotecii.

– Don'şoara Priscilla m-a trimis să iau copilul, domnu' Thomas. E timpul s-o alăpteze.

Într-adevăr, copilul începuse să plângă de foame, agitându-şi mânuţele şi picioruşele sub păturică. Fără tragere de inimă, Thomas i-a întins servitoarei bebeluşul.

---

[1] Mac, dar şi nume de alint pentru fete

– Să mi-o aduci înapoi, Petunia, a spus el. Vreau să-şi cunoască tatăl.

Petunia a aruncat o privire spre Jessica, care s-a uitat în altă parte, simţind cum i se strânge stomacul.

– Cum spuneţi 'mneavoastră, domnu' Thomas, a răspuns Petunia.

Restul primăverii şi al verii au fost marcate de tulburări civile, în timp ce Jessica se apropia de a cincizecea ei aniversare. Succesorul maiorului Duncan a fost înlocuit cu un general cu mână de fier, comandant al tuturor forţelor militare unioniste din Texas. Nemulţumit de încercările regiunii de a se sustrage directivelor impuse de Congres asupra structurii sale politice, sociale şi economice, generalul şi-a stabilit reşedinţa în Howbutker şi i-a stârnit imediat pe cetăţeni, înlăturând consiliul orăşenesc ales şi înlocuindu-l cu oamenii numiţi de el. Numai cei care au depus „Jurământul" impus de guvern, prin care declarau că nu se oferiseră niciodată voluntari să ridice armele împotriva Statelor Unite şi nici „nu oferiseră ajutor, susţinere, sfaturi sau încurajări persoanelor implicate în ostilităţi armate" puteau deţine slujbe administrative. Thomas a fost înlăturat de îndată din fruntea consiliului local, iar Armand DuMont din funcţia de primar.

Aceste funcţii, împreună cu altele devenite vacante prin demiterile făcute de comandant, au fost ocupate de nişte târâie-traistă[1] nordişti, numiţi astfel pentru că cei mai mulţi dintre ei sosiseră cărându-şi tot avutul în traiste din pânză. Aceşti indivizi au năvălit să cumpere ferme distruse, plantaţii şi herghelii de cai la preţuri derizorii faţă de cât ar fi trebuit să-l plătească pentru o proprietate similară, cu aceeaşi forţă de muncă, în statele din nord. Regiunea aştepta cu prudenţă şi

[1] *Carpetbagger*, termen peiorativ asociat cu oportunismul şi exploatarea de către persoane venite din exterior. Originar, termenul îi desemna pe nordiştii republicani radicali veniţi în sud în timpul Reconstrucţiei ce a urmat Războiului Civil, pentru a ocupa posturi de conducere în vederea obţinerii de foloase materiale.

furie să vadă ce fel de control aveau să exercite aceştia, din noua lor poziţie de putere, asupra locuitorilor.

O epidemie de friguri galbene s-a abătut în anul 1867, ca să pună capac nenorocirilor din estul Texasului, precum şi un nou dăunător ce distrugea frunzele, numit viermele armatei, care le-a dat bătăi de cap plantatorilor de bumbac. Sufocându-se de căldură cu ferestrele închise, ca să ţină ţânţarii la distanţă, Jessica se gândea la achiziţia făcută de secretatul de stat William Seward, care a cumpărat Alaska de la Rusia, adăugând peste un milion şi jumătate de kilometri pătraţi de frig teritoriului Statelor Unite, şi se întreba dacă ar fi posibil să cultive acolo bumbac. Copiii erau agitaţi, Thomas era îngrijorat şi irascibil, Jessica, extenuată de munca ei deprimantă într-un spital caritabil, înfiinţat pentru veteranii din Războiul Civil. Priscilla, pe de altă parte, părea să se ridice deasupra tuturor, mulţumită de relaţiile sale îmbunătăţite cu soţul ei, care îi dădea dreptul să-şi exercite şi mai mult autoritatea asupra gospodăriei.

– Ce naiba faci acolo, Jessica?

Jessica s-a întors, auzind vocea poruncitoare. Priscilla stătea în cadrul uşii cămării în care Jessica numărase proviziile în continuă scădere, încă insuficiente după război.

– Păi... a spus Jessica, enervată că trebuia să dea explicaţii, cred că poţi să vezi şi singură – verific cămara să văd câte provizii de mâncare mai avem.

– Asta nu era treaba mea?

– Ar fi, dacă ai face-o.

– Am fost ocupată cu copiii.

– De-aia mă ocup eu de asta.

Asemenea schimburi de replici nu erau neobişnuite între ele. Fata îndrăgostită şi sfioasă, care venise la ei, uimită de eleganţa şi rafinamentul socrilor ei, dispăruse – acea fată de dinaintea sosirii maiorului Andrew Duncan şi a eliberării de anumite inhibiţii, de care beneficiase şi Thomas.

Dar octombrie a adus vreme mai rea şi anunţul că Priscilla era din nou însărcinată. Un musafir surprinzător o aştepta pe Jessica în după-amiaza aniversării ei. A fost chemată în

salon ca să găsească o negresă cu picioare subțiri, de vârsta ei, îmbrăcată într-o rochie de prințesă, fără crinoline și cercuri metalice, ce conferea o oarecare formă siluetei sale mărunte și dizgrațioase. Femeia a arborat un zâmbet larg văzând uluirea Jessicăi.

– Doar nu credeai că aș rata a cincizecea ta aniversare, nu-i așa? a întrebat-o Tippy.

Capitolul 71

Soții DuMont se ocupaseră de aranjamentul vizitei-surpriză și le-au sărbătorit pe cele două femei în conacul lor printr-o petrecere ce amintea de cele din deceniul antebelic. Hainele invitaților erau în mod evident mai demodate și mai ponosite, iar rochiile fără cercuri pentru crinolină, ușor bufante ale Camelliei Warwick, Bess DuMont și Tippy ieșeau în evidență ca niște ponei în culori strălucitoare pe un carusel decolorat de vreme.

– Războiul și-a luat tributul, a comentat mai târziu Tippy despre musafiri și despre numărul redus al participanților la petrecerea de pe Houston Avenue.

– Așa cum a prezis Silas, a spus Jessica.

– Am observat că a lipsit familia Davis. Nu au venit pentru că eu sunt una din sărbătorite?

– Nu au venit pentru că sunt rușinați și extrem de amărâți prin pricina faptului că au sărăcit. Pot să-i înțeleg și să îi compătimesc până la un punct. Și-au pierdut fiul, pe Jake, în război, un băiat atât de dulce și de bun. Lui Thomas și băieților încă le e dor de el. Dar Lorimer este răspunzător pentru toate celelalte pierderi suferite. A contrazis predicția lui Silas că aveam să pierdem fără drept de apel în fața nordului și a continuat să cumpere pământ și sclavi – pe credit –, când oricare alt om rațional ar fi așteptat sfârșitul războiului. Când nu și-a mai putut plăti ipotecile, toată proprietatea lui a trecut în mâinile unor

comisionari din Galveston, inclusiv casa lor de pe Houston Avenue. Generalul de armată însărcinat cu administrația districtului a închiriat-o pentru el și pentru ofițerii lui, încă o palmă grea pentru soții Davis. Nu sunt singurii care trec prin nenorocirea asta. Multe alte familii importante de plantatori din tot estul Texasului împărtășesc aceeași soartă.

Tippy a clătinat din cap cu tristețe.

– Dar Somerset a supraviețuit.

Jessica a ridicat din umeri.

– Silas a avut grijă să supraviețuiască de dragul lui Thomas, iar Thomas va avea grijă de dragul fiului său. La trei ani, Vernon pare să fie făcut din aceeași plămadă ca tatăl lui. Se roagă de el să îl însoțească dimineața, dar poate că preferă compania tatălui său unei case pline de femei?

– Băiatul e ca el, a spus Tippy pe tonul ei profetic, familiar.

Jessica a simțit că o trece un fior. Ea și Tippy se bucurau de soarele de toamnă pe veranda din față, acolo unde stătuseră atât de des de vorbă, indiferente la indignarea vecinilor că una dintre ai lor era văzută bând ceai cu o negresă. Jessica a pufnit la disprețul lor. Cei care reușiseră să-și păstreze casele de pe Houston Avenue, cu excepția familiilor DuMont și Warwick, trebuiau să se simtă la fel de privilegiați din punct de vedere financiar și cu la fel de multe relații sociale ca Tippy. Isabel, cum i se spunea acum, devenise una dintre cele mai căutate creatoare de modă din America. Rochiile și accesoriile create de ea pentru fabrica de confecții din New York la care fusese angajată inițial fuseseră prima lovitură, ce îi adusese alte oferte, chiar mai avantajoase, de slujbe în lumea *haute couture*. Ca să fie numită *haute couture* (tradus de Tippy drept „cusătură la nivel înalt"), o casă de modă trebuia să aparțină Camerei Sindicale pentru Haute Couture din Paris, reglementată de Ministerul francez al Industriei. Tippy nu crea modele decât pentru singura firmă americană care se putea declara membră a acestei respectabile organizații. Printre clientele ei se numărau membrele de sex feminin ale familiilor Astor, Vanderbilt

și Morgan, și se împrietenise cu Sarah Josepha Hale[1], editoare a faimoasei *Godey's Lady's Book*[2] și importantă și influentă arbitră a eleganței americane.

– Nu știu dacă îmi doream să aud asta, a spus Jessica, întinzându-i frișca.

– Că Vernon e ca tatăl lui? De ce nu?

Jessica și-a amestecat ceaiul. Cum să-i răspundă lui Tippy? Avea aceeași dilemă ca atunci când a revenit la jurnal după o lungă absență și nu a știut de unde să înceapă, dar, spre deosebire de paginile goale, Tippy avea să o asculte și să-i răspundă. Singura și cea mai veche confidentă a ei de sex feminin urma să plece dimineață, cu trenul, până la New Orleans, și de acolo mai departe spre New York, însoțită de Jeremy, care avea afaceri în marele oraș. Jessica nu mai avea decât câteva ore de dispoziție să profite de sfaturile ei.

– Thomas a călcat pe urmele tatălui său și s-a însurat cu o femeie pe care nu o iubea, de dragul plantației Somerset, a spus Jessica.

Tippy a ridicat din sprâncene. Ca și părul, erau cenușii și subțiri.

– Se pare că Thomas e la fel de norocos în privința asta cum a fost Silas când s-a căsătorit cu tine, a spus ea.

– O, a ajuns să țină destul de mult la Priscilla.

Jessica a auzit o bufnitură în casă, lângă ferestrele salonului sub care ședeau. Servitorii mutau mobila ca să curețe covoarele.

– Ți-ai terminat ceaiul? a întrebat ea.

Tippy a aruncat o privire în ceașcă.

– Contează?

– Nu. Haide să ne plimbăm prin grădină. Trandafirii Lancaster și York arată cel mai bine acum.

---

[1] Importantă scriitoare și editoare americană, autoare a celebrului poem pentru copii *Mary Had A Little Lamb*

[2] Publicație pentru femei, celebră în perioada de dinaintea și din timpul Războiului Civil, ce apărea la Philadelphia

Departe de casă și de urechile servitorilor, Jessica i-a povestit despre sosirea frumosului și charismaticului maior Duncan, într-o perioadă în care căsnicia fiului și a nurorii sale trecea printr-o perioadă dificilă.

– Era evident pentru toată lumea în afară de Thomas că era îndrăgostit de ea, a spus ea, dar mă tem că nora mea, dornică de atenție cum era, a cedat în fața... interesului lui.

– Și Thomas a aflat?

– Nu, slavă Domnului. Era chiar după război. Își pierduse tatăl și avea multe griji pe cap.

Tippy a întrerupt-o pe Jessica.

– Și care e problema, Jessica? Căsnicia lor nu pare cu nimic mai rea, și din câte-mi spui despre frigiditatea Priscillei, maiorul Duncan s-ar putea să-i fi făcut o favoare lui Thomas.

– O, nu o condamn pe fată pentru aventura ei, dacă a avut-o într-adevăr, și nu la fiul meu mă gândesc.

– Dar la cine atunci?

– La Regina Elizabeth.

Întunecimile adânci ale ochilor imenși ai lui Tippy au lucit plini de înțelegere.

– Vrei să spui...

– Da.

– Cum poți fi sigură?

– Nu sunt sigură. Erau la poarta grădinii. Jessica a descuiat-o și au intrat. Poate că maiorul Duncan și Priscilla nu au făcut decât să flirteze. Poate că el nu a făcut-o decât să se simtă bine în pielea ei, să se elibereze de teama ei de sex. Mă îndoiesc că asta a fost tot, dar e posibil. Priscilla e o fată impresionabilă. Dar dacă, printr-un capriciu al sorții, Thomas află despre ei? Dumnezeu să ne aibă în pază! Ar fi mai rău decât să se dărâme casa în jurul nostru. Thomas nu ar mai avea niciodată aceleași sentimente față de copil. Tippy – Jessica s-a întors implorator spre ea –, tu te pricepi la astfel de lucruri. Tu vii din stele. Vom ști vreodată cu siguranță că Regina este o Toliver?

Tippy s-a încruntat, reflectând asupra întrebării.

– Cred că în timp toate lucrurile ascunse sunt dezvăluite, Jessie, așa că da, într-o zi vei ști, dar sper că nu va fi prea târziu să o mai iubești.

– Ce te face să spui asta? a întrebat-o Jessica uluită. Bineînțeles că iubesc copilul!

– Nu așa cum ai iubi-o dacă ai fi sigură că prin vine îi curge sângele fiului tău.

Jessica s-a întors rușinată cu spatele.

– Mereu ai fost în stare să vezi ceea ce alții nu vedeau. Of, Doamne, Tippy! Sunt atât de dezgustată de mine însămi, dar... Când mă uit la ea, văd pistruii și părul roșcovan al maiorului Duncan. Mi-a devenit antipatic. A profitat de situație, și Priscilla i-a permis. Chiar dacă înțeleg cum și de ce s-a întâmplat și nimeni nu a pățit nimic rău, nu pot să mă abțin să nu mă uit la copil ca la rodul trădării lor.

– Ești mamă, Jessica. Crezi că Priscilla, justificat sau nu, i-a fost infidelă fiului tău, și e normal ca asta să îți afecteze sentimentele față de ea și față de copil, dar uită-te cât de mult o iubești pe Amy, fiica Petuniei. Ea nu e din sângele tău, nici măcar din rasa ta.

– E adevărat, Tippy, dar a iubi un copil al unei prietene nu e același lucru cu a iubi un copil din propria familie. Regina e adorabilă, și nu i-aș purta vreodată pică pentru indiscrețiile mamei sale, dar pur și simplu nu pot simți că am cu ea legătura de sânge pe care o simt cu Vernon.

– Crezi cu adevărat că Regina nu este copilul lui Thomas, nu-i așa?

– Nu mă pot lepăda de certitudinea asta, și știi bine că nu am fost niciodată genul care să acorde prezumția de nevinovăție când cred că nu există.

Tippy a clătinat cu tristețe din cap.

– Păcat, draga mea, pentru că Regina te va iubi pe tine cel mai mult și va căuta aprobarea ta mai mult decât pe a celorlalți.

Jessica s-a uitat la trandafirii albi și roșii din grădina ei, cu capetele lor înălțate strălucind în soarele de toamnă. Avea

să vină oare vreodată clipa când avea să fie silită să depună un trandafir roşu la picioarele nepoatei sale? La şase luni, Regina dădea deja semne ale prezicerii lui Tippy. Ca pisicuţa din casă, care căuta compania Jessicăi, deşi ea nu simţea nici o afecţiune deosebită faţă de feline, bunica ei era aceea spre care ridica Regina mânuţele din pătuţul ei şi de pe podeaua din salon, în poala Jessicăi se oprea din plâns când nimeni altcineva nu reuşea să o liniştească.

– Thomas îl iubeşte pe fiul său, a spus Jessica, dar o venerează pe fiica lui, şi la fel şi Vernon. Nici nu vreau să mă gândesc la durerea lor sau a Reginei dacă adevărul iese vreodată la lumină. Dacă n-ar fi fost Somerset, Thomas nu s-ar fi însurat niciodată cu Priscilla. M-am temut dintotdeauna că la un moment dat va plăti un tribut pentru această decizie. Sper din toată inima că nu Regina va fi cea care va duce povara asta.

– Nu-mi aduc aminte să fi căzut ghinionul asupra lui Silas pentru că s-a însurat cu tine, Jessica.

Râsul lipsit de voioşie al Jessicăi a despicat aerul răcoros ca un cuţit.

– O, dar a căzut, Tippy! O, ba da, a căzut.

Capitolul 72

O bătaie ușoară în ușă a smuls-o pe Jessica de la jurnalul ei. Amy, care aduce ceaiul de dimineață, s-a gândit ea. Fata avea șaptesprezece ani și devenise indispensabilă în gospodărie. Jessica se oferise să o trimită la Colegiul Oberlin din Ohio, prima instituție de învățământ superior care accepta femei și negri, dar Amy refuzase. Locul ei era acolo, a spus ea. Îi plăcea viața ei și să trăiască „printre cărți și flori, și printre cei pe care îi iubesc și de care trebuie să îngrijesc", dar Jessica suspecta că la mijloc era și o poveste de dragoste. Amy „ieșea" cu paznicul familiei DuMont, și o nuntă se prefigura la orizont cu destulă certitudine. O irosire, se gândise Jessica, simțindu-se vinovată că dăduse o mână de ajutor la crearea legăturii pe care Amy refuza să o rupă. Se simțea prost mai ales pentru că Amy o considera una dintre cei care aveau nevoie de îngrijire.

Devotamentul lui Amy și al mamei sale față de Jessica era unul dintre numeroasele aspecte neplăcute cu care trebuise să se lupte nora ei odată cu trecerea anilor, iar poziția Jessicăi în gospodărie se schimbase oarecum. Tot mai des, începuse să zăbovească în camera ei până târziu în fiecare dimineață.

Data din partea de sus a paginii noi din jurnalul ei părea că se uită fix la ea – 7 noiembrie 1873. Unde zburaseră toți anii aceia? Fiul ei avea treizeci și șase de ani, Vernon, opt, iar David, cel mai mic nepot al ei, cinci. Regina avea... șase ani, și-a amintit Jessica. A lăsat condeiul din mână.

– Intră, Amy.

Nici un răspuns. Uimită, Jessica s-a ridicat de la birou. Poate că Amy avea nevoie de ajutor cu tava cu ceai. Fața palidă și pistruiată care a întâmpinat-o când a deschis ușa era a Reginei, un fapt fără precedent. Nepoata ei nu mai venise până atunci în camera ei.

– Bună dimineața, bunico! a spus ea, uitându-se fix la Jessica, cu ochii măriți de incertitudinea că e bine-venită.

Privirea i-a săgetat inima Jessicăi. Ce era cu ea, ce făcuse sau spusese ca fetița să se îndoiască de faptul că bunica ei se bucura să se afle în compania ei?

– Bună dimineața, Regina! Ce te aduce la ușa mea în dimineața asta?

– Am venit... să-ți aduc un cadou.

– Un cadou? a întrebat-o Jessica pe un ton care exprima surprindere și bucurie. Păi, intră și hai să vedem ce mi-ai adus. A zâmbit și i-a întins mâna, iar fetița a apucat-o. Avea o mânuță delicată, cu o formă elegantă. Nimeni din familie nu avea mâinile Reginei. Ai venit la țanc pentru ceai. Amy mi-l va aduce în curând. O să punem mult lapte și zahăr în el, ca mama ta să nu aibă obiecții în privința cofeinei.

– Ar fi foarte bine, a spus Regina.

Amuzată – copila începuse să-i imite expresiile –, Jessica i-a propus:

– Vrei să stăm la măsuța de ceai, ca să avem lumină de la fereastră?

– Ar fi foarte bine, i-a răspuns Regina, punând pe masă cadoul înfășurat în batistă. S-a așezat cu spatele drept, aranjându-și cu grijă fusta cu volane complicate a rochiței din mătase. Mama ei îi punea deja corset și o îmbrăca în haine la modă pentru copii, cumpărate de la recent redenumitul Magazin DuMont. Vrei să-ți deschizi cadoul? a întrebat-o Regina.

– Vreau.

Jessica a desfăcut pătrățelul dantelat din pânză și a găsit înăuntru un pachețel de gumă de mestecat Adams no. 1. Invenția apăruse pe piață abia de un an, iar, dintre toți oamenii,

trebuiau să-i mulțumească generalului Antonio Lopez de Santa Anna pentru descoperirea ei. Articolele de presă atestau că noul desert popular apăruse atunci când fostul dictator, trăind în exil la New Jersey, îi vânduse un stoc de gumă *chicle*, pe care îl cumpărase din Mexic, lui Thomas Adams, un inventator, ca înlocuitor pentru cauciuc. Inventatorul observase că lui Santa Anna îi plăcea să mestece *chicle*-ul, o substanță gumată naturală, ce se găsea în arborii pereni din America Centrală. Eșuând în eforturile lui de a întări materialul pentru a-l utiliza în obiecte pentru care era nevoie de cauciuc, Thomas Adams a molfăit într-o zi un cocoloș din stocul lui, a descoperit că-i plăcea și a fiert un lot pentru a crea fenomenul care revoluționase piața, ținut acum în mână de Jessica.

– Vai, ce deliciu! a strigat ea, mimând plăcerea la vederea produsului negru și nearomat „întinde și pocnește", care devenise ultimul răcnet al modei.

– Am cumpărat-o cu banii mei de buzunar, pentru tine, de la magazinul lui Monsieur DuMont, a spus Regina cu mândrie.

– Câtă grijă din partea ta să te gândești la mine! a spus Jessica, sperând că fetița nu se aștepta ca ea să mestece acea porcărie în prezența ei.

A auzit zgomot de porțelanuri pe coridor – Amy aducea, în sfârșit, ceaiul. Jessica avea să o invite să rămână și ea. Spre deosebire de Petunia, Amy ținea la fetiță, iar ceaiul avea să le dea ei și nepoatei sale ceva de făcut și un subiect de conversație.

Ochii Reginei s-au îndreptat curioși spre biroul Jessicăi.

– Scrii o carte? a întrebat-o ea cu sfială.

– Ceva de genul ăsta. E un jurnal.

– Ce este un jurnal, dacă mi-e permis să întreb?

– Ți-e permis. Cuprinde însemnarea unor întâmplări din viața unei persoane.

– Întâmplări?

– Evenimente care apar în viața de zi cu zi a unei persoane, și a familiei, și a prietenilor săi, și în casa, și orașul său, precum și sentimentele acestei persoane cu privire la aceste evenimente. E o înregistrare în scris a amintirilor.

– Scrii despre mama și tata?

– Da.

– Și despre Vernon și David?

Jessica a avut o ezitare. Știa unde duce această conversație.

– Da, i-a răspuns.

Fetița a întrebat-o cu timiditate în glas și cu sfială în ochi:

– Despre mine scrii vreodată?

– Da, i-a răspuns sincer Jessica. Deseori.

Fața copilei s-a luminat.

– Serios? Ce scrii?

– Că ești un copil foarte dulce și drăgăstos, cu maniere perfecte și o conduită pe care cu siguranță nu ai moștenit-o de la Toliveri.

Regina a râs cu veselie, arătându-și dințișorii frumoși și limbuța rozalie.

– Dar tati spune că semăn leit cu tine, a spus ea, întristându-se puțin. Și eu vreau să fiu ca tine.

Jessica a rămas fără replică. A întâmpinat-o cu recunoștință pe Amy, care aducea tava cu ceai.

– Am un musafir la ceai, a spus Jessica, și era pe cale de a o invita pe Amy să li se alăture, când privirea de pe chipul Reginei, purtând în ea o rugăminte, a oprit-o. Nu-i cere să stea cu noi, o implora, de parcă fetița i-ar fi citit intenția. Ești drăguță să ne mai aduci o ceașcă? Și adu și niște prăjiturele. Eu și Regina vom da o mică petrecere.

– Revin îndată, a spus Amy, făcându-i cu ochiul Reginei. Vezi cum te porți, micuțo.

– De parcă ar fi cazul să-i reamintești, a dojenit-o Jessica.

– Cine e băiatul din fotografie, bunico? a întrebat Regina, fâțâindu-se pe scaun sub greutatea fustei și a jupoanelor, ca să studieze un dagherotip așezat pe raftul de deasupra biroului Jessicăi.

Jessicăi i s-a oprit răsuflarea. Trecuseră mulți ani de când cineva observase fotografia și, adesea în ultimul timp, se pomenise amintindu-și de Joshua.

– Este Joshua. Fratele tatălui tău.

Regina i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Celălalt fiu al tău?

– Da, celălalt fiu... al meu.

– Și unde e?

– A murit, acum mulți ani, pe când avea doar doisprezece ani. A fost azvârlit de pe cal și și-a rupt gâtul din pricina căzăturii.

– O! a spus Regina, apăsându-și mânuțele delicate pe obraji, imitând-o pe mama ei în momentele de disperare. Îmi pare atât de rău, bunico. Cred că ai fost foarte tristă.

– Am fost. Mi-e dor de el și în ziua de azi.

– Era ca tati?

– Nu. Erau foarte diferiți.

– În ce sens?

– Tatăl tău a îndrăgit întotdeauna pământul. Fratele lui îi iubea pe oamenii de pe pământ.

– Și asta îi făcea diferiți?

– Da, asta îi făcea diferiți.

– Și îi iubeai diferit din pricina asta?

– Cred că da, i-a răspuns Jessica. Ce întrebare era asta la un copil de șase ani? Dar nu și din punctul de vedere al gradului, a adăugat ea.

– Al gradului?

– Al cantității. Nu exista nici o diferență în ceea ce privește *cantitatea* de iubire pe care le-o ofeream. I-am iubit pe amândoi în mod egal. Jessica simțea că începe să i se încingă fața. Fetița știa. Oricât încerca Jessica să nu dea dovadă de favoritism, cumva Regina devenise conștientă de faptul că sentimentele bunicii ei față de frații ei nu erau aceleași cu cele față de ea, iar această conștientizare provocase întrebările ei. Amy a sosit cu cealaltă ceașcă de ceai și cu o farfurie cu prăjiturele. Regina a început din nou să se foiască pe scaun. Jessica s-a așezat în fața ei, alungându-și lacrimile din ochi. Să-ți prepar ceaiul cum cred eu că ți-ar plăcea? a întrebat-o.

– Ar fi foarte bine.

Cu grijă, Jessica şi-a văzut de prepararea ceaiului. Copila aceasta s-a baricadat în spatele unui zid de maniere elegante ca nu cumva să-mi provoace dezaprobarea, s-a gândit ea. Cum se poate gândi vreodată că i-aş răni inimioara sensibilă?

– După ce ne terminăm ceaiul, vrei să-mi citeşti una dintre poveştile tale? a invitat-o Jessica. Putem sta lângă foc şi asculta vântul care suflă secrete din afara casei. Putem încerca să ghicim ce spune.

Faţa copilei s-a luminat.

– Numai eu? Nu trebuie să te împart cu fraţii mei?

– Numai tu şi cu mine, i-a răspuns Jessica.

– Şi putem să ne învelim în cuverturi?

– Şi putem să ne învelim în cuverturi.

– Asta ar fi într-adevăr foarte bine, a spus Regina.

Capitolul 73

Priscilla s-a oprit la ușa apartamentului Jessicăi. Cu toate că toți membrii familiei erau plecați de acasă pentru restul după-amiezii și avusese grijă ca servitorii să aibă treabă jos, s-a uitat în ambele direcții ale holului imens înainte de a deschide ușa. A simțit o iritare familiară în stomac. Chiar și după cinci sau șase astfel de incursiuni secrete în camera Jessicăi, încă mai tremura la gândul că soacra ei putea să fi uitat ceva și să se întoarcă, sau – Doamne ferește! – Petunia, câinele de pază al Jessicăi. Menajera putea să apară cu așternuturi curate sau cu trandafiri din grădină, sau din orice alt motiv și să o prindă la biroul Jessicăi.

Ce scuză plauzibilă putea oferi ca să explice de ce s-a strecurat în camera soacrei sale și i-a citit jurnalele intime pe care le scotea dintr-un sertar încuiat atunci când știa că Jessica e plecată? Pur și simplu nu exista nici una, și, încă de la început, Priscilla a știut că își tăia craca de sub picioare în privința relației cu Thomas și cu Jessica dacă ar fi prinsă, dar considera că riscul merită șansa infimă de a fi descoperită. Până atunci, Jessica nu avusese nici cea mai mică bănuială că îi umblase cineva la jurnale. Priscilla era atentă la felul în care erau aranjate în teancuri de fiecare dată când descuia dulapul de sus al biroului și le așeza la loc exact în aceeași poziție, punând cheia exact unde o găsise.

Aproape din clipa în care s-a născut Regina, Jessica o tratase pe fiica ei cu o precauție pe care nu o arăta față de Vernon. O vreme, Priscilla crezuse că asta se datora faptului că primul nepot ocupa locul central în afecțiunea unei bunici.

– Al doilea nepot nu stârnește la fel de multă vâlvă ca primul, nu-i așa? a întrebat-o ea pe mama ei.

– Vai, ba sigur că da, i-a răspuns ea. De ce mă întrebi?

– Jessica nu pare să fie la fel de fascinată de Regina cum e de Vernon.

– Asta pentru că îi plac mai mult băieții. A crescut numai fii, slavă Domnului. Firea ei nu e suficient de caldă pentru fiice, după cum poți mărturisi și tu.

Priscilla fusese de acord. Ea și Jessica nu se atașaseră niciodată una de alta, spre marea dezamăgire a Priscillei, dar ceea ce spunea mama ei nu explica afecțiunea Jessicăi față de Amy și încântarea ei în fața tuturor copiilor, indiferent de sex, rasă sau clasă socială.

– Ai halucinații, i-a spus Thomas când adusese vorba de această diferență. Mama nu arată nici o preferință pentru Vernon față de Regina.

Și, într-adevăr, când s-a născut David, aparent Thomas avea dreptate. Jessica părea foarte grijulie să-și distribuie în mod egal afecțiunea între cei trei nepoți, dar față de Regina manifesta mereu o oarecare rezervă. Trebuia să fii mamă ca să-ți dai seama.

Această rezervă a Jessicăi față de Regina a stârnit tensiuni în relația liniștită pe care Priscilla încercase până atunci să o mențină în conviețuirea cu soacra ei. Micile gelozii pe care se chinuise să și le controleze s-au transformat în resentimente. Nu era ceva neobișnuit la o noră care-și împarte teritoriul cu soacra ei. Susținerea neclintită, implicită a lui Thomas față de mama sa în fața soției lui (cu toate că Jessica nu provoca niciodată o situație care să o facă necesară) a început să o macine. Enervarea când vedea respectul arătat de copii față de bunica lor, deși cu mama lor se dovedeau impertinenți, deferența pe care Petunia și ceilalți servitori i-o arătau Jessicăi, când ea,

Priscilla, era stăpâna casei, au ieșit la iveală, toate pricinuite de strania lipsă de atașament a soacrei sale față de Regina.

Atunci, de ce, se întreba Priscilla, nu reușise să vadă evidența până în decembrie 1874, anul trecut, când fiica ei avea șapte ani? O lovise ca un trăsnet – cheia misterului care îi stăruia în fața ochilor încă de la nașterea Reginei. Jessica suspecta că fiica ei e rodul adulterului, că maiorul Andrew Duncan, și nu Thomas, este tatăl nepoatei sale.

Conștientizarea bruscă aproape că o adusese în pragul leșinului când cele trei familii se adunaseră în ajunul Crăciunului pentru petrecerea anuală cu grog. Erau la familia DuMont, și copiii erau în jurul bradului, desfăcându-și cadourile. Regina era îmbrăcată într-o rochie din catifea verde cu un guler din dantelă albă și cu o fundă verde, cu rămurele de merișor și ilice, singura fată între băieți – o prințesă printre supușii ei, Vernon și David, Abel, Jeremy III și frații lor mai mici. Bess a făcut o observație:

– Pe cuvântul meu, Jessica, nepoata ta seamănă cu tine tot mai mult cu fiecare an.

Jessica și-a lăsat oarecum deliberat ceașca cu grog pe farfurioară.

– Nu văd cum ar putea fi posibil. Regina e atât de drăguță.

A fost un comentariu complet inofensiv, dar Priscilla și-a fixat soacra cu o privire uluită pe care avea senzația că Jessica a simțit-o, dar pe care a evitat-o intenționat, menținându-și atenția asupra grupului.

În noaptea aceea, Priscilla stătuse trează, întinsă pe pat lângă Thomas, încremenită de groază. Dacă Jessica, în vreun moment de neatenție și de enervare, i-a divulgat lui Thomas suspiciunile ei? Atunci, s-a strecurat încet, în mintea ei amorțită, ideea de a-i citi jurnalele Jessicăi. Soacra ei scria în ele cu religiozitate, pregătind cartea pe care intenționa să o scrie despre familiile fondatoare din Howbutker. Probabil că-și revărsa sufletul în ele. Ce alt loc mai bun să afle dacă temerile sale erau fondate, dacă nu gândurile Jessicăi așternute pe hârtie? Jurnalele erau ținute sub cheie, dar, cu un an în urmă, după

ce Regina fusese invitată în camera bunicii sale, o văzuse pe Jessica depozitându-şi jurnalul curent, încuind uşa servantei şi ascunzând cheia sub o călimară de cerneală. Priscilla găsise cheia la câteva secunde după ce intrase în camera Jessicăi.

Se dusese direct la jurnalul pe care scria 1866, anul instaurării ocupaţiei unioniste în Howbutker, şi a găsit justificarea pentru teroarea ei. Era aşa cum îşi imaginase: Jessica o bănuia că întreţinuse relaţii sexuale cu maiorul Duncan. Însemnarea, care o făcuse să-şi înăbuşe un ţipăt, era datată 19 august 1866.

> Ezit să-mi încredinţez îngrozitoarele suspiciuni, de teamă că paginile acestea ar putea fi citite de alţi ochi decât de ai mei, dar mi-e inima grea şi nu am unde să mă descarc în altă parte. Cred că încântătoarea mea noră are o aventură cu maiorul Andrew Duncan. Am urmărit neajutorată cum copila aceasta dornică de iubire a cedat în faţa atenţiilor chipeşului maior. E atât de orbită de pasiunea ei pentru el, că nu vede că e absolut evident pentru mine şi posibil pentru Petunia, dar slavă Domnului, nu şi pentru Thomas. El nu vede nimic dincolo de îndatoririle lui la Somerset şi de venerarea lui Vernon.

Apoi, mai departe, un alt paragraf scris rapid şi datat 10 aprilie 1867: *Astăzi s-a născut Regina Elizabeth Toliver. Este excepţională, absolut perfectă. Are pielea albă şi părul roşcat – ca mine, spune toată lumea. Ei bine... vom vedea.*

Şi, în acelaşi an, la scurtă vreme după aniversarea de cincizeci de ani a Jessicăi, scrisese: *Tippy îmi spune că într-o bună zi voi şti dacă fetiţa este o Toliver. Mă întreb cum vom ajunge să ştim asta. Cum ni se va revela?*

Priscilla fusese nevoită să scormonească după aceste comentarii personale printre însemnări despre evenimente locale şi naţionale, veşti despre prieteni, invenţii, modă, cărţi, muzică – *În acest an 1867, Johann Strauss fiul a dat lumii noastre înspăimântătoare unul dintre cele mai frumoase şi mai liniştitoare valsuri compuse vreodată:* Dunărea albastră, scria

Jessica pe una dintre pagini. Priscilla s-a oprit, amintindu-şi de noaptea în care valsase pe o compoziţie de Brahms în braţele maiorului Duncan, la petrecerea dată de el pentru oamenii din oraş. Faţa i-a luat foc de groază. Cum a putut să fie atât de proastă încât să nu-şi dea seama că oricine s-ar fi uitat era în stare să vadă ceea ce se petrecea între ei?

Thomas nu avusese ochi pentru asta. Priscilla se uitase peste umărul lui Andrew spre soţul ei, înghesuit într-un colţ cu ceilalţi plantatori, şi ştiuse că era în siguranţă. În orice caz, el nu avea să observe. Obosise nespus să aştepte atenţia soţului ei, se săturase să iubească un bărbat care nu avea să nutrească niciodată faţă de ea sentimentele pe care ea le dorea şi de care avea nevoie. El se însurase cu ea ca să-i facă un moştenitor. Thomas era cel dorit de inima ei, dar – aşa cum observase şi scrisese şi Jessica – era flămândă după genul de atenţie pe care i-o acorda Andrew, şi pe care nu o primea din partea soţului ei. Era oare posibil ca, uitându-se la Regina, tot oraşul să se întrebe ceea ce Thomas nu observase nici o clipă?

Priscilla aşezase jurnalele la loc, în ordine cronologică, înainte să o părăsească norocul. Uluită de informaţia aflată, a ieşit din camera Jessicăi, să se gândească la implicaţii. Jessica nu acţionase pe baza suspiciunilor, cu excepţia reţinerii, conştiente sau nu, a afecţiunii ei faţă de Regina în comparaţie cu cea de care se bucurau băieţii, dar Priscilla observase o schimbare de atitudine faţă de fiica ei în ultimul an. Poate că Jessica devenise conştientă de sentimentele Reginei faţă de ea, sânge din sângele ei sau nu, şi Jessica n-ar fi zdrobit niciodată inima unui copil.

Jessica nu avea să-i pomenească niciodată lui Thomas despre suspiciunile ei. De ce ar fi făcut-o? Fiul şi nora ei erau acum mulţumiţi unul cu altul. Familia lor era înfloritoare, căminul, liniştit. Dacă mariajul lor nu era chiar aşa cum şi-ar fi dorit ei să fie, era totuşi unul destul de bun. Obţinuseră amândoi lucrul pentru care încheiaseră târgul. Thomas avea doi fii moştenitori, şi Priscilla avea titlul de doamna Toliver, cu toate prerogativele acestui nume. Îşi câştigase şi acum ocupa un loc

special în inima soțului ei. De ce și în ce scop ar vrea o mamă și o bunică iubitoare să dorească distrugerea tuturor acestora?

Timpul avea să-l șteargă pe maiorul Duncan din memoria orașului. Era plecat de șapte ani. Deunăzi, cineva avusese dificultăți în a-și aminti numele lui. Priscilla nu-și putea imagina o altă amenințare pentru liniștea ei. Viața avea un fel al ei de a scoate la lumină gunoiul băgat sub preș, cum ar spune Jessica, dar, deocamdată, Priscilla nu vedea nici un motiv să se aștepte la vreo dezvăluire.

Nu s-ar fi întors niciodată la jurnale ca să-și continue incursiunile secrete în camera Jessicăi, dacă n-ar fi observat o referință ciudată, care i-a atras atenția și i-a stârnit și mai mult interesul pentru istoria familiei Toliver. Priscilla nu a rezistat tentației de a investiga, așa că a revenit la începuturile jurnalelor, în căutarea originii și semnificației faptului respectiv, la care se făcea referire. Găsise numeroase mențiuni și, între timp, intrase în posesia unor dezvăluiri uluitoare despre persoana soacrei sale, și adunase informații șocante, pe care avea să le stocheze ca să-i servească drept protecție pentru fiica ei. Mai avea încă trei ani de jurnal de parcurs, ca să încheie lectura despre viața privată a Jessicăi Wyndham Toliver, și Priscilla afla tot ceea ce scrisese soacra ei despre blestemul familiei Toliver.

Capitolul 74

În 1876, Rutherford B. Hayes, un republican, a fost ales președinte al Statelor Unite în cele mai disputate alegeri prezidențiale din secolul al XIX-lea. Votul popular l-a preferat pe oponentul lui Hayes, Samuel Tilden, un democrat, guvernator al statului New York. Trei voturi ale electoratului au fost indecise. Analiștii politici ai vremii considerau că s-a încheiat pe ascuns o înțelegere care l-a dus pe Hayes la Casa Albă. Democrații sudiști din comisia care trebuia să decidă soarta alegerilor au fost de acord să-i acorde lui Hayes votul electoratului în schimbul retragerii de către republicani a trupelor federale din sud și al încheierii Reconstrucției. Înțelegerea a dus la Compromisul din 1877, o convenție nescrisă prin care guvernul național avea să permită fostelor state confederate să se autoguverneze fără intervenția nordului în afacerile lor interne.

Urmarea a fost că negrii eliberați au rămas fără protecție și la mila legilor Jim Crow[1]. Acestea erau statute statale și federale, menite să îi separe pe negri de societatea albilor, să-i lipsească de drepturi civile și să-i readucă la statutul deținut

[1] Legi locale și statale, instituite în statele sudiste cu privire la segregarea rasială, adoptate după perioada Reconstrucției și rămase în vigoare până în 1965. Sintagma *Jim Crow Law* a apărut pentru prima dată într-un articol publicat în 1892 în *The New York Times* cu privire la legile electorale din Sud.

înainte de război. Sistemul împărțirii recoltei, așa cum fusese gândit să funcționeze pentru sclavul eliberat, îl lega contractual pe mai departe față de stăpânul lui de odinioară. Manipularea proprietarului de pământ era una simplă: pe credit, îi asigura arendașului său aprovizionarea cu cele necesare – un măgar, plug, semințe, locuință și provizii cu care să înceapă – prin înțelegerea contractuală conform căreia costul acestor cheltuieli avea să fie dedus din partea lui de recoltă la vremea vânzării acesteia. Foarte adesea, conform registrelor contabile ale proprietarilor albi de pământ, datoria arendașului negru analfabet depășea profitul, iar acesta era silit să rămână legat de pământ pentru încă un an, ca ciclul să se repete, menținându-l pentru totdeauna îndatorat până peste cap față de moșier. Salvarea de la acest tip de tiranie era aproape imposibilă. Lucrătorii care fugeau de îndeplinirea obligațiilor legale erau urmăriți de șerifi locali sau de grupuri angajate în acest scop și readuși în slujba moșierului până la achitarea datoriei.

Reacția negrilor la această reinstaurare a dominației albilor a fost „Exodul negrilor din 1879", în cadrul căruia douăzeci de mii de negri au părăsit regiunile producătoare de bumbac ale fostei Confederații pentru promisiunea acordării unor terenuri gratuite în Kansas, Oklahoma și Colorado. Printre ei s-au numărat și cei doi fii ai lui Jasper, împreună cu familiile lor.

– Dar de ce? a întrebat neîncrezător Thomas atunci când Rand, cel mai în vârstă dintre cei doi fii, l-a abordat pentru a-i da vestea iminentei lor plecări. Nu ați fost tratați corect?

– N-am fost niciodată tratați mai bine, domnu' Thomas, iar io și familia mea, ca și familia fratelui meu vă suntem foarte recunoscători. Datorită împărțelii corecte făcute de 'mneavoastră, avem banii să plecăm și s-o luăm de la capăt. Am primit educație ca să fim siguri că nu ne înșală nimeni, și pe asta tot 'mneavoastră v-o datorăm. Plecarea noastră n-are nimic de-a face cu 'mneavoastră, ci cu speranța că avem propriul pământ, pe care nu l-am avea nicicând dacă rămânem la Somerset.

Thomas a auzit o tonalitate inconfundabilă în vocea lui Rand, amintindu-i că dacă era de acord să-i vândă lui și fratelui

său, Willie, pământul pe care îl lucrau (solicitare făcută de nenumărate ori), nu aveau să mai plece. Privirea lui Rand spunea că încă nu era prea târziu să încheie afacerea.

– Mi-aș dori să văd o cale de a vă vinde pământul pe care îi aveți în arendă de atâția ani, Rand, dar pământul familiei Toliver nu a fost de vânzare niciodată, și nici nu va fi vreodată. E o promisiune pe care i-am făcut-o tatălui meu și pe care intenționez să mi-o țin.

– Așa cum ne-ați explicat destul de clar de-a lungul anilor, a spus Rand. Io și Willie o să ne ocupăm de însămânțare, mai stăm pân' la botezul fetiței lui Amy și apoi, pe-aci ne e drumul. Poate ajungem în Kansas la timp să obținem o recoltă de grâu până nu vine iarna.

Rand venise să-și ia rămas-bun. Se adunaseră în fața fostei case a familiei lor, pe care Thomas o preluase ca birou pentru plantație după ce fusese eliberată la moartea lui Jasper. Vernon, în vârstă de paisprezece ani, stătea lângă tatăl lui. În prezența fiului său, Thomas a avut grijă să dea exemplul pe care spera să îl urmeze băiatul când avea să devină stăpânul plantației. Fiul lui știa că suferea pentru pierderea a două dintre cele mai muncitoare, loiale și de încredere familii de acolo, dar nu-și putea permite să fie morocănos din cauza asta. Rand, fratele lui și familiile lor erau liberi să plece. Rand i-a întins mâna, și Thomas i-a strâns-o.

– Sunt sigur că ați auzit povești despre nemernicii care solicită bani în avans ca să vă ducă în țara făgăduinței și apoi nu apar la data plecării, le-a spus Thomas. Aveți grijă cu ei și să știți că, dacă lucrurile nu merg așa cum trebuie în Kansas, puteți să vă întoarceți oricând. În aceleași condiții ca până acum.

– Știm asta, domnu' Thomas. Rand și-a pus la loc pe cap pălăria veche, pătată de sudoare. S-a uitat la Vernon. Băieții mei mi-au zis să-ți zic la revedere, domnișorule Vernon. Ar fi venit și ei încoa, da' le-a fost prea greu.

Thomas l-a văzut pe fiul înghițind cu dificultate.

– O să... o să-mi fie dor de ei, a spus Vernon. Nu-mi pot imagina cum voi merge la pescuit fără ei.

– Nici ei. Rand s-a întors spre Thomas. Ei bine, adio din partea noastră, a tuturor, domnu' Thomas, şi spuneţi-i Petuniei că o să-i scriem.

Nici Thomas, nici Vernon nu au spus nimic în timp ce l-au privit pe fiul cel mare al lui Jasper îndepărtându-se pe calul lui. El şi fratele lui, Willie, îşi petrecuseră toată viaţa pe plantaţie. Thomas crescuse împreună cu ei, după cum Vernon crescuse împreună cu fiii lor. Jasper venise în Texas cu familia Toliver şi devenise o parte integrantă a istoriei Somersetului. Rămăşiţele lui erau îngropate la loc de cinste în cimitirul de pe terenul pe care stăpânul lui îl curăţase cu ajutorul lui.

– Nu puteai să le vinzi pământul pe care-l lucrau, ca să rămână aici, tati?

Thomas i-a ridicat bărbia băiatului ca să se uite la el. Vernon îi ajungea acum până aproape de umăr, dar nu avea să treacă mult timp până când aveau să se privească direct în ochi.

– Sunt lucruri mult prea importante ca să punem sentimentele personale înaintea lor, fiule. Somerset este unul dintre ele. Pământul acesta aparţine familiei Toliver, şi nici măcar un acru din el nu e de vânzare, cu nici un preţ, sub nici un motiv. Suntem singurii săi proprietari. Nu împărţim controlul asupra lui cu alţi oameni. Nu trebuie să uiţi asta.

– N-am să uit, tati.

Thomas a încuviinţat din cap. Nu avea nici o îndoială că băiatul avea să ţină minte. Fiul lui semăna atât de mult cu el la paisprezece ani. Vernon iubea plantaţia şi era interesat de ea încă de când era de-o şchioapă şi mergea printre şirurile cu bumbac, purtat de mână de tatăl lui. David, fiul lor de unsprezece ani – neastâmpăratul familiei –, la fel. Thomas fusese binecuvântat cu doi fii interesaţi să deprindă tainele administrării unei plantaţii. David ar fi fost şi el acolo în acea zi, dar i se îngăduise să joace, în acea sâmbătă, un joc de baseball, noul sport al secolului al XIX-lea. Amândoi înţelegeau care erau aşteptările de la un Toliver. Thomas nu le-ar fi permis fiilor săi să trăiască de pe urma roadelor muncii familiei lor fără a-şi

aduce contribuția la ea. Nici o odraslă a lui nu avea să se bucure de importanța numelui său fără să merite dreptul de a-l purta.

Și fiica lui își înțelegea rolul de membră a unei familii care trăia pe baza așteptărilor moștenirii și tradițiilor sale. Thomas a zâmbit automat gândindu-se la Regina. Fiii veneau de la zei, dar fiicele veneau de la îngeri. În dimineața aceasta, îi spusese:

– Tati, Petunia și Amy sunt triste.

Fusese prima dintre copiii lui care să-i spună tati. Începuse cu *ta-ti*, iar băieții adoptaseră forma de adresare a surorii lor. Regina era adeseori deschizătoare de drum pentru felul în care erau făcute și spuse lucrurile în casa Toliver. Dintre toți Toliverii pe care-i știa el, ea reprezenta cea mai autentică definiție a nobleței. Bună la suflet, cu spirit puternic, generoasă și grațioasă, era cea mai aproape de adevărata semnificație a regalității.

– Știu, scumpo, i-a răspuns el.

– Frații Petuniei și familiile lor pleacă de la Somerset. Nu poți să faci nimic ca să-i convingi să rămână?

– Nu pot. Plecarea este decizia lor.

Fusese unul din rarele momente în care îi refuza ceva fiicei sale, iar dezamăgirea ei l-a străpuns ca un cuțit. Pentru o fracțiune de secundă, chiar a luat în calcul ideea să se răzgândească – ar fi alungat cu orice preț privirea îndurerată de pe fețișoara aceea dulce și pistruiată. În schimb, a ridicat-o în poală. La doisprezece ani, era încă o copilă ca să poată sta pe genunchii lui, în fortăreața brațelor lui. Majoritatea taților i-ar fi oferit un dar care să compenseze pentru cererea refuzată, dar asta nu avea să meargă în cazul Reginei. Nici o concesie nu o putea abate de la dorința ei inițială. Nu putea fi cumpărată.

– Pleacă înspre un loc pe care ei îl consideră mai bun, i-a explicat el.

Fetița s-a încruntat.

– Mai bun ca Somerset?

– Da.

– Nu există nici un loc mai bun decât Somerset, a spus ea.

El a îmbrățișat-o.

– Sper că frații Petuniei nu vor afla acest lucru în Kansas.

Ori de câte ori era cuprins de o dispoziție melancolică, ca în acea zi, Thomas se gândea la familia lui și se însenina. Era cu adevărat un bărbat binecuvântat să aibă acasă o soție harnică și o mamă iubitoare, amintirea unui tată devotat și trei copii încântători care să-i spună tati. Uneori, inima i se umplea de atâta dragoste și mândrie, că se gândea că avea să explodeze.

– De ce zâmbești, tati?

În vocea lui Vernon se simțea o urmă de dezaprobare. Lui abia i se zvântaseră lacrimile, și tatăl lui zâmbea.

Thomas l-a luat pe fiul său de după umeri și s-au întors să intre în cabană.

– Mă gândeam cât sunt de norocos să fiu tatăl a trei copii minunați, a spus el.

– Moștenitori ai Somersetului. Nu asta suntem?

– Ți-ai învățat bine lecțiile, fiule. Da, moștenitori ai Somersetului. Aș fi vrut ca tatăl meu să trăiască ca să vadă că nu există nici un blestem al pământului.

– Blestem?

Thomas își dorea să-și fi ținut gura. Vernon era extrem de tenace atunci când voia să afle ceva.

– O piază-rea, i-a explicat Thomas. Chipurile, aruncată de o forță supranaturală ca să facă rău cuiva sau unui lucru, ca pedeapsă pentru faptele rele făcute.

– Tatăl tău a făcut fapte rele?

– Chiar deloc. A făcut... anumite sacrificii, ca să se asigure că poate înființa Somersetul.

– Și care au fost acestea?

– Nu-mi aduc aminte.

– Ce fel de pedeapsă credea el că o să-i arunce blestemul?

Thomas a ezitat. Frigurile galbene făceau ravagii în Louisiana și aveau cu siguranță să treacă granița înspre estul Texasului, dar toate ferestrele din casa familiei de pe Houston Avenue fuseseră acoperite de curând cu niște împletituri metalice, numite plase, ca să împiedice intrarea țânțarilor purtători de maladie. Exista un risc permanent să revină holera sau alte boli ori

accidente care puteau răpi viața copiilor lui cât ai clipi din ochi, dar nu din pricina unei profeții rostite de mama furioasă a tatălui său acum aproape o jumătate de secol. Și, totuși, superstițios, Thomas simțea o șovăială în a exprima temerea tatălui său, anume că afurisenia ei avea legătură cu procrearea și menținerea în viață a moștenitorilor Toliver. Silas Toliver își făcuse griji degeaba. Într-adevăr, își pierduse primul născut, dar Joshua, Dumnezeu să-i aibă în grijă sufletul frumos, nu a fost un moștenitor adevărat pentru Somerset. Adevăratul moștenitor al lui Silas Toliver era viu și sănătos, iar nepoții lui aveau să ducă numele Toliver și plantația spre generația viitoare.

– E pierdere de vreme să discutăm prostii, i-a spus Thomas fiului său. Nu există nici un blestem.

PARTEA A PATRA
1880–1900

Capitolul 75

Jeremy s-a uitat de jur împrejurul salonului-sală de bal la grupul adunat să-l întâmpine pe Philippe DuMont. Fiul burlac, în vârstă de patruzeci și doi de ani, al lui Henri și Bess DuMont revenise acasă pentru o scurtă perioadă înainte de a se prezenta la noua lui slujbă la Agenția de Detectivi Pinkerton din New York, după o muncă de unsprezece ani alături de Texas Rangers, forța de cavalerie a statului organizată în timpul Revoluției din Texas pentru a-i păzi frontierele. Erau acolo douăzeci și două de persoane de diferite vârste, toți membri ai familiilor DuMont, Toliver și Warwick. Numărul nepoților sporise prea mult ca să mai încapă la masa din sufrageria lui Bess, așa că pentru masa în cinstea întoarcerii acasă de mai devreme, prilej de numeroase comentarii obraznice, tinerii fuseseră încă o dată așezați la „masa copiilor". A treia generație de odrasle Toliver era alcătuită de Vernon, în vârstă de cincisprezece ani, Regina, treisprezece ani, și David, doisprezece. Din clanul DuMont făceau parte fiii lui Armand, Abel, de șaisprezece ani, și Jean, de treisprezece. Grupul Warwick era alcătuit din copiii lui Jeremy Jr., Jeremy III, șaisprezece ani, și Brandon, treisprezece, și din băieții lui Stephen, Joel, în vârstă de cincisprezece ani, și Richard, șaisprezece.

Bess își dorise o petrecere mai mare pentru întoarcerea acasă a fiului ei, dar Philippe respinsese hotărât ideea, dezarmându-și refuzul vehement apucând-o pe mama lui de bărbie,

ceea ce, așa cum îi spusese ea râzând Camelliei, îi alungase, ca întotdeauna, dezamăgirea.

Țineau cu toții foarte mult la Philippe, dar el nu prea fusese niciodată unul de-al lor. Înalt, zvelt, masiv, cu o constituție complet lipsită de eleganță spre deosebire de tatăl și de frații săi, Philippe se dovedise a fi, dacă nu oaia neagră a familiei, oricum foarte diferit de membrii acesteia. Încă de când îi dăduseră tuleiele, observaseră cu toții că al doilea născut al lui Henri avea o fire milităroasă, în chip enigmatic domolită de bunătatea lui față de cei slabi și neajutorați. Se amuzaseră pe seama protecției lui obsesive pentru surioara lui, Nanette, și a faptului că făcuse pe gardianul discret al fiului astmatic al lui Jeremy, Robert. Numai să-și fi bătut cineva joc de Robert, și nefericitul răufăcător avea de-a face cu pumnii înaltului, puternicului și neînfricatului Philippe. Jeremy îl iubise pentru asta. Moartea lui Nanette umbrise ultimii ani ai adolescenței lui Philippe, iar uciderea fără sens a lui Robert fusese încă un motiv pentru furia crescândă împotriva celor care le făceau rău celor slabi. Philippe se întorsese din război împreună cu fratele său, Armand, ca să-l ajute pe tatăl lor să conducă Magazinul DuMont, toată lumea așteptându-se ca cei doi să preia poziția lui Henri la pensionarea acestuia.

În mai puțin de o lună, Philippe plecase ca să se înroleze în Texas Rangers. Nu era făcut să lucreze în spatele unei tejghele de galanterie, a spus el, și nici să locuiască într-o casă elegantă cu servitori care să-i lustruiască ghetele și să-i facă patul. Era născut să poarte piele de căprioară, să mănânce lângă focul de tabără și să trăiască sub cerul liber. În plus, Texasul avea nevoie de oameni ca el ca să-i apere granițele de comanși și de indieni Kiowa, și de apași care încă mai atacau trenurile lipsite de apărare și fermele, ucigând bărbați, violând femei și luând copii în captivitate.

Spre marea durere a lui Bess și spre amărăciunea lui Henri, Philippe nu s-a întors acasă în 1870, când Texas Rangers au fost înlocuiți de o forță de menținere a păcii numită Poliția Statală a Texasului. Organizația sa fiind desființată, Philippe s-a

îndreptat spre nord, spre Panhandle, și și-a vândut serviciile ca pistolar pentru fermierii care încercau să-și apere pământurile de preluarea acestora de către baronii vitelor.

Alegerea guvernatorului Richard Coke, în 1873, a dus la lichidarea abuzivei Poliții Statele și la reinstaurarea structurii Texas Rangers. Philippe s-a reînscris imediat și a contribuit la formarea miturilor născute din capturarea și uciderea unor infractori notorii și din înfrângerea și izgonirea indienilor din câmpiile Texasului.

Acest ultim aspect a făcut-o pe Jessica să ridice din sprâncene când Philippe le relata despre rolul jucat de Rangers în predarea căpeteniei comanșe Quanah Parker, care a marcat sfârșitul războaielor cu indienii din Texas. Jeremy remarcase că mimica Jessicăi avea un fel aparte de a transmite un mesaj. În seara aceasta, arcuirea discretă a unei sprâncene indica dezgustul ei față de distrugerea satelor comanșe de către armata americană și față de împușcarea celor trei mii de cai ai indienilor, avutul lor cel mai de preț. Indiferent de brutalitatea împotriva coloniștilor și a vânătorilor de bivoli, care justificau masacrul în opinia lui Philippe, după felul în care Jessica ridicase sprânceana, Jeremy știa că inima ei bătea încă pentru indieni și pentru toți oamenii dezrădăcinați din pricina lăcomiei omului alb, și avea să rămână neclintită în sentimentele ei până în ultima ei zi.

Până în ultima ei zi. Jeremy spera că aceasta era încă departe. O pierdea pe Camellia. Boala de plămâni care ar fi luat în cele din urmă viața fiului său îi răpea acum micuța floare.

– Quanah Parker... a murmurat Bess. Nu e fiul Cynthiei Ann Parker, capturată de comanși pe când era doar o fetișcană?

– Da, a spus Henri. A fost răpită în 1836, când avea nouă ani, și a fost capturată din nou în 1860...

– De către Rangers, conduși de căpitanul Sul Ross, a intervenit Philippe cu mândrie în glas.

Jeremy, Jessica și Henri s-au uitat unii la alții, privirile lor reflectând amintirea unor vremuri pe care tustrei le trăiseră împreună.

– *Mon Dieu*, a spus încetișor Henri, au trecut patruzeci și patru de ani de la masacrul lui John Parker și de la dispariția acelei fetițe?

– Iar noi ne îndreptam exact într-acolo, a spus Jeremy.

– Vai, povestește-ne, bunicule, s-a rugat Brandon, fiul mai mic al lui Jeremy Jr.

– Altădată, a spus Jeremy. Ați avut suficiente lecții de istorie pentru o seară, iar eu trebuie să mă duc să văd ce face bunica ta.

S-a ridicat de pe scaun cu un trosnet al articulației piciorului. Jessica se ridicase și ea, tăcerea ei sugerând că în minte îi sălășluia descrierea lui Philippe a ultimei bătălii în campania împotriva indienilor de acum șase ani. Jeremy și-ar fi dorit ca Philippe să nu fi dat atâtea amănunte. Copiii aveau să retrăiască în coșmaruri relatarea masacrului făcută de el.

– Să te conduc acasă, Jess? E atât de întunecată noaptea asta, a spus Jeremy în holul impunător al conacului DuMont, în timp ce servitorii îi ajutau să se îmbrace cu hainele călduroase de stradă.

Era februarie 1880.

– Ar fi minunat, Jeremy. Îl anunț pe Thomas. El și Priscilla vor dori să mai rămână o vreme, ca să stea de vorbă cu Philippe.

Și-au adresat puține cuvinte pe drumul parcurs pe jos spre conacul familiei Toliver, împovărați amândoi de anii plini de amintiri evocați de Philippe când adusese vorba de Quanah Parker, dar și de tristețea pentru boala Camelliei. Într-un târziu, Jeremy a spus:

– Resimt fiecare clipă din cei șaptezeci și patru de ani, Jess.

Jessica l-a luat de braț.

– Nu devin mai ușori, nu-i așa?

– Nici mai simpli, spre binele tuturor. Singura apărare împotriva efectelor timpului este să te menții ocupat.

– Și tu, cu siguranță, ești ocupat, i-a spus Jessica.

Durase patruzeci de ani, dar odată cu instalarea căilor ferate, Jeremy începea să vadă justificată credința lui în cherestea ca industrie importantă în Texas și Compania de Cherestea Warwick drept purtătoare de flamură a acesteia. Până în 1878,

când se construiseră mai multe linii de cale ferată în Texas decât în tot restul țării, suprafața mare de teren a companiei cu lemn de pin virgin și stativele imense cu lemn de esență tare erau pregătite pentru adunat și trimis pe calea ferată pentru traverse, vagoane de marfă și gări, iar cu valul de comenzi de la constructorii comerciali și dezvoltatorii imobiliari în orașele noi, care se înființau și în regiunile care se organizau, compania începuse să construiască gatere suplimentare și clădiri pentru lucrătorii săi, toate supervizate de Jeremy și de cei doi fii ai săi, Jeremy Jr. și Stephen.

– Mă gândesc uneori să o las mai moale, să petrec mai mult timp cu Camellia, îi spusese Jeremy Jessicăi cu un an în urmă, într-una din vizitele lui în foișor. Vrea să o duc în Europa, știi? Aș putea să mă retrag, să-i las pe băieți să se ocupe de afacerile cu cherestea și să mă concentrez asupra celorlalte companii pe care le dețin, dar suntem în ajunul unor zori excepționali și vreau să simt soarele pe față când va răsări.

Jessica s-a întrebat dacă Jeremy își amintea aceste cuvinte și dacă regreta că a pus interesele de afaceri înaintea dorințelor soției sale, acum, când pentru ea se scurgea timpul de a mai simți soarele pe față.

Jeremy îi citise gândurile cu siguranță.

– A fost o soție minunată, Jess.

Jessica i-a auzit un suspin adânc în gât.

– Da, a fost, Jeremy.

Răsuflarea lor se ridica în rotocoale de abur în fața lor, nori înghețați de vapori înghițiți de noaptea neagră. Temperatura îi permitea Jessicăi să poarte capa călduroasă din focă, pe care i-o dăruise familia de Crăciun, iar lui Jeremy, haina din păr de cămilă cu revere ample din miel. Aerul de cristal purta promisiunea că urma să ningă până dimineață.

– Mai bună soție decât i-am fost eu soț.

– Camellia n-ar fi de acord cu asta.

– Nu, n-ar fi, dar eu știu.

Jessica i-a pus o mână pe rever. Ajunseseră la treptele din față ale verandei.

– Atunci las-o să moară fără să ştie, Jeremy.

O rază de lună i-a surprins uluirea din priviri.

– Ştii? a întrebat-o el.

– Ştiu.

– Dar asta nu înseamnă că nu putem fi pentru totdeauna cei mai buni prieteni.

– Vom fi întotdeauna cei mai buni prieteni, Jeremy.

El şi-a aplecat capul şi i-a sărutat obrazul rece.

– Noapte bună, Jess!

– Noapte bună, Jeremy!

Capitolul 76

Avusese o dimineață plină de vizite din partea nepoților ei. Mai întâi, Vernon, care a bătut la ușă în timp ce Jessica se îmbrăca.

– Bunico, ne ajuți pe mine și pe David să hotărâm ce să-i luăm lui Poppy de ziua ei?

Mai târziu, la micul dejun, după ce toată lumea terminase de mâncat și plecase, David, favoritul ei, rămăsese în urmă. Jessica era singura persoană din casă cu care nepotul ei mai mic putea să discute despre pasiunea lui pentru baseball. Se părea că John „Monte" Ward devenise primul aruncător care atinsese două baze într-un meci, când echipa lui, New York Gothams, îi învinsese cu 10 la 9, în mai, pe cei de la Boston Beaneaters.

– Nu crezi că ar fi fost ceva de văzut, bunico? a întrebat el.

– Cu siguranță că da, a fost de acord ea.

– Poate tu și cu mine mergem să vedem un meci împreună într-una din zile.

– Nu mă îndoiesc, a spus Jessica.

Acum venise Regina să o vadă. Din foișor, Jessica a văzut-o pe nepoata ei ieșind pe ușa cu plasă din spatele casei.

– Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, a strigat ea către bunica ei.

Nu că trebuia să te gândești prea mult, a reflectat Jessica, cu afecțiune însă, în timp ce o privea pe Regina ridicându-și

fusta şi coborând cu graţie treptele spre aleea pavată cu cărămidă, ce ducea la foişor. Pentru că vremea îi permitea, Jessica şedea mereu în balansoar la ceasul acesta al zilei, ca să-şi bea ceaiul de dimineaţă. Regina moştenise întru câtva lipsa de atenţie a mamei sale, dar asta făcea ca firea ei dulce să fie adorabilă, spre deosebire de Priscilla. Era imposibil să nu o adori.

– Am mai adus o ceaşcă, a spus Regina. Nu te deranjează să împarţi din ceainicul tău cu mine, nu?

– Sunt încântată de companie, ca întotdeauna, i-a răspuns Jessica, făcându-i loc pe balansoar. Ce ai aici? E oare pachetul mult aşteptat cu tipare de la Tippy?

Regina a chicotit.

– Mi se pare drăguţ că-i spui uneia dintre cele mai mari creatoare de modă din America Tippy, când toată lumea îi spune Isabel.

– N-a fost întotdeauna Isabel. Ce model ai ales?

– Ei bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine. Regina a scos trei plicuri dintr-un sac de hârtie lipit, noul gen de ambalaj pentru expediţia bunurilor uşoare. Trebuie să mă asigur de ajutorul tău cu tati.

Jessica i-a turnat Reginei o ceaşcă de ceai.

– Nu-mi pot imagina de ce ai avea nevoie de ajutorul meu cu tatăl tău. Trebuie doar să ceri, şi el va face tot ce doreşti.

Regina a zâmbit.

– Nu şi într-o chestiune ca asta, a spus ea. Vreau să-l rog pe croitorul lui Armand să-mi facă rochia pentru petrecerea mea aniversară după modelul ăsta – i-a întins Jessicăi unul dintre cele trei plicuri cu ilustraţii colorate –, dar eu şi mama suntem de acord că tati va crede că e prea îndrăzneţ. Ea ar vrea să aleg unul dintre cele mai decente, dar vreau să-l convingi tu pe tati că acesta e cel care mi se potriveşte.

Jessica şi-a scos ochelarii din buzunarul rochiei ca să studieze ilustraţia de pe plicul ce conţinea bucăţi de material tăiate aproximativ pe dimensiunile Priscillei. Rochia de seară era etichetată ca fiind un model „Isabel", creată pentru Compania E. Butterick din New York. Tippy lucra pentru această

companie din 1876, când Ebenezer Butterick i-a oferit postul de creatoare principală a imperiului său de tipare. De la introducerea revoluționară, în 1867, a tiparelor pentru uz casnic, se dezvoltase și cuprindea o sută de sucursale și o mie de agenții de-a lungul Statelor Unite, în Canada, la Paris, Londra, Viena și Berlin. Rochia avea un decolteu adânc și o talie de circumferința uneia de viespe. Jessica putea înțelege de ce Thomas avea să obiecteze. La aproape șaisprezece ani, Regina avea o siluetă voluptoasă – „o altă atracție pentru care suntem cu toții de acord că trebuie să te învinuim pe tine, mamă", o acuzase fiul ei cu un oftat de tată, dându-și ochii peste cap.

– Împlinesc șaisprezece ani, bunico, a spus Regina. E timpul ca tati să-și dea seama că nu mai sunt o fetiță.

– Tații nu-și dau seama niciodată că fiicele lor nu mai sunt fetițe, i-a spus Jessica. A aruncat o privire spre model. Ce-ar fi dacă croitoreasa ar sălta doar un pic decolteul și ar lăsa mai mult umerii? În felul ăsta, vei avea pielea expusă vederii suficient de mult și vei obține același efect.

– Vai, bunico, ești un geniu! a strigat Regina, aruncându-se de gâtul Jessicăi. Mulțumesc că nu mi-ai propus *dantelă* ca mama. Îți poți imagina, dantelă pe decolteul unei asemenea rochii? Ar *distruge* pur și simplu efectul pe care încerc să-l obțin.

– Și care ar fi efectul ăla? Să zdrobești inima fiecărui băiat din încăpere?

Regina s-a așezat confortabil lângă Jessica pe balansoar.

– Nu pe a fiecărui băiat, a spus ea. Numai pe a unuia. Tyler McCord.

– Băiatul crescătorului de vite.

– Chiar el. O, bunico, este... frumos. Atât de înalt și puternic – ca tati.

– Da, e un flăcău destul de chipeș, a fost de acord Jessica.

– Mai degrabă drăguț decât chipeș. Bunico, tu câți ani aveai când te-ai căsătorit?

Of, of, și-a spus Jessica în sinea ei. Putea ghici motivul din spatele întrebării.

– Optsprezece, i-a răspuns.

– Şi acum o să-mi spui că optsprezece ani, când te-ai măritat tu, însemnau altceva decât înseamnă acum, nu?

Regina a ridicat capul şi i-a aruncat Jessicăi o privire pe sub sprâncene. În zilele în care mama ei nu „primea musafiri", Regina îşi purta podoaba de păr cărămiziu desfăcută şi fluturând, refuzând să stea locului pe scaun o oră cât îi trebuia lui Amy să-i ridice tot părul, mândria ei, într-un coc franţuzesc în vârful capului. O boare de vânt de aprilie îi agita şuviţele, ridicându-le de pe faţa ei palidă, pistruiată. Jessica nu se uita niciodată în ochii verzi, presăraţi cu puncte de culoarea alunei ai nepoatei sale fără a încerca să şi-i amintească pe cei ai maiorului Duncan. La câteva săptămâni după ce făcuse cunoştinţă cu el, nu se mai uitase niciodată la ei.

– Absolut deloc, a răspuns ea la presupunerea Reginei. Optsprezece ani înseamnă optsprezece ani în orice generaţie, cu toate că anii nu reflectă întotdeauna vârsta cuiva.

Regina a sorbit din ceai şi s-a uitat la Jessica pe deasupra ceştii.

– Tu aveai optsprezece ani când ai împlinit optsprezece ani?

– În unele privinţe, da, dar nu în toate.

– Erai pregătită pentru căsătorie?

Jessica a ezitat, apoi a zâmbit.

– Nu eram pregătită pentru Silas Toliver.

– Serios? Regina a făcut ochii mari. Jessica ştia că fata adoră momentele acestea, când era singură cu ea şi putea smulge de la bunica sa amintiri din tinereţea ei. Dar el era pregătit pentru tine?

– Cred că pot spune cu siguranţă că nu era.

Râsul Reginei a răsunat în toată curtea, un râs tânăr, cristalin şi fericit, cu o săptămână înainte de aniversarea ei de şaisprezece ani. Când a redevenit serioasă, a spus:

– Cu siguranţă, Tyler este pregătit pentru mine.

– Asta îl îngrijorează pe tatăl tău. La şaisprezece ani, consideră că tu cu siguranţă nu eşti pregătită pentru el.

– Dar voi fi la optsprezece. Bunico, vreau să mă mărit cu Tyler. Tati, bineînțeles, face o criză de nervi. El nu crede că Tyler e suficient de bun pentru mine.

– Ei, acum, a spus Jessica, asta aduce în discuție un alt principiu al taților când e vorba de fiicele lor. Tații consideră că nici un bărbat nu e suficient de bun pentru fetițele lor.

– Și tatăl tău a crezut că bunicul Silas nu era suficient de bun pentru tine?

Jessica a tăcut un moment, sorbind din ceai. Regina a așteptat, cu o privire de anticipare a răspunsului.

– Sunt sigură că da, a spus Jessica, tamponându-și buzele cu șervețelul, dar bunicul tău l-a surprins prin faptul că m-a făcut fericită. Ce culoare și ce material crezi că vei alege pentru rochie?

– O, va trebui să mă sfătuiesc cu Armand în privința asta, a spus Regina, atenția fiindu-i imediat distrasă de model. Cred că o culoare intensă și satin, cu mănuși lungi până la cot din același material...

Jessica auzea fără să asculte. Se gândea la Jeremy Sr. El sperase că, într-o bună zi, unul dintre nepoții lui, Jeremy III sau Brandon, avea să-i câștige inima Reginei – „un amestec al sângelui familiilor noastre, Jess. Ce întorsătură a sorții mai bună de atât?" Strălucirea din ochii lui făcuse să fie clară dorința lui de a avea într-un strănepot o bucățică din Jessica Toliver, pe care să o păstreze.

Camellia murise în primăvara anului 1880, cu trei ani în urmă. Fiii lui Jeremy stăteau la casele lor, iar tatăl lor umbla de unul singur prin conacul lui impunător, având doar o bucătăreasă și o menajeră, care să se îngrijească de necesitățile lui domestice. Când nu muncea douăsprezece ori pe zi, iar copiii și prietenii nu-i ocupau prea mult orele de răgaz pe cât le-ar fi permis el, își umplea timpul stând acasă și citind pe săturate. Era cel mai bine informat dintre toate familiile. De la Jeremy a aflat Jessica despre experimentele unui anume Gregor Mendel, un călugăr austriac, ale cărui cercetări în încrucișarea soiurilor de mazăre de grădină duseseră la descoperirea că principiile

de bază ale eredității în privința culorii, a formei și a înălțimii plantelor se puteau aplica și la trăsăturile oamenilor și ale animalelor. Jeremy i-a arătat un capitol dintr-o carte ce explica felul în care anumite trăsături ale unei ființe umane, numite dominante și recesive și având de-a face cu orice, de la culoarea părului la temperament, puteau dispărea la generația a doua, ca să reapară la următoarea.

– Așa că acum avem o explicație pentru părul roșu, pistruii și figura fermecătoare a Reginei, a spus Jeremy.

De obicei, Jessica nu se simțea confortabil atunci când se făcea aluzie la comparația trăsăturilor fizice ale nepoatei sale cu ale ei. Comparația era valabilă cu maiorul Andrew Duncan, în memoria tuturor celor care și-l aminteau. Dar Jeremy îi oferise chiar mai mult decât o pistă falsă. Împrumutase cartea și i-o arătase lui Thomas.

– Cred că ți se va părea interesant, a spus ea. Capitolul însemnat explică de ce e vina mea.

Într-o rară manifestare de afecțiune, cu toate că Jessica o iubea din suflet pe fată, și-a pus un braț pe după umerii nepoatei sale și a tras-o într-o îmbrățișare. Peste o săptămână, Regina avea să împlinească șaisprezece ani. Peste alți doi ani, avea să se căsătorească. Avea să-și părăsească familia ca să plece să locuiască cu soțul ei la ferma lui de animale. Avea să aibă propria familie. Pe măsură ce avea să îmbătrânească, prinsă în îndatoririle ei de soție și mamă, timpul avea să-și impună voința asupra feței și a siluetei ei. Simpla trecere a anilor avea să elimine orice legătură cu maiorul unionist, care venise în Howbutker cu mult timp în urmă. Ce-ar fi putut isca asta? Regina trebuia doar să treacă de următorii doi ani, iar Jessica nu putea anticipa vreo situație sau ocazie care să ridice problema paternității.

– Am să pun o vorbă bună pe lângă tatăl tău în privința rochiei, a spus ea.

Capitolul 77

Thomas s-a uitat deznădăjduit la soția lui.

– Îmi ceri *mie* să ridic o pălărie pentru tine de la modistă? De la un atelier pentru dame? Și dacă nu știu cum arată?

– Pălăria sau atelierul?

– Pălăria. Atelierul e la capătul primei străzi de după Cerc, nu-i așa?

– Ăla e. Și nu e o pălărie, dragul meu, e o *bentiță*. Și nu trebuie să știi cum arată. Doamna Chastain, modista, va ști.

– Nu poți să trimiți o servitoare?

– Sunt ocupate toate, mă ajută cu petrecerea. Thomas, te rog – *am nevoie* de bentița aia astăzi, ca Regina să o poată proba înainte de ziua de mâine și să fie modificată dacă nu i se potrivește. E o surpriză. Am comandat-o luna trecută, ca să-i completeze rochia. Va fi un adaos perfect.

– E pentru Regina? De ce n-ai spus așa?

Priscilla a oftat, frustrată.

– Tot ce am de făcut este să spun că e pentru Regina, și dorința mi-e îndeplinită. Nu ți-am spus pentru că nu poți să păstrezi un secret față de ea.

– Mi le smulge din gură.

– Asta numai pentru că îi sugerezi că știi ceva ce i-ar plăcea și ei să știe.

– Doamna Chastain, zici? Ea e femeia cu care trebuie să vorbesc?

– E proprietara atelierului. Aşteaptă pe cineva care să ridice bentiţa. O s-o aibă pregătită şi va trebui să nu întârzii.

– Ce culoare are? Bentiţa.

– Un verde-deschis de vară pe un voal auriu.

– Sună drăguţ. O să-i scoată Reginei în evidenţă ochii căprui.

Priscilla s-a ridicat în grabă de la biroul ei din salonul de dimineaţă, un înlocuitor masiv şi bogat ornamentat al biroului Queen Anne delicat al Jessicăi.

– Dragul meu, dacă nu te superi, am nevoie de bentiţa aia cât se poate de repede. Mai am o grămadă de lucruri de făcut astăzi ca să termin pregătirile pentru petrecere şi aş vrea să tai asta de pe listă când se întoarce Regina de la lecţia de pian. Vine *toată lumea* de pe lista de oaspeţi. *Nimeni* n-ar rata ocazia.

– Atât timp cât toată lumea vine ca să sărbătorească ziua de naştere a fiicei noastre, şi nu din curiozitate pentru casă, a spus Thomas.

Priscilla şi-a apăsat mâna pe inimă ca să sugereze dezgustul faţă de o asemenea idee.

– *Bineînţeles* că toată lumea vine ca să sărbătorească ziua de naştere a Reginei. Nu am făcut mai mult decât alţii de pe Houston Avenue în privinţa redecorării casei, a spus ea. Nu vine nimeni ca să fie impresionat.

– Aha, a spus Thomas, renunţând să mai stea picior peste picior şi ridicându-se. Şi tot ce am de făcut e să mă duc să ridic bentiţa?

– O să fie gata ambalată, pregătită s-o iei.

– Sper că femeia aia nu are lenjerie intimă în vitrină.

– E un atelier de *pălării*, Thomas.

Era o zi plăcută pentru o plimbare prin oraş, şi Thomas era bucuros să iasă din casa care nu mai semăna cu căminul copilăriei lui. Cu excepţia apartamentului mamei lui, soţia redecorase complet locuinţa, etajul, parterul, chiar şi biroul lui, atunci când el fusese plecat într-o călătorie de afaceri la Galveston. Aproape fiecare element al casei însorite a copilăriei lui, cu ornamentele sale albe, cu pereţii albaştri, cu canapelele şi fotoliile crem şi draperiile din mătase în culori pastel fusese

înlocuit cu nuanțele închise ale perioadei victoriene. Chiar și denumirile nuanțelor – roșu vin de Burgundia, verde mușchi, roz-cenușiu, gri umbră, maro autumnal – îl deprimau pe Thomas. Mobilierul masiv, ornamentat, lemnul de culoare închisă, geamurile vitrate, pereții îmbrăcați în damasc, țesăturile grele accesorizate cu ciucuri, cordoane, franjuri, mărgele și paiete înlocuiseră decorurile mai delicate, mai discrete, mai grațioase ale mamei sale.

– Locul ăsta s-a transformat într-un muzeu nenorocit, i s-a plâns Thomas lui Armand când decoratorul lui și-a terminat treaba.

– Asta a vrut soția ta, prietene, i-a răspuns Armand.

Totuși, trecuseră aproape douăzeci și șapte de ani de când casa fusese renovată, iar Thomas nu dorise să deschidă cutia Pandorei refuzând cererea Priscillei de a „reface câteva lucruri". Când se dusese să-i ceară permisiunea mamei sale, aceasta îi spusese:

– Las-o să facă așa cum dorește, Thomas, și nu te gândi la mine. Voi veți locui aici mult timp după ce eu nu voi mai fi.

Remarca ei îi picurase în inimă o tristețe pe care nu mai reușea să o alunge. Mama lui avea șaizeci și șapte de ani. În fiecare zi a vieții lui, îi era dor de tatăl lui. Jeremy și Henri, care îi erau ca niște părinți, îmbătrâneau. Cât de nefericit avea să se simtă când aceștia nu aveau să mai fie pe lume. Îi avea pe prietenii lui – Jeremy Jr., Stephen și Armand, cei mai buni – și pe copiii lui, desigur, dar scumpa lui fiică avea să se căsătorească în curând, și, cu timpul, și Vernon, și David. Aveau să plece din casa lui, și el avea să rămână cu Priscilla.

La asta se gândea când a intrat în micul atelier la care fusese trimis, numit simplu Atelierul Modistei. Locul nu era deschis de multă vreme. Toate informațiile despre el proveneau de la Armand, care conducea acum magazinul universal. Atelierul Modistei făcea concurență liniei de pălării de damă a prietenului său, dar Armand a ignorat provocarea cu o fluturare din mână, ca și cum ar fi alungat o muscă.

– E loc destul pentru toți, iar doamna Chastain oferă anumite modele pe care eu nu le am. Proprietăreasa e văduvă de război. Soțul ei a fost ucis la Manassas. Nu are copii. E o femeie destul de încântătoare, de fapt. Îi urez numai bine.

Un clopoțel de argint de la ușă i-a anunțat prezența. Thomas nu a avut decât câteva secunde la dispoziție ca să înregistreze parfumul plăcut și feminitatea profundă a locului înainte ca o femeie să iasă din spatele unei draperii din dantelă trasă în dreptul unei deschizături din spatele atelierului.

– Bună ziua, domnule! Pot să vă ajut cu ceva?

A vorbit cu o voce gravă, cea mai frumoasă pe care o auzise el vreodată. Spre marea lui uimire, Thomas a simțit furnicături pe piele.

– Ăăă... doamna Chastain?

– Da.

– Sunt... Thomas Toliver și... am fost trimis să ridic un pachet pentru soția mea.

Femeia a zâmbit. Thomas a simțit cum devine tot mai tensionat.

– Știu cine sunteți, domnule Toliver. A întins mâna sub tejghea și a scos un pachețel. Cred că acesta e pentru dumneavoastră. A fost achitat deja. Sper că fiica dumneavoastră va fi mulțumită.

– O... sunt... sunt destul de sigur că va fi foarte încântată. Nu-i venea să creadă. Conversase cu ușurință cu cei mai bogați și puternici, venerabili și eruditi, faimoși și notorii, și totuși iată-l acolo, având limba legată în prezența unei modiste a cărei însemnătate pentru lume era insignifiantă.

– Ați dori să vedeți articolul pe care l-a achiziționat soția pentru fiica dumneavoastră? Înțeleg că trebuie să fie o surpriză.

– Așa spune mama ei. Da, mi-ar plăcea foarte mult să-l văd.

– Haideți să-l desfacem, atunci.

A așezat pachetul pe tejghea și cu mișcări ușoare, îndemânatice, a desfăcut funda.

– Cum vi se pare? a întrebat ea, ridicând bentița împletită din rozete de satin în acele nuanțe de verde și auriu, așa cum îi descrisese soția lui.

Thomas a luat în mână excepționalul model.

– Are culoarea ochilor fiicei mele.

– Căprui alună, mi s-a spus.

– Da, căprui.

– Deci nu verdele pur al dumneavoastră.

– Nu, nu. Au propria culoare, aparte.

– Înțeleg că are părul roșcat.

– Da, ca al mamei mele.

– Culoarea asta ar trebui să se potrivească foarte bine cu părul ei.

Trebuia să-i dea bentița înapoi, ca să o poată împacheta la loc, s-a gândit Thomas.

– Cum... funcționează? a întrebat el.

Femeia i-a luat din mână creația arcuită.

– Așa, a spus ea și i-a făcut o demonstrație. Articolul e făcut să țină părul pe spate și să încadreze fața. Sunt convinsă că va arăta încântător pe capul fiicei dumneavoastră. S-o împachetez la loc?

– Da, vă rog.

Thomas i-a urmărit mâinile care lucrau, având o structură osoasă delicată ca de porțelan. Încă mai purta un cerculeț din aur pe inelar. Femeia i-a întins pachetul.

– Poftiți, a spus ea cu un zâmbet care i-a răscolit inima. Abia aștept să o văd pe fiica dumneavoastră purtând bentița în fotografia de la rubrica mondenă a ziarului de duminică.

– Am o idee mai bună, a spus Thomas. De ce nu veniți la petrecerea fiicei mele, ca să vedeți creația cu proprii ochi? E mâine-seară la ora șapte. Sunt sigur că fiica mea va fi încântată să vă mulțumească personal.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar... ce va spune doamna Toliver?

– Mama?

– Nu, soția.

– O. Păi, și ea va fi la fel de încântată.

– Pot să... mă mai gândesc la invitație, domnule Toliver?

– Da, bineînțeles. Thomas a luat pachetul ambalat la loc. Și, apropo, puteți să-mi spuneți Thomas.

Femeia i-a întins mâna.

– Jacqueline, a spus ea.

El i-a strâns-o ușor.

– Jacqueline. Poate te vei gândi serios la invitația mea?

– Poate. La revedere... Thomas.

Thomas și-a dus mâna la pălărie.

– Ne vedem mâine-seară, sper.

Capitolul 78

– *Ce*-ai făcut? l-a întrebat Priscilla.

În fața oglinzii, Thomas continua să-și lege cu calm nodul de la cravata neagră.

– Am invitat-o pe doamna Chastain, modista, la petrecerea aniversară a fiicei noastre. M-am gândit că i-ar plăcea să-și vadă opera de artă purtată.

– Thomas... Priscilla s-a așezat între soțul ei și oglindă. Jacqueline Chastain e o persoană destul de drăguță, dar este o *modistă*, o... *comerciantă*.

Thomas a pus o palmă pe brațul soției sale și a dat-o la o parte din fața oglinzii cu blândețe, dar cu fermitate.

– Și?

– *Și?* Și nu se face ca oameni de teapa ei să fie invitați la petrecerea Reginei! Asta e!

Terminând de făcut nodul la cravată, Thomas a lăsat privirea în jos spre soția lui.

– Acum, tu cum te-ai fi simțit dacă ar fi spus cineva așa ceva despre tine, ca fiică a unui doctor? A unui taie-oase, cum ar spune unii?

Priscilla s-a înroșit la față.

– Să nu vorbești așa despre tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte!

– Nu vorbesc despre tatăl tău, ci despre tine, Priscilla. Încearcă să te pui în pielea celei care ai fi fost, dacă nu te măritai cu un Toliver.

Ochii Priscillei scăpărau flăcări.

– Şi *tu* gândeşte-te la copiii pe care nu i-ai fi avut dacă nu te însurai cu mine, i-a spus ea.

– Crede-mă, Priscilla, mă gândesc în fiecare zi. Stai calmă, scumpa mea. După cum arată doamna Chastain, nu mănâncă prea mult.

În timp ce Thomas se plimba printre oaspeţi, aştepta ca ea să-şi facă intrarea. La masă, locul lui Jacqueline Chastain fusese pregătit cât mai departe posibil de locul lui din capul mesei. Thomas a fost tentat să mute cartonaşul cu numele ei mai aproape de el, dar şi-a dat seama că ar fi stârnit bănuielile soţiei sale. Oare ce-l apucase? Avea idei periculoase – sau poate că nu? E atât de greşit, de imoral, să admiri o femeie frumoasă, care nu e soţia ta? Să te bucuri de simpla plăcere a prezenţei sale? În nouăsprezece ani de căsnicie, nu se uitase niciodată la altă femeie în... felul în care n-ar trebui să o facă un bărbat odată ce şi-a luat o soţie cu care a făcut copii. N-ar fi putut explica impulsul care-l determinase să o invite pe doamna Chastain la petrecerea fiicei lui, nici entuziasmul la gândul că avea să o revadă. Schimbase doar câteva cuvinte cu ea, petrecuse doar câteva minute în compania ei, dar nu-şi putea scoate din cap vocea ei, faţa ei încântătoare şi manierele ei plăcute. Aproape că spera să nu apară, iar dacă nu venea, nu avea nici un motiv să creadă că aveau să se mai întâlnească vreodată.

Thomas s-a concentrat asupra fiicei lui, care râdea, strălucind în cercul ei de prieteni, cu Tyler McCord înfiinţat lângă ea. A oftat. Băiatul era o partidă bună. Provenea dintr-o familie stabilă, iubitoare, şi era în mod evident îndrăgostit până peste urechi de Regina, şi ea de el. Toată lumea din familia Toliver îl plăcea, mai cu seamă băieţii. Tyler putea discuta cu Vernon despre pământ şi cu David despre baseball, iar familia McCord deja o trata pe Regina ca pe una de-a lor. Ca tată, Thomas nu putea cere mai mult. Bentiţa din satin de un verde strălucitor punea în valoare cascada de cârlionţi de foc ai fiicei sale. În centrul bentiţei, era fixată o mică broşă cu diamant,

pe care el şi Priscilla i-o oferiseră în onoarea celei de-a şaisprezecea aniversări.

– Mulţumesc, mami şi tati, le spusese Regina în felul ei exuberant, când deschiseseră cadourile mai devreme. (Vernon şi David îi oferiseră dresuri din mătase, iar bunica ei, agrafe emailate.) Când voi purta această broşă, îmi voi aminti mereu minunata petrecere pe care mi-aţi oferit-o la a şaisprezecea aniversare.

Priscilla cumpărase bijuteria ca să o prindă pe rochia Reginei, dar Thomas o oprise, sugerându-i să o înfigă în centrul bentiţei.

– Tati! Ce idee încântătoare! strigase Regina, iar Thomas ignorase privirea bănuitoare cu care îl săgetase Priscilla în timp ce ideea lui era pusă în aplicare.

Cât şi-ar fi dorit ca doamna Chastain să fie acolo ca să vadă etalarea creaţiei sale. Priscilla îi spusese Reginei că fusese făcută special pentru ea şi se lăudase că nimeni altcineva din oraş nu avea ceva asemănător. Fotografiile pentru ziar, pe care fotograful i le făcuse fiicei sale, nu aveau să o pună în valoare.

– Mă scuzaţi, domnu' Thomas, i-a şoptit la ureche Barnabas, soţul Petuniei şi omul de serviciu al familiei Toliver. Doamna aceea, Jacqueline Chastain, pe care o aşteptaţi, e la uşă.

I-a întins lui Thomas cartea ei de vizită.

Lui Thomas i-a tresăltat inima.

– Păi, sigur, hai să mergem să o aducem, Barnabas.

Femeia stătea în holul luminat de candelabru, prea încărcat de mobilier, cu o demnitate menită să ascundă incertitudinea primirii sale, a dedus imediat Thomas. El a simţit cum îl cuprinde un val de furie. Avea să se asigure că nimeni nu-i dădea motive să nu se simtă bine-venită în casa *lui*. S-a dus spre ea zâmbind şi i-a întins mâna. Ea purta o rochie albă ce contrasta cu luxul rochiilor de seară pe care le purtau toate femeile prezente la petrecere; preferase o creaţie mai lejeră, cu umeri căzuţi – propriul ei model, a ghicit Thomas, şi i-a admirat curajul de a manifesta un spirit de frondă. Părul ei negru era

aranjat într-o cunună împletită în creştetul capului şi prins cu funde galbene din satin.

– Doamnă Chastain, a spus el, luând-o de mână. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit!

– E plăcerea mea, chiar dacă uşor descurajată de nervozitate, domnule Toliver, a spus Jacqueline.

Thomas i-a oferit braţul lui.

– Cunosc un antidot perfect pentru asta, doamnă Chastain. Haideţi la masa cu punci.

Priscilla şi-a întâmpinat musafira cu farmecul ei versat de gazdă care nu se deranja să-şi arate surprinderea că modista avusese impertinenţa să-şi facă apariţia.

– Sper din tot sufletul că nu v-aţi dat peste cap ca să onoraţi invitaţia făcută aşa din scurt, doamnă Chastain. Soţul meu poate fi... exagerat de entuziast uneori.

– Absolut deloc, doamnă Toliver, şi admir entuziasmul. E o trăsătură atât de generoasă.

Când Thomas a însoţit-o pe nou sosită să o cunoască pe fiica lui, Regina şi-a aruncat braţele în jurul ei.

– Ador, ador, *ador* bentiţa, doamnă Chastain. Vă mulţumesc *atât* de mult pentru creativitatea, şi timpul, şi *efortul* pe care i le-aţi dedicat.

– Să o văd purtată în părul dumneavoastră face insignificante şi timpul, şi efortul, domnişoară Toliver.

– O, vă rog, spuneţi-mi Regina, şi îmi daţi voie să vă spun şi eu Jacqueline? E un nume atât de frumos. Franţuzesc, nu-i aşa?

Lui Thomas îi venea să-şi îmbrăţişeze fiica. Când Jacqueline s-a întors ca să-i cunoască pe Vernon şi pe David, care fuseseră chemaţi pentru prezentări, a tras-o pe Regina lângă el şi a sărutat-o pe tâmplă.

– Te iubesc, Poppy!

– Şi eu te iubesc, tati!

Când i-a prezentat-o pe Jacqueline mamei sale, Thomas a surprins ridicarea imperceptibilă de sprânceană spre el, care, în tinereţea lui, anunţa iminenţa unei discuţii ce avea să urmeze.

Jessica a făcut-o pe Jacqueline să se simtă imediat în largul ei, complimentându-i rochia.

– Văd că sunteți de acord, ca și mine, cu părerea lui Oscar Wilde că aceste „îmbunătățiri ale rochiilor" sunt o monstruozitate a timpurilor moderne. Prietena mea, Tippy – Isabel – creează acum rochii fără aceste chestii dezgustătoare. Ați auzit de Isabel?

– Sigur că am auzit, doamnă Toliver, a răspuns Jacqueline, părând uluită. O *cunoașteți* pe Isabel? Personal?

– Cu siguranță o cunosc foarte bine.

Înveselit, Thomas le-a privit pe cele două femei apropiindu-se una de alta într-o conversație animată despre istoria mamei sale cu Tippy. Nu după multă vreme, li s-au alăturat și alți oaspeți, soțiile admirându-i rochia lui Jacqueline, iar bărbații admirând-o pe Jacqueline.

Când s-a încheiat seara, Thomas a întrebat-o:

– Cu ce ați venit, doamnă Chastain?

– Cu o trăsură închiriată, i-am spus birjarului să revină la zece.

– Jackson e probabil beat deja în birtul local. Am să-mi chem vizitiul să vă conducă acasă cu trăsura noastră.

Ar fi preferat să o conducă personal, dar asta ar fi însemnat să-și forțeze norocul. A condus-o la trăsură și i-a dat instrucțiuni vizitiului să nu plece până când doamna Chastain nu era instalată în siguranță în locuința sa de deasupra atelierului. Și-au strâns mâinile.

– La revedere... Jacqueline. Îți mulțumesc din suflet că ai venit.

– A fost drăguț din partea ta să mă inviți... Thomas.

Ea i-a zâmbit, lumina lunii strălucind în părul ei întunecat, pe fundele galbene din satin.

– Poate că vom avea ocazia să ne mai întâlnim, a spus el.

– Nu prea cred că e probabil, dar e drăguț că v-ați gândit la asta. La revedere... domnule Toliver.

Thomas a privit trăsura îndepărtându-se și și-a înghițit nodul dureros din gât.

Capitolul 79

David Toliver, în vârstă de cincisprezece ani, se îmbrăca în liniște în întunericul dormitorului pe care îl împărțea cu fratele lui mai mare, Vernon, dar aparent, nu în destulă liniște.

– David, ce faci?

Vocea puternică, autoritară a fratelui său l-a făcut să tresară. Nimic nu-i scapă lui Vernon, s-a gândit David iritat.

– Mă îmbrac, i-a răspuns el scurt.

– De ce?

– Mă duc la moara veche să mă antrenez.

– Ba nu te duci. Tati o să-ți rupă urechile. Știi bine că ne așteaptă la Somerset în dimineața asta, să-l ajutăm cu egrenatul.

– Mă întorc înainte să-și dea seama că am plecat.

Vernon s-a ridicat în capul oaselor, trecându-și o mână prin părul negru, ciufulit după somn.

– E prea întuneric ca să joci baseball, și nu vreau să te duci singur.

David a terminat de încheiat nasturii cămășii.

– Cine ești tu? Tatăl meu? Doar pentru că ai optsprezece ani, asta nu-ți dă dreptul să-mi spui mie ce să fac. Mă întâlnesc cu Sam și cu Nick acolo, e bine? Ne antrenăm câteva ore și mă întorc la timp pentru micul dejun. Nu mă pârî. Promiți, frate?

– Nu-mi place, David. Deloc. Iazul ăla de lângă vechea moară atrage tot felul de creaturi noaptea, și e întuneric beznă afară.

În plus, am auzit că în noaptea asta s-ar putea să umble Ku Klux Klanul.

– Nu ne jucăm în iaz, Vernon, şi e cinci dimineaţa, aproape de răsărit. Nu auzi clopotele? Şi cei din KKK n-o să-l deranjeze pe unul dintre băieţii Toliver.

– Cu atâtea baloturi câte o să cărăm, de ce simţi nevoia să te antrenezi? Nu trebuie să-ţi odihneşti braţul înainte de meciul de duminică?

David şi-a vârât braţele în mânecile hainei şi a zâmbit ghiduş către fratele lui. Dintre cei doi, Vernon era avantajat din punct de vedere fizic. Corpul scund şi îndesat al lui David şi trăsăturile faciale colţuroase contrastau vizibil cu trupul înalt, zvelt, sculptat al fratelui său, nemaivorbind de părul răvăşit, negru ca pana corbului al lui Vernon, pe care David îl numea în glumă „coroana Toliverilor". Spre deosebire de el, părul subţire ca de bebeluş al fratelui său mai mic era de un şaten nedefinit.

Dar personalitatea lui David compensa pentru diferenţa nedreaptă. Zâmbetul îi lumina ochii de un albastru intens şi sugera inteligenţa ascuţită şi umorul neastâmpărat ascuns în spatele unor maniere rezervate, care îl făceau favoritul printre prieteni, în detrimentul sobrului său frate. Era jucăria preferată a fetelor, chiar dacă nu era iubitul lor, inima oricărei petreceri, chiar dacă nu craiul balului. Era disperarea ocazională a mamei sale şi veselia zilnică a tatălui său. Bunica şi fraţii lui îl adorau.

– Dacă ai juca baseball, Vernon, ai înţelege. Braţul unui jucător are nevoie de antrenamente zilnice, mai ales dacă joacă în a treia bază. E nevoie de un braţ puternic să trimiţi mingea din a treia bază în prima.

Fratele său şi-a tras înapoi pătura peste cap.

– Doar să ai grijă, a adăugat el de sub pături.

David a ieşit în linişte pe uşa laterală a casei, în loc să riste să iasă pe uşa din spate, de la bucătărie. Locuinţa lui Amy, a soţului ei şi a fiicei lor, Sassie, era chiar lângă cămară, şi, de când murise mama ei, anul trecut, Amy se putea trezi la zgomotul

făcut de un şoarece în salon. Ar fi încercat să-l convingă să nu plece, iar asta ar fi produs un tărăboi pe care l-ar fi putut auzi părinţii lui din dormitorul lor de la etaj, aflat chiar deasupra bucătăriei. Ameninţarea „cavalerilor albi", cum îşi spuneau membrii înfăşuraţi în cearşafuri ai Ku Klux Klanului, ţinea pe toată lumea în casă până se lumina de ziuă, iar Amy avea o frică nestăpânită de ei.

– Poţi să fii tu un Toliver, dar dacă dai peste ei şi vezi ceva ce n-ar trebui să vezi, şi ei te văd, îi spusese ea într-o altă dimineaţă, când îl prinsese strecurându-se afară din casă ca să se întâlnească cu băieţii la locul lor de joacă. Odată ce toarnă alcool pe gât, adunăturii ăleia de indivizi ignoranţi din drojdia societăţii, ascunşi sub cearşafuri, nu i-ar păsa dac-ai fi fiul lui Iisus; ar avea grijă că n-o să spui nimic nimănui niciodată.

David nu se dăduse de gol că avea deja cunoştinţă de identitatea celor mai multe scursuri ale societăţii, ascunse sub glugi, pentru că amicul lui de la baseball, Sam Darrow, îi spusese, punându-l să jure că avea să păstreze secretul. Domnul Darrow mergea cu ei. David şi-a dat seama că nu avea de ce să-şi facă griji din cauza tatălui lui Sam.

Şi-a îndesat mai bine şapca pe cap şi mănuşa de aruncător fără degete în buzunarul hainei şi, cu bâta de baseball pe umăr, a ieşit în întunericul răcoros. A tras în piept aerul înviorător al dimineţii. Doamne, ce bine era să trăieşti, mai ales în această perioadă a anului! Îi plăcea toamna, când frunzele începeau să capete culoarea focului, şi zilele deveneau răcoroase – vreme perfectă pentru baseball –, iar el avea ani întregi înainte să se bucure de joc. Nu trebuia să renunţe când avea să ajungă la maturitate. Uimitoarea recunoaştere venise la petrecerea pentru aniversarea de şaisprezece ani a surorii lui, în primăvară. Întâmplarea făcuse să se uite în cealaltă parte a camerei, la tatăl lui care stătea alături de cei mai buni prieteni ai săi, Armand DuMont, Jeremy Jr. şi Stephen Warwick, toţi în jur de patruzeci şi cinci de ani, încă bine sănătoşi şi plini de energie, şi a făcut un mic calcul. Avea peste treizeci de ani să mânuiască bâta şi să arunce mingea spre prima bază până să ajungă la vârsta lor.

Grupul de băieți cu care juca acum, alcătuit din fiii prietenilor tatălui său, avea să se transforme într-o echipă de bărbați ca aceea fondată în Marshall anul trecut. Până atunci, Howbutker probabil că nu va avea să dețină nici o echipă de adulți. Oameni ca tatăl lui nu înțelegeau rostul pentru care niște bărbați în toată firea încercau să lovească o minge cu o bâtă și apoi alergau să atingă un sac cu rumeguș fără a fi atinși. Nu înțelegeau priceperea și strategia implicate, felul în care un aruncător îl putea deruta și păcăli pe cel de la bătaie, nici nu cunoșteau sentimentul minunat de a atinge toate bazele. Nu înțelegeau, pur și simplu, deși tații erau cu toții de acord cu interesul arătat de fiii lor acestui sport, atât timp cât nimeni nu era rănit.

Era un norocos, hotărâse David la petrecere. Putea să facă ambele lucruri pe care le iubea cel mai mult pe lume: să cultive bumbac și să joace baseball. Avea și cei mai buni părinți, cel mai bun frate, cea mai bună soră, cea mai bună bunică din lume, chiar dacă ar fi fost contrazis în această privință de prietenii lui din clanurile Warwick și DuMont, care își considerau familiile destul de speciale.

Sam Darrow și Nick Logan îl așteptau pe terenul de joc, nerăbdători să scape de tremurat în focul jocului. În spatele lor, moara părăsită se întrevedea în beznă, silueta ei fiind estompată de aburul ce se ridica din apele iazului calde încă grație verii indiene lovite de frontul de aer rece care venise pe timpul nopții. Lotul de pământ abandonat de lângă moară și iaz fusese luat în stăpânire, cu ani în urmă, de băieții din oraș ca teren de joacă și de întâlnire. Meciul de duminică împotriva celor din Marshall avea să se joace în mod oficial în parcul orașului, care oferea o estradă și spațiu pentru spectatori.

Sam și Nick erau singurii din echipă dornici și suficient de curajoși să se strecoare afară fără știrea părinților, ca să întâlnească la ora aceasta atât de matinală. David știa că mama lui nu aproba să se asocieze cu cei de „soiul lor". În privința aceasta, dădea dovadă de aroganță. Băieții nu erau de pe Houston Avenue, unde locuiau ceilalți jucători. Casele lor erau la țară, iar tații lor nu purtau frac și vestă la serviciu. Unul dintre

ei era frânar la căile ferate South Pacific, iar celălalt lucra într-o tăbăcărie. Ca şi în cazul lui David, taţii lor îi aşteptau cu treburi după micul dejun, sâmbăta, când toată lumea muncea până la amurg, iar mamele lor refuzau cu îndârjire să-i lase să iasă din casă după cină şi lăsarea întunericului. Nu era chip să se strecoare afară atunci. În casele Darrow şi Logan, serile de sâmbătă erau destinate îmbăierii şi lustruitului pantofilor pentru şcoala de duminică şi biserică. Aşa că, doar când se crăpa de ziuă puteau profita de singura şansă să se antreneze înaintea jocului de a doua zi după-amiază.

– Hei, băieţi! a strigat David, simţind cum zâmbetul îi crapă faţa îngheţată.

Ceilalţi i-au răspuns în acelaşi fel, gata să înceapă antrenamentul. Miza în această dimineaţă era ca Sam să-şi exerseze aruncările, Nick, bătăile, şi David, apărarea. Acestea erau abilităţile lor speciale, pe care le stăpâneau cel mai bine din echipă. Se lumina de ziuă când băieţii şi-au scos hainele, şi David şi-a tras mănuşa subţire, fără degete, recent confecţionată pentru protejarea mâinii unui apărător. Nick şi-a ocupat poziţia la bătaie, Sam, la aruncare, iar David s-a pregătit să prindă sau să alerge după minge.

La prima lovitură a bâtei lui Nick, mingea a sărit peste capetele aruncătorului şi al lui David şi a aterizat în bezna de lângă malul iazului.

– Bună lovitură! a strigat David, alergând după minge înainte ca aceasta să dispară din raza lor vizuală. Fă aşa mâine de câteva ori, şi jocul e al nostru!

La naiba, unde s-o fi dus? s-a întrebat David, mijind ochii în întuneric printre umbrele chiparoşilor, ca să găsească mingea maro din piele îngropată în iarba înaltă şi umedă şi în plantele mlaştinii. Nu îndrăznea să o piardă. Era o minge A.G. Spalding, pe care i-o dăruise tatăl lui de Crăciun, cea pe care aveau de gând să o folosească în meciul de a doua zi. L-a auzit strigând pe unul dintre băieţi – „David, ai grijă la şerpi!", i s-a părut că a fost Nick –, când a văzut mingea şi a întins mâna stângă după ea ca să nu-şi ude mănuşa de apărător.

A văzut prea târziu primejdia neagră deranjată de minge și a încremenit de groază când o viperă mocasin de apă s-a ridicat drept spre el, cu gura deschisă lucind albă în întuneric, și și-a înfipt colții adânc în mâna lui. Șarpele s-a agățat până când David l-a smuls din carnea lui și l-a aruncat spre iaz. L-a auzit căzând în apă în timp ce el s-a îndepărtat împleticindu-se de zona periculoasă, holbându-se la rănile care începeau să sângereze. În câteva secunde, își simțea mâna ca și cum ar fi fost prinsă între cărbuni încinși.

Băieții au venit țipând spre el.

– M-a mușcat, a spus David, simțind deja un gust metalic în gură. A simțit o schimbare de ritm cardiac și o lipsă de aer în plămâni. Vederea i s-a încețoșat. În timp ce îl cuprindea greața, l-a auzit pe Sam jeluindu-se „Vai, Doamne! Vai, Doamne!" și s-a gândit la meciul în care nu avea să trăiască să mai joace.

Capitolul 80

După înmormântare, într-o dimineață devreme, Thomas a plecat călare la Somerset și a descălecat pe ridicătura de pământ unde era îngropat tatăl lui. Frunzele de stejar roșu își schimbau culoarea, ca și cele ale oțetarului, ale arborelui tupelo și ale nucului american printre pinii care mărgineau drumul spre plantație. Știa că nu avea să trăiască suficient încât diminețile de octombrie în tonuri portocalii și aurii să nu-i aducă în amintire ziua în care fiul său mai mic a căzut în brațele morții înainte de răsăritul soarelui. Thomas și-a scos pălăria și s-a lăsat pe vine lângă piatra de mormânt. S-a uitat fix la ea, amintindu-și mai cu seamă o frântură din conversația pe care o auzise între mama și tatăl lui, cu douăzeci și doi de ani în urmă. I-au venit în minte fragmente din cuvintele tatălui său.

Mama a prevestit că un blestem se va abate asupra Somersetului pentru sacrificiul pe care l-am făcut ca să-mi împlinesc ambiția de a deține propria plantație ... Nu i-am dat atenție... Dar apoi, ai pierdut prima sarcină, și ai mai pierdut încă una după nașterea lui Thomas... și după aceea.... se pare că n-ai mai putut... să mai rămâi gravidă. Și apoi, când l-am pierdut pe Joshua...

Thomas nu uitase niciodată ecoul neliniștii tatălui său în timpul confesiunii făcute mamei sale. *M-a posedat ca un demon posibilitatea că suntem blestemați... că suntem pedepsiți*

pentru... pentru târgul egoist pe care l-am făcut cu bună știință de dragul pământului...

Thomas a scuturat din cap ca să alunge orice gând că moartea fiului său se datora vreunui blestem, dar mintea lui nu voia să renunțe. Venise în locul în care-și aducea adeseori grijile, temerile, speranțele, reușitele, foarte adesea căutând îndrumare și răspunsuri, ca și cum tatăl lui l-ar fi putut sfătui de dincolo de mormânt. Rareori se întâmpla să plece fără să aibă inima mai ușoară, fără o hotărâre mai fermă, fără a avea un sens mai clar al direcției. Venise să caute eliberarea de ideea ridicolă, care îl scotea din minți fără milă de când băiețelul lui fusese adus acasă deja în ghearele morții, după o dimineață de antrenament la baseball, dar, în timp ce se holba la piatra de mormânt, Thomas a început să aibă sentimentul îngrozitor că nu venise în locul potrivit.

Cu ochii minții, îl putea vedea pe tatăl lui așa cum și-l amintea cel mai bine: înalt, semeț, autoritar, cu privirea fixată înainte, neabătută. Astăzi, totuși, amintirea acelei priviri limpezi nu-i confirma opinia lui Thomas că blestemul Toliver ar fi o absurditate. Dimpotrivă, credea că tatăl lui l-ar fi contrazis.

Era clar că și el, ca și tatăl lui, sacrificase fericirea altcuiva pentru propriile interese și regretul îl ajunsese din urmă, ceea ce era un blestem în sine. Thomas se întreba adesea, în special acum, când se gândea uneori că Priscilla îl urăște, cât de fericită ar fi fost ea dacă s-ar fi căsătorit cu un bărbat care să o iubească. El îi răpise această fericire, și din acest motiv plătise cu propria lui fericire, care fusese sacrificiul lui personal. Dar oare „învoielile egoiste, făcute cu bună știință" de dragul pământului aveau drept consecință moartea lui David? Sigur că nu. Bărbații se căsătoreau tot timpul cu femei din alte rațiuni decât iubirea, și copiii mureau. Nu era nici un blestem la mijloc. Henri și Bess pierduseră o fiică, Jeremy și Camellia Warwick, un fiu. Și asupra lor plana un blestem?

Thomas s-a ridicat, și-a așezat pălăria pe cap și s-a uitat în zare, dincolo de rândurile de bumbac, acolo unde sălășluia adevărata lui alinare. Muncitorii culegeau câmpurile bogate.

Era o imagine splendidă. Lățimea, lungimea – *puterea* – acelui alb întins mai mult decât puteai cuprinde cu privirea îi umplea sufletul, asta nu putea să nege. Și l-a amintit pe tatăl lui explicându-i Priscillei atunci când s-au logodit: „Toliverii nu sunt marinari. Nu suntem făcuți să batem oceanele și să navigăm. Că-i bine, că-i rău, suntem bărbați mânați de o nevoie moștenită să deținem pământ – loturi imense – și să îl posedăm, așa cum au făcut strămoșii noștri în Anglia și în Carolina de Sud".

Cum putea un bărbat să nege cine și ce era, ce scop avea în viață, ce îi trebuia ca să supraviețuiască, ce credea că trebuie să le transmită copiilor lui din toată inima? Dacă jalea îi sporea văzând moștenirea pe care fiul său mai mic nu trăise să o împartă cu fratele lui, asta se datora ironiei sorții, nu vreunui blestem. Îi fusese răpit un moștenitor pentru a cărui naștere se căsătorise cu o femeie pe care nu o iubea, dar pierderea lui nu avea nimic de-a face cu sacrificiile pe care el sau tatăl lui le făcuseră pentru Somerset. Thomas a jurat să aibă neîncetat în minte acest lucru.

Capitolul 81

În ultima zi a anului 1883, Jessica a scos un carnețel din teancul de jurnale din dulăpiorul de sus al biroului ei, a ajustat fitilul lămpii cu kerosen pe fundalul amurgului și și-a datat ultima însemnare a anului.

31 decembrie 1883

S-a stins o lumină în casa Toliver, una pe care toate lumânările de Crăciun n-au reușit să o aline. Ce sărbători triste anul acesta – mai rău chiar decât atunci când a murit Silas. Silas trăise, David, nu. Șocul morții nepotului meu încă ne copleșește, iar jalea noastră va dăinui încă multă, multă vreme – pentru totdeauna pentru părinții lui. Părinții nu trec peste moartea unui copil. Cât mi-aș dori să-i alin pe fiul meu și pe soția lui, dar nu am ce consolare să le ofer. M-am scuzat când a venit pastorul cu Biblia lui. Nu voiam să-i aud vorbele goale. Când a plecat predicatorul, fața lui Thomas era la fel de sumbră, ochii Priscillei, la fel de goi, ai lui Vernon, la fel de plini de lacrimi cum fuseseră și la venirea lui. Regina se refugiase în brațele lui Tyler, unde și-a petrecut aproape tot timpul de la înmormântarea fratelui ei. Prezența tăcută a lui Henri, a lui Bes și a lui Jeremy a fost o consolare. Ei știu. Au trăit ceea ce trăiesc acum Thomas și Priscilla. Thomas plânge și pentru Vernon. Își amintește de pierderea fratelui său, Joshua.

Pe lângă tristețea din casă, mai e și distanța pe care o văd căscându-se între Thomas și Priscilla. Fiul meu este nedumerit de recluziunea ei furioasă. Durerea ar trebui să-i unească. Și eu sunt la fel de uluită. De parcă Priscilla îl învinuiește pe Thomas pentru moartea fiului lor, ca și cum a aflat cumva de blestemul familiei Toliver și crede că e responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar cum ar putea ea să știe, dacă nu cumva...

Jessica a lăsat condeiul din mână și a început să privească, fără să vadă afară, pe fereastra întunecată. Precum mișcarea bruscă a șarpelui care curmase viața nepotului ei, o posibilitate inimaginabilă i-a apărut în minte. Dumnezeule mare! Oare Priscilla îi citise jurnalele? Din ce altă sursă ar fi putut afla despre blestem? Informația nu putea să vină de la Thomas. Lui nu i se dezvăluise prostia care-l bântuise pe tatăl lui. Dar ar fi oare fata atât de lipsită de principii, atât de josnică? Jessica avea cumva halucinații? Își judeca greșit nora?

Putea exista și o altă cauză care să explice aversiunea Priscillei față de soțul ei. În seara petrecerii Reginei, soția lui observase atracția dintre Thomas și Jacqueline Chastain. Din câte știa Jessica – și asta nu i-ar fi scăpat –, Thomas nu făcuse nimic în privința acestei fascinații, dar de atunci Jessica era convinsă că Priscilla devenise dușmanca modistei. Lucrurile nu păruseră a fi așa de la început. Priscilla a început să-și cumpere toate pălăriile de la Atelierul Modistei, atât de multe, încât, într-o seară, la cină, Thomas făcuse niște comentarii în privința acestei extravaganțe.

– Sunt încântat că-i dai de lucru doamnei Chastain, Priscilla, dar chiar e cazul să o susții ca și cum ai fi singura ei clientă din Howbutker? o întrebase el.

– Am dat sfară-n țară și îmi duc toate prietenele la ușa ei, i-a răspuns Priscilla.

Dar Jessica a observat că Priscilla nu purta niciodată pălăriile, și a prins de veste, prin intermediul lui Bess, că cineva împrăștia scrisori prin ținut, defăimând moralitatea văduvei care

deținea atelierul modistei. Acestea susțineau că Jacqueline îi sedusese soțul și le avertiza pe femei că, atât timp cât era în oraș „destrăbălata", soții lor erau în pericol să cadă pradă mrejelor ei.

– Cine ar face una ca asta? a întrebat Bess. Ești tentat să te întrebi, bineînțeles, dacă nu cumva scrisorile spun adevărul, cu toate că doamna Chastain nu pare genul, dar cine știe? E foarte frumoasă și e singură.

Jessica avea idee cine. La ea nu ajunsese nici o scrisoare, o dovadă în plus că mâna Priscillei fusese cea care ținuse condeiul. Nora ei cumpărase pălăriile ca să alunge suspiciunile în privința ei. Bess distrusese exemplarul ei cu informații scornite din rea-voință, așa că Jessica nu putea compara semnătura autoarei cu aceea a Priscillei. Jessica fusese într-o dilemă din pricina indeciziei. Dacă nora ei era nevinovată de asemenea răutăți, confruntarea ei ar fi aprins între ele un fitil ce putea să nu mai fie stins niciodată. Iar dacă fata era vinovată, Thomas n-ar fi putut să mai trăiască sub același acoperiș cu ea, și ce ar însemna această înstrăinare pentru copii? Jessica se gândea că nu are încotro decât păstreze tăcerea și să spere că planul făptașei nu urma să aibă vreun efect asupra prosperității atelierului doamnei Chastain.

Dar dacă Priscilla *era* vinovată de asemenea acte de înșelătorie, cât de deplasat ar fi fost să se strecoare în camera soacrei sale, să descuie sertarul de la biroul ei și să-i citească jurnalele personale? Ideea era atât de înspăimântătoare, încât Jessica s-a ridicat brusc și a început să străbată camera în lung și în lat. Doamne sfinte, ce secrete îngropate va fi dezgropat fata asta! Și de ce le citise de fapt? Cu siguranță că interesul ei privind originile familei soțului ei nu era *atât* de mare!

În mintea ei, Jessica a trecut în revistă informațiile cu care ar fi fost acum la curent nora ei dacă citise jurnalele. Cantitatea și natura intimă a conținutului au îngrozit-o, în special suspiciunea ei că fata avusese relații cu Andrew Duncan și faptul că îl credea tatăl Reginei.

Jessica s-a silit să rămână calmă. S-ar putea totuși să-și imagineze demoni care nu existau. Priscilla nu făcuse niciodată

aluzie la informațiile aflate, nici măcar printr-o privire piezișă. Nu le folosise în avantajul ei în fața Jessicăi, pe care ajunsese să o displacă, dar, pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o, ca să riște să fie descoperită? Ce o făcuse să se înhame la o misiune atât de periculoasă precum lecturarea jurnalelor soacrei sale? Cu siguranță știa că dacă era descoperită, cădea în dizgrația soacrei, ceea ce ar duce la respingerea totală din partea lui Thomas. Ce anume o făcuse să-și pună în pericol căsnicia și poziția extrem de apreciată?

Jessica s-a dus la fereastra ce dădea spre aleea garajului trăsurii. Uneori, la primele ore ale dimineții, i se părea că încă aude zgomotul copitelor calului maiorului Duncan, ducându-l seara târziu spre locuința lui. Deodată, i-a venit în minte cheia misterului. Bineînțeles. Maiorul! Roșcovanul și pistruiatul Andrew Duncan era motivul pentru care Priscilla îi citise jurnalele.

Jessica s-a întrebat de ce îi luase atât de mult timp să își dea seama. Cumva, îi dăduse Priscillei motive să se întrebe dacă soacra ei o suspecta de o aventură cu maiorul, așa că apelase la singura sursă logică de informații și o găsise.

Jessica s-a prăbușit într-un fotoliu, într-o învălmășeală de gânduri. Și acum ce? Nici nu se punea problema să o expună pe femeie în fața lui Thomas. Cerule atotputernic, ce nenorocire ar declanșa asta! Ar fi scandalul adulterului Priscillei, chestiunea paternității Reginei, înstrăinarea maritală – toate venind peste moartea lui David. În plus, Jessica nu avea nici o dovadă că soția fiului ei chiar îi citise jurnalele. Priscilla putea – și ar fi făcut-o – nega totul, iar Jessica trebuia să se gândească la copii. Încă o dată, nu trebuia să agite apele liniștite. Jessica se temea că alte necazuri ar putea isca moartea nepotului ei dacă Priscilla știa acum despre blestemul Toliver.

Unul câte unul, Jessica a început să scoată jurnalele din birou și să le aranjeze în ordine cronologică în fețele de pernă. Când acestea s-au umplut, a încuiat pachetele în șifonier și a ascuns cheia în ornamentul de la piciorul patului. Dacă Priscilla venea în vizită și constata că dispăruseră, avea să-și dea seama destul de curând că fapta ei de neiertat fusese descoperită.

Capitolul 82

Era din nou primăvară. Arborii erau în floare. Intrând călare în oraș, venind dinspre Houston Avenue, Thomas s-a întrebat dacă avea să se mai simtă vreodată așa cum se simțise anul trecut pe vremea asta, când fiica lui împlinise șaisprezece ani. Pe atunci, se simțise în floarea unei vieți pline, poate cu excepția căsniciei sale, dar un bărbat nu le putea avea pe toate. Dar asta fusese cu un an în urmă, apoi moartea lui David făcuse să se pogoare întunericul, care-i făcea pe membrii supraviețuitori ai familiei sale să se simtă ca și cum ar fi fost îngropați ei înșiși în adâncul negru al pământului. Ieșiseră la lumină după o vreme, dar nici unul dintre ei nu mai era ca înainte.

Era nevoie de mai mult timp, și-a spus Thomas în sinea lui. Apoi, poate că viața avea să își reia cursul normal, sau aproape de normal. Deocamdată, era foarte puțin entuziasmat față de starea actuală a lucrurilor: căsnicia lui, îndatoririle civice – uneori, chiar și Somersetul. Își îndeplinea toate obligațiile, dar inima lui nu era la acele ocupații care odinioară îi oferiseră un scop și bucurie. Un târâie-traistă candida pentru postul lui din consiliul orășenesc, și Thomas se gândea să i-l cedeze fără luptă. Vernon practic preluase administrarea plantației, iar în ceea ce privește căsnicia lui, pur și simplu nu avea energia să aprindă o flacără din tăciunii aproape stinși mai mult decât părea Priscilla să-și dorească să le simtă căldura. Încă era surprins de faptul că îi respinsese încercările de a o consola după moartea

lui David. Se îndepărtase de el, iar uneori o surprindea uitându-se acuzator la el – de parcă l-ar fi învinovățit pe el de moartea fiului lor. După un timp, Thomas a pus răceala ei pe seama atitudinii cumpătate pe care o adoptase și el de ceva vreme. Îl pierdeau pe primul lor născut, care intra în viața de adult, iar prezența vitală a fiicei lor avea să dispară din casă anul următor, când avea să se căsătorească. Priscilla avea să rămână cu anostul ei soț și cu bătrâna mamă a acestuia.

În dimineața aceasta, se ducea să ia masa cu Armand. Un alt nor întunecat se abătea asupra lor. Henri DuMont suferea de o boală incurabilă, iar Armand trecea prin chinurile prin care trecuse și Thomas atunci când propriul tată era pe moarte. Ca atunci, când Armand îi oferise alinarea prieteniei sale, Thomas avea să i-o ofere pe a lui.

Mai întâi, avea o treabă cu omul care se ocupa de presa lui de semințe de bumbac, amplasată în cealaltă parte a orașului. Thomas înființase presa în 1879, când semințele de bumbac erau la mare căutare pentru întrebuințări variate, de la nutreț pentru animale la material pentru umplut saltele. Uleiul din semințe de bumbac îl depășise pe cel din semințe de in ca sursă principală de ulei vegetal în Statele Unite, și se deschisese o piață cu noua invenție a margarinei, care avea nevoie, pentru producerea ei, de ulei ca substitut al grăsimii animale. În această zi, trebuia să discute cu maistrul său despre extinderea capacității presei pentru a putea onora avalanșa crescândă de comenzi. Thomas simțea că ar trebui să fie fericit să discute planul de sporire a acestei surse profitabile de venit, dar efectiv nu avea dispoziția necesară.

Într-un gest reflex, când a intrat în oraș, Thomas s-a uitat în josul străduței lăturalnice, ce ducea la atelierul lui Jacqueline Chastain. Nu îndrăznise niciodată să-și îndrepte calul în acea direcție, de teamă ca nu cumva o singură privire aruncată ei prin ferestrele cu menouri să-i dea motive să se oprească. Trecuse un an de când o văzuse ultima oară, în trăsura lui care o condusese acasă. Femeia îi trimisese un bilet în care își prezenta condoleanțele pentru moartea lui David, iar el rezistase

impulsului nebunesc de a se duce la ea ca să-și plângă durerea la pieptul ei încântător.

În dimineața aceasta, a cedat dorinței de a trece pe lângă atelierul ei. Ce dracu' mai conta, oricum? Poate că nu avea să mai simtă același lucru, revăzând-o după un an. El nu mai era același bărbat. Poate că nici ea nu mai era aceeași femeie. În plus, nu avea să se oprească și să intre. Avea să-și îngăduie o privire scurtă și să-și vadă de drum mai departe.

Câteva clipe mai târziu, Thomas a tras de hățurile calului în fața atelierului. S-a uitat, nevenindu-i a crede, la anunțul de pe geam: ÎNCHIS. Vitrinele erau golite de atrăgătoarele obiecte, pălării de damă, umbrele, mănuși și poșete expuse acolo cu un an în urmă. Părea un loc părăsit, închis de ceva vreme. Thomas a descălecat și a încercat ușa. Era încuiată. A aruncat o privire înăuntru, la rafturile goale și la tejgheaua pe care nu se afla nimic. Ce mama dracului? S-a dat îndărăt de lângă intrare și s-a uitat în sus, spre etaj, ușurat să vadă un șir de mușcate pline de viață într-o jardinieră la fereastră. Cineva locuia acolo.

Thomas și-a legat calul de stâlp și a ocolit clădirea până în laterala acesteia, unde o scară oferea acces către apartamentul de sus. A ascultat și s-a uitat după un semn de viață, vreo mișcare în spatele draperiei, vreun sunet casnic, dar nu a văzut și nu a auzit nimic care să-i dea de înțeles că era cineva acasă. Ceva s-a atins de piciorul lui. O pisică. A sărit pe treapta de jos și a urcat scările până sus, unde a început să miorlăie poruncitor în fața ușii închise. Thomas și-a ținut răsuflarea când aceasta s-a deschis, și Jacqueline Chastain a apărut în prag.

Thomas a strigat-o încetișor.

– Jacqueline?

Ea a ieșit în coridor și s-a uitat în jos.

– Thomas? Ce faci aici?

– Păi... păi... am văzut anunțul în geam. Habar n-aveam că... atelierul tău s-a închis.

– Da, de patru luni deja. Afacerea mea... a dat faliment.

Consternat, el a pus un picior pe treapta de jos. Femeia avea o privire înfrântă, în ciuda posturii ei drepte și a frumuseții lipsite de orice podoabă în această dimineață. Purta o rochie de casă, și părul negru îi cădea lejer pe umeri.

– Dar părea să-ți meargă bine, a spus el.

– A mers... o vreme.

S-au uitat unul la altul.

– Și o să mai rămâi în Howbutker?

– Încă puțin doar, până reușesc să fac alte aranjamente. Armand DuMont a fost atât de amabil să mă lase să stau în apartament, dar nu mai pot să-l deranjez multă vreme. Sunt sigură că îl împiedic să închirieze spațiul.

– Armand DuMont?

– El deține clădirea. Îmi pare atât de rău să aud că tatăl său este bolnav.

Numai Armand, Dumnezeu să-i binecuvânteze inima generoasă, și-ar fi închiriat proprietatea unui concurent, s-a gândit Thomas. Nu avusese habar.

– Pot să urc pentru o ceașcă de cafea? a întrebat el dintr-un impuls.

După o ușoară ezitare, ea i-a răspuns:

– Poți.

L-a servit cu cafea aburindă în niște cești delicate de porțelan. S-au așezat în mica odaie de la stradă, ce-i servea drept salon. Thomas a observat cutii ambalate așezate din loc în loc, înghesuind spațiul și așa îngust.

– Și unde pleci? a întrebat-o el.

– Înapoi acasă, în Richmond, Virginia. Am o soră acolo. Ea și soțul ei au fost de acord să mă primească la ei. Sper să găsesc de lucru în atelierul vreunui pălărier din oraș.

– Când... se va întâmpla asta?

– Peste câteva săptămâni, după ce voi reuși să scap de restul stocului. A arătat spre cutiile din lemn. Un magazin universal din Marshall a fost de acord să le preia, și astfel voi avea bani de drum.

El a simțit că i se strânge inima.

– Îmi pare rău că nu a mers afacerea. Ești atât de talentată. Mă gândeam că ai o grămadă de lucru.

Ea i-a zâmbit cu tristețe.

– Și chiar aveam, dar... A ridicat din umeri. N-a fost să fie. Cum te descurci... de la tragedie?

– Mă... descurc, a spus el cu un surâs ușor.

Ea a încuviințat din cap, un răspuns simplu, și a închis preț de o clipă ochii în care se oglindea o înțelegere fără margini. Thomas o considera genul de femeie care nu ar fi încercat să-l consoleze cu banalități. Pisica, un motan cenușiu, a sărit în poală la ea și s-a făcut ghem acolo cu o atitudine posesivă. Ea a sorbit din cafea. Thomas și-a așezat ceașca pe masă. Era cazul să plece. Nu mai era nimic de spus, cu toate că nenumărate cuvinte se luptau să-și croiască drum în eter. Nu știa nimic despre această femeie. Oamenii te pot amăgi. Pot să te surprindă și să te dezamăgească. Instinctele versate și corecte te pot trăda. Dar de un lucru era sigur în privința lui Jacqueline Chastain. Era prea specială ca să locuiască într-o mansardă sau în odaia din spate a surorii ei și prea talentată ca să lucreze pe două parale, vânzând marfa altuia într-un magazin de pălării.

S-a aplecat în față.

– Doamnă Chastain – Jacqueline –, dacă ai găsi un post potrivit aici, în Howbutker, ai rămâne?

– Da, bineînțeles, a răspuns ea, iar el nădăjduise să perceapă o fărâmă de speranță în vocea ei, care însă părea resemnată. Totuși, nu mă aștept ca un asemenea post să fie disponibil.

– De ce nu?

– Există... unele urzeli în acest oraș, a căror influență m-ar împiedica să primesc unul.

El s-a încruntat.

– Cum ar fi? Ale cui?

Ea s-a ridicat, ținând în brațe pisica. Vizita luase sfârșit.

– Nu am libertatea să vă spun, domnule Toliver, dar apreciez grija pe care mi-o arătați. Vă mulțumesc că v-ați interesat de bunăstarea mea. L-a condus la ușă și a zâmbit în semn de rămas bun, întinzându-i mâna. Timpul nu vă va vindeca durerea

din inimă, a spus ea, dar sper că anii vor umple golul cu amintiri fericite despre fiul dumneavoastră.

– Nu e ultima oară când auziți de mine, doamnă Chastain, a spus Thomas, refuzând să accepte că nu avea să o mai revadă vreodată, după cum sugera tonul vocii ei. Nu trebuie să vă pierdeți credința.

– Mă tem că am pierdut-o deja, domnule Toliver, i-a răspuns ea.

Capitolul 83

Uitând de întâlnirea cu maistrul de la presa de semințe de bumbac, Thomas s-a îndreptat spre Magazinul Universal DuMont. I se tăia mereu răsuflarea când păşea în aerul rarefiat dinăuntru, ceea ce rareori se întâmpla mai des de două ori pe an, când făcea cumpărături pentru cadourile de Crăciun ale Reginei şi ale mamei sale. După primele încercări eşuate de a o mulțumi pe soția lui cu alte ocazii de oferit cadouri, ea prefera să le şoptească la ureche lui Henri sau lui Armand ce i-ar plăcea. La rândul lor, ei îi transmiteau informația, iar el spunea să treacă respectivul obiect în contul lui, să-l împacheteze şi să i-l trimită acasă. Thomas nu-şi putea aminti nici un obiect pe care să-l fi ales personal ca să i-l ofere Priscillei pentru a celebra vreo ocazie specială.

Magazinul Universal DuMont era un palat placat cu aur, marmură şi oglinzi, ale cărui mărfuri fine şi multiple funcționalități erau făcute să strălucească de zeci de candelabre din cristal luminate cu gaz. Se lăuda cu raioane separate pentru îmbrăcăminte de bărbați, femei şi copii, alături de secțiuni pentru bijuterii, cadouri, decorațiuni de interior şi blănuri. Sub acoperişul său erau găzduite o ceainărie, un salon de coafură, o librărie, ateliere de design şi croitorie şi birouri administrative, toate înşirate pe trei etaje la care se ajungea pe o scară elegantă.

Thomas considera magazinul un fenomen al Texasului. Ce om de afaceri ar visa vreodată să deschidă un magazin cu vânzare cu amănuntul ca Magazinul Universal DuMont într-un orăşel din estul Texasului, aşteptându-se să obţină un profit care să-i justifice dimensiunile costisitoare şi stocul de marfă? Dar Henri DuMont exact asta făcuse. Încă de la început, instinctul lui de a-şi identifica baza de clienţi, cunoaşterea gusturilor vizitatorilor regulaţi şi a obiectelor pe care erau dispuşi să dea banii fuseseră farul călăuzitor din spatele succesului magazinului. Henri cunoştea valoarea reclamei şi a publicităţii şi fusese dintotdeauna în pas cu cerinţele moderne ale timpurilor în care trăia. El şi Armand fuseseră printre puţinii comercianţi care înţeleseseră că producţia de masă, adusă de Războiul Civil, avea să schimbe felul în care se îmbrăcau, făceau cumpărături şi mâncau americanii. Au înţeles că bărbaţii şi femeile trecuseră de la hainele lungi, costisitoare, făcute pe comandă, de lux, şi pregătiseră, în consecinţă, magazinul pentru apariţia hainelor de gata, care puteau fi cumpărate imediat, direct de pe umeraş.

Clienţii veneau de pretutindeni, făcând astfel concurenţă competitorilor lui Henri din oraşele din Texas şi din cele din Louisiana şi Mexic. În preajma sărbătorilor de Paşte şi de Crăciun, nu era ceva neobişnuit ca grupuri întregi de familii să vină în Howbutker şi să petreacă un weekend la hotelul Fairfax ca să-şi facă cumpărăturile la Magazinul Universal DuMont, sau ca întregi cârduri de cucoane să sosească cu trenul într-o isterie a cumpărăturilor care subţiau stocul din cutiile strălucitoare ale magazinului. Raionul de decoraţiuni interioare DuMont era la mare căutare, şi nici un fermier sau crescător de animale pricopsit din Texas n-ar fi îndrăznit să-şi trimită fiica să-şi finalizeze studiile fără a o dota mai întâi cu haine din colecţia de ultim moment de îmbrăcăminte feminină existentă în magazin. În prezent, clienţii nu mai trebuiau să viziteze magazinul ca să cumpere cele necesare. Puteau comanda direct din catalogul poştal al Magazinului Universal DuMont, o inovaţie iniţiată în 1872 de către Aaron Montgomery Ward.

Thomas a urcat scările până la etajul al doilea, unde se aflau birourile vitrate, cu vedere la nivelul principal. L-a găsit pe Armand în biroul lui, trecând de cel al lui Henri, unde scaunul fondatorului de la masa lui de lucru zăcea gol și trist. Armand, cu figura lui uscățivă, aristocratică, vădind chinul pe care-l cunoscuse Thomas văzându-și tatăl murind, a aruncat o privire la ceasul de pe polița căminului când secretara l-a introdus în birou pe Thomas.

– Ai ajuns devreme, a spus el. Cred că ți-e foame.

Thomas a trecut direct la subiect.

– Armand, am nevoie de o favoare.

Prietenul lui s-a sprijinit de speteaza scaunului și și-a agățat degetele mari de marginea buzunarelor vestei lui din mătase.

– Cere și ți se va da.

– Nu te grăbi, prietene. Ceea ce trebuie să-ți cer s-ar putea să nu-ți placă, dar eu sper că da.

– Spune, prietene.

– E vorba de Jacqueline Chastain. După cum știi, atelierul ei a dat faliment. Cred că e aproape săracă lipită pământului. A fost foarte generos din partea ta să o lași să locuiască în apartament până când va putea să-și facă alte aranjamente.

Armand a înlăturat laudele cu o fluturare a mâinii.

– E o femeie care merită.

– Mă bucur că gândești așa, a spus Thomas. Am vorbit cu ea în dimineața asta. Planurile ei de viitor par destul de sumbre. Are de gând să se ducă să locuiască la sora și cumnatul ei, în Richmond, Virginia, unde speră să găsească de lucru într-un atelier al vreunui pălărier de prin partea locului.

Armand asculta răbdător, iar Thomas bănuia că prietenul lui, care îl cunoștea foarte bine, anticipase deja favoarea pe care urma să i-o ceară.

– Mă întreb dacă nu cumva ai vreun post în magazin care să necesite experiența ei și i-ai putea oferi o slujbă, a spus Thomas. Nu știu nimic despre pălăriile de damă, dar din câte am văzut în atelierul ei, când am ridicat bentița aia pe care a purtat-o Regina la ziua ei...

Armand s-a aplecat în față și și-a sprijinit coatele pe birou.

– Mi-aș dori să fi putut opri ce s-a întâmplat, dar nu am reușit.

– Păi, na, nu puteai să-i trimiți tu clienți.

– Nu mă refer la asta. Mă refer la planul deliberat de a boicota atelierul doamnei Chastain. Cineva a împrăștiat niște scrisori care au lansat o campanie de bârfe împotriva ei. Lucruri odioase, care au ajuns, evident, la urechile cui trebuia, și – Armand a ridicat din umerii lui bine făcuți – ai văzut rezultatul când ai trecut pe la atelierul ei.

Thomas a simțit că i se urcă sângele la cap.

– Scrisori?

– Foarte dăunătoare nu doar afacerii ei, ci și ei personal. Biata femeie este *persona non grata* acum și a devenit practic o pustnică.

– Și știi cine a fost răspunzător pentru aceste scrisori?

Armand l-a privit fix.

– Am o oarecare idee.

– Cine?

– Nu te-am mințit niciodată, Thomas, așa că nu mă întreba.

– Dar știi?

– Am bănuieli destul de întemeiate. Acum, în ceea ce privește rugămintea ta, aș fi bucuros să o angajez pe doamna Chastain. Avem ce face cu o creatoare atât de talentată ca ea. M-am gândit și eu să-i ofer slujba, dar date fiind circumstanțele, cu reputația ei distrusă, n-am... n-am crezut că va dori să rămână în Howbutker. Să o caut?

– Ți-aș rămâne cât se poate de recunoscător, Armand, a spus Thomas, încercând să se gândească cine anume ar merge atât de departe ca să distrugă o femeie ca Jacqueline Chastain.

Avea să se ducă acasă și să o întrebe pe Priscilla. Ea era membră a tuturor organizațiilor de femei din ținut, teritorii fertile pentru bârfă. Dacă știe cineva, ea este aceea, iar când va afla numele făptașului...

Și-au dat mâinile, dar Armand l-a strâns mai tare când Thomas a vrut să și-o retragă.

– Thomas, prietene, te sfătuiesc să nu mai investighezi chestiunea.

Thomas l-a cercetat, nedumerit.

– De ce? Oricine ar fi merită să fie alungat din oraș!

Armand i-a lăsat mâna.

– Ne mai vedem la dejun? Am să trec pe la doamna Chastain în drum spre Fairfax și am să-ți comunic răspunsul ei.

– Iar eu s-ar putea să am numele vinovatului până atunci. Mă duc acasă acum. Sunt convins că Priscilla are idee cine se află în spatele tărășeniei. Soția mea a făcut tot ce a putut ca să o țină pe doamna Chastain pe linia de plutire. Cred că a cumpărat vreo douăsprezece pălării.

– Serios? Armand a ridicat din sprânceana fină. Ce... generos din partea ei! La unu, la Fairfax, da?

Thomas a dat ghes calului să pornească la galop spre Houston Avenue și era pe la jumătatea drumului când a smucit de hățuri atât de brusc, că animalul aproape că și-a pierdut echilibrul. L-a străbătut un fior de groază, de parcă s-ar fi afundat într-o apă înghețată. Doamne Sfinte! Priscilla! Priscilla a scris scrisorile! Trebuia doar să se întrebe cine ar vrea să o vadă pe Jacqueline Chastain plecată din oraș, ca răspunsul să-i apară clar în minte. Trebuia doar să-și amintească purtarea ciudată a lui Armand și avertismentul mascat sub formă de sfat, remarca lui Jacqueline – *există niște urzeli în acest oraș, al căror efect m-ar împiedica să primesc un post* –, ca să știe că răzbunătoarea, afurisita, geloasa lui soție era răspunzătoare.

Priscilla! Soția lui cea fără minte, care se credea superioară unei mici negustorese care a avut grația și bunătatea să păstreze tăcerea cu privire la răutatea ei în fața soțului. Thomas era convins că Jacqueline o suspecta pe Priscilla. Și-a amintit de facturile pentru pălării pe care le semnase soția lui, achizițiile fiind un vicleșug menit să-i înșele pe el și pe alții, ca să nu poată ghici că ea era vinovata care ținuse în mână condeiul otrăvit. Fără îndoială, Jacqueline intrase în posesia unei scrisori, și ea va fi comparat scrisul cu semnătura soției lui de pe facturi. Desigur, Armand făcuse și el același lucru. Priscilla încercase

cu siguranţă să-şi schimbe caligrafia, dar numeroasele înfloriturile acesteia o dădeau în vileag.

Thomas a îndemnat calul să meargă mai departe şi şi-a controlat respiraţia ca să-şi stăpânească furia. Trebuia să aibă grijă cum să o confrunte pe Priscilla. Nu trebuia să uite că e mama copiilor lui şi că încă jeleşte pierderea unui copil. Din acelaşi motiv, trebuia să se gândească la Vernon şi la Regina şi să evite să le provoace mai multă suferinţă, văzându-şi părinţii sărind unul la gâtul celuilalt. Erau deja conştienţi, din păcate, că mama şi tatăl lor nu aveau o căsnicie la fel de fericită ca părinţii prietenilor lor. Soţiile şi soţii din familiile Warwick şi DuMont se iubeau. Copiii lui nu puteau spune acelaşi lucru despre el şi Priscilla.

Dar Priscilla nu trebuia să scape basma curată în urma acestui act de răutate lipsit de inimă îndreptat împotriva unei fiinţe umane nevinovate. Avea să găsească o cale să se asigure de asta.

Capitolul 84

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Henri DuMont, în vârstă de optzeci şi trei de ani, a închis ochii pentru totdeauna în timp ce vorbea cu Jeremy, care stătea lângă patul lui. Dându-şi seama cel dintâi că s-a dus, Jeremy a pus cu blândeţe o mână pe fruntea lui şi a spus: „Adio, vechi prieten". Au izbucnit imediat plânsetele. Armand jelea incontrolabil în faţa fiilor săi în lacrimi, Abel şi Jean, iar Philippe, veteran al multor războaie, şi-a aplecat capul într-o atitudine de jale imposibil de consolat. Soţia lui Armand stătea lângă pat, aşteptând să-şi ofere braţele soţului ei, în timp ce Bess, cu umerii ţepeni, cu buzele strânse, a tras cu stoicism cearşaful peste faţa celui care-i fusese soţ vreme de patruzeci şi opt de ani.

În holul din faţa dormitorului lui Henri, Thomas şi Jessica aşteptau veştile inevitabile alături de Jeremy Jr. şi de soţia acestuia. La auzul bocetelor, Thomas a luat-o pe Jessica de după umeri.

– Acum e lângă tata, mamă.

– Da, a răspuns Jessica, silindu-se să vorbească dincolo de durere. A fost un prieten atât de bun, atât de nobil şi de generos.

Thomas şi-a şters lacrimile şi a lăsat-o pe mama lui să stea cu Bess, în timp ce el a coborât scările în salon, ca să le dea vestea lui Vernon şi Reginei, şi prietenilor lor de aceeaşi vârstă din familia Warwick, Brandon, Richard şi Joel. Regina a intuit mesajul înainte ca el să vorbească şi s-a ridicat ca să-l îmbrăţişeze.

– Vrei să merg cu tine acasă, tati? a întrebat ea, când el a spus că trebuie să se ducă să-i spună și mamei lor.

– Nu, Poppy. Rămâi cu Abel și cu Jean. Vor avea nevoie de alinarea ta.

Thomas a parcurs pe jos, târșindu-și picioarele, distanța scurtă până la casa lui. Doamne, și-ar fi dorit să poată fi cu Jacqueline Chastain! Unul dintre oamenii cei mai dragi pe lume murise, iar omenirea era mai săracă din cauza asta, iar el voia să se afle în compania unei femei care înțelegea această pierdere și durerea lui.

Când se întâlnise cu Armand la Fairfax, prietenul lui i-a spus că Jacqueline acceptase oferta lui de a crea pălării pentru magazinul lui și de a se ocupa de raionul de accesorii pentru dame. Ca parte a salariului ei, avea să păstreze apartamentul de deasupra atelierului, cu înțelegerea că veniturile ei aveau să crească pentru a acoperi costul locuinței, dacă ar fi fost închiriată.

Recunoscător, adânc mișcat de generozitatea prietenului său de o viață, Thomas a întrebat:

– Armand, dar dacă reputația lui Jacquelinei Chastain e compromisă, nu riști să-ți afecteze afacerile?

– Am credința că mușteriii mei vor recunoaște o doamnă atunci când vor vedea una, i-a răspuns Armand.

Nu era un titlu potrivit și pentru soția sa, s-a gândit Thomas cu repulsie intrând în casă. Sassie, fiica lui Amy, în vârstă de opt ani, a alergat să-l întâmpine.

– Don'șoara Priscilla e sus, domnu' Thomas.

A mângâiat-o pe obraz. Era scăldat de lacrimi. Servitorii familiei DuMont împrăștiaseră deja pe Houston Avenue vestea că domnul Henri murise. Henri avusese mereu grijă ca Petunia și Amy, și acum Sassie, să primească atenții de la magazin, în special de Crăciun.

– Mi-era atât de drag, a spus Sassie, cu gurița tremurând. A fost un om atât de drăguț.

– A fost, într-adevăr, mititico, i-a răspuns Thomas. Mă duc sus. Nu-i nevoie să-i spui stăpânei că sunt acasă.

A găsit-o pe Priscilla probând pălării. Pe pat, era înșirată o colecție din cele negre. Hristoase! Înnebunită după haine, soția lui se hotăra deja cu ce să se îmbrace la înmormântare. S-a întors de la oglindă, luând o mină potrivită cu tristețea împrejurării.

– Amy mi-a adus vestea, Thomas, a spus ea. Îmi pare atât de rău. Știu cât de mult țineai la Henri. Cum se simte Bess?

– Tu cum crezi că se simte?

Ea a ridicat din umeri, afișând adevărata expresie a feței.

– Am întrebat și eu.

Thomas a arătat spre colecția de pălării.

– Ce-s astea?

– Ce ți se pare că sunt?

Era atât de extenuat de genul acesta de schimb de replici din conversațiile lor limitate.

– Care anume sunt de la atelierul doamnei Chastain?

Priscilla s-a întors din nou spre oglindă.

– Nici una. Toate sunt de la Magazinul Universal DuMont.

– Unde sunt cele pe care le-ai cumpărat de la Atelierul Modistei?

Ea i-a aruncat o privire scurtă peste umăr.

– Spui numele de parcă ți-ar fi familiar.

– Unde sunt, Priscilla?

– În șifonierul de acolo. De ce te interesează?

El a deschis ușile șifonierului și a găsit un maldăr de pălării de damă aruncate cu nepăsare unele peste altele, fără grija de a strivi penele, panglicile și florile. Încă aveau pe ele etichetele cu prețul. Priscilla nu avusese niciodată de gând să le poarte. Nu intenționase niciodată să ducă vestea pentru a le atrage pe celelalte femei la ușa lui Jacqueline Chastain, așa cum susținuse. Thomas a tras cu grijă o pălărie neagră din grămadă.

– Uite, a spus el, pe asta vreau să o porți la înmormântare.

Ea a pălit ușor.

– De ce?

– Ca să faci reclamă talentelor doamnei Chastain. Nu de asta le-ai cumpărat? M-am întâlnit cu Armand astăzi, și mi-a spus

că au fost împrăștiate scrisori pline de venin, care i-au terfelit onoarea doamnei Chastain, cu scopul de a o izgoni din oraș. După câte se pare, a funcționat. Atelierul ei este închis. Nu-mi pot imagina cine ar face un lucru atât de reprobabil. Tu poți, Priscilla?

Pe gâtul alb al soției sale, Thomas a văzut cum aceasta înghite rapid în sec.

– Nu, nu pot, dar de ce să-i mai port pălăria dacă... dacă a dat faliment?

– A, păi n-a dat chiar de tot. Armand a angajat-o pe post de creatoare și supraveghetoare într-unul din raioanele lui pentru dame. Asta înseamnă că poate să rămână în oraș, și cred că ar fi foarte frumos din partea ta să porți una dintre pălăriile ei, ca declarație a susținerii tale. Lasă orașul să vadă că nu crezi un cuvințel din aiurelile pe care le conțin scrisorile alea. Apropo, ai primit și tu una?

Priscilla a înghițit în sec din nou.

– Nu, n-am primit.

Thomas a început să scoată pălăriile din șifonier, înșirându-le pe mese și pe scaune.

– Făptașul a fost destul de isteț să nu-ți trimită și ție una, sunt convins. A studiat fiecare dintre creațiile feminine, reținând detaliile, conștient de atenția îngrijorată a soției sale. Nu-mi amintesc să te fi văzut purtând vreuna dintre astea, a spus el.

Priscilla a izbucnit într-un râs nervos.

– De ce ți-ai aminti? Niciodată nu observi asemenea lucruri.

– Pe astea o să mi le amintesc. Unde sunt celelalte – cele pe care le porți?

În tăcere, cu o expresie tensionată, Priscilla i-a indicat un alt șifonier. Thomas a tras de șnurul clopoțelului, apoi a deschis ușile șifonierului. Fără un cuvânt, a început să tragă pălăriile de pe rafturi și să le arunce pe pat. A apărut Amy.

– A sunat cineva?

– Eu, Amy, i-a răspuns Thomas. Te rog, strânge pălăriile de pe pat și împarte-le prietenelor tale sau du-le pe toate la biserică

pentru vânzările de vechituri, cum dorești tu. Domnișoara Priscilla n-o să mai aibă nevoie de ele. Când termini, așază pălăriile de pe masă și scaune în spațiul eliberat din șifonier.

Amy a căscat ochii, uimită, și a răspuns:

– Da, domnu' Thomas, mă duc să aduc niște saci de bumbac ca să le adun.

După ce ușa s-a închis, Thomas s-a uitat pieziș, scrutând-o pe soția lui.

– Nu cred că mai e ceva de spus sau de făcut în această privință, nu-i așa, Priscilla?

Priscilla i-a răspuns cu o față încordată:

– Bănuiesc că nu.

– Foarte bine. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc la Somerset să vizitez locul de veci al tatălui meu.

Capitolul 85

În anii care au urmat după moartea lui Henri, cercul fiilor fondatorilor oraşului Howbutker s-a strâns şi mai mult. Thomas, Jeremy Jr. şi Armand împliniseră cincizeci de ani, Stephen venea şi el rapid din urmă. Fiii lor, abia trecuţi de douăzeci de ani, erau foarte implicaţi în afacerile familiilor, lăsându-şi taţii să mai petreacă timp unul cu altul. Membrii clanurilor se împărţeau în grupuri sociale pe criteriul vârstei. Jessica, Bess şi Jeremy alcătuiau un grup. Thomas, Armand, Jeremy Jr. şi Stephen îl formau pe al doilea, iar fiii lor – Vernon şi Jeremy III, Brandon, Richard şi Joel Warwick, şi Abel şi Jean DuMont – alcătuiau grupul celor mai tineri.

Thomas era încântat de asocierea cu cei trei prieteni ai săi. Fără ei, ar fi fost un bărbat singuratic. Fiica lui se căsătorise – şi era fericită, după cum observa el jubilând – şi aştepta primul ei copil anul următor, în 1887. Însoţită de Jeremy şi Bess, mama lui era plecată într-o croazieră în jurul lumii, ce avea să dureze o bună parte a anului, apoi cei trei plănuiau să le viziteze pe Tippy la New York şi pe Sarah Conklin la Boston. Nu avea să fie acasă până în săptămâna dinaintea Zilei Recunoştinţei.

Vernon îşi mutase reşedinţa, pe timpul săptămânii, în vechea casă a lui Jasper, pe care o redecorase cu ferestre cu obloane şi alte dotări potrivite unui moştenitor de la Somerset. Nu mai fusese niciodată acelaşi după moartea lui David şi părea să prefere solitudinea, punându-şi toată energia în cultivarea

bumbacului. Era o perioadă exaltantă şi fructuoasă pentru creşterea celei mai profitabile recolte din Texas. În ciuda îmbunătăţirilor aduse procesului de egrenare şi inventării unui compresor care putea presa baloţii de peste două sute de kilograme până le reducea dimensiunile la jumătate, pentru a fi transportaţi mai uşor pe calea ferată aflată în continuu proces de dezvoltare, plantatorii puteau satisface cu greu cererea de bumbac. Thomas se ocupa încă de administrarea de zi cu zi a muncii lui de o viaţă, dar nu mai era atât de absorbit ca pe vremuri. Îşi invidia prietenii pentru faptul că îşi menţineau interesul pentru vocaţiile lor chiar dacă o lăsaseră mai uşor, ca să savureze roadele succesului lor.

Thomas recunoştea că o viaţă de familie fericită era pe deplin legată de entuziasmul unui bărbat pentru alte activităţi, o binecuvântare de care prietenii lui se bucurau, iar el, nu. Ca atunci când abia se căsătoriseră, el şi Priscilla se străduiau să salveze aparenţele. Se tratau unul pe celălalt cu un respect dureros, care, în opinia lui Thomas, ascundea cu greu ranchiuna pe care i-o purta soţia lui. O dăduse în vileag, şi acum îl ura pentru că îi descoperise capacitatea de a face răutăţi. Nu avea să-şi mai recâştige niciodată stima în ochii lui, aşa că se consola gândind tot ce se putea mai rău despre el. După ce copiii şi mama lui plecaseră de acasă, Amy întrebase dacă Thomas dorea să ia mesele împreună cu Priscilla, la măsuţa din salonul de dimineaţă, dar el refuzase. Intimitatea ar fi fost de nesuportat. Au continuat să mănânce în sufragerie, fiecare la câte un capăt al mesei lungi. Noaptea dormeau cât mai departe unul de celălalt în patul pe care îl împărţeau. Thomas dorea să doarmă separat, dar nu se putea hotărî să sugereze un aranjament care ar fi însemnat repudierea absolută a soţiei sale.

Cei patru prieteni şi-au făcut obiceiul să ia masa împreună la Fairfax în fiecare miercuri. Thomas venea călare de la plantaţie şi îşi priponea calul în faţa Magazinului Universal DuMont. Ar fi putut să meargă călare mai departe, până la restaurantul hotelului, dar îi plăcea să îl ia pe Armand şi să se plimbe cu el

până la intrare. Cel puțin aceasta era scuza pe care și-o oferea, când știa prea bine că acela era singurul prilej de a o vedea pe Jacqueline Chastain.

În cei doi ani de când fusese angajată la magazin, devenise de neînlocuit. „Nu știu ce ne-am face fără ea", spunea Armand. „Creativitatea ei îmi amintește de cea a lui Tippy." Nu durase mult ca demnitatea, sinceritatea și decența lui Jacqueline să-i facă pe clienți să se îndoiască de conținutul defăimător al scrisorilor otrăvite. La o petrecere în casa DuMont, Thomas a auzit o cucoană proslăvind priceperea „vânzătoarei aceleia elegante, pe care ai angajat-o, Armand", și încheind cu declarația: „Indiferent cine a fost nemernicul care a răspândit scrisorile alea odioase, care au calomniat-o pe doamna Chastain, ar trebui să fie biciuit". Thomas avusese grijă să nu se uite în direcția Priscillei.

Era din nou miercuri. Thomas a intrat în edificiul comercial, luminat de candelabre, având ochii antrenați să se uite mai întâi în direcția tejghelei cu accesorii pentru dame. Jacqueline Chastain l-a văzut și i-a zâmbit. Îl așteptase. De regulă, el spunea ceva de genul „Bună ziua, doamnă Chastain" și își ridica ușor pălăria. „Cum vă merge astăzi?"

– Minunat, domnule Toliver, dar dumneavoastră?

– Mai bine acum, doamnă Chastain. Mă bucur atât de mult să vă revăd.

– Asemenea.

Asta era tot. Un observator abia dacă l-ar fi zărit pe Thomas încetinind pasul când trecea pe lângă tejgheaua în spatele căreia stătea Jacqueline Chastain. Nu schimbau niciodată mai mult de câteva cuvinte. Uneori, ea se ocupa de cliente, iar atunci el se mulțumea doar să-și ridice ușor pălăria în drum spre scări.

Dar, de fiecare dată, faptul că o vedea și îi auzea vocea făcea să-i salte inima preț de câteva secunde. După câteva luni de lucru la magazin, Jacqueline se mutase din apartamentul ei de deasupra fostului atelier în cel pe care îl ocupase Tippy și care

era plasat în apropiere. Avea un gărduleț alb și o grădiniță lângă aleea principală. Thomas știa că Jacqueline nu avea nici un mijloc de transport și se bucura că nu mai avea mult de mers pe jos după programul de la magazin. În această zi, nu era la fel de multă lume ca de obicei în magazin, iar în raionul de accesorii pentru dame nu era nici o clientă; Jacqueline stătea în spatele tejghelei strălucitoare din sticlă, arătând ca o regină rămasă fără supuși.

– Doamnă Chastain... a început Thomas, dar s-a oprit.

Era într-o dispoziție deosebit de melancolică astăzi. Mai devreme, avusese o discuție cu fiul lui pe plantație. În ultimul timp, Vernon îi făcea curte unei fete drăguțe, fiica proprietarului unei ferme de lapte, pe care familia Toliver îl cunoștea de mulți ani.

– O iubești? îl întrebase Thomas.

– Păi... nu știu, tati. Cum e să iubești o femeie?

Thomas nu i-a putut răspunde. Nu trăise experiența. În schimb, i-a spus:

– Pot să-ți spun cum e să nu iubești o femeie.

Și așa, ca de la bărbat la bărbat, Thomas i-a împărtășit povestea căsătoriei lui cu mama lui ca să obțină un moștenitor pentru Somerset.

– Am crezut că vom ajunge să ne iubim, dar m-am înșelat, a concluzionat el.

– Regreți? l-a întrebat Vernon. Nu se arătase surprins de mărturisirea făcută de tatăl său. Oricât ar fi încercat părinții lui să o ascundă, copiii fuseseră conștienți de lipsa de afecțiune dintre ei. Vreau să spun, a meritat sacrificiul făcut pentru Somerset?

– Da, plantația a meritat, fiule. Vremurile au dictat ceea ce a trebuit să fac. Bineînțeles că mă întreb cum ar fi fost căsnicia mea – și a mamei tale – dacă nu m-aș fi pripit atunci când am făcut-o și dacă nu m-aș fi căsătorit pentru motivul pentru care am făcut-o. Dar consolarea mea este că dacă nu m-aș fi însurat cu Priscilla, nu aș fi fost tatăl a trei copii minunați. Nu vei ști

niciodată cât de mult vă iubesc până când nu vei avea propriii tăi copii, Vernon. Și, încă o consolare, fiule. Pot să mor știind că sacrificiul meu pentru pământul tatălui meu, și strădania, și munca mea nu au fost în zadar.

Thomas s-a uitat peste câmpurile culese, în timp ce vântul stârnea resturile albe din jurul plantelor jupuite, care arătau ca niște petice de zăpadă, și a simțit o revigorare a mândriei de odinioară.

– Am un singur regret, a recunoscut el.

– Care, tati?

– Că am să mor fără să fi fost vreodată cu femeia pe care o iubesc.

Aceasta era Jacqueline Chastain, s-a gândit Thomas, profitând de rara ocazie de o privi direct în față. E cu siguranță trecută de patruzeci de ani, a presupus el. Timpul nu îi afectase frumusețea. Aspectul ei încântător era susținut de o înțelepciune feminină perceptibilă în postura și manierele ei, în zâmbet și în ochi, și în vocea incomparabil de caldă.

– Domnule Toliver, i-a răspuns Jacqueline, cu o ușoară ridicare din sprâncene, care sugera că era nedumerită de întrebarea lui.

– În curând va fi Ziua Recunoștinței, a spus el, înspăimântat de remarca fără sens.

– Da, am auzit că se apropie.

– Mama mea revine acasă din croaziera în jurul lumii.

– Sunt convinsă că îi așteptați întoarcerea cu mare entuziasm. Va avea atât de multe de povestit.

– Și eu o să fiu bunic. Fiica mea va naște primul copil la anul, în aprilie.

– Ce minunat pentru dumneavoastră!

Probabil că Armand îl aștepta deja. Trebuia să plece, dar încă zăbovea. Ce mai face pisica? a întrebat-o Thomas. Leneșă și grasă, i-a răspuns ea. Grădina ei? Garofițele de grădină apăruseră din abundență anul acesta. Parfumul lor era încântător. Era la curent cu scandalul care clocotea în Paris cu privire la

portretul lui Madame X făcut de John Singer Sargent[1]? Fascinant ce-i poate stârni pe oameni, ea ce crede? Da, a fost de acord ea. Ei i se părea splendid tabloul, iar rochia neagră, obiectul controversei dintre critici, era foarte potrivită cu frumusețea femeii. Francezii erau de obicei atât de... partizani ai lipsei de pudibonderie.

Thomas s-a întrebat cum era oare viața ei când se ducea acasă, după închiderea magazinului. Cum își făcea de lucru în căsuța ei? Era singură? Își făcuse mulți prieteni? Era curtată? Armand o descria drept „extraordinar de independentă", preferând să facă chiar ea munci de bărbat prin casă decât să accepte asistența echipei lui de mentenanță.

Thomas a studiat vitrina de sub tejghea.

– Aș vrea să cumpăr ceva mamei de bun-venit acasă. Ce mi-ați recomanda?

– Tocmai am primit o colecție de evantaie splendide, ușoare, dar foarte eficiente pentru verile de la noi. Doriți să vi le arăt?

– Cu siguranță.

Thomas a cumpărat un evantai, apoi l-a văzut pe Armand coborând scările, cu privirea ațintită imediat pe culoarul pe care bănuia că se va afla prietenul lui.

– Mi-a făcut plăcere, doamnă Chastain... Jacqueline, a spus el.

– La fel și mie, domnule Toliver... Thomas, a răspuns ea.

Când a ajuns acasă, târziu la amiază, îl aștepta Priscilla.

---

[1] Celebru portret al unei tinere americane căsătorite în înalta societate pariziană, realizat în 1884, a avut parte de o receptare controversată, publicul fiind scandalizat de postura modelului și de rochia decoltată, considerate sugestive din punct de vedere sexual în acea perioadă

Capitolul 86

După ce își ducea calul în grajd, Thomas intra întotdeauna în conac pe ușa de la bucătărie. În mediul impecabil și plăcut înmiresmat al oalelor și tigăilor atârnate, al plăcii de tocat bine frecate și al suprafețelor de lucru, putea fi sigur că avea să fie întâmpinat de Petunia, pe când trăia aceasta, de care îi era dor, și acum de Amy și de fiica ei, Sassie. Amy îl întreba cum i-a fost ziua și era sincer interesată de relatarea lui. Uneori, se așeza cu o ceașcă de cafea ca să-i asculte bârfele colportate neîncetat de la o casă la alta, pe Houston Avenue. Ocazional, mai ales de când mama lui plecase în excursie, Thomas se descărca de grijile pricinuite de Somerset sau de consiliul orașului. Știa că mărturisirile lui nu treceau niciodată dincolo de ușa casei. Găsea mereu ceva delicios de luat în trecerea lui prin bucătărie, iar în această zi a remarcat o farfurie plină ochi cu prăjiturelele din nuci pecan, preferatele fiului său. Vernon venea la cină și avea să stea acasă tot weekendul.

– Domnu' Thomas, soția vrea să vă vedeți în salonul de dimineață, i-a spus Amy în loc de salut.

Tonul ei îngrijorat și privirea fixă l-au avertizat să fie în gardă. Dacă era după Priscilla, aceasta ar fi trimis-o pe Amy, împreună cu soțul și fiica ei, la plantație, să culeagă bumbac alături de familia unchiului ei, Jasper. Cei doi fii ai lui Jasper, Rand și Willie, se întorseseră la Somerset după ce găsiseră Kansasul prea aglomerat și neospitalier, și condițiile pentru fermieri

nici pe departe pe atât de avantajoase, pe cât trâmbițau reclamele. Priscilla putea fi stăpâna casei, dar personalul asculta de Amy, a cărei loialitate se manifesta față de Jessica. Thomas era conștient că situația din casă o scotea din minți pe soția lui.

– Amy mi-a spus că vrei să mă vezi, a spus Thomas, intrând în salonul de dimineață.

Detesta ceea ce făcuse Priscilla din încăperea ce-i servise drept refugiu pe când era copil. Lumina care se răspândea peste tot prin obloanele ferestrelor era blocată acum de draperii groase, și odinioară fuseseră fotolii confortabile peste tot, pe care să te poți așeza. A rămas în picioare. Priscilla s-a ridicat brusc de la biroul ei supradimensionat, cu maxilarul încleștat, semn al furiei nedisimulate.

– Am suportat multe abuzuri din partea ta, Thomas, dar asta n-am să tolerez, a spus ea.

Abuzuri? Nu se atinsese nici măcar de un fir de păr al soției lui când era furios, iar ea aruncase cu banii în stânga și-n dreapta, fără discernământ. Thomas a spus:

– Și ce anume n-ai să tolerezi din partea mea, Priscilla? Luminează-mă, te rog.

Ea s-a apropiat de el. Talia ei ușor îngroșată și șoldurile mai late îi trădau intrarea în vârsta mijlocie, dar fața stătea încă mărturie pentru frumusețea ei de odinioară. De multă vreme aspectul ei uluitor nu-i mai accelera bătăile inimii.

– Jacqueline Chastain, a spus ea printre dinții încleștați.

El și-a lăsat involuntar capul pe spate.

– Ce-i cu ea?

– Ai o aventură cu ea – sau, cel puțin, ai vrea să ai.

Thomas a izbucnit într-un hohot de râs scurt.

– Cine ți-a spus?

– Am eu sursele mele, dar nici n-am nevoie de ele. Orice idioată oarbă poate să-și dea seama de ce te oprești în fiecare miercuri la Magazinul Universal DuMont ca să te întâlnești cu Armand.

Thomas a ridicat din sprâncene.

– Poate pentru că acolo e magazinul lui?

– N-o face pe inocentul cu mine. Ai putea să te întâlneşti cu el la Fairfax pentru dejunul vostru săptămânal.

– Clienţilor li se cere să nu-şi lege caii lângă restaurant, dacă e posibil, din motive evidente. După cum ştii, geamurile dau în stradă. În plus, mie şi lui Armand ne face plăcere plimbarea pe jos.

Priscilla a strâmbat din buze.

– Poţi să-mi oferi ce scuză doreşti, dar nu-ţi merge cu mine, Thomas. Ştiu că te opreşti la tejgheaua doamnei Chastain de fiecare dată când intri în magazin. Faţa ţi se metamorfozează. Ai fost descris ca un şcolar care-i aduce un măr profesoarei lui preferate.

– De către cine? Şi cum Dumnezeu ştii tu un asemenea cuvânt, *metamorfoză*?

Ea părea gata să-l plesnească. A strâns mai tare din dinţi.

– N-are importanţă de unde ştiu, şi să nu crezi că nu ştie tot oraşul, dar ascultă la mine, Thomas... Priscilla a venit mai aproape, atât de aproape, că Thomas îi putea vedea firişoarele de păr de deasupra buzei acoperite de un strat fin de sudoare. Dacă tu mă faci *pe mine* de râs, încurcându-te cu doamna Chastain, am să *te* fac să regreţi pentru tot restul vieţii tale. Am să te fac să suferi mai mult decât ai putea crede, mai mult decât ai putea îndura. Să nu te îndoieşti de asta, m-auzi?

Thomas s-a dat înapoi din faţa furiei ei. Nu fusese soţul pe care mizase ea atunci când fusese de acord să se căsătorească, asta recunoştea şi el. Încercase să se revanşeze pentru asta permiţându-i să cheltuie bani, tolerându-i poziţia superioară pe care şi-o aroga în calitate de soţie a lui Thomas Toliver, snoaba care devenise. El îi disprețuia pe snobi, oameni care se considerau mai buni decât alţii graţie şansei de a se naşte într-o familie înstărită sau căsătoriei, unor poziţii pe care nu şi le câştigaseră singuri. *Snob* însemna literalmente „lipsit de noblețe", ceea ce i se aplica Priscillei. El nu putea tolera o asemenea aroganţă nici din partea ei, şi a întâmpinat-o cu o atitudine zeflemitoare.

– Continui să mă uluiești, Priscilla. Mai întâi *metamorfoză*, acum asta. Ce te face să crezi că ai posibilitățile să-ți pui în aplicare asemenea amenințări?

Ea a ocupat tot spațiul dintre ei, și el i-a simțit răsuflarea mirosind a alcool. Băuse.

– Știu despre familia ta lucruri care i-ar da fiori oricărui om în parte din acest ținut, dacă ar fi cunoscute.

Thomas a căscat ochii, întrebător.

– Serios? Ai făcut tu descoperiri în istoria familiei mele care să-ți hrănească flecărelile destrăbălate? Aș da oricât să le aud. În ceea ce privește poveștile de genul ăsta, mi s-a părut mereu că Toliverii sunt cam plicticoși.

Ea s-a îndepărtat de el, temându-se că spusese prea mult. Pentru a mia oară, Thomas s-a întrebat cum de se putuse păcăli să creadă că femeia aceasta putea fi soția perfectă pentru el. A presupus că surprinderea privind interesul ei pentru istoria familiei lui, în special pentru legăturile lor cu monarhia britanică, îl convinsese că o ceruse în căsătorie pe femeia potrivită. Nici un detaliu despre vreo legendă sau vreun fapt real legat de familie nu scăpase curiozității ei. Fusese încântat când Priscilla sărea în sus la cea mai neînsemnată picanterie din trecutul familiilor Toliver și Warwick aruncată inocent la masă, ceea ce avea de obicei drept urmare devierea conversației spre o lecție de istorie ținută de către tatăl lui.

Thomas plecase la război fericit că Priscilla era dispusă să le insufle copiilor lor cunoașterea și prețuirea rădăcinilor din care se trăgea el. O asemenea înțelegere îi lega pe descendenți de familie și de pământ, îi făcea să-și asume angajamentul de a duce mai departe ceea ce începuseră tatăl și bunicul lor. Indiferent de soarta pe care ar fi avut-o, și-a amintit Thomas, sub tutela lui Silas Toliver, Priscilla nu avea să le permită copiilor lui să uite cine erau și ce îndatoriri aveau față de numele familiei lor.

Cât de prost fusese!

– Ce spuneai, draga mea? a întrebat-o el politicos.

Amenințările soției sale păreau a un val a cărui forță a slăbit brusc. Curajul dat de alcool o părăsise. S-a îndepărtat și mai mult de el. Trupul părea să i se prăbușească și a îngăimat:

– Tu... tu.... doar fii atent pe unde mergi... asta-i tot ce spun, Thomas. Nu-ți voi permite să ne faci copiii de rușine.

– Nu mi-aș face niciodată copiii de rușine, Priscilla, și, te rog, ascultă ce am să-ți spun eu ție. Dacă aud vreodată un cuvânt rostit în fața altcuiva despre suspiciunile tale cu privire la o legătură amoroasă între mine și doamna Chastain, am să te fac eu pe tine să-ți dorești să n-o fi făcut. Nu mă gândesc la mine sau la tine, nici măcar la copiii noștri. Mă gândesc la doamna Chastain, care e complet nevinovată de acuzațiile tale nefondate. Ce te face să crezi că s-ar implica într-o relație cu un bărbat însurat? Așadar, nu e deloc probabil să mă fac vinovat de acuzația pe care mi-o aduci.

Thomas a lăsat aluzia să plutească într-o liniște în care Priscilla părea prea rănită ca să vorbească.

– Și transmite-i micii tale spioane din Magazinul Universal DuMont că o să am grijă să rămână fără slujbă dacă mai aud măcar o șoaptă defăimătoare împotriva doamnei Chastain, a continuat el. O s-o fac responsabilă personal.

Cineva și-a dres glasul în spatele lor. Thomas și Priscilla s-au răsucit la auzul sunetului. Vernon stătea în pragul ușii.

– Am venit la cină, mami și tati, a spus el.

Capitolul 87

Lui Thomas îi plăcea ginerele lui şi era recunoscător că măritişul fiicei lui îi dăduse şansa de a-i cunoaşte mai bine pe părinţii băiatului. Până atunci, Curtis şi Anne McCord fuseseră pentru el simple cunoştinţe. Locuiau la o fermă de vite imensă, într-o casă foarte mare, cu doi băieţi gemeni necăsătoriţi, cu câţiva ani mai mici decât fiul lor, Tyler. Până şi Priscilla era încântată de familia în care intrase fiica ei. Pe lângă faptul că erau bogaţi şi foarte respectaţi, membrii familiei McCord o iubeau şi o tratau pe Regina ca pe fiica sau sora pe care o doriseră întotdeauna şi n-o avuseseră. Locuinţa lui Tyler şi a Reginei era într-o anexă din curte transformată într-o căbănuţă încântătoare sub îndrumarea plină de pricepere a decoratorului lui Armand DuMont. Lui Thomas îi plăceau nespus casele fiicei şi socrilor ei, luminoase şi aerisite, cu verandele lor spaţioase şi acoperite cu plase în partea din spate, oferind astfel privelişte întinderii verzi a fermei şi înlăturând inconvenientul muştelor şi al ţânţarilor.

La familia McCord, Thomas se simţea ca acasă. În după-amiaza acelei zile, familia lui fusese invitată la un grătar de duminică la ferma de vite. Era aprilie 1887, iar primul lui nepot urma să vină pe lume în acea lună. Întâlnirea din acea zi avea probabil să fie ultima fără prezenţa unui bebeluş în sânul familiei. Jeremy Warwick Sr. şi Bess DuMont fuseseră şi ei invitaţi. Amabilitatea soţilor McCord de a-i invita şi pe ei – familia

extinsă a Toliverilor – la această petrecere era unul dintre numeroasele motive pentru care Thomas îi aprecia şi îi plăcea. Rostea în fiecare zi o rugăciune de recunoştinţă pentru căsnicia binecuvântată şi pentru fericirea fiicei lui. Nu-şi făcea griji în privinţa Reginei. Despre Vernon însă nu putea spune acelaşi lucru.

După ce s-a îmbrăcat, Thomas a coborât la parter, mergând în camera fiului său. Şi Vernon aprecia ieşirile la ferma McCord. Părinţii lui nu făceau niciodată un efort pentru a-l smulge de la Somerset, aşa cum se întâmpla în cazul altor evenimente.

– Thomas, băiatul ăsta nu visează decât bumbac, îi spusese Priscilla. Trebuie să facem ceva, să-l *atragem* cu ceva – să-l determinăm să fie interesat şi de altceva în afară de nenorocita asta de plantaţie!

Thomas era de acord, dar nu i-a amintit soţiei sale că „nenorocita aia de plantaţie" îi sponsoriza extravaganţele pe care ea se simţea îndreptăţită să şi le permită drept compensaţie corectă pentru celelalte lipsuri din viaţa ei. Vernon a deschis uşa când a auzit ciocănitul. Ce flăcău arătos mai era! Semăna cu bunicul lui mai mult decât el. Thomas putea vedea la el însuşi trăsăturile moştenite ale neamului Toliver – ochii verzi ai ducelui de Somerset, părul negru, o vagă gropiţă în mijlocul bărbiei –, dar era mai scund şi înzestrat cu o siluetă mai puţin elegantă decât aceea zveltă înfăţişată în tabloul din holul mare, căreia Silas Toliver îi semănase, ca şi fiul lui acum, ca două picături de apă.

– Eşti gata? a întrebat Thomas, dar a constatat pe dată că întrebarea nu-şi avea rostul.

Vernon era îmbrăcat pentru a merge la călărie cu gemenii McCord, care erau apropiaţi de vârsta lui, având douăzeci şi doi de ani. Aveau de gând să facă o plimbare în jurul fermei înainte de masă, un bun prilej de socializare pentru Vernon. Băiatul era singuratic. Fusese deosebit de apropiat de fraţii lui, iar acum fratele lui era mort, iar sora lui, căsătorită. Avea puţin timp de petrecut alături de cei din clanurile Warwick şi DuMont

şi o părăsise pe fata fermierului de lactate, după o discuţie purtată cu tatăl lui, la plantaţie, în luna noiembrie a anului trecut.

– Da, domnule, i-a răspuns Vernon. A coborât toată lumea?

– Toată lumea, în afară de noi. Au sosit şi Jeremy şi Bess, iar trăsura e trasă în faţă. M-am gândit că noi doi i-am putea urma călare. Am pus să-ţi înşeueze calul.

– Asta înseamnă, desigur, că vrei să stai de vorbă cu mine.

– A trecut ceva timp.

Fiul său nu pomenise de disputa dintre părinţii lui, pe care o auzise întâmplător în acea după-amiază de noiembrie. Nu îi stătea în fire. Vernon nu se amesteca niciodată în treburile nimănui în afară de ale lui. Thomas şi Priscilla încremeniseră amândoi, întrebându-se cât de mult auzise fiul lor. Priscilla încercase să zâmbească.

– Nu... nu te aşteptam aşa devreme, îngăimase ea.

– Aşa s-ar părea, spusese Vernon şi se întorsese, pur şi simplu, urcând în camera lui.

Luaseră cina împreună într-o atmosferă tensionată, iar a doua zi de dimineaţă, Vernon era plecat deja când Thomas coborâse la cafea. Dar azi avea de gând să deschidă subiectul legat de Jacqueline Chastain şi să lămurească orice bănuială a fiului său în privinţa faptului că tatăl lui ar avea o aventură cu ea.

După acea după-amiază teribilă, Thomas devenise mai circumspect în privinţa scurtelor schimburi de cuvinte cu doamna Chastain. În afară de spioana Priscillei, mai puteau observa şi alţii, dând naştere la speculaţii. Trebuia să se gândească la reputaţia femeii, dar pur şi simplu nu putea pune capăt scurtelor conversaţii pe care le purtau în fiecare miercuri fără a-i oferi măcar o explicaţie. S-a gândit să treacă pentru ultima oară pe la tejgheaua ei sau să-i trimită un bilet acasă, dar dacă spunea sau scria un lucru care crea impresia că discuţiile dintre ei însemnaseră mai mult decât intenţionase ea? El presupusese că ea simţea acelaşi lucru ca şi el, dar dacă se înşela? Nu avea abilitatea de a discerne autenticitatea sentimentelor ei, şi ce puteau face în situaţia în care ea îi împărtăşea trăirile? El era însurat, iar Jacqueline Chastain era o femeie vulnerabilă, singură

într-un oraș care n-ar pregeta să o pună la stâlpul infamiei pentru cea mai mică suspiciune de indecență.

Așa că nu făcuse nimic. Începuse să se întâlnească cu Armand la Fairfax și nu o mai văzuse pe doamna Chastain de atunci.

Au pornit cu Jessica, Jeremy, Bess și Priscilla urcați în trăsură, cu Barnabas, pe capră, Thomas și Vernon, călare în spate. Alcătuiau un convoi de mici dimensiuni, dar impresionant. La insistențele Priscillei, Barnabas se îmbrăcase în livrea, o uniformă roșie cu fireturi negre, completată cu o cravată din dantelă albă. Doi armăsari negri cu cozile ridicate și capetele semețe trăgeau trăsura neagră, strălucitoare, împodobită cu auriu. Din nou, datorită uneia dintre propunerile neclintite ale Priscillei, pe ușă era încrustată stema Toliverilor, un trandafir roșu împletit cu instrumente de război, așezat pe un fundal verde-închis.

Era o frumoasă amiază de duminică. Fuseseră împreună la slujbă în dimineața aceea, iar Thomas își amintea că pastorul citise din Pilde: Învață-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va fi bătrân, nu se va abate de la ea.

Vernon era dovada cuvintelor Evangheliei. Toate neajunsurile muncii de fermier – munca istovitoare pentru spate, recoltele ratate, grijile în privința vremii și a banilor – nu erau suficiente să-l facă pe fiul lui să ia în calcul o altă ocupație, precum mulți alți fii ai altor fermieri din zonă. Mulți dintre ei nu doriseră să lucreze pământul părinților și se lăsaseră atrași de slujbe în orașele mari sau plecaseră la colegiu ca să-și facă o carieră profesională. Dar, în unele privințe, Thomas nu dorea ca exemplul lui să-i influențeze fiul. Trebuia să-l prevină pe Vernon în privința sacrificiilor pe care le făcea pentru plantație. Vernon nu trebuia să facă nimic ca să atâțe spiritul care, potrivit credinței bunicului său – și chiar a lui Thomas, în momentele sale de slăbiciune, pe măsură ce îmbătrânea –, sălășluia la Somerset.

Dar acesta era un subiect pentru o altă ocazie. În după-amiaza aceasta, Thomas voia să-l tragă de limbă pe Vernon cu privire la cât de mult auzise din tirada mamei lui și dacă era curios în

privința amenințărilor ei. Priscilla fusese beată, dar nu într-atât încât să nu fi crezut cu tărie în ceea ce spusese. Avertismentele ei îl uluiseră pe Thomas. Nu le acordase importanța cuvenită, cerându-i Priscillei explicații, dar ce lucruri știa ea oare despre familia lui care să îi dea fiori oricărei persoane din ținut? Cum îl putea oare răni mai mult decât ar fi putut crede, mai mult decât ar fi putut suporta?

Vernon i-a zâmbit.

– Deci, vrei să vorbim? l-a invitat el.

Thomas și-a strunit calul în așa fel încât să rămână mai în urmă ca să nu poată fi auzit de cei din trăsură.

– Fiule, în legătură cu cearta pe care ai auzit-o între mine și mama ta...

– Nu e treaba mea, tati.

– E treaba ta să știi că tatăl tău...

Apropierea grăbită a unor copite din spatele lor l-a întrerupt. Caii lor au simțit zgomotul și au încercat să se dea înapoi, iar Barnabas a direcționat atelajul înspre marginea drumului.

– Unde mama dracului s-or fi grăbind așa într-o duminică după-amiaza? a exclamat Thomas.

Un bărbat și o femeie, călărind în linie cu toată viteza, se apropiau de ei. Thomas i-a recunoscut ca fiind înlocuitorul răposatului doctor Woodward și o moașă din zonă.

Doctorul a recunoscut trăsura și a tras brusc de hățuri, în timp ce moașa și-a continuat drumul mai departe în goana calului.

– Domnule Toliver, cred că veți dori să veniți cu mine, a spus el, dar grăbiți-vă.

– De ce? a întrebat Thomas, cuprins deodată de o premoniție îngrozitoare.

– Fiica dumneavoastră. Mi-au trimis vorbă de la ferma McCord că naște și că nu e bine. Mă duc la ferma lor acum.

Fără a mai aștepta răspuns, doctorul a smucit hățurile și a dispărut într-un nor de praf.

Priscilla scosese capul din trăsură, cu ochii albaștri măriți de panică.

– Thomas, am auzit bine? E vorba de Regina?

– Ai auzit bine, i-a răspuns Thomas cu vocea întretăiată. Vernon, rămâi cu mama ta. Barnabas, fii atent la drum, dar grăbește-te.

A înfipt rapid un pinten în crupa calului și a pornit în galop în urma doctorului, cuprins de cele mai rele presimțiri.

Capitolul 88

A ajuns la câteva minute în urma doctorului. Bărbaţii McCord – Tyler, fraţii lui gemeni şi tatăl lor – stăteau în picioare în veranda ce înconjura casa principală, cu capetele plecate şi cu umerii prăbuşiţi. Când Thomas a sărit de pe cal, privirea lui înnebunită s-a fixat mai întâi asupra lui Curtis McCord. Fermierul avea mâna încleştată pe falcă, în postura unui om cuprins de o mare disperare, iar groaza a pus stăpânire pe Thomas. Când l-a văzut, Curtis a trecut printre băieţii lui şi a coborât în grabă scările.

– Slavă Domnului că ai venit, omule! Ai ajuns la timp...

– Pentru ce?

– Ai face bine să te grăbeşti, a spus Curtis. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar ai face bine să te grăbeşti.

Thomas a trecut pe lângă el. A văzut cu coada ochiului faţa scăldată de lacrimi a lui Tyler în timp ce alerga pe scări ca să intre în casă; un sentiment greu de vinovăţie se putea desluşi în privirea înroşită a ginerelui său, pe care a lăsat-o în jos în secunda în care a întâlnit-o pe cea a tatălui soţiei sale.

Recunoscându-l, o servitoare nu a făcut decât să-i indice direcţia în sus pe scări, spre o cameră aflată în capătul extrem al holului. Chiar înainte de a ajunge la ea, lui Thomas i s-a întors stomacul pe dos de la duhoarea caldă, astringentă de sânge şi alte fluide corporale, un miros pe care nu-l mai simţise de pe vremea zilelor trăite în mijlocul răniţilor şi al

muribunzilor pe câmpurile de bătălie din Texas, în timpul Războiului Civil. S-a năpustit spre ușa deschisă și a fost întâmpinat de mexicanca înaltă și taciturnă, care se ocupa de casă cu o mână de fier. Femeia s-a proțăpit în fața lui.

– Nu puteți intra, *Señor*. Doctor aici acum. Nu voie bărbați înăuntru.

– Pe dracu' nu pot! Sunt tatăl ei!

Thomas a împins-o pe servitoare din calea lui și a intrat în cameră. Un țipăt i s-a smuls din gât. Fiica lui zăcea pe pat, sub un cearșaf plin de sânge de la jumătate în jos. Fața ei straniu de palidă, înconjurată de o claie de păr închis la culoare de sudoare și cu pistruii ieșindu-i în evidență precum scorțișoara presărată pe o farfurie albă, părea să plutească deasupra pernei. Și-a mișcat capul când l-a auzit, dar ochii i-au rămas închiși.

– Tati...

Regina i-a remarcat prezența ridicând cu dificultate o mână, iar Thomas s-a grăbit să i-o cuprindă, siluetele lui Anne McCord, a doctorului și a moașei fiind neclare de cealaltă parte a patului.

– Sunt aici, Poppy, sunt aici, a spus Thomas. A îngenuncheat lângă pat, simțind că se sufocă. Ce poate tati să facă pentru fetița lui?

– Ține-mă... de... mână, a murmurat Regina, cu ochii încă închiși și respirația grea.

Doctorul a ridicat cearșaful și a aruncat o privire sub el.

– Pentru totdeauna, dacă vrei, scumpa mea, a spus Thomas, mângâindu-i fruntea rece și udă. Nu plec nicăieri.

– Bebelușul... s-a născut... mort, a șoptit Regina. Băiat...

– Șșt, odihnește-te acum, scumpo. O să fie bine.

– Mama?

– E pe drum încoace. Și bunica, și Vernon.

A auzit vocea isterică a Priscillei de la parter, urmată de un ropot grăbit de pași pe scări. Când Thomas s-a uitat spre ușă, l-a văzut pe doctor clătinând din cap spre moașă și a simțit că i se prăbușește pământul de sub genunchi. Câteva secunde mai târziu, Priscilla a năvălit în cameră, urmată de mama lui,

dar ajunseseră prea târziu. Thomas s-a întors spre fiica lui și a observat cum pieptul i se lasă în ultima-i suflare.

Începând să bocească, Priscilla l-a dat pe Thomas la o parte, trântindu-l la pământ, și și-a dus fiica la piept, legănând-o așa cum făcea când Regina era copil. Thomas s-a ridicat în picioare și a căzut pe un scaun din apropiere, acoperindu-și fața cu mâinile în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. I-a auzit pe Anne și pe doctor spunându-i ceva mamei lui înainte ca ei și moașa să se strecoare afară din cameră, apoi Jessica a venit și s-a oprit lângă el, punându-i o mână pe umăr. I-a simțit atingerea ușoară ca pe o piatră ce îl strivea. Semnificația gestului trecea dincolo de simpla compătimire, dincolo de simpla înțelegere a durerii lui. Și-a ridicat fața brăzdată de lacrimi.

– Mamă, noi, Toliverii, suntem blestemați?

Ea a închis ochii la întrebarea lui. Avea chipul ofilit, și Thomas și-a amintit brusc cât era de bătrână – împlinea șaptezeci de ani în octombrie, luna în care lui îi murise alt copil.

– Nu știu, i-a răspuns ea.

– Eu știu! a țipat deodată Priscilla. S-a răsucit spre ei, încă strângându-și fiica în brațe, ochii ei plini de lacrimi scăpărând scântei de ură și având gura contorsionată. Voi, Toliverii, sunteți blestemați, blestemați, *blestemați*! a zbierat ea. Și băiețelul meu, și acum și fiica mea sunt morți din cauza acestui blestem! Doamne, mi-aș fi dorit să nu fi intrat niciodată în familia asta! Mi-aș fi dorit să nu fi dat vreodată ochii cu *nici unul* dintre voi! Lua-v-ar dracu'!

Vernon avea să intre în curând. Nu trebuia să o audă pe mama lui spunând asemenea lucruri. Thomas s-a silit să vorbească.

– Priscilla... te rog. Ești tulburată. Nu știi ce vorbești.

– Pe dracu' nu știu!

Cu grijă, Priscilla a lăsat-o jos pe fiica ei și s-a ridicat să-i înfrunte. Avea pălăria strâmbă, partea din față a corsajului ei plin de panglici era pătată de sudoarea chinurilor fiicei sale. Nebunia îi strălucea în ochi. Buzele i se strâmbau înfiorător în

timp ce continua să țipe, fără să-i pese de ploaia de consecințe ce avea să cadă.

– Tatăl Jessicăi l-a plătit pe Silas Toliver să o părăsească pe femeia pe care o iubea ca să se însoare cu mama ta, Thomas. Știai asta? Prețul au fost banii cu care să cumpere Somerset – altarul sacru la care vă închinați voi, Toliverii.

Priscilla se repezise lângă scaunul lui Thomas ca să-i vorbească direct în față.

– Bunică-ta a prezis că un blestem se va abate asupra pământului din cauza a ceea ce a făcut el, iar tatăl tău a ajuns să o creadă când și-a pierdut fiul și pe ceilalți copii pe care i-ar fi avut dacă n-ar fi trădat-o pe femeia cu care ar fi trebuit să se însoare. Până în ziua morții lui, tatăl tău a crezut că fiii lui – moștenitorii Somersetului – erau născuți să moară din cauza piezei-rele pe care a atras-o asupra lui când a făcut pactul cu diavolul.

Pironit în scaun, Thomas a întrebat-o înspăimântat:

– De unde știi tu toate astea?

– Mi-a citit jurnalele, i-a răspuns cu calm Jessica.

Priscilla a clipit și a privit-o pe Jessica de parcă abia atunci își dădea seama de prezența ei în încăpere. Thomas a văzut cum uluirea ia locul furiei în momentul în care soția lui a remarcat-o pe mama lui în încăpere.

– Ai citit jurnalele mamei mele? a întrebat-o el cu o voce răgușită.

Priscilla s-a dat înapoi, nesigură pe ea, strângând din ochi și apăsându-și degetele pe tâmple, ca și cum nu știa sigur unde se află.

– Nu! Am auzit zvonuri, atâta tot.

– Mă tem că nu, a spus Jessica. S-a dus lângă pat și și-a trecut podul palmei peste obrazul nepoatei sale. Aplecându-se, a sărutat-o pe fruntea cadaverică. Somn lin, copilă iubită! S-a îndreptat și s-a uitat la Priscilla și la Thomas cu o figură la fel de impasibilă ca a unei statui din marmură. Aveți grijă ce spuneți. Vernon e în hol.

– Mai ține-l acolo o vreme, mamă, și închide ușa, a spus Thomas când ea s-a întors să plece.

Priscilla se îndepărtase de el. Când s-a închis ușa, el a întrebat-o:

– Este adevărat, Priscilla? Ai citit jurnalele mamei?

– Nu! Și, oricum, de ce ar fi atât de important? Fiica noastră e moartă.

Priscilla și-a acoperit fața cu palmele și a început din nou să bocească. Thomas s-a ridicat cu dificultate de pe scaun. Ar fi vrut să aibă puterea să o strângă în brațe pe mama fiicei lui, dar nu a făcut-o. Sentimentele lui față de soția lui erau la fel de moarte ca trupul de sub cearșaful îmbibat de sânge.

– Trebuie să vorbim cu Tyler, să-i cerem permisiunea să ne luăm fata acasă, a spus el.

Patru zile mai târziu, în după-amiaza înmormântării, când cei care o jeleau pe Regina Elizabeth Toliver McCord au văzut-o îngropată în cimitirul familiei alături de fiul ei născut mort, membrii familiei Toliver s-au adunat tăcuți în salonul conacului. Stăteau trântiți în fotolii și pe canapele, prea secătuiți emoțional să se mai poată mișca sau vorbi. Priscilla și Jessica nu-și scoseseră pălăriile, nici Thomas și Vernon cravatele scrobite. Amy a intrat pe tăcute ducând o tavă cu ceai și turte de cartofi, coapte special, și a ieșit.

Thomas și Priscilla nu-și adresaseră un cuvânt mai mult decât era necesar din seara în care mica procesiune se întorsese pe Houston Avenue, împingând căruțul ce aducea acasă trupul fiicei lor, ca să fie îmbăiat și înveșmântat pentru priveghi. Cu buzele strânse și cu ochii uscați, întâmpinaseră potopul de musafiri sosiți la conac. În seara în care s-au întors acasă, Thomas a dormit într-una din camerele de oaspeți. A doua zi, a ordonat personalului să îi mute lucrurile din camera pe care o împărțise cu Priscilla.

– Cineva ar trebui să spună ceva, a spus Vernon.

Jessica a turnat ceaiul.

– Un cubuleț sau două? a întrebat ea, ținând ridicat cleștișorul pentru zahăr.

– Nici unul, a spus Vernon, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec la plantație.

– Eu mă duc să mă odihnesc, a spus Jessica. Poate că ar trebui să te duci și tu, Priscilla.

– Da, a convenit ea cu indiferență.

– Thomas?

Mama lui a aruncat o privire înspre el.

Thomas și-a tras picioarele ca să se ridice.

– Eu nu vin acasă la cină, a spus el.

Priscilla i-a aruncat o privire sălbatică.

– Și unde te duci?

– Afară, i-a răspuns el.

Capitolul 89

– Te-ai dus să te întâlneşti cu *ea*, nu-i aşa? a rostit o voce din umbrele unui alcov aflat faţă în faţă cu dormitorul lui Thomas.

Thomas s-a răsucit pe călcâie. Alcovul era un spaţiu utilitar adânc, prevăzut cu rafturi pentru tăvi de ceai şi cafea. Când erau copii, David şi Regina se jucaseră de-a v-aţi ascunselea acolo, primul loc în care se căutau unul pe altul.

– Te-ai apucat să mă spionezi, Priscilla? a întrebat-o Thomas, introducând cheia în broască.

Priscilla a ieşit din întuneric în holul luminat doar de o lampă de perete. Era aproape miezul nopţii. Lui Thomas i s-au părut sinistre foşnetul şi strălucirea rochiei sale în lumina aruncată de singura lumânare. Slăbise în cele două luni care se scurseseră de la moartea fiicei sale, iar faţa ei căpătase un aspect bântuit. Thomas îi înţelegea durerea, dar numai ca părinte care împărtăşea suferinţa în urma morţii copilului amândurora. Nu se putea convinge să o aline ca soţ. Durerea Priscillei era potenţată de regretul ei că se scăpase în privinţa lecturării jurnalelor mamei lui. Thomas nu se mai întreba de unde aflase ea despre lucrurile menite să-ţi dea fiori, pe care el nu le ştiuse niciodată. Nu-i mai păsa că l-ar putea face să sufere mai mult, dincolo de capacitatea lui de a crede şi de a suporta. Trăia deja asta.

– Nu te spionez, i-a răspuns Priscilla. Simt că trebuie să stau pe lângă ușa soțului meu, sperând că voi reuși să vorbesc cu el. Te-aș fi așteptat în cameră, dar simți nevoia să încui ușa.

– Am destule motive, nu crezi? a întrebat-o Thomas. Discutăm mâine-dimineață. E târziu și sunt obosit. Du-te la culcare.

Priscilla s-a înroșit la față, dar și-a încleștat maxilarul.

– O să vorbim acum. Vreau să știu dacă ăsta-i adevărul.

– Care adevăr?

– Că te vezi cu Jacqueline Chastain.

– Dacă prin *văzut* înțelegi că am mai dat ochii cu ea prin oraș, întâmplător.

– Am auzit că ai condus-o cu trăsura duminica trecută.

– M-am oferit să o conduc când ea era în drum spre biserica ei, iar eu spre a mea. Era prea cald să meargă pe jos.

– Cât de convenabil că s-a întâmplat să vă întâlniți exact în duminica în care eu am fost prea deprimată ca să merg la biserică!

– Crezi ce vrei, Priscilla.

Thomas a deschis ușa. Se săturase de această conversație.

– Nu te interesează ce vorbește lumea? l-a întrebat ea.

Thomas a intrat în cameră și a tras-o după el. Nu voia ca vocea stridentă a soției sale să se audă până în apartamentul mamei lui, din celălalt capăt al coridorului. A închis ușa.

– Ce spune *lumea*, Priscilla, sau e iarăși vreuna dintre speculațiile tale nefondate?

– Unde-ai fost în seara asta?

– Am jucat cărți cu Jeremy Jr., cu Armand și cu Philippe. Philippe a venit acasă în permisie.

– N-ai fost cu ea?

– N-am fost niciodată cu ea.

– Nu te cred.

– Ei, ai tot dreptul.

– Unde te duci când nu ești nici acasă, nici la plantație și nici plecat cu treburi ale consiliului?

– Păi, hai să vedem ce-a mai rămas. Bănuiesc că sunt acasă la unul dintre prietenii mei de-o viață.

– Se pare că petreci o groază de timp cu ei.

– Așa s-ar părea.

– De ce petreci atât de mult timp la plantație? Credeam că se ocupă Vernon de locul ăla acum.

– Se ocupă, dar are nevoie de mine.

– L-ai întors împotriva mea.

– *Tu* l-ai întors împotriva ta, Priscilla. Era în fața ușii la familia McCord și a auzit fiecare cuvințel al tiradei tale.

Ca de obicei, atitudinea ofensivă a Priscillei s-a năruit. Și-a încolăcit brațele în jurul taliei sale subțiate ca și cum încerca să se controleze.

– Thomas... eram... eram... tulburată, cum ai spus și tu. De ce n-aș fi fost? Fiica mea tocmai murise. Nu știam ce vorbesc. N-ar trebui să fiu făcută răspunzătoare.

– Ai citit jurnalele mamei mele?

– *Nu!* a exclamat Priscilla, negarea vehementă făcând-o să se înroșească la față. Tot ce am spus s-a bazat pe zvonuri. Cele trei familii alimentează bârfele. Ar trebui să știi asta.

– Știu, a recunoscut Thomas, și dacă e vreo consolare, și eu... m-am întrebat dacă vreo... mână a răzbunării e responsabilă pentru tragediile petrecute în familia Toliver din cauza sacrificiilor pe care eu și tatăl meu le-am făcut pentru plantație, dar asta numai în momentele de disperare. Nu cred în asemenea superstiții, nici măcar o secundă. Căderea fatală a fratelui meu de pe cal, morțile fiului și fiicei noastre, neputința mamei mele de a păstra sarcinile și de a mai avea alți copii nu sunt cu nimic mai misterioase decât moartea fiicei familiei DuMont într-un uragan sau a fiului lui Warwick de mâna unui ofițer unionist în timpul războiului. În fiecare an, mor tinere femei la naștere. Ce i s-a întâmplat lui David i se putea întâmpla oricărui băiat care se juca pe lângă iaz.

În chip straniu, Priscilla rămăsese stană de piatră. O licărire la fel de ciudată îi juca în ochi. S-a îndreptat de spate.

– Ai spus că ai făcut și tu sacrificii pentru Somerset. Care au fost acelea, Thomas? Am fost și eu unul dintre ele?

Thomas a auzit un slab ecou de speranță că avea să infirme bănuiala ei. S-a întors cu spatele și a început să-și descheie nasturii de la vestă. Cât de mult sperase că ea nu avea să-i pună niciodată această întrebare! Priscilla îi oferise copiii. Indiferent ce făcuse, le fusese mamă iubitoare.

– Răspunde-mi, Thomas. Vreau să știu.

El și-a desfăcut butonii de la manșete.

– Da, Priscilla, tu ai fost sacrificiul pe care l-am făcut pentru Somerset.

S-a așternut o tăcere asemenea celeia ce urmează după bubuitura tunetului. Thomas a continuat să stea cu spatele la ea, nedorind să vadă cât de rău o rănise.

Priscilla l-a întrebat cu o voce surprinzător de fermă:

– Ai vrut un moștenitor în caz că erai ucis în război, și nimeni, cu excepția mea, nu era disponibilă sau potrivită la momentul acela. Asta a fost?

– Așa este. M-am gândit că putem să facem lucrurile să meargă.

– Și din cauza sacrificiului pe care l-ai făcut tu însurându-te cu mine, doi dintre copiii noștri sunt morți.

– Nu cred asta.

– Ei bine, eu o cred. Și mama ta la fel. Am mințit, Thomas. I-am citit jurnalele.

Thomas s-a răsucit exact la timp să-i vadă lacrimile de profundă durere țâșnindu-i din ochi și s-a străduit să-și stăpânească reacția. Îi năruise orice îndoială pe care poate o mai avea cu privire la motivele lui de a se căsători cu ea. Să bănuiască era una. Să știe cu certitudine era cu totul altceva. Era surprins că după atâția ani, ea încă mai păstra speranța că se căsătorise cu ea din dragoste.

– Îmi pare rău, Priscilla, i-a spus el. Te-am înșelat, dar am sperat că viața pe care ți-am oferit-o – una care părea să-ți facă plăcere – și copiii vor fi recompensat asta. Știu că ți-am refuzat anumite plăceri și bucurii pe care le-ai fi cunoscut dacă... aș fi simțit altceva sau dacă te-ai fi căsătorit cu altcineva, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai citit jurnalele

mamei mele? Ca să aduni informații pentru istoria familiei Toliver pe care o scrii?

Ea a scos o batistă din mâneca rochiei de casă, pe care o avea la îndemână pentru momente dramatice care loveau fără avertizare. Și Thomas avea grijă să aibă una în buzunarul hainei pentru clipele de răvășitoare amintiri și suferințe.

Priscilla și-a șters ochii, apoi a băgat cu grijă batista înapoi în mânecă. Încetase să mai plângă pentru el, părea să sugereze gestul ei.

– Bănuiesc că aș putea să folosesc această scuză, dar m-am săturat să mint, a spus ea. Se pare că tu nu ai această tendință, așa că am să încerc și eu adevărul de data asta, ca să văd de ce-ți place *ție* atât de mult. Am citit jurnalele Jessicăi să aflu dacă m-a suspectat că am avut relații sexuale cu maiorul Andrew Duncan.

Thomas s-a holbat la ea, incapabil să vorbească din pricina șocului.

Priscilla l-a privit cu inocență.

– Jessica o făcea, de fapt. Suspecta adevărul, adică. I-am găsit reflecțiile pe tema asta scrise negru pe alb în jurnalul ei din 1866.

– Priscilla... ai... avut... relații?

– Sigur că da, așa că să nu crezi că m-am maturizat fără să fi experimentat acele plăceri și bucurii pe care mi le-ai refuzat tu.

Amintirea elegantului ofițer cu părul roșcovan, care locuise în apartamentul de deasupra garajului trăsurii în timpul ocupației unioniste, în urmă cu peste douăzeci și unu de ani, l-a străfulgerat pe Thomas. Douăzeci și unu de ani...

– N-ai observat nici măcar o dată, nu-i așa? a spus Priscilla cu o satisfacție arogantă strălucindu-i în ochi. Erai atât de absorbit de sfânta ta plantație și atât de indiferent față de mine, nu ți-ai aruncat nici măcar o dată ochii în direcția mea și a lui Andrew, dar mama ta a făcut-o. De ce crezi că a ținut-o pe Regina la distanță toată viața?

S-a uitat atent la fața Priscillei.

– Nu cumva îmi spui că Regina era...

– Fata maiorului Andrew Duncan? Ba da, asta îți spun.

Thomas s-a împleticit pe picioare, ca și cum îi fusese aruncat acid în față.

– Iată, i-a spus Priscilla. Această informație ar trebui să te scutească întru câtva de durerea pe care o trăiești după moartea Reginei și, cu siguranță, de orice sentiment de vinovăție te-ar măcina pentru lipsa ta de atenție față de mine.

– Minți... minți, Priscilla. Spui toate astea ca să te răzbuni pe mine, ca să mă faci să sufăr...

– Păi, te-am prevenit că dețin informații cu care să fac asta, nu-i așa?

– Regina a fost fiica mea! *A mea!*

– De la cine crezi că a moștenit părul roșcat, și pistruii, și culoarea tenului?

– De la mama!

– Sau de la maiorul Duncan. Nu vom ști niciodată cu siguranță acum, nu-i așa? Priscilla s-a apropiat mai mult ca să-l privească sfidător pe Thomas în ochi, cu dinții ei mici încleștați. Te-am iubit, Thomas. *Pe tine* te-am dorit. Nu banii tăi, nici numele, nici *compensațiile* pe care mi le-ai aruncat drept preț de răscumpărare. Sigur, aveam rețineri când ne-am căsătorit, dar cu căldură și siguranța iubirii tale aș fi putut să trec peste ele, așa cum am trecut cu Andrew. Datorită lui m-am schimbat și am devenit femeia de care ai putut să te bucuri vreme de câțiva ani. L-a bătut ușor peste cămașă. O să-ți ia o vreme să te obișnuiești cu *adevărul*, Thomas, dar o să mergem mai departe așa cum am mers dintotdeauna, și ar fi bine să nu mai aud de flirturile tale cu Jacqueline Chastain. Îmi datorezi fidelitatea.

Thomas i-a dat mâna la o parte.

– Mâine-dimineață declanșez procedurile, a spus el.

Priscilla a ridicat capul întrebător.

– Ce proceduri?

– Procedurile de divorț. Te acuz de adulter.

Capitolul 90

Priscilla a început să-l implore.

– Gândeşte-te la Vernon, i-a spus ea. Gândeşte-te la Regina, ce va însemna asta pentru amintirea ei.

– Mă aştept să te gândeşti *tu* la ei, Priscilla.

Au existat discuţii, fireşte, când a început să umble vorba prin ţinut că Thomas şi Priscilla Toliver puneau capăt căsniciei lor de douăzeci şi şase de ani, dar un scandal de proporţii a fost evitat când Priscilla a fost de acord să-i permită lui Thomas să divorţeze în linişte. Thomas i-a expus termenii. Nu avea să precizeze, în faţa judecătorului regional, motivele pentru care cerea divorţul, dacă ea părăsea casa pur şi simplu, fără a-i contesta petiţia, şi ieşea din viaţa lui fără dreptul legal de a reveni. În spaţiul public în care avea să se înregistreze motivul dizoluţiei uniunii lor, el avea să accepte să fie scrisă explicaţia standard, obişnuită. Avea să se consemneze că mariajul devenise „insuportabil din cauza conflictelor sau a neînţelegerilor dintre parteneri, care distrug scopurile legitime ale relaţiei maritale şi împiedică orice speranţă rezonabilă de reconciliere".

– Nici o speranţă rezonabilă de reconciliere, Thomas? a întrebat Priscilla cu o voce frântă.

– Nici una.

Şi asta a fost tot. Priscilla a ales metropola Houston ca nouă rezidenţă, datorită faptului că era accesibilă pe calea ferată, făcând astfel posibile vizitele lui Vernon, ale fraţilor ei şi ale

celor câțiva prieteni pe care îi mai avea. Thomas a instalat-o într-o casă mică, dar elegantă, în cel mai prestigios cartier din oraș, a deschis un cont bancar pe numele ei și a aranjat să-i plătească un personal alcătuit din trei servitori și pentru cal și trăsură.

Divorțul s-a finalizat nouăzeci de zile mai târziu, când judecătorul districtual a parafat documentul care-l elibera pe Thomas din căsătoria lui, iar în a nouăzeci și una zi, acesta a vizitat-o pe Jacqueline Chastain. Trei luni mai târziu, erau căsătoriți. Încă o dată, Magazinul Universal DuMont își pierduse creatoarea de excepție.

Patru ani mai târziu, în 1892, Vernon i-a întins conductorului biletul și s-a așezat în compartimentul de clasa întâi. Trenul începuse să pufăie pe la marginea orașului Howbutker, șinele urmând malul unui lac. Prin geamul de lângă locul lui, Vernon a observat cum chiparoșii iubitori de apă își lepădau frunzele, primii arbuști din Texas care făceau asta, anunțând venirea toamnei. Într-o dimineață de octombrie exact ca aceasta, în urmă cu nouă ani, murise frățiorul lui mai mic. David ar fi avut douăzeci și trei de ani dacă ar fi trăit. Durerea care-i săgeta ușor inima de fiecare dată când își amintea de fratele său s-a adăugat la dispoziția tristă a lui Vernon. Era în drum spre Houston să-și petreacă weekendul în vizită la mama lui. O iubea și îi părea rău pentru ea, dar era îngrozit de orele în care stătea închis în căsuța ei, văzând ceea ce-și permisese ea însăși să devină.

Mama lui pierduse tot ceea ce îi hrănise vanitatea. Purtase haine și podoabe potrivit statutului de soție a lui Thomas Toliver și poziției lor din înalta societate din Howbutker – din întreg statul, de fapt. Exceptându-i pe copiii ei, trăise ca să impresioneze, să fie văzută, să fie băgată în seamă. Acum îi lipsea această motivație de a se aranja și de a arăta cât se poate de bine, iar faptul că luase în greutate și afișa un aspect neglijent demonstrau acest lucru.

Vernon nu putea spune sau face nimic ca să-i încurajeze munca de caritate, interesele intelectuale sau găsirea de noi

prieteni în noul ei mediu. Mama lui prefera să trăiască ascunsă, departe de stigmatul divorțului și de umilitoarea recăsătorire a tatălui său cu „țiitoarea" lui, și să se afunde în jalea pierderii a doi dintre copiii ei și a statutului pe care îl avusese odinioară.

Vernon a scos un oftat. Nu era un moment oportun să stea departe de plantație. Era vremea recoltei, și un nou dăunător îndrăzneț pătrunsese pe teritoriul statului, venind din Mexic prin orașul texan Brownsville. Se numea gărgărița, un gândăcel mic și afurisit de vreo șase milimetri, cu aripi și o gură remarcabilă. Cultivatorii de bumbac și porumb se mai confruntaseră și în trecut cu amenințări din partea insectelor, dar se părea că nu există nici o posibilitate de apărare împotriva acesteia. Vernon avea să piardă ședința plantatorilor și a fermierilor, ținută în acea seară cu scopul de a discuta un plan de bătaie cu un reprezentant al Departamentului de Stat pentru Agricultură, dar nu putea să o lase singură pe mama lui în ajunul comemorării morții fratelui lui. Tatăl lui avea alinarea mamei lui vitrege, Jacqueline Chastain.

Vernon se simțise deznădăjduit în fața destrămării căsniciei părinților săi, chiar dacă acceptase iminenta realitate după ce se dusese la bunica lui și o implorase să-i dea explicații cu privire la ceea ce auzise din camera în care sora lui zăcea moartă. Fusese șocat că mama lui îi citise jurnalele bunicii (ca și tatăl lui, nu a crezut în dezmințirea ei), dar acum, că fuseseră scoase la lumină anumite secrete, Vernon a insistat ca Jessica să-i spună care era povestea blestemului familiei Toliver. Tatăl lui era prea devastat ca să-l abordeze pe el.

Iar bunica lui se învoise, relatându-i pierderile care s-au succedat până în ziua acelui scandal îngrozitor, când încremenise în holul casei de la ferma McCord. Ideea că asupra Somersetului plana un fel de blestem aruncat de străbunica lui din Carolina de Sud, înainte ca Texasul să devină măcar republică, era o tâmpenie, bineînțeles. A luat-o pur și simplu drept un alt reproș aruncat în față tatălui său de mama lui. Vernon era deja conștient de resorturile căsniciei lor și era

destul de sigur că nici mamei lui nu îi erau străine. Înțelegea motivele tatălui său și resentimentele mamei sale. Ceea ce nu știuse și îl captivase a fost începutul turbulent al istoriei aparent fericite a bunicilor lui.

Vernon se simțise ușurat că David și Regina nu mai erau acolo ca să sufere din cauza divorțului și că erau scutiți să o vadă pe mama lor în situația actuală. Întreaga împrejurare nefericită îl făcuse să se hotărască să nu se căsătorească niciodată decât cu o femeie pe care să o iubească și care să-l iubească la rândul ei, dar asta îi stârnea o nouă îngrijorare: Și dacă nu avea să găsească niciodată această femeie? Ce avea să se facă atunci? Avea douăzeci și șapte de ani și nu se întrevedea la orizont nici una care să întrunească pretențiile lui. Era singurul moștenitor supraviețuitor al Somersetului. Ce avea să se întâmple cu plantația dacă el nu avea nici un urmaș Toliver care s-o moștenească?

Dar nu voia să mai adauge și această grijă la dispoziția pe care o avea în acest moment, așa că a scos din servietă un raport ca să studieze informațiile sumare despre gărgărițe adunate de oamenii de știință experți în domeniul bumbacului. Gărgărița, a aflat Thomas, putea zbura pe distanțe scurte, dar fenomenele meteorologice, ca de exemplu uraganele, frecvente în golful Mexic în septembrie, le puteau purta departe de mediul lor de viață. Era adânc cufundat în lectură când o bătaie ușoară în ușa compartimentului i-a întrerupt concentrarea.

– Intră! a strigat el, încă absorbit.

Bertram, un bărbat negru, însoțitorul de vagon cu care Vernon devenise prietenos în călătoriile lui spre Houston, a băgat capul pe ușă.

– Mă scuzați, domnu' Toliver, da' mă gândeam dacă v-ați supăra să împărțiți compartimentul de clasa întâi cu o femeie care se dă jos la Houston. E în spate, la clasa a treia, cu o ceată de huligani gălăgioși, decișî să o impresioneze, și se vede că nu-i place societatea lor. E tăcută, domnu'. Sunt sigur că n-o să vă deranjeze de la lucru.

– O, sigur, a răspuns Vernon, fluturând din mână fără să ridice ochii din hârtii. Trimite-o încoace.

Escortată de însoțitorul de vagon, femeia a intrat după câteva minute. Vernon s-a uitat în sus, intenționând să dea politicos din cap în semn de bun-venit și apoi să se întoarcă la raportul lui. În schimb, a făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată.

– Vă mulțumesc atât de mult, domnule, a spus musafira lui, părând să nu-i observe privirea fascinată.

Avea pălăria într-o parte și părea să fi rămas fără suflare. Și-a lăsat jos geamantanul și umbrela și s-a așezat pe locul din fața lui, în colțul opus, de lângă ușă, ca și cum nu voia să-i invadeze spațiul. Fără a-i mai arunca o altă privire, și-a aranjat pălăria, o chestie din paie prea elegantă pentru podoaba ei atrăgătoare de păr castaniu-roșcat strălucitor adunat într-un coc ce părea că avea să se desfacă la următoarea hurducătură a trenului. Moda renunțase la abundența extravagantă de volane și volănașe, pe care mama lui încă le prefera, iar costumul mai simplu de călătorie al femeii, cu corsetul strâns pe corp, talia de clepsidră și fusta dreaptă îi venea excelent pe silueta bine înzestrată. Vernon s-a gândit că nu mai văzuse niciodată o femeie mai dezirabilă decât ea.

Pălăria fiind la locul ei, tovarășa lui de compartiment și-a încrucișat mâinile în poală și a tras adânc aer în piept, cu aparentă ușurare, ceea ce i-a scos în evidență pieptul plin. L-a surprins privind-o insistent, și buzele ei pline s-au arcuit într-un surâs.

– Promit că n-am să vă deranjez, a spus ea cu o voce caldă, răgușită, ce sugera posibilități fantastice sub așternuturi.

Vernon și-a întins picioarele, s-a așezat mai drept și și-a dres glasul.

– Vă invit să mă deranjați cât de mult doriți.

O sprânceană castanie i-a trădat femeii surpriza. El s-a gândit că e abia trecută de douăzeci de ani.

– Atunci... credeți că l-ați putea chema pe însoțitorul de vagon să-i cereți un pahar cu apă? a întrebat ea, lipindu-și mâna pe gâtul de culoarea fildeșului. Mor de sete.

– Apă pentru un gât mort de sete? Pot să vă sugerez ceva care stinge mai bine setea?

– Ca de exemplu? a întrebat ea, cu ochii ei de ambră plini de curiozitate.

– Șampanie, i-a răspuns Vernon, întinzând mâna spre cordonul clopoțelului pentru însoțitorul de vagon.

– La unsprezece dimineața?

– E aproape amiază.

– O, bine, eu... Mâna i s-a dus spre gulerul înalt al bluzei. Dacă insistați...

– Cu siguranță insist, a spus Vernon, zâmbind.

O chema Darla Henley. Se întorcea la Houston după o vizită la mătușa ei, o văduvă care încă se descurca să conducă o fermă aparținând familiei sale de două generații. Tatăl ei era diriginte de poștă în Houston. Mama ei decedase. Ea lucra la o editură, după ce obținuse o diplomă de secretară.

– Și ce faceți la editură?

– Citesc și corectez manuscrise – materiale predate de scriitori.

La al doilea pahar de șampanie, a întrebat-o:

– De ce nu sunteți măritată – o femeie ca dumneavoastră?

Ea a sorbit din șampanie. La invitația lui, se mutase pe locul de la fereastră, în fața lui.

– Am fost logodită, dar am rupt logodna.

– De ce? a întrebat Vernon, mai lucid decât fusese vreodată în viața lui.

În mod evident, Darla Henley nu era la fel de lucidă. I-a explicat, amețită:

– Am descoperit în timp că nu ne potriveam.

– Serios? Cum v-ați dat seama?

– Eram destul de sigură că nu era genul de bărbat care să comande șampanie ca să stingă setea din gâtul uscat al unei doamne la unsprezece dimineața.

Vernon a început să râdă, simțind deodată că nu mai avea nici o grijă pe lume, o stare pe care nu o mai trăise de multă vreme. Comentariul ei însemna că urmărea să prindă un bărbat

cu avere sau unul galantom? Spera să afle. Băgând mâna în buzunar, a scos o cutiuță subțire din piele din care a extras o carte de vizită. I-a întins-o.

– Mă întreb dacă-mi veți permite să vă fac o vizită cât sunt în Houston, domnișoară Henley?

– Vai, domnule Toliver, aș fi încântată, i-a răspuns ea.

Capitolul 91

Intenționase să stea în Houston numai în weekend și să plece duminică pentru a ajunge acasă la timp să poată merge călare până la Somerset ca să vadă cum decursese primul cules, dar Vernon a rămas patru zile în oraș. Când s-a întors în casa lui de pe Houston Avenue, Jacqueline l-a întâmpinat cu un mic strigăt de ușurare.

– Vernon, am fost atât de îngrijorați. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva.

– Ar fi trebuit să trimit o telegramă. Îmi pare rău. Jacqueline... pot să discut ceva cu tine?

Vernon a tras-o deoparte în bibliotecă ca să discute în intimitate. Fusese întâmpinat de o suită de fețe îngrijorate – ale lui Amy, Barnabas, Sassie și ale altor servitori. Bunica lui era la etaj, iar tatăl lui, la plantație. Când a rămas singur cu mama lui vitregă, Vernon i-a spus:

– Jacqueline... cred că m-am îndrăgostit.

– Ah, a spus ea. Deci, asta-i cauza întârzierii. Cine e? Cum v-ați cunoscut?

Jacqueline era una dintre persoanele cu care puteai vorbi cel mai ușor pe lume. La început, Vernon nu se arătase încântat; nu era chiar împotriva ei, dar cu siguranță nu în favoarea ei. Dar la câteva săptămâni de când ea a venit să locuiască în casa copilăriei lui, a înțeles ce-l atrăsese pe tatăl lui la ea. Vernon se așteptase ca ea să preia frâiele casei, făcând numeroase

schimbări, la voia întâmplării, impunându-şi voinţa, gusturile şi autoritatea, dar nu se întâmplase nimic din toate acestea. Ea se amestecase pur şi simplu printre ei, câştigase imediat inimile servitorilor, aprobarea soacrei sale şi, treptat, admiraţia fiului ei vitreg. A adus în casă o prezenţă calmă şi liniştitoare şi, în ciuda cutelor de durere săpate pentru totdeauna pe fruntea tatălui său în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, Vernon nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit – dacă îl văzuse vreodată fericit.

– În trenul spre Houston, a răspuns el la întrebarea mamei lui vitrege. Jacqueline, tu crezi în dragoste la prima vedere?

Jacqueline a strâns din buze.

– La vârsta ta, cred în atracţie fizică la prima vedere.

– De ce la a mea? De ce nu la a ta, atunci când v-aţi cunoscut tu şi tatăl meu?

Vernon aflase de la mama lui că făcuse „greşeala vieţii ei" când îl trimisese pe tatăl lui la atelierul lui Jacqueline Chastain ca să ridice o bentiţă pentru aniversarea de şaisprezece ani a surorii lui. „Ceva s-a aprins în el şi în femeia aia, şi a rămas cu siguranţă aprins", spusese mama lui pe un ton acuzator.

Jacqueline i-a răspuns.

– Pentru că la vârsta tatălui tău şi a mea, am recunoscut, dincolo de atracţia fizică, un lucru care ne lipsea amândurora şi pe care ni-l puteam oferi unul altuia.

– Cum ştii când e mai mult decât ceva fizic?

– Asta ştii numai când ajungi să cunoşti cealaltă persoană.

Vernon şi-a trecut agitat mâinile prin păr.

– Nu ştiu dacă pot aştepta să ajung să o cunosc pe Darla Henley. Sunt atât de... atât de înnebunit după ea acum, Jacqueline. Abia am reuşit să mă desprind de ea ca să mă urc în tren. Voiam să o bag în geamantan şi să o aduc acasă cu mine. N-am crezut niciodată că aş putea simţi aşa ceva pentru o femeie, dar nu sunt capabil să judec, să respir când mă gândesc la ea.

Mama lui îl prevenise că Darla putea fi o vânătoare de averi, dar greşea, Vernon era sigur de asta. A hotărât să reducă impresia de bogăţie pe care i-o dăduse ocupând compartimentul

de clasa întâi în tren, comandând şampanie franţuzească, îmbrăcat în hainele lui elegante, şi să vadă ce avea să facă ea. A vizitat-o în a doua noapte de şedere în Houston şi, în loc să o ducă la restaurantul elegant de deasupra clubului pentru domni, din care făceau parte şi el şi tatăl lui, a condus-o la un stabiliment mult mai modest. Purta nişte haine mai puţin elegante pe care le ţinea la mama lui ca să le îmbrace prin casă şi a condus-o la casa îngustă cu trei etaje a tatălui ei, şi de acolo, într-o trăsură de piaţă. Dacă Darla a fost surprinsă sau dezamăgită în aşteptările ei cu privire la bărbatul care i-a apărut la uşă, diferit de cel mult mai bogat cu care împărţise un compartiment în tren, nu a dat nici un semn. Părea doar încântată că el îşi onorase cererea de a o revedea. În tren, Vernon evitase cu abilitate să vorbească despre sine, iar ea fusese prea politicoasă să-l întrebe cu ce se ocupă. Mai târziu, în timpul conversaţiei, i-a spus că se ocupa de o fermă de bumbac din estul Texasului împreună cu tatăl lui.

– O muncă foarte grea, spusese Darla. Mătuşa mea ar putea să confirme.

După ce i-a relatat mamei sale vitrege aceste detalii, Vernon a întrebat-o:

– Crezi că va fi ofensată când va afla că sunt bogat?

– Adică te gândeşti că ea va crede că te-ai îmbrăcat mai modest şi ai dus-o în locuri pe care le-ai considerat mai potrivite pentru o femeie de condiţia ei?

– Eşti atât de isteaţă, Jacqueline, a spus Vernon. Da, exact asta vreau să spun.

– Fii sincer cu Darla, Vernon. Explică-i că nu la condiţia *ei* te gândeai, ci la a ta, şi mărturiseşte-i motivul îngrijorării tale. Dă-i şansa de a fi nemulţumită de tine sau de a înţelege nevoia ta de a cunoaşte temeiul interesului ei.

– Totuşi, a spus Vernon, simţindu-se chinuit de remuşcări, a fost groaznic din partea mea.

– Da, a fost, aprobă Jacqueline. Există şi alte modalităţi, în afară de a ştirbi încrederea cuiva, ca să-ţi dai seama de adevăratele sentimente ale unei persoane.

Vernon a revenit la ușa Darlei sâmbăta următoare, după ce îi trimisese o scrisoare prin care o anunța de întoarcerea lui. Se hotărâse să mai aștepte puțin înainte de a-și dezvălui statutul social, de teamă să nu sară scântei. *Statut social.* Nu-i plăcea deloc acea sintagmă. Îi amintea de mama lui. Pentru a evita să-și împartă timpul limitat cu mama lui, marcat de un sentiment de vinovăție, a rezervat o cameră într-un hotel aflat la mică distanță de locuința familiei Henley. La primele ore ale amiezii, a tras de șnurul clopoțelului de la intrarea lor.

– Am ajuns prea devreme? a întrebat el când ea a deschis ușa, iar bătăile inimii lui i s-au accelerat de îndată.

– Nu suficient de devreme, a spus ea zâmbind. De dimineață mă tot uit după tine.

Ea pregătise un coș cu merinde pentru picnic și știa un parc încântător, nu prea departe. Vremea de toamnă era perfectă pentru plimbare. Nu era nevoie să cheltuie bani pe trăsură, i-a spus ea. Au găsit un loc cu multă iarbă, la umbra unui copac, și au întins o pătură. După sendvișuri și prăjituri, Vernon și-a lăsat capul în poala ei, iar ea i-a citit.

– Mie îmi place să citesc poezie. Îmi dai voie? a întrebat ea, fluturând prin fața lui un volum subțirel cu poezii de Henry Wadsworth Longfellow.

– Mie îmi place să ascult poezie, a mințit Vernon. Citește-mi.

Ea i-a mângâiat părul, i-a masat tâmplele, i-a netezit fruntea în timp ce citea pasajele, sunetul vocii ei senzuale plutind deasupra lui precum acordurile vreunui corp ceresc dincolo de timp și spațiu. El s-a topit în încântarea coapselor ei de sub capul lui, doar materialul fustei și al juponului ei separându-l de carnea ei fierbinte. Nu mai petrecuse niciodată o după-amiază perfectă precum aceasta.

– Mergi la biserică duminica? a întrebat-o el, sperând într-un răspuns negativ din partea ei și că avea să poată petrece împreună cu ea cele câteva ceasuri ale dimineții următoare înainte de a fi nevoit să prindă trenul spre Howbutker.

– Uneori, i-a răspuns ea. Tatăl meu nu merge la biserică.

S-au oprit în fața ușii ei. Felinarul de pe verandă era aprins. Luaseră cina într-o cafenea din apropiere.

– Și mâine... te duci? a întrebat-o el.

– Nu, speram că o să fii de acord să iei micul dejun cu mine și cu tata.

– Mi-ar face mare plăcere, a răspuns Vernon, ușurat, și a întins mâna deasupra capului ei ca să stingă felinarul, rămânând într-un semiîntuneric în care nu pătrundea lumina lunii pline. Și mi-ar face mare plăcere și să te sărut, a adăugat el.

Ea i-a răspuns, fluturând sfioasă din genele-i de un maroniu-roșcat.

– Păi... dacă insiști...

– Poți să fii convinsă că insist.

El și-a aplecat capul, înecându-se în ochii de ambră, înainte ca aceștia să se închidă, iar ea s-a supus buzelor lui cu o pasiune care l-ar fi făcut să o considere ușuratică, dacă n-ar fi crezut că fata îi împărtășea sentimentele – că erau făcuți unul pentru celălalt. Vernon și l-a amintit pe tatăl lui spunându-i: „Fiule, nu există un deșert mai uscat decât o căsnicie fără iubire. Însoară-te din iubire sau nu te însura deloc".

– Nici măcar pentru Somerset? întrebase el.

– Nici măcar pentru Somerset.

Vernon și-a mai amintit, de asemenea, cum privea peste câmpurile de la Somerset după un anotimp deosebit de secetos. Ploaia căzuse peste noapte, ajutând pământul uscat, umplând jgheaburile dintre rândurile de bumbac cu apa dătătoare de viață, ce avea să ajungă la rădăcinile lor, și gustase din dulcea ostoire a setei lor. Vernon trăia aceeași senzație și acum.

Dar avea să urmeze sfatul lui Jacqueline. Știi totul despre o femeie atunci când ajungi să o cunoști. Nu avea să repete greșeala tatălui său. Buzele lor s-au despărțit, iar trupul ei a rămas încă lipit de al lui; Vernon s-a uitat în ochii aceia de ambră și a rostit cuvintele pe care spera să i le spună în fiecare noapte pentru tot restul vieții:

– Ne vedem dimineață.

– Te aștept.

A doua zi dimineață, după ce Darla i-a făcut cu mâna lui Vernon, urcat într-o trăsură de piață, tatăl ei a păşit în spatele ei.

– Când ai de gând să-i dai de ştire că ştii cine e? a întrebat-o el.

– Când mi-o va spune el, a răspuns Darla. Asta se va întâmpla destul de curând.

Ei i se păruse cunoscut din tren. Claia aceea de păr negru ca smoala, ochii de un verde uimitor, bărbia despicată, frumusețea lui pură erau cu adevărat remarcabile ca să nu-i trezească sentimentul că-i văzuse fotografia într-un articol ajuns pe masa ei de redactor. Editura îşi oferea serviciile şi redacțiilor unor ziare. Omisese intenționat această informație atunci când îi explicase lui Vernon îndatoririle ei. După întâlnirea lor, îl întrebase pe şeful ei despre Vernon Toliver, iar acesta cunoştea bine numele de familie. Toliverii erau „texani vechi", i-a spus el – plini de bani şi importanți în colțul lor de stat – şi i-a recomandat Darlei, spre documentare, numere mai vechi din ziare care conțineau articole despre familia băiatului din perioada Republicii până în prezent. Până la sfârşitul săptămânii, la a doua ieşire cu Vernon Toliver, ea era foarte informată cu privire la istoria cultivatorilor de bumbac Toliver din Howbutker, Texas.

Darla nu era nicidecum rănită că Vernon făcuse un secret din prestigiul şi bogăția lui. Considera omisiunea inteligentă. N-o cunoştea el prea bine, dar nu trebuia să-şi facă griji. Nu umbla după banii lui. Îşi dorea pur şi simplu să devină soția lui şi să aibă grijă de el pentru tot restul vieții. El avea nevoie de ea, iar ea avea să-i ofere deplina fericire. Avea să aibă mulți copii – băieți, spera ea. Nu considera că e făcută să fie mamă de fete. Erau prea prefăcute, iar ea ştia că n-ar fi fericită să împartă iubirea soțului cu o altă femeie, fie ea şi fiică. Când Vernon avea să se convingă de dragostea ei, avea să îşi dezvăluie sentimentele față de ea. Până atunci, Darla avea să lase timpul, natura şi propriile instincte să-i conducă.

Capitolul 92

Decembrie 1893

A fost un an petrecut în sunetul clopotelor – cele trei din clopotnița Întâii Biserici Metodiste din Howbutker. Biserica le revendică, dar acestea aparțin, de fapt, comunității, ca mijloc de a-i anunța pe cetățeni orele zilei, izbucnirea incendiilor, inundațiile sau diferite infracțiuni. Spărgătorii băncii au fost prinși anul acesta, când un funcționar s-a strecurat afară în timpul jafului și a tras clopotele, scoțând oamenii în stradă, inclusiv pe șerif, iar infractorii au căzut direct în brațele ajutoarelor lui.

În primăvară, clopotele au vestit faptul că trei cupluri și-au pus pirostriile în fața altarului. Trei dintre fiii din cea de-a treia generație a fondatorilor orașului Howbutker și-au rostit jurămintele nupțiale în fața mireselor: Jeremy III, în aprilie, Abel, în mai, și Vernon, în iunie. Aș fi purtat aceeași rochie în toate cele trei ocazii, dacă nu mi-ar fi trimis Tippy haine pentru fiecare eveniment în parte.

„Acum, Jessica", m-a dojenit ea în scrisoarea inclusă în coletul trimis de la birourile ei imense de pe Broadway, New York, „vreau să văd fotografii cu tine purtând pe rând aceste rochii la fiecare nuntă. La cum te cunosc, o să tragi din șifonier vreo vechitură și o s-o porți la toate nunțile. Trebuie să-i faci mândri pe băieți."

De parcă ar observa cineva cu ce e îmbrăcată o bunică gârbovită din partea familiei mirilor. Dar am fost cât se poate de onorată când Abel și Jeremy III mi-au cerut să stau lângă familiile lor, de vreme ce sunt ultima dintre mamele originare ale clanului. Bess DuMont s-a dus. Eu am fost cea care i-a găsit trupul în grădină, unde mă dusesem să mă întâlnesc cu ea și cu Jeremy la cafea. Ne obișnuiserăm toți trei să ne întâlnim în fiecare marți dimineață în grădina din spate la unul din noi, un obicei pe care ni-l făcuserăm după întoarcerea din croaziera noastră în jurul lumii. Am ajuns un pic mai devreme și mi s-a spus că Bess încă aduna flori pentru vaza de pe tava cu cafele, micul detaliu personal pe care adora să îl adauge produselor de patiserie franțuzești pe care Jeremy le devora. Mi-am găsit prietena dragă zăcând lângă coșul căzut cu bujori și gura-leului. Zăcea cu fața întoarsă și cu ochii deschiși ca și cum fusese lovită brusc de dorința de a-și lipi urechea de pământ. Un fluture dădea frenetic din aripi pe umărul ei, beneficiar îndoliat al filantroapei care îi oferise splendida grădină.

Așa că și pentru Bess au bătut clopotele.

La scurt timp după aceea, Armand s-a dus să aducă trupul fratelui său, Philippe, care a fost ucis într-un schimb de focuri cu membrii unui grup binecunoscut, care își spun Gloata sălbatică, o adunătură de răufăcători violenți, condusă de un tip pe nume Bill Doolin. Philippe lucra încă la Agenția de detectivi Pinkerton și fusese convocat în Oklahoma ca să ajute forțele de ordine să facă față bandei care teroriza întregul stat. Citez cuvintele lui Armand la înmormântarea lui Philippe: „Mă bucur că îngerii au venit după mama înainte de a fi nevoită să-și îngroape fiul despre care a crezut dintotdeauna că o să moară de arma de foc cu care a trăit".

Iar anul acesta a luat și viața vechii mele inamice, Stephanie Davis. Lorimer a murit cu ani în urmă „de inimă rea, după ce a fost silit să-și împartă recolta din propriul lui pământ vândut unui târâie-traistă", cel puțin așa a spus

Stephanie, şi toţi cei rămaşi din convoiul de la Willowgrove am fost de acord. Stephanie a murit la azilul de bătrâni, înfiinţat pentru numărul tot mai mare de văduve bătrâne, sărăcite de război, din rândul cărora făcea parte cu siguranţă şi Stephanie. Surorile de Caritate se ocupă de el, şi eu fac voluntariat o dată pe săptămână, ca să ofer puţină alinare rezidentelor. Mult timp, am fost pentru Stephanie o amintire a ceea ce pierduse, şi se îndepărta când mă vedea, dar, treptat, amărăciunea ei a pălit când a conştientizat faptul că eram printre puţinii care şi-l mai aminteau pe fiul ei, Jake, şi „cum era el". Aşa că ne petreceam ceasuri lungi amintindu-ne de Jake şi de Joshua, precum şi de timpul petrecut împreună în New Orleans şi de anii de chinuri din Texas care urmaseră.

Stephanie mi-a lăsat un dar – o cutie a amintirilor pe care poate că n-aş fi deschis-o niciodată dacă n-ar fi fost ea. M-a inspirat să purced la a-mi ordona materialul pentru istoria familiilor fondatoare din Howbutker. La şaptezeci şi şase de ani, nu-mi pot permite să tărăgănez lucrurile. Mă aşteptasem să folosesc şi compilaţia Priscillei din istoria familiei, dar, spre marea surpriză a mea şi a lui Thomas, şi-a luat colecţia cu ea după divorţ. Thomas crede că fosta lui soţie va face o ceremonie de incinerare.

Aşadar, clopotele bat pentru nunţi şi înmormântări, pentru naşteri şi decese în acest an, 1893. Au note plăcute şi note neplăcute, aşa cum au şi anii. Dintre notele plăcute, fiul şi nepotul meu sunt fericiţi în căsniciile lor. Soţiile lor par să li se potrivească de minune. Jacqueline Chastain e o binecuvântare pentru noi toţi; Darla, numai pentru Vernon. Dacă ar fi după Darla, l-ar izola pe soţul ei de restul familiei, l-ar ţine numai pentru ea, aşa cum au tendinţa să facă femeile posesive, care au nevoie de întreaga atenţie a soţilor. Ştie că Vernon nu i-ar permite-o niciodată, aşa că e atentă cu tatăl lui şi cu Jacqueline, şi cu mine, dar şi cu clanurile Warwick şi DuMont, pe care nepotul meu le consideră ca făcând parte din familie.

E o femeie vicleană această Darla Henley. Vernon nu şi-a mai încăput în piele de încântare când ea a fost de acord să locuiască separat de noi, pe Houston Avenue. Era convins că Darla, trăgându-se dintr-o familie mai modestă, avea să dorească să locuiască la conac, dar ea i-a dat asigurări că, atât timp cât sunt împreună, nu contează unde stau. Jacqueline şi-a ţinut gura, dar sunt convinsă că a văzut şi ea, ca şi mine, că acceptarea amiabilă a Darlei a fost un mijloc de a evita să-l împartă pe Vernon cu ceilalţi membri ai familiei, în special cu femeile.

Ei bine, cine ar putea-o învinovăţi? Trei femei într-o casă, dintre care una exagerat de autoritară, ar genera o viaţă de familie inconfortabilă pentru bărbaţi. Sincer, eu şi Jacqueline am răsuflat amândouă uşurate la decizia proaspeţilor însurăţei de a închiria o căsuţă în Howbutker, proprietatea lui Armand DuMont, până când aveau să se hotărască unde şi când să-şi construiască o casă a lor.

Ca aspect negativ, anul se încheie cu ţara aflată în criză financiară. Omul alb nu a învăţat nimic din lecţiile de istorie. Lăcomia lui nu-i îngăduie să înveţe din greşelile istoriei, ca să nu le repete. Cauzele Panicii din 1893 sunt aceleaşi cu cele care au fost responsabile de criza economică din 1873. Extinderea prea mare a căilor ferate, construirea prea multor clădiri, fabrici, docuri, mineritul şi cultivarea recoltelor – cumpărate pe credite susţinute numai de promisiunea unor venituri nesigure – au dus la colapsul pieţelor financiare, şi aici, şi în străinătate. Evident, este afectat şi Somersetul.

Slavă Domnului pentru înţelepciunea financiară a lui Jeremy Warwick, care la optzeci şi şapte de ani încă mai are mintea cea mai ascuţită pentru afaceri şi înţelegerea aviditătii fiinţei umane. L-a prevenit pe Thomas în privinţa creşterii anormale şi a supraspeculaţiei care se petrec în fiecare domeniu industrial şi l-a sfătuit să-şi lichideze acţiunile şi obligaţiunile înainte de prăbuşirea inevitabilă. Datorită lui Jeremy, Thomas a făcut acest lucru şi astfel avem

bani pentru a menține în continuare Somersetul operațional și a ne plăti cheltuielile.

Dar asta nu înseamnă că avem prea multe posibilități de cheltuieli necugetate. Somerset se confruntă cu multe provocări. Pieţele naționale și internaționale de bumbac sunt inundate în acest moment din cauza expansiunii prea rapide a producției datorate avantajelor oferite de transportul pe calea ferată, mecanizării echipamentelor, îmbunătățirii recoltelor și a tehnicilor agricole. India și Egiptul au început să fie surse competitive pentru bumbac, iar gărgărița rămâne o problemă demoralizantă pentru anii care urmează.

M-am alăturat celor care s-au contaminat de noua modă a bicicletei ca mijloc de transport. A fost nevoie doar să-i menționez în treacăt lui Tippy interesul meu, că mi-a și trimis imediat două costume pentru ciclişti. Fusta e tăiată în așa fel încât să semene cu o pereche de pantaloni bufanți, și mă simt de parcă picioarele mi-ar ieși din niște dovleci, dar modelul e practic pentru pedalare.

În orice caz, am pedalat într-o zi din toamna trecută pe bicicleta mea spre Somerset, iar în fața priveliștii câmpurilor albe ca zăpada plutind spre eternitate, aproape că mi-a stat inima. Vântul foșnea prin vârfurile pinilor de pe margine, și aproape că i-am simțit mâna lui Silas mângâindu-mi fața. Am simțit un fior de mândrie în timp ce priveam roadele muncii soțului, fiului și nepotului meu, și eu, care nu mă rog niciodată, l-am implorat pe Dumnezeu să susțină acest pământ al Toliverilor pentru generațiile viitoare. Lăsând la o parte blestemul care-l bântuie, sacrificiile făcute pentru a-l păstra, Somersetul merită să existe.

Și așa, cu această însemnare, închei acest ultim jurnal. Pentru posteritate, condeiul meu se va dedica pe viitor scrierii *Trandafirilor.*

Capitolul 93

Thomas a tresărit când a citit numele expeditorului de pe plic. *Priscilla Woodward Toliver*. El era destinatarul, nu Vernon. Thomas ajunsese acasă după o zi grea și nu mai avea nevoie de încă un prilej de enervare care să-i sporească tensiunea. Ce voia Priscilla? Mai mulți bani?

A luat plicul cu el în birou ca să-și toarne un scotch și un pahar cu apă înainte de a-l deschide. La naiba, dacă oamenii pe care credeai că-i cunoști nu te-ar mai înșela și dezamăgi! În acea zi se dusese la vecinii lui plantatori ca să le prezinte planul recomandat de Departamentul American pentru Agricultură în scopul reducerii daunelor produse de gărgărițe în anul următor. Pentru a ține sub control populația de dăunători, strategia impunea arderea și ararea sub tulpinile de bumbac imediat după cules, ca să împiedice gândacii să aibă șansa să intre în hibernare, dar succesul operațiunii depindea de eforturile comunității. Gărgărițele puteau migra pe câmpurile plantației alăturate, așa că pentru ca planul să fie eficient și recoltele protejate, toți fermierii trebuiau să fie de acord să-și ardă resturile în același timp.

Thomas fusese uluit de lipsa de cooperare a vecinilor săi. Jacob Ledbetter, care deținea Fair Acres, o plantație între Somerset și limba de pământ aparținând Toliverilor de-a lungul râului Sabine, a refuzat, spunând: „Toate aceste focuri aprinse în același timp vor fi un pericol pentru casele noastre,

pentru clădiri auxiliare şi animale, dacă vântul începe să bată din direcţia greşită".

Jacob avea întru câtva dreptate, dar ce altă şansă aveau dacă anul următor aveau să culeagă o recoltă la costuri mai mari decât cele de producţie?

Celălalt vecin al său, Carl Long, un târâie-traistă din Minnesota care furase practic plantaţia, după război, de la vechiul prieten al Toliverilor, Paul Wilson, încercase chiar să-l şantajeze. Thomas a luat o înghiţitură sănătoasă de scotch, apoi una de apă, încercând să alunge gustul amar al ofertei făcute de Carl. „Ia ascultă, Thomas. Îmi cumperi plantaţia, şi n-ai decât să-i dai tu foc din partea mea. Altfel, nu facem treaba. Nu am forţa de muncă necesară să fac ce-mi propui tu."

Lui Thomas nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să cumpere pământul lui Long şi Fair Acres, dacă ar fi fost de vânzare, dar nu era, însă nu avea bani să mai cumpere teren. Plecase indispus de lângă cei doi bărbaţi. Dracu' să-l ia pe Carl Long, dar risca să tensioneze relaţiile cu Jacob Ledbetter dacă îi dădea cu planul înainte şi incendia câmpurile de la Somerset. Încă din perioada colonizării, cei din familia Ledbetter le permiseseră Toliverilor să treacă pe proprietatea lor spre terenul lor de lângă Sabine cu maşina de egrenat şi presa pentru seminţe de bumbac şi docuri. Jacob i-ar fi putut opri accesul dacă vecinul lui alegea să-şi salveze plantaţia cu riscul de a o distruge pe a lui.

Există oare oameni mai grei de cap decât fermierii? Thomas şi-a amintit de zilele dinainte de război, de apelurile, disputele, ameninţările împotriva secesiunii proferate de tatăl său, dar l-a ascultat vreun moşier? Spre amarnicul lor regret, nu l-au ascultat, şi nu ascultau nici acum. Capetele plantatorilor erau atât de adânc îngropate în nisip cum fuseseră şi atunci, pentru că nu recunoşteau că existenţele le erau mai ameninţate de invazia gărgăriţelor decât fuseseră de orice forţă armată a Uniunii. Încă o dată, şi probabil la fel de inutil, singura cale ce-i mai rămânea unui Toliver era să silească

legislativul texan să stabilească date obligatorii de distrugere a tulpinilor pentru cultivatorii de bumbac și porumb.

Thomas a rupt plicul și a scos o singură pagină. Casa era tăcută. Era după-amiaza în care Jacqueline și mama lui participau la clubul de lectură și rămâneau la ceai. *Thomas*, îi scria Priscilla, *trebuie să ne vedem cât se poate de urgent. Este foarte important. Pot să te aștept duminică? Te rog, răspunde-mi printr-o telegramă. Trebuie să vii, Thomas. Timpul e esențial. PWT.*

Thomas a împăturit gânditor scrisoarea. Duminică. Asta era peste trei zile. Nu o mai văzuse pe Priscilla de când o instalase la Houston, cu opt ani în urmă. Deși fusese invitată, nu venise la nunta fiului ei. Thomas nu întreba niciodată de ea, iar Vernon nu se oferea să-i dea informații. Vernon și Darla făceau călătorii regulate ca să îi viziteze pe mama lui și pe tatăl ei. În mod ciudat, dar aparent fericit, Priscilla și Barney Henley se împrieteniseră și își petreceau serile împreună, jucând cărți. Vernon și soția lui păreau să se bucure de timpul petrecut în Houston cu cei doi și nu se plângeau deloc că ar fi siliți să-și facă vizitele din datorie.

Jacqueline l-ar încuraja să se ducă. Nu ar spune-o niciodată, dar ar considera că era de datoria lui să onoreze cererea Priscillei. Avea și el partea lui de vină în desfacerea căsătoriei lor, iar Priscilla nu ceruse nimic în plus în cei opt ani care au urmat după ea. Respectase termenii divorțului și dispăruse complet, discret, din viața lui.

Thomas avea un presentiment sumbru. Ce ar putea oare Priscilla să vrea de la el? Și de ce în așa mare grabă? Thomas era îngrozit la gândul de a o revedea. Era sigur că timpul nu fusese blând, și se simțea răspunzător pentru asta. Totuși, n-ar fi dat acești ultimi opt ani, în care avusese libertatea să iubească și să fie împreună cu Jacqueline, pe nici o conștiință lipsită de vinovăție din lume. Își iubea soția tot mai mult cu fiecare an și, la cincizeci și nouă de ani, regreta doar diminuarea rapidă a numărului de ani care-i mai rămăseseră de trăit alături de ea.

A sunat din clopoțel. A apărut Sassie, dovadă vie a faptului că timpul zburase cu repeziciune și nu se oprea. Sassie avea nouăsprezece ani și era logodită, urmând să se căsătorească anul următor. Parcă mai ieri mergea de-a bușilea în urma mamei sale, Amy, care avea și ea puțin peste douăzeci de ani pe vremea aceea.

– Sassie, când se întoarce soția mea, spune-i că am plecat la telegraf, a înștiințat-o Thomas.

Priscilla se îmbrăcase cu rochia ei cea mai elegantă, dar teribil de demodată. Thomas nu dădea atenție modei feminine, dar până și el știa că turnura aceea greoaie a fustei feminine fusese înlocuită de pliseuri, grație unor persoane raționale ca Tippy. Priscilla l-a întâmpinat cu un zâmbet rece și o mână și mai rece. Nu arăta bine și pierduse din greutate, deși Vernon îi spusese lui Amy că se mai împlinise.

– Un ceai, Thomas? l-a invitat Priscilla, luând loc în salonul întunecat, la masa așezată pentru ceaiul de după-amiază, și făcându-i semn să facă același lucru.

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, poate scotch și apă?

Priscilla a arătat într-o doară spre un bufet, ca în vremurile de altădată, când el venea acasă după o zi de muncă și se servea din decantor înainte de cină.

Familiaritatea manierelor ei a atins o coardă sensibilă.

– Cred că da, a spus el.

Așezați în încăperea mică, el având în mână paharul din cristal, și ea, ceașca din porțelan, Thomas a întrebat-o:

– De ce ai dorit să mă vezi, Priscilla? Iau trenul de noapte înapoi spre Howbutker.

Ea a strâmbat din buze.

– Nu mă așteptam să rămâi, Thomas, ci doar să vii.

– Păi, am venit. Ce dorești?

Ea a întins mâna spre biblioteca din spatele ei și a scos un volum legat în piele, aproape prea greu pentru mâna ei.

– Poftim, i-a spus ea, întinzându-i-l. Un cadou pentru Vernon – cadoul meu de despărțire.

Thomas l-a luat și s-a holbat la literele imprimate cu aur. *Toliverii. Istoria familiei din 1836.* I-a aruncat o privire uluită.

– Chiar ai terminat-o?

– M-a ajutat să-mi treacă timpul. Sper că Vernon o va păstra pentru posteritate. Vreau să-și cunoască rădăcinile. Titlul nu este tocmai exact. Faptele istorice merg până la începuturile familiilor Toliver și Wyndham în Anglia.

– Cum... cum ai compilat materialul? Unde l-ai găsit?

– Adică în afară de jurnalele mamei tale?

Thomas a simțit cum i se înfierbântă capul. Ea nu făcuse decât să fie amabilă.

– Nu asta te-am întrebat, Priscilla, a spus el.

– Știu, a admis ea pe un ton mai puțin viclean. Mai cu seamă, am folosit *Registrul istoric și genealogic din Noua Anglie.* Organizația asta angajează genealogi care contactează surse de aici și din străinătate pentru înregistrări și documente din locuri precum registre parohiale, arhive, pietre de mormânt. Fotografiile au fost adunate din ziare și din albumele familiilor DuMont și Warwick, pe care au fost suficient de amabili să mi le pună la dispoziție, și, bineînțeles, de la mama ta.

– Va fi foarte impresionată, a spus Thomas, auzindu-și asprimea vocii. Cartea era o compilație măiestrită și frumos legată de genealogie a familiei, hărți, fotografii, imagini cu tablouri, anecdote, istorie și date. Cu siguranță îi luase câțiva ani să o alcătuiască și să o asambleze. Și-a trecut mâna admirativ peste copertă. Trebuie să-ți fi scos bani frumoși din buzunar.

Ea a fluturat din mână spre camera care fusese lăsată tot mai mult în paragină odată cu trecerea anilor.

– Banii nu au contat. După cum vezi, nu cheltuiesc prea mult nici pentru traiul de zi cu zi, nici în scopuri personale. Vei observa că am lăsat spațiu pentru adăugiri în arborele genealogic. Nu va mai dura mult până când veți adăuga un alt nume în arborele familiei Toliver.

– Da, a răspuns Thomas, dregându-şi glasul. Darla trebuie să nască luna viitoare.

– Şi Jeremy III şi Abel sunt pe cale să devină mândri tătici, nu-i aşa?

– Aşa e. Dacă vor avea băieţi, tăticii speră că băieţii vor lega aceeaşi prietenie specială care îi leagă pe ei încă din copilărie.

Peste faţa Priscillei a trecut o umbră melancolică. Thomas şi-a dat seama că îşi amintea de zilele în care fusese martoră la legătura specială pe care fiul ei o împărtăşise cu cei doi prieteni cei mai buni ai lui.

– Se bucură de o tovărăşie de invidiat, Vernon, Jeremy III şi Abel, a recunoscut ea. Îmi anin speranţa de a ta că următoarea generaţie de băieţi va fi la fel de binecuvântată.

– Pentru carte m-ai chemat, Priscilla? Dacă da, îţi mulţumesc. Va fi un volum preţuit, dar chiar trebuie să plec.

El şi-a împins scaunul în spate, dar ea a întins o mână ca să-l oprească.

– Mai e ceva, Thomas. Principalul motiv pentru care te-am invitat aici este să-ţi spun un lucru pe care trebuie să-l ştii.

Bănuise el că mai era ceva.

– Şi care este acela?

– Este vorba despre Regina, fiica ta.

Capitolul 94

I s-a strâns inima.

– Regina?

– Fiica ta, Thomas, a repetat Priscilla.

Thomas s-a ridicat atât de brusc, că a lovit mânerul ceainicului, împrăştiind picături maronii şi frunze de ceai pe faţa de masă albă din damasc.

– Nu vreau să discut despre Regina cu tine, Priscilla. Trebuie să plec. Nu-i nevoie să mă conduci.

– Înainte să-mi auzi mărturisirea că te-am minţit în privinţa paternităţii ei?

Thomas luase cartea şi aproape că ajunsese la uşă. A rămas locului, apoi s-a întors încet spre ea.

– M-ai minţit?

– N-aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut că aveai să divorţezi de mine. Că ai face aşa ceva – că ai lua măcar în considerare o asemenea manevră –, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Oamenii de condiţia ta nu divorţează.

Thomas stătea nemişcat.

– Nu a fost o manevră, Priscilla. A fost o acţiune directă în faţa recunoaşterii adulterului tău.

Priscilla s-a ridicat de la masă tremurând uşor, după cum a observat Thomas. Pielea de sub ochii ei albaştri, încă strălucitori căpătase o nuanţă mai închisă. O fi bolnavă, s-a întrebat el, sau pur şi simplu sunt vizibile efectele vieţii ei izolate, fiind

evidente, prin obloanele trase, mirosul stătut și impresia că lumina soarelui și oamenii îi intrau rareori în casă?

– Am vrut să te fac să suferi – profund, a spus Priscilla, sprijinindu-se de masă, pe care a ocolit-o. Știam că singurul mod în care puteam lovi în inima aia rece a ta era prin Regina.

Thomas și-a încleștat maxilarul.

– Nu știu care-i jocul tău, Priscilla, dar nu vreau să-l joc. Sincer, nu dau două parale dacă te-ai culcat sau nu cu Duncan. Paternitatea Reginei nu are nici o importanță. A fost fiica mea în toate sensurile cuvântului, chiar dacă nu a fost sânge din sângele meu.

– Acum cine minte? l-a întrebat Priscilla. În ochi îi strălucea un amestec de triumf și implorare. Știi bine că te zvârcolești în somn – că plângi – din cauza posibilității devastatoare ca fiica pe care ai iubit-o, venerat-o, adorat-o să fi fost copilul altui bărbat. Până în ziua de azi, amintirea ei e pătată de gândul că îi curgea prin vene sângele unui soldat unionist, al dușmanului cu care te-ai luptat, al unui yankeu – că fata căreia i-ai atribuit cele mai delicate dintre trăsăturile familiei nu era cu nimic mai mult o Toliver... sau o Wyndham... decât mine.

Thomas a înghițit în sec, incapabil să ascundă durerea pe care ea cu siguranță o vedea strângându-l de gât. Într-adevăr, ani la rând după moartea Reginei, chiar și acum, imaginea fiicei sale nu-i putea apărea în amintire fără ca durerea pentru moartea ei să nu fie însoțită și de sfâșietoarea întrebare dacă nu cumva copilul inimii lui fusese al altui tată.

– Dacă îți face plăcere, Priscilla, da, bineînțeles că are importanță, i-a spus Thomas, și poți să fii satisfăcută știind cu siguranță că, într-adevăr, m-ai rănit acolo unde nu puteam simți o durere mai mare.

A deschis ușa.

– De aceea te-am chemat aici, Thomas, ca să-ți spun adevărul. Trebuie să mă crezi, a strigat Priscilla după el cu o voce chinuită în timp ce el a ieșit pe hol.

Thomas și-a luat pălăria din cuierul-pom de pe hol.

– De ce aș face-o? a întrebat-o el.

– Pentru că sunt pe moarte şi vreau să îndrept lucrurile.

El s-a oprit şi s-a întors să o cerceteze cu atenţie.

– Mă minţi din nou, Priscilla?

– Păi, bănuiesc că ai să afli destul de repede, nu? a spus ea, ridicând batjocoritor capul. Thomas, sunt prea slăbită ca să mă cert cu tine. Poţi să mă crezi sau nu. M-am culcat cu Andrew Duncan de trei ori, şi nu în perioada când am rămas gravidă, aşa că Regina nu poate fi decât fiica ta.

Thomas a păşit înapoi în salon să se uite mai atent la fosta lui soţie, ca să-şi dea seama dacă mintea sau spunea adevărul. Cu Priscilla, era greu să-ţi dai seama, dar nu se îndoia că era într-adevăr bolnavă. A observat o paloare mai accentuată a pielii ei, scobiturile mai adânci ale ochilor şi obrajii supţi. A simţit un val de milă pentru ea, dar nu putea îngădui sentimentului de compătimire să treacă peste faptul că ştia de ce înşelătorii era capabilă.

– De unde ştiu eu că nu-mi spui pur şi simplu ceea ce vreau să aud? Că această... *confesiune* nu e o cale de a repara greşeala afirmaţiilor îngrozitoare pe care îţi doreşti acum să nu le fi făcut?

Priscilla a închis ochii obosită.

– Crezi ce vrei. Eu am spus ce am avut de spus. Poţi să mă crezi sau nu. De ce mama dracului mi-ar păsa mie dacă tu-ţi petreci toată viaţa punându-ţi întrebări? O ai pe *Jacqueline* – Priscilla a scuipat numele – ca să te consoleze. Cu grijă, încetişor, Priscilla s-a dus să tragă de cordonul clopoţelului, apoi a căzut într-un fotoliu, înghiţită de un nor de mătase şi crinoline. Acum trebuie să pleci ca să-mi pot lua medicamentele contra durerii. Fata mea din casă are grijă să vadă dacă iau cantitatea potrivită.

Cu cartea sub braţ şi cu pălăria în mână, Thomas nu ştia ce să mai creadă. O credea sau nu? Ar fi dorit ca ea să-şi susţină poziţia cu mai multă tărie, ca să-i alunge îndoielile. Chiar era pe moarte... mama fiului său? A spus:

– Priscilla, eu... îmi spui adevărul?... În toate privinţele?

– Ți-am spus lucrul pentru care te-am chemat, Thomas. Nu-ți datorez nimic mai mult. Ce faci cu informația, te privește. Acum, ieși afară.

– Îmi pare rău că viața ta se sfârșește așa...

Priscilla a fluturat mâna a nepăsare la expresia lui de compătimire.

– Singurul meu regret este că nu m-am căsătorit cu cineva care m-ar fi apreciat așa cum a făcut-o maiorul Andrew Duncan.

– Și eu am același regret pentru tine, Priscilla, a spus Thomas.

– Dar am fost o mamă bună și ți-am dăruit trei copii frumoși.

– Da, ai fost și, într-adevăr, mi-ai dăruit, Priscilla. Nimeni nu-ți poate găsi vreun defect în privința asta.

– Trimite-l pe Vernon la mine. Spune-i să vină cât se poate de repede, și fără soția lui. O să-l facă cel mai fericit bărbat în viață, dar oricine altcineva din viața lui ar face bine să-și păzească spatele.

– Asta spune și mama.

Priscilla a zâmbit ușor.

– Buna și bătrâna Jessica. Nu e ea aia căreia să-i scape ceva.

Servitoarea a intrat în casă, ducând o tavă cu medicamente, și s-a dus direct la stăpâna ei care ședea fără vlagă într-un fotoliu de lângă fereastră. A așezat tava pe o masă și a tras draperiile și mai mult, ca să nu mai pătrundă soarele amiezii, ceea ce a conferit încăperii un aer și mai sumbru. Priscilla închisese ochii și părea să fi uitat de prezența lui Thomas. Când menajera a desfăcut dopul unei sticluțe, el s-a dus lângă fotoliul ei și a strâns-o de mână. Ea nu a reacționat. El s-a întors să plece, iar ea a spus fără a deschide ochii:

– E un singur mod prin care te poți convinge că Regina a fost a ta, Thomas.

El s-a oprit din mers.

– Cum? a întrebat-o.

– Citește istoria, a spus Priscilla și a deschis gura larg ca să primească lingura cu licoare pentru somn.

Capitolul 95

Thomas a ajuns acasă pe înserat. Îi păstraseră cina caldă, dar a refuzat să mănânce și, după ce a strâns-o îndelung și cu recunoștință în brațe pe Jacqueline, s-a dus sus, în apartamentul mamei sale, luând cu el memorialul Priscillei despre Toliveri. Închis în compartimentul lui de clasa întâi, în drum spre casă, se năpustiseră asupra lui viziuni din trecut proiectate pe licăririle de lumină în casele îndepărtate pe care le vedea pe geamul trenului. I-a trecut prin fața ochilor o scenă în care Priscilla i se plângea că mama lui ținea mai mult la fiii decât la fiica lor. El considerase o prostie observația ei. Mama lui își iubea toți nepoții în mod egal. Pur și simplu, avea mai multă experiență în creșterea băieților și se simțea mai în largul ei în preajma lor. Ocupat până peste cap cum era, Thomas nu se gândise niciodată la vaga lipsă de atașament a mamei lui față de Regina. Nu observase decât cum fețișoara pistruiată a fiicei lui se lumina și cum întindea brațele spre bunica ei ori de câte ori aceasta apărea. Scenă după scenă din viața de familie, justificând îngrijorarea Priscillei, i-au trecut prin fața ochilor, și fusese un idiot că nu remarcase până acum. Ar fi trebuit să se facă lumină atunci când Priscilla recunoscuse că citise jurnalele mamei lui ca să afle dacă-i descoperise aventura cu maiorul.

L-a străbătut un fior pe șira spinării când și-a dat seama că mama lui suspectase încă de la nașterea Reginei că nepoata ei ar fi putut fi fiica lui Andrew Duncan. *Ar fi putut fi*, pentru

că de unde ar fi putut ști cu siguranță? Thomas trăise atâția ani cu îndoiala paternității fiicei sale îngropată în ființa lui. Se resemnase, dar nu mai putea trăi cu durerea chinuitoare, arzătoare. Trebuia să afle ce știa mama lui. Voia să o creadă pe Priscilla – era disperat să o creadă –, dar un asemenea salt era prea mare pentru puterea lui de a crede, asta dacă nu cumva mama lui îi putea oferi vreo dovadă în privința paternității fiicei sale. Cum spusese Priscilla, mamei lui nu-i scăpa niciodată nimic.

Jessica a răspuns la bătaia în ușă; era deja în cămașa de noapte, dar încă trează, sorbindu-și ciocolata caldă ca în fiecare seară. A părut surprinsă să îl vadă.

– Da, fiule? Ce s-a întâmplat?

– Mamă, trebuie să discut cu tine.

– Voi fi încântată să te ascult.

Thomas nu spusese nimănui niciodată despre faptul că, în noaptea aceea, în dormitorul lui, Priscilla își recunoscuse adulterul sau că afirmase că el nu era tatăl Reginei. Vreme de opt ani, purtase pe umeri, în secret, povara dezvăluirilor ei, dar nu mai putea îndura suferința de unul singur.

– Ai știut tot timpul de relația ei cu Duncan, nu-i așa, mamă? a spus Thomas după ce a dezvăluit motivul divorțului și retractarea minciunii de către Priscilla.

– Și te întrebi de ce nu ți-am spus, i-a replicat Jessica. Ce-ar fi putut să iasă bun din asta, fiule? În plus, nu am făcut decât să bănuiesc atracția dintre ei. Nu am știut sigur.

– Dar ai tratat-o pe Regina ca și cum ai fi știut.

O ușoară roșeață în obrajii ridați ai mamei sale i-a trădat rușinea.

– Da, am făcut asta, și sper că vei putea ierta ceea ce eu nu-mi pot ierta eu însămi. Eram atât de sigură atunci că Andrew Duncan era tatăl Reginei pe cât sunt acum de sigură că nu era.

– De ce? Ce dovadă a paternității ei te-a făcut să te răzgândești?

Jessica a așezat pe o noptieră tomul cu istoria Toliverilor pe care îl răsfoise mai devreme. Lui Thomas i s-a părut a fi o abatere deliberată a atenției, ca să-și caute cuvintele. Mama lui nu era genul să vorbească despre lucruri serioase fără a le cumpăni mai întâi.

– Nu are importanță acum de unde știu, a spus ea, zâmbind trist. Intuiție de bunică, probabil, dar Priscilla ți-a oferit toate dovezile de care ai nevoie. Te poți liniști.

– Spui că ar trebui să o cred?

– O, da, fiule. Priscilla ți-a spus adevărul.

– De unde știi?

– În astfel de cazuri, dragul meu, trebuie să deduci adevărul din ceea ce știi despre persoana respectivă. Știi că Priscilla te urăște așa cum numai o femeie batjocorită poate să o facă. Dacă Andrew Duncan ar fi fost tatăl Reginei, de ce ar simți ea nevoia să-ți smulgă ghimpele îndoielii? Faptul că a încercat să te scape de el nu a fost din considerație pentru durerea ta, ci din grijă față de sufletul ei nemuritor. Îți poți imagina să moară având pe conștiință o minciună ca cea pe care ți-a spus-o ție? O crezi în stare pe Priscilla de atâta curaj? Speră că-i vei respinge confesiunea și că vei trăi nefericit tot restul vieții tale, sunt sigură de asta, dar ea și-a încheiat socotelile cu Creatorul, și asta e tot ce contează pentru ea. Crede-o, fiule, și prețuiește-ți amintirile de tată despre fiica ta.

Thomas a privit-o pe mama lui. Nu avea să dețină niciodată o dovadă certă că fiica înmormântată lângă fiul lui fusese sânge din sângele lui, carne din carnea lui, dar era destul de sigur de Priscilla cât să creadă în logica legendei vii care stătea în fața lui. Mama lui nu îl îndrumase greșit niciodată. Mai mult, era convinsă că Regina a fost copilul lui, un vot de încredere suficient de bun pentru el. O senzație de izbăvire l-a străbătut prin toată ființa lui, ca un om care trage aer proaspăt în plămâni după ce a fost îngropat de viu. S-a ridicat, gata să izbucnească în lacrimi, și s-a aplecat să sărute obrazul femeii care îi dăduse viață. Sigur că o ierta. Ea suferise din pricina îndoielii privind paternitatea Reginei mai mult timp decât el

şi acum trebuia să-şi ducă zilele regretând afecţiunea pe care i-o refuzase celei mai bune dintre Toliveri.

A şters o lacrimă de pe obrazul ei.

– Mulţumesc, mamă. Somn uşor. Al meu va fi cu siguranţă.

– Chiar trebuie să te grăbeşti atât de tare, fiule? Unde pleci la ora asta din noapte?

Thomas a luat volumul.

– Să mă întâlnesc cu Vernon. Trebuie să-i spun fiului meu că mama lui e pe moarte.

Jessica a ascultat paşii lui Thomas îndepărtându-se şi i se păreau mai uşuraţi în ciuda misiunii sale triste. Cât era de recunoscătoare că trăise suficient de mult să-şi cruţe fiul de durerea despre care ea nu ştiuse nimic în aceşti ani. Era recunoscătoare şi pentru inspiraţia care o făcuse să direcţioneze dovada paternităţii nepoatei sale spre Priscilla. Thomas a crezut-o, iar acum mama lui nu mai era îngrozită de conversaţia pe care ar fi avut-o cu el dacă ar fi insistat mai mult să audă adevărul aşa cum îl credea ea.

Am ştiut de multă vreme că Regina era fiica ta, Thomas. Tippy mi-a spus că într-o zi am să ştiu cu siguranţă că era sânge din sângele tău.

Cum? Cum ai ştiut?

Pentru că Regina a murit, fiule. Dacă ar fi fost fiica unui alt bărbat, ar fi trăit.

Dar, bineînţeles, nu ar fi avut niciodată această conversaţie cu Thomas. Ca mamă, nu ar fi înlăturat niciodată îndoiala fiului ei, împovărându-l cu vinovăţia. Mulţumită Priscillei, îl convinsese cu ajutorul raţiunii, singurul limbaj pe care îl înţelegea Thomas.

Priscilla îl îndrumase în direcţia potrivită, spunându-i să citească istoria Toliverilor. Dovada pe care o căuta el era chiar în faţa ochilor săi, în arborii genealogici, dar Thomas nu avea să o vadă niciodată. Fiul ei nu credea în blestem, dar Priscilla, da.

Cu opt ani în urmă, în noaptea în care au adus trupul Reginei acasă pentru înmormântare, Vernon venise în camera ei cu

ochi îndureraţi din cauza morţii surorii sale şi a certitudinii că mariajul părinţilor lui era irevocabil terminat. Ce era cu blestemul acela despre care ţipa mama lui, voise el să ştie. Pe atunci avea douăzeci şi doi de ani şi era uluitor de chipeş, dar durerea îl transformase din nou în băieţelul care se strecura în poala bunicii lui, când avea nevoie de „alintătură", cum îi spunea Amy.

Jessica îi relatase originile blestemului şi văzuse cum expresia de pe chipul nepotului ei era cuprinsă de scepticism.

Când a terminat, Vernon a rezumat totul.

– Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine, bunico. Această... vrajă rea asupra Somersetului a început atunci când bunicul s-a căsătorit cu tine, şi nu cu femeia cu care era logodit şi, ca urmare, fiul său a murit şi tu n-ai mai fost în stare să faci alţi copii după tata?

Jessica îşi dăduse seama că ideea putea să sune deplasat, mai ales când te gândeai la faptul că şi celelalte familii suferiseră de pe urma unor tragedii similare, dar mai era şi chestiunea copiilor lui Thomas murind în generaţia lui.

– Pentru că tatăl meu s-a însurat cu mama pentru motivul pentru care a făcut-o? a întrebat Vernon neîncrezător.

– Aşa crede mama ta.

Vernon a răsuflat, aparent uşurat. Era prea lesne pentru cei tineri să confunde o simplă explicaţie cu răspunsul complet la o întrebare chinuitoare.

– Mulţumesc că mi-ai spus, bunico, mă temeam că e vorba de mai mult. Biata mea mamă e tulburată şi are tot dreptul să fie aşa. S-a ridicat, în mod evident satisfăcut, şi i-a aruncat un zâmbet plin de tristeţe. Cum ne citeai tu din Aristotel, bunică dragă. Cu o floare nu se face primăvară. Aşa că mă gândesc că morţile din două generaţii, deşi pot fi înţelese drept consecinţe ale unor mariaje injuste, nu constituie un tipar – sau un blestem. Dar, ca să fim siguri, a spus el, în a treia generaţie, eu nu voi repeta păcatele părinţilor. Mă voi căsători cu o femeie pe care o voi iubi.

Când a plecat, Vernon s-a uitat în urmă cu un surâs, amintindu-i Jessicăi de Silas. Pe măsură ce înainta în vârstă, trupul lui Thomas devenea tot mai robust, și ea putea vedea trăsăturile bărbaților Wyndham în umerii lui lățiși și în talia îngroșată, dar silueta lui Vernon, ca a bunicului său, avea să rămână la fel cu cea suplă, plină de grație a aristocraticului său strămoș.

– Și am să-ți mai spun ceva, bunico, a adăugat Vernon. Oricât de încântătoare era femeia din Carolina de Sud cu care nu s-a căsătorit bunicul meu, nu a făcut nici o greșeală însurându-se cu tine.

Amintindu-și de complimentul făcut de nepotul ei, Jessica a simțit o căldură plăcută și i-a revenit în minte senzația de ușurare care o cuprinsese când el închisese ușa. Se temuse că Vernon avea să o întrebe dacă și *ea* credea în blestem. Două săptămâni mai târziu, a fost așezată o piatră de mormânt, marcând locul de veci al Reginei Elizabeth Toliver McCord, iar Jessica a tăiat un coș de trandafiri roșii pe care i-a depus la picioarele ei.

Capitolul 96

Soțiile lui Vernon, Jeremy III și Abel au adus pe lume băieți sănătoși de patru kilograme la intervale de câteva săptămâni, în toamna anului 1895. Darla a cerut ca fiul lor să fie botezat Miles, după bunicul ei, iar Vernon a consimțit fără să o contrazică. Băiatul nu semăna cu nici unul dintre membrii familiei, dar moștenise fruntea înaltă și nasul destul de ascuțit al tatălui soției lui și al altor Henley pe care Vernon îi văzuse în fotografii. Fiul lui Jeremy III a fost botezat Percy, după un strămoș britanic, iar Abel DuMont și soția lui și-au botezat fiul moștenitor Ollie.

Cei trei copii s-au plăcut imediat unii pe alții, ca și mamele lor. Vernon a fost foarte ușurat că Darlei îi plăcea de soțiile prietenilor lui cei mai buni și că se simțea bine în compania lor. Fusese îngrijorat că avea să se simtă inferioară absolventelor de școli de bune maniere care proveneau din familii foarte bogate. Soția lui Jeremy III era o fată veselă din Atlanta, pe nume Beatrice, al cărei tată deținea o flotă de nave comerciale. Abel se însurase cu o debutantă cochetă pe nume Pixie, moștenitoarea unor fabrici, originară din Williamsburg, Virginia.

Orice femeie avea suficiente motive să fie invidioasă pe Pixie și pe Beatrice. Soții lor le puteau oferi tot ce era mai bun, dacă nu, aveau propriile resurse la îndemână. Tatăl lui Beatrice i-a oferit familiei Warwick din a treia generație o casă nouă ca dar de nuntă. Îi cunoscuse pe membrii familiei Warwick cu

ocazia celebrării logodnei şi hotărâse că proprietatea Warwick, deşi imensă şi magnifică, era prea aglomerată pentru un loc în care fiica lui să-şi înceapă căsnicia. Conacul impunător îi adăpostea pe membrii supravieţuitori a trei generaţii: Jeremy Sr., cei doi fii ai săi, Jeremy Jr. şi Stephen, cu soţiile lor, şi cei patru nepoţi burlaci ai patriarhului, dintre care unul era Jeremy III. Fiica lui avea să se rătăcească printre atâţia bărbaţi Warwick şi nu avea să aibă multe de spus în administrarea casei.

O casă dinainte de război de pe Houston Avenue a fost demolată şi în locul ei s-a ridicat o clădire magnifică. Fiecare facilitate modernă era instalată sau montată. Locuinţa cu coloane şi două etaje avea toalete cu bazin de apă, robinete şi lumină electrică. Nu s-a precupeţit nici un efort financiar pentru amenajări, mobilier şi privelişte.

Abel şi Pixie au ales să rămână în conacul familiei, alături de Armand, a cărui soţie murise de cancer cu un an în urmă, şi de Jean, celălalt fiu al său, care nu se căsătorise niciodată. Pixie, ai cărei părinţi decedaseră, fără fraţi sau surori, a spus că îi plăcea nespus ideea de „a fi regina dintr-o casă plină de bărbaţi".

Supuşii ei o venerau şi îi permiteau să administreze casa aşa cum credea ea de cuviinţă. Una dintre primele ei îndatoriri, asumată cu tact, a fost să aducă un suflu nou de viaţă în casă. Decesele mamei lui Armand, Bess, în 1893, şi a soţiei lui, în 1894, aduseseră o atmosferă sumbră în cămin. Înaintea decesului lor, abia dacă se schimbase vreo faţă de masă din respect faţă de Henri. Pixie s-a apucat, într-o manieră subtilă, să înlăture amintirile bolii şi ale durerii. Asta a însemnat înlocuirea întunericului cu lumina, a vechiului cu noul, a demodatului cu modernul – totul fără a aduce vreo ofensă gusturilor fostelor stăpâne ale casei. Cu costuri însemnate, locul a devenit unul splendid, minunat, făcându-l pe Armand să lăcrimeze. „În sfârşit, putem respira din nou în bătrâna mea casă", a spus el.

Familiile Warwick şi DuMont îşi permiteau să trăiască în lux. Erau printre cele mai bogate din stat; cu toate acestea, clanurile

evitau stilul de viață strident. Cheresteaua devenise cea mai mare și mai importantă sursă de venituri din Texas, iar Magazinul Universal DuMont, o Mecca a cumpărăturilor din întregul stat. Se apropia Epoca de Aur a Americii, o eră a consumismului fără precedent, alimentat de creșteri în domeniul căilor ferate, al finanțelor, producției, comerțului, noilor invenții, comunicațiilor și de descoperirea petrolului. Deși Texasul, ca și întregul sud, nu participa pe deplin la economia înfloritoare din restul țării, potențialul de creștere economică a statului era nelimitat. Singurul sector de afaceri din toată zona care ridica probleme era agricultura. Seceta, gărgărițele, prețurile scăzute ale bumbacului și costurile exorbitante ale transportului pe calea ferată începuseră să clatine profiturile Somersetului.

Când s-au căsătorit, Vernon spera să-i poată oferi soției lui tot ce-i poftea inima, din moment ce ea nu cerea și nu se aștepta la nimic altceva decât la iubirea și atenția lui, pe care i le oferea bucuros. Spre marea lui surprindere, de vreme ce nu știuse cum avea să reacționeze ea când avea să fie în sfârșit silit să-i explice situația finanțelor lui, Darla a acceptat cu grație faptul că, până la urmă, nu se măritase cu un bogătaș. „Cel puțin nu unul la fel de prosper cum au fost Toliverii pe vremuri", i-a spus Vernon, „dar tendința se va schimba, și Toliverii vor sta din nou în puf – literalmente."

Avea să mai dureze câteva sezoane agricole ca Somerset să culeagă profiturile uriașe ale anilor trecuți, care îi făcuseră bogați, dar Vernon și tatăl lui erau încrezători că recoltele aveau să apară. Se așteptau la multă ploaie. Citeau despre noi întrebuințări ale bumbacului și ale semințelor de bumbac ori de câte ori deschideau paginile *Manualului fermierului și ghidul complet pentru creșterea bumbacului*, iar competiția din Statele Unite scădea, pentru că din ce în ce mai mulți fermieri se orientau spre alte culturi. Vernon și tatăl lui țineau gărgărițele în frâu printr-o cultivare mai eficientă, prin utilizarea fertilizatorilor ca să grăbească maturarea unor varietăți cu tulpini mai scurte și prin plantarea timpurie pe câmpuri plasate departe de zonele mlăștinoase și de păduri, unde gărgărițele aveau

condiții prielnice de dezvoltare. Pe plan politic, Congresul începuse să introducă legi antitrust menite să înlăture monopolurile căilor ferate care practicau taxe de transport prohibitive, o mare binefacere pentru fermieri. Dacă Darla avea răbdare, îi spunea Vernon, putea să-i promită că avea să o îmbrace în hainele cele mai bune pe care le avea la vânzare Magazinul Universal DuMont și, bineînțeles, cum natura avea să-și urmeze cursul, aveau să se mute în cele din urmă în conacul de pe Houston Avenue.

Pentru ce să aibă răbdare, spunea Darla, fluturând din genele ei castanii și trăgându-i capul lui Vernon în jos spre buzele ei. Avea tot ce-și dorea chiar acolo, în draga lor căsuță, alături de soțul și de fiul ei.

Lui Vernon nu-i venea să creadă ce minune de soție avea și ce fericire îi aducea. I-a luat câțiva ani să recunoască planul din spatele hotărârii ei de a nu fi depășită de cei mai buni. Lăsând la o parte frumusețea ei, pentru care nu avea concurență, nici nu încerca să intre în competiție. Situația strâmtorată a Toliverilor nu era un secret printre prietenii lor apropiați, așa că Darla făcea pur și simplu să pară mai impresionant ceea ce putea ea să realizeze cu mai puține resurse decât ceea ce reușeau Pixie și Beatrice cu mai multe.

Cu uimitoare cumpătare – „pentru că am crescut săracă", susținea ea –, Darla putea face o pâine dintr-o firimitură. Cu magie culinară, pregătea meniuri întregi din ingrediente ieftine, care stârneau uluirea celor care puteau întinde mese mult mai îmbelșugate. A cumpărat materiale pentru casă și pentru rochii de la un depozit din Marshall, unde comercianți precum Armand își trimiteau stofele din colecțiile trecute ca să fie vândute la reduceri. Când primea complimente pentru draperiile de la ferestre și pentru rochiile care rivalizau cu cele mai rafinate purtate de cele mai înstărite, nu se rușina să admită că „mulțumită lui Isaac Singer"[1], creațiile ei erau făcute de propriile mânuțe la mașina de cusut.

[1] Inventator american care a îmbunătățit mașina de cusut, producând un model casnic la un preț convenabil

Personalul casei lor consta din numai două servitoare, una din ele fiind fiica lui Amy, Sassie, care o ajuta pe Darla să aibă grijă de Miles. Două menajere nu erau de ajuns să țină casa în starea impecabilă pe care o pretindea Darla, așa că, fără a se gândi la mândria ei, Sassie i-a povestit lui Amy: „Stăpâna pune și ea mâna ca un marinar care scoate apa din barca găurită". Nimeni nu venea în vizită în casa albă cu șindrilă, cu un singur nivel, în care domicilia familia Vernon Toliver, fără a pleca încântat nespus de strălucirea și ordinea locului, dominat de atmosfera de pace și armonie.

Vernon se întreba într-o doară ce era cu nevoia aparent obsesivă a soției lui de a stăpâni talentele de a obține din resursele lor limitate mai mult decât prietenii lor din abundența pe care o aveau. Între cele trei familii, Toliver, Warwick și DuMont, nu existase niciodată nici cea mai mică încercare a vreunui membru să-l „depășească" pe celălalt. Circumstanțele economice ale unuia și cum se descurca acesta cu ele nu aveau de-a face cu prietenia. Vernon era recunoscător că Jeremy III și Abel se însuraseră cu soții care apreciau și susțineau legătura strânsă dintre ei și care erau la fel de lipsite de capricii ca și ei.

Vernon punea tendința exagerată a Darlei pe seama dorinței sale de a-l face să fie mândru de ea. Nu voia ca el să regrete vreodată că nu s-a căsătorit cu o femeie mai frumoasă și mai bogată. El îi dădea zi și noapte asigurări că era tot ce-și putea dori de la o soție. Nici o femeie de pe fața pământului nu-l putea face să se simtă mai mult ca un rege în casa lui, printre prietenii lui și în societate.

A văzut însă adunându-se nori care amenințau să-i întunece fericirea domestică. În ciuda eforturilor ei pline de zel, Darla nu a mai rămas însărcinată, dar nici Pixie și Beatrice, ceea ce-i liniștea gândurile lui Vernon în privința posibilității vagi și ridicole a vreunei legături cu blestemul Toliverilor. La aceasta se adăuga dezamăgirea lui în privința fiului său. Miles avea acum patru ani împliniți. La vârsta lui, Vernon petrecuse adeseori voioase zile întregi cu tatăl lui la Somerset. Adora să fie alintat de lucrători, să mănânce pepeni direct din

vrej, să vadă animalele, să se joace cu copiii negrilor, dar, mai mult decât orice, îi plăcea să călărească în şa lângă tatăl lui pe câmp. La fel stătuseră lucrurile şi cu tatăl şi bunicul lui. Dar vizitele lui Miles la plantaţie se sfârşeau cu lacrimi şi crize de nervi la câteva minute după ce Vernon îl dădea jos din trăsură. O cascadă de nemulţumiri şi smiorcăieli îi întâmpina fiecare efort de a-l face pe fiul său să se simtă bine. Nu-i plăcea să fie urcat în şa. Îi era frică de cal. Pielea îi zdrelea picioarele. Copiii lucrătorilor se jucau prea agresiv. Porcii şi caprele miroseau urât. Soarele ardea prea tare. Muştele şi ţânţarii îl deranjau. Îi era foame. Îi era sete. Se plictisise. Voia să meargă acasă.

– E prea mic să simtă ceea ce simţi tu pentru plantaţie, Vernon, îi spunea Darla. Dă-i timp.

Dar Vernon avea un sentiment neplăcut – poate nefondat, încerca el să se convingă – că timpul nu avea să schimbe neplăcerea băiatului de a fi alături pe tatăl lui pe pământul iubit al acestuia. Darla era indiferentă în privinţa efortului zilnic şi a procedurilor plantaţiei pe care Silas Toliver o crease din sălbăticie şi pe care fiul său, Thomas, o păstrase cu atâtea sacrificii. Manifesta un interes politicos, dar limitat, când Vernon încerca să îi împărtăşească din evenimentele zilei care le afectau existenţa. În această privinţă, el bănuia că Miles semăna cu Darla. Ce avea oare să se aleagă de Somerset dacă fiul şi singurul lui urmaş nu avea nici o dorinţă să calce pe urmele înaintaşilor săi?

Dar, în cele din urmă, norii s-au mai risipit. Darla l-a anunţat că rămăsese însărcinată.

Capitolul 97

– Darla speră să aibă tot băiat, i-a spus Jessica lui Jeremy.

– O fată în familie ar fi ceva minunat, i-a răspuns Jeremy. Aduc un aer proaspăt în casă. Vernon ce-şi doreşte?

– Nu l-ar deranja o fiică, dar fetiţele noastre au obiceiul să moară.

– Ah, a făcut Jeremy, răspunsul lui obişnuit la afirmaţii care nu aveau nevoie de alte comentarii.

Jessica învăţase să-i citească emoţiile care îl încercau, aşa cum şi el cunoştea expresia sprâncenelor ei.

– Vernon mi-a mărturisit că dacă va fi fetiţă, va insista ca ea să-i spună tati, a spus Jessica. Nu-i place că Miles îi spune *papa*. Spune că-l face să se simtă bătrân, dar *papa* a fost preferinţa Darlei.

– Ah, a repetat Jeremy.

– Exact.

Era din nou toamnă, trei luni până la încheierea secolului al nouăsprezecelea, un eveniment foarte aşteptat în toată ţara, care prilejuise conversaţia de mai devreme, din foişor, a celor doi prieteni. Jessica îl informase pe Jeremy, căruia îi făcea plăcere ca ea să-i împărtăşească din lecturile ei, că puriştii voiau ca noul secol să înceapă pe 1 ianuarie 1901, pentru că în calendarul gregorian anii dintr-un secol se numărau de la 1 la 100. Era bucuroasă că pragmaticii nu urmau această convenţie şi mergeau pe ideea astronomilor din Antichitate de a număra

anii de la 0 la 99. S-ar putea să nu mai trăiască să intre în noul secol în 1901.

– Termină, Jessica, a avertizat-o Jeremy.

– Nu fac decât să afirm realitatea, Jeremy. Bătrânul corp slăbește; îmi amintește asta în fiecare dimineață când mă dau jos din pat.

– Da, mă rog...

Jeremy și-a încrucișat din nou picioarele în balansoarul din foișor, stânjenit de faptul că ea pomenise inevitabilul, și-a dat seama Jessica. Ea avea optzeci și doi de ani, iar el nouăzeci și trei. A schimbat subiectul. Primise scrisori de la Sarah Conklin și de la Tippy. Camera de Comerț o alesese pe Sarah printre femeile secolului la Boston, iar Tippy lansa o nouă linie de îmbrăcăminte de damă ca să susțină avangarda femeilor care ieșeau în societate hotărâte să fie utile pe plan social și autonome pe plan personal.

– Confortabile, practice și plăcute din punct de vedere esttic, a repetat Jessica descrierea făcută de Tippy noilor ei modele, la care Jeremy i-a răspuns cu obișnuitul lui „ah" în semn de aprobare.

În cele din urmă, Jessica a ajuns la motivul pentru care îi trimisese vorbă că ar dori să-l vadă. A întins mâna după o cutiuță de bijuterii pe care o adusese cu ea în foișor.

– Jeremy, dragul meu, mă întreb dacă mi-ai face o favoare.

– Orice, Jess. Știi foarte bine.

– Vrei să vinzi asta în locul meu?

Jessica a deschis capacul cutiei cu broșa cu smarald pe care i-o dăruise tatăl ei când împlinise optsprezece ani. Ochii vechiului ei prieten au lucit surprinși, recunoscând-o.

– Jess! Asta e broșa pe care o purtai când te-am cunoscut! a exclamat el.

– Ai memorie bună, Jeremy.

– Cum aș putea să uit?

Pentru câteva clipe, Jessica a crezut că i s-au umezit ochii. A evitat să se uite la broșa pe care lumina soarelui de dimineață o transformase într-un foc verde în mâna ei.

– Nu am mai purtat-o niciodată din seara aceea, a spus ea gânditoare. Am păstrat-o pentru zile negre. Ar trebui să iau pe ea o sumă frumușică dacă vânzarea e tranzacționată de un bărbat priceput la negocieri.

– De ce Dumnezeu ai vrea s-o vinzi, Jess?

– Pentru banii de care am nevoie ca să-mi public cartea, *Trandafiri*. Nu am destui, și nici un editor nu e dispus să mă plătească pentru privilegiul de a publica o cronică a familiilor noastre. Cine ar cumpăra-o? Și, din motive evidente, nu e momentul acum să-i cer bani lui Thomas.

– Of, Jess... Jeremy a scos broșa din cutie și a studiat-o admirativ. E atât de frumoasă, atât de deosebită. Arăta încântător pe rochia ta în noaptea petrecerii de la aniversarea ta de optsprezece ani. De ce nu o păstrezi și îmi permiți să-ți dau eu banii ca să-ți publici cartea?

– Nu, Jeremy, dragul meu. Ar fi împotriva dorinței lui Silas și a înțelegerii pe care ați făcut-o voi doi împreună cu Henri prima dată când ne-am stabilit aici – pactul prin care să nu dăm și să nu luăm unii de la alții bani cu împrumut. Asta ne-a menținut familiile într-o relație trainică. În plus, la moartea mea, nu vreau ca broșa să fie prilej de discuții între Jacqueline și Darla. Cunoscând-o pe Jacqueline, i-ar ceda-o Darlei, și aș prefera să o îngrop mai întâi. O vinzi tu pentru mine?

– Sigur că da. Știu exact persoana care o să o cumpere pentru un preț pe măsura valorii ei.

– Și, Jeremy?

– Da, Jess?

– Să nu adaugi nici un dolar de-al tău la suma primită. Promiți?

– Îți promit, Jess.

În dimineața următoare, Jeremy a plecat cu trenul la Houston. Ținea morțiș să fie client fidel al negustorilor din orașul lui ori de câte ori era posibil, dar natura afacerii din această zi solicita discreție și anonimat. Era în drum spre un stabiliment de unde cumpărase pietre prețioase de o calitate rară, pe care i le

făcuse cadou răposatei sale soții. El nu avea dilema Jessicăi în privința împărțirii bijuteriilor Camelliei între cele două nurori ale sale și soția lui Jeremy III, Beatrice. Camellia ar fi fost mândră să-și vadă colecția purtată de femeile cu care se căsătoriseră băieții ei. Jeremy se considera un bărbat foarte norocos, în toate privințele.

Thane și Thaddeus Oppenheimer erau proprietarii gemeni ai unui magazin de bijuterii al cărui prag nu îl treceau decât cei bogați. Thane vindea, și Thaddeus cumpăra. Jeremy i-a spus vânzătoarei elegante că dorea să-l vadă pe Thaddeus și, după ce a aruncat o privire pe cartea lui de vizită și la costumul lui scump, femeia l-a condus direct în laboratorul lui de gemologie din spatele magazinului.

– Dumnezeule, este excepțională! a declarat Thaddeus, cercetând broșa cu lupa, un instrument mic, cu mâner, pentru mărirea imaginii, folosit de bijutieri pentru a evalua calitatea unei pietre prețioase. N-ar trebui să-ți spun asta. O să-mi ceri tot pământul pe ea.

– Pe care Thane îl va vinde pentru asta, alături de alte câteva planete, i-a replicat Jeremy.

– Chiar asta va face, a murmurat Thaddeus.

A rostit o sumă.

– Ne-am înțeles, a spus Jeremy.

– Asta merge neîntârziat în vitrină, a spus bijutierul. E posibil să se vândă până diseară.

– E foarte probabil, a fost de acord Jeremy.

Jeremy a luat dejunul la Townsmen, clubul lui din Houston, cu teancul gros de bani obținuți pe broșă în portofel. După aceea, și-a permis să savureze și un coniac și o cafea în bar, unde a discutat cu alți oameni importanți din industrie și a cunoscut un reprezentant al noilor îmbogățiți din stat. Era un bărbat din Corsicana, în estul Texasului, care în 1897, în timpul săpăturilor pentru a-și face o mică fântână arteziană pe proprietatea lui, dăduse de un zăcământ de petrol și gaze. După o conversație plăcută cu nou-venitul, Jeremy și-a verificat ceasul de aur de buzunar și a decis că trecuse suficient

timp ca broșa să fie inventariată, curățată, lustruită, evaluată pentru vânzare și expusă sub luminile puternice într-una din vitrinele strălucitoare ale magazinului de bijuterii Oppenheimer. Ar face bine să se grăbească.

Thane era în spatele tejghelei. Jeremy a văzut broșa expusă într-o casetă individuală, așezată pe o coloană la intrarea în magazin, ca să atragă clienții imediat ce intrau.

– Aș dori să achiziționez broșa aceea de smarald, dacă se poate, Thane, a spus el.

Thane a părut șocat.

– Dar... abia ne-ați vândut-o, domnule Warwick.

– Și acum vreau să o răscumpăr – la prețul solicitat, bineînțeles.

– Ăă... da. Cum doriți, domnule Warwick.

Jeremy i-a scris bijutierului un cec pentru suma cerută pe broșă și i-a spus:

– Nu e nevoie să o împachetezi, Thane. Va merge direct în seif când ajung acasă.

Cu o voce plină de uluire pe care abia și-o stăpânea încă de când îi intrase clientul în magazin, bijutierul l-a întrebat:

– Nu e menită să fie purtată pe decolteul unei doamne încântătoare, domnule Warwick?

– Numai în amintire, Thane, i-a răspuns Jeremy.

Jessica a numărat surprinsă bancnotele.

– Ai primit atâția bani pe ea, Jeremy? Pe cuvântul tău că n-ai pus din banii tăi?

Jeremy a ridicat mâinile.

– Pe cuvântul meu, i-a răspuns el. Ai acolo întocmai suma pe care a plătit-o bijutierul pentru broșă. Crede-mă, o va vinde mult mai scump.

Jessica a spus încet pe un ton gânditor:

– Mă întreb cine o va cumpăra.

– Probabil un bărbat care iubește foarte mult o femeie, i-a răspuns Jeremy.

Capitolul 98

În ziua de Anul Nou a anului 1900, Jessica a început cu râvnă să pună în ordine istoria familiilor fondatoare din Howbutker. Organizarea cărții avea să-i ocupe primul sfert din an, iar scrierea efectivă, următoarele două. Speranța ei era să trimită manuscrisul editurii la finalul ultimelor trei luni ca să le dea suficient timp ca *Trandafiri* să fie asamblată și tipărită, gata de prezentat celor trei familii la întâlnirea lor anuală din ajunul Crăciunului.

Bugetul i-a permis să-și cumpere o mașină de scris Remington și să angajeze serviciile unei dactilografe și ale unui corector. După ce a desfășurat câteva interviuri, nu foarte lungi, cu puținii potențiali candidați calificați din oraș, Jessica a ales o tânără care trebuia să-și suplimenteze veniturile de secretară ca să-i bată la mașină producția săptămânală. Pentru corectarea greșelilor gramaticale, a angajat un reporter de aceeași vârstă, care trăia de pe o zi pe alta lucrând la *Howbutker Gazette*.

Thomas îi spusese:

– Darla a lucrat ca redactor la o editură înainte să ea și Vernon să se căsătorească, mamă. De ce nu îi ceri serviciile?

Jessica îi aruncase o privire pe care el o interpretase greșit.

– O, ai dreptate, a spus el. Cu bebelușul care e pe drum și cu tot ce mai are de făcut, Darla nu are timp.

– Ce perspicace ești! i-a spus Jessica.

Jessica, secretara și reporterul alcătuiau un grup vesel, pe care Amy era bucuroasă să-l aprovizioneze cu căni cu ceai și bunătăți de patiserie de două ori pe săptămână, timp de o zi întreagă. În restul timpului, Jessica stătea închisă cu caietele ei, cu tăblițele de scris și creioanele ei, ieșind din cameră numai la orele meselor.

– Timpul pare să fie foarte important pentru mama ta, i-a spus Jacqueline lui Thomas. Ai crede că „aude carul înaripat al timpului dând zor să se apropie", a citat ea dintr-un poem de Andrew Marvell, pe care îl citise cu plăcere împreună cu Jessica.

– Are aproape optzeci și trei de ani, a răspuns Thomas. Poate că-l aude.

– Doamne ferește! a murmurat Jacqueline.

Lui Jacqueline îi lipsea compania soacrei sale. Erau tovarășe grozave de lectură, grădinărit și plimbat cu bicicleta, iar Jacqueline începuse să se simtă singură. Thomas își petrecea fiecare zi pe plantație acum, când bumbacul era din nou un bun necesar în lumea comerțului. În noul secol, producția de semințe de bumbac era depășită numai de cherestea, ca potențial financiar în Texas, iar presa pentru semințe a familiei Toliver mergea zi și noapte ca să acopere cererea de producție. În stat și în tot sudul se construiseră fabrici de textile care să concureze cu cele din nord, iar Somersetul era în fruntea aprovizionării cu milioane de baloturi de bumbac necesare anual pentru a satisface cererea din țară și din străinătate. Norocul celor din familia Toliver se întorsese.

La începutul lunii aprilie, când Jessica avea trei luni de când se ocupa de activitatea ei de scris, Jacqueline i-a făcut lui Thomas o propunere ce avea să-i aducă indirect sfârșitul. Darla mai avea o lună până să nască și îndurase o sarcină grea. Fusese țintuită la pat în ultimele treizeci de zile, iar Sassie, cu ajutorul unei singure servitoare, nevoită să aibă grijă și de fiica ei în vârstă de patru ani, Pansy, își rupea picioarele ca să satisfacă pretențiile irascibilei sale stăpâne. Casa închiriată era prea mică să poată oferi spațiu de locuit mai multor servitori, așa

că Jacqueline a sugerat ca întreaga familie să se mute cu ei pe Houston Avenue – „doar până când se naşte copilul şi se repune Darla pe picioare", a spus ea. Thomas şi-ar vedea nepotul mai des, iar lui Amy i-ar plăcea la nebunie să le aibă pe fiica şi pe nepoata ei sub acoperişul casei Toliver.

Thomas a ezitat. Numai Dumnezeu ştie cât era de obtuz când venea vorba de femei, dar încă de la început deslușise motivele dorinței nurorii lui de a locui în altă parte, şi nu în conacul familiei soțului ei. Nu era o femeie care să-şi împartă posesiunile, iar dintre acestea făceau parte soțul, copilul şi casa ei.

Cu toate acestea, pe Thomas îl preocupa soarta copilului din pântecele mamei lui. Toată indispoziția şi agitația despre care auzea de la Amy, care afla informații de la Sassie, nu aveau cum să fie bune pentru sănătatea şi dezvoltarea copilului. Vernon avea nevoie de un alt moştenitor. Thomas îl iubea pe nepotul lui, Miles, dar băiatul era clar un Henley, din acelaşi aluat ca mama lui. Aşa mic cum era copilul, nici tatăl, nici bunicul lui nu-l puteau vedea pe Miles transformându-se în genul de bărbat capabil să stea la cârma Somersetului.

Aşa că Thomas a fost de acord, şi, în câteva săptămâni, familia Vernon Toliver era instalată confortabil într-o aripă a conacului de pe Houston Avenue. Cu toate că tot nu se simțea în largul ei, accesele de mânie ale Darlei s-au domolit. Chiar s-a relaxat suficient, îndepărtată de presiunea responsabilităților sale domestice încât să aştepte cu nerăbdare sosirea pe lume a pruncului ei. Până în acel moment, existase o oarecare îngrijorare cu privire la lipsa de entuziasm matern pentru ființa umană din pântecele Darlei, făcând-o să îndure toate simptomele nedorite ale sarcinii şi distrugerea căminului ei bine întreținut. Cu Miles avusese o sarcină foarte uşoară.

La începutul lui mai, după opt ore de travaliu neîntrerupt, Darla a scăpat de povară. Prea istovită şi extenuată ca să adopte mina cuvenită de încântare, dezamăgirea ei pricinuită de sexul copilului a fost evidentă pentru toți membrii şi servitorii familiei Toliver când Maria Regina Toliver i-a fost aşezată în

braţe. Tatăl, bunicul şi străbunica copilului stăteau în picioare lângă pat, minunându-se de bebeluş. Părul negru, o uşoară gropiţă în bărbie, forma elegantă a capului, a mâinilor şi a picioarelor o recomandau drept o *bona fide* Toliver.

Jacqueline stătea lângă piciorul patului şi vedea pe chipul soţului ei acelaşi extaz pe care îl avea când se uita la fiica lui, Regina, la a şaisprezecea ei aniversare, în urmă cu atâţia ani. Thomas nu avea să se poată despărţi de acest copil din linia lui, nici chiar pe distanţa până la casa părinţilor ei, în cealaltă parte a oraşului. Familia Vernon Toliver era sub acoperişul lor pentru totdeauna. Chiar când se mutau, Jacqueline o văzuse pe Darla studiind împrejurimile temporare în lumina noilor evenimente din vieţile lor. Situaţia economică îmbunătăţită a familiei Vernon Toliver şi familia lor în creştere impuneau ca ei să se mute într-o casă potrivită cu statutul şi necesităţile lor. Ce loc era mai potrivit decât conacul în care se născuse soţul ei, unde el avea toate drepturile? Jacqueline a ghicit ameninţarea. Cu noua nepoată avea să se încheie socotelile. Jacqueline nu mai avea să fie stăpână în casa ei.

Teama ei s-a dovedit întemeiată. Încet şi subtil, fără a atrage atenţia soţului şi socrului ei, Darla a început să îi dea de înţeles lui Jacqueline că, în calitatea ei de mamă vitregă, era o uzurpatoare, a cărei poziţie fusese câştigată prin eşecul unei alte femei – adevărata soţie şi mamă a casei, acum decedată. Era pur şi simplu potrivit ca ea, soţia moştenitorului Somersetului şi purtătoarea descendenţilor acestuia, să ocupe poziţia cuvenită de stăpână a casei.

Jacqueline avea şaizeci de ani. Nu avea nici dorinţa, nici tăria să-şi concentreze forţele împotriva unei femei cu hotărârea neobosită a Darlei de a domina casa şi familia. S-ar fi putut duce la Jessica, care i-ar fi explicat Darlei cum e cu „poziţia cuvenită", dar nu dorea să producă o ruptură în familie. Copiii erau sub controlul strict al mamei lor, iar accesul la ei era limitat, aşa că Jacqueline şi-a găsit alte interese, unul dintre ele fiind călătoriile. Eliberată de îndatoririle casnice, iar soţul ei fiind ocupat toată ziua la plantaţie sau cu îndatoririle

lui civice, Jacqueline avea libertatea să facă excursii cu trenul, rămânând peste noapte să viziteze muzeele, galeriile de artă și alte puncte de interes din San Antonio, Houston și Austin. Membrii cercului ei de lectură o însoțeau adesea, precum și Beatrice și Pixie, a căror companie o încânta.

La începutul lunii septembrie a anului 1900, Jacqueline l-a rugat pe Thomas să meargă cu ea într-o excursie la Galveston, ca să viziteze grădina botanică de câțiva acri a orașului, care își câștigase recunoașterea la nivel național. Excursia a fost de fapt un pretext ca să obțină o separare de câteva zile de femeia pe care fusese atât de nesăbuită să o invite în casa ei. Darla devenise înfiorător de autoritară cu servitorii în ultimul timp, în special cu Sassie, și îi era greu să vadă favoritismul vădit al Darlei față de Miles când o lăsa pe Mary să-și scuipe plămânii plângând în pătuțul ei și le interzicea tuturor să o ia în brațe. Puteau sta la hotelul luxos de pe faleza din Galveston, construit pentru vizitatorii care se adunau din toată țara să vadă expoziția spectaculoasă de flori, i-a spus Jacqueline lui Thomas.

Din păcate, Thomas i-a spus că trebuia să refuze. Era vremea culesului la Somerset și nu putea pleca, lăsându-l pe Vernon să se ocupe singur de tot. De ce nu, o putea însoți mama lui.

Jessica termina *Trandafiri*, i-a reamintit Jacqueline.

Poate că Darla lua o pauză pentru câteva zile, a sugerat Thomas.

Sub nici o formă, a spus repede soția lui. Nici nu s-ar fi gândit să o ia pe Darla de lângă copiii ei. Avea să se ducă singură, dacă nu găsea nici o membră a grupului ei de lectură interesată să împărtășească experiența.

În cele din urmă, Jacqueline a călătorit singură la Galveston. Nu era pentru prima oară când călătorea fără să se bucure de un companion, spre marea îngrijorare a lui Thomas. Înainte de a pleca, a vizitat-o pe Jessica în camera ei, și inima i s-a înmuiat la vederea chipului ridat care s-a ridicat de deasupra ultimelor pagini ale unui manuscris ce acoperea șaizeci și cinci de ani din popasul familiilor Toliver, DuMont și Warwick în estul Texasului.

– Crezi că va dori cineva să o citească? a întrebat-o Jessica.

– Cei care contează, i-a răspuns Jacqueline.

– Cât timp vei fi plecată?

– Nu știu sigur.

Jessica s-a uitat la ea peste rama subțire din aur a ochelarilor, cu ochii ei negri cunoscători și înțelepți.

– Suficient de mult cât să te vindeci de ceea ce te face să suferi?

Jacqueline a zâmbit pieziș. Nimic nu-i scăpa Jessicăi.

– Nu pot să stau departe atât de mult. Voi telegrafia când mă întorc acasă.

– O să ne fie dor de tine, i-a spus Jessica.

Thomas a condus-o la gară și a urcat-o în compartimentul ei de clasa întâi. Grija lui pentru siguranța ei a fost calmată de promisiunea conductorului că avea să stea cu ochii pe ea și de cea a unui prieten din Galveston că avea să o aștepte la gară și să o conducă la hotel.

Telegrama nu a fost trimisă niciodată. Pe 8 septembrie, când cei 37 000 de locuitori neavertizați din Galveston își vedeau de treburile lor sub cerul albastru, în ciuda valurilor înalte care inundaseră câteva străzi în dimineața aceea, un uragan își aduna forțele în golful Mexic. Asaltul, care avea să devină cel mai devastator dezastru natural ce a lovit vreodată Statele Unite, a lovit țărmul în plină zi, când Jacqueline se bucura de ceaiul servit în Salonul Palm din hotelul de pe coastă, unde era cazată. Hotelul a fost primul obstacol din calea furtunii.

Capitolul 99

Două săptămâni i-a luat Jessicăi, după dezastrul de la Galveston, să se adune ca să o confrunte pe Darla. Terminând de îmbrăcat, a trimis-o pe Amy să o invite pe soția nepotului ei să se întâlnească în salonul de dimineață.

– În salonul de dimineață, don'șoară Jessica? Nu aici, în biroul 'mneavoastră?

– În salonul de dimineață, Amy.

Darla a intrat grăbită în încăperea pe care nu pregetase să și-o transforme în centru de comandă și a părut uluită să o vadă pe bunica soțului ei așezată pe scaunul de la birou pe care îl considera a fi exclusiv al ei.

– Voiai să mă vezi, Jessica?

– Da. Ia loc, Darla.

– Mă tem că nu pot. Am atâtea de făcut...

– *Stai jos, Darla!*

Darla s-a așezat. Jessica și-a răsucit scaunul ca să i se adreseze.

– Doar ca să știi, te învinuiesc pentru moartea nurorii mele. Dacă nu erai tu, nu s-ar fi simțit constrânsă să se îndepărteze de prezența ta dominatoare și insuportabilă.

Darla a rămas cu gura căscată, încercând să protesteze.

– Mă scuzi?

– Nu te scuz! *Niciodată!* Îmi iau casa înapoi. Să-ți scoți lucrurile din camera asta în dimineața asta. Altfel, am să pun eu

să-ți fie scoase, și nu în maniera metodică pe care ai prefera-o tu. Și, pe viitor, servitoarele îmi dau mie socoteală. E clar?

Darla s-a ridicat disprețuitoare și s-a îndreptat de spate cu indignare.

– Vernon va avea ceva de spus în privința asta.

– Vernon nu are *nimic* de spus în privința acestei case. Casa asta îmi aparține, și eu iau deciziile în legătură cu ea. Dacă nu-ți convine aranjamentul, tu și familia ta aveți libertatea să vă mutați.

Înspăimântată, Darla i-a spus:

– N-ai îndrăzni să-i faci asta nepotului tău și copiilor lui.

Jessica s-a ridicat cu hotărâre în picioare și s-a dus în fața Darlei. A privit-o în ochii ei de culoarea ambrei, simțindu-i pe ai ei ca niște agate în apă rece.

– Tu n-ai îndrăzni să mă sileşti să o fac, dar fii sigură că, dacă ai curajul să încerci, Darla, îmi voi ține promisiunea. Și să nu crezi nici măcar o clipă că poți să-ți duci la îndeplinire amenințarea de a-i îndepărta pe Vernon și pe copii de mine și de Thomas. Vernon nu ar permite asta niciodată. Vei vedea o latură a soțului tău pe care nu-ți dorești să o cunoști, iar el o să vadă o latură a ta pe care te-ai străduit din răsputeri să i-o ascunzi. M-am exprimat clar?

Darla s-a dat înapoi sub privirea scrutătoare, cu mâna încleștată pe gât.

– Cred că da.

– Foarte bine, a spus Jessica.

– Poftiți, doamnă Toliver, i-a spus Jessicăi un reprezentant al Editurii Hawks din Houston, întinzându-i un volum legat în piele de un roșu-închis, purtând titlul gravat cu litere de aur. Primul exemplar din *Trandafiri* abia ieșit de la tipariță. Absolut splendid, dacă pot spune așa.

– Într-adevăr, i-a spus Jessica, răsfoind paginile al căror conținut fusese alcătuit din sutele de jurnale de călătorie și jurnale intime, pe care le redactase pentru carte. E într-adevăr un volum foarte frumos și a ieșit la timp pentru Crăciun. Vă veți

ocupa de livrarea restului comenzii mele la reşedinţa mea din Howbutker?

– Cu plăcere, doamnă Toliver. Cartea a fost o comandă de mare mândrie şi încântare pentru noi, cei de la Hawks. Ca texan, sunt recunoscător că aţi avut timpul şi aţi depus efortul să ne lăsaţi o asemenea moştenire.

– Sper că familiile fondatorilor vă vor împărtăşi aprecierile, a spus Jessica. *Trandafiri* este darul meu de Crăciun pentru ei.

Strângându-şi exemplarul în mână, i-a urat bărbatului sărbători fericite şi a ieşit pe trotuar, simţindu-se brusc abătută. Proiectul ei ieşise exact cum sperase – chiar mai bine. Calitatea publicaţiei şi atenţia pentru detalii îi dovedeau că fusese în mâinile unor oameni cărora le păsa. O firmă bună, Editura Hawks. Dar acum, când îşi dusese la îndeplinire misiunea de un an, se simţea pustiită. Ce rost mai avea existenţa ei?

Jessica şi-ar fi dorit să-l aibă alături pe Jeremy. Ar fi bine-dispus-o. Ar fi dus-o la Townsmen ca să sărbătorească, şi ea poate chiar s-ar fi ameţit puţin cu şampanie, dar pe el nu l-ar fi deranjat. L-ar fi rugat să vină cu ea cu trenul la Houston, dar nu voise să strice surpriza cadoului pentru el.

Era la fel de bine şi aşa, s-a gândit Jessica, uitându-se pe stradă după o trăsură de piaţă care să o ducă la gară. Trebuia să se întoarcă neîntârziat în Howbutker. Thomas îşi făcea atâtea griji când pleca singură, iar ea nu mai voia să-i provoace şi mai multă nefericire. O implorase să aştepte până când avea să poată el să o însoţească, dar ar fi fost prea târziu pentru scopul ei. Era mijlocul lunii noiembrie a anului 1900. Avea să fie alinată de fiorul izbânzii în tren, în drum spre casă. Nu era o izbândă lipsită de importanţă, ar fi spus admirativ Jacqueline.

Jacqueline.

În afară de Jeremy şi de Tippy, ultima ei prietenă bună trecuse în lumea umbrelor. Durerea pierderii lui Jacqueline o săgeta în fiecare dimineaţă, când se trezea, şi ştia, după cât jelise moartea lui Silas, cum trebuia să se simtă Thomas când deschidea ochii. Slavă Domnului că exista Mary! Fetiţa aceea frumoasă îi salvase fiul să se înece în amărăciune.

După scurta discuție pe care o avusese cu Jessica, Darla aranjase ca micuța să fie mai disponibilă pentru el. Fixase o perioadă din cursul serii, numită „timpul petrecut cu bunicul Thomas", când Mary ședea în brațele lui să o legene până când adormea, iar Miles ședea pe genunchiul lui, ca să-i povestească despre felul în care își petrecuse ziua. Faptul că Thomas îi recita poezia pentru copii *Mary Had a Little Lamb*[1] a făcut ca toată casa, inclusiv Darla, să-i spună fetiței Mary Lamb.

Vernon a pus comportamentul matern mai relaxat pe seama sensibilității soției sale în fața pierderii suferite de tatăl lui. Jessica nu-și dădea seama dacă bunăvoința Darlei se datora aprecierii primite din partea soțului ei pentru considerația ei sau dacă era pur și simplu o altă strategie de a-l păcăli, dar motivele ei nu contau. Viața cu ea era mai plăcută. Darla a devenit mai indulgentă și în privința altor reguli legate de copii, în special de Mary, căreia i se permisese contact foarte limitat cu alte persoane în afară de părinții ei. I-a predat îngrijirea zilnică a copilului lui Sassie, care o adora, și nu i-a mai alungat pe prietenii lui Miles, Percy Warwick și Ollie DuMont, de lângă pătuț atunci când veneau în vizită. Mai cu seamă Percy părea fermecat de surioara cu păr negru a prietenului său. Îi aducea jucării și se strâmba ca să o facă să râdă, și adeseori Miles trebuia să-l strige ca să i se alăture lui și prietenilor lui la joacă. Vernon pierduse șansa de a o face pe Mary să-i spună tati, dar nu din cauza Darlei. Mary imitase felul în care i se adresa fratele ei și gângurea pa-pa, ceea ce Vernon interpreta drept *papa* pe limba bebelușilor.

Temperatura scăzuse sub zero grade în timp ce Jessica se ocupase de treaba ei și și-a strâns mai mult gulerul hainei. Stătea să plouă. Plecase fără umbrelă și, evident, nu se zărea nici o trăsură. A pornit spre intersecție, unde avea șanse mai mari să găsească una, dar a prins-o ploaia pe drum. Era udă până la piele când a reușit să oprească o trăsură și s-a mai udat încă o dată când a coborât la gară. Conductorul, veche

[1] Mary avea un mielușel

cunoștință a familiei, i-a adus un prosop, o pătură și o ceașcă de cacao fierbinte ca să se oprească din tremurat, dar în dimineața de după revenirea pe Houston Avenue, Jessica s-a trezit cu pieptul congestionat.

– Nu e nimic, le-a spus ea lui Thomas și Amy, cuprinși de îngrijorare. Am plămânii tari ca ai unui cal de război.

Au crezut-o. Din câte își aminteau ei, Jessica nu fusese răcită niciodată. Cutia cu cărțile publicate pe banii ei a ajuns în seara următoare cu trenul. Șeful gării a fost foarte amabil să-l trimită pe fiul lui să le livreze, iar a doua zi, dis de dimineață, Jessica s-a pus pe treabă, în accesele unei tuse puternice.

Magazinul Universal DuMont se pregătea să introducă în decembrie încântătoarea inovație a ambalării cadourilor de Crăciun în hârtie de mătase roșie și verde în locul ambalajelor maro folosite în mod obișnuit. Jessica își procurase hârtia de mătase din timp, iar aceasta și panglicile erau la îndemână ca să ambaleze și să eticheteze exemplarele din *Trandafiri* pentru fiecare casă a familiilor fondatoare din Howbutker. Era câte una pentru Thomas, Jeremy Sr. și fiii săi, Jeremy Jr. și Stephen, Armand și Abel și fratele lui burlac, Jean. Două exemplare erau rezervate pentru biblioteca orașului și pentru arhivele de stat din Austin, iar Jessica avea să-i expedieze unul și lui Tippy.

– Amy, a spus Jessica, care se băgase din nou în pat, arzând de febră, vreau să te ocupi tu ca teancul de cadouri de acolo – a arătat spre scaunul încărcat cu roadele muncii ei ambalate în roșu și verde – să ajungă sub brad când se adună familiile în ajunul Crăciunului.

– De ce, don'șoară Jessica? a întrebat-o Amy. O să faceți 'mneavoastră asta, exact așa cum doriți.

– Nu, Amy, n-am s-o fac.

Jessica s-a gândit la Tippy, născută cu o singură „pungă de aer", cum îi spunea ea, încă zdravănă la optzeci și trei de ani. Dar, pe de altă parte, Tippy se născuse în inima unei stele și trăise sub protecție celestă toată viața.

În ultimele ei zile, delirând, cu plămânii infectați, neexistând la acea vreme nici o posibilitate de tratament, mintea

Jessicăi a plutit înapoi în trecut. L-a revăzut pe Silas stând sub frunzele de un verde-închis şi sub florile albe ca de ceară ale arborelui de magnolie, în curtea hotelului Winthrop, în ajunul zilei în care şi-au luat rămas-bun. Joshua stătea lângă ea, îmbrăcat într-o haină din piele de căprioară prea mare pentru el. Cei adunaţi în jurul patului ei s-au mirat când i-au văzut surâsul uşor, distant. Jeremy i-a luat mâna şi şi-a lipit-o de inimă.

– Vede pe cineva, a spus el.

Mulțumiri

Sugestia de a scrie un preambul la *Trandafiri* a venit de la soțul meu. Fusesem asaltată de cititorii primului meu roman cu întrebarea dacă aveam cumva de gând să scriu o continuare a poveștii, dar nu intenționam să continui războiul celor două roze. Povestea se sfârșise. Cu toate astea, când l-am auzit pe soțul meu spunând că i-ar plăcea să știe cum au ajuns în Texas familiile Warwick, Toliver și DuMont, ideea mi-a stârnit interesul. Cum *au ajuns* aceste familii în Texas?

Și, astfel, ca să găsesc răspunsul la întrebare, mi-am început cercetările care m-au condus pe drumul bătut cu siguranță de patriarhii familiilor înainte ca Texasul să se fi născut măcar. A fost o călătorie interesantă și entuziasmantă. Mulțumirile mele celor care mi-au fost alături. Știți voi cine sunteți, dar am să menționez oricum câteva nume. Nu există o ordine anume în care mi-ați oferit mângâierea sprijinului, a interesului și a încurajărilor voastre, așa că am să încep cu soțul meu, Arthur Richard Meacham III, care mi le-a oferit pe toate trei din plin. Alături de el au fost cele mai dragi prietene ale mele, Ann Ferguson Zeigler și Janice J. Thomson, fără de care aș scrie într-un vid și zilele mele de scris ar fi singuratice. Le sunt mereu recunoscătoare, bineînțeles, agentului meu, David McCormick, de la McCormick and Williams Literary Agency, și lui Deb Futter, redactor-șef la Grand Central Publishing, precum și asistentei sale, Dianne Choie, care sunt efectiv printre

cele mai amabile, de ajutor și pricepute persoane în domeniu. Îi mulțumesc și editorului meu, Jamie Raab, despre care am înțeles că mi-a citit manuscrisul la lumina lanternei în toiul uraganului Sandy și și-a dat acordul pentru publicare. De asemenea, trebuie să-i mulțumesc și lui Leslie Falk de la McCormick and Williams, pe care nu am cunoscut-o niciodată, dar care m-a impulsionat constant și cu blândețe. Ai toată recunoștința mea, Leslie.

Iar fanilor și cititorilor strădaniilor mele literare de pretutindeni vă mulțumesc fiecăruia în parte și tuturor laolaltă. Vă sunt îndatorată.